

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_194885

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. M320

Accession No. PGM 1155

Author

G12R

Title

ଅମିତାଭ ; ଶ୍ରୀ. ୧୫.

୧୯୫୨ ମସିହା - ୧୫

This book should be returned on or before the date last marked below

राज्यशास्त्रविचार

गांधी जयंती

२ अक्टोबर १९४५

लेखक

नरहर विष्णु गाडगीळ

किंमत ७ रुपये

प्रकाशक
नारायण वामन धारू
४१९ शनिवार पेठ पुणे २

मुद्रक
गंगाधर शंकर दाते
“कलाग्रह छापखाना”
६६६ सदाशिव पेठ पुणे २

भूमिका

राजकारणांत लोक अधिक अधिक भाग घेऊं लागले आहेत. सामान्य नागरिक आपली उदासीनवृत्ति सोडून जेवढा अधिक भाग यांत घेतील तेवढें इष्टच आहे. आणि सर्व सामान्य नागरीकांना राजकारणांतील प्रमुख प्रमुख सिद्धांतांचा परिचय व्हावा हा हेतु मनांत धरून कांहीं लिहावे असें फार दिवस मनांत होते. फुरसत मिळताच हा प्रस्तुत ग्रंथ लिहिला आहे. राजकारणाचा विचार तीन ग्रंथांत करण्याचे ठरविलें आहे. राज्यशास्त्रविचार, राज्यव्यवहारविचार व विधिविचार, या तीन ग्रंथांची 'मुक्तामाला' गुंफण्याची योजना असून पहिला ग्रंथ लिहून हातवेगळा केला आहे. विचार, वाणी व व्याकरण यांच्यांत परस्परांत जो संबंध आहे तोच वरील तीन ग्रंथांत राहणार आहे. प्रस्तुत ग्रंथांत राज्यत्रिप्रयक प्रमुख कल्पनांचा तात्त्विकदृष्ट्या विचार केला असून इष्ट राज्यव्यवस्था कोणत्या तत्त्वांवर आधारलेली असावी याचे दिग्दर्शन केलें आहे. राज्यव्यवहारविचार यांत प्रत्यक्ष राज्यकारभार करणाऱ्या निरनिराळ्या संस्था व पद्धति त्यांची तुलना, येणारा अनुभव वगैरे गोष्टींचा प्रपंच केला जाईल. विधिविचार यांत कायदा, त्यामागील तत्त्वज्ञान, त्याची निर्मिति, त्याचा न्यायाशीं संबंध वगैरे गोष्टींचा विचार होईल. मनांतील आशय वाणी मार्फत प्रकट होतो; व वाणीचें नियमन व्याकरणानें होते. राज्याचा हेतु राज्याचा व्यवहार करणाऱ्या संस्थांतून प्रकट होतो व त्याचें स्वरूप कायद्यामार्फत, सत्तेचे हुकुमामार्फत बनतेला कळत असते म्हणून या तीन ग्रंथांत या तीन दृष्टींनीं राजकारणाचा परामर्ष घेतला जाईल. ही विभागणी अगदी तर्कशुद्ध नसली तरी विषय समजण्याचे दृष्टीनें सोयीची होईल अशी लेखकाची अपेक्षा आहे.

प्रस्तुत ग्रंथ अनेक ग्रंथांचे साहाय्यानें लिहिला आहे व त्यापैकी, प्रमुखांचा निर्देश शेवटीं केला आहे. तथापि या ग्रंथांत जी विचारसरणी मांडली आहे, जी मते प्रतिपादली आहेत त्यांची जबाबदारी लेखकावर आहे. कांहीं अलौकिक अगर अद्भुतरम्य, अगर नाविन्यपूर्ण असे यांत आहे असा लेखकाचा दावा नाही. कांहीं विशिष्ट हेतु मनांत धरून, कांहीं विशिष्ट पद्धतीनें प्रचलित कल्पनांचा उदापोह केला आहे. राज्यशास्त्रावर अधिकारयुक्त भूमिकेवरून ग्रंथ लिहिण्याची योग्यता आपले अंगी आहे असे लेखकाला वाटत नाही. सामान्यजनानां समजेल अशा सोप्या व सुबोध भाषेत या शास्त्रांतील कल्पनांचा, तत्त्वांचा परिचय करून देण्याचा हा प्रयत्न आहे. या

ग्रंथाचा उपयोग वाचकांना किती व कसा होईल हे आज सांगतां येणार नाही, परंतु लेखकाला मात्र लिहीत असतांना अनेक काराग्रहांतील मदिनेचे मदिने कसे निघून गेले हे कळलेही नाही, हे समाधान कांहीं कमी नाही. वाचकांना ग्रंथ वाचण्यांत कांहीं मिळाले असे वाटले तर लेखकालाही श्रमाची किंमत मिळाली असे वाटेल.

महाशिवरात्र

२२-२-४४

नाशिक सेंट्रल प्रिझन

न. वि. गाडगीळ

अधिक दोन शब्द

ग्रंथ प्रसिद्ध करतांना दरम्यान झालेल्या जागतिक घटनांचा शास्त्रीय दृष्टीने विचार करावा असे वाटले. पण त्यामुळे ग्रंथविस्तार वाढेल व अधिक किंमत ठेवावी लागेल म्हणून तो विचार रहित केला आहे. ग्रंथ छापण्याचें कामीं आपुलकीनें श्रम घेणारे श्री. दाते यांचे आभार मानले पाहिजेत. सूचि करण्याचें कामीं श्री. वसंतराव बाखडे यांनीं फार परिश्रम केले याबद्दल त्यांचेही आभार मानतो.

२१९०१४५

न. वि. गाडगीळ

अनुक्रमणिका

विषय	पान
१ समाजसंघटन कां व कशासाठीं	१
२ प्रभुत्व व त्याचें स्वरूप	४३
३ नागरिक धर्म व नागरिक हक्क	११८
४ स्वातंत्र्य व समता	२२७
५ संपत्ति, स्वामित्व व समाज	२७६
६ राज्य, राष्ट्र व जग	३४५
७ राज्य व अधिकार	४३९
८ अनुभव व आशा	५१८

शुद्धिपत्र

पान	ओळ	अशुद्ध	शुद्ध
३४	२५	दृष्टीनें	दृष्टीनें.
२७	२७	व्यक्तीला	व्यक्तीचे
५५	२६	अप्रतिष्ठित	प्रतिष्ठित
		अनैतिक	नैतिक
७८	१२	मनाला	मताला
११९	३	निकर्ष	निकष
१२०	९	प्राण्याकडे	प्राण्याकडे
१२२	२९	अस्मीता	अस्मिता
२०९	२०	सरकार	सरकार,
	२१	व्यक्तिसमूह	व्यक्तिसमूह.
	२४	स्वराज्याचे	राज्याचे
२१२	२४	नसते	नसते
२१९	२०	व्हावयाचे	व्हावयाचे म्हणजे
२६६	१६	१९२७	१९२०
२७८	७	करणें	करीत
पान ३९३ च्या ऐवजी पान २९३ पाहिजे			
३००	४	Dieomatic	Diplomatic
३०२	२९	वारसाधनखर्च	वारसाधन खर्च
४०४	१७	यथार्थचे	यथार्थतेचे
४१८	७	लाभतो	लागतो
४१९	१	परगण्यांत	परराज्यांत
४२१	१७	प्रमुखत्वाचा	प्रभुत्वाचा
४४३	२८	स्वराज्य संमति	स्वराज्य. संमति
४६९	२	व्यक्तिगत	व्यक्तिगत

कांहीं संदर्भ ग्रंथ

(१)	Authority in Modern State	प्रो. लास्की
(२)	Foundations of Sovereignty	"
(३)	Liberty in Modern State	"
(४)	Grammar of Politics	"
(५)	Democracy in Crisis	"
(६)	Dangers of Obedience	"
(७)	Parliamentary Government in England	"
(८)	Political thought in England	"
(९)	Strategy for Victory	"
(१०)	Public Opinion	वा. लिपमन
(११)	Phantom Public	"
(१२)	Preface to Politics	"
(१३)	Human Nature in Politics	ग्रॅहॅम वॉलॉस
(१४)	The Great Society	"
(१५)	History of Freedom	अॅकटन
(१६)	Political thought in England	बारकर
(१७)	The New State	फॅलेट
(१८)	The History of Political theory	प्रो. सर्वाइन
(१९)	Social theory	कोल
(२०)	Modern State	मॅकिन्डर
(२१)	The Acquisitive Society	टोने
(२२)	Equality	"
(२३)	Law in Modern State	ड्युग्गू
(२४)	History of Political Science	पोलाक
(२५)	The State	विट्सन
(२६)	Principals of Political Obligation	ग्रोन
(२७)	Imperialism	हॉब्सन

आचार्य जावडेकर यांचे ग्रंथ, इत्यादि.

राज्यशास्त्रविचार

: समाजसंघटन का व कशासाठी :

दर १० मैलाला भाषा बदलते असें म्हणतात; याचा अर्थ भाषेचें ऐन स्वरूप बदलतें असें नव्हे तर उच्चारार्ची लक्ष्य, थोडी वाक्यरचना, कांहीं शब्द बदललेले दिसतात. त्याचप्रमाणें दर पिढीस समाजाचें स्वरूप, तसेंच राजकारणाचें स्वरूप बदलत असतें. परंपरेची भर पडत असते, कांहीं संकेत बदलत असतात. जुने आदर्श जीर्ण होऊन मागें पडतात, नवीन डोकावूं लागतात, लोकव्यवहार स्थूल आणि सूक्ष्म दृष्टीनें सारखा बदलत असतो. समाजांतील विचारवंत व द्रष्टे या गोष्टींची जाणीव ठेऊन समाजहितार्थ परिस्थितीला अनुरूप होईल अशा दृष्टीनें मार्गदर्शन करीत असतात. प्रसंगीं समाजधारणेच्या व शासनाच्या मूलभूत कल्पनासुद्धा बदल पावतात व प्रसंगीं त्यांत बदल, जाणिवेनें घडवून आणावा लागतो. नवीन जग सारखे निर्माण होत असतें. नव्या जगाला नवीन राजकीय तत्त्वज्ञानाची आवश्यकता भासत असते. परिस्थितीप्रमाणें हें तत्त्वज्ञान, व तत्त्वज्ञानाप्रमाणें परिस्थिति बदलत असते व दोघांची योग्य जुळणी होण्यांत प्रगतीचीं बीजे असतात. २५ वर्षांपूर्वी जी राजकीय तत्त्वप्रणाली होती ती बदललेली उघड दिसत आहे. प्राचीन विचारवंतांनीं सांगितलेलीं तत्त्वे, त्यांत गेल्या चारशें वर्षांत झालेला फरक लक्षांत घेऊन कांहीं गोष्टी आधुनिक राजनीतिशास्त्रज्ञांच्या मते अगदीं सनातन व चिरायु आहेत असें प्रतिपादलें जात होतें. जगाचा गेल्या तीस वर्षांचा इतिहास पाहिला तर ही त्यांची समजूत चुकीची असल्याचें सहज आढळून येईल. एक तर या बाबतींत विचाराचें क्षेत्र वाढलें आहे, अमर्याद झालें आहे. आतां नुसत्या एका राष्ट्राचा विचार करून भागत नाहीं, एका खंडाचा विचार करून भागत नाहीं, सर्व जगाचा विचार करणें भाग पडतें. दुसरे समाज व शासन यासंबंधाचा विचार जितका सोपा वाटत असे तितका तो तसा राहिला नाहीं. राष्ट्र म्हटलें तरी त्यांत एकजिनसीपणा न राहतां अनेक गुंतागुंतीचे प्रश्न उपलब्ध झालेले सर्वत्र दिसून येत आहेत. शासन म्हणजे नुसता राजकीय विचार ही स्थिति आतां राहिली नाहीं. राज्य (State) म्हणजे व्यक्तिगत नागरिकांचे संघटन येवढाच अर्थ आतां पुरेसा मानणें शक्य नाहीं. नुसतें

संघटन करून भागत नाही, तर त्या संघटनांतून उत्पन्न होणाऱ्या भावना, आशा व आदर्श यांना वाव देणाऱ्या व तद्निदर्शक व योग्य अशा संस्था निर्माण करणे स्थैर्याच्या व प्रगतीच्या दृष्टीने अवश्य वाटू लागले आहे.

लोकशाही चांगली येवढे म्हणून भागत नाही. आधुनिक जगांत लोकशाहीच्या कल्पना सर्वज्ञात आहे. तत्त्वतः राजकीय सत्ता ही कुल अगर संपत्ति यांवर आधारलेली नाही हे खरे; तथापि मोठ्या राष्ट्रांच्या पोटी जन्मास आल्याने मिळणारा राजकीय फायदा फारसा कमी झाला आहे. अगर संपत्तीचा प्रभाव राजकीय सत्तेवर पडतच नाही, असा अनुभव सर्वशः दिसून येत नाही. राष्ट्रांतील प्रत्येक व्यक्ति नागरिक होणे अवश्य आहे व व्यक्तीमात्रास नागरिकाचे हक्क आहेत व असले पाहिजेत येवढे मात्र घिनतक्रार मानले जात आहे. राजकारण म्हणजे केवळ मूठभर श्रीमंत अगर विद्वान् यांची मिरास असे उघडपणे व सिद्धान्त म्हणून कोणी आतां प्रतिपादत नाही. जनता म्हणजे 'तेली, तांबोळी' म्हणून यःकश्चित् गोष्ट असे बोलून दाखविण्यास कोणी प्रतिष्ठित राजकारणी पुरुष धजत नाही. येवढा बदल गेल्या कांहीं वर्षांत झाला आहे. किंबहुना राज्यांतील अखेरी सत्ता अगर प्रभुत्व (Sovereignty) तात्त्विक दृष्टीने तरी 'आम जनते'कडे आहे येवढे मान्य झाले आहे. वस्तुस्थितीत अनुभव जरी निराळा असला तरी तात्त्विक भूमीवर आम जनतेने आपल्या प्रभुत्वाचे निशाण कायम केले आहे येवढे खरे. ही तात्त्विक सत्ता सर्वोपयोगी व्हावी म्हणून तिचे ध्येय निश्चित झाले पाहिजे व हे ध्येय साधनाचे मार्ग कोणते हेही कळले पाहिजे. ही सत्ता प्रत्यक्ष कोणाच्या हातांत असावी म्हणजे मान्य केलेले ध्येय साधेल हाहि प्रश्न कमी मज्हाचा नाही. या सर्व प्रश्नांचा विचार करणे म्हणूनच अवश्य आहे.

तत्त्वतः जनता राज्याची मालक झाली, व्यक्तीमात्राला राज्यांत मतदानाचा हक्क मिळाला, येवढ्याने सर्व कार्यभाग होईल, व थोड्या प्रयत्नांने स्वातंत्र्य व समता सर्वत्र नांदेल अशी आशा पूर्वी अनेकांनी केली ती व्यर्थ ठरली. याही देशांत तोच अनुभव कमीजास्त प्रमाणांत येत आहे. तात्त्विक समता प्रत्यक्ष सृष्टीत समता उत्पन्न करू शकत नाही. बुद्धीला पटले म्हणजे वागणूकीत समंजसपणा उमटेलच हा सिद्धान्त खरा नाही. बुद्धीला पटूनहि अन्य विकारांचा व भावनांचा परिणाम व्यवहारांत झालेला दिसतो. व्यक्तिगत स्वार्थ व वर्गीहित यांची शक्ति जबरदस्त आहे व त्यांच्यापुढे अनेक वेळा बुद्धी शरण आलेली आहे, मनोदेवता निःसत्त्व ठरली आहे. म्हणूनच सरकार म्हणजे समाज असे म्हणणे धाडसाचे वाटते. ज्यांच्या हातांत सत्ता

त्यांना स्वहित अगर वर्गहित म्हणजे सर्व समाजाचें हित वाटतें व तशी त्यांची वागणूक होते असा अनुभव आल्यानें, सरकार म्हणजे समाज अगर सर्व समाजाचें प्रतिनिधि असें म्हणतां येणार नाहीं. याचा अर्थ असा नव्हे कीं, राष्ट्रांतील प्रत्येक पात्र व्यक्तीनें, प्रत्येक नागरिकानें, राष्ट्रांतील प्रत्येक राजकीय हालचालींत व घडामोडींत प्रत्यक्ष भाग घ्यावा व तसें झालें तरच सरकार म्हणजे समाज हें गणित विनचूक होईल. समाजाचें अंतिम धोरण काय असावें हें ठरविण्याचा हक्क सर्व समाजाचा व तें अंमलांत येतांना जें बुद्धीला पटलें आहे व निश्चित झालें आहे तेंच अन्य विचार वाजूला ठेवून अमलांत आलें पाहिजे. सर्व नागरिक बुद्धिमान नसतात. असले तरी सर्वोपेक्षा काय पाहिजे आहे व कोणतें योग्य आहे हें कदाचित् सांगतां हि येणार नाहीं. तथापि जें विचारांती सर्वांच्या हिताचें ठरलें, तें घडवून आणण्याची प्रत्यक्ष जबाबदारी जरी मूठभर लोकांची असली, तरी हेणांर कार्य सर्वांच्या हिताचेंच होईल. जेथें व्यक्तिस्वार्थ अगर वर्गस्वार्थविरहित असें सरकार जनतेनें निर्णित केलेल्या ध्येयानुसार वागातें तेथें सरकार व समाज हें एक असें म्हणणें कांहींमें यथार्थ आहे. अन्यत्र नाहीं.

जनता अखेरचा व अंतिम निर्णय जेथें घेते, ज्या राजकीय संघटनेंत घेते, त्या संघटनेला लोकशाही हे पद लावतात. अनेक देशांतून अनेक तऱ्हेच्या राजकीय संघटना होत्या व त्यांत उत्क्रांति होत होत राष्ट्रांतील राजकीय प्रभुत्व हें अखिल जनतेचे व अंतिम निर्णय जनतेनें घ्यावा असें स्वरूप आधुनिक जगांत राजकीय संघटनेला प्राप्त झाल्याचें दिसून येत आहे. ज्याला एकदां सत्ता मिळाली तो सहसा ती सोडीत नाहीं हा अनुभव लक्षांत घेतां, हें राजकीय संघटनेचें स्वरूप यापुढें फारसें बदलेंल असें वाटत नाहीं. प्रत्यक्ष स्वरूप अनेक रंगी असूं शकेल, पण सूक्ष्म स्वरूप, अगर संघटनेचा आत्मा मात्र वर वर्णन केल्याप्रमाणें राहील असें उघड दिसतें. ही गोष्ट निश्चित मानल्यानंतर लोकशाही जास्तीत जास्त चांगली करी होईल हें पाहिलें पाहिजे; व हें घडवून आणतांना, लोकशाहीचे संकेत लक्षांत घेऊन, कोणतीं माधनें व कोणत्या संस्था उभारल्या असतां जास्त फायदा होईल याचा विचार केला पाहिजे. प्रत्यक्ष राज्यकारभार अगर प्रत्यक्ष राज्यकारभाराचें यंत्र हें साहजिकच थोड्या लोकांचे हातांत असणार त्यांतील इंगितेंही थोड्या लोकांनाच माहीत असणार; हें लक्षांत घेऊन वरील गोष्टींचा विचार केला पाहिजे. राज्यपद्धति कोणतीहि असो ती चालविणारीं माणसेंच असतात. एकतंत्री राजसत्ता असेल तर तेथील राजा अगर हुकूमशहा हा लायक अगर योग्य असेल तर तेथील कारभार नीट चालेल. एकामागून एक येणारे राजे लायक अगर योग्य मिळणें कठीण. हुकूम-

शहाण वारस नसतो. त्यानें मिळविलेलें पद जन्मानें नसून कर्तृत्वानें; व तें सर्व त्याजवरोवर संपतें. लोकशाहीत तर कर्तृत्ववान् व योग्य माणसांची जरूर जास्त असते. लायक, दक्ष व कर्तृत्ववान् पुरुषांची परंपरा असेल तर लोकशाही यशस्वी होईल. लोकशाहीत जनता बारीकसारीक गोष्टीकडे लक्ष देत नाही. कसें घडून येतें याकडे न पाहतां काय घडतें हें पाहून मत बनवितें, निर्णय देते. लोकशाहीनें स्थूल स्वरूप ठरवितांना अंतिम सत्ता व प्रभुत्व हे फार विचार न करणाऱ्या, विशेष ज्ञान नसणाऱ्या, बहु अंशानें उदासीन अशा जनतेकडे आहे ही महत्त्वाची गोष्ट दृष्टी-समोर ठेवली पाहिजे.

अंतिम सत्ता एवंगुणविशिष्ट जनतेकडे आहे व ती तशी ठेवून राज्यव्यवस्था आंखावयाची तर एकंदर समाजधारणा व राज्य यांची मूलभूत तत्त्वे जाणणें अवश्य आहे. मनुष्य राजकीय दृष्ट्या दिनवारसी असा आधुनिक जगांत जन्मत नाही. सर्वत्र राज्ये प्रस्थापित असून सरकार सर्वत्र राज्यकारभार चालवीत आहे. जन्मतःच मनुष्यावर विद्यमान सरकारचा अधिकार बसतो. शासनसंस्थेच्या आज्ञा मानणें ही मनुष्याला स्वाभाविक गोष्ट वाटते. हजारां वर्षांच्या अनुभवांनं मनुष्य एकलकोंडा न राहतां संघप्रिय अगर जमावानें राहणारा झाला आहे. किंबहुना ही प्रवृत्ति त्याचा एक स्वभाव झाला आहे. भुकेप्रमाणें संगत हवी ही एक मनुष्याची नैसर्गिक प्रेरणा झाली आहे. गिरीकुहरांतून रानावनांतून राहणारे यति व संन्यासी वगैरे अपवाद सोडले तर मिसळून राहणें ही सुधारलेल्या व सुसंस्कृत समाजांत मूलभूत गोष्ट झालेली दिसून येते. दोन माणसें एके ठिकाणीं आली कीं, अनेक नार्ती उत्पन्न होतात. त्यांनीं एकमेकांशीं कसें वागावें हें ठरविणें अवश्य होतें. योग्य वागणूक कोणती हेंहि ठरविणें अपरिहार्य होतें. योग्य रीतीनें व गोडीगुलावीनें वागण्याची प्रवृत्ति सर्वांत अम-
तेंच असें नाही. आणि जेथें समाज मोठा आहे, तेथें निव्वळ असल्या प्रवृत्तीवर विश्वास ठेवून भागणार नाही. आधुनिक सुधारलेल्या जगांत समाजांत दरघडी घडणाऱ्या हजारां घटना घडत असतात, लाखों व्यवहार होत असतात. तें सर्व कुठल्याहि नियंत्रणाशिवाय केवळ व्यक्तीच्या सद्भावनेवर अगर प्रेरणेवर विसंबून ठेवेलें तर कठीण प्रसंग येईल. योग्य कोणतें अयोग्य कोणते हें तरी समाजानें ठरविलें पाहिजे. तसें असल्या-
शिवाय व्यक्तीनें वागावयाचें कसें, कोणतें प्रमाण मानावयाचें हें त्यास कळणार नाही. प्रमाण ठरविणें हें काम समाज संघटीत झाल्याशिवाय होऊं शकत नाही. कांहीं सामाजिक प्रमाण अगर संकेत नसतील तर प्रत्येक व्यक्ति स्वैरपणें वागेल, व्यक्ति-
व्यक्तीतील विरोध वाढतील, समाजधारणा नष्ट होईल, अराजकता माजेल. समा-

जाच्या धारणेसाठी, समाजाच्या अस्तित्वासाठी ज्या गोष्टी आवश्यक मानल्या असतील, त्याबाबत समाजाने जे प्रमाण अगर संकेत ठरविले असतील, त्याबाबत व्यक्ति स्वैरपणे अगर स्वतंत्रपणे आपल्या मताप्रमाणे चालू लागेल तर समाजांत शांतता राहणार नाही, सामाजिक जीवन नष्टप्राय होईल. समाज म्हणून राहावयाचें असेल तर व्यक्तीने कुठे तरी आपल्या स्वैर प्रवृत्तींना मर्यादा घातल्या पाहिजेत व 'चार जणा' प्रमाणे, समाजमर्यादा व संकेत संभाळून वागलें पाहिजे.

व्यक्तीने वर लिहिल्याप्रमाणे वर्तनावर मर्यादा घाणें म्हणजे स्वातंत्र्य गमविणें असा अर्थ करणें चूक होईल. किंवा अशी मर्यादा व्यक्तीच्या स्वातंत्र्यसंरक्षणाची तटबंदी आहे. प्रत्येक मनुष्य सर्वतोपरी परिपूर्ण नाही. सर्व मनुष्ये सारखीं सशक्त नाहीत, सारखीं हुषार नाहीत, सारखीं संपन्न नाहीत; या स्थितीत त्यांनीं एकमेकांशीं कसे वागावे यासंबंधी कांहीं नियम कांहीं मर्यादा असणें अवश्य आहे; व ते नियम व त्या मर्यादा असल्या म्हणजेच व्यक्तीचें स्वातंत्र्य स्पष्ट होतें, किंवा त्यांतूनच निर्माण होतें. या नियमांनीं जीवित व वित्त सुरक्षित होतात; त्याचें शिक्षण, त्याचें आरोग्य, त्याचा व्यवसाय, त्याची प्राप्ति, या मर्यादा असल्यामुळे संकल्पित होतात. जीवनांतील गोष्टी स्पष्ट होतात. कांहीं विश्वास, कांहीं भरंवसा त्याला वाटूं लागतो. नियमाभावी मिळविलेले जवळ राहिल कां ही शंका, दुसरा सशक्त लुबाडील ही भीति, उद्यां काय होईल याची शाश्वति नाही ही हुरहुर, या गोष्टी अपरिहार्य आहेत. नियमाने स्वैर वर्तनाला वाटल तसें वागण्याला मर्यादा वसेल पण त्याबरोबर वरील दोष जातील, स्वातंत्र्य स्पष्ट होईल: व त्यांत निश्चितपणा उत्पन्न होईल. मनाप्रमाणे कुणाहि व्यक्तीला वागतां येणार नाही हें खरें, पण हें बंधन समाजांतल सर्व व्यक्तींना असल्यामुळे या सार्वजनिक बंधनांतच स्वातंत्र्य समावले असतें. हें बंधन व हें स्वातंत्र्य किती व त्यांच्या मर्यादा कोणत्या हें त्या समाजांतली ऐतिहासिक व अन्य परिस्थितीवर अवलंबून राहते परंपरा व परिस्थिति बाजूस सारून या गोष्टींचा विचार करणें अशास्त्रीय व अशक्य आहे.

मूळांतच मनुष्य स्वतंत्र नाही. निर्भेळ स्वातंत्र्यांत तो जन्मत सुद्धां नाही. कुठें जन्मावे व कोणत्या काळांत जन्मावे हें सुद्धां त्याला ठरवितां येत नाही. ज्या समाजांत जन्मतो, ज्या काळांत जन्मतो, त्या समाजाच्या परंपरा व त्या काळाचें विशिष्ट वातावरण मोठ्या प्रमाणांत त्याचें जीवन निश्चित करतात. कांहीं गोष्टी पराक्रमानें, व्यक्तिमत्त्वानें तो बदलील; पण कांहीं त्याच्या आवाक्याबाहेरच्या असतात. कांहीं बंधनें तो तोडूच शकत नाही. संघशक्तीने, निश्चयानें, समाजांत मनुष्यांनीं बदल घडवून

आणले आहेत. सामाजिक व राजकीय संस्था, तसेंच एतद्विषयक संकेत अशा रीतीने बदलतात हे खरे. पण व्यक्ती एकाकी हे फारसे करू शकत नाही. जिवंत कसे राहावयाचे याच्या विवंचनेत बहुतेक उत्साह, व गरीबरी शक्ति त्याची खर्च होऊन जाते. व्यक्तीगत जीवनापलीकडील प्रदेश पाहणे, व त्यांत रस घेऊन कांहीं कार्य करणे, याला लागणारी फुरसत व अवश्य ते स्वास्थ्य फार थोड्यांच्या वांट्यास येते. मनुष्यमात्र राजकीय प्राणि आहे हे तत्त्वतः ठीक आहे, पण प्रत्यक्ष व्यवहारांत त्याची उदासीनताच जास्त प्रमाणांत नजरेस येते. बहुतेक माणसे आयुष्याकडे सामाजिक दृष्टीपेक्षां वैयक्तिक दृष्टीने पाहत असतात. शेजारधर्म ते जाणत नाहीत असे नाही, पण त्यांतील रहस्य समजून घेण्याचा प्रयत्न क्वचित् करतात. परंपरा मानून सामान्यतः चालतात. ती योग्य का अयोग्य याचा विचार करण्याच्या भानगडीत फारसे पडत नाहीत. कां व कसे असले प्रश्न विचारून, शंका उत्पन्न करून क्षोभहि उत्पन्न करीत नाहीतः अगर परंपरा व संकेत, बुद्धीच्या साहाय्याने पारखून त्यांचा स्वीकार करण्याचे त्यांना अवघड वाटते व म्हणून ते फारसे घडत नाही. सरकारी कायदेसुद्धां ते योग्य आहेत म्हणून पाळतात असे नव्हे, तर त्याबद्दल विचारसुद्धां करीत नाहीत. उदासीनता व निरुत्साह यावरच त्यांची ही निष्ठा आधारलेली असते. जेव्हां विरोध करतात त्या वेळां बुद्धीपेक्षां भावनेचा भाग जास्त असतो. सर्व समाज सर्व व्यवहार ज्यावर अवलंबून आहे, आधारलेला आहे, त्या शासनसंस्थेचा विचार करणे, व व्यक्ति त्यांत कोटें बसते हे पाहणे, हा विचार करणारे व्यापक बुद्धीचे लोक समाजांत फार थोडे. समाजांत मुकाट्याने ऐकणारे बहुसंख्यांक व त्यांना ऐकावयाला लावणारे मूठभर असे दृश्य सर्वत्र दिसते. तथापि कांहीं तरी अकल्पित घटना घडल्याशिवाय ही वस्तुस्थिति लक्षांतसुद्धां येत नाही व अशाच प्रसंगी मनुष्य किती व कोठपर्यंत बंधनांत आहे हे स्पष्ट होते. अन्यथा, असणारे बंधन मनुष्याला तसे वाटतसुद्धां नाही.

युद्ध सुरू झाल्याबरोबर महागाई झाली, लोकांना जाणवू लागली; वास्तविक युद्ध हजारो मैल दूर होते पण परिणाम मात्र सर्वत्र होत होता. जगांतील एका भागांतील घटनेमुळे सर्वत्र परिणाम होतात हे सर्वोना चांगलेंच जाणवले. अन्नपुरवठा, वस्त्रपुरवठा जागतिक परिस्थितीवर अवलंबून आहे याची जाणीव युद्धाच्या घटनेने झाली. राजकीय घडामोडीप्रमाणेंच शास्त्रीय शोध, आर्थिक अनर्थ हे सार्वत्रिक परिणाम करीत असतात, व जीवनांत फरक घडवून आणतात. शंभर वर्षांपूर्वीची स्थिति व हल्लीची यांत जमीनअस्मानाचे अंतर आहे. आधुनिक प्रवासाची साधनें क्रांतिकारक

ठरली. शहराशहरांतीलच काय पण देशादेशांतील हजारों मैलांचे अंतर आतां यःक-
श्चित् वाटते. खेडोपाडीं वर्तमानपत्रें जाऊं लागलीं असून माणसें पूर्वीपेक्षां जास्त
चौकस झाली आहेत. रोगावर इलाज म्हणून मंत्राऐवजीं औषधोपचारावर विश्वास
वाढला आहे. आपत्तिप्रसंगीं देव अद्यापिही आठवतो, पण प्रयत्नावरील भर जास्त
वाढला आहे. देशांतीलच उत्पादनावर अवलंबून राहण्याची आवश्यकता राहिली
नाहीं. आर्थिक व्यवहाराची पेट जागतिक झाली आहे. जग एक असून विलग वाटत
असें पण नवीन शोधांमुळे, नवीन अर्थानें तें एक झालें आहे; कारण त्याचे सर्व भाग
एकमेकांवर अनेक दृष्टींनीं अवलंबून आहेत. अशा प्रचंड व गुंतागुंतीच्या जगांत
सर्वत्र अधिकार चालविणाऱ्या शासनसंस्था काय आधारावर जगतात, लोक त्यांना
कां मानतात याचें कारण समजून घेणें साहजिक महत्त्वाचें आहे. शासनसंस्था, देशां-
तील सरकार, सामान्यतः जनतेच्या इच्छा आकांक्षा यांचें सामुदायिक स्वरूप आहे हा
असलेला विश्वास या मान्यतेच्या मुळाशीं आहे. राष्ट्रांतील प्रत्येक व्यक्तीची इच्छा
अगर त्यापैकीं प्रत्येक भाग या सामुदायिक स्वरूपांत असेल असें नाहीं, पण सामा-
न्यतः लोकांना जी सरकारी दृष्टि असावी, जो सरकारचा हेतु असावा असें वाटतें
तितकें तरी या सामुदायिक स्वरूपांत असलें म्हणजे झालें. व्यक्तीची दृष्टि व ही सामु-
दायिक दृष्टि, सरकारची दृष्टि, यांत संपूर्ण एकता नसली तरी समन्वय सहज होईल
अशी परिस्थिति असणें अवश्य आहे. व्यक्तींना आपला विकास करण्याला या संघट-
नेत वाव आहे असा विश्वास असला पाहिजे. यांतच सुधारणेचीं व प्रगतीचीं बीजे
आहेत. जर शासनसंस्थांवरील हा विश्वास कमी होईल तर प्रगति पण मंदोवेल. शासन-
संस्थांचें कार्य वरील दृष्टीनें योग्य परिस्थितींत चालणें प्रगतीसाठीं अवश्य आहे. ज्यांच्या
हातांत हें शासन आहे जे सरकार म्हणून अधिकार गाजवितात ते, व्यक्तीगत स्वार्था
साठीं समाजाचें हित वाजूस सारतात असा अनुभवही आहे. राष्ट्रांमधील स्पर्धा,
वर्गावर्गांतील स्पर्धा, वर्णभेदांमुळे उत्पन्न झालेलें कलह, या सर्वांमुळे प्रगतीला अड-
थळाच उत्पन्न होतो. शास्त्रांनीं लावलेल्या शोधापासून मानवी जीवन अधिक सुखी
होण्याऐवजीं मानवी संहारालाच ते कारणीभूत झालेले दिसतात. प्रगतीचें संघटन
म्हणून, साधनयंत्र म्हणून निर्माण झालेली शासनसंस्था, अगर राज्य (State) अर्शीं
विपरीत फळें देऊं लागलीं तर त्यांच्यांतच कांहीं दोष आहे असें कांहींना वाटणें
साहजिक आहे. मानवी संहाराकडे व कलहाकडे जर ज्ञानाचा व शोधांचा उपयोग
होऊं लागला तर ही संस्थासुद्धां अस्तित्वांत राहणें कठिण होईल. मानवी समाजाचा
व सुधारणेचा जीव भीतीच्या बातावरणांतून निघाला तरच खरी प्रगति शक्य आहे.

आधुनिक जगांत शांतता कशी राहील हा राजकारणांतल मुख्य प्रश्न होऊन बसला आहे. शांतता म्हणजे पुढील युद्धाची तयारी अशी व्याख्या जरी नसली तरी अनुभव मात्र तसा येत आहे. युद्धाशिवाय, कलहाशिवाय, मनुष्याच्या आकांक्षा परिपूर्ण होणें शक्यच नाहीं कां ! शांतता, आकांक्षांना व प्रेरणांना संपूर्ण वाव देण्यास समर्थ आहे इतकें चैतन्य शांततेत आहे इतका विश्वास व्यक्तींमध्ये उत्पन्न झाला तर पाहिजे आहे. हा विश्वास कसा उत्पन्न होईल हे पाहिलें पाहिजे. मनुष्य हा जन्मापासून सामाजिक वातावरणांत असतो. त्याच्या विचारांचा, वर्तनाचा, आदर्शांचा संदर्भ व योग्य अर्थ लाववयाचा झाल्यास ज्या समाजांत जन्मला त्या समाजांतील शासन-संस्थेच्याच अनुरोधानें लावला पाहिजे. त्याची कोणतीही क्रिया या संस्थेच्या क्षेत्राबाहेर अगर अधिकाराबाहेर तत्त्वतः तरी असूं शकत नाहीं. त्यानें काय बोलयें अगर बोलूं नये, काय लिहायें अगर लिहूं नये, कोठें राहायें अगर राहूं नये, काय व्यवहार करावेत अगर करूं नयेत, कोणाशीं मिसळायें अगर मिसळूं नये, लग्नसंबंध कोणाशीं करावेत अगर करूं नये, हे सर्व कांहीं सूक्ष्म दृष्टीनें शासनसंस्थेच्या अधिकारांतील आहे. अधिकार असलेल्या प्रदेशांत शासनसंस्था दुसऱ्या कोणत्याही संस्थेचा वरचष्मा चालूं देणार नाहीं. विशिष्ट प्रदेशांत राहणाऱ्या समाजाचें राजकीय स्वरूप म्हणजे राज्य; त्याचें स्थूल स्वरूप सरकार व प्रजा असें द्विविध आहे. आपल्या क्षेत्रांत राज्य हे सर्वसत्ताधिकारी आहे. समाजाची सामुदायिक इच्छा कोणती, समाजाला काय पाहिजे तें ठरविण्याचा कायदेशीरदृष्ट्या अंतिम अधिकार या सत्तेचा आहे. समाजांतील अन्य संस्था व संकेत या संस्थेच्या तालावर चालतात. त्यांचें स्वरूपही हीच सत्ता स्थूलमानानें ठरविते. प्रत्यक्ष नियंत्रण व गर्भित परवानगी या मार्गांनी व्यवहाराचा पट आंखला जातो. कमानांतील मधल्या दगडावर सर्व कमान आधारलेली असते. तो निसटला तर कमान दोन्ही बाजूनें टासळते. लोकव्यवहारांत राज्यही इतकेंच महत्त्वाचें आहे. ही सत्ता नसेल, समाजांत शासन नसेल, तर सर्व समाज कोलमडेल. अधिकारक्षेत्रांतील व्यक्तींच्या भाग्यरेषा ठरविण्याचें कार्य या सत्तेकडे आहे. सुखदुःखाची वांटणी करणारी, आयुष्याला वळण देणारी सर्वतोपरी अधिष्ठात्री देवता म्हणजे राज्य असें म्हणणें अर्थार्थ नाहीं.

अधिकारक्षेत्रांतील व्यक्तींच्या आयुष्याचा चित्रपट राज्य हें जरी दिग्दर्शित करीत असलें तरी त्यावरसुद्धां सारखे संस्कार होत असतात. सनातन व निरपेक्ष असें त्याचें स्वरूप रहात नाहीं. समाजांत होणारे अर्थविषयक बदल, धार्मिक परिवर्तनें, भौगोलिक परिस्थितींतील बदल, हे सर्व ह्यावर परिणाम करतात व त्यायोगें त्याचें सूक्ष्म

स्वरूप बदलतें. राज्याचें स्थूल स्वरूपही परिस्थितीप्रमाणें बदलत बदलत जातें. राज-सत्ता, महाजनसत्ता, लोकसत्ता, याप्रमाणें निरनिराळ्या स्वरूपांत तें दिसून येतें. श्रीमंतांनीं त्याला ताब्यांत ठेवलेलें आहे व गरिबांनींही. कुळांतील वारसा म्हणून त्यावर कोणी हक्क गाजविला आहे तर कोणी प्रचलित धर्मप्रमुख म्हणून. तात्पर्य सूक्ष्म व स्थूल दोन्हीं दृष्टींनीं, राज्य यांत फरक झालेला आहे व नित्य होत असतो. त्यांत सनातन गोष्ट एवढीच कीं, राज्यांतील बहुसंख्यांक लोक मूठभर लोकांशीं निष्ठा वंत असतात. इतिहासही हीच साक्ष देतो. सर्वांचे राज्य व अधिकार मात्र थोड्यांचा; हें कोडें वाटतें व अनेकांनीं अनेक तऱ्हेनें त्याचें उत्तर दिलें आहे. सरकारची म्हणजे राज्यांतील शासनयंत्र चालविणारांची आज्ञा लोक मानतात तें कां ? या मान्यतेच्या आज्ञाधारकपणाच्या मुळाशीं काय भूमिका आहे याची मीमांसा तरी काय ? शासन-कर्ते व शासित यांच्यांतील मनांभूमिका अगर इच्छा यांत सामान्यतः विरोध नसतो, म्हणून ही मान्यता असते असें कांहीं म्हणतात. कांहींच्या मते जनतेची संमति हाच राज्याचा पाया आहे, संमति म्हणजे बिनतक्रार सरकार जें करील ते मान्य करणें असा अर्थ असेल, तर त्यांतही थोडा अर्थ आहे. उलट हडसूनखडसून, समजूतउमजूत ही संमति दिलेली आहे व म्हणून राज्य चालतें असा व इतका अर्थ कोणी करील तर तेंही खरें नाहीं, इतिहासांत असें घडलें नाहीं. भीतीमुळे लोक मान्यता देतात हेंही मत यथार्थ नाहीं. एखाद्या विशिष्ट कायद्याचा भंग भीतीनें लोक करित नाहीत हें जरी खरें असलें तरी राज्यास मिळणारी प्रजेची मान्यता भीतीवर आधारलेली नाहीं. पांशी जाण्याचें भीतीनें मनुष्य खून करणार नाहीं, पण अरोग्यविषयक व शिक्षणविषयक कायदे तो पाळतो ते कांहीं भीतीनें नव्हे. मुलास देवी टेंचून घेतों अगर शाळेंत धाडतो, यांत भीतीचा प्रश्नच उपस्थित होत नाहीं; टेंचून ध्यावयाचें, शाळेंत धाडावयाचें ही सव-यच झालेली असते. पिढ्यान्पिढ्या ही गोष्ट इतकी परिचयाची झालेली असते कीं, तो लोकांचा स्वभावधर्म झालेला असतो. तथापि हा स्वभावधर्म तरी कां होतो हाही प्रश्न महत्त्वाचा आहे. तसेंच अनेक देशांत क्रान्त्या होऊन राज्यांत बदल झाले ते लोकांनीं हा स्वभावधर्म सोडला, विद्यमान सरकारला अवमानिले, म्हणून झाले. मग निव्वळ स्वभावधर्म म्हणून लोक राज्य मानतात हेंही उत्तर पुरेसें नाहीं. राज्य मानण्यांत शासन-यंत्राच्या आज्ञा मानण्यांत स्वाहित आहे कल्याण आहे, हें जर निरपवाद खरें असतें तर अनेक देशांतील लोकांनीं बंडे केलीं नसतीं. तीं राज्यें राखिलीं असतीं, मोडलीं नसतीं. किंबहुना विरोध करणारं, बंड करणारं यांना प्रस्तुत राज्यांत विद्यमान शासनांत कल्याण होत नाहीं, त्यांचें हित साधत नाहीं म्हणूनच उठावाची प्रेरणा होत असते.

लोक राज्य का मानतात सरकारी हुकूम का पाळतात याची मीमांसा केवळ बुद्धिवादानें होणार नाही. मनुष्य प्रत्येक गोष्ट विचार करून करतो असें नाही. अनेक भावना मनुष्यस्वभावांत गुरफटलेल्या असतात. पदार्थाच्या गुणधर्माबद्दल निश्चितपणें सांगतां येतें. कोणत्या परिस्थितींत बदल होईल हेंही निश्चितपणें सांगतां येतें. मीठ कुठेही कुठल्याही काळीं खारटच लागेल. हा त्याचा गुणधर्म निश्चित आहे. मनुष्याबद्दल तो कुठल्या परिस्थितींत कोणत्या वेळीं कसे वागेल हें ठाम सांगणें कठिण; अनुमानें काढतां येतात पण त्यांत संपूर्ण शास्त्रीय निश्चिति कधीही असणार नाही. ज्या कारणाकरिता आज एक गोष्ट करील त्याच कारणाकरिता उद्यां त्याविरुद्ध वागेल. मनाचा आकार विचारानें घडविला तरी भावनेच्या प्रवाहानें तो पार बदलून जातो. मानवी मन हा एक विचित्र वनाव आहे. कोणत्या काळीं कोणत्या कारणासाठीं मनुष्य राज्यसत्तेला मानतो हे पाहून या सगळ्या कारणांचा विचार करून मग त्यावाचून कांहीं निश्चित मीमांसा करणें शक्य आहे. इतके करूनसुद्धां ही मीमांसा निरपेक्षपणें खरी मानून कोणी अनुमान काढील तर तेही चुकणार नाहीं असें नाही. प्रसंगानें एखादें कारण जास्त प्रभावी असेल, पण तेंच एकमेव कारण असू शकणार नाही. मनुष्याचें मनोव्यापार इतकें गुंतागुंतीचे असतात कीं, त्यांचा समन्वय त्याचेंच मन करूं जाणें. त्यांतच त्याचें व्यक्तिमत्त्व आहे. अनेक प्रेरणा त्याला होतात, त्यांना अनुसरून तो वागत असतो. कधीं एकान्ती ध्यानस्थ राहिल, तर कधीं देवळांत जाऊन भजनमंडळींत सामील होईल. ब्रह्मचारी राहिल, लग्न करून मुलांबाळांसुद्धां संसार करील. संपत्ति मिळवून दान करून टाकील, उलट कुणाला पैसुद्धां देणार नाही, कवडी कवडीसाठीं भांडेल. स्वभावतः माणसाला कुतुहल असतें व कांहीं तरी उठाठेवी कराव्याशा वाटतात. बऱ्याच प्रसंगां त्या योग्यहि असतात. मधुमक्षिकेप्रमाणें जेवढें उत्कृष्ट व चांगलें त्याचा संग्रह करील. उलट जेथें जाईल तेथें गांधीलमाशी-प्रमाणें डंखही मारील. आपल्याजवळ आपलें म्हणून कांहीं असावें अशी संग्रहबुद्धी मनुष्यांत असते व जें समाजांत संग्राह्य समजले जाते त्याचा संग्रह करण्याचा तो प्रयत्न करील. मग त्या वस्तूचें स्वरूप पैसा असो अगर पदार्थविषयक असो. समाज ज्याला मानतो तें तो संग्रहील, जन्मभूमींत वास्तू करून राहावेसें वाटेल. उलट अन्य ठिकाणीं जावें, पराक्रम करावा, नवीन कमाई करावी अशीही प्रेरणा त्याला होते. सर्व व्यवहार गुण्यागोविंदानें व्हावेत, अशांतता नसावी, असें त्याला वाटतें. त्याचबरोबर खळबळ करून उच्चापती करून कांहीं तरी करावें अशीही प्रेरणा त्याला उत्तेजित करित असते. या सर्व प्रेरणा तो राहात असलेल्या सामाजिक वातावरणा-

मुळेंच त्याला होतात व हें वातावरण समाजातील संस्थांमुळें व संकेतामुळें उत्पन्न झालेले असतें. सत्ता गाजविणें व सत्ता मानणें, दोन्हीं वृत्ति त्यांच्यांत दिसून येतात. परिस्थितीवर ताबो मिळवून समाजांत निदान कांहीं भागावर तरी नेतृत्व मिळवावें, प्रभाव गाजवावा असें त्याला वाटतें. उलट संघटनेच्या शिर्षांत वागण्यांतही त्याला आनंद वाटतो. लौकिकाची हाव ही एक मोठी प्रेरणा असते, कार्याच्या सिद्धीपेशां त्याच्या बोलवाल्याकडे सामान्यतः त्याचें लक्ष जास्त असतें. प्रतिष्ठेसाठीं तो अना-टायी खर्च करील पण आवश्यक त्या ठिकाणीं करणार नाही. कर्ज काढून मेलेल्यांचें दिवस घालील पण जिवंत मुलांना शिक्षण देण्यासाठीं मात्र कांहीं करणार नाही. एवंगुणविशिष्ट मनुष्य असल्यामुळें त्याच्या मनाचे व्यापाराबद्दल निश्चित अनुमान काढणें अवघड आहे. राज्य कां मानतो, शासन कां मानतो याचें उत्तर निरपेक्ष नाही व सोपेंही नाही.

मनुष्याचें मन विविध भावनांनीं व प्रेरणांनीं भरलेलें हें खरें. अनेक विरोध त्यांत असतात हेंहि खरें. म्हणून त्याच्या प्रेरणा काय राहतील हें तोच जाणें. असें आहे तरी कांहीं गोष्टी सर्वमान्य व सार्वत्रिक असणारच. कांहीं गरजा सर्वोंना सामान्य असणार. अन्न, वस्त्र, निवास या गोष्टी मनुष्यमात्रांना अगदीं अवश्य आहेत. त्याचप्रमाणें संभोगप्रवृत्ति. किंवाहुना एतद्विषयक गरजा म्हणजे त्याच्या किमान गरजा आहेत. समाज कुठल्याही स्थितींत असो या किमान गरजांत फरक पडणार नाही. अन्य गोष्टींबाबत समाजासमाजांत फरक राहिल, कालाकालांत फरक राहिल. समाजांतील संस्थांच्या अनुरोधानें अन्य बाबतींत बदल होतील. संस्थांत व संकेतांत बदल होतील. मनुष्याच्या प्रेरणा विविध स्वरूपी असतात, नाना विकार त्याच्या मनांत उत्पन्न होतात, त्यांचें सामुदायिक व समन्वित स्वरूप समाज धारणेंत दिसून येतें. विकाराबरोबर मनुष्याच्या ठिकाणीं थोडा विवेकही असतो, थोडा बिचारही तो करतो, थोडें 'डोकें राखून'ही काम करतो. आपण काय केलें याबद्दल तो विचार करील, साध्य व साधन यांची जुळणी करील व आपलें हित ज्यांत जास्त साधेल अशा तऱ्हेनें तो वर्तनक्रम ठेवणेंही शक्य आहे. व याबाबत कांहीं नियम, कांहीं प्रमाणही त्याच्या डोळ्यांपुढें तो ठेवील. हें सर्व मनुष्य विचारशील आहे म्हणून शक्य आहे. अन्य प्राण्यांत आणि मानवांत हाच फरक आहे. इतर प्राणी जी गोष्ट यद्दच्छेनें करतात, ती गोष्ट मनुष्य विचार करून करूं शकतो. हें त्याचें विशिष्ट लक्षण असल्यामुळें सामाजिक हित साधणें शक्य आहे. मनुष्य समाजांत राहतो, त्याविना त्यास अस्तित्व नाही. अशा स्थितींत त्याला समाजांत राहावयाचें

झाल्यास, त्याच्या हिताचें म्हणून जरी त्यानें कांहीं केलें तरी त्यांत कालांतरानें कां होईना इतरांचें हित साधण्याची शक्यता असेल तरच त्याला तें करतां येणे शक्य आहे. सर्व समाजाविरुद्ध सर्वकाळ राहून समाजांतील आपली जागा तो टिकवूं शकणार नाहीं. कुठे तरी त्याच्या वर्तनाला समाजहिताचा मुलामा तरी असला पाहिजे. समाजहित व त्याचे हित कुठे तरी जुळले पाहिजे. सामाजिक हित म्हणजे विविध माणसे विविध प्रेरणेने काम करतात व व्यक्तिशः हित साधतात त्यांत जेवढी एकता उत्पन्न होते ते होय. जर विरोध उत्पन्न झाला, संघर्ष झाला, प्रत्येकाचा हात दुसऱ्याच्या गळ्यावर पडला, कोणाचे हित कोणाशीही जुळेना, असे झाले तर ते सर्व कार्य समाजविरोधी व विध्वंसक होय. पण जेवढी या विविध व व्यक्तिगत हितांची जुळणी होईल व जी एकता, जे सामुदायिक स्वरूप त्यांतून उत्पन्न होईल, ते समाजाचे हित असे म्हणजे यथार्थ आहे. समाजांतील लाग्यो माणसे विविध प्रवृत्तींची असतांनासुद्धां हे घडवून आणावयाचे असते, किंवाहुना ते घडून येण्याची प्रवृत्तीच त्यांत उत्पन्न झालेली असते. व्यक्तिगत प्रवृत्तींत व प्रेरणेत जेवढा सामाजिक भाव असतो त्यांचाच हा परिणाम होय. समाजांत जन्मल्यानें, त्याचे परंपरा किंवाहुना समाजाचे अनुवशिक गुण व्यक्तींत थोड्या तरी प्रमाणांत येतात व ते समाजहिताची जुळवणूक करून घेण्यास बरेच कारणीभूत होतात. या समाजहिताचे स्वरूप अर्थात् देशकाल परिस्थिति व समाजाची परंपरा यावर अवलंबून राहिल. जशी प्रगति हांत, तशा कल्पना स्पष्ट होतात. सामाजिक हित कसे साधेल, कोणत्या रीतीने साधेल, याचे ज्ञानही अधिक वाढते व अधिक प्रभावी होते. व्यक्तिगत हितांची जुळणी करून सामाजिक हिताचा पाक तयार करावयाचा यांत दक्षता घेणे जरूर असते. व्यक्तीची व समाजाची निकड भागवून, नवीन उद्योग करण्यांत आशा आहे, अर्थ आहे ही श्रद्धा पण कायम राहिली पाहिजे. समाधान साधण्यांतच प्रगतिकारक व उद्योगप्रवण असतोप राहिल असे झाले पाहिजे. स्थिर समाज, चैतन्यरहित समाज, तयार करणे अगर कायम ठेवणे, हे सामाजिक हित साधण्याचे ध्येय नाहीं; भूतकालीन परंपरा व भविष्यकालीन पराक्रम यांच्यांत सांगड घालून विद्यमान प्रयत्नांना चालना देण्याचे चैतन्य वा सामाजिक हिताचे कल्पनेत असले पाहिजे. सामाजिक हिताची कल्पना निरपेक्ष नाहीं व सनातनही नाहीं. 'नित्य नूतन' आहे, चैतन्यगर्भ आहे. यामुळे चुका होणे शक्य आहे, प्रत्येक प्रसंग बिनचूक निभावून जाईल अगर त्याचे बिनचूक निदान होईल हे अशक्य; प्रगति म्हणजे प्रयोग. अंदाज करावयाचे, चुकावयाचे, आंलला अनुभव लक्षांत घेऊन पुन्हां पाऊल पुढे टाकावयाचे, यांतच प्रगतीचा इतिहास

आहे. भीतीने स्थीर रहाणे, नवीन गोष्टींना भिंणे, यांत समाजाचा नाश आहे. बदलत्या जगांत हे चालणार नाही. बदल जर अपरिहार्य आहे तर प्रवाहप्रतिता होऊन ढकलले जाण्यापेक्षा विचार करून पाऊल टाकण्यांत शहाणपणा व प्रतिष्ठा दोन्ही आहेत.

सामाजिक हित म्हणजे व्यक्तीच्या सहकार्याचें फळ. हें सहकार्य यदच्छेनें घडून येण्याऐवजीं जाणीवेनें, योजनेने घडून आलें पाहिजे. समाजांतील दुःख व दारिद्र्य जाऊन सर्वसुखी झालें पाहिजेत असें नुसतें म्हणून थांबतां कामा नये. तें साध्य होण्यासाठीं योजनापूर्ण वर्तनक्रम आंखला पाहिजे. कठीण कार्य असलें तरी तें जरूर आहे. समाजांत सर्व सुखी होतील, सर्वांच्या गरजा भागल्या जातील अशीं साधनें, असें मार्ग, असें संघटन शोधून काढलें पाहिजे. व्यक्तिगत गरजा भागवितांना, समाजहित साधेल ही दृष्टि ठेवली पाहिजे. या निकषावर व्यक्तीच्या गरजा पारखून कायम केल्या पाहिजेत. व्यक्तीव्यक्तीची सुखदुःखे घेऊन हिशेब मांडूं लागलें तर अनर्थ होईल. व्यक्तीचें खरें हित व्यक्ति ही सामाजिक असल्यामुळे समाज हितांतच साधले जाते; व्यक्तीच्या प्रेरणा विविध व विरोधी अमतात पण त्यांच्यांत समन्वय होईल असा विवेक धरून आज आणि उद्यां अशा दोन्ही दृष्टीनें समाजहित नेटाने व निश्चयाने साधतां येते, व हे साधण्यांत विवेकाचा व बुद्धीचा मोठा भाग आहे. ज्या प्रमाणांत हे साधेल त्या प्रमाणांत व्यक्तीच्याही आयुष्यांतील निराशा व निष्फलता कमी होईल, व व्यक्तीमध्ये जे उच्छुष्ट व उक्कट ते विकसित होण्याला पूर्ण वाव मिळेल. समाजविरोधांत व्यक्तीचे धैर्य कसास लागेल कदाचित् सामर्थ्यही वाढेल पण व्यक्तीच्या पूर्ण विकासाला सामाजिक सहकार्याचीच पार्श्वभूमी योग्य आहे. समाजाच्या व्यापक जीवनांत आपले स्थान आहे, समाजहितांत व्यक्तीला क्षणिक त्याग करावा लागला असे वाटेल, पण चिरकालीन लाभ समाजाला लाभला व त्यांत आपण हातभार लावला हे समाधान केलेल्या त्यागापेक्षां जास्त मौल्यवान् आहे. किंबहुना व्यक्ति व समाज यांच्यांतील संबंध कडी व कोयंड्याप्रमाणे आहेत. पृथक्पणे अपूर्ण, समवायाने पूर्ण व सुरक्षित असे त्याचे स्वरूप आहे. व्यक्तीस पूर्णत्वाची ओढ असते म्हणून तिचा विकास समाजहिताचे वातावरणांतच होईल. समाजहित म्हणजे व्यक्तीचे व्यक्तीमत्त्व नियमित करणारी व विकास करणारी अशी दुहेरी शक्ति आहे.

वरील दृष्टि ठेवून विचार केला म्हणजे राज्यसंघटनेचा, शासनसंस्थेचा हेतु काय, साध्य काय असावे हे सहज ठरले जाते. आमजनतेला जास्तीत जास्त प्रमाणांत सामाजिक हित साधतां येईल अशी ही संघटना होते. समाजांतील वर्तनक्रम जितका सुसं-

गत व समान करतां येईल तितका करणे हे तिचे कार्य होते. व्यक्तीच्या व्यक्तित्वाला किती मर्यादा घालावयाच्या, किती नियमन करावयाचे याचे क्षेत्र अनुभवाचे धोरणाने कमीजास्त ठरले जाईल, कांहीं क्षेत्र व्यक्तीच्या आयुष्यातील इतके खाजगी स्वरूपाचे राहिल कीं, तेथे शासनसंस्थेला प्रवेश करण्याचा अधिकार राहणार नाही सार्वजनिक ठिकाणी व्यक्तित्वाची परस्परांशी कसे वागावे याबद्दल कांही नियमन होईल. पण मी घरी कोणाला चहाला बोलवावे, कोणती पदं मनाशी गुणगुणावी, कोणता धर्म माझ्या घरी मी पाळावा वगैरे बाबतीत राज्य ढवळाढवळ करणार नाही. सार्वजनिक शांततेचा भंग होईल, अन्य नागरिकांना उपसर्ग पोहचेल असे कांही, राज्य व्यक्तीला करून देणार नाही. धर्मात ढवळाढवळ करणे समाजहिताचे नाही, हे आधुनिक शासन जाणते. पण धार्मिक स्वातंत्र्याने सार्वजनिक शांतता व सुव्यवस्था बाला बाध येणार नाही याची खबरदारी घेतली जाईल. सार्वजनिक उपयोगाच्या व सार्वजनिक आवश्यकतेच्या गोष्टी की, ज्यावर समाजाच्या सोयी व सुखे अवलंबून आहेत, त्यावर नियमन व नियंत्रण करण्याकडे आधुनिक राज्याची प्रवृत्ति वाढत आहे. विजेचे उत्पादन, वाहतुक, पाणीपुरवठा वगैरे बाबी सरकारी अगर सरकारी नियंत्रणाखाली सर्वत्र आलेल्या आहेत. कोणती पिढे लावावीत, काय आयात करावी, कोणता माल निर्यात करावा हेही नियंत्रणक्षेत्रांत आलेले आहे. तथापि कित्येक गोष्टीचे उत्पादन, ग्वासगी व अनियंत्रित आहे. कपडे कोणत्या फैशनचे असावेत, शृंगाराच्या वस्तू काय असाव्यात, खाण्याचे पदार्थ काय असावेत इत्यादिकांचे क्षेत्र उत्पादन व उपभोग दोन्ही बाबतीत, राज्यनियंत्रणापासून वाचले आहे. याचा अर्थ इतकाच की शासनतंत्राने, सरकारने, कायद्याने त्यांचे नियंत्रण केले नाही. पण समाजाची जी दुसरी शक्ति—नैतिक शक्ति, नैतिक संकेत—यांचे नियंत्रण असते. पण हे नियंत्रण व शासनसंस्थेचे नियंत्रण यांत फरक आहे, त्यांचा विचार पुढे होईल. शासनसंस्थेचा हस्तक्षेप व नियंत्रण कसे राहिल, त्याचा व्याप किती राहिल हे परिस्थितीप्रमाणे ठरले जाते. नदीच्या प्रवाहाचा वेग व विस्तार याचे स्वरूप पात्र व प्रदेश याचे स्वरूपाने निश्चित होत जाते.

एक गोष्ट निश्चित दिसते की, व्यक्तीचे संपूर्ण आयुष्य व सर्व व्यवहार सर्वतः राज्य आपल्या अधिकार क्षेत्रांत आणीत नाही. व्यक्तीच्या जीवनक्षेत्राच्या चतुःसीमा साधारणपणे ते निश्चित करते. या क्षेत्रांत काय लागवड असावी तदंगभूत वस्तूंचे काय करावे, काय व्यवस्था असावी हे व्यक्तिवर सोपविते. पण वस्तुतः तेथेही नियंत्रण असतेच. हे समाजाचे नियंत्रण व त्याचे स्वरूप नैतिक. समाज, जीवनाविषयी

जीवनाचे प्रत्येक पैलूविषयी परंपरा निर्मित असतो. त्या परंपरा व्यक्तीचे जीवनावर परिणाम करतात. कळत न कळत त्याचे नियंत्रण करीत असतात. रस्त्याने नागडे जाऊं नये हा शासनसंस्थेचा निर्बंध झाला. पण प्रेतयात्रेला उत्कृष्ट पोषाख करून जाऊं नये हा सामाजिक निर्बंध झाला व तो मोडला तर सरकार शिक्षा करणार नाही पण समाज तिरस्काराने पाहील. राज्य व समाज यांतील भेद महत्वाचा आहे. राज्याची कार्यपद्धति व चाल निराळी, समाजाची निराळी. राज्य, विद्यमान सरकारच्या विद्यमान शासनयंत्राच्यामार्फत कार्यप्रवण होते. राज्य याला आत्मा म्हटले तर प्रचलित शासनयंत्र अगर सरकार हा देह होय. या देहामार्फतच सर्व कमें होत असतात. जीर्ण देहाला जसा आत्मा टाकतो व नवीन घेतो, तोच कार्यक्रम राज्य अमलांत आणीत असते. लोकांना नको झाले म्हणजे लोक विद्यमान सरकार संपुष्टांत आणतात, नवीन स्थापतात; जुने बसू टाकून नवे बसू नव्या पसंतीचे घेतात, त्याप्रमाणे ही क्रिया होते. राज्य म्हणजे आम लोकांच्या इच्छेचे, आकांक्षाचे सामुदायिक स्वरूप, संघटीत स्वरूप. लक्षावधि लोक कांही प्रत्येक गोष्ट देशांत कशी व्हावी हे तपशीलवार सांगू शकत नाहीत इतकी पात्रताही त्यांच्यांत नसते, इतका उत्साहही नसतो. काय अमावे व काय व्हावे याचे सामान्य स्वरूप मोघमपणे फार तर ते सांगू शकतात. रोजगार पाहिजे, घरे पाहिजेत, शिक्षण पाहिजे हे त्यांनी सांगितलं तरी ह्या सर्व गोष्टी कशा, केव्हां कोणत्या क्रमाने घडवून आणावयाच्या हे कांही देशांतील सर्व नागरिक ठरवीत नाहीत. राज्याचं खरे मालक, खरे प्रभु कोणीही असो, व्यवहारांत हे प्रभुत्व, ही सत्ता कायदेशीरपणे जे कायदे करतात त्यांच्या हातीं आहे हे स्पष्ट आहे. राज्यांतील सर्व नागरिकांनीं जमावयाचे व कायदे करावयाचे हे हल्लीचे जगांत अशक्य आहे. आधुनिक राज्य, विस्ताराने मोठे, कोठ्यावर्धि नागरिक त्यांत असतात. शिवाय आधुनिक कालांत कायदा तयार करणे ही कांही सामान्य क्रिया नाही. त्याचेही एक मोठे शास्त्र, एक मोठे तंत्र झाले आहे. कायदा म्हणजे व्यवहारनियंत्रण अगर नियमन. आधुनिक जगांतील व्यवहार अत्यंत गुंतागुंतीचे. त्यांचे 'प्रतिबिंब साहजिक कायद्यांत असणार. कायदे करणारे तज्ज्ञ असावेत व असतात हेही रास्त आहे. म्हणून हल्लीच्या जगांत जे कायदे करणारे, ज्यांच्या हातांत कायदे करण्याची सत्ता आहे, आजघडीला ज्यांच्या हातांत आहे, त्या थोड्या लोकांच्या हातांत राज्य हांकण्याचे, राज्याचे कार्य करण्याचे अधिकार असतात. त्यांचे हातांत चाटू घडीला, खरी सत्ता, परिणाम करणारी सत्ता असते. त्यांचे हुकूम, त्यांच्या आज्ञा सर्व समाजावर, राज्यांतील सर्व नागरिकांवर बंधनकारक असतात. विश्वस्त व शासनकर्ते असं दोन्ही अधिकार त्यांच्यांत समा-

विष्ट झालेले असतात. जनतेच्या गरजा, आशा व आकांक्षा पाहून, तपासून परिणामकारक कायदे करून त्यांना प्रभावी करणे हे त्यांचे काम आहे. राज्यसंघटनेचा हेतु व कार्य या दोन्हीचे प्रतिबिंब हे थोडे लोक अगर विद्यमान सरकार होत. नुसते प्रतीकच नव्हे तर विद्यमान सरकार हे व्यवहारांत राज्याचे प्रत्यक्ष स्वरूपच होते.

राज्यसंघटनेचा हेतु व विद्यमान सरकार त्याला सफल करतांना देत असलेले स्वरूप यांत फरक राहतो. हेतु प्रत्यक्ष व्यवहारांत सरकारमार्फत कसे स्वरूप धारण करतो ही महत्वाची बाब आहे. जगांतील प्रत्येक सरकाराचा हेतु उघडपणे चांगलाच असतो. मोगलांचा जुलूम, इंग्रजांचा साम्राज्य चालविण्याचा हेतु, हुक्मशहांचे जाहीर कार्यक्रम सर्व कांही दोषाह नाहीत, पण काय घडते हे पाहिले म्हणजे हेतु आणि कृति यामधील विरोध ठळकपणे दृष्टीस येतो. केवळ शासनसंस्थेने कायदा केला आहे म्हणून मानला पाहिजे ही दृष्टि निराळी. वस्तुतः राज्यघटनेचा हेतु ज्या प्रमाणांत प्रत्यक्ष साध्य झाला आहे त्या प्रमाणांत, शासनावद्दल, राज्यावद्दल, निष्ठवंत राहणे, त्यांस मान्यता देणे हे योग्य आहे. ही राज्यनिष्ठा निरपेक्ष नाही. ही मान्यता फलविन्मुख नाही. निष्कामबुद्धीने निष्ठेचा कर्मयोग आचरणे हा खरा नागरिकधर्म नाही. यांत राजकीय आत्म्याचा नाश आहे. राज्य काय कार्य करते त्याचा नैतिक हेतु साध्य झाला की नाही हे ठरविण्याचे कार्य नागरिकांचे आहे. अपेक्षित आशा व मिळालेली सिद्धि यांतील फरकाची जाणीव जननेचे जीवनांत वावरत असते. तिचेवर मर्यादपलीकडे ताण बसला की, स्फोट अपरिहार्य होतो. साधारण जनता प्रत्यक्षाकडेच पाहते. सार्वजनिक आरोग्य सुधारण्यासाठी खर्च कुठे केला, कुठल्या वस्तीतील रस्ते रुंद झाले, शिक्षणासाठी झालेला खर्च कोणत्या वर्गाला उपयोगी पडला, रोजगार वाढविण्यासाठी आयात जकात बसविली, पण फायदा कोणाचा झाला, ही वस्तुस्थिति जनतेचे डोळ्यांपुढे असते. हेतु कितीही शुद्ध असला, तत्त्वतः कितीही निदोष असला, तरी व्यवहारांत त्याचे स्वरूप काय, तो कितपत साध्य होतो, सरकार किती प्रामाणिकपणे प्रयत्न करीत आहे यावर महत्त्व जास्त दिले जाते; कारण यावरच सरकार मानावयाचे की नाही हे अवलंबून असते. सरकारचे स्थूल व सूक्ष्म असे दोन भाग लो. ठिळकांनी कल्पिले होते. स्थूल सरकार म्हणजे विद्यमान सरकार. सूक्ष्म सरकार म्हणजे राज्य. ब्रह्म व माया याप्रमाणे राज्य व स्थूल सरकार यांचा संबंध असतो. माया बदलते मानारूपे धारण करते. ब्रह्म निर्विकल्प निराकार राहते. या दृष्टीने विचार करतां सत्ता ही निर्विकल्प आहे, तटस्थ आहे, ती काय करते, हें महत्वाचे आहे. कार्यावरून तिला स्वरूप प्राप्त

होते. करीत असलेल्या कर्मावरून तिची जात ठरते. संस्काराने तिचा वर्ण निश्चित होतो. ऐनजिनसी ती ब्रह्माप्रमाणे तटस्थ आहे, निर्विकार आहे. व्यक्तीची निष्ठा ध्येयाला आहे, त्या मौलिक हेतूवर आहे. तें साध्य करणारी सत्ता तत्त्वतः तटस्थ असली तरी तिचे जसें स्वरूप व कार्य दिसेल त्यावर व्यक्तीची निष्ठा अवलंबून राहिल. केवळ ती सत्ता विद्यमान सरकाराच्या हातीं आहे म्हणून तिला लोक मानणार नाहीत. केवळ ती सत्ता कायदेशीरपणे प्रस्तुत सरकारकडे आहे म्हणूनही ती मानणार नाहीत. मान्यता नैतिकदृष्ट्या इष्ट असली पाहिजे.

राज्य कशासाठी आहे, यापेक्षा ते काय करीत आहे ही गोष्ट प्रत्येक व्यक्तीला साहजिक अधिक महत्त्वाची वाटते. प्रत्येक व्यक्तीचे महत्त्व सामाजिकदृष्ट्या कमी-जास्त असू शकेल, तथापि यच्चयावत् व्यक्तींना राज्य काय करते, शासनकार्य त्यांच्या जीवनावर काय परिणाम करते हे पाहण्याचा सारखा अधिकार आहे असे म्हटले म्हणजे त्या राज्याचे सूक्ष्म स्वरूप लोकसत्तात्मक अगर लोकशाही राहिल हें उघड आहे. याचा अर्थ राष्ट्रांतील प्रत्येक व्यक्तीला राज्यकार्याच्या बाबतीत आलेल्या अनुभवानुसार वागतां येते. कोणीहि एखादी व्यक्ति अगर थोड्या व्यक्ति आपला अनुभव तेवढाच प्रस्तुत व प्रभावी मानून राज्यकार्य निश्चित करणार नाहीत. एका व्यक्तीस अगर थोड्या व्यक्तीस हा अधिकार दिल्यास अगर असल्यास स्वतःचे हित म्हणजे समाजाचे हित, सार्वजनिक हित असे मानण्याची प्रवृत्ति उत्पन्न होते. देशांतील सर्व प्रौढ नागरिकांना राज्य काय करते हे पाहून वागण्याचा अधिकार आहे; कारण राज्य आपल्या उलाढालीनें सर्वांच्या जीवनावर परिणाम करीत असते. सर्वांचे हितसंबंध ज्यांत गुंतले आहेत त्या घडामोडी करणाऱ्या संघटनेकडे म्हणजे राज्याकडे चिकित्सक दृष्टीनें पाहण्याचा अधिकार असणे अगदीं साहजिक आहे, जरूर आहे. राज्यकार्य कसे चालवें हें सांगण्याची सत्ता सर्वांना पाहिजे. जेव्हां व जेथे ही सत्ता थोड्या लोकांच्या हातीं राहिली, विशिष्ट वर्गाच्या हातीं राहिली, तेव्हां व तेथे तिचा उपयोग स्वार्थी दृष्टीनेंच झालेला आहे असा अनुभव आहे. ज्यांनीं ही सत्ता गमाविली अगर ज्यांच्या पदरीं पडली नाही, त्यांना राज्यापासून होणाऱ्या फायद्यांना मुकावे लागले. सत्ता हेंच सुखाचे साधन आहे. अधिकार ही सुखाच्या दृष्टीनें उत्पादक व संरक्षक अशी दुहेरी शक्ति आहे. हा अधिकार समाजांत थोड्यांना देणे म्हणजे जे बहुसंख्य नागावले गेले, ज्यांना हा अधिकार मिळाला नाही, अगर मिळू दिला नाही, त्यांना राज्याविरुद्ध उठाव करण्यास आमंत्रण देण्यासारखेच आहे. थोड्यांचे समाधान हें सर्वांचे समाधान कोटल्याही गणितानें होत नाही. सर्वांना सारखे समाधान पाहिजे

असें कोणी म्हणुणार नाही. पण सर्वांना एक किमान प्रमाणांत समाधान मिळेल, सुख मिळेल अशी व्यवस्था असली पाहिजे हें म्हणणें अगदीं रास्त आहे. अशी व्यवस्था सर्वजण अधिकारांत भागीदार असतील, सत्तेपासून कोणालाही बाजूस टाकले नसेल तरच शक्य आहे. व्यक्तीला त्याच्या हिताच्या संरक्षणार्थ ही सामाजिक सत्ता, हा अधिकार अवश्य आहे.

राज्यकार्य कसे चालतें यांत सर्वांचें लक्ष व संबंध असल्यामुळे, त्यांत साहजिकच जबाबदारी उत्पन्न होते. राज्याला असेलली सत्ता निरपवाद नाही, निरपेक्ष नाही. सत्ता आहे पण त्याबरोबर तिच्या मर्यादाहि आहेत. संरक्षणासाठीं तलवार आहे, कर्तव्ये पार पाडण्यासाठीं म्हणून सत्ता आहे. व्यक्तींना आपला विकास करतां यावा म्हणून राज्य. निदान व्यक्तीला विकास करतां येईल, प्रगति करण्याला वाव आहे अशी तरी परिस्थिति तेथें असली पाहिजे. कागदोपत्रीं राज्य काय स्वरूपी आहे हा प्रश्न नाही; व्यवहारांत ते व्यक्तींना कसे वाटते हा मुख्य प्रश्न आहे. अपेक्षित गोष्टी साध्य करण्याला त्यांत पुरी संधि आहे कां? हा मुख्य प्रश्न आहे. ही एक कसेटी आहे. सामुदायिक जीवन सुखी व्हावें, संपन्न व्हावें एतदर्थ व्यक्तींना होणाऱ्या प्रेरणांना योग्य वाव मिळावा या हेतूनें शासनाची कार्यप्रणाली असते. प्रत्यक्ष प्रत्येक व्यक्तीला जीवनांतील उत्कृष्ट व भव्य अनुभवावयास शासन अगर राज्य लावतें असें नाही. उलट या दृष्टीनें ते कांहींच प्रयत्न अगर परिणाम करीत नाहीं हेंही मानणें चुकीचें आहे, नव्हे धोक्याचें आहे. सार्वजनिक आरोग्यवाचत नियम करून, शारीरिक शिक्षणावाचत नियम करून, पद्धतशीरपणें जनतेचें आरोग्य व शरीरसंपदा, शासन वाढवूं शकतें. सार्वत्रिक शिक्षण देऊन उत्तम नागरिक तयार करणें हें एक कर्तव्यहि तें मानील व व्यक्तींना 'मुकीं विचारी कुणी हांका' असें प्राणी न ठेवतां, दक्ष, सुशिक्षित, शीलवान् असें नागरिक तयार करून व्यक्तींच्या जीवनांत व सामाजिक जीवनांत आनंद व उच्च वातावरण निर्माण करील. यांत समभागी होणें कीं नाही, हें व्यक्ति पाहील; पण सर्वथैव अनुकूल अशी परिस्थिति मात्र उत्पन्न करण्याचें सामर्थ्य राज्यांत आहे, शासनांत आहे. केवळ राज्याचे आदेश अगर निर्णय म्हणून ते योग्य, हें मानणें चूक. अशी स्वयंभू सान्त्विकता त्यांत नाही. ज्या कारणाकरितां सत्ता राज्याच्या हातीं आहे तीं कारणें लक्षांत घेऊन त्याचे आदेश तपासले पाहिजेत, त्याचे निर्णय निरिक्षिले पाहिजेत. त्याचें कार्यप्रणालीनें जें घडलें असेल, जें साध्य झालें असेल, तोच त्याचा खरा हेतु मानला पाहिजे. विनायक करण्याचा हेतु असेल, पण जर वानरच प्रत्यक्ष झालेला असेल अगर तत्सम आकाराचा कोणी प्राणि झाला

असेल तर, तोच करण्याचा खरा हेतु आहे असेंच मानलें पाहिजे. व्यक्तीचे हेतु व कार्य यांच्यांतील विरोध ज्या दृष्टीने पाहतो व शुद्ध हेतु असेल तर कृत्यांतील अप्रियता, अपूर्तता किंचित् क्षम्य मानतो, उदार दृष्टीने त्याचा विचार करतो; त्या दृष्टीने राज्याचे हेतु व कृत्य यांच्यांतील विरोधाकडे पाहणें योग्य होणार नाही. कृत्याच्या स्वरूपावरूनच त्याचा हेतु हेरला पाहिजे. कृत्यावरून, कार्यावरून जो हेतु स्पष्ट होत असेल ताचे खरा मानला पाहिजे. शांततारक्षणाचा हेतु असला पण प्रत्यक्ष कार्यप्रणालीने, नागरिक स्वातंत्र्य नष्ट झालें तर तेंच नष्ट करण्याचा हेतु आहे, असें मानणें चूक नाही.

कार्यप्रणालीवरून राज्याचे हेतु ठरविले पाहिजेत असें म्हटल्यानंतर राज्य याच्या नक्की मर्यादा काय आहेत हेंहि लक्षांत घेतलें पाहिजे. देशांत असलेल्या सामाजिक व राजकीय संस्था म्हणजे राज्य असें मानणें चूक होईल. राज्य निराळें व विद्यमान सरकार निराळें हा महत्वाचा भेद आहे. तथापि दैनंदिन कारभार चालविणारे अधिकारी यांना सोडून राज्याच्या कार्याचा विचार करतां येणार नाही. राज्याची मीमांसा करावयाची म्हणजे राज्य करणाऱ्या सरकारची मीमांसा करावयाची. म्हणजे तें सरकार कोण चालवितें त्या वर्गाची मीमांसा करावयाची. सरकारचें कार्य अगर कृत्य राज्य या संस्थेचें कार्य अगर कृत्य ठरतें. दोन्हीं सूक्ष्म दृष्टीने पृथक् असून स्थूल दृष्टीने एकच दिसतात. म्हणून सरकारवर परिणाम करणाऱ्या सर्व गोष्टींचा विचार केला पाहिजे. सरकार देशांतील बहुसंख्यांक लोकांच्या इच्छेचें प्रतीकही असूं शकेल. परंतु सर्व समाजाचें सर्वदृष्ट्या तें प्रतीक आहे हें मानणें बरोबर ठरणार नाही. अनेकविध व्यापार व अनेक विरोधांनीं भरलेला समाज याचा यथार्थ रीतीनें कोणी एक व्यक्ति अगर वर्ग प्रतिनिधि होऊ शकेल हें कठीण आहे. अनेक स्वरूपी व अनेक छया असलेली समाजाची संस्कृति एकजिनसी असणार नाही. म्हणून राज्य एकमेव प्रतिनिधि, निरपवाद प्रतिनिधि संस्कृतीचें अगर सामुदायिक इच्छेचें होऊं शकत नाही. सामुदायिक इच्छेचें एक स्वरूप, एक भाग व आवश्यक भाग इतकें म्हणतां येईल. शरीरांतील अस्थि हा महत्वाचा भाग पण तो म्हणजे सचेतन शरीर नव्हे. राज्य हेंहि समाजाचा, त्याच्या इच्छेचा महत्वाचा भाग आहे, आवश्यक भाग आहे. पण ते म्हणजे सर्व समाजजीवन हें समीकरण चूक आहे. राज्य म्हणजे समाज इतकें सर्वग्राही स्वरूप अलीकडील कांहीं राज्यपद्धतींत त्याला देण्याचें प्रयत्न चालूं आहेत. तथापि तेथेंही ही गोष्ट निरपवादपणें घडून येत आहे असें दिसत नाही. राज्याच्या भौगोलिक मर्यादा न जुमानतां समाजांतील कांहीं व्यक्ती

कांहीं वावर्तीत वर्तनक्रम ठेवण्याचा अधिकार सांगतात. हिंदी मुसलमान खिलाफतीला निष्ठा दाखवत, धर्म व राष्ट्र यांच्यावरील निष्ठेत स्पर्धा अगर विरोध उत्पन्न झाल्यास धर्मास जवळ करणारे अनेक गट आहेत. पोपवर निष्ठा ठेवणारे अनेक कॅथॉलिक जगभर पसरलेले आहेत. कॅथॉलिक धर्माच्या मते धर्मनिष्ठा व राजनिष्ठा यांत विरोध उत्पन्न झाल्यास धर्मनिष्ठा ही श्रेष्ठ. आधुनिक जगांत कांहीं धर्म आंतरराष्ट्रीय असले तरी त्यांचे अनुयायी जैथील नागरिक असतील त्या राज्यसत्तेस मानतात. धर्मसंघटना व राज्यसंघटना ही आतां एक नाहीत. यामुळे अनेक अनुयायांना राज्यसंघटनेस प्रसंगी नाइलाजाने मान्यता द्यावी लागते. याचा अर्थ राज्य या संघटनेस सर्वतोपरी सर्वशः निष्ठा मागण्याचा नैतिक हक्क आहे असे नव्हे. धार्मिकदृष्ट्या विरोध असूनही राष्ट्रीयदृष्ट्या ते राजसत्तेला विरोध करीत नाहीत. संमति देतात असा मात्र त्याचा अर्थ नव्हे. सामान्यतः राज्यावावट जी कल्पना असेल ती व्यवहारांत खरी ठरेल हाच विश्वास नागरिकांचे निष्ठेच्या मुळाशी असतो; तथापि अनेक महत्त्वाचे वावर्तीत या विश्वासाला धक्काही बसतो.

वर लिहिल्याप्रमाणे राज्य हे समाजांतील सर्व व्यक्तींचे सर्वशः प्रतिनिधि नसले तरी राज्य करणाऱ्या सरकारच्या इच्छेचे ते प्रतीक असते व त्या सरकारच्या आज्ञा नागरिक वर्ग पाळतो. या परिस्थितींत आज्ञा पाळणे हे प्रत्येक नागरिकाचे नैतिक कर्तव्य आहे असे म्हणणे बरोबर नाही. राज्य म्हणजे विद्यमान सरकार असे व्यवहारांत आढळून येते; म्हणून व्यवहारांत ते कसे वागते, त्याचा अनुभव काय येतो, हे प्रत्येकाने मनार्शी ठरवून निष्ठेला नैतिक भावाची जोड द्यावयाची की नाही हे ठरवावयाचे असते. सरकारची प्रतिष्ठा मोठी कारण राज्याच्या सिंहासनावर ते विराजमान झालेले असते. पण प्रासादशिखरावर बसल्याने गरुडपद प्राप्त होत नाही. देवाचा प्रासाद म्हणून दिलेला जिव्हास कोणी टाकणार नाही, पण तो रुचकर असेल तर प्रत्येक भक्त आवडीने खाईल. शासनाच्या आज्ञा न पटून नागरिक मोडणार नाही, पण पटल्यावर त्याच्या वर्तनांतील निष्ठा हीच खरी प्रभावी व चैतन्यगर्भ असते. ज्या मानने व्यक्तींची मान्यता मनापासून, त्या मानाने व्यक्ति व राज्य यांचे संबंध निकट व त्या मानाने प्रतिनिधित्व यथार्थ. राज्यासंबंधीची कर्तव्ये सारासारविचार करून व्यक्तींनी मानलीं तरच तीं खरीं होत. मान्यता सक्तीवर आधारलेली असेल तर ती फसवी व क्षणभंगूर. मान्यतेत स्वहित आहे हे व्यक्तीने विचार करून तिला पटले पाहिजे. विचारच व्यक्तीने करावयाचा नाही, असा विचार करणे म्हणजे गुन्हा असे जेथे घडले, तेथे व्यक्ति हे सुबुद्ध, कर्तृत्ववान नागरिक न राहतां

व्यक्तित्व गमावलेले, उदास व निर्जीव अशी 'मुकीं विचारी हांका,' अशी माणसे होतील. कार्यक्षम, प्रभावी व प्रगतिपर राज्यावर यापेक्षा मोठी आपत्ति नाही. व्यक्ति हा राज्यसंघटनेचा एक भाग; याचा अर्थ त्या संघटनेत तो संपूर्णपणे समरस झाला पाहिजे असा नव्हे. त्याने विलीन होऊन व्यक्तित्व गमावावे ही विचारसरणी चूक आहे. समाजसंघटनेत राहून समाजावर, समाजाच्या कार्यावर अभिप्राय देण्याचा त्याला पूर्ण वाव असला पाहिजे. विचारशील नागरिक हाच खरा प्रभावी व प्रागतिक समाजसंघटनेचा व राज्यसंघटनेचा आत्मा आहे. याला अवमानून चाळणार नाही.

येथपर्यंत निरक्षिलेली राज्यासंबंधीची विचारसरणी अगदी व्यवहारांतील व वास्तविक अशी आहे. तथापि राज्यासंबंधीची अनेक तत्त्वज्ञाने आहेत. अनेक तऱ्हेने त्याची मीमांसा पूर्वी लावलेली आहे. राज्य व समाज हे संपूर्णपणे एक अशीही विचारसरणी पूर्वी होती. तिचे स्वरूप असे:—राज्य हे समाजांतील सर्व व्यक्तींच्या बुद्धीचे सामुदायिक स्वरूप म्हणून ही सामुदायिक—बुद्धि (Social Will) व व्यक्तीची बुद्धि यांत फरक नाहीच. व्यक्तीला आपण केवळ सामाजिक आहेत या गोष्टीचे यथार्थ ज्ञान झाले म्हणजे त्याची बुद्धि सामुदायिक बुद्धीशी विरोधी असणारच नाही. मनुष्याने योग्य कोणते अयोग्य कोणते व त्यापासून होणारे परिणाम लक्षांत घेतले व विचार केला म्हणजे तो योग्य तेच करील हे उघड आहे. याप्रमाणे त्याने वर्तन केले म्हणजे त्याच्या खऱ्या बुद्धीप्रमाणे वर्तन झाले. ही मौलिक बुद्धि प्रत्येक व्यक्तीत असते व ती सामुदायिक बुद्धीचा एक भाग असते. किंबहुना ह्या सामुदायिक बुद्धीचे श्रेष्ठ स्वरूप म्हणजेच राज्य. व्यक्तींनी श्रमिक दृष्टि सोडली, कोता विचार बाजूय सारला, अविचार अल्ला केला, व जे सर्व दृष्टीने योग्य व विवेकपूर्ण आहे असेच करण्याची इच्छा धरली म्हणजे त्याचा जो सामुदायिक परिणाम होईल, जे श्रेष्ठ स्वरूप त्याला प्राप्त होईल ते राज्याचे स्वरूप होय. व थोडक्यांत राज्य म्हणजे एक उत्कृष्ट ध्येयाचे प्रतिक अगर निवासस्थान. व्यक्ति चुकत चुकत अनुभवांनी शहाणे होत होत, शेवटी त्या ध्येयाशी समरस होतात व त्यांतच त्यांना पूर्णत्व प्राप्त होते. म्हणजे एका अर्थाने राज्य म्हणजे व्यक्तीचे श्रेष्ठ स्वरूप; व्यक्तीच्या जीवनाचा ते एक भागच होय. या रीतीने व्यक्ति व राज्य हे एकच मननानंतर राजाशा, शासनाच्या आज्ञा मानणे, त्यास मान्यता देणे हा प्रश्न अगदी सोपा होतो. राज्य म्हणजे आपणच म्हणून त्याच्या आज्ञा मानण्याच्या म्हणजे आपटे आपणच मानवायाचे. आपली इच्छा व राज्येच्छा यांत शोधान्ती फरक नाहीच; कारण राज्य व आपण याचा सामाजिक संबंधच तत्त्वतः आपण असा मानला आहे की, त्यांत

एकताच आहे. सर्व दृष्टीने विचार करून जे आपण केलें असतें तेंच राज्य करीत आहे मग विरोध कसा असणार? आपल्याच आज्ञेचा आपणच भंग कसा करणार!! व जें मानणार तेंही चांगलेंच आहे म्हणून मानणार. राजाज्ञा चुकीची कशी असेल! सर्वांच्या विवेकांचें स्वरूप म्हणजे राज्य तेव्हां त्यांत चुकीला वाचच नाही! राज्य हे निर्दोष व परिपूर्ण आहे. व्यक्तीचें ज्ञान अपूर्ण, दृष्टि मर्यादित, अनुभव अपुरा म्हणून हे सर्व दोष परिहार व्हावेत म्हणून व्यक्तीनें या राज्याच्या सामुदायिक स्वरूपांत विलीन व्हावे, त्याला विरोध न करतां समुद्रांत बिंदु या न्यायानें समरस व्हाव. या बंधनांतच मोक्षाचा अनुभव घ्यावा. सक्ति होत असली तरी ती आपले आपणच करीत आहेत या भावनेनें व्यक्तीनें वागलें पाहिजे. या मर्यादेंतच स्वातंत्र्य आहे किंबहुना स्वातंत्र्य म्हणजे या मर्यादा अखंड पाळणें असा निष्कर्ष या विचार सरणींतून निघतो.

आपलें आपणच ऐकतें, यांत सेव्यसेवक भाव नाही; राज्य म्हणजे आपणच हा दृष्टिकोन खरोखरच चांगला पण वस्तुस्थिति तशी नसते. व्यक्ति व समाज अगर राज्य यांत विचारान्तीं तत्त्वतः विरोध नाही. व्यक्तीची इच्छा, तिचेंच श्रेष्ठ स्वरूप म्हणजे राज्य असें म्हणून जर त्याची इच्छा, त्याची विचारशक्ति जागृत व कार्यकारी राहत असेल तर ठीक. परंतु या विचारसरणींत व्यक्तीला विचार करण्याचें कारणच नाही असाच सिद्धांत निघतो. राज्य जें आहे व जें करतें तें श्रेष्ठ असें एकदां म्हटल्यानंतर त्याबद्दल विचार करण्याची आवश्यकताच नाही असें वाटणें साहजिक आहे; यामुळें व्यक्तीची बुद्धि व इच्छा निर्जिव होतात. वास्तविक राज्य म्हणजे व्यक्तींच्या अनेकविध बुद्धींचे व इच्छांचे समन्वित स्वरूप व त्यांतील चैतन्य जर व्यक्तींत चैतन्य असेल तरच राहणार. त्यांत चैतन्य हवें असेल तर त्याचा पुरवठा व्यक्तीकडूनच झाला पाहिजे. एकदां राज्य निर्माण झालें म्हणजे व्यक्तीचें कार्य संपलें. जें एकदां त्याचें स्वरूप झालें तें सनातन झालें असें मानलें तर आपत्तीच उभी राहील. समाज अगर राज्य ही एक अशी संघटना आहे कीं, प्रत्येक भागाकडून जीवन घेऊन प्रत्येक भागाला तें देत असतें. एका स्वरूपांत येते व दुसऱ्या स्वरूपांत देते; ही क्रिया अखंड चालते. या क्रियेत जेवढा विवेक, जेवढें चैतन्य असेल त्यावर प्रगति अवलंबून राहणार हें उघड आहे. व्यक्तींच्या इच्छेचा, अनुभवाचा, बुद्धीचा कच्चा माल घेऊन हें संघटन सर्वोपयोगीं असें पक्कें उत्पादन आपल्या कार्यप्रणालीनें करीत असते. ताणा व बाणा घेऊन महावस्त्र सर्व समाजासाठीं तयार होत असते. त्याचा टिकाऊपणा, त्याचें सौंदर्य, त्याचा आकार ह्या सर्व गोष्टी ज्यापासून तें तयार

होतें त्यावरच अवलंबून आहेत. काथ्या विणून शाल तयार होत नाहीं. म्हणून राज्याचें श्रेष्ठत्व व कर्तृत्व व्यक्तींवर आधारलेले आहे. व्यक्तीनें आपला अनुभव, आपल्यांतील जे उत्कृष्ट आहे त्याची अंजली या संघटनेंत दिली पाहिजे. तिचा अनुभव व तिचे उन्नत विचार हें तिनेंच कमवावयाचें असतात. समाजापासून व्यक्ति भिन्न व अभिन्न दोन्हीही खरे. व्यक्ति मिळालेल्या अनुभवानें विचार करूं लागते. ही तिची वैयक्तिक बाब पण यांतच तिची विधायक शक्ति असते. व्यक्ती-परत्वे अनुभव निराळा व तें जाणण्याचीं साधनें पण निराळीं. व्यक्तीची विचारसृष्टि ही केवळ तिच्याच मालकीची. तिच्या मनांत काय विचार येतील व कसें येतील याची जाणीव फक्त तिलाच. इतरापासून अलिप्त व आत्मनिष्ठ झाली म्हणजे समाज-जीवनांत, राज्यसंघटनेंत जें तिच्याजवळ उत्कृष्ट असेल, जें चांगलें असेल तें ती देऊं शकेल. या अर्थानें व्यक्तीचें स्वराज्य सामाजिक सुराज्याचा पाया आहे.

सामाजिक जीवन व व्यक्तीचें जीवन यांत विरोध नसावा म्हणजे तें सर्वशः एकच असावें असें मात्र नाहीं. भित्त सारख्या आकाराच्या विटांची जरी असली तरी ती पक्की व्हावी, तीची बांधणी मजबूत व्हावी, सुंदरही व्हावी म्हणून मधून मधून काहीं विटा उभ्या तर काहीं आडव्या लावून सांधमोड करण्यांत येते. मग समाजरचनेंतसुद्धां थोडें वैचित्र्य, थोडी विविधता कां नसावी ? साच्याप्रमाणें शिके-वजा सर्व लोक झालें तर, नाविन्य कुणी सुरू करावयाचें ? विद्यमानाशीं, जें आहे त्याच्याशीं प्रगतीच्या दृष्टीनें कोणी संघर्ष उत्पन्न करावयाचा ? आहे हें उत्कृष्ट म्हटलें म्हणजे चिकित्सावृत्ति गेली. आहे यापेक्षां काहीं जास्त चांगलें असावें या वाटण्यांत प्रगतीचीं बीजे आहेत. या वाटण्याला वाव मिळाला पाहिजे. वाटण्याच्या तऱ्हा, या प्रेरणा व्यक्तिपरत्वे भिन्न असणारच; आणि तेवढ्यापुरते स्वातंत्र्य व्यक्तींना पाहिजे. या विविध प्रेरणांपासून समन्वित, सामुदायिक अशी जी घटना होईल तींत सर्वांकडून जे जे चांगले असेल ते साहजिकच येणे शक्य आहे. जे आहे, जे विद्यमान राज्यसंघटन आहे ते उत्कृष्ट व व्यक्तींनीं विचार करूनच जे ठरविले असते तेच हे व त्याचेच उत्कृष्ट स्वरूप असे म्हटले म्हणजे, प्रत्येक व्यक्ति विवेकी व तिचे साथ्य व साधने दोन्ही अगदीं समाजहिताशीं जुळून असतात, असे मानावे लागते. असे न मानले तर काहीं व्यक्ति कनिष्ठ, समाजहितविरोधी मानाव्या लागतात, व त्यामुळे राज्यसंघटनेचे स्वरूपही तितके उत्कृष्ट, तितके श्रेष्ठ रहात नाहीं, ते निदोष रहात नाहीं. त्यांत अपूर्णता येते. आहे व असावे यांत भेद उत्पन्न होतो. असावे तेच आहे असे ही विचारसरणी मानते; व त्यांत व्यक्ति निदोष मानाव्या लागतात.

प्रत्यक्ष पाहतां व्यक्ति अशा नाहीत. व्यक्तींचे मनसुद्धां अनेक गोष्टींचा परिणाम असते. त्यांत कांहीं चांगल्या, कांहीं वाईट असतात. रागलोभादिक विक्रम व्यक्तींत असतात. तिच्या वर्तनांत अनेक प्रकार दिसतात. कारण नसतांनासुद्धां तो रागावतो कधीं अकारण विषण्ण होतो, कधीं आनंदित होतो. मनुष्य एवंगुणविशिष्ट असून तो समाजांत वावरत असतो. तो जुळवून घेत असतो. मनुष्य अगर व्यक्ति निर्दोषही नाही व सर्व व्यक्ति सारख्याही नाहीत. किंबहुना त्यांच्यांतील विविधत्व, वैचित्र्य हे गृहीत धरूनच समाजरचनाविषयक तत्त्वज्ञानाला सुरुवात करावी लागते. सर्वत्र सारखे असले तर संघटनेचा प्रश्न सोपा होतो; सर्वत्र सारखे आहेत व सारखेच राहतील त्यांच्या इच्छा सर्वशः सारख्या राहतील, असे असेल तर संघटनेच्यासाठीं कौशल्याची, विचारांची जरूरच नाही. या परिस्थितींतील व्यक्तींचे संबंध अगदी रेखीव व सनातन, सर्व कांहीं यंत्राप्रमाणे चालेल. व भौतिक शास्त्रांतील कार्यकारण भावांत जेवढी निश्चितता असते तेवढी राहिल. अमुक द्रव्ये एके ठिकाणी आली म्हणजे अमुक पदार्थ तयार होईल हे निश्चितपणे जसे सांगता येत तसे समाजाच्या घडामोडीबाबत सांगता येईल. पण प्रत्यक्ष अनुभव उलट आहे. समाजविषयक घडामोडीबाबत काढलेली अनुमाने निश्चितपणे काढतां येत नाहीत. प्रयोग शाळेंत शास्त्रज्ञानें चूक केली तर त्याचा हात भाजेल, स्फोट झाला तर तो मरेल अगर जखमी होईल. उलट सामाजिक घडामोडींत चुकीचे धोरण ठरल्यास लाखों मरतील, उपाशी राहतील; धोरणाचे परिणाम व्यापक व दूरवरचे; व निश्चितपणें काय होईल हे तज्ज्ञसुद्धां सांगू शकत नाहीं आणि या सर्वांचें कारण जीवनांतल्या प्रयोगशाळेंतील समाजांतील द्रव्ये—व्यक्ति सारख्या नाहीत. सारख्या राहत नाहीत. सारखे परिणाम त्यांच्या मनावर समान परिस्थितींतसुद्धां होतीलच असें नाहीं. दगड, लांकूड वाना एकदां आकार दिला म्हणजे टिकतो. मानवी मन आज एक दिसते; उद्यां कसें होईल, दुसऱ्या क्षणाला कसें होईल हे निश्चितपणें कोणी सांगू शकत नाहीं. ज्यास्तींत ज्यास्त येवढें म्हणतां येईल कीं, कांहीं आशा, कांहीं आकांक्षा, कांहीं इच्छा सर्वांनाच उत्पन्न होतात. वैचित्र्य असून, व्यक्ती ही सामाजिक असल्यामुळे कांहीं गोष्टींत सारखेपणा असतो. कांहीं परिस्थितींत, सर्वांच्यावर सारखा परिणामहि होतो. असें असलें तरी प्रत्यक्ष सृष्टींत त्यांच्या इच्छा एक असें म्हणणें चूक आहे. व्यक्तीगत इच्छा पृथक् पण जे इच्छिलें त्याचें स्वरूप मात्र एक असें म्हणतां येईल. इच्छिणार निराळे, इच्छा भिन्न, इच्छित वस्तु मात्र समान अशी वस्तुस्थिति दिसते.

अनेकाच्या अनेक इच्छा, पिंडे पिंडे मतिभिन्ना अशी वस्तुस्थिति असल्यामुळे,

सर्वांची बुद्धि एक अगर इच्छा एक असणार नाही. एकत्र येऊन, समन्वित होऊन, त्यांची जुळणी होऊन एक सामुदायिक बुद्धि अगर इच्छा तयार होईल हें खरें. आधुनिक समाजांतील सनातनी ग्रहस्थाची बुद्धि निराळी, समाज सुधारकाची निराळी; या दोघांच्या बुद्धीत अगर इच्छेत साम्य कसें असणार ? दिवसरात्र व्याजाचा हिशोब करणारा सावकार व सायंकाळची भ्रांत असणारे कुळ यांच्या इच्छेत साम्य कसें असणार ? अधिक नफा कसा मिळेल म्हणून चिंताग्रस्त झालेल्या मालकवर्ग व मांडवलशाही नष्ट होवो म्हणून घांपणा करणारा भाई यांच्या बुद्धीत कोण साम्य आहे म्हणेल ? तथापि समाजांत या सगळ्या विविध बुद्धी अगर इच्छा एकत्र येतात, एकमेकावर परिणाम करतात. प्रत्येकाला काय पाहिजे आहे याचे स्वरूप या घडा-मोडीत स्पष्ट होतें. पुढे त्यांतून कांहींतरी समन्वित, सामुदायिक उत्पन्न होतें. कांहींतरी सामान्य व सारखे आहे व तें व्यक्तींनीं शोधून त्याच्याशी जुळेल असें वर्तन करावयाचे असा क्रम नाही. हिंदु समाजाची इच्छा, मुस्लीम समाजाची इच्छा म्हणजे त्या त्या समाजांतील व्यक्तींच्या इच्छा त्यांचे समन्वित व सामुदायिक स्वरूप, जें ठळकपणें दिसून येतें तें. ही इच्छा व्यक्तींच्या इच्छेपेक्षां, अलग, स्वतंत्र अगर निरपेक्ष नाही; त्यांच्याच इच्छेचें एक विवक्षित स्वरूप; जे पींडी ते ब्रह्मांडी. अनेक बटाटे निरनिराळ्या तऱ्हेनें चिरले, व भाजांत एकत्र आलें तरी त्या भाजीची चव बटाट्यांच्या चवीपेक्षां अगदी निराळी असणार नाही. सामुदायिक बुद्धी याचा अर्थ सर्व माणसें एक झाली असें नव्हे. त्यांच्यांत कांहींएक विचार समान झाला. तेवढ्या विचारापुरते ते एक झाले. ही सामुदायिक बुद्धी अगर इच्छा स्वतंत्र अगर निरपेक्ष नसली तरी ती आपण परिणाम व्यक्तीवर करते. विटांची भित, विटापासून स्वतंत्र अगर निरपेक्ष अशी कांहीं वस्तु म्हणजे भित असें नव्हे. तथापि विटाही आहेत व भित ही नुसतीच कल्पना नाही, तर वस्तुस्थितींतील सत्य आहे व तें परिणाम करीत असते. भित या सत्य गोष्टीचा विटा एकत्र स्थितीत ठेवण्यावर परिणाम होत असतो. आधी विटा नंतर भित व तिच्यामुळे कांहीं विशिष्ट परिणाम. भितीपूर्वी असलेली विट व भितीतील विट यांतील फरक स्पष्ट आहे. सामुदायिक बुद्धी अगर इच्छा बाळगणारे संघटन, हा समाज पुरुष झाल्याही व्यक्तीत्व आहे; व ते व्यक्तीवर परिणाम करून तिचें स्वरूप बदलत असते. व्यक्ति इतरांपासून पृथक् पण तिच्यावर सामुदायिक बुद्धीचा, इच्छेचा परिणाम होतो. पण ही सामुदायिक बुद्धी म्हणजे कोणी स्वयंभू बुद्धी नव्हे, व्यक्तीच्याच बुद्धीपासून ती उत्पन्न झालेली असते. एकराष्ट्राची कल्पना असो अगर अखंड हिंदुस्थान ही कल्पना असो, तिचा परिणाम हजारों व्यक्तीवर होतो; पण ही

कल्पना म्हणजे कांही दैवी घटना नव्हे. हजारों व्यक्तींच्या इच्छांचे हें समन्वित, सामुदायिक स्वरूप आहे. त्यांत येण्याने व्यक्ति पूर्वीच्या स्वरूपाच्या राहत नाहीत. पण आपले पृथक्पणही गमावत नाहीत.

व्यक्ति पृथक्, त्यांच्या इच्छा पृथक्, त्यांची बुद्धी पृथक् व तें एकत्र येऊन एक सामुदायिक असा भाव अगर बुद्धी निर्माण करतात, या विचारसरणींत व्यक्तीला स्वातंत्र्य कल्पिले आहे. उलट व्यक्तीची खरी बुद्धी अगर इच्छा म्हणजे जी तो दर्शवितो ती नव्हे; पण जी राज्यसंघटनेची, जी उत्कृष्ट मानलेलीच आहे ती सामुदायिक बुद्धी, व्यक्तीची खरी बुद्धी आहे या विचारसरणींत व्यक्तीला कर्तृत्व व स्वातंत्र्य नाममात्र. सामुदायिक बुद्धीविरुद्ध त्याची इच्छा अगर बुद्धी असल्यास ती अविवेकानें तशी झाली आहे; सर्व गांधी जर त्याच्यापुढें आल्या तर तो सामुदायिक बुद्धीप्रमाणेंच आपली बुद्धी दर्शवील हें या विचारसरणीचें मुख्य तत्त्व, गृहीतकृत्य असल्यामुळें राज्यसंघटन जें करील त्यांतच त्याचें स्वातंत्र्य आहे, उत्कर्ष आहे असा सिद्धान्त निघतो. म्हणजे हें स्वातंत्र्य व्यक्तीवर लादलें गेलें, सक्तीनें आलें असें होतें. खरें स्वातंत्र्य सक्तीच्या वातावरणांत जीव धरत नाही. व्यक्तीला जें वाटतें तें सोडून दाखविण्यांत, व्यक्तीला आपली इच्छा दर्शविण्यास वाव असण्यांतच तिचें व्यक्तित्व आहे. व हें करण्यास जेथें स्वातंत्र्य नाही, तेथें खरें व्यक्तित्व पण नाही हें उघड आहे. राज्य जे करतें तेच श्रेष्ठ अशी सामुदायिक बुद्धी मानली म्हणजे राज्य जें करील तें व्यक्तीच्या हितार्थच. किंबहुना व्यक्तीनें पूर्ण विचारान्ती जें केलें असतें तेंच तें करतें. फांशीची शिक्षा जरी झाली तरी या विचारसरणींत, व्यक्तीच्याच इच्छेमुळें झाली. कारण व्यक्तीचीं खरी इच्छा म्हणजे राज्यसंघटनेची इच्छा. सर्व गोष्टींचा योग्य विचार केला असतां तर त्या अपराधी व्यक्तीचें हेंच मत झालें असते. केवढे स्वातंत्र्य या विचारसरणींत व्यक्तीला दिले आहे !! परंतु वस्तुस्थिति अगदीं उलट असते. हे स्वातंत्र्य लादले आहे, यांत सक्ति आहे. व्यक्तीनें स्वतःवर खुषीनें कांहीं संयम घेणे, व दुसऱ्यानें ते लादणे यांत फरक आहे. मी चहा घेणार नाहीं असा नियम करून जेव्हां वर्तन करतो, तेव्हां माझें स्वातंत्र्य मी घालविलें असें मला वाटत नाही. कारण चहा न पिता मला जमेळ, समाधान वाटेळ असें मला वाटत असतें; त्याप्रमाणें न झालें तर मी नियम मोडीन; मला ज्यायोगें बरें वाटेळ असें वागेन, त्याप्रमाणें माझ्या इच्छेला मी वाव देईन. मला क्रियास्वातंत्र्य आहे. पण जर कायद्यानें चहापान बंदी झाली, अशी बंदी असणें इष्ट जरी असले, तरी माझ्या इच्छेप्रमाणें तें मी केलें असें कसें म्हणतां येईल ! यांत सक्ति आहे. यांत

स्वातंत्र्यविरोधी भाव आहे. इष्ट असलें तरी इच्छिलें नाहीं. दुसऱ्याचा अनुभव व्यक्तीवर लादला जातो. व्यक्तीनें इच्छून इष्ट तें करणें व व्यक्तीच्या इच्छा न जुमानतां इष्ट तें त्यास करावयास सक्तीनें लावणें यांतील फरक महत्त्वाचा आहे.

व्यक्तीला सक्तीनें कांहीं गोष्टी राज्य करावयास लावते तेवढ्यावरून सक्तीचा उपयोग चुकीचा असा मात्र त्याचा अर्थ नव्हे. प्रत्येक व्यक्ति इष्ट तेच इच्छील, जे योग्य तेच करण्याची काळजी घेईल, प्रत्येक धावतीत विवेकानें वागेल हे अशक्य आहे. त्याचप्रमाणे प्रत्येक व्यक्तीला केवळ इष्टानिष्ठतेचा विचार न करतां वाटेल तसे स्वेच्छेनें वागून दिलें तर समाजजीवन अशक्य होईल. समाजच राहणार नाहीं. समाजाच्या विवेकबुद्धीस, सारासार विचारास जें पडतें, ज्याप्रमाणें वर्तन असवें असें समाजास वाटतें, तें होण्यासाठीं, घडून येण्यासाठीं, सक्तीचा उपयोग समाजानें, राज्य संघटनेनें करणें न्याय्य व योग्य आहे. याप्रमाणें समाजानें न्याय्य ठरवून एखादी गोष्ट सक्तीनें केल्यास व्यक्तीला ती न पडली तर व्यक्तीनें विरोध करावा व शासनानें दिलेल्या शिक्षेस तयार व्हावें, तिचा स्वीकार करावा, इतकें स्वातंत्र्यही व्यक्तीला पाहिजे. विचारच करूं नये, जें विद्यमान आहे तें योग्य आहे अशी सहज प्रवृत्ति व्यक्तींत निर्माण व्हावी, व्यक्तीची बुद्धि विचार न केल्यानें पंगू व्हावी, विचार करण्याचेंच विसरून जावें, यापेक्षा व्यक्तीनें समाजविरोधी विचार करावा, तो बोद्धून दाखवावा, समाजानें, शासनानें प्रायश्चित्त दिलें तर स्वीकारावें ही परिस्थिति समाजाच्या स्थैर्याच्या व प्रगतीच्या दृष्टीनें हि अधिक योग्य आहे, अधिक हितावह आहे. समाजजीवनांत चांगली भर पडावयाची असेल, त्याची विचारसंपदा वाढावयाची असेल तर हीच गोष्ट अनुरूप आहे. इतिहासांत जेथें जेथें प्रगति झालेली दिसतें तेथें तेथें विद्यमानाशीं व्यक्तीनीं संघर्ष केला, विरोध केला त्यामुळेच झाली असें दिसून येतें. मोगलाई अंमल वडिलाप्रमाणें शिवाजी मानता तर हिंदवी स्वराज्य झालें नसतें. संस्कृतांत परंपरेप्रमाणें ज्ञानेश्वरांनीं पांडित्य केले असतें तर गीताधर्म जनतेत आलाच नसता. परंपराधर्माप्रमाणें तुकोबांनीं नांगरच हांकला असता तर जें कार्य त्यांनीं केलें तें करूं शकलें नसतें. विद्यमान व परंपरा यांना विरोध करण्यांत समाजाचा विरोध वा शिक्षा व्यक्तींना सहन करावी लागली व लागते. या संघर्षांत, या विरोधांत व्यक्तीला जे श्रेष्ठ, जे सक्षम तें समाजाच्या उपयोगी पडतें व या विरोधांतूनच समाजाचा विकास होतो. हा विरोध समान प्रेमांमुळे केलेला असतो. कडू औषध देहाला त्रास व्हावा म्हणून वैद्य देत नाहीं तर त्यास आराम वाटावा म्हणून. सर्वांना मंदीरप्रवेश असावा हें सांगण्यांत हिंदुधर्माचे प्रेम मुळाशीं आहे. स्वातंत्र्य

याचा अर्थ इतरांपासून भिन्न रीतीने वागण्यांतच स्पष्ट होतो. व्यक्ति व समाज यांतील बारीक सारीक बाबतींतील मतभेद कचित्च संघर्ष निर्माण करतात. पण व्यक्तीला ज्या गोष्टी मौलिक वाटतात व ज्यांत त्याला आपल्या उच्चतर जीवनाचें सार आहे असें वाटते, त्या समाजाच्या इच्छेपुढें त्यानें नमते घेऊन सोडून द्याव्यात यांत त्याच्या व्यक्तीमत्त्वाचा विनाश आहे, विकास नव्हे. या परिस्थितींत विरोध करून शासन स्वीकारण्यांत व्यक्तीचें श्रेष्ठत्व तर आहेच पण व्यक्तीच्या जीवनांत पण यामुळे महत्त्वाचे परिणाम होत असतात.

व्यक्तीचा विरोध कोट्या परिस्थितींत समाजाच्या प्रगतीस कारणीभूत होतो हें बर पाहिलें. पण समाजाची खरी इच्छा खरी बुद्धि राज्यसंघटनेंत प्रतिबिंबित होते, त्यांत सामावलेली असते कां ? हाहि महत्त्वाचा प्रश्न आहे. राज्यसंघटनेनें कांहीं प्रसंगीं सक्ति करावी हे ठीक. पण समाजाची इच्छा, समाजाची विवेकबुद्धि त्या प्रसंगीं शासनाच्या मागे उभी पाहजे. जेव्हां जेव्हां राज्यसंस्था अगर संघटन सक्ती करत असते त्या वेळीं सर्व कांहीं विचार करून विवेकानें ठरवून त्याच्या हातून होत असते असा अनुभव नाही. राज्यव्यवस्थेंत कांहीं सर्व गोष्टी विचार करून होत नाहीत, योजनापूर्ण व्यवहार होतो असें नाही. परंपरेनें कांहीं होतें, कांहीं यद्-च्छेनें होतें, कांहीं अनुचित होतें, कांहीं कल्पनातीत होतें; किंबहुना सर्व जगाची वढ अशाच रीतीनें झालेली आहे. त्यांत अगदींच कांहीं योजना अगर विचार नाही असें नाही. पण यथा धाता पूर्वमकल्पयत् अशी स्थिति नाही. जे झाले आहे त्यांत कांहीं पद्धत मागाहून बळेच तर्काना ताण देऊन काढावयाची असेही प्रयत्न होतात. सर्व गोष्टी विचार करून होत नाहीत किंवा सर्वांच्या इच्छे वा प्रथम समन्वय होऊन नंतरही घडत नाही. व्यक्ती व्यक्ती विचार करित असतात, आपल्या इच्छा व भावना प्रकट करित असतात; या सगळ्या क्रिया चाटूं असतां, कांहींतरी घडत असते. त्यांत जे योग्य ते निश्चित करणारे असे अखेरच्या अधिकारावर असलेले संघटन म्हणजे राज्य; योग्य अगर अवश्यक हे ठरविण्याचा अखेरचा अधिकार राज्याला आहे हें स्पष्ट आहे. पण हे राज्यानें ठरविले म्हणजे त्यांतील निर्णय, अगर त्या निर्णयांत असलेली इच्छा अगर बुद्धि व व्यक्तीची बुद्धि ही एकच असें मात्र नाही. माना मतांच्या गलबत्यांत निर्णायक मत राज्यसंस्थेनें दिले म्हणून सर्व मते व अखेर दिलेले निर्णायक मत हें एकच असें म्हणतां येणार नाही. मी दुकानांत अनेक प्रकारचे कपड पाहिलें व एक प्रकारचे दुकानदारास देण्यास सांगितलें व त्यानें तें दिलें. यांत काही लागणारी किंमत व मिळणारे समाधान याचा हिशोब करून कांहीं सुख, कांहीं समा-

धान शिल्पक उरते म्हणूनच मी तें घेतलें; माझ्या निर्णयांत ही पार्श्वभूमि आहे. या निर्णयांत इच्छा व कार्य यांत संगति आहे. राज्याच्या शासनाच्या निर्णयांत इतका विवेक, इतकी संगति नसते. नाना मते नाना इच्छा यांतून एकजिनसी, सर्वांना संगतवार असे काढतां येणे कठिण. तथापि घेतलेला निर्णय प्रत्येक व्यक्तीच्या इच्छे-बरोबरच नसला, प्रत्येक व्यक्तीला फायदेशीर नसला, घेतलेल्या त्या निर्णयांत एक-वाक्यता नसली तरी नाना मतांचा समन्वय असतो. असाध्य गोष्ट साध्य व्हावी म्हणून भिन्न मते जुळत जुळत हें कार्य होत असते. जें हवे आहे त्याच्या दृश्य स्वरूपा-बाबत याप्रमाणें मतैक्य, अगर एकता होते. राज्य हें सामुदायिक बुद्धीचें, इच्छेचे प्रतिक मानण्यांत राज्याच्या निर्णयांत संपूर्ण एकवाक्यता अगर एकता असते असा अर्थ घेत नाही; निदान वस्तुस्थिति तशी नसते. राज्यानें युद्ध पुकारण्याचा निर्णय घेतला, तरी तो निर्णय घेणारे जे अधिकारी अगर कार्यकारीमंडळ असेल, त्यांच्या-तील सर्व सभासद एकाच बुद्धीनें विचार करतात असे नाही. त्यांचा उद्देश अगर साध्य एक असते व हा उद्देश समाजाला पटलेला असतो अगर त्याला पटण्याची खात्री निर्णय घेणाऱ्यांना असते. अर्थात् युद्ध ही बाब अशी आहे कीं, जेथें भावना प्रबल असते व मतभिन्नतेला जागा थोडी असते. पण जे अनेक इतर निर्णय राज्य-सत्ता घेते त्यांत अनेक घटना दिसून येतात. अनेक हितसंबंध असणाऱ्या व्यक्तींच्या इच्छा निरनिराळ्या दिशेनें कार्य करीत असतात; त्यांची दखल घ्यावी लागते. तड-जोडी कराव्या लागतात, लहानमोठ्या दुरुस्त्या सारख्या सुचविल्या जातच असतात, प्राथमिक निर्णयाला मुरड सारखी वसतच असते व भिन्न भिन्न मतांच्या द्रव्यांचा परिपोष होऊन अखेरच्या निर्णयाचे रसायन तयार होत असते. खलबत्त्यांत नानाविध वनस्पति खलल्या जाऊन रसायन होते त्याची चव खलल्या गेलेल्या वनस्पतीपेक्षा निराळी, तिचे अस्तित्व निराळे पण तिच्या स्वरूपांत सूक्ष्म दृष्टीनें सर्व वनस्पतींच्या चवी येतात. वनस्पतींचे पृथक् अस्तित्व संपते, तयार झालेल्या रसायनांत त्या विलीन होतात; पण राज्यसत्तेच्या निर्णयांत एवढी एकता नसते व व्यक्तींचे अस्तित्व काय-मच असते व ते राज्यसत्तेला भासतेही!! खलबत्त्यांत घातलेल्या वस्तूत प्रमाण व त्यामागे योजना असते. सर्व गोष्टींचा पूर्णपणे विचार करून राज्यसत्तेचे निर्णय झालेले नसतात. निर्णयापूर्वीच्या घडामोडींत होणाऱ्या नाना मतांच्या व इच्छांच्या संघर्षांत प्रभुत्व मिळावे, समाजनेतृत्व मिळावे म्हणून प्रयत्न होत असतात, किंबहुना त्याचमुळे संघर्ष होतो. सर्व समाजांत एकवाक्यता होऊन निर्णय होतो असे क्वचित्च. अगर झालेला निर्णय अगदी सद्भावनेनें झालेला असतो असेही नाही. अशा परि-

स्थितींत तो निर्णय केवळ राज्यसत्तेचा आहे म्हणून तो मानण्याची खास नैतिक जबाबदारी व्यक्तीवर आहे असे म्हणणे योग्य होणार नाही. जर त्या निर्णयापासून होणारे परिणाम व्यक्तीला चांगले वाटतील, सद्‌हेतू सत्कृत्यांत पाहावयास मिळतील तर व्यक्ति त्यास मान्यता नैतिक दृष्टीनें देईल. निर्णय तत्त्वतः काय आहे ही कसोटी नसून प्रयत्नांत व फलांत काय दिसते ही कसोटी आहे, खिरीची गोडी खाण्यानेच कळते.

राज्याच्या मुळाशी काय तत्त्वज्ञान आहे, ते कशासाठी आहे हे त्याचा कारभार कसा चालतो यावरूनच ठरले पाहिजे. राज्याचे प्रत्यक्ष स्वरूप म्हणजे विद्यमान सरकार; हे सरकार म्हणजे ज्यांच्या हातांत निर्णय घेण्याची कायदेदारी सत्ता आहे असे थोडे लोक अगर एक लहान गट. ही सत्ता कशा तऱ्हेनें संघटीत आहे हा विशेष महत्त्वाचा प्रश्न नाही. तिचा आशय काय आहे हा महत्त्वाचा प्रश्न आहे. अग्नी चुलीत आहे, कां स्टोव्हवर आहे, कां मोठ्या भट्टीत आहे यापेक्षा त्याचा उपयोग कशासाठी आहे हे महत्त्वाचे आहे. अन्न तयार करण्याकरितां कां होळी करण्याकरितां या प्रश्नांचे उत्तरावर महत्त्व अवलंबून आहे. पुष्कळ वेळां इच्छीत आशय, संघटनेचे मुळेंच सिद्ध होत नाही. उदबत्ती पेटवून थोड्या लोकांना सुवास मिळेल, पण जर उद्देश खोली-तीव्र थडी जावी असा असेल तर तें साध्य होणार नाही. त्यासाठी हा अग्नी शेंगडीच्या स्वरूपांत आणवयास पाहिजे. अग्नीचा उपयोग आशयानुसार केला पाहिजे. राज्यसत्तेचाही विचार याच दृष्टीनें व्हावयास पाहिजे. सत्ता म्हणजे विश्वासानें, आशय सिद्धीच्या विश्वासानें दिलेली ठेव आहे. म्हणून ती निरपेक्ष अगर विनशत नाही. सत्तेचा परिणाम ज्यांच्यावर होतो ते सर्व, ती सहस्राक्षी जनता सत्तेचा उपयोग कसा होतो याकडे पाहते. राजा कालस्य कारगम; राज्यसत्ता समाजजीवन दिग्दर्शित करित असते. व्यक्तीच्या जीवनमरणाची साथी अमते. म्हणून सत्तेचा उपयोग, योग्य प्रकारे होतो किंवा नाही हे पाहणें व्यक्तीचें कर्तव्य ठरतें. हे कर्तव्य व्यक्तींनीं न केलें तर त्यांचेच नुकसान होते. मागितल्याशिवाय मिळत नाही, टोटाविल्याशिवाय प्रवेश नाही ओरडल्याशिवाय ऐकलें जात नाही असा इतिहासाचा निर्वाळा आहे. व्यक्तींच्या आशा व आकांक्षा जशा समूह होतील त्या प्रमाणांत राज्याबद्दल आपुलकी निर्माण होते. कारभाराशी व्यक्तींची जितकी समरसता असेल तितकी राज्याबद्दल आपुलकी वाटते, आपणच राज्य आहोंत असें वाटतें. व्यक्तींना वाव मिळावा म्हणून न्याय्य रीतीनें, समताबुद्धीनें राज्य-सत्तेचा उपयोग व्हावयास पाहिजे. ही सत्ता वापरणारे, हिचा उपयोग करणारे जे लोक तेंच तिचा आशय ठरवितात. म्हणून राज्यकारभार चालविणारे सरकार कोण, कोणत्या वर्गाचे, कोणत्या लोकांचे आहे, हे कळलें म्हणजे राज्याचें तत्त्वज्ञान त्याचे सिद्धान्त काय, खऱ्या स्वरूपांत काय आहे हे स्पष्ट होते.

सत्ता चांगली अगर वाईट हैं तिच्या उपयोगावरून ठरणार. उपयोग करणारे कोण यांच्यावरून तिचा कसा उपयोग होईल हैं समजून येतं. सत्तेला मुख्यतः म्हणजे तिचा नूतन उपयोग करणाऱ्या विद्यमान शासनाला अगर सरकारला जनता अनेक हेतूने प्रेरित होऊन मान्यता देत असते. सरकारचें धोरण योग्य वाटतें म्हणून कांहीं मान्यता देतात, कांहीं इतकें उडासीन असतात कीं, सरकारी धोरणाचा विचारच करीत नाहीत, तें योग्य कीं अयोग्य हैं पाहातच नाहीत. कांहींना सरकारी धोरण हें वातकी वाटतें व सरकार सत्तेचा दुरुपयोग करतें असें ते मानतात. तथापि नापसंती नेहमींच बंडाला प्रवृत्त करते असें नाही. खुद्द जे लोक कारभार हांकतात तें सुद्धां सर्व एकजिनसी, एकप्रकारचे असतात असें नाही. त्यांच्यांतसुद्धां मतभिन्नता असते. तथापि निर्णय घ्यावयाचा असतो म्हणून मतांची एकवाक्यता नसली तरी जुळणी करावी लागते. कांहीं तरी कमीजास्त-करून ठरवावें लागतें. जें ठरलें, जो निर्णय होईल, तो सरकारचा निर्णय म्हणजे राज्यसत्तेचा निर्णय व त्याची बजावणी कारभारांत होत जाते. म्हणजे राज्याचा देशांतील कारभार सरकारच्या नांवानें म्हणून चालला असला तरी त्याचा उपक्रम व उपसंहार हें सर्व करणारें ठराविक व थोडीं माणसेंच असतात. 'खुलखुदाका, मुलुख बादशहाका व अंमल कंपनी सरकारका' असाच न्याय येथें दिसतो. राज्याची प्रतिष्ठा, सरकारची सत्ता, उपभोग मात्र कांहीं व्यक्तींचा. या थितींत या व्यक्ति जें करतील ते बरोबर, योग्य अगर यथार्थ असलें पाहिजे असें मानतां येणार नाही. तसेंच सर्वसाधारण जनता सरकारी धोरण कर्तव्यबुद्धीने पाहून, तपासून मान्यता देत असलें असेंही मानतां येणार नाही; राज्यांतील नागरिकांना विकासाला वाव द्यावा, त्यांचें जीवन व्यापक व उच्च व्हावें या हेतूनें जर सरकारी कृत्यें होत असतील, सरकारचें धोरण तमें अमलांत येत असेल, तर राज्यनिष्ठेला, मान्यतेला नैतिक आधार आहे. अर्थात् ही गोष्ट अनुभवांनंच ठरणारी असते. सत्तेला अगर सत्तेच्या उपयोगाला नैतिक पावा असला म्हणजे तिचें स्वरूप अर्थात् श्रेष्ठ समजलें जातें. समाजाचें साध्य व हेतु सिद्ध व्हावें म्हणून विद्यमान सरकार जेवढी सत्ता वापरील, तेवढ्यापुरता त्याचा अधिकार योग्य व यथार्थ. सत्ता आहे म्हणून तिचा उपयोग करण्याचा हक्क आहे हें आधुनिक जगांत कोणी न्याय्य मानणार नाही. किंबहुना ही विचारसरणी राज्याची मीमांसाही होऊं शकत नाही. यावर आधारलेलें राज्य टिकणारही नाही. आतींचें संरक्षण करण्यासाठीं शस्त्र आहे. तें जवळ आहे म्हणून वापरण्याचा हक्क कोणी सांगूं सांगला तर समाज ते मानणार नाही. सत्ता-

प्राप्ति म्हणजे तिचा वाटेल तसा उपयोग करण्याची सनद असें म्हणणें गैर आहे. समाजहिताचा नजराणा दिल्याशिवाय सत्तेचा बारसा न्याय्य नाही. समाजहितार्थ उपयोग झाला तरच मिळालेली सत्ता अगर असलेली सत्ता वापरण्याचा हक्क आहे असें म्हणणें रास्त होईल. अन्याय्य सत्तेला नैतिक पाठिंबा नाही. सत्तेचा उपयोग कसा होतो व तो योग्य होतो कीं नाही हें पाहण्याचें काम नागरिकांचें आहे. त्यांच्या मतानेंच सत्तेची प्रतिष्ठा व पुण्याई ठरावयाची असते.

वरील विचारसरणीत व्यक्तींना साहजिकच महत्त्व दिलें आहे. समाजहिताच्या दृष्टीनें सत्तेचा उपयोग योग्य म्हटल्यानंतर समाजहित काय हें ठरवितांना जास्तीत जास्त व्यापकदृष्टि ठेवणें जरूर होतें; ज्यास्तीत ज्यास्त व्यक्तींचीं मते व कल्पना विचारांत घ्याव्या लागतात. प्रत्येक सज्जन नागरिकाला समाजहित काय व राज्यसत्तेनें काय करावे, हे सांगण्याचा वाव द्यावा लागतो. प्रत्येक नागरीक या संधीचा फायदा घेईल असें नाही, पण कोणाला संधी मिळाली नाही असें होणार नाही. लोकशाही याचा अर्थ प्रत्येकजण प्रत्येक बाबतींत मत सांगेल, असा नाही, तर प्रत्येकाला तसें करण्यास पूर्ण वाव मिळेल. समाजजीवन व्यक्ती जसें प्रयत्नानें घडवून आणूं इच्छीतील तसें होईल. पूर्ण वाव असल्यामुळे व्यक्तींना, आपल्या अनुभवाचे सार समाजजीवनाचे उभारणीसाठीं देतां येईल. व्यक्तींत, काहींतरी करावे, देशाचे प्रत्येक उद्योगांत योग्य भर घालावी, अशी विधायकबुद्धी उत्पन्न होईल, व तिचा परिणाम समाजजीवनावर होऊन, राज्याचे स्वरूप त्याच रंगांत भरले जाईल. व्यक्तींनीं काढलेल्या स्वरावर राज्याचे संगीत गायले जाईल. राज्य म्हणजे व्यक्तींच्याच गुणांचा परीपोष होऊन झालेले स्वरूप. जोडले पेरून गव्हाचे पीक येणार नाही. राज्यें चांगले असावे आदर्श असावे यासाठीं, व्यक्ती तश्याच पाहिजेत, व ही गोष्ट जाणीव असल्याशिवाय, ज्ञान असल्याशिवाय होणार नाही.

या दृष्टीनें विचार केला म्हणजे सामाजिक जीवन, सामुदायिक जीवन उन्नत व्हावे व्यापक व्हावे ह्यासाठीं असलेला संघ म्हणजे राज्य. इतर अनेक संघ असतात तसाच हा. कामगार संघ, अगर जातिविषयक संघ, अगर धर्मविषयक संघ हे सुद्धां सामुदायिक जीवन उन्नत व्हावे याच उद्देशानें अस्तित्वांत आलेले असतात. पण या सर्व संघांत दाखल व्हावे कीं, नाही हे व्यक्ति खुषीनें ठरविते. सभासदांवर सक्ती नाही. पटत नसेल तर व्यक्ति संघ सोडून देऊं शकते. राज्य हा संघ असा आहे कीं, त्याच्या अधिकार प्रदेशांत जे राहतात त्यांना याचे सभासद व्हावेच लागते; शिवाय या संघाच्या आज्ञा न मानल्यास त्याबाबत सक्ति करण्यांत येतें हे विसरतां येत नाही.

तथापि इतर संघांची उपयुक्तता पाहूनच मनुष्य समासद होतो, तसा येथें उप-
युक्तता पाहून तो राज्य चांगलें अगर वाईट ठरवितो. मान्यता खुषीची कीं, सक्तीची
हैं त्यावरून ठरवितो. नैतिकदृष्टीनें याप्रमाणें राज्य व अन्य संघ यांत साम्य आहे.
इष्ट अशा रीतीनें राज्याचा अनुभव व्यक्तींना मिळाला, म्हणजे त्याबद्दलची निष्ठा,
मनांत व अंतःकरणांत रुजत खोलवर जाते. राज्य हें आपणापासून पृथक् न वाटतां
त्याबद्दल आपुलकी उत्पन्न होते, मैत्रीभाव उत्पन्न होतो. आपलें हितसंरक्षण होईल
येवढा विश्वास व्यक्तींत उत्पन्न झाला, म्हणजे राज्य व व्यक्ति एकमेकांचे जिवार
न उठतां एकजीव होतात. या विश्वासाचे अभावीं राज्यनिष्ठेचा नैतिक पायाच
नाहींसा होतो. हा विश्वास उत्पन्न होणें अत्यंत महत्त्वाचें व मौलिक आहे. राज्याचें
क्षेत्रव्यापक, त्याचें नियंत्रण सर्वग्राही, नागरिकांच्या जीवनावर परिणाम करणारी
त्याची सत्ता ही सर्व लक्षांत घेतां, त्याबद्दल व्यक्तींमध्ये विश्वास उत्पन्न होणें हें मह-
त्त्वाचें कां, हें सहज लक्षांत येण्यासारखें आहे. याच्याशीं न पटलें तर या संघाला
सोडून जातां येत नाहीं. अन्य संघांत समासद मनाप्रमाणें तो सोडून बाहेर जातात.
व्यक्ति व राज्य यांचे संबध हिंदु-लगाप्रमाणें आहेत. यांत घटस्फोट नाहीं. लग्नाचे
वेळींही कुणी संमती घेऊन तें करीत नाहीं. अगदीं बालविवाह काय, जन्मतांच
हा विवाह होतो, ही सोयरीक होते !! सनातन्यांपेक्षांही ही सनातनी पद्धत आहे.
हिंदुधर्मांत विवाह हा करार न मानतां एक धार्मिक विधि मानतात व जास्तीत
जास्त प्रतिष्ठा त्याला देतात. पत्नी म्हणजे, गृहीणी, मित्र, मंत्री; त्याचप्रमाणें व्यक्ति
ही संबध तोडूं शकत नसल्यामुळें, असली पाहिजे. येवढी प्रतिष्ठा व्यक्तीला मिळाली
पाहिजे. जीवित व वित्त राज्यामुळें सुरक्षित असतें. व्यक्तीला इतर संघांनीं बहिष्कृत
केलें तर व्यक्तीचें बिघडत नाहीं. पण राज्याचे बाबतींत परिस्थिति अगदीं निराळी
आहे. राज्याशीं विरोध केल्यास शासनच वाट्यास येतें. राज्यानें केलेल्या अन्याया-
विरुद्ध फार तर त्यानेंच निर्माण केलेल्या न्यायालयांत दाद मागतां बेईल, पण तेथें
अन्याय झाल्यास पुढें मार्ग नाहीं. करवाढ करून व्यक्तीला तें दरीद्री करूं शकतें,
शांततासंरक्षणाचें निमित्त करून धर्मांत ढवळाढवळ करूं शकतें, मूर्ख धोरणानें
ओढवून घेतल्या युद्धांत नागरिकांचे त्यांच्या इच्छेविरुद्ध बळी देऊं शकतें. भीति-
ग्रस्त होऊन ज्ञानाचीं साधनें, सभा, वर्तमानपत्रे वगैरे बंद करूं शकतें. जीवित, वित्त,
व विकास यांचे संरक्षणाप्रमाणें, त्यांचा नाशही तें करूं शकतें. येवढी प्रचंड सत्ता
असल्यामुळें तिच्या सद्देतूनबद्दल विश्वास व सत्कृत्याबद्दल अनुभव व्यक्तींना आला
पाहिजे. अखंड सावधानता असेल तरच स्वातंत्र्य टिकतें. दक्ष शेतकरी नेहमीं आपले

बांध व हद्दीचे चिरे पाहात असतो, व अतिक्रमण होऊं देत नाहीं. येवढी प्रचंड सत्ता काम करीत असतांना ती सन्मार्गानें चालली आहे येवढें तरी पाहण्याची सावधानता बाळगली पाहिजे. तिच्या भोगवड्यांत तिचा सदुपयोग होईल येवढी तरी किंमत, समाजानें दक्षतेनें वसूल केली पाहिजे.

सत्तेचा सदुपयोग होईल अशी दक्षता घेणें आधुनिक जगांत व्यक्तींना संघटने-शिवाय शक्य नाहीं. राज्याचा विस्तार पूर्वी ग्रीक देशांतील परिस्थितीप्रमाणें एखाद्या नगरायेवढाच असता तर व्यक्तीला दाद लावून घेणें शक्य झालें असतें. विस्तार थोडा असल्यामुळें प्रत्येक व्यक्तीला विद्यमान राज्यकर्तें यांना भेटून अन्याय कानांवर घालणें त्या वेळीं शक्य होई. हल्लीं कोणी एखादी व एकाकी व्यक्ति याप्रमाणें करील पण परिणामकारक कार्य असें होणार नाहीं. तीच गोष्ट अनेक व्यक्तींनीं संघटित होऊन केली, चिकाटी धरली तर कांहीं तरी परिणाम होतो. सरकार त्यांच्या म्हणण्याकडे लक्ष देतें. तथापि, व्यक्तींनीं संघटित होऊन याप्रमाणें करीत राहणें हें सुद्धां या काळांत अवघड आहे. त्यापेक्षां राज्याचें स्थूल स्वरूपच असें असलें पाहिजे कीं, सत्तेचा उपयोग जबाबदारीतीनें चालवा. हे जबाबदारीचे लगाम कसे घालवे व सत्तेची गति कशी नियंत्रित करावी हें ठरवितांना, आजपर्यंत आलेले अनुभव लक्षांत घेतले पाहिजेत. मूठभर लोकांनीं निवडून दिलेल्या प्रतिनिधींचें सरकार असल्यास तें सत्तेचा उपयोग जनतेच्या दृष्टीनें जबाबदारीनें करील, हें शक्य नाहीं, तसा अनुभव नाहीं. आपल्या वर्गाचा अगर आपल स्वार्थ म्हणजेच लोकहित, लोकांचें कल्याण असें अधिकारांत असतांना या लोकांना वाटतें. जनता म्हणजे यांचे सगेसोयरे, लोकमत म्हणजे यांचेंच मत अगर यांच्या इशान्यावर वागणारीं वृत्तपत्रें. जनतेचें कल्याण हें यांनीं न ठरवितां, यांच्या व्यतिरिक्त यांच्या वर्गाव्यतिरिक्त, लोकांनीं ठरवावें; असें नसेल, तर सत्तेचा दुरुपयोग जवळजवळ निश्चित. सत्ता ही मद्यासारखी असते. जरा असली कीं, अधिक असावीशी वाटते. उन्मत्त करणारी म्हणून ज्यांच्या जवळ आहे त्यांना सुद्धां धोकाच आहे. सत्तेचा अंश किती का असेना, तिचा दुरुपयोग होऊं नये म्हणून संरक्षण असणें अवश्य आहे.

हें संरक्षण म्हणजे अर्थात् व्यक्तींच्या दृष्टीनें राज्यकार्यापासून व्यक्तीचें योग्य समाधान होतें कीं नाहीं, त्याच्या प्रेरणांना योग्य वाव मिळतो कीं नाहीं, हें पाहूनच राज्य योग्य कीं अयोग्य हें तो ठरवितो. या विचारसरणींत व्यक्तिनिष्ठा जास्त आहे. सामाजिक दृष्टि कमी आहे. प्रत्येक व्यक्ति याप्रमाणें विचार करून वागूं लागली तर प्रसंगीं यांतून अराजकताही निर्माण होण्याचा संभव आहे. राज्य म्हणजेच व्यक्तीवर

काहीं बंधन आणि जर प्रत्येक व्यक्ति राज्य चांगलें कीं वाईट हें प्रत्येक क्षणीं ठरवूं लागली तर एकादे वेळीं बहुसंख्याक लोक कदाचित् सर्व जनताहि राज्याविरुद्ध असूं शकेल; सामुदायिक जीवन व संरक्षणहि अशक्य होईल. मान्यतेचा पाया, निष्ठेचा गाभाच नाहीसा होईल, भित नाहीशी होईल, विटा अलग होतील, बंध तुटेल, मोक्ष मिळेल, स्वातंत्र्यहि मिळेल, पण त्याचक्षणीं तें नकोसं वाटेल !! व्यक्तीचें हितसंरक्षण करण्याकरितां राज्य आहे व तसें होत नसेल तर कां होत नाही हें पाहणें दक्ष नागरिक या नात्यानें तिचें कर्तव्य आहे. जर चौकशीअंतीं चूक आढळली तर स्वस्थ बसणें म्हणजे कर्तव्यापासून विन्मुख होणें असाच अर्थ होतो. अपरिहार्य परिस्थितींत, राज्य बदलून टाकणें तिचें नैतिक कर्तव्य ठरतें. ज्या हेतूसाठीं राज्य आहे ते हेतु साध्य होत नाहीत, उलट त्या हेतूंचे अगदीं विरुद्ध राज्याकडून वागणूक होत आहे, अशी विचारांतीं खात्री झाली तर व्यक्तीनें राज्याचा प्रतिकार करणें कर्तव्य ठरतें. उन्हापासून, थंडीपासून संरक्षण करण्याकरितां डोक्यास बांधलेलें मुंडासं निव्वळ ओझेंच झालें अगर त्यांत कोणी ठेकून अगर विंचू शिरला असला तर तें खात्री करून माणसानें झटकलें पाहिजे; पुन्हां नीट सुखकर होईल असें बांधलें पाहिजे, हें त्याचें कर्तव्य आहे व त्यांत त्याचें हितही आहे. सुखासाठीं, विकासासाठीं राज्य आहे. त्यांत व्यक्ति सामावली, समरस झाली. त्याच कारणाकरितां राज्य जोंपर्यंत हें इष्ट घडून यावें म्हणून प्रयत्न करीत आहे व तशी व्यक्तीला खात्री वाटत आहे, तोंपर्यंत प्रतिकाराचा प्रश्नच नाही. त्याचबरोबर व्यक्ति ज्या मार्गानें इष्ट तें घडून येईल असें म्हणेल त्या साधनांनीं इष्ट तें घडून येईल इतकी तरी खात्री व्यक्तीची असली पाहिजे, तर निनें प्रतिकार करणें योग्य ठरेल. त्याचप्रमाणें साधनांचा उपयोग करतांना राज्याचें ऐन स्वरूप बदललें जाणार नाही याची पण खात्री असली पाहिजे. विद्यमान अधिकारीवर्ग काढून टाकून येणारा वर्ग जर पूर्वीसारखाच वर्गनिष्ठपणें वागणार असला तर फरकानें फायदा काय झाला ? जनसेवेसाठीं म्हणून भांडून जावयाचें व स्वार्थ संपादनासाठीं राहावयाचें असाही अनुभव येतो. सद्भावनेच्या जोरावर प्रवेश करून सत्ता मिळवावयाची व स्वार्थ साधावयाचा हेहि दृश्य दिसून येतें. तथापि, हे धोके तरी पत्करले पाहिजेत नाहीं तर गप्प बसलें पाहिजे असा पैच नेहमींच विचारी नागरिकापुढें असतो. योग्य-अयोग्य हें व्यक्तीनें ठरवून नैतिक जबाबदारी ओळखून वागणें यांतच खरें व प्रभावी नागरिकत्व आहे.

नागरिक या नात्यानें सामुदायिक जीवनांत, समाजांत पूर्णत्व व प्रतिष्ठा मिळावी हें व्यक्तीला वाटणें साहजिक आहे. किंवाहना ही व्यक्तीची अपेक्षा असते. व्यक्ति

समाजांत नागरिक या नात्याने राहते व काहीं अपेक्षा करते व त्यापैकी काहीं तरी सफल न झाल्यास तिचे जीवन तिला विफल वाटते, ती अप्रसन्न राहते. जीवनांत प्रसन्नता यावी, पूर्णता यावी, प्रतिष्ठा यावी, उन्नत जीवन शक्य व्हावे म्हणून तर समाजाची व्यवस्था. या दृष्टीने समाजावर काहीं तरी हक्क व्यक्तीचे आहेत व ते नागरिक या नात्याने आहेत. नागरिकत्व आहे तर इष्ट अपेक्षा परिपूर्तीसाठी काहीं तरी हक्क असणे अपरिहार्य आहे. उदरीं जन्म घेतला तर मातेच्या स्तनपानाचा हक्क जन्माबरोबर येतो. हे हक्क ज्या मानाने वजावण्याची संधि मिळेल, त्या मानाने व्यक्ति, राज्य हे बरे की वाईट ठरविणार. राज्य हे समाजाचे व्यक्तीचे कल्याणाकरिता, उत्कर्षाकरिता नियंत्रण करणारे साधन मानले आहे, म्हणून ते साधन कार्यक्षम आहे की नाही, हे पाहणे अगदी साहजिक आहे. व्यक्तीचे जे हक्क, जे नागरिकत्वाचे हक्क ते निरपेक्ष नाहीत. हक्क आहेत तरी व्यक्तींना कर्तव्येही आहेत. व्यक्ति कर्तव्य करीत असाता, तिचे हक्क मानले जात नाहीत, असे झाले म्हणजे राज्याची प्रतिष्ठा व्यक्ति मानणार नाही. राज्याची सत्ता सामाजिक हिताकरितांन खयतां काहीं लोकांचे हितार्थ तिचा उपयोग होत असेल तर सर्वांसाठी तसा तिचा उपयोग का होत नाही, असे विचारण्याचा हक्क क्वचित् नागरिकांना आहे. राज्याची प्रतिष्ठा, व त्याचे नैतिक स्वरूप व्यक्ति स्वतःला किती न्याय मिळतो यावरून ठरविते. न्याय मिळविणे, विषमता जावी म्हणून मागणी करणे हे हक्क नागरिकाचे जन्मसिद्ध आहेत. व्यवस्थेला योग भिकासाला पूर्ण वाव मिळाला पाहिजे, योग्य ते समाधान तिला मिळाले पाहिजे, एतद्विषयक हक्क जर व्यक्तीला नसले अगर राज्य ते मानत नसले तर व्यक्ति ही नागरिक नाही, गुलाम आहे; व्यक्तीचे दृष्टीने राज्य निरर्थक आहे.

राज्याची कसोटी व्यक्तीला मिळणाऱ्या न्यायावर, तिचे हक्काचे मान्यतेवर आहे. किंबहुना नागरिकत्वासुळे प्राप्त झालेले ते हक्क राज्याचा पाया आहे. योग्य व प्रतिष्ठित जीवनाला हे हक्क आवश्यक आहेत, म्हणून एका अर्थाने ते नैसर्गिक हक्क आहेत. बालकाला मातेचे दूध मिळणे हा नैसर्गिक हक्क आहे. नागरिकालाहि त्याचे जीवनाचे वृद्धीसाठी, विकासासाठी जे हक्क हवे आहेत तेही नैसर्गिकच मानले पाहिजेत. हे व्यक्तीला ज्या प्रमाणांत उन्मोगितां येतील, त्या प्रमाणांत तो स्वतःची प्रगति करील व समाजाचीहि उन्नति करील. व्यक्ति सुशिक्षित झाली, चारित्र्यवान् झाली की समाजहि उन्नत होत जातो. दिव्यांत तेल अधिक झाले म्हणजे ज्योत अधिक मोठी होते व भोंवताली प्रकाशहि वाढतो. समाज म्हणजे व्यक्तिच, त्याच्या वाढीबरोबर समाजाची वाढ. व्यक्तीच्या हक्कांची दखल जर राज्य घेणार नाही तर राज्याचा

नैतिक पायाच जाईल. राज्याचे सत्तेची मुळे जनतेच्या मनोभूमीत रुजली असली तरच ते टिकेल. हक्कांचा उपभोग व्यक्तींना वाढत्या प्रमाणांत देऊन, त्यांच्यांत समाधान उत्पन्न करणे यापासून जी मान्यता व निष्ठा राज्याला मिळेल, तीच खरी व टिकाऊ. योग्य जीवनाला आवश्यक म्हणून समाजाने म्हणजे राज्यसत्तेने, हे हक्क योग्य प्रमाणांत सर्वांना उपभोगितां येतील अशी व्यवस्था करणे हे तिचे कर्तव्य ठरते.

आवश्यक म्हणून नैसर्गिक असे जे हक्क वर सांगितले त्यांचे स्वरूप निव्वळ वैयक्तिक आहे असे मात्र नाही. निःसंशय ते व्यक्तींना नागरिक म्हणून मिळाले पाहिजेत. पण ते केवळ व्यक्तींच्याच निरपेक्ष भोगासाठी मात्र नाहीत. नागरिकांचे जीवन म्हणजे केवळ त्यांच्या पुरते, त्याचा परिणाम त्यांचे व्यतिरिक्त कोणावर होत नाही असे नाही. व्यक्ति ही जन्मतःच सामाजिक आहे. ती काय बोलते, काय ग्वते, जगांत कशी वागते या सर्वांचे सामाजिक परिणाम होतात. भोवतालचे जीवनावर या गोष्टी परिणाम करीत असतात. व्यक्तींचीं सुखदुःखे क्षुल्लक असतील, केवळ व्यक्तींची म्हणून त्यांना ऐतिहासिक महत्त्व कमीही असेल, पण तीं सत्य असल्यामुळे, त्यांचा परिणाम व्यक्तींचे वागणुकीवर होतो व समाजाच्या भावी जीवनावर संकलित दृष्टीने त्यांना महत्त्व प्राप्त होते. व्यक्तींचे सामाजिक स्वरूप या दृष्टीने लक्षांत घेतां, व्यक्तींचे हक्क कसे उपभोगिते जातात, याचा साहजिक महत्त्व प्राप्त होतं. हक्क कांहीं केवळ तात्त्विक अगर लाक्षणिक नाहीत. त्यांचे स्वरूप त्यांना अनुसरून होणाऱ्या क्रियेतच दिसते. भाषणस्वातंत्र्य भाषण करण्यांत असते. संवत्सातंत्र्य संघ करण्यांत असते. काय भाषण झाले, कशासाठी संघ झाला या क्रियांना महत्त्व येते. किंबहुना हक्कांचे स्वरूप क्रियात्मक असते असे म्हटले तरी चालेल. हे हक्क अगर ही सत्ता व्यक्तींना समाजाची सुखसंदा वाढविण्यांत खर्च करावी येवढ्या करतांच आहे व ते करण्यांत जे केवळ व्यक्तींचे हित होईल ती आपली भिदागी, वाकीची समाजसेवा तिने समजावी. राज्यसत्ता ज्याप्रमाणे समाजहितासाठी आहे, त्याचप्रमाणे व्यक्तींसाठीही सत्ता. हे हक्क त्याच हेतूचे सिद्धयर्थ आहेत. समाजापासून घेण्याकरितां केवळ व्यक्तींना हक्क नाहीत, समाजासाठी कार्य करण्याकरितां आहेत. हे व्यक्तिपरत्वे कार्य कमीजास्त होईल, परंतु कार्य करण्याचा हक्क व संधि मिळालीच पाहिजे. कांहीं संधीचा सदुपयोग करतील, अडचणींना न जुमानतां यश प्राप्त करतील; कांहीं हे हक्क, ही संधि मिळूनसुद्धा विशेष असे कांहीं करू शकणार नाहीत. तथापि, राज्याचे लक्षण, उन्नत समाजाचे लक्षण म्हणजे ज्यांत सर्व व्यक्तींना समाजसेवेसाठी, सामु-

दायिक जीवनाचे उन्नतीसाठी कार्य करण्यास पूर्ण सुभा आहे, पूर्ण वाव आहे असे मानले तरी चालेल. व्यक्तींच्या प्रवृत्तींना विधायक, समाजहितोपयोगी काम करण्यास क्षेत्र मिळाले पाहिजे. तसे न झाल्यास, समाजात स्फोट होणे, राज्यसंघटन तडकणे अपरिहार्य होतें. क्रांतिपूर्वीच्या काळांत अशीच परिस्थिति उत्पन्न होते. व्यक्तींच्या मनांतून उन्नत व उत्कृष्ट भावना उच्चंढत असतात, जुनी व जीर्ण मर्यादा त्यांनी ओलांडलेली असते, जे आहे ते व्यक्तींना अपुरे वाटते, त्यांच्या जीवनाचा आवेग व आशय यांना विद्यमान समाजसंघटन, राज्यसंघटन सामावू शकत नाही. एक प्रकारे विद्यमान संघटनाला आव्हान दिलेले असते; त्याने व्यापक व्हावे, बदलावे अगर नष्ट व्हावे असा सरळ सवाल टाकलेला असतो. राज्य व्यक्तिविरोधी, नागरिकांचे हित-विरोधी होतें व या परिस्थितीत राज्य व व्यक्ति यांत असलेली मौलिकएकता नाम-शेष होते. या स्थितीत राज्यसत्ता, हितविरोध असलेल्या जनतेवर अवलंबून राहू शकत नाही. जनता नवीन आदर्शाचा, नवीन जीवनाशयाचा आवेग धांववू शकत नाही. जुने व जीर्ण कडाडून पडले, नवे संघटन. नवा समतोल या क्रांतींतून जन्मास येतो.

व्यक्तींच्या हक्कांचे हे स्वरूप लक्षांत घेतले म्हणजे राज्यसत्तेचे क्षेत्र व मर्यादा यांचे स्वरूपही निश्चित होतें. राज्य म्हणजे सार्वभौम सत्ता. ती कोणाची अंकित नाही. तिने कोठपर्यंत जावे, स्वतःला कोठे मर्यादा घालावी हे तीच ठरविणार. राज्याच्या मर्यादा राज्यानेच ठरवावयाच्या असतात. राज्य म्हणजे व्यक्तिनिरपेक्ष असे संघटन नाही. व्यक्तींच्या इच्छेचे, सत्तेचे सामुदायिक स्वरूप म्हणजे राज्य, हे मानल्यानंतर राज्यसत्तेचे क्षेत्र व तिच्या मर्यादा तिचे हेतु, तिचे ध्येय साध्य होईल अशाच रीतीने निश्चित झाल्या पाहिजेत. कुठलेहि सामाजिक संघटन चांगले अगर वाईट हे केवळ त्याचे ध्येय चांगले, त्याची तात्त्विक भूमिका चांगली येवढ्यावरून ठरत नसते, तर संघटनेच्या कार्याचा अनुभव तिच्या सभासदांना जो येईल त्यावरून ठरते. संघटनेचे श्रेष्ठत्व स्वयंभू नाही, अनुभवनिष्ठ आहे. राज्याच्या मर्यादा व क्षेत्र अनुभवानेच योग्य व यथार्थ ठरले पाहिजे. राज्य तात्त्विकदृष्ट्या कांहीही असले तरी प्रत्यक्ष त्याचा कारभार मूठभर लोक चालवितात, परीणामकारक निर्णय तेच घेतात, ही महत्त्वाची गोष्ट दृष्टिआड करून चालणार नाही. म्हणून, स्वामिभानी, कर्तव्यदक्ष, हक्कांबद्दल जागृत असणारे, कणखर मनाचे नागरिक ज्यायोगे मोठ्या प्रमाणांत होतील असे समाजाचे संघटन असले पाहिजे. अशाच रीतीने राज्याच्या मर्यादा निश्चित झाल्या पाहिजेत. हे करतांना प्रसंगी सत्तेचे नियंत्रण एका हातीं राहील. प्रत्यक्ष कारभारावर हि नियंत्रण पडेल. सत्ता ही एक ठेव विश्वस्त या नात्याने कारभार करणारांना

दिली आहे असें मानल्यावर तिच्या उपयोगाबाबत नैतिक मर्यादा आल्याच. सदरहू सत्तेचा दुरुपयोग होण्याचा प्रतिक्षणीं संभव; म्हणून प्रतिक्षणीं कसा उपयोग होत आहे याबद्दल दक्षता घेतली जाईल अशी व्यवस्था अपरिहार्य होते. व्यक्तींना हक्क-संपदा जशी असेल त्याप्रमाणें संघटनेचें स्वरूप राहील हें जसें खरें, तसेंच या हक्क-संपदेचें संरक्षण करण्याची सत्ता पण त्या संघटनेला हवी हेंहि तितकेंच खरें. तथापि, सत्कार्यासाठीं असलेली सत्ता सत्कार्याचाच नाश करते असाहि अनुभव आहे. सत्तेच्या वचनावर विश्वासून भागत नाहीं. वचन आणि वर्तन यांत तफावत दिसते. व्यक्तींच्या हक्कांची कशी व्यवस्था लागते हेंच सत्तेच्या चांगुलपणाचें गमक आहे. सार्धं व सामान्य माणसें विद्यमान सत्ताधीशांच्या कारकीर्दीत किती प्रगति करतात, त्यांचें जीवन किती उन्नत होतें, या गोष्टींवर जे सध्यां सत्ताधीश आहेत त्यांची पात्रता ठराविली पाहिजे. केवळ सत्ताधीश आहेत, अधिकार प्राप्त झाला आहे म्हणून ते लायक आहेत अगर योग्य वर्तन करीत आहेत, समाजहित साधीत आहेत हें म्हणणें अयोग्य आहे.

सत्ता दुरुपयोगिली जाणार नाहीं म्हणून दक्षता घेतली पाहिजे, असें म्हटल्यानंतर समाजांत तशा जाणिवेचीं माणसें पाहिजेत हें उघड होतें. राज्यांतील नागरिक, किंवा सर्वसामान्य मनुष्य हा राजकीयवृत्तीचा आहे, त्याला एतद्विषयक जाणीव आहे, तो जसा सामाजिक प्राणी आहे तसा राजकीय प्राणी आहे असें गृहीत धरलें तरच दक्षतेची व्यवस्था शक्य आहे. मनुष्य सामाजिक आहे, तो जन्मल्याबरोबर त्याच्यांत सामाजिकवृत्ति उत्पन्न होते. आपल्या वर्तनांत या गोष्टींची जाणीव असल्याचें तो दाखवीत असतो. पदोपदीं समाजसंकेत मानत असतो, आपलें जीवन सामुदायिक जीवनाशीं जुळतें करून घेण्याचा त्याचा सामान्यतः उपक्रम असतो. सामाजिक घटनांत तो साहजिक रस घेतो. कुणी कुठें सोयरीक केली, कुठें शांतिभोजन झालें, या व असल्या गोष्टींत त्याचें चित्त वेधतें. राज्य कसें चाललें आहे, कुठें अधिकारातिक्रम होत आहे याकडे त्याचें लक्ष नसतें. राज्यकारभाराचा संबंध प्रत्यक्ष त्याच्या जीवनाशीं आला व कळेलसा आला तर तो त्या बाबतींत लक्ष घालण्याचा संभव असतो. राजकारणांत, राजकीय घडामोडींत व्यक्तिमात्रानें लक्ष घातलें व असें लक्ष घालण्यांत व्यक्तीचें हित आहे याची जाणीव तिला असली तरच लोकमतानुयायी राज्यसत्ता राहील; आवश्यक ती दक्षता घेतली जाईल. विद्यमान जगाकडे पाहिलें तर असें आढळून येतें कीं, राष्ट्रांतील, आधुनिक राज्यांतील लोकांत मोठ्या प्रमाणांत ही जाणीव दिसून येत नाहीं. समाज आहे याची जाणीव जशी मनुष्यांत सहजप्रवृत्त दिसते तशी ही राज्यविषयक

जाणीव दिसून येत नाही. हा भाव त्यांच्या मनांत सहज उत्पन्न होत नाही. आपल्या व्यक्तिगत संसारापलीकडे सामान्यतः माणसं पाहता नाहीत. राजकीय प्रवृत्ति कशी आहे, कशी बदलत आहे याकडे लक्ष देत नाहीत; बदलत जाणाऱ्या प्रवृत्तीचा स्वतःच्या जीवनावर होणारा परिणामसुद्धा चिकित्सक बुद्धीने पाहण्याची तसदी घेत नाहीत. राजकारण ही भानगड आगल्याला नको, असेच मानण्याची सर्वसामान्य मागसाची प्रवृत्ति असते. राजकारणांतील पुरुष व प्रसंग यांत सामान्य माणसांना गोडी लागत नाही. आपण व आपला संसार सुखाने चालवा, त्यांत कटकटी उत्पन्न होऊं नयेत एवढीच त्यांची दृष्टि असते.

लोकमतानुयायी राज्यसत्ता यथार्थपणे असावी यासाठी नागरिकवर्ग राजकीय जागृतेचा असावा लागतो पण सर्वसामान्य माणसं तशी नसतात; या परिस्थितीत काय घडतं हे पाहिले पाहिजे. राजकारणांत लक्ष घालणारे, ज्यांची प्रवृत्ति राजकारणाला अनुकूल आहे, असल्या लोकांच्या हातीं राज्यकारभार जाईल ते राज्यकर्ते व बाकीचे जवळजवळ गुलाम, मुकीं भिचारीं कुंगी हाका अशी माणसं होतील. अशी प्रवृत्ति ज्यांच्यांत आहे तीं माणसं, हे 'सत्पुरुष' ओळखावयाचे तरी कसे हाहि प्रश्न आहे. जन्माने ही प्रवृत्ति असते असा अनुभव नाही. अनुभवानेच हीं माणसं दिसून येणार, म्हणजे अनेकांना संधि देऊन लायक ठरल्यास ठेऊन, नालायक ठरल्यास काढून टाकून, नाना प्रयोग करून, ठेचा खाऊन हा अनुभव सिद्ध होत असतो. याचा अर्थ असा, की शासन अगर सरकार लोकमतावर अवलंबून आहे. कारण अधिकारावर असणारे, कारभार करणारे, लोकमताने अनुभवाने शोधून काढले आहेत. पण हे सर्व कसे घडून येतं याची जाणीव, हे सूक्ष्म ज्ञान लोकांना नसतं. वास्तविक व्यक्तींच्या खाजगी गोष्टी, खाजगी संसार हा सर्वस्वी सामुदायिक जीवनापासून, सार्वजनिक जीवनापासून अल्लिप्त नसतो, आणि व्यक्तींना जरी आपला खाजगी संसार अल्लिप्त ठेवावयाचा असेल तरी सुद्धा राजकारणांत उदासीन राहून ते साधणार नाही; तर लक्ष घालून, त्यांत भाग घेऊनच साधेल. आधुनिक जगांत राज्य-सत्तेचें कार्यक्षेत्र वाढत आहे, राज्य-सत्ता नुसती वित्त व जीवित यांचें संरक्षण करणारी पहारेकरी सत्ता राहिली नाही. नागरिकांच्या जीवनाच्या सर्वांगीण उत्कर्षाची जबाबदारी राज्यसत्तेवर आहे असे मानण्यांत येऊं लागलें आहे व त्यामुळे शिक्षण, आरोग्य, रोजगार, वगैरे नानाविध गोष्टींत राज्यसत्ता हस्तक्षेप करूं लागली आहे. या परिस्थितीत व्यक्तीला आपलें जीवन आपला संसार किती खाजगी ठेवतां येईल हा प्रश्नच आहे. तथापि, तो तसा ठेकाव-वयाचा असल्यास तिने राजकारणापासून अल्लिप्त राहून मात्र ते जमणार नाही. आधु-

निक राज्ययंत्र म्हणजे साधी रचना नव्हे. आधुनिक राजकारण व शासनतंत्र हीं विविधतापूर्ण व भानगडिचीं आहेत. सर्व नागरिकांनीं मनांत आणले तरी सर्वांना या गोष्टींचें पूर्ण ज्ञान होणें अशक्य. आयास, अभ्यास, अनुभव यांनींच हें ज्ञान प्राप्त होतें. तथापि, सर्वसामान्य माणसांना स्थूल ज्ञान प्राप्त करून घेणें अवघड नाही, किंबहुना प्रत्येक नागरिकाला तें अवश्य आहे. ही किमान लायकी तरी नागरिकाला असली पाहिजे म्हणजे राजसत्तेचा दुरुपयोग होणें असंभवनीय होईल. व्यक्ति व राज्य यांच्यांत तत्त्वतः मौलिक विरोध नाही, राज्यापासून व्यक्ति अल्लिखित राहूं शकत नाही. जीवनाचा चित्रपट राज्यच दिग्दर्शित करित असतें. व्यक्ति होणाऱ्या घटनेवर मते बनवीत असते. ती वैयक्तिक असली तरी मुद्रां त्याचे सार्वजनिक परिणाम होतातच. या सर्व सूक्ष्म ज्ञानाची जाणीव व्यक्तीला झाल्याबरोबर तिला तिची सार्वजनिक प्रतिष्ठा व सामर्थ्य काय आहे, या राज्यसंघटनेत तिचें स्थान कोणतें याची यथार्थ कल्पना येते.

लोकांत उपरिनिर्दिष्ट जाणीव असली, हा राज्य-भाव जागृत असला तरी तेवढ्यानें भागतें असें मात्र नाही. तसें पाहिलें तर व्यक्ति आपले आयुष्यांत क्षणोक्षणीं जो निर्णय घेते, जो वर्तनक्रम ठरविते, त्यांत राजकारणाचा, राज्यसंघाचा कांहीं ना कांहीं अंश असतोच. लोक घडामोडी करत असतात, व्यवहार होत असतात या सर्वांचे मुळाशीं एक विश्वास असतो. कांहीं कार्यकारणभाव निश्चित असतात. करार मोडला तर नुकसानी मिळेल, मारहाण केली तर शासन मदतीला धांवून येईल, भोगवट्यास असलेली संपत्ति वाटेल तो उठून लुबाडणार नाही, हा जो विश्वास नागरिकांना वाटतो व ज्या आधारावर व्यवहारांत ते वागतात, नाना निर्णय घेतात, तो राज्या-मुळें वाटतो. राज्याकडे पाहून म्हणजे राज्य विवाक्षित रीतीनें चालेल, व त्या कामीं तें अधिकार गाजवील हें लक्षांत घेऊन नागरिक वागतात. हा विश्वास निर्जीव व निःसत्त्व न राहतां, प्रभावी व कार्यप्रवण असला पाहिजे व हें घडून यावयाचें म्हणजे राज्यांतील घडामोडींत नागरिकांनीं परिणामकारक भाग घेतला पाहिजे. निदान मोठमोठाले प्रश्न, व्यापक परिणाम करणारे प्रश्न, त्यांच्या सल्ल्यानें, मतानें निर्णित झाले पाहिजेत. आधुनिक राज्ययंत्रांतील विविधता लक्षांत घेतां इतकें तरी व्हावयास पाहिजे. राजकारणी जाणीव पाहिजे व त्याबरोबर महत्त्वाचे निर्णय घेण्याची संधि पण पाहिजे. निर्णय घेण्याची संधि म्हणजेच एक जबाबदारी उत्पन्न होते. मनुष्यांतील गुण, जबाबदारीचे वातावरणांतच वाढीस लागतात. त्याची नैतिक उन्नति, त्याचा पूर्ण विकास, त्याच्या कृत्याची जबाबदारी त्याचेवर टाकली म्हणजे होते.

ईषेनें, हिरीरीनें व सावधानपणे त्याचें वर्तन होतें. संयमांत विकास आहे, मर्यादा राखण्यांत स्वातंत्र्याचा खरा व टिकाऊ उपभोग आहे हें त्याला कळून येतें. ही मर्यादा, हा संयम सामुदायिक जीवनांत यावयाचा म्हणजे व्यक्तींनीं जबाबदाररीतीनें अनुभव घेऊन, त्याचें संकलन करूनच अशीं जबाबदार माणसें व नागरिक उत्पन्न करणें हें आवश्यक आहे व त्यायोगें समाजसंघटनेचा जो मुख्य उद्देश, म्हणजे खरें सामुदायिक हित तो साध्य होईल.

: प्रभुत्व व त्याचें स्वरूप :

आधुनिक राज्य म्हणजे सत्तेच्या दृष्टीने स्वतंत्र असे संघटन आहे. त्याचें प्रभुत्व [Sovereignty] हेंच त्याचें प्रमुख लक्षण आहे. तें कोणाचें अंकित नाही यांतच त्याचें प्रभुत्व सामावलेलें आहे. कोणत्याही बाह्य उपाधि त्याला त्याचे इच्छेविरुद्ध मर्यादा घालूं शकत नाहीत. ज्या प्रदेशांत राज्याची सत्ता आहे तेथें ती अनिवर्ध असते. आपल्या सत्ताक्षेत्रांत इतर कोणाचा अधिकार राज्य चालूं देत नाही. जर चालूं दिला तर तें राज्यच नाही. कारण राज्याचें मुख्य लक्षण म्हणजे प्रभुत्व व त्याला मर्यादा आली. जी शक्ति अगर संघटन अखेरची सत्ता चालविते, प्रभुत्व प्रस्थापित करते तेंच मुळीं राज्य. आपल्या अधिकारांतील प्रत्येक व्यक्ति, प्रत्येक संस्था यांनीं कसे वागावें हें तें ठरवितें, तें सर्वोना आज्ञा करतें, पण कुणाची आज्ञा मानीत नाही. आज्ञाधारकपणा हें नागरिकांचें लक्षण व सामान्य धर्म, तर आज्ञा देणें व त्या पाळल्या जातील अशी दक्षता घेणें हें राज्याचें मुख्य कार्य व स्वभाव म्हटला तरी चालेल. राज्यानें काय आज्ञा द्याव्यात, काय हुकूम सोडावेत याला कायदेशीर मर्यादा नाही. राज्यानें मनांत आणलें व तें करावयास सुरवात केली कीं तें योग्यच आहे, असें प्रथमावलोकनीं मानलें जातें. त्यांत स्वयंभू सात्विकता नसेल; पण हेतु उच्च असला म्हणजे कार्यहि उच्चच असेल, इतका संकेत तरी मानला जातो. हा संकेत अगर ही राज्याकडे पाहण्याची दृष्टि एकाएकी उत्पन्न झाली असें मात्र नाही. अनेक कालखंडांतून उत्क्रांत होत होत ही गोष्ट, ही विचारसरणी सिद्ध झालेली आहे. काल सर्वोपर परिणाम करतो, सर्व घटनांचा एकमेव असा तो साक्षीदार आहे. राज्य या कल्पनेंत व तद्विषयक तत्त्वज्ञानांत कसे बदल होत गेले हेंही पाहणें अगदीं प्रस्तुत आहे. उत्क्रांत होत गेली असल्याकारणानें राज्यसत्तेचें चालू स्वरूप व पुढील भविष्य याबद्दल कांहीं अनुमानहि काढतां येतें. तसेंच राज्याच्या आज्ञा म्हणजे त्या पाळल्याच पाहिजेत हाहि एक विचार राज्यविषयक तत्त्वज्ञानाचा विचार करतांना महत्वाचा मानला जातो. काय आज्ञा आहे हें प्रस्तुत नाही, राज्याची

आज्ञा आहे ती मानलीच पाहिजे. कारण ती मानणें भाग पाडण्यांत राज्याचें जीवन-तत्त्व सामावलेलें आहे. राज्याची इच्छा विधिरूपानें [Law] प्रकट झाल्यानंतर तिजविरुद्ध जाण्याचा नागरिकाला हक्क नाही असें मानणारीपण एक विचारसरणी आहे. राज्य म्हणजे प्रभुत्वपूर्ण आहे हें मानल्यानंतर त्याचे विधि अगर आज्ञा, मानल्याच पाहिजेत हें अगदीं तर्काला धरून आहे. जर कोणी न मानील तर तेवढ्या पुरतें प्रभुत्व कमी झालें हें उघड आहे. राज्य म्हणजे सामुदायिक इच्छेचें, बुद्धीचें खरें व यथार्थ प्रतिक मानलें म्हणजे राज्याच्या आज्ञा म्हणजे एका अर्थानें प्रजेनेंच केलेल्या आज्ञा असें स्वरूप त्याला सूक्ष्मतः येतें, मग वरील विचारसरणींत फारसें महत्त्व रहात नाही.

राज्यविषयक मीमांसेचा एक ऐतिहासिक उत्क्रांतीचे दृष्टीनें विचार करतां येतो. दुसरा विचार राज्याचें जें प्रभुत्व विधिरूपानें, (Law) कायद्याचे रूपानें जनतेला दिसतें, त्या दृष्टीनें राज्य या संघटनेची ओळख विधि अगर कायदा या मार्फतच जनतेला होते. साखर म्हटल्याबरोबर गोडीची कल्पना ताबडतोब मनांत येते, तशीच राज्य म्हटल्याबरोबर कायदा अगर विधि ही कल्पना डोळ्यांसमोर उभी राहते. राज्य-पुरुषाची वाणी म्हणजे विधि असें म्हटलें तरी चालेल. राज्यविषयक मीमांसेचा विचार करतांना आणखी एका दृष्टीनें विचार करावा लागतो व ती दृष्टि म्हणजे राज्य हें एक राजकीय संघटन आहे ही. आधुनिक राज्य हें एक उत्क्रान्त होत आलेलें संघटन असलें व त्याच्या आज्ञा सर्व प्रजाजनानीं मानल्या पाहिजेत हें जरी योग्य असलें तरी या संघटनेत अखेरची आज्ञा कोणी द्यावी, शेवटीं कोणाचें ऐकावें हें निश्चित असणें जरूर आहे. राजकीयदृष्ट्या संघटन कार्यक्षम व्हावयाचें तर सर्व विरोध परिहार करून, सर्व मतांचा समन्वय करून अगर एक निर्णायक मत देऊन तें प्रभावी करणारी एक शक्ति अगर एक केंद्र संघटनेत असलें पाहिजे व त्याची आज्ञा ही राज्याची आज्ञा म्हणून सर्वत्र मानली गेली पाहिजे. या दृष्टीनें विचार करतांना वस्तुतः जो विचार होतो तो राज्य याचा न होतां सत्तेचा होतो. कारण अखेरचा निर्णय देणारी जी सत्ता तीच प्रभावी व परिणामकारक म्हणून जें कार्य सत्ता करते अगर राज्याची सत्ता चालविणारे जे करतात तें राज्यानें केले असा भास होतो. राज्याचें प्रभुत्व ही एक कल्पना; तिचा आविर्भाव ज्यायोगें होतो ती म्हणजे सत्ता. अर्थ व वाणी यांचा जसा संबंध आहे तसाच हा आहे व प्रसंगीं जसें अर्थ, ऐवजीं वाणीला, शब्दाला महत्त्व येतें तसेंच येथेही घडतें. सत्तेला महत्त्व येतें व त्याचमुळे ती कोणत्या कार्याकडे उप-योगिली जात आहे यालाहि महत्त्व येतें. राजकीय संघटनेत व्यक्तींना कांहींही हक्क

असले तरी सत्तेचा उपयोग कसा व कशासाठीं केला जातो हेंच महत्त्वाचें ठरतें. सत्ता कोणत्या रूपानें अगर मार्गानें काम करील, प्रभावी होईल याला मर्यादा नाही. आधुनिक राज्य हें एक सत्तेनें तूर्त धारण केलेलें स्वरूप आहे. सत्तेपासून म्हणजे तिच्या विद्यमान स्वरूपापासून जनतेचा जास्तीत जास्त फायदा व्हावा, तिचे कल्याणाकडे त्या स्वरूपाचा अगर संघटनेचा उपयोग व्हावा हा मुख्य प्रश्न आहे. सत्ता व तिचें संघटनात्मक स्वरूप यांचे संबंध कसे व कोणत्या तात्त्विक भूमिकेवरचे आहेत हें जाणणें अवश्य तर खरें; पण सत्तेचा उपयोग इष्ट हेतुसिद्धयर्थ होत आहे कीं नाही हें पाहणें जास्त महत्त्वाचें. कवितेचें वृत्त व छंद हे महत्त्वाचे खरे, पण जास्त महत्त्वाचे म्हणजे तिच्यांतील रस व प्रसाद.

आधुनिक राज्य ही एक इतिहासांतील उत्क्रान्त झालेली घटना आहे. तिचें प्रादेशिक स्वरूप व प्रभुत्वपूर्णता हीं दोन्ही लक्षणे उत्क्रान्त होत होत आलेली आहेत. राजा म्हणजे पृथ्वीपति. त्याचा भूमीशीं, प्रदेशाशीं संबंध तर असणारच. अनेक राजे व अनेक राज्ये झालीं म्हणजे प्रत्येकाचे अधिकाराला प्रादेशिक मर्यादा आली. निश्चित प्रदेशावरील प्रभुत्व हें मानल्याशिवाय राज्याची पूर्णता होत नाही. निश्चित प्रदेश व त्यावरील प्रभुत्व या दोन्ही गोष्टींचा मिलाफ म्हणजे राज्य. युरोपमध्ये एवंगुणविशिष्ट राज्याचा उदय १६ व्या शतकांत झाला. त्यापूर्वीं सर्व युरोपवर तात्त्विकदृष्ट्या सत्ता धर्मगुरु, पोप व रोमन बादशाह यांची होती. प्रभुत्वपूर्ण अशा आधुनिक राज्याची कल्पना त्या वेळीं नव्हती. किंबहुना प्रभुत्व हीहि कल्पना तितकीशी राजकीयदृष्ट्या स्पष्ट झाली नव्हती. रोम साम्राज्याचा विस्तार मोठा. त्यामुळें प्रादेशिक कल्पना व अभिमान बळावणें साहजिक होतें. पोप व रोमचे सम्राट् यांच्या भांडणांत अनेक वर्षे गेली व पृथ्वीचें स्वामित्व सम्राटाकडे गेलें तरी वस्तुतः प्रादेशिक अभिमानामुळें तें निरर्थक ठरलें. या प्रादेशिक अभिमानांतून राष्ट्र या भावनेचा विकास झाला व त्याचा परिणाम म्हणून युरोपमध्ये अनेक स्वतंत्र राष्ट्रे उदयास आलीं. धर्मगुरु पोप हे सनातनी व नवविचार-विन्मुख म्हणून त्यांना धर्मदृष्ट्या विरोध करणारांनीं प्रादेशिक संघटना करून विरोध केला व 'राष्ट्र' या कल्पनेला चालना दिली. धर्माद्वैतकी प्रतिष्ठा राष्ट्र या कल्पनेला मिळू लागली. धर्म व राष्ट्र यांच्यांत विरोध आल्यास राष्ट्र-निष्ठा श्रेष्ठ मानली जाऊं लागली. राष्ट्र या कल्पनेचा प्रतिनिधी साहजिक राजा हा झाला. धर्माचा प्रतिनिधी पोप व राष्ट्राचा प्रतिनिधी राजा असा विरोध उत्पन्न झाला. अकल्पित व अमर्याद प्रतिष्ठा यामुळें राजाला प्राप्त झाली. राजा सर्वसत्ताधीश झाला. तो म्हणेल तें बरोबर, तेंच योग्य, तेंच परमेश्वरवचन असें झालें.

योग्य व न्याय्य याच्या ज्या कल्पना होत्या त्या मार्गे पडल्या. काय होतें, काय घडतें हें न पाहतां, कोणीं केलें हें पाहून तें योग्य अगर अयोग्य ठरलें जाऊं लागलें. एक-तंत्री काम असलें म्हणजे त्यांत कार्यक्षमता जास्त, विलंब कमी, म्हणून तें अधिक प्रिय होऊं लागलें व त्यामुळे तें योग्य व न्याय्यही ठरूं लागलें, सूक्तासूक्त जें अनुभवानें ठरलेलें असे, ज्यांत कांहीं प्रमाणें कांहीं संकेत मानले जात असत, ते मार्गे पडले. राजानें केलें म्हणजे तें बरोबर असें समीकरण झालें. जे सत्ताधीश ते न्यायाधीश झाले. पोप अगर धर्मगुरूंचे जाचांतून मुक्त झाले पण राजाचे गुलामगिरींत पडले. राष्ट्र या अभिमानांत राजाची जोखड डोक्यावर घेतली.

युरोपमध्ये तरी याप्रमाणें धर्मविषयक सत्तेला हाणून पाडून ऐहिक सत्तेचें महत्त्व प्रस्थापित करण्याचे क्रियेंत ज्याला प्रभुत्वपूर्ण राज्य म्हणतां येईल. (Sovereign State) असें निर्माण झालें. धर्मदृष्टीनें सत्ता चालविणारे मार्गे पडले. सर्व एका धर्माचे म्हणून सर्व एकच सत्तेखालीं, धर्माच्या व राजकीय, हें संघटनेचें स्वरूप नाहींसें झालें. ख्रिस्ती जग म्हणजे एकसत्तेखालील राज्य अशी जी कल्पना होती, व जिला सत्यस्वरूप देण्याचा प्रयत्न कित्येक शतके चालला होता ती धिल्याला गेली. ही सार्वत्रिक सत्ता पोपनें चालवावी, का रोमच्या बादशहानें चालवावी या झगड्यांत तिचा निकाल लागला हें तर वर सांगितलेंच आहे. पण त्याबरोबर धर्मगुरूंच्या सत्तेचाही निकाल लागला व ऐहिक सत्ता राष्ट्रनिष्ठ होऊन प्रबल झाली. राज्याला सुरक्षितता पाहिजे असेल तर त्याचे संघटनेंत कोणी तरी निश्चितपणें अखेरचा अधिकार चालविला पाहिजे, त्याचें सर्वांनीं ऐकलें पाहिजे व त्यानें कोणाचें ताबेदार असतां कामा नये, ही गोष्ट अपरिहार्य झाली. ह्या अखेरचा निर्णय घेणाऱ्याचें न ऐकलें तर समाजांत गोंधळ होणार व त्यानें इतरांचें ऐकलें तर त्याला अवश्य तो अधिकार, निर्णायक व निश्चित अधिकार राहत नाहीं, म्हणून पुन्हां समाजांतील गोंधळ व अराजकता माजणार. या पंचप्रसंगात्मक परिस्थितींत, ज्याचे हातांत अधिकार आला, तो परिपूर्णपणें आला. राज्य याप्रमाणें प्रभुत्वपूर्ण झालें. प्रभुत्व असेल त्यांच्या आज्ञा निरपवाद रीतीनें पाळल्या जातील तरच राज्य, नाहीं तर कांहीं नाहीं. जर प्रभुत्व कोणीं अमान्य करूं लागला, आज्ञा मोडूं लागला तर राज्याला अपूर्णत्व आलें, किंबहुना राज्याची कल्पना प्रभुत्वाशिवाय करणेंच शक्य नाहीं. साखर म्हणजे गोडी तसेंच राज्य म्हणजे प्रभुत्व व जें कार्य राज्य या संघटनेपासून अपेक्षिलें आहे त्या करतां, हें प्रभुत्व निरपवाद असलें पाहिजे हीही कल्पना स्पष्ट झाली. निरपवाद प्रभुत्व मिळाल्याशिवाय, सार्वत्रिक मान्यता मिळाल्याशिवाय राज्य संरक्षणाचें काम करूं

शकणार नाही हाही अनुभव युरोपमधील लोकांना आला. जे अखेरचा अधिकार राज्यसंघटनेत चालवतील त्यांना तसे करण्याचा कायदेशीर अधिकार देऊन सार्वत्रिक मान्यता मिळविण्याचा प्रयत्नही झाला. पण कायदेशीर अधिकार प्राप्त झाला म्हणजे नैतिक प्रतिष्ठा व पाठबळ मिळतेच असे नाही, हाही अनुभव आला. धर्मभिन्नतेमुळे जांपर्यंत छळ होई तोपर्यंत राज्याला सार्वत्रिक मान्यता मिळणे अशक्य होते. धार्मिक स्वातंत्र्य व मतसहिष्णुता जशी आली त्याबरोबर राज्य हे सर्वोच्या हिताकरिता असलेले संघटन आहे असे वाटू लागले व त्यांत राहाणाऱ्या प्रत्येक व्यक्तीला याबद्दल कांहीं विशिष्ट भाव वाटू लागला. राज्य हे संघटन सर्वांचे म्हणून त्यांत कांहीं सर्वांना समान असे हितसंबंध उत्पन्न झाले. जसजसे राज्याचे स्वरूप लोकमतानुयायी झाले, तसतसे समान हितसंबंध व्यापक झाले. राज्याकडे पाहण्याची दृष्टि धर्मविषयक नसल्याने, धर्मविषयक भेदभाव अर्थहीन होत गेला. राज्य हे संघटन सर्वांना व्यापून घेणारे, सक्तीने व्यापून घेणारे असल्यामुळे साहजिकच त्याला श्रेष्ठत्व प्राप्त झाले. प्रत्येकजण मान्यता देत गेल्याने ते सर्वमान्य व सर्वश्रेष्ठ झाले. प्रभुत्वाबरोबर श्रेष्ठताही आली.

ख्रिस्ती जग जरी राजकीयदृष्ट्या अनेक राष्ट्रांतून विभागले गेले तरी ख्रिस्ती धर्मगुरू पोप यांनी जगभर असलेल्या आपल्या अनुयायांवर हक्क व अधिकार सांगणे चालूच ठेवले होते. अन्य राष्ट्रांतील आपली प्रजा व त्यांवर आपला अधिकार आहे असे पोपतऱ्हे सांगण्यांत येई. ब्रिटिश नागरिक ब्रिटनबाहेर आहे म्हणून त्यावरील ब्रिटिश राजाचा अधिकार कमी होत नाही, अशीच विचारसरणी पोपतऱ्हे मांडण्यांत येई. याचा परिणाम येवढाच झाला की, निरनिराळ्या राष्ट्रांतील स्वतंत्र व प्रभुत्वपूर्ण राज्यांमधील परस्पर संबंध कसे राहावेत, त्यांचे नियमन कसे व्हावे या प्रश्नाला महत्त्व आले. एका धर्माचे अनुयायी अनेक राष्ट्रांत होते म्हणून पोपला जे आंतरराष्ट्रीय महत्त्व होते व ज्याच्या जोरावर तो सत्ता गाजवू इच्छित होता ते कमी होणे अपरिहार्य झाले. नागरिकांचे संपूर्णपणे प्रातिनिधिक असे राज्य असल्यामुळे साहजिक ते आपल्या प्रजेविषयी दक्ष झाले. आपले नागरिक दुसऱ्या राज्यांत गेले अगर असले तर त्यांचे नियमन कसे करावे याबाबत निरनिराळ्या राष्ट्रांनी, राज्यांनी आपसांत करारमदार करण्यास सुरवात केली. स्वदेशांत व परदेशांत याप्रमाणे संरक्षण करणारे संघटन म्हणून राज्य याची प्रतिष्ठा आणखी वाढली. देशांत निरपवाद प्रभुत्व व परदेशांत पण अधिकाराला विरोध नाही अशी स्थिति प्राप्त झाली. राज्या- राज्यांत केलेले करार अर्थात् संमतीने, व केव्हाही रद्द करता येण्यासारखे असल्या-

मुळें, राज्यावर बाहेरून कोणी अधिकार गाजवितो असें कोणी म्हणणें शक्य नव्हतें व वस्तुस्थितीही तशी नव्हती. राज्य याप्रमाणें अंतराष्ट्र प्रभुत्वपूर्ण झालें. ख्रिस्ती जग नाममात्र राहिलें, आंतरराष्ट्रीय जग अस्तित्वांत आलें. आंतरराष्ट्रीय संघटन केवळ खुषीचे पायावर आधारलेलें असें अस्तित्वांत आलें. या संघटनांत येणें अगर सोडून जाणें राष्ट्रांच्या मर्जीवरच अवलंबून होतें. या आंतरराष्ट्रीय संघटनांचे अथवा राष्ट्रसंघाचे नियम जरूर होते पण ते मोडणारास दंड करणारी शक्ति नव्हती. या संघटनाची मान्यता केवळ नैतिकदृष्ट्या होती, कायदेशीरपणा त्यांत नव्हता. कारण हें संघटन प्रभुत्वपूर्ण नव्हतें. आज्ञा पाळावयास लावणारी सत्ता त्यांत नव्हती. तथापि, राज्य मात्र यायोगें प्रभुत्वपूर्ण झालें. घरांत आणि बाहेर दोन्ही दृष्टींनीं तें स्वतंत्र व सत्ताधीश झालें. त्याजबरोबर नागरिकांना स्वदेशांत काय हक्क आहेत याची कल्पना राज्यानें केलेल्या कायद्यांनीं आली; परदेशांत त्याचा मान काय आहे त्याची कल्पना त्याला राज्यानें केलेल्या आंतरराष्ट्रीय करारमदारांवरून करतां येऊं लागली.

राज्य हें प्रभुत्वपूर्ण झालें तें कांहीं आगाऊ एतद्विषयक सिद्धांताचा विचार करून नव्हे, तर ऐतिहासिक घटना घडत गेल्या व त्याचा परिणाम म्हणून हें झालें. राज्याला निरपवाद निष्ठा व मान्यता मिळाली तीही ऐतिहासिक कारणांमुळें. सुव्यवस्था व संरक्षण यासाठीं जर राज्याला प्रभुत्वाची आवश्यकता वाटली तर जगांत सुव्यवस्था राहण्याकरितां, शांतता राहण्याकरितां, राष्ट्रांमधील व्यवहारांचें परिणामकारक नियंत्रण करण्याकरितां, आंतरराष्ट्रीय संघटनेला प्रभुत्वाची, सार्वत्रिक सत्तेची, आवश्यकता आहे हें सहज मान्य होण्यासारखें आहे. अशा संघटनेची आवश्यकता मान्य केल्यानंतर, तिला यावयाची सार्वत्रिक मान्यता व निष्ठा, संघटित करणें अशक्य नाहीं. एका राज्यांतील मूठभर लोकांनीं ठरवावें व जगभर युद्धाचा वणवा पेटवावा हें मनुष्याच्या प्रगतीला व बुद्धिमत्तेला कमीपणा आणणारें आहे. जेव्हां प्रथम राज्य संघटन प्रभुत्वाचे दृष्टीनें स्पष्ट झालें, त्याचें प्रभुत्व, आंतरराष्ट्रीयदृष्ट्या मान्यता पावलें, त्या वेळीं स्वतंत्र, सत्ताधीश व प्रभुत्वपूर्ण अशा अनेक राज्यांना नियंत्रण करणारी शक्ति नव्हती हें खरें. तथापि, जर राज्य हीसुद्धां एक उत्क्रांत घटना आहे तर आंतरराष्ट्रीय अशी प्रभुत्वपूर्ण, सर्व राज्यांना प्रभावीपणें नियंत्रण करणारी संघटना कां उत्क्रांत होऊं, नये असा प्रश्न साहजिक उपस्थित होतो. अशा संघटनेच्या अभावीं, जगांतील झालेल्या व होत असलेल्या युद्धांनीं किती हाहाकार उडविला आहे याची जाणीव सर्वांना आहे. राष्ट्रांमधील प्रश्न ज्यांचें महत्त्व निव्वळ राष्ट्रीय नाहीं असे प्रश्न सोडविण्यासाठीं कांहीं तरी आंतरराष्ट्रीय संघटन असणें जरूर आहे. सर्व राष्ट्रांना

समान, प्रमाणभूत असे काहीं संकेत व नियम मानवी व्यवहारासाठीं अवश्य झाले आहेत; त्यांचें नियमन करण्यासाठींही अशा संघटनेची जरूरी आहे. पण असें संघटन झालें म्हणजे तें एक प्रकारें राज्याच्या प्रभुत्वाला थोड्या प्रमाणांत तरी मर्यादा घालणारं होणार हेंही तितकेंच खरें. राज्य ज्याप्रमाणें व्यक्तीच्या स्वातंत्र्याला मर्यादा घालतें त्याच कारणाकरितां हें आंतरराष्ट्रीय संघटन अथवा राष्ट्रसंघ, राज्याच्या स्वातंत्र्याला, प्रभुत्वाला मर्यादा घालतें. कारण काहीं बाबतींत तरी अखेरचा निर्णय राज्य न घेतां हा संघ, हें संघटन घेईल व तेवढ्यापुरतें राज्याचें प्रभुत्व मर्यादित झालें. त्याचप्रमाणें व्यक्तींना दोन निष्ठा प्राप्त होतील, राज्यनिष्ठा अथवा देशभक्ति व आंतरराष्ट्रीय निष्ठा. या दोन्हींत विरोध उत्पन्न झाल्यास श्रेष्ठतर निष्ठा म्हणजे आंतरराष्ट्रीय निष्ठा त्यानें अधिक मानली पाहिजे. देशप्रेमानें अंध न होतां विवेकानें जें अधिक सार्वजनिक हिताचें तें वंय व वर्तनीय मानलें पाहिजे.

राज्य प्रभुत्वपूर्ण झालें त्यामुळें आंतरराष्ट्रीय असें काय झालें व व्हावें हें थोडेंसें वर पाहिलें. खुद्द राज्यांतच हें प्रभुत्व कसें वर्तू लागलें हें पाहणें अप्रस्तुत नाहीं. हा इतिहास म्हणजे या प्रभुत्वाला पडलेल्या मर्यादांचाच इतिहास आहे. ज्यांनीं कोणीं अमर्याद व निरपवाद प्रभुत्व गाजविण्याचा पराक्रम केला त्यांना प्रभुत्वालाच मुकावें लागलें असा इतिहासाचा दाखला आहे. राज्य म्हणजे अपौरुष अशी काम करणारी संघटना नव्हे; राज्य म्हणजे माणसें, माणसांच्या मार्फतच त्याचें काम चालणार. राज्याचें काम चालविणारें जें संघटन तें सरकार हें सुद्धां अपौरुष नाहीं. तेंही माणसांचेंच व जेथें जेथें अमर्याद व निरपवाद रीतीनें सत्ता चालविण्याचा प्रयत्न सरकारनें केला आहे तेथें तेथें तो फार वेळ टिकला नाहीं. तें सरकार स्थिर झालें नाहीं, टिकलें नाहीं. राज्याचें प्रभुत्व तत्त्वतः अमर्याद व निरपवाद, पण व्यवहारांत, अनुभवांत त्याला मर्यादाच पडतात. इंग्लंड, फ्रान्स, रशिया, वगैरे देशांतून जे उठाव प्रचलित राज्यसत्तेविरुद्ध झाले ते सर्व प्रभुत्वाची मर्यादाच दाखवितात. काहीं सर्वमान्य संकेत व नियम यांना अनुसरून राज्यसत्ता वागेळ तरच तिला मान्यता मिळेल, तिचें प्रभुत्व स्वीकारलें जाईल हीच गोष्ट इतिहासांत झालेल्या क्रान्त्या दर्शवितात. राज्यसत्ता वापरणाऱ्यांनीं ती कशी वापरावी व कोणत्या कारणाकरितां वापरावी हें परिस्थिती आंखून देते. राज्याचें प्रभुत्व परिस्थितीच्या लव्याजम्यानें घेरलेलें असतें. भालदार, चोपदार चालतील त्या गंतीवर राजा चालतो, हीच त्यास मर्यादा बसते. भालदार, चोपदार राजाचें ऐकतात तरी; परिस्थितीचें उलट ऐकावें लागतें. परिस्थितीच्या मर्यादा ओलांडल्यास राज्यसत्तेला, प्रभुत्वालाच मुकावें लागतें. म्हणून जबाबदारी ओळखून

परिस्थिती ओळखून प्रभुत्व वापरावे लागतें, सत्तेचा उपयोग करावा लागतो व असें केले तर तिला स्थिरता आहे, तरच ती टिकते. तत्त्वतः निरपवाद व अमर्याद असलेलें प्रभुत्व अनुभवांत असें मर्यादित व जुळवून घेणारें असतें.

वरील विचारसरणींत जें राज्याचें स्वरूप मानलें आहे तें एकसंधि एकतापूर्ण [Unitary]. प्रादेशिकदृष्ट्या राज्याचा विस्तार कितीही मोठा असो अगर विखुरलेला असो, राज्याचा कारभार एकसंधीपणानें चाललेला असेल तर तें राज्य एकतापूर्ण स्वरूपाचें. उलट अनेक प्रांत अगर प्रदेश कांहीं बाबतींत स्वायत्त, स्वतंत्र व समान व सर्वांच्या हिताच्या बाबतींत एका मध्यवर्ती सत्तेच्या अधिकाराखालीं नियंत्रित असें राज्याचें स्वरूप असेल तर तें संयुक्त राज्य [Federal] होय. संयुक्त राज्यांतील अनेक राज्ये अगर प्रांत आपआपल्या अधिकारक्षेत्रांत स्वतंत्र व प्रभुत्वपूर्ण, पण त्याचबरोबर मध्यवर्ती राज्याचा अधिकारहि त्यांना मानावा लागतो. उलट मध्यवर्ती राज्य कांहीं बाबतींत प्रभावी व प्रभुत्वपूर्ण, पण ज्या बाबी घटक राज्यांना दिल्या आहेत अगर त्यांच्या अशा ठरल्या आहेत त्या कामीं सत्ताहीन. या परिस्थितींत असा प्रश्न उपस्थित होतो कीं, राज्य प्रभुत्वपूर्ण आहे कीं नाही ? राज्याचे घटनेनें अधिकारांची विभागणी केली त्याप्रमाणें अधिकार चालणार म्हणजे दोन राज्ये झालीं. पण राजकीयदृष्ट्या व आंतरराष्ट्रीयदृष्ट्या राज्य तर एकच मानलें जातें, म्हणजे संयुक्त राज्य व त्याचें तर प्रभुत्व अर्धवट व अनिश्चित. राज्यांत अखेरचा निर्णय देणारी सत्ता पाहिजे व तीच प्रभुत्वपूर्ण असते. मग संयुक्त राज्यांत ही सत्ता कोण वापरतो, कोणामध्ये ती अधिष्ठित असते ? अमेरिकेचीं संयुक्त संस्थानें पाहिलीं तर घटनेप्रमाणें काँग्रेसचे अधिकार मर्यादित, घटकसंस्थानांचे अधिकार मर्यादित, घटनेंत फेर करण्याचे अधिकारांतसुद्धां मर्यादा. घटकसंस्थानांना सेनेटमध्ये धाडण्याचें प्रतिनिधित्व कमीजास्त करतांच येत नाही, त्रिकालाबाधित तें राहिलें पाहिजे!! खुद्द प्रभुत्वालाच येथें मर्यादा. राज्यसुद्धां घटनेला बदलूं शकत नाही!! निदान अशी घटनात्मक व्यवस्था तरी आहे. काँग्रेसनें केलेले कायदे घटनेला अनुसरून आहेत का त्यांत अधिकारातिक्रम आहे हें मुख्य कोर्ट ठरविणार. म्हणजे मुख्य कोर्ट हें प्रमुख सत्ताधीश, अखेरचा निर्णय देणार झालें, पण या कोर्टाचा निकाल घटनेंत जरूर तो फरक करून, निरर्थक करतां येतो. म्हणजे मुख्य कोर्ट ही प्रभु अगर प्रमुख नाही. काँग्रेस नाही, कोर्ट नाही, घटकसंस्थानें नाहीत, मग प्रभु कोण, प्रमुख सत्ता कोणाची का या संयुक्त राज्यांत प्रभुत्व नसतेंच ? राज्य प्रभुत्वाशिवाय शक्यच नाही हें तर उघड आहे. संयुक्त राज्य प्रभुत्वपूर्ण आहे. घटनेप्रमाणें हें प्रभुत्व विभागलेलें दिसलें

तरी त्याचें संकलित स्वरूप कमी होत नाही. मूठभर साखर पसरली तरी प्रत्येक कणांत गोडी असते व गोडी हें सामान्य स्वरूप पसरण्यानें कमी होत नाही. अखेर निर्णय देणारी सत्ता असते म्हणून तर कायदे मानले जातात. ही सत्ता घटनेच्या व्यवस्थेप्रमाणें निरनिराळ्या प्रसंगीं निरनिराळी वापरतात येवढेंच. नाटकांत नायकाचें-हिरोचें काम करणारा बदलला तरी नायकाची भूमिका बदलत नाही. त्याचप्रमाणें निर्णायक सत्ता वापरारे पात्र बदलतें, भूमिका मात्र अचल आहे. राज्य, मग तें एकसंधि एकतापूर्ण असो अगर संयुक्त स्वरूपाचें असो, प्रभुत्व हाच त्याचा जीवनाधार अगर आत्मा आहे. प्रभुत्व नसेल तर आपल्या आज्ञा मान्य करून घेण्याचें सामर्थ्य व सत्ता त्यांत नसेल तर राज्य हें राज्य नाही, एक निर्जीव संघटन तें होईल.

राज्याच्या प्रभुत्वाचें स्वरूप प्रजेला दिसतें तें विधि अगर कायद्याचे रूपानें. राज्य या संघटनेत कोणी तरी आज्ञा करणारा पाहिजे, कुणी तरी कायदा करणारा पाहिजे. तो एक असेल, अनेक असतील अगर एकादें मंडळहि असेल. हे सर्व कायम असतील, अगर बदलणारे असतील; मुख्य गोष्ट अशी आहे कीं निर्णायक आज्ञा देणारी व्यक्ती हवी व जो आज्ञा देईल त्याचें ऐकणें जाईल. तत्त्वतः आज्ञा देणारी ही सत्ता निश्चित व निरपवाद आहे. जर ही सत्ता अन्य कोणाला जबाबदार अगर दुय्यम असेल तर ती प्रभुत्वपूर्ण नाही म्हणून ती तत्त्वतः निरपवाद सत्ता चालविणारी म नली पाहिजे. त्याचप्रमाणें ही सत्ता निश्चित व एकसंधि पाहिजे नाही तर तिचा सार्वत्रिक अधिकार राहाणार नाही. कांहींनीं ऐकावें, अगर कांहीं बाबतींत ऐकावें असें झालें तर तिच्यांत अपूर्णत्व येतें, म्हणून तत्त्वतः ती पूर्णच असते व तशी मानली पाहिजे. कारण निर्णायक सत्तेनें केलेली आज्ञा अगर कायदा हा सार्वत्रिक व त्याला सर्वमान्यता असली तर तो कायदा, नाही तर त्याला किंमत नाही. कायदा अगर विधि म्हणजे प्रभुत्व असलेल्या सत्तेची इच्छा. अमुक करावें अगर करूं नये या-प्रमाणें विधिनिषेधाचे रूपानें राज्यांतील प्रभुत्व आज्ञा देत असतें व न मानणारास दंड करीत असतें. इतरांना आज्ञा करतें पण स्वतः कोणाची आज्ञा मानीत नाही, हेंच प्रभुत्वाचें कायद्याचे दृष्टीनें मुख्य लक्षण आहे. कायद्याचें जनक, पण कायद्याचें अंकित तें नाही. पाण्यापासून अभि झाला पण पाण्याविरुद्ध त्याचा प्रभाव नाही तशीच तत्त्वतः येथें स्थिति आहे. प्रभुत्व निरपवाद व अमर्याद म्हणून जें तें इच्छील त्याच्या अनुसरून आज्ञा देईल, कायदे करील अशी त्याची तात्त्विक भूमिका आहे. कायद्याचे भाषेत राज्य म्हणजे एक कायदेशीर समाजव्यवस्था कीं, ज्यांत निश्चित व

निरपवाद सत्ता निर्णायक अधिकार गाजविते. तसेंच ही सत्ता अमर्याद असते. तिचा उपयोग योग्य होईल अगर अयोग्य होईल, अन्याय्य रीतीमिंहि होईल; कसा होईल हें येथें केवळ कायद्याचे दृष्टीने प्रभुत्वाचा विचार करतांना महत्त्वाचें नाही. कोण उपयोग करतो, त्याला अधिकार आहे की नाही हेंच कायद्याचें दृष्टीने महत्त्वाचें आहे. अधिकारी सत्तेने दिलेला हुक्म अगर आज्ञा म्हणजे कायदा. नैतिकदृष्ट्या कायदा हीन, अप्रयोजक असेल, पण समर्थाचे येथील श्रानाप्रमाणें त्यास मान दिला पाहिजे, नाहीतर दंड आहे. त्याचप्रमाणें कायद्याचें स्वरूप आज्ञापक असतें. अमुक करावें अगर करूं नये, त्यांत ऐच्छिक असें नाही, विनंति नाही, हुक्म आहे.

प्रभुत्वाकडे, राज्यसत्तेकडे. पाहाणारी वरील दृष्टि एकांगी आहे हें सहज लक्षांत येईल. वकिलाची दृष्टि जशी कायद्याचा अर्थ करतांना संकुचित असते, व काटेकोरपणें शब्दाकडे बघते, तीच परिस्थिती वरील विचारसरणी स्वीकारतांना होते. प्रत्येक कायदा आज्ञापक स्वरूपाचा व त्याची अमान्यता केल्यास दंड हें अक्षरशः अनुभवास येत नाही. प्रत्येक कायदेभंगाबद्दल यथार्थ दंड करण्याइतकें अमाप सामर्थ्य राज्यांत असतें हेंही खरें नाही. त्याचप्रमाणें प्रत्येक कायद्याचें पालन व्हावें म्हणून सामर्थ्याचा अगर सक्तीचा उपयोग करण्यांत येतो, हेंहि खरें नाही. तसेंच कायद्याचें स्वरूप निरपवाद रीतीने व यथार्थतः आज्ञापकच असतें असेंहि नाही आणि याचें कारण म्हणजे समाजांतील व्यक्तींच्या इच्छेचें, बुद्धीचें सामुदायिक स्वरूप राज्य असल्यामुळे, सामान्यतः राज्याच्या इच्छा अगर त्यांचें कायदारूपी स्वरूप समाजांतील व्यक्तींच्या इच्छेचें प्रतिबिंब असतें. ज्या प्रमाणांत हें प्रतिबिंब यथार्थ असतें, त्या प्रमाणांत कायद्यांतील सक्तीचा भाव, त्याचें दंडविषयक स्वरूप कमी. तसेंच तत्त्वतः जरी राज्य-सत्ता अमर्याद असली तरी प्रत्यक्ष तिचें प्रभुत्व मर्यादित झालेलें असतें. जेथें सरकारनें, आपलें प्रभुत्व अमर्यादरीतीने वापरण्याचा प्रयत्न केला, तेथें तेथें, त्याला मर्यादाच बसल्या, बंधनें उत्पन्न झालीं. लोकांनीं तीं उत्पन्न केलीं, धर्मानें आंखून दिलीं अगर परंपरेनें तीं उभीं केलीं, पण सर्वत्र दिसून आलीं हें खरें. अपराधी ब्राह्मणाला मृत्युदण्ड नाही ही धर्माज्ञा राज्याचे अगर राजाचें प्रभुत्व मर्यादित करती झाली. परंपरेनें मुसलमानी सुलतानांना वाकविलें. इंग्लंडमध्ये अमर्याद राज्यसत्तेला लोकांनीं नमविलें. तथापि, तत्त्वतः व कायदेशीर दृष्टीनें राज्य वाटेला तें करूं शकेल, मात्र प्रत्यक्ष ही अमर्याद सत्ता न वापरण्यांतच तिचा उपभोग असतो, व वापरतांच तिचा नाश होतो असा इतिहासाचा दाखला आहे. हें शस्त्र न वापरण्याचे शर्तीवरच जणूं काहीं राज्यसत्तेला मिळालें आहे.

इंग्लंडमध्ये पार्लमेंटचे सल्ल्याने राजाने काहीहि कायदा केला तरी तो तत्त्वतः मानला जाईल. तथापि, पार्लमेंटाधिष्ठित राजा (King in Parliament) प्रत्यक्ष व्यवहारांत अमर्याद सत्ता चालवू शकत नाही. मतदानाचा हक्क, संघस्वातंत्र्याचा हक्क पार्लमेंटला काढून घेणे अशक्य आहे. पार्लमेंट सर्वसत्ताधीश आहे, सर्व करू शकते, फक्त पुरुषाला स्त्री करू शकत नाही, असे विनोदाने त्या सभेचे प्रभुत्व वर्गन केलेले आहे. पण वस्तुस्थितीत तिच्या प्रभुत्वाला मर्यादा आहेत. उद्यां मजूर-संघ ती बंद करू न्हणेल तर ती सभाच राहाणार नाही. व्यक्तिस्वातंत्र्याचे हक्क ती निर्मूलन करू न्हणे तर ती क्षणभर टिकणार नाही. तात्पर्य, कायदेशीर व तत्त्वतः अमर्याद असलेले प्रभुत्व कोणत्या मर्यादेत वागते व तिने वागले पाहिजे हे त्या देशाची व त्या त्या निर्दोशी तत्कालीन परिस्थिती ठरविते व त्याची जाणीव प्रजेला व राज्यालाही असते. पार्लमेंटचेच उदाहरण घेतले तर तिचे धोरण सारखे बदलत असते. पोर्टनिवडगुनीनून सुद्धा दिसून येणारे लोकमत ध्यानांत घेऊन ती आपले जहाज हांकते. पार्लमेंट सत्ताधीश खरी, पण तिला लोकमताचा कल पाहून पाऊल टाकणे लागते. जेथे जेथे लोकमत प्रभावी व संघटित तेथे तेथे राज्य लोकमताने घेतलेले निर्णय अमलांत आणणारी संघटनाच होत. तत्त्वतः हे प्रभुत्व अमर्याद व कोणाचेहि न ऐकणारे, पण व्यवहारांत मर्यादित व लोकमतानुवर्ती होत. आवाज त्यांचा पण आशय मात्र दुसऱ्याचा, लोकमताचा.

घटनेच्या व्यवस्थेप्रमाणे अखेरचा निर्णय घेणारी सत्ता कोणत्या वेळी कोणती हे ठरलेले असते. संयुक्त राज्यांत काय, किंवा एकसंधि व एकतापूर्ण राज्यांत काय ही सत्ता असलीच पाहिजे. तिचे अस्तित्व आहे मग तिचे अधिष्ठान पण असलेच पाहिजे. ते बदलत असेल म्हणून ते नाही असे मात्र नव्हे. काही घटनांतून संपूर्ण अधिकार, प्रभुत्वपूर्ण अधिकार विधिमंडळाला असतात. काही घटनेमध्ये सामान्य कायदे व घटनात्मक कायदे यांत फरक केलेला असतो. ज्या कायद्यांमुळे मूलभूत घटनेत फरक पडेल ते कायदे पसार करण्याचा एक विशिष्ट विधि असतो. सामान्य कायदे पसार करण्याच्या विधीपेक्षा हा निराळा असतो. अमेरिकेच्या संयुक्त संस्थानांचे घटनेत घटनात्मक फेरफार करणारा कायदा पास करण्याचा विधि निराळा व दीर्घसूत्री. तीच गोष्ट बेल्जमचे घटनेत आहे. किंबहुना जेथे जेथे मूलभूत अशी घटना तयार करून राज्यकारभार सुरू आहे तेथे तेथे सामान्यतः घटनाकात्मक फेरफार करण्याचा विधि निराळा व दीर्घसूत्री असतो. मूलभूत घटनाकायद्यांत नागरिकहक्क असे मूलभूत म्हणून मान्यता पावलेले असतात. त्याचप्रमाणे राज्यंत्र्याचे

स्वरूपाचे वास्तवही व्यवस्था असते. त्यांत बदल करावयाचा म्हणजे विधिमंडळांत तो प्रथम व्हावयास पाहिजे. नंतर पुन्हा विधिमंडळाची निवडणूक होते अगर तो बदल लोकमताकडे मान्यतेसाठी पाठविला जातो. नवीन विधिमंडळानें सदरहू बदल पुन्हां पास केला अगर लोकमतानें मान्यता दिली तरच तो बदल घटनेंत होतो. अमेरिकेचे घटनेंत तर याहीपेक्षां दीर्घसूत्रीपणा आहे. घटकसंस्थानांच्या विधिमंडळांतून तो पास व्हावा लागतो. तात्पर्य, बदल करण्याची पद्धत विविध व संकीर्ण असेल पण बदल करण्याची सत्ता सर्वत्र मान्य केलेली आहे. ही सत्ता, हें प्रभुत्व विधिमंडळांत असेल, पार्लमेंटाधिष्ठित राजांत असेल, प्रसंगी मतदारसंघांत असेल; तें अस्थिर असेल म्हणून तें अस्तित्वांत नाही असें मात्र नाही. तत्त्वतः तें निश्चित आहे व अमर्याद आहे. व्यवहारांत तें कसें कार्यकारी होतें हें वर आलेच आहे. कांहींच्या मते विद्यमान काळीं प्रभुत्व वापरणारे संघटन म्हणजे कायदेशीर प्रभुत्वाचे अधिष्ठान; अन्य शब्दांत विद्यमान सरकार म्हणजे कायदेशीरदृष्ट्या प्रभुत्वाचे मालक व मतदारसंघ कीं जो सर्व सत्तेचें मूळ आहे तो राजकीय प्रभुत्वाचा मालक. पण प्रभुत्व असें विभागण्याचें कारण नाही व तसें करणें चूकही आहे. प्रभुत्व एकच आहे, पाहण्याचे दृष्टिकोन निराळे आहेत. मतदारसंघसुद्धां घटनेंतील व्यवस्थेला अनुसरूनच प्रभुत्व गाजवितो, म्हणजे त्यांत कायदेशीरपणा आलाच व विद्यमान सरकार कायदेशीर प्रभुत्व गाजवितें तें कांहीं राजकीय प्रभुत्व असल्याशिवाय गाजविणें शक्यच नाही. मतदारसंघाचा प्रतिनिधी म्हणून विद्यमान सरकार असतें; तसेंच जनतेचा प्रतिनिधी म्हणून विद्यमान सरकार अधिकार सांगतें. जनतेनें स्वत्वनिवृत्ति केली नाही, आपल्या प्रभुत्वाचा कायमचा त्याग केला नाही; मर्यादेत काल व मर्यादित कारणापुरती ही प्रभुत्वाची देणगी दिलेली असते. या व्यवस्थेत जनतेचेंहि प्रभुत्व कमी होत नाही व विद्यमान सरकारचेंहि प्रभुत्व कमी होत नाही व तत्त्वतः तें विभागलेंहि जात नाही.

राज्यांत प्रभुत्वाचें प्रभावी अधिष्ठान म्हणजे जनता; आधुनिक राज्यांतील घटनेंतून हें जाहीरपणें मान्यहि करण्यांत आलेलें आहे. राज्यांतील प्रभुत्व जनतेचें आहे, सर्व सत्तेचें मूळ जनता आहे अशी व अशा अर्थार्ची वाक्ये अनेक देशांचे घटनेंत आहेत. तथापि, हें तत्त्वतः विनचूक असलें तरी व्यवहारांत काय घडतें तें पाहिलें पाहिजे. आमजनता एकसंधि संघटनेंत येऊन हल्लींचे काळीं दैनंदिन राज्यकारभार हांकू शकत नाही. हल्लींच्या राज्यकारभाराचा व्याप मोठा, त्याचें स्वरूपहि विविध. क्षणाक्षणाला हजारों निर्णय घ्यावे लागतात. या परिस्थितीत सारखें व सतत लोकमत पाहणें अगर त्याची नोंद घेणें (Referendum) अशक्य आहे. शिवाय पुष्कळ

वेळां लोक देतात तें मत नसतें व पुष्कळ वेळां दिलेलें मत लोकांचें नसतें ! ! लोकमत अंदाजावयाचें हें मोठें नाजूक काम आहे. भावनाप्रधान जनता प्रसंगीं काय कौल देईल हें कोणी निश्चितपणें सांगू शकत नाही. योग्य, अयोग्य हें केवळ या परिस्थितींत संख्याधिक्यानें ठरविलें जातें, हाही आक्षेप अगदींच त्याज्य नाही. ५१ टक्के लोकांनीं होय म्हटलें तें योग्य व विरुद्ध ४९ टक्के असलेलें मत कदाचित् योग्य असून अप्रभावी ठरतें. लोकमताऐवजीं तटस्थ व आटोपशीर संख्या असलेल्या संस्थांकडे हें योग्यायोग्य ठरविण्याचें काम घटनेनें दिलें तरी सुद्धां त्यांत आक्षेप घेतां येणार नाहीत असें मात्र नाही. अमेरिकेंतील ९ न्यायाधिकांपैकी ५ म्हणतील तेंच खरें व योग्य असें घडतें व तें नेहमींच इष्ट असतें अगर योग्य असतें असाही अनुभव नाही. तथापि, या दोषामुळे लोकमतांत अगर जनतेत असलेलें प्रभुत्व योग्य रीतीनें स्पष्ट होणार नाहीं येवढेंच. पण तें प्रभुत्व नाहीच असें मात्र होत नाही. जनतेतर्फे विद्यमान सरकारनें प्रभुत्व चालविलें म्हणजे जनता त्याला मुकली ही रूसोची विचारसरणी एकांगी आहे व अनुभवाविरुद्ध आहे. त्याचप्रमाणें विद्यमान सरकारला जनतेनें मर्यादित प्रभुत्व व मर्यादित कालापर्यंत दिलें म्हणून त्या प्रभुत्वाला कमीपणा येत नाही अगर तेवढ्यानें विद्यमान सरकारची प्रतिष्ठा, नैतिक प्रतिष्ठासुद्धां कमी होते असेंहि नाही. जनतेचें प्रभुत्व विद्यमान सरकारनें योग्य रीतीनें वापरलें कीं नाही याचें गमक म्हणजे समाजांतील एकाद्या वर्गाचे फायद्याकडे त्याचा उपयोग होतो का आमजनतेचे फायद्याकडे होतो हें होय. आमजनतेच्या फायद्याकडे त्याचा उपयोग होत असेल तर तें राजकीयदृष्ट्या चांगलें. पण नुसता उद्देश असून उपयोग नाही. अनुभव तसा पाहिजे; जाहीरात उपयोगी नाही गुण अनुभवाला आला पाहिजे.

प्रभुत्वाकडे पाहण्याची केवळ कायदेशीर दृष्टि ही एकांगी असते हें वर आलेंच आहे. राज्यसंघटनेत विधि अगर कायदा याचें महत्त्व कमी आहे असें मात्र नाही. राज्य कायदा करतें. कायदा म्हणजे भाषेला जसें व्याकरण तसें लोकव्यवहाराला कायदा होय. शुद्धाशुद्ध व्याकरण पाहून ठरवितां येतें, तीच गोष्ट सामान्यतः कायद्यासंबंधीं म्हणतां येईल. व्याकरणदृष्ट्या चूक असलेले प्रयोग जसे आर्ष म्हणून मान्यता पावतात, तसेंच प्रसंगीं कायद्याविरुद्ध असलेलें वर्तन अप्रतिष्ठित व अनैतिक ठरतें. भाषेला जितकी व्याकरणाची आवश्यकता तितकीच समाजाला, राज्याला कायद्याची आवश्यकता आहे. आधीं भाषा मग व्याकरण, आधीं लोकव्यवहार, लोककल्याण मग कायदा हा क्रम यथार्थ आहे. म्हणूनच लोकव्यवहाराला सोडून कायदा फारसा जाऊं शकत नाही. पाण्याचा ओघ पाहून घाट बांधणें श्रेयस्कर ठरतें, नाही तर हास्यपद

स्थिति होते. कायदा अगर विधि याचा पाया अगर पार्श्वभूमी म्हणजे समाजव्यवहार, लोकव्यवहार होय. विद्यमान कायदा लोकव्यवहाराचा व राज्यसत्तेचा, राज्याचा काय संबंध आहे हे दर्शवित असतो. कायदा कोण करतो, यापेक्षा त्यांना कां करावा लागतो हे राजकारणाचे दृष्ट्या जास्त महत्त्वाचे असते. कारणावर सत्ता असली की कार्यावर आलीच. आणि या दृष्टीने विचार करतां राज्याचे, त्याच्या प्रभुत्वाचे राजकीय स्वरूप महत्त्वाचे ठरते.

राजकीयदृष्ट्या विचार करून लागल्याबरोबर एक गोष्ट अत्यंत महत्त्वाची अशी दृष्टीसमोर येते, ती ही की, राज्यांत, राज्यसंघटनेत कुणी तरी सर्वसत्ताधीश पाहिजे की ज्याचे सत्तेला मर्यादा नाही. राज्याचे अमर्याद प्रभुत्व हे त्याचे ठिकाणी अधिष्ठित असते. हे प्रभुत्व तत्त्वतः अमर्याद असले तरी व्यवहारांत त्याला मर्यादा संभाव्या लागतात. प्रभुत्व वापरणारे जे इच्छितील त्यावर समाजांतील अनेक हितसंबंध परिणाम करित असतात. स्वयंभूपणे सत्ताधीश कांहीं तरी इच्छितात व करतात असे नसते. त्यांच्या मनावर नाना गोष्टींचे परिणाम होऊन, मग त्यांचा निर्णय येत असतो. राज्यसत्तेच्या प्रत्येक निर्णयामागे काय काय घडामोडी झाल्या, कोणकोणत्या हितसंबंधांनी त्यांचे स्वरूप निश्चित केले हे सांगणे अवघड आहे. तसेच म्हणावयाचे झाल्यास निर्णयाबाबतचे नक्की प्रभुत्व वस्तुतः कोणी वापरले हेही सांगणे कठीण आहे. तथापि, जे निश्चित आहे ते हे की, हे प्रभुत्व आहे व ते वापरले जात आहे. भोजनात भूक शमली पण भोजनांत नानाविध पदार्थ होते, अमुकाने भूक शमली असे म्हणणे कठीण. भूक शांत झाली हे तर निश्चित. भूक शमेल इतके भोजन पाहिजे असे फार तर म्हणता येईल व मर्यादा घालता येईल. त्याचप्रमाणे राज्य—सत्ता, एक मर्यादा दाखविते, तिच्या चतुःसीमेंत, समाजांतील व्यक्तींनी, अन्य हितसंबंधांनी सत्तेच्या निर्णयावर परिणाम करावा, व त्या मर्यादेत साधारणपणे राहावे. राज्याचे प्रभुत्व अगर राज्याची सत्ता ही विद्यमान सरकारचे मार्फत वापरली जात असल्यामुळे राज्याचा निर्णय म्हणजे विद्यमान सरकारचा निर्णय हे उघड आहे. विद्यमान सरकारचा निर्णय अगर इच्छा म्हणजे ज्या पजेवर, ज्या नागरिकांवर ते अधिकार चालविते, त्यांनी मानलेला निर्णय; अर्थात् जो अनेक व्यक्तींच्या व अन्य हितसंबंधांच्या इच्छेचा परिणाम होऊन झालेला असतो. या परिस्थितीत हा निर्णय अगर ही इच्छा बेजबाबदार असू शकत नाही. संघटनेत अगर घटनेत व्यवस्था असेल त्याप्रमाणे ज्यांच्या हाती सत्ता दिली असेल अशा अल्पसंख्य लोकांनी हा निर्णय घेतलेला असतो. सर्व हितसंबंधांचा विचार करून त्यांचा जो परिणाम त्यांचे मनावर झाला असेल, त्याचा विचार करून

जें मत त्यांचें बनेल तें म्हणजे हा निर्णय होय. तें त्यांना योग्य वाटलें म्हणून केलें. तें कदाचित् समाजाला अयोग्य वाटेल. या निर्णयामागें ज्या गोष्टी त्यांनीं गृहीत धरल्या त्या चुकीच्याहि असतील. अनुभव कदाचित् निराळाही असेल, कदाचित् राज्याच्या मौलिक गोष्टींचाहि त्यांत विपर्यास असेल, हें सर्व शक्य आहे. म्हणून आधुनिक राज्यसंघटनेंतूनच विद्यमान सरकार, हें ठराविक काल अधिकारारूढ राहावें व पुढें राहाणें असल्यास पुन्हां त्यानें जनतेची मान्यता घ्यावी अशी व्यवस्था असते. यामुळें ठराविक काल झाल्याबरोबर ज्यांच्यावर तें राज्य करतें, ज्यांना त्याच्या बऱ्या-वाईट राज्यकारभाराचा अनुभव आलेला असतो, त्यांना, त्या जनतेला योग्य वाटल्यास खांदेमालट करून दुसरीं माणसें अधिकारी सत्तेवर, विद्यमान सरकार म्हणून नेमण्याची संधि मिळते. याचा अर्थ राज्यसत्ता वापरण्याची मिरास कोणालाहि नाही. यावत्चंद्रदिवाकरौ अधिकार गाजविण्याचा ताम्रपट अगर मिरासपत्र कोणत्याहि सरकारला नाही. निरंतरचा भोगवटा कुणालाही नाही. खंडानें ठराविक काल सत्ता उपभोगण्यास दिली जाते. कुळानें मालकी हक्कास बाध आणणारें कृत्य केल्यास मुदतीची सत्र न सांगतां जसें मालक त्यास काढूं शकतो, तसेंच जनता विद्यमान सरकारला सत्सम परिस्थितींत ठराविक काल संपण्यापूर्वीही काढून टाकते. तशी व्यवस्था आधुनिक घटनेंत असते. विनशर्त व विनमुदत सत्ता दिली तर ज्यांच्यावर ती गाजविली जाते त्यांचा नाश होतो हा अनुभव आल्यामुळेंच ही ठराविक काल सत्ता देण्याची योजना प्रसृत झाली. सालवार भाडेपट्टा देऊन कुळाला जमीन दिल्यानें कदाचित् तिची मशागत चांगली होत नाही, पण कुळ मालकी बळकावून शिरजोर तरी होणार नाही येवढी तरी खात्री असते. हाच अनुभव अगर भीति, अगर दक्षता बरील योजनेच्या बुडाशीं आहे.

ठराविक कालानंतर विद्यमान सरकारनें पुन्हां लोकमताकडून मान्यता मिळवावी व नंतर अधिकारावर राहावें या योजनेंत लोकमत अंदाजण्याच्या पद्धतीला साहजिक महत्त्व येतें. लोकमत हें खरेंखुरें लोकमत पाहिजे. निवडणुकीचें यंत्र जर निर्दोष नसेल, जर त्यांत लांचलुचपत, लबाडी, धाकधपटशा यांना वाव असेल तर ती निवडणूक खरें लोकमत दर्शवीत नाही. निवडणुकीची व्यवस्था किंवा लोकमत नोंदण्याची व्यवस्था विद्यमान सरकार, जें अधिकारारूढ आहे त्याकडेच असणार. या परिस्थितींत, तें सौजन्यानें, समबुद्धीनें वागेलच अशी खात्री नसते. मते नोंदण्याचा दिवस, वेळां, स्थळें, देखरेख करणारीं माणसें, प्रत्यक्ष मतदानाची पद्धत या सर्वांत स्वतःला सोयीस्कर असे परक करून लोकमताचा विपर्यासहि करतां येतो. ही

सर्व सत्ता हातांत असतां न्याय्यबुद्धीनें, निःपक्षपातपणे व्यवस्था करणे ही परंपरा सरकारनें मान्य केली पाहिजे व त्याप्रमाणे वर्तन झालें पाहिजे. प्रचारसाधनें, सभा, वर्तमानपत्रें व आजकालच्या युगांतील अत्यंत महत्त्वाचें म्हणजे नभोवाणी हीं सर्व, सर्व पक्षांना सारखीं वापरण्यास मिळालीं पाहिजेत. इतकें होऊनसुद्धां क्षणिक भावनेला बळी पडून गैरसमाजाचा परिणाम म्हणून लोकमत खरोखर असेल त्यापेक्षां निराळेहि अनुभवाला येईल. पण हा धोका कमी करणे शक्य आहे, टाळणे शक्य नाही. लोकमतनोंदणीच्या पद्धतीला जसें महत्त्व आहे त्याजबरोबर आणखी एक गोष्ट या योजनेत महत्त्वाची असते. जे लोक अगर जो गट अधिकारारूढ झाला असेल तो साधारणपणे असा वागण्याचा प्रयत्न करतो कीं, मतनोंदणीच्या वेळीं लोकमत आपले बाजूस राहील, व आपल्यास पुन्हां काम करण्याची संधि मिळेल. याचा अर्थ असा कीं, अधिकारकालांत हा गट अगर हें सरकार लोकांच्या मताप्रमाणे, त्यांचा कल पाहून, त्यांना नाखूप न करतां, त्यांच्या इच्छेच्या इशान्यानुसार वागते. म्हणूनच नोंदणीचे वेळीं लोकमत त्याचे बाजूनें पडतें. म्हणजेच सरकारची इच्छा अगर निर्णय हा स्वतः सरकारच न ठरवितां ब्राह्म गोष्टी ठरवितात; लोकमत प्रभावीपणे तो ठरवितें. घटनेचा दुरुपयोग करून तात्पुरती लोकमताची बाजू आपलेकडे आहे असेंही कांहीं वेळां दाखवितां येतें. कायदेमंडळांत सरकारनियुक्त सभासदांना घटनेवर आपलें मत देण्यास सांगून, तें मत लोकमत आहे असें दाखविण्याचा प्रयत्न या देशांत लोकांच्या परिचयाचा आहे. खुद्द इंग्लंडमध्ये वाटेल त्याला उमराव करून वरिष्ठ सभागृहांत सरकारला आपलें बहुमत करतां येणें शक्य आहे. तथापि, घटनेचा तांत्रिक फायदा घेऊन उभें केलेलें लोकमताचें चित्र हें निर्जीव आहे हें लोक ताबडतोब ओळखतात, या बुजगवण्याला कोणी भीत नाही. मातीचीं चित्रें मनुष्याचे आकाराचीं जरी झालीं तरी तीं बोलूं शकत नाहीत व हालचालही करूं शकत नाहीत. पुष्कळ वेळां चित्रकारच फसतो व पस्तावतो असाही अनुभव आहे !! पुन्हां अधिकारावर राहावयाचें असेल तर खरोखरच कांहीं तरी लोकांचे मताप्रमाणें घेतलें पाहिजे, त्यांचा अनुनय केला पाहिजे. तें केलें म्हणजे प्रत्यक्ष निर्णय घेणारी सत्ता जरी विद्यमान सरकार दिसत असलें तरी वस्तुस्थिती अशी दिसते कीं, लोकमत त्या निर्णयाला कारणीभूत असतें, त्याची मूर्ति लोकमत घडवीत असतें. शिल्पकार म्हणून मात्र सरकारचें नांव लागलेलें असतें. मागे राहून काम करणारे हे कारागीर कोण, लोकमत म्हणजे प्रत्यक्ष कोण व कोणत्या परिस्थितींत सरकारवर तें प्रभाव टाकतें हें पाहणें या परिस्थितींत महत्त्वाचें होतें.

राज्यांत व्यक्तीला, त्याच्या विकासाला, त्याच्यांत जें श्रेष्ठ आहे, उत्कट आहे तें अनुभवण्याला पूर्ण वाव पाहिजे, तशी संधि त्यास पाहिजे; अशी परिस्थिती राज्य-संघटनेत असणें अवश्य आहे व असेल तरच तिजबद्दल निष्ठा त्याचे मनांत उत्पन्न होईल. अशी परिस्थिती असणें ही एक मौलिक गोष्ट आहे. जर प्रचलित सत्ता अगर सरकार राज्यांतील कांहीं लोकांना याप्रमाणें संधि देत असेल व कांहीं लोकांना ती नाकारित असेल अगर अशक्य करित असेल तर निष्ठेच्या नैतिक पायावरच तो आघात आहे. किंबहुना ज्यांना वरीलप्रमाणें संधि मिळत नाही, ज्यांना याप्रमाणें अन्याय होतो त्यांच्या दृष्टीनें ही परिस्थिती चाळूं देणारें सरकार विधियुक्त व सनद-शीर (Legitimate) ठरत नाही. पुढें जाऊन असें म्हणतां येईल कीं, जें सरकार 'रजे-मध्ये' फरक करतें, विषम वागणूक दाखवितें तें सनदशीरसरकार या पदवीला लाय-कच नाही. राज्यसंघटनेचा जो मुख्य हेतु व्यक्तीचे दृष्टीनें असतो त्याचा विपर्यास होत असल्यामुळे, व्यक्तीवर कुठल्याहि तऱ्हेचें निष्ठा दाखविण्याचें बंधन उरत नाही. म्हणून व्यक्तीचे दृष्टीनें जे महत्त्वाचे व मौलिक हक्क कीं ज्यांच्या उपभोगामुळे राज्याचा हेतु सफल होणें शक्य असतें ते स्पष्ट करणें जरूर होतें. सरकारनें, राज्य चालविणाऱ्या सत्तेनें कोणत्या मर्यादा पाळल्या पाहिजेत म्हणजे त्याचें सनदशीर स्वरूप टिकतें हें कळणें जरूर आहे. या मर्यादा म्हणजेच मूलभूत हक्क. हे हक्क नागरिकांना आपल्या दैनंदिन जीवनांत जास्तीत जास्त प्रमाणांत उपभोगितां येतील अशी सारखी तजवीज सरकारनें केली पाहिजे. याप्रमाणें वर्तन करणें हें एक सततचें व सनातन नैतिक बंधन सरकारवर आहे. किंबहुना यावरच सरकारचें अस्तित्व अव-लंबून आहे. ज्या प्रमाणांत हे मौलिक हक्क सरकार मानतें व त्यांच्या उपभोगाला वाव देतें, त्या प्रमाणांत तें मान्यता मिळवतें, त्याचीं कृत्यें योग्य ठरतात. हे हक्क नाकारले अगर ते मर्यादित केले अगर त्याबाबत उदासीन वृत्ति दाखविली तर परि-णामी सरकार प्रजेची मान्यता व निष्ठा गमवितें निदान सरकारला प्रजेनें निष्ठा दाखवावी असें म्हणण्याचा हक्क तरी राहत नाही.

जे मौलिक व महत्त्वाचे हक्क म्हणून वर सांगितले ते सर्व कायद्याचे रूपांत असतात असें नाही. कायद्याचे रूपांत ते आले कीं तें नाकारणें सरकारला, प्रचलित सत्तेला कठीण असतें. म्हणून सरकार अशा हक्कांना कायदेशीर स्वरूप देण्यालाच पुष्कळ वेळां विरोध करतें. हा विरोध प्रामाणिकहि असेल; मान्यता देणें व कायदे-शीर स्वरूप देणें सरकारच्या मते योग्य नसेल व शहाणपणाचें नसेल अशी सरकारची, विद्यमान सत्तेची प्रामाणिक समजूतही असेल. सरकारजवळ सत्ता

असल्यामुळे तें सत्तेच्या जोरावर आपला नकार चालू ठेवील, आपलें म्हणणें सक्तीनें अंमलांत आणील. तथापि, असें सरकारनें केलें म्हणून सरकारचें कृत्य समर्थनीय व सनदशीर ठरतें असें मात्र नाही. सरकार चूक आहे, अयोग्य वर्तन करित आहे, केवळ सत्तेच्या जोरावर वागत आहे, याचा अर्थ इतकाच कीं समाजांतील, त्या राज्यां-
तील जनता, आपलें सामर्थ्य, आपली सत्ता, आपली पार्थिव सत्ता वापरून विद्यमान सरकारला अधिकारापासून दूर करण्याचें योग्य व प्राप्त कर्तव्य करित नाही. जनतेचा विरोध यशस्वी झाला कीं सरकारचा नकार संपतो. किंबहुना प्रसंगां तें सरकारच संपतें व यशस्वी विरोधक नूतन सरकार म्हणून पदार्ढ्य होतात, त्यांच्या नांवांचा डंका वाजू लागतो. परंतु जनतेचा विरोध येवढ्या तीव्र प्रमाणांत नेहमींच होतो असें नाही. आपली सत्ता वापरण्यास जनता साधारणपणें तयार नसते. प्रचलित सत्ता जन-
तेपेकीं कांहीं तरी भागांच्या हितार्थ खपत असते. तेवढे लोक हमखास सरकारच्या बाजूस उभे असतात. विद्यमान सत्तेचा हृदयपालट नैतिक आवाहनानें व आव्हाना-
नें हि होईल असें पुष्कळांना पुष्कळ काळ वाटत असतें. सरकारचा नकार नैतिकदृष्ट्या असमर्थनीय असल्यामुळे विरोधकांची प्रतिष्ठा वाढते व कालांतरानें विरोधक सत्ता संपादन करून पदार्ढ्य होतात. जे सनातन व सनदशीर हक्क आहेत त्यांच्या मार्गे नैतिक आदर्श असल्यामुळे त्यांना केलेला विरोध चिरकाल टिकत नाही. किंबहुना त्यांना विरोध करण्यापासूनच सत्तारूपी लक्ष्मी त्यांच्या पराक्रमावर भाळून त्यांच्याकडे जाते. आवश्यक आदर्श म्हणून मानलेले हक्क सत्ता मिळवून प्रस्थापित हक्क झाल्याचीं अनेक उदाहरणे इतिहासांत आहेत, किंबहुना असें होणें अनिवार्य आहे.

हक्क म्हणून जे वर सांगितले ते कांहीं निव्वळ काल्पनिक, असंबद्ध, अवर्णनीय व मोघम अशा स्वरूपाचे नसतात व नाहीतहि. हे सर्व हक्क म्हणजे मार्गे सांगितल्या-
प्रमाणें सरकारच्या सत्तेवर असलेल्या मर्यादा होत. त्यांची जाणीव, त्यांचें अस्तित्व स्पष्ट असतें. विद्यमान सत्ता तें ओळखतें. एक तर हे सर्व हक्क अगर या सर्व मर्यादा राज्याचे घटनेत नमूद केलेल्या असतात. राज्यसत्तेनें विशिष्ट पद्धतीनें वागलेंच पाहिजे अशी व्यवस्था घटनेत असते. दुसरे घटनेत नमूद केलेलें नसेल तरी कांहीं राज्यसंघ-
टनेत कांहीं गोष्टी राज्यसत्ता करूं शकत नाही व तसा अलिखित संकेत असतो. धार्मिक स्वातंत्र्य मर्यादित करावयाचें मनांत आणल्यास व तें करण्याला घटनेची अडचण नसली तरी कित्येक राज्यांतून तें शक्य होत नाही. त्याचें कारण परंपरा व अलिखित संकेत, यांचे सामर्थ्य व प्रभाव हें होय. हक्क घटनेत नाही पण प्रत्यक्ष आहे व प्रभावी आहे अशीं अनेक उदाहरणे देतां येतील. खुद्द इंग्लंडमध्ये अनेक मौलिक हक्क केवळ परंपरेवर

व अलिखित संकेतावर आधारलेले आहेत पण ते अमान्य करण्याची अगर नाहींसे करण्याची ताकद कुठल्याहि विद्यमान सरकारला नाहीं. तात्पर्य, घटनेंत नमूद केलेले असोत अगर संकेतावर, परंपरेवर आधारलेले असोत, कांहीं हक्क असे प्रत्येक राज्य-संघटनेंत असतात कीं त्यांत विद्यमान सरकार ढवळाढवळ करूं शकत नाहीं. आणि असे जितके हक्क जास्त तितक्या प्रमाणांत प्रचलित सत्ता ते बदलण्यास असमर्थ व असहाय असते. हे सर्व हक्क घटनेंत नमूद असल्यास त्यांना कायदेशीर स्वरूप आले-लेंच असतें, नसल्यास कायद्याचे सामर्थ्याइतकेंच सामर्थ्य व प्रतिष्ठा त्यांच्यांत असते. कांहीं ठिकाणीं कायद्याचे सामान्य व घटनात्मक असे दोन भाग करण्यांत येतात. सामान्य कायदे विद्यमान सरकार सहज बदलूं शकतें पण जे घटनात्मक कायदे आहेत व मूलभूत हक्कांसंबंधीचे सर्व कायदे याच स्वरूपांचे असतात, ते विद्यमान सरकारला बदलावयाचे झाल्यास निराळें तंत्र स्वीकारावें लागतें व त्याची व्यवस्था घटनेंतच केलेली असते. नवीन निवडणूक, लोकमतनोंदणी वगैरे विधि केल्याशिवाय हा फरक होऊं शकत नाहीं. लोकमतानें मानला तर प्रश्नच नाही; न मानला तर तो फरक होत नाही. मुख्य गोष्ट ही कीं, मौलिक बाबतींत हस्तक्षेप करणें प्रचलित सत्तेला अवघड असतें व जेथें लोकमत दक्ष व संघटित आहे व लोकमतावर लक्ष ठेवून सरकारला वागावें लागतें तेथें तर लोकमताच्या अपेक्षांना धक्का देऊन वागणें सरकारला अधिकच अवघड असतें. लोकमताचे दिग्दर्शनाखालीं त्याला वागावें लागतें. खुद्द इंग्लंडमध्ये कायद्याचे दृष्टीनें विचार करतां पार्लमेंटसह राजा लोकमत वाजूला सारून वाटेल तें करूं शकेल, पण परिणामी तो शिल्लक राहणार नाही; प्रभुत्व गाजविण्यांतच प्रभुत्व घालवून बसेल!! म्हणून होणाऱ्या वर्तनापासून, होणाऱ्या कायद्यापासून ज्यांच्यावर त्याचा परिणाम होणार आहे, त्यांची मान्यता, त्यांची संमति सरकारनें मिळविली पाहिजे, निदान ते बंडाला उद्युक्त होणार नाहीत, इतक्या वेतानें सत्ता वापरली पाहिजे तरच ती वापरतां येईल, किंबहुना याच शर्तीवर ती वापरतां येईल.

राज्य-सत्ता तत्त्वतः जेवढी अमर्याद आहे तेवढी वस्तुतः नाही. राज्याच्या प्रभुत्वाच्या मर्यादा ते वापरण्यास सुरवात केल्याबरोबर स्पष्ट होत जातात. प्रभुत्व हें अखेरीस माणसांनीं माणसांवर राज्याचे नांवांनें गाजवावयाचें असतें. गाजविणारे व ज्यांच्यावर तें गाजविलें जातें हे दोन्हीहि राज्याचे घटक असतात, समाजाचे सभासद असतात. खुद्द समाजांत नाना तऱ्हेच्या संस्था असतात, त्यांचेहि अनेक लोक सभासद असतात. या संस्था धार्मिक असोत, क्रीडाविषयक असोत, व्यापारी असोत, त्या

आपआपल्या सभासदांवर एकप्रकारं नैतिक परिणाम करितात, येवढेंच नव्हे तर सरकारी धोरणावर प्रसंगी परिणाम करितात. सार्वजनिक संस्था व विशेषें करून राजकीय व व्यापारी या तर प्रामुख्याने सरकारी धोरण स्वमताप्रमाणें अनुकूल करून घेण्याचेंच कार्य करीत असतात. परिषदा भरवून, ठराव करून, जें कांहीं या थोड्या व प्रसंगी अल्पसंख्याक लोकांना वाटतें तेंच राष्ट्रहिताचें आहे व सरकारनें तें मान्य करावें असा प्रयत्न सारखा चाललेला असतो. याशिवाय किती तरी व्यक्ति व संकीर्ण संस्था, राष्ट्रांतील सर्व प्रश्नांवर आपआपल्या उपाययोजना सुचवीत असतात. राजकारणांत सुद्धां वैदू नसतात असें नाहीं. त्यांचीहि जडीबुटी मधून मधून दृष्टीस पडतच असते. तात्पर्य, व्यक्ति व अधिक प्रभावानें सार्वजनिक संस्था, विशिष्ट व सामान्य सरकारी धोरणावर, सरकारी निर्णयावर परिणाम करीत असतात व लोकमताचा प्रभाव पडून सरकारी निर्णय बदलल्याचीं अनेक उदाहरणें सहज देतां येतील. महत्त्वाची गोष्ट ही कीं, हें लोकमत अगर त्याचा प्रभाव म्हणजे राज्याच्या प्रभुत्वाला मर्यादा घालणारी शक्ति आहे हें लक्षांत ठेवले पाहिजे. जें क्षेत्र केवळ सरकारचें, त्याचे अधिकारांत, त्यांत त्यानें कसें वागावें यावरच वरील गोष्टीनें नियंत्रण येतें व तें नियंत्रण सूक्ष्म वाटलें तरी प्रभावी असतें.

कुठलाहि समाज अगदीं एकजिनसी, एकसंधि असत नाहीं. सैन्यांतसुद्धां सैनिकांचा पोशाख एकसारखा असला, त्यांचा कवायतीचा भाव सारखा असला, तरी प्रत्यक्ष लढ्याचे वेळीं सैनिकांत व्यक्तित्व दिसून येतें. लष्कराइतकी शिस्त समाजांत असत नाहीं. समाज हा विविधतापूर्ण असणार; किंबहुना त्यांतच त्याचें स्थैर्य व गौरवहि आहे. समाजांतील सर्व व्यक्तींना जें सर्वसाधारण हवें असतें किंवा जे हितसंबंध सर्वसाधारण आहेत, त्या संबंधींचीं कायें सामुदायिक संघटनेमार्फत होणें इष्ट व योग्य असतें म्हणून हें क्षेत्र सरकारचें मानलें जातें. त्याचबरोबर कित्येक गोष्टी अशा असतात कीं, सर्व लोकांचा त्यांत हितसंबंध नसतो, कांहीं लोकांचे हितसंबंध त्यांत निगडित असतात; या बाबींत सरकारला पडण्याचें कारण नाहीं. मात्र या बाबीं पासून होणारा परिणाम जर सार्वजनिक स्वरूपाचा असेल तर सरकारला त्यांत पडणें योग्य होईल. कुणी कुठें प्रार्थना म्हणावी हें व्यक्तीनें ठरवावयाचें, पण या प्रार्थनेपासून खुदा प्रसन्न होण्याचे ऐवजीं खून पडून सार्वजनिक शांतता भंग पावूं लागली तर सरकारला त्या बाबतींत हस्तक्षेप करणें योग्य होईल. समाज हें सुद्धां एक दृष्टीनें संयुक्त स्वरूपाचें संघटन आहे. त्यांतील घटकांना मर्यादेंत स्वातंत्र्य व साधारण व समान हितसंबंधांत मध्यवर्ती सत्तेचें म्हणजे सरकारचें नियंत्रण असतें. ज्या व्यक्तिगत

गोष्टी आहेत, ज्यांचा परिणाम सार्वजनिक व्यवहारांवर व नीतिमत्तेवर होत नाही, त्या बाबतीत सरकारने हस्तक्षेप करणे अयोग्य ठरेल. शारदाकायदा मोडून विवाह केल्यास सरकारला शिक्षा देण्याचा अधिकार आहे. तथापि, सनातनधर्ममंडळाने कायद्याविरुद्ध निषेधाचा ठराव केला येवढ्यावरून सर्व मंडळाला सरकारने शिक्षा करणे योग्य ठरणार नाही. खाजगी संस्थांनी आपल्या सभासदांविरुद्ध काहीं ठराव केल्यास जोंपर्यंत त्याचा परिणाम सार्वजनिक नाही, तोपर्यंत त्यांतहि हस्तक्षेप करणे सरकारला योग्य नाही. खाजगी संस्थांना त्यांच्या सभासदांवरील अधिकारापुरते एक-प्रकारें प्रभुत्व असतें. अर्थात् हें प्रभुत्व व राज्याचें प्रभुत्व यांत फरक आहे. राज्याला देहदंड करण्याचा अधिकार आहे व तो केवळ राज्यालाच आहे, इतर कोणी करील तर राज्य चालू देणार नाही. खाजगी संस्था, धार्मिक अगर अन्य, गैरवर्तनावद्दल सभासदांकडून दंड वसूल करतील; त्यांचेवर बहिष्कार टाकतील, त्यांचें सभासदत्व रद्द करतील व येवढा अधिकार त्यांना असूं देण्यास काहीं हरकत नाही. याही कामांत सरकारने हस्तक्षेप करणे म्हणजे कारण नसतां लोकक्षोभ ओढवून घेणें आहे. शिवाय हस्तक्षेपापासून इष्टेवर्गीं अनिष्ट होण्याचाच संभव जास्त. मर्यादित स्वायत्तता व्यक्तींना व खाजगी संस्थांना देण्यानें राज्याचे प्रभुत्वाला बाध येत नाही किंवा त्यास कोणी प्रतिस्पर्धीहि त्यांतून उत्पन्न होत नाही. या संस्थांना दिलेली ही स्वायत्तता व सत्ता केवळ सभासदांचे खुपीवर व संमतीवरच अवलंबून राहाणार. वाटेल त्या क्षणीं सभासद आपली संमति काढून घेऊन मुक्त होऊं शकतो तरी मुक्तता मात्र राज्यापासून त्याला मिळत नाही. समाजाचें संघटन संयुक्त स्वरूपाचें असल्यामुळें कार्यक्षेत्राची विभागणी केल्यानें इष्ट तेच परिणाम सर्वसाधारणपणें होतात.

व्यक्तिगत बाबी व सार्वजनिक बाबी यांत जशी कार्यविभागणी मर्यादा राखून केल्यानें राज्याचे प्रभुत्वाला अगर राज्याचे कार्यक्षमतेला बाध येत नाही, त्याच-प्रमाणें खुद्द सार्वजनिक व राज्यविषयक बाबींतहि प्रादेशिक व कार्यस्वरूपी दृष्टीनें विभागणी करून क्षेत्रें वांटून दिलीं तरी कार्यक्षमतेला कमीपणा येतोच असें नाही. समाजाचें स्वरूप संयुक्त असतें व त्या दृष्टीनें कार्यविभागणी केल्यानें समाजसंघटनेच्या मौलिक भावाला अनुरूप असेंच तें ठरतें. राज्याच्या सर्व कारभाराच्या तपशिला-मुद्दां अधिकार एकाच ठिकाणाहून अगदीं एकाच गटाचे हातून चालणें अशक्य असतें. समाजहि एकजिनसी, एकसंधि नसतो व जेवढी एकता, एकाग्रता त्याच्या व्यवहारांत वाटते तेवढीहि नसते. या परिस्थितींत अगदीं नाण्याप्रमाणें सर्वत्र सारखा ठोकळेपणाचा कारभार चालणें अशक्य असतें. राज्याचें राजकीय स्वरूप एकतंत्री

असो अगर लोकशाही असो, १०० टक्के केंद्रीकरण कार्यक्षमता वाढविण्याऐवजी सामान्य परिस्थितींत कमीच करते. कार्याची विभागणी कार्याचे स्वरूपावरून होईल, प्रदेशावरून होईल किंवा भागवार सत्ताधिकारी माणसें नेमून नेतृत्वाचें [Leadership principle] तत्त्वावर होईल. तशी विभागणी केल्याशिवाय आधुनिक राज्याचा सर्वांगीण व सर्वव्यापी कारभार चालणार नाही व चालत नाही. याचें कारण समाजाची संघटनाच मुळीं संयुक्त स्वरूपाची असते व त्यांतील विविधता, व्यक्तिगत स्थान अगर प्रदेशपरत्वे ही जाज्वल्य असल्यामुळे कार्यविभागणी अटळ व अनिवार्य होते. कोणत्या तत्त्वावर करावी हा येथें कमी महत्त्वाचा प्रश्न आहे. कार्यविभागणीनें कार्यक्षमता कमी होतेच असें नाही. उलट विभागणी म्हणजे सत्तेची, अधिकाराची विभागणी असल्यामुळे ज्यांच्या हातांत अधिकार जातो, त्यांचेवर जबाबदारीपण जाते. जबाबदारी आली व तिची जाणीव झाली म्हणजे कार्यक्षमता वाढणेंच जास्त शक्य आहे. सांगकामीं माणसें झालीं म्हणजे ते करतात त्यांत त्यांना गोडी नसते. आज्ञा मिळेल, सांगण्यांत येईल तेवढेंच करावयाचें, त्यांत आपुलकी उत्पन्न होत नाही. उलट जें करावयाचें आहे तें आपल्या इच्छेप्रमाणें, तें कसें करावयाचें व कोणत्या प्रकारें करावयाचें याचा निर्णय आपण घ्यावयाचा आहे अगर आपल्या सल्लामसलतीला अनुसरून तो घेण्यांत यावयाचा आहे, अशी परिस्थिती असेल त्या वेळीं होणाऱ्या कार्यांत माणसाचें चित्त असतें, अंगचे गुण प्रकट करावे अशी प्रेरणा उत्पन्न होते. कारण आपुलकीचा भाव तेथें उत्पन्न होतो. जनकत्व व जबाबदारी त्याजवर असल्यामुळे मनुष्याच्या विधायक प्रेरणांना तेथें वाव असतो, नव्हे एक प्रकारें त्यांना आव्हानच असतें. चुकाही होण्याचा संभव असतो पण चांगलेही होण्याचा संभव असतो. स्थानिक संस्था स्वायत्त असल्या तर चुका करतील पण त्याचबरोबर चांगलेहि कार्य करतील व करतात. मध्यवर्ती मंडळानें सांगितलेल्या कामाची बजावणी करण्यापेक्षां तें काम स्वायत्तता देऊन करून घेतल्यानेच जास्त चांगलें होतें व होतें असा अनुभवही आहे. कोणत्या बाबतींत स्वायत्तता द्यावी हें अर्थात् सारासार विचार करून ठरविलें पाहिजे. मात्र नियमन, नियंत्रण व मार्गदर्शन हे सगळे अधिकार मध्यवर्ती सत्तेनें ठेवून चालणार नाही. ज्या बाबी स्वभावतः स्थानिक स्वरूपाच्या अगर ज्या स्थानिक लोकांवर सोंपविल्यानंतर चांगल्या तऱ्हेनें त्या होतील, अशा बाबतींत मध्यवर्ती सत्तेनें सल्ला द्यावा, टीकाटिप्पणी करावी पण प्रत्यक्ष व तपशीलवार मार्गदर्शन करूं नये हेंच योग्य असतें. ह्यांत अधिकार घालविला असें होत नाही, राज्यसत्तेला यांत बाध नाही, राज्याचे प्रभुत्वालाहि बाध

नाहीं, उलट असल्या कार्यविभागणीनें, राज्यकारभारांत जनतेला आपुलकी उत्पन्न होते व कार्याची जबाबदारी वाटते व त्यामुळे कार्यक्षमताही वाढते.

प्रादेशिक कार्यविभागणी केल्यानें कार्यक्षमतेची हानि होत नाहीं हें वर पाहिलें. अन्य रीतीनेंही कार्यविभागणी होऊं शकते. वैद्यवर्गीनें कसें वागावें, काय वर्तन ठेवावें वगैरे बाबतींत वैद्यसंघ काढून सदरहू संघ या सर्व गोष्टींचें नियमन करूं शकतो. तीच गोष्ट वकीलवर्गाची. या देशांत या दृष्टीनें अद्यापि विशेष प्रगति झाली नाहीं. पण इंग्लंडमध्ये वैद्य व वकील या धंद्यांचें नियंत्रण त्या त्या धंद्याचे संघांकडे आहे. सभासदांनीं कसें वागावें याचें प्रमाण ते संघ ठरवितात. संघाच्या घटना असतात. नियामक मंडळें ठराविक कालासाठीं निवडलीं जातात. परीक्षापण सदरहू संघामार्फतच होतात. तात्पर्य, हे संघ आपआपल्या धंद्यांतील बाबींसंबंधांत स्वायत्त असतात व सरकार विशिष्ट परिस्थिती उद्भवल्याशिवाय त्यांच्या कामांत हस्तक्षेप करीत नाहीं. निरनिराळ्या उद्योगधंद्यांतून याप्रमाणें संघस्वायत्तता वाढल्या प्रमाणावर आहे. हे सर्व संघ म्हणजे स्वराज्याच्या शाळाच आहेत. लोकशाहीचे तत्त्वानुसार त्यांचीं कामे चालतात. संघाच्या सभासदांत सांघिक जबाबदारीची जाणीव उत्पन्न होते. संघाच्या हुकुमाचा ज्यांच्यावर परिणाम होतो, त्यांच्याच मतानें कारभार चालत असल्यामुळे त्यांत आपुलकीची भावना असते; जबाबदारी असते व गौरवही त्यांना वाटतो. तसेंच याप्रकारे कांहीं कार्य अशा संघांकडे सोपविण्यापासून राज्यसत्तेचें नुकसान कांहींच नाहीं.

कार्याची विभागणी कुठल्याहि तत्त्वाप्रमाणें होवो, एक गोष्ट महत्त्वाची असते व ती म्हणजे किती जरी अधिकार याप्रमाणें कार्याकरतां, राज्यानें दिला तरी त्याचा स्वतःचा अंतिम व अखेरचा अधिकार अबाधित असतो. कोणत्या परिस्थितींत राज्यसत्ता आपला अधिकार चालविते हेंही पाहणें महत्त्वाचें असतें. केवळ असलेला अधिकार चालवावा व आपल्या कायदेशीर सत्तेचा देखावा दाखवावा असें होण्याचें कारण नाहीं. ज्यांना सत्ता दिली ती त्यांनीं योग्यपणें वापरली नाहीं अगर जें करावयास पाहिजे तें ते करीत नाहींत तेव्हां व्यापक हिताचे दृष्टीनें राज्यानें आपला अधिकार गाजविणें केव्हांही योग्य ठरतें. सरकारनें व्यापक हिताचे दृष्टीनें हस्तक्षेप करावा अगर अंतिम अधिकार गाजवावा हें योग्य म्हटल्यानंतर व्यापक हित तरी सरकार कोणत्या दृष्टीनें ठरवितें हाही एक महत्त्वाचा प्रश्न असतो. अनेक दृष्टिकोन, विरोधी विचारप्रवाह, विसंगत अनुभव समाजांत दृष्टीस पडतात, त्या सर्वांतून जास्तीत जास्त जुळणी करून सरकारला आपला मार्ग काढावा लागतो. या तडजोडी-

च्या प्रपंचांत पुष्कळ वेळां हस्तक्षेप अगर अधिकार गाजविण्यापेक्षां तो टाळण्याचाच उद्देश असतो. विरोधात्मक परिस्थितींत एकांगीपणें वागण्यास सरकार टाळतें. याचा अर्थ ज्यांच्यावर तें अवलंबून आहे असें दिसतें, त्यांचा पाठिंबा सरकारास पुरेसा वाटत नाही. सत्ता टिकावी व विरोध कमी व्हावा म्हणून सरकार तडजोडीचे चालीनें चालतांना दिसतें. याप्रमाणें हातीं असलेली सत्ता न वापरून टिकाविली जाते व ज्यांना नव्या गोष्टी, नवे प्रयोग, काराभाराबाबत, लोकहिताबाबत, करावयाचे असतात त्यांना वाव दिल्याचें श्रेयही मिळतें. अशा रीतीनें विद्यमान सरकार वागूं लागलें तर प्रभुत्वाचे स्वरूपावर काय परिणाम होतो हें पाहणें विशेष महत्वाचें होतें.

राज्यांतील विचारप्रवाह पाहून, लोकमताची नाडी पाहून, त्याचा कानोसा घेत घेत सरकार चालूं लागलें तर प्रभुत्वाची सर्वश्रेष्ठता, सर्वव्यापकता, सर्वसत्ता-धिशता यांतील आशयच बदलतो; त्यांचा आधार कायदेशीरपणा न राहातां, नैतिक प्रतिष्ठा ही होते. राज्य याप्रमाणें राजकीयदृष्ट्या विचार केला असतां एक नैतिक घटना अगर एक नैतिक वस्तु (Entity) दिसूं लागते व राज्य तसें व्हावें असें वाटत असेल तर तें राज्यांतील प्रजाजनांच्या, नागरिकांच्या संघटित संमतीवर, संघटित मान्यतेवर आधारावयास पाहिजे. संमतीवर आधारलेल्या व त्वामुळे नैतिक प्रतिष्ठा असलेल्या राज्यांत, त्याला नैतिक करणासाठीं विरोध करण्याचा, त्याच्या आज्ञा भंग करण्याचाही अधिकार क्रमप्राप्तपणें जनतेला मिळतो. अर्थात् हा अधिकार निकडीची व अपरिहार्य परिस्थिती झाली तरच योग्य रीतीनें वापरावयाचा असतो हें स्पष्ट आहे. क्षणाक्षणाला, अल्पस्वल्प बाबतींत सुद्धां नागरिक हे नारायणअस्त्र वापरूं लागले तर समाजजीवन अशक्य होईल व त्या अस्त्रांतलें तेज व सामर्थ्यही नामशेष होईल. आज्ञापरिपालन हा नियम व आज्ञाभंग हा अपवाद असेल तर राज्यकारभार चालेल. त्याचबरोबर सरकारची सत्ता, आज्ञा देणारी सत्ता, योग्य रीतीनें जरूर त्या बाबतींत मर्यादित न केली तर राज्याचा हेतु, समाजसंघटनेचा हेतु-प्रगति-कारक लोककल्याण साधणें हाही सफल होणार नाही. बंडाची भाषा दैनंदिन स्वरूपाची झाली किंवा अमर्याद प्रभुत्व गाजविण्याची ईर्ष्या राजसत्तेला झाली कीं समाजाची प्रगति संपली असेंच अनुभवास येतें. म्हणून राज्यसत्तेला अनेक प्रकारानें मर्यादित केलें पाहिजे. अधिकार देणाऱ्या जनतेची मान्यता ठराविक काल झाल्यानंतर विद्यमान सत्तेनें पुन्हां घेतली पाहिजे; तशी मान्यता मिळाली तरच पुढें अधिकार चालावा नाही तर विद्यमान गटानें बाजूस व्हावें. तसेंच कांहीं बाबी, मौलिक हक्क, भाषणस्वातंत्र्य, संघस्वातंत्र्य वगैरे या विद्यमान सरकारचे अधिकाराबाहेरच्या

असाव्यात. त्यांत त्याला हस्तक्षेप करण्याचा अधिकार नसावा. जे हक्क उपभोगल्यामुळे नागरिकांना जीवन प्रसन्न वाटेल, सामाजिक जीवनांतील गोडीचा स्वाद त्यांना घेतां येईल, असे सर्व हक्क अबाधित राहिले पाहिजेत, विद्यमान सत्तेला त्यांत ढवळा-ढवळ करण्याचा अधिकार असतां कामा नये. राज्यसत्ता चालविणारे विद्यमान सरकार हे केलेल्या चुकांबद्दल जबाबदार धरले गेले पाहिजे. चुका करण्यात व प्रायश्चित्त मात्र घेण्याची जबाबदारी नसावी, असें झाल्यास सत्तेचा उपयोग अनियंत्रितपणे व बेफामपणेच होईल हे जास्त शक्य आहे. जेथे राज्यकारभार हांकतांना अधिकारी गैर वागले असतील अगर अधिकारातिक्रम करून वागले असतील, तेथे त्यांच्या वर्तनानें ज्यांना इजा झाली अगर नुकसान पोहोचिले असेल त्यांना, या अपराधी अधिकाऱ्यांना न्यायासनापुढे ओढण्याचा अधिकार व हक्क असला पाहिजे. राज्यानें केले म्हाणूनच जसे योग्य ठरत नाही, योग्य केले असेल तरच योग्य ठरते, त्याप्रमाणें केवळ अधिकाऱ्यानें केले म्हाणून ते योग्य व समर्थनीय ठरतां कामा नये. न्यायाधिशानें ते योग्य ठरविलें पाहिजे. अधिकाऱ्यांच्या अपराधाची चौकशी सामान्य न्यायालयांतच व्हावी. अधिकारी व नागरिक हा फरक न्यायालयांत असतां कामा नये. अधिकाऱ्यानें सरकारच्या हुकुमाची प्रामाणिकपणें बजावणी करीत असतां अनवश्यक इजा केली अगर नुकसान केले तरीसुद्धां ज्याला इजा झाली अगर नुकसान पोहोचिले त्याला नुकसानभरपाई मिळाली पाहिजे. अधिकारी प्रामाणिकपणें वागला म्हाणून फार तर त्याजडून ती वसूल न करतां सरकारनें ती दिली पाहिजे येवढें म्हाणतां येईल. तात्पर्य, मुख्य व नैतिक हक्कांचे बाबत राज्यसत्तेचा अधिकार मर्यादित केला पाहिजे. तसें झालें म्हणजे राज्य हे एक नैतिक संघटन होऊं शकेल. संमतीवर आधारलेलें व विवेकानें चालविलेलें राज्य आपली सत्ता व सामर्थ्य, लोकांची सत्ता व सामर्थ्य मानते व त्याच दृष्टीनें त्याचा उपयोग करते व म्हाणूनच ते नैतिक प्रतिष्ठा मिळविते.

राज्याबरोबरच व्यक्तीचा विचार केला म्हणजे व्यक्तीच्याच उन्नतीवर राज्याची उन्नति अवलंबून आहे हे लक्षांत येते. उत्तम धागा असला तर वस्त्र उत्तम होईल. प्रत्येक व्यक्तीनें उत्तम, स्वकार्यप्रवीण व दक्ष नागरिक होण्याचें ठरविणें व त्याप्रमाणें झालें म्हणजे सर्व राज्य पण उत्कृष्ट व श्रेष्ठ दर्जाचें होईल. राज्य याप्रमाणें व्हावें असें वाटत असेल तर प्रत्येक नागरिकानें राज्यकारभारांत लक्ष घातलें पाहिजे. किंबहुना असें तो लक्ष न घालील तर तो चांगला नागरिकही होऊं शकत नाही. राज्यकारभार सर्वांसाठीं आहे. त्यापासून सर्वांचें हित झालें पाहिजे; सर्वांचे हितसंबंध त्यांत निगडित

आहेत, हें जर सर्वांनीं न जाणलें व सर्वांनीं दक्षता न घेतली तर विद्यमानकाळीं जे अल्पसंख्य लोक अगर जो वर्ग सत्ताधिकारी आहे तो संकुचित दृष्टीनें, स्वार्थी दृष्टीनें, सत्तेचा उपयोग करणें अपरिहार्य आहे. सत्ता विनिविरोधपणें उपभोगिली गेली कीं, ती स्वार्थासाठींच उपभोगिली जाते; वर्गहित, वर्गस्वार्थ यांच्यासाठीं तिचा उपयोग होतो असा इतिहासाचा निर्वाळा आहे. म्हणून सत्तेला मर्यादा पाहिजे व अशा मर्यादा ठेवणें ही एक राज्यशास्त्रांतील मौलिक व महत्त्वाची बाब आहे. त्याच त्या माणसांना अगर गटांना अमर्याद व अप्रतिहतपणें सत्तेचा उपभोग घेऊं देणें म्हणजे अन्य लोक नालायक आहेत व हे कुणी तरी असामान्य विभूति आहेत असा भाव उत्पन्न करण्यासारखें आहे व असा भाव अगर असा मनोगंड समाजांत उत्पन्न करणें म्हणजे समाजाची मानसिक अवहेलना व हानि करणें आहे. प्रत्यक्ष पाहतां हीं माणसें तितकीं लायकही नसतात, असामान्यही नसतात व विभूति तर नसतातच नसतात. जे सत्ताधीश आहेत त्यांचेच बरोबर हें गणित निरपवाद नाहीं, विनचूक नाहीं. कांहीं माणसें नेहमींच बरोबर असतात, चूक करीत नाहीत हेंही तर्काला धरून नाहीं; अनुभवही तसा नाहीं. मनुष्यमात्र चुकीला पात्र आहे; म्हणून सत्तेच्या सिंहासनावर बसला तर त्याचे हातांत सत्ता येईल, तो अधिकार गाजवूं शकेल, सक्ति करील, पण केवळ सिंहानावर बसला म्हणून तो बोलेल तें सत्य, करील तें रास्त असें मात्र होणार नाहीं. या परिस्थितींत कायदा सांगतो म्हणून ऐकलें पाहिजे, सत्ता सांगते म्हणून ऐकलें पाहिजे, असें न होतां, जर ती गोष्ट अगर आज्ञा स्वतःला योग्य व न्याय्य वाटली, रास्त वाटली तर नैतिक कर्तव्य म्हणून ती ऐकली पाहिजे, मानली पाहिजे व हाच सुबुद्ध व दक्ष नागरिकांचा दृष्टिकोन असला पाहिजे. व्यक्तिशः नागरिकांनं अमुकच पद्धतीनें वागावें असें कांहीं निरपवाद रीतीनें सांगतां येणार नाहीं. पण वर सांगितलेल्या दृष्टिकोनानुसार त्यानें वागावें येवढें मात्र म्हणतां येईल व या दृष्टिकोनानुसार वागण्यानेंच त्याचा विकास होतो व आपली संमति देऊन आपल्या मताचें अर्थ्य देऊन तो स्वतःला व राज्याला उन्नत करीत असतो.

नागरिकांनं आपल्या बुद्धीचा निरुप लावून त्याच्या दृष्टीनें जें योग्य व न्याय्य असेल त्याला मान्यता द्यावी व राज्यकारभारांत विवेकांनं काम होतें कीं नाहीं हें पाहण्याची दक्षता घ्यावी असा आदर्श त्याचे पुढें असावा. हा आदर्श वर्तनांत उतरेल याची पण पराकाष्ठा करावी. तथापि, व्यक्ति कांहीं जीवनांतील प्रत्येक गोष्ट बुद्धि वापरून, विवेक करून करीत नाहीं. कांहीं बाबतींत व्यक्ति भावनेच्या आहारीं जाते. धर्म जाणते पण त्याकडे तिची प्रवृत्ति होत नाहीं. अधर्म जाणते पण त्यापासून

निवृत्ति होत नाही. कुठल्या तरी हृदयस्थ भावनेनें प्रवृत्त होऊन, व्याकुल होऊन ती वागते. हाच व्यक्तीचा स्वभाव सामुदायिक व सामाजिक बाबतींतहि प्रसंगीं दिसून येतो. आपली जात, आपला धर्म व आधुनिक कालांत आपलें राष्ट्र याबद्दलची निष्ठा बुद्धिवादानें तपासून, विवेकाच्या दृष्टीनें पाहून, व्यक्ति नेहमींच दाखविते असें मात्र नाही. माझा देश, चूक असो अगर बरोबर असो, त्याचे मागें मी आहे, ही प्रवृत्ति सर्वत्र मोठ्या प्रमाणांत दिसून येते. माझा पक्ष, चूक अगर बरोबर, मी त्याचे मागें आहे हा तर अनुभव जगप्रसिद्ध आहे. राष्ट्रांनें युद्ध पुकारलें म्हणजे सत्य, न्याय सर्व कांहीं आपल्या राष्ट्राचे बाजूस आहे असें मानणें व तीव्र भावनेनें सांगणें व त्याप्रमाणें वागणें हीच एक राष्ट्राभक्तीची कसोटी त्या काळांत होऊन बसते. थोडें विवेकानें पाहा, जरा विचार करून चाला, असें सांगणारा देशद्रोही व पंचमस्तंभी ठरविला जातो. तात्पर्य, भावनावशता व तदनुसार निष्ठा या गोष्टी दृष्टिआड करून चालणार नाहीत. भावनावशनिष्ठेचें सामर्थ्य व त्यागवृत्ति कमी नाही. किंबहुना कल्पनातीत प्रमाणांत त्याग करण्याला माणसें असल्याच निष्ठेनें प्रवृत्त होतात. असली निष्ठा, अशी भावनावशता, आदर्शासाठीं मृत्यूपर्यंत त्याग करण्याची प्रवृत्ति, हीसुद्धा राष्ट्रांतील साधनसंपत्तीच आहे. म्हणून तिची जोपासना योग्य मार्गानें करून त्यांतून विधायक अशी शक्ति संधटित रीतीनें उत्पन्न केली पाहिजे. हें चैतन्य योग्य रीतीनें वापरलें तर वर आहे नाही तर शाप आहे. असंस्कृत भावना, अविवेकी प्रेरणा, अनगड अथवा बुद्धिहीन क्रिया यांपासून साधारणपणें समाजाविरुद्धच वर्तन घडतें. त्याचप्रमाणें जे या गोष्टींच्यावर विश्वासून आपलें धोरण आंखतात तेही अखेरीस, समाजविद्रोही असतात. सारासार विचार न करतां, स्वतःचे बुद्धील पटो न पटो, जें केवळ सरकारनें सांगितलें म्हणून ऐकतात, सरकारनें युद्ध जाहीर केलें म्हणून जे योग्य म्हणतात, ते वस्तुतः श्रेष्ठ अशा नागरिकधर्मापासून च्युत होतात. बुद्धीनेंच मनुष्याला आलेलें तें श्रेष्ठत्व ते गमावतात; नैतिक प्रतिष्ठेला ते सुकतात. 'मुकीं बिचारीं कुणी हांका' अशीच त्यांची स्थिति होते. आजच्या प्रचलित युद्धांत युद्धमान् राष्ट्रांतील बहुतेकांची स्थिती अशीच आहे. लोकशाहीसाठीं हें युद्ध नाही हें जाणूनसुद्धा, आदर्श विसरून, परंपरा विसरून, अनेक यांत पडले आहेत. चालू युद्ध केवळ स्वार्थासाठीं आहे याची खात्री असून अनेकांच्या रसना निःस्तब्ध झाल्या आहेत. वाणी आवाजसुद्धां करीत नाही, गर्जना तर लांबच राहिल्या. अप्रिय सत्य बोलण्यानें शासनाचा दण्ड डोक्यावर घ्यावा लागेल, ही भाषा, लघुचेतसांची, सामर्थ्यहीन व दुर्बल मनांची. खरा नागरिकधर्म हा नव्हे. विरोध

करण्याने उपयोग होणार नाही ही फडणिशीदृष्टीसुद्धा परिणामाचे दृष्टीने चुकीची आहे. जेव्हां कोणी ऐकत नाहीत तेव्हां उंच हात करून धीरगंभीर वाणीने सत्य सांगणारा लाखांत एक असला तरी कोटींचें तो काम करतो. स्वतःचा नाश ओढवून जगाची प्रतिष्ठा कायम करतो. सत्यासाठी मरून आदर्शाला तो अमर करतो व अशीच माणसें खरी नागरिक व खरे प्रगतीचे पथदर्शक असतात.

राज्यसत्तेला मर्यादा असल्याशिवाय तद्विषयक निष्ठेला नैतिक प्रतिष्ठा असू शकत नाही हे अंतर्गत दृष्टीने वर पाहिलेच आहे. राज्याच्या हेतुसिद्ध्यर्थ ही मर्यादा पाहिजे व ती दक्षतेने राखण्याचें कर्तव्य व्यक्तीचें आहे. तिचा तो नागरिकधर्म आहे. तसाच व्यक्तीचा आणखी एक नागरिकधर्माचा भाग आहे व त्याचा संबंध सर्व जगाशी येतो. जर राज्याचें प्रभुत्व अमर्याद वस्तुतः असलें व राज्यसत्ता, सामर्थ्याचे व शक्तीचे जोरावर नागरिकांना आपल्या आज्ञा मान्य करण्यास भाग पाडूं लागली तर ही परिस्थिती मानवसमाजाचे हिताचे दृष्टीनेही अनर्थावह आहे. राज्य-निष्ठेला, मान्यतेला, नागरिकांची संमति व नैतिक पाठिंबा नसेल तर ती परिस्थिती अस्वाभाविक व अनर्थकारक असते. ज्वालामुखी थंड दिसला तरी केव्हां पेट घेईल याचा नेम नसतो, तशीच ही परिस्थिती असते. नैतिक प्रतिष्ठा पुरेशी यावी व मान्यता यथार्थ व्हावी या दृष्टीने राज्याचें प्रभुत्व बाह्यतः म्हणजे आंतरराष्ट्रीय दृष्टीनेही वस्तुतः मर्यादित व्हावयास पाहिजे. ऐतिहासिक घटना घडल्या, त्यामुळे अनेक स्वतंत्र राष्ट्रे व राज्ये झालेली आहेत. परंतु जगाची प्रगति कांहीं एका राष्ट्राचे प्रयत्नामुळे झालेली नाही. त्याकामीं सर्वांचा कमी-जास्त भाग आहे. किंबहुना ही प्रगति हे एक सामुदायिक व सामाजिक कार्य या व्यक्तिगत राष्ट्रांच्या अगर राज्यांच्या दृष्टीने ठरतें असें म्हटलें तरी चुकीचें नाही. समाजांत व्यक्ति अलग दिसल्या तरी त्या परस्परांवर अवलंबून असतात ही गोष्ट सिद्ध आहे. त्याचप्रमाणे व्यापक जगांत विद्यमान असलेली राज्ये अगर राष्ट्रे हीं परस्परांवर अवलंबून आहेत हे सत्य आहे. परिस्थितीप्रमाणे राज्ये विस्ताराने लहानमोठी असतील, त्यांचे स्वरूपांत भिन्नता व विविधता असेल, पण एक मौलिक अशी मानव्याची भावना सर्वांना समान आहे. व्यक्तींचा व राज्यांचा हितविरोध असतां कामा नये. किंबहुना त्यांत एकताच असली पाहिजे. निदान हा आदर्श तरी असावा हे मान्य केल्यानंतर व्यक्तिगत राज्यांत व जागतिक समाजांत, मानाव्यांत हितविरोध असू नये असें म्हटलें तर तें योग्य आहे. त्यांचे हितसंबंधांत एकता असावी असाच आदर्श असावा हेही युक्त आहे. मग अखिल मानव्याचे दृष्टीने, व्यक्तीची निष्ठा केवळ राज्यापुरती स्थानिक व संकु-

चित न राहातां व्यापक व जागतिक असावी असें म्हणणें अगदीं सयुक्तिक ठरतें. अंतिम हित म्हणजे जगाचें हित, अखिल मानव समाजाचें हित ह्याच सिद्धांत योग्य ठरतो. या परिस्थितींत व्यक्तिगत राज्यें संकुचित व स्वार्थी दृष्टीनें प्रेरित होऊन युद्धें करूं लागलीं व आपआपल्या नागरिकांना, अमर्याद प्रभुत्वाचे व सत्तेचे जोरावर लढाईस जुंपूं लागलीं तर तीं आपल्या सत्तेचा दुरुपयोग करतात असेंच म्हणावें लागेल. म्हणून आंतरराष्ट्रीय शांततेच्या दृष्टीनें, जागतिक हिताच्या दृष्टीनें अशी अमर्याद सत्ता राज्याचे हातीं वस्तुतः ठेवणें अनिष्ट ठरतें. जागतिक हित नक्की कोणतें हें सांगणें अवघड आहे. त्याचा विचार करतांना नानाविध प्रश्न उपस्थित होतील, भावनामय वातावरण निर्माण होईल व होतें हें जरी खरें असलें तरी जगांचे हित कशांत आहे हें ठरविणें जरूर आहे. त्या हिताशीं व्यक्तिगत राष्ट्रांनीं जुळवून वागलें पाहिजे. व्यक्तिगत राष्ट्रांची अगर राज्यांची वागणूक व धोरण असें असलें पाहिजे कीं, त्यापासून व्यापक अशा जागतिक हिताशीं विरोध उत्पन्न होऊं नये. राष्ट्र हें एक मोठ्या व्यापक संघटनेचा भाग आहे असें समजून त्या राष्ट्रांतील राजवसत्तेनें वागलें पाहिजे. राज्यसत्तेनें वागलें पाहिजे याचा अर्थ त्यांतील नागरिकांनीं वागलें पाहिजे. म्हणजे नागरिकांची निष्ठा राज्यापुरतीच संकुचित न राहातां व्यापक व जागतिक हिताचे दृष्टीनें ती त्यांनीं दाखविली पाहिजे. ह्या स्थितींत नागरिकांना दोन निष्ठा आहेत असें जरी मानलें तरी त्यांत विरोध असलाच पाहिजे असें मात्र ठरत नाही. स्थानिक स्वराज्य व मध्यवर्ती सत्ता यांत विरोध असण्याचें कारण नाही. जो तो घटक आपल्या क्षेत्रांत स्वतंत्र पण मध्यवर्ती सत्तेशीं जुळवून वागतो असें जसें संयुक्त राष्ट्रांत दृश्य दिसतें तेंच जगांतील राष्ट्रे व जग यांत कां दिसूं नये ? दोहीकडे काम करणाऱ्या निष्ठेत विरोध कां असावा ? घटकांना जशी मर्यादा, तशीच जगाच्या संघटनेच्या दृष्टीनें राज्यांना असावी हें म्हणणें तत्त्वतः चूक कसें ? घटकांनीं स्वतःचे अधिकारांत कसें वागावें, हें ठरवितांना सामुदायिक हिताची दृष्टि ठेवावी लागते, तीच दृष्टि राज्यांनीं कसें वागावें हें ठरवितांना ठेवली जाईल. कांहीं प्रश्न जसे केवळ प्रांतिक अगर व्यक्तिगत घटकांपुरतेच मर्यादित नसतात, तसेच कांहीं प्रश्न, आंतरराष्ट्रीय स्वरूपाचे असतात. त्यांचा परिणाम सर्व जगावर होतो, अखिल मानव समाजाचें भविष्य त्यांत निगडित असतें. असे महत्त्वाचे व महान् प्रश्न व्यक्तिगत राज्यांना सोडविण्याची मुभा देणें म्हणजे जगावर आपत्तींना आमंत्रण देण्यासारखें आहे. प्रत्येक राज्य हें स्वतंत्र व अमर्यादपणें प्रभुत्वपूर्ण आहे, त्याला वस्तुतः कांहीं मर्यादा नाही. तें जें इच्छील तें करील. असें झालें म्हणजे जगाच्या इतिहासांत युद्ध हीच एक घटना

घडत राहिल. असें होणार नाही याची खात्री नाही, कारण असें झालें नाही असा अनुभव नाही. बलिष्ठ राष्ट्रांनीं मदोन्मत्त होऊन जगाची शांति धुळीस मिळविली आहे. आपण म्हणजे जग, आपण म्हणूं तें जगानें ऐकलें पाहिजे या अहंकारानें आज जग उजाड होत आहे. वास्तविक जग हें एक आहे. मानवी समाज, त्यांत विविधता असली तरी तो मौलिकदृष्ट्या एक आहे. जगाची प्रगति व्हावयाची असेल तर ही एकता सर्वांनीं जाणली पाहिजे. जगांत शांतता नांदावयाची असेल व प्रगतीचें पाऊल पुढें पडावयाचें असेल तर जगांतील राष्ट्रांनीं प्रभुत्वाचा अभिमान अगर दुरभिमान सोडला पाहिजे व सहकार्यानें व सहविचारानें वागून जगाचें म्हणजे वस्तुतः स्वतः-चेंच हित साधलें पाहिजे.

अखिल मानवजातीच्या हिताच्या दृष्टीनें, आंतरराष्ट्रीयदृष्ट्या व्यक्तिशः राज्यांना अमर्याद सत्ता व प्रभुत्व ठेवणें हें अनर्थकारक आहे हें वर आलेंच आहे. व्यक्तीनें कसें राहावे हें जर सर्वस्वीं व्यक्तीवर सोपविलें तर समाजजीवन अशक्य होईल. त्याच-प्रमाणें आंतरराष्ट्रीय जगांत प्रत्येक राष्ट्रानें कसें वागावे हें जर सर्वस्वीं त्याजवर सोपविलें तर कठीण प्रसंग ओढवेल. राष्ट्रांचें एतद्विषयक वर्तन बरें कीं गैर हें त्या राष्ट्रांचेंच ठरवावयाचें म्हटल्यास जगांत शांतताच राहाणार नाही. ही विचारसरणी भयावह आहे. मांचुकोचा बळी याच नात्यानें जपाननें घेतला, पोलंड याच न्यायानें उधळलें गेलें. किंबहुना साम्राज्यशाही वर्तन हें याच विचारसरणीचा वस्तुपाठ आहे. जगांत सर्व स्वतंत्र राष्ट्रांना, राज्यांना समान असें काहीं जीवन आहे, असे काहीं प्रश्न निःसंशय आहेत. या प्रश्नांचा निकाल अर्थात् समजुतीनें व तडजोडीनेंच लागला पाहिजे. आंतरराष्ट्रीय तंटेब्रखेडे होऊं नयेत, शांतता नांदावी, सामान्य हिताची व्यवस्था व्हावी व तीही समजूतदारपणें व सहकार्यानें येवढें मान्य केलें किंवा इष्ट मानलें म्हणजे ही व्यवस्था पाहाणारें काहीं तरी आंतरराष्ट्रीय संघटन अगर सरकार पाहिजे हें क्रमप्राप्त आहे. असें आंतरराष्ट्रीय सरकार अगर संघटन यशस्वी व्हावयाचें म्हणजे त्याचे जे घटक म्हणजे व्यक्तिगत राष्ट्रे अगर राज्ये यांना आपलें प्रभुत्व मर्यादित करणें हें अनिवार्य होतें. प्रत्येक घटक राज्याला सामान्य बाबतींत या आंतरराष्ट्रीय सरकारचें प्रभुत्व मानावे लागेल, त्याच्या आज्ञा ऐकाव्या लागतील. व्यक्तिगत राज्याचें म्हणजे ऐकून घेतलें जाईल. निर्णयापूर्वीं सर्व घटकांची सहामसलत घेतली जाईल. पण निर्णयाचा अखेरचा अधिकार मात्र त्यांचा नाही; तो आंतरराष्ट्रीय सरकारचा राहिल. हें सरकार या घटकांनीं आपलें प्रभुत्व थोडें थोडें देऊन, त्याचा कण कण त्याग करून तयार केलेलें खरें, पण तें तयार झाल्याबरोबर सर्वश्रेष्ठ

व सत्ताधीश राहील हेंही तितकेंच खरें. पण येवढें निश्चित कीं हें असें सरकार, अस जागतिक संघटन तयार व्हावयाचें म्हणजे राज्याचें प्रभुत्व—अमर्याद प्रभुत्व—संपलें पाहिजे. या अमर्याद सत्तेच्या व प्रभुत्वपूर्ण राज्याचे नाशांत जगाच्या शांतीचा उदय आहे. जगांत विवेकाचें राज्य व्हावयाचें असेल तर हा त्याग व्यक्तिशः राज्यांनीं केला पाहिजे. शस्त्रास्त्रें किती तयार करावीं हा अधिकार आपला असें प्रत्येक राष्ट्र म्हणूं लागलें, सैन्य, आरमार, विमानदळें किती ठेवावीं हा अधिकार प्रत्येक राष्ट्राला असावा असें झालें म्हणजे जगाची शांतता संपली. व्यापाराबाबतही प्रत्येक राष्ट्र अनिर्विधितपणें व्यक्तिगत हक्क सांगूं लागलें कीं जगांत प्रथम दारिद्र्य व नंतर महायुद्ध आलेंच. तसेंच अनेक प्रश्न कीं ज्यांचा परिणाम एका राष्ट्रांतच राहात नाहीं, जगभर पसरतो अशा प्रश्नांबाबत जर प्रत्येक राज्य आपलाच अधिकार आहे असें सांगूं लागलें तर जगांतील शांतता विघडेल हें उघड आहे. कांहीं देशांत लोकवस्ती मावेनाशी झाली आहे तर कांहीं देशांत मुबलक प्रदेश मोकळा आहे. या परिस्थितींत आंतरराष्ट्रीय व्यवस्था कांहीं न झाल्यास युद्धें होणारच. तेव्हां अशा सर्व प्रश्नांचा योग्य निकाल करण्याकरितां एक आंतरराष्ट्रीय सरकार अगर संघटन अवश्य आहे हें सहज पटण्यासारखें आहे.

वर वर्णन केलेलें संघटन इष्ट असलें तरी तें शक्य नाहीं असें अनेकजण प्रतिपादतात. असें संघटन घडवून आणण्याच्या मार्गांत अनेक अडचणी आहेत. त्यांचें स्वरूप काय राहील याबद्दलही मतभेद आहेत. तथापि, तें अस्तित्वांत आणणें अशक्य आहे असें मात्र नाहीं. मनुष्यांना स्थानिक अभिमान तीव्र असतो हें खरें. गांवाचा, प्रांताचा व राष्ट्राचा अभिमान हे सगळे तीव्र असतात. पण हे सर्व असून सुद्धां या सर्व परिस्थितींत मनुष्य जुळवून घेतो व व्यापकनिष्ठा श्रेष्ठ मानतो; कारण विवेकानें ती योग्यच आहे अशी त्याची खात्री होते. तीच गोष्ट आंतरराष्ट्रीय संघटनेंत झाल्यावांचून राहाणार नाहीं. जगाचें हित दक्षतेनें संभाळलें जाईल येवढी प्रचंड व सामर्थ्यवान् संघटना तयार करणें ही लहानसहान गोष्ट नाहीं. ती अत्यंत कठीण आहे हें मान्य आहे. त्याचबरोबर व्यक्तिगत राज्याचें हित तेंच जगाचें हित मानून जगांत अनर्थ केलेलीं राज्यें पाहिलीं म्हणजे असलें संघटन अत्यंत अवश्य आहे असें वाटतें. वाटेल त्यानें उठावें व शेजारच्या राष्ट्रावर धाड घालवी, वाटेल त्यानें घोषणा करावी व लाखों लोक युद्धांत बळी दिले जावे, जंगलांतील पशूप्रमाणें राष्ट्रांराष्ट्रांतील व्यवहार व्हावा व जो बळी त्यानें लुटावें, जो समर्थ त्यानें सांचवावें असा दंडक झालेला पाहिला म्हणजे नियमन करणारे आंतरराष्ट्रीय संघटन घडवून आणणें कठीण असलें

तरी तें घडवून आणलें पाहिजे असें कोणीही म्हणेल. जगांत राहावयाचें व सर्वांना समाधानांनं राहावयाचें असेल तर सहविचार व सहकार्यानेंच राहाणें शक्य आहे. सहविचार व सहकार्य म्हणजे देवाण-धेवाण आलीच. आजचा समर्थ उद्यां दुर्बल होईल तेव्हां त्याला सहकार्याचा धर्म सुचेल व रुचेल. सामर्थ्याचा व सत्तेचा ताम्रपट कुणी कुणाला देत नाही व अशी सत्ता चिरकाल टिकत नाही. जगाचा इतिहास म्हणजे महत्वाकांक्षेनें मिळविलें, मिळाल्यावर सत्तेचा अभिमान उत्पन्न झाला व नंतर अभिमानासुद्धां सर्व गेलें, स्मृतिशेष झाले असाच आहे. म्हणून मागील अनुभव लक्षांत घेऊन भावी कालांत शांतता राहावी, सर्वांना न्याय मिळावा म्हणून जगाचें असें संघटन होणें जरूर आहे. जगाचे हितार्थ, राष्ट्राचें व्यक्तिगत हित जरूर तर दूर सारलें पाहिजे. क्षणिक बेहोष करणाऱ्या युद्धांतील जयापेशां प्रगतीला वाव देणारी, जीवनाला उन्नत करणारी युगाची शांतता जास्त महत्त्वाची आहे व तिच्यासाठीं जरूर तो त्याग राष्ट्रांनीं केला पाहिजे. युद्धाचा वारसा वैर; वैराचा वारसा पुन्हां युद्ध, या चक्रनेमिक्रमानें चिरकाल टिकणारें असें कांहीं राहणार नाही. युद्धानें जिकलेले प्रदेश टिकत नाहींत, कालांतरानें जातात हाच अनुभव आहे. तलवारीचे जोरावर निकाल करण्याची परंपरा भौतिक संपत्तीचा तर नाश करतेच पण नैतिक प्रतिष्ठापण कमी करते. आपलें राष्ट्र चूक अगर बरोबर त्याचे मागे मी ही विचारसरणी बुद्धि मलिन करते व त्यांतच व्यक्तीची व राष्ट्राची नैतिक प्रतिष्ठा कमी होत जाते. राष्ट्र अगर राज्य हें प्रभुत्वपूर्ण व अमर्यादपणें सत्ताधीश या विचारसरणीचें हें फळ आहे. दोन स्वतंत्र राष्ट्रांत या विचारसरणीनें व्यवहार कठीण होतो. मनुष्याचें जीवन इतकें व्यापक आहे कीं, त्याची निष्ठा राष्ट्रांपुरतीच संकुचित करणें म्हणजे त्याच्यावर अन्याय करणें आहे. मानव्याचे वातावरणांत सर्व जग ही एक वास्तु होते, सोयीप्रमाणें तिचे भाग असावेत पण वास्तूचा अभिमान, या सनातन पण नित्य नवीन अशा वास्तूचा सर्वांना असला पाहिजे. सर्व जगाला समान असलेल्या प्रश्नांचा निकाल समान अशा व्यापक संघटनेमार्फतच लागला पाहिजे. त्यांत सर्वांची सल्लामसलत यावी. सर्वांचें सहकार्य त्यांत यावें. सर्वांना त्यांत आबुलकी वाटावी व आधारही वाटावा असें त्या संघटनेचें स्वरूप व सामर्थ्य असलें पाहिजे.

राज्याचें प्रभुत्व अंतर्गत व आंतरराष्ट्रीयदृष्ट्या मर्यादित असणें व त्यास नैतिक प्रतिष्ठा असणें अशक्य कां याचें स्थूलमानानें दिग्दर्शन वर आलें आहे. राज्याच्या प्रभुत्वाचा अंतर्गतदृष्टीनें अधिक विचार केला म्हणजे त्यांतील अनेक गुंतागुंती नजरेस येतात. राज्यांतील नागरिकांवर असलेलें प्रभुत्व व सत्ता कोणाची असा प्रश्न

उपस्थित केला म्हणजे ती राज्यांतील नागरिकांच्या इच्छेतून उत्पन्न झालेली व त्यांचीच असे तत्त्वतः आढळून येते. नागरिकांच्या इच्छेचे, बुद्धीचे सामुदायिक प्रतीक म्हणजे राज्य. पण येवढे म्हटल्याने सर्व नागरिक स्वतंत्र आहेत असे मात्र सिद्ध होत नाही. राज्यांतील सामाजिक संस्था व एकंदर सामाजिक जीवन व्यक्तीला, त्याच्या विकासाला वाव देऊन प्रेरणांना प्रसन्न करणारे असेल तर व्यक्तीला मोकळेपणा वाटतो व त्याचे हातून विधायक असे कांहीं घडते. उलट एकंदरीत वातावरण कोंडत व नाना प्रतिबंध उत्पन्न करणारे असल्यास नागरिकांत चिडखोरवृत्ति उत्पन्न होते. आपण दाबले गेलो आहोत असे वाटते व स्वतंत्र असून मनाचा मोकळेपणा नसल्यामुळे खऱ्या स्वातंत्र्यातील प्रसन्नता व कार्येच्छा यांचा अभाव असतो. व्यक्ति मात्र आपल्या प्रेरणांना वाव मिळावा, व्यक्तित्वाला वाव मिळावा, त्याचा आविष्कार व्हावा म्हणून प्रयत्न करीत असते. अनेक समविचारांच्या व्यक्ति एकत्र येऊन समाजांत संस्था स्थापून संघ काढून या सामुदायिक सामर्थ्याच्या जोरावर आपल्या व्यक्तित्वाला वाव मिळवीत असतात. जे एकट्याने करतां आले नसते ते संघशक्तीने करीत असतात. कांहीं तरी कार्य करण्याच्या उद्देशाने माणसे एकत्र येतात, संघ करतात व ते कार्य संघाचे कार्य होते. याप्रमाणे राज्य या संघटनेच्या क्षेत्रांत व्यक्ति व संस्था आपापल्या-परीने आपल्या इच्छा पूर्ण करण्याकरितां प्रयत्न करीत असतात. संघ अगर संस्था यांचे कार्य, यांचा हेतु निश्चित असतो व त्याचे सिध्यर्थ त्यांचे प्रयत्न चालू असतात. संघाचा एक सभासद या नात्याने व्यक्ति संघामार्फत आपले कार्य विशिष्ट हेतुपुरतेंच करीत असते. पण त्याचबरोबर व्यक्ति जी सर्व राज्यकारभाराचे, सर्व सत्तेचे मूळ आहे, ती सुद्धां नानाविध तऱ्हांनी कार्य करीत असते व तिचीं सर्व कृत्ये यांचा समवाय करण्याचा अभावतः कां होईना ती प्रयत्न करीत असते. अनेक संघांची जरी व्यक्ति सभासद झाली तरी तिचे व्यक्तित्व संपून जात नाही. व्यक्तीचे जीवनाचा व्याप व विविधता इतकी आहे की, वेदांतील अश्वत्थ वृक्षाची उपमा दिली तरी अयोग्य ठरणार नाही. अनंतपर्ण, अनंतशाखा असा जसा तो वृक्ष तशीच व्यक्ति आहे. तिच्या विचारांचा अंत लागत नाही, तिच्या मनांत येणाऱ्या कल्पनांची गणना करतां येणार नाही. राजकारणी, साहित्यिक, उद्योगविषयक, नाना तऱ्हांचे आयुष्य मनुष्य अनुभवीत असतो, नाना तऱ्हांचीं नातीं समाजांत बाळगून तो वागत असतो. तथापि, या सर्वांची बेरीज म्हणजे तो मनुष्य असे गणित चुकीचे ठरते. सर्व बाह्य जीवनाहून जादा, अंतरजीवनाचा ज्याचा अंत लागत नाही, जो क्षणभर परमेश्वरा-प्रमाणे सर्व व्यापून दशांगुले उरतो, अशा स्वरूपाचा मनुष्य हा एक प्राणि आहे.

या विविध जीवनांत, विविध अनुभवांत एकसमवाय व एकसमतोल उत्पन्न करणारा असा हा प्राणि सर्व राजकारणाचें, सर्व राज्यशास्त्रविचाराचें मूळ आहे. नाना संघांतून आपले व्यक्तित्वाचा आविष्कार करीत, आपल्या गरजा भागवीत, आपल्या आशा प्रदर्शित करीत राहणारा हा शेवटीं स्वतःचाच असतो. म्हणजे निरनिराळ्या संघांतून, कार्यक्षेत्रांतून वांटून दिल्यानंतर राहिलेलें त्याचें व्यक्तित्व हें त्याचेंच राहतें. तो ह्या अमुक्त व्यक्तित्वाचे निरनिराळे संबंध उत्पन्न करून समाधान करण्याचा प्रयत्न करीत असतो. त्याच्या मनांत उत्पन्न होणाऱ्या प्रेरणा व इच्छा या अनेक संस्कारांचा, त्यानें केलेल्या अनेक कृत्यांचा परिणाम असतो हें खरें; तथापि, या सर्वांत तो असून या सर्वांच्या वर तो आहे व ज्या मानानें त्याला आपल्या आयुष्यांत समाधान मिळतें त्या मानानें तो समाजांतील संस्था व कार्ये व खुद्द समाज याची उपयुक्तता ठरवितो; त्या दृष्टीनें तो समाजाब्रात्र व राज्याब्रात्रही आपलें मत बनवितो.

वरीलप्रमाणें सूक्ष्मदृष्टीनें पाहतां त्या अल्प अशा व्यक्तीचे पिंडांत ब्रह्मांडाचा व्याप दिसतो. म्हणून एवंगुणविशिष्ट व्यक्तीचें आयुष्य पूर्णतः कुठल्याही एका संघानें अगर संस्थेनें नियमित होणें योग्य नाहीं. अशा तऱ्हेनें प्रयत्न करणें म्हणजे त्याच्या सर्वांगीण विकासाला मारून टाकणें आहे. मजूरसंधानें फार तर कामाची मजुरी, वेळ, विमा, सुट्ट्या वगैरेब्रात्र सभासदांना नियंत्रित केलें तर तें योग्य ठरेल. पण सभासदानें काय वाचावें, आपला रिकामा वेळ कसा उपयोगांत आणावा, सोयरीक कुणाशीं करावी हें सर्व जर मजूरसंघ नियमित करूं लागेल तर अयोग्य होईल. सभासदांचें जीवन जेल-जीवन होईल, त्याचें स्वत्व नाहींसें होईल आणि आत्मगौरव व आत्मविश्वास ज्यांच्यामुळें मनुष्याला विधायक प्रेरणा होतात ते निःसत्त्व व निर्जीव होतील. संघ एक असो अगर अनेक असोत, विशिष्ट हेतुसिध्यर्थच असतात. त्यामुळें त्यांचें कार्य मोठें असलें तरी व्यक्तीच्या जीवनाइतकें तें व्यापक असणार नाहीं. मनुष्य कांहीं नुसताच मजूर नसतो, नुसता वैद्यच नसतो. त्याच्या जीवनाच्या अनेक छटा असतात व सर्वांगीण जीवनविकास व्हावयाचा तर त्याच्या सर्व प्रेरणा व सर्व शक्ति एकाच नियमनाखालीं येणें योग्य नाहीं. म्हणून व्यक्तींना त्यांचें समाजांतील मौलिक स्थान लक्षांत घेतां व्यक्तिविकासाला पूर्णपणें वाव मिळाला पाहिजे व त्याला अनुकूल असें वातावरण असलें पाहिजे. वातावरण याप्रमाणें अनुकूल असून एकाद्या विशिष्ट गोष्टीचा ध्यास त्याला इतका असेल अगर तीच एक गोष्ट आपलें जीवितसर्वस्वही मानून त्यांतच खपत राहील तर तो त्याचा प्रभू, त्याची इच्छा बलीयसी व हें अगदीं

योग्य आहे. सामाजिक हिताच्या दृष्टीनें जें कांहीं पद्धतशीरपणें व्हावें, त्यास धरून आपलें व्यक्तिगत वर्तन व जीवन असावें हा आदर्श व्यक्तीपुढें असणें योग्य असलें तरी याप्रमाणें आपलें वर्तन आहे कीं नाहीं हें जाणणें सुद्धां सोपें नाहीं. ही शक्ति फार थोड्या व्यक्तींत असते आणि व्यक्ति जेव्हां विशिष्ट हेतूसाठीं निर्माण झालेल्या संघांतून काम करतात, त्या वेळीं तर ही शक्ति, ही प्रवृत्ति आणखीच कमी प्रमाणांत दिसते. संघांतील व्यक्तींचा समान हितावाचतचा दृष्टिकोन हा विशिष्ट दृष्टिकोन असतो. संघहेतूच्या स्वरूपावरून संघांतील सभासद, व्यक्ति, समाजहिताकडे पाहते. मजूर-संघाचा सभासद याची समाजहितावाचतची दृष्टि त्या संघाच्या उद्देशानुसारच असणार. व्यापारी अगर गिरणीमालक संघाच्या सभासदांची एतद्विषयक दृष्टीपण, त्यांच्या संघांच्या हेतूंना धरूनच असणार. उलट हेच सभासद कुठल्याही संघाचे सभासद नाहीत केवळ नागरिक आहेत, या परिस्थितींत समाजहिताच्या त्यांच्या कल्पना, खात्रीनें निराळ्या असतील. केवळ नागरिकांचा व केवळ राजकीय संघ कीं, ज्यांत राजकीय नात्याशिवाय दुसरे संबंध येत नाहीत असे असत नाहीत. म्युनिसिपल मतदारसंघ म्हटला तरी करयोजनेच्या वाचत, कारभारांतील काटकसरीवाचत त्यांत उद्दिष्टें असतातच. वैद्यसंघ म्हटला तरी फी किती घ्यावी, कोणी किती घ्यावी हा भाग त्याच्या उद्दिष्टांत येतोच. तात्पर्य, प्रत्येक संघ म्हटला कीं त्याचेवर एकंदर समाजपरिस्थितीचा, समाजरचनेचा, रंग थोड्या बहुत प्रमाणांत तरी छिटकतो. समाजांतील प्रचलित धार्मिक व बौद्धिक प्रवृत्ति आर्थिक व सामाजिक घटना या व्यक्तीवर सतत परिणाम करीत असतात. यांतून व्यक्ति अगर संघ कोणी सुटत नाहीं. या परिस्थितींत निर्विकारपणें, निःपक्षपातपणें केवळ समाजहिताकडे लक्ष देऊन व्यक्ति अगर संघ वागेल हें अतिशय कठीण आहे. पूर्ण वाव व अनुकूल वातावरण असून समाज परिस्थितीमुळें व्यापक शक्ति असून शक्ति व्यापकपणें, केवळ समाजहिताकडे लक्ष देऊन न वागतां, आपल्या वर्तनांत वैयक्तिकदृष्टीनें थोड्या तरी प्रमाणांत का होईना वागतांना दिसते.

व्यक्ति जर अशा रीतीनें स्वार्थी ठरली तर समाजांतील सामुदायिक इच्छा, निस्वार्थी कशी राहील ? कुठल्या तरी एका भागाचा स्वार्थ त्या सामुदायिक इच्छेंत राहाणार. तिला सामुदायिक म्हटलें तरी वस्तुतः ती सामुदायिक नाहीं, व सर्वांचे हितार्थ नाहीं असें म्हणावें लागतें. राज्य म्हणजे सामुदायिक इच्छेचें प्रतीक. मग तें सुद्धां सर्व लोकांच्या इच्छेचें न होतां कांहींच्या इच्छेचें होणार हें क्रमशः आलेंच. कांहीं व्यक्तींच्या इच्छा कांहीं संघांच्या इच्छा, जास्त प्रमाणावर राज्याचें निर्णयावर,

घोरणावर परिणाम करणार; तर कांहीं व्यक्तींच्या व संघांच्या इच्छा परिणाम करणार नाहीत अगर कमी प्रमाणांत करतील. जेथें व्यक्तिव्यक्तींत, वर्गावर्गीत म्हणून संघासंघांत हितविरोध आहे तेथें जे वर्ग व्यक्तींच्या मार्फत अगर संघामार्फत राज्यसत्तेच्या घोरणावर निर्णायकपणें परिणाम करतात, त्यांचेंच वस्तुतः राज्य असतें, त्यांच्याच इच्छेच्या इशान्यावर राज्याचा कारभार असतो. तेथें राज्य म्हणजे सामुदायिक इच्छेचें प्रतीक म्हणणें अयथार्थ आहे, थट्टा आहे. तथापि, व्यक्तींनी संघामार्फत राज्यकारभारावर, राज्याचे घोरणावर परिणाम करूं नये म्हणून संघच नको म्हणणें अयोग्य ठरेल. यथार्थ व आदर्श अशी सामुदायिक इच्छा अगर खरेंखुरें जनतेचें म्हणणें राज्यकारभारांत प्रतिबिंबित व्हावें हें व्यवहारांत घडून येणें अवघड आहे. तथापि, त्या दृष्टीनें जास्तीत जास्त परिणाम व्हावा म्हणून समाजांतील सर्व व्यक्ति व संघ यांना राजकीयदृष्ट्या समान मानलें पाहिजे. अमुक एक व्यक्तीच्या मनाला गुणाचा विचार न करतां जास्त मान देणें हें अयोग्य होईल. त्याचप्रमाणें अविवेकानें एखाद्याच संघाचें म्हणणें राज्यसत्तेनें योग्य मानणें हेंही अयोग्य. व्यक्ति व संघ किंबहुना समजांतील सर्व मते, सर्व विचारप्रवाह यथार्थ अशा समतेच्या वातावरणांत कसास लाविले पाहिजेत. मोर्ती विकणारे व मोळी विकणारे समाजहिताचे दृष्टीनें सारखे नाहीत. मोल्यांपेक्षां सर्पणाच्या मोळ्यांची किंमत समाजाला जास्त आहे. ही सामाजिक उपयुक्तता लक्षांत घेऊन व्यक्ति व संघ यांच्या म्हणण्याची किंमत ठरविली पाहिजे. हें मूल्यमापन वरील दृष्टि ठेऊन करणें व तें करण्यासाठीं संस्थाविषयक साधनें उपलब्ध करणें हें काम सोपें नाहीं. तथापि, खरी सामुदायिक इच्छा, सामुदायिक बुद्धि राज्यांत प्रतिबिंबित व्हावी यासाठीं हें करणें जरूर आहे. समाजांतील निरनिराळे हितसंबंध सामाजिक मूल्याचे दृष्टीनें पृथक् करून त्यांचें महत्त्व ठरवावयाचें व पुन्हां त्यांचें संकलन व समवाय अशा तऱ्हेनें करावयाचा की, समाजांत सर्वांना जास्तीत जास्त समाधान मिळावें, निदान त्याला अनुकूल असे वातावरण निर्माण व्हावें. व्यक्तीचे जसे अनेक हितसंबंध असतात, पण त्यांच्या योग्य जुळणींत त्यांचें सुख व समाधान निर्माण होतें, तीच गोष्ट समाजाचे बाबतींत आहे.

समाजसंघटन व राज्य यांचे संबंध वर लिहिल्याप्रमाणें विविध व भानगडीचे आहेत. जर समाज एकजिनसी, एकसंधी असता, तर हे संबंध अगदीं बिनभानगडीचे व सरळ असते. एकच व एकजिनसी कार्य समाजसंघटनेचें असतें व असेल तर त्या दृष्टीनें राज्याला राज्यकारभार करणें अगदीं सोपें होईल. तेवढ्यापुरतें तंत्र निर्माण केलें कीं झालें. परंतु व्यक्ति अनेकविध व व्यापक आहे. तिचे विचार व

व्यापार नानाविध, त्या सर्वोंना एका साच्यांत बसविणें अवघड. मनुष्य उत्पादक असतो, विक्रेता असतो, गिन्हाईकही असतो. या सर्व नात्यांतील हितसंबंध सुसंगत नसतात. ज्याचें उत्पादन करतो त्याचा उपभोग घेत नाही, असें जसें असतें तसेंच ज्याचा उपभोग घेतो त्याच्या उत्पादनाशीं त्याचा संबंध नसतो. धान्याचे भाव नियंत्रित करून सरकारनें तें लोकांस विकारें, हें म्हटल्याबरोबर धान्याचा उत्पादक शेतकरी याचें हित दुखविलें जाणार, जादा भावाचा फायदा त्याला मिळणार नाही. नियंत्रणाबरोबर व्यापारी यांचा नफा कमी होणार व त्यामुळें सरकारालाही प्राप्तीकराचें उत्पन्न कमी होणार. या विविध व विसंगत परिस्थितींत सर्व हितसंबंध योग्य तऱ्हेनें जुळवून मार्ग काढणें हें सरकारचें कार्य आहे व त्याच दृष्टीनें त्यानें वागलें पाहिजे. राज्यसत्तेनें समाजांत सर्व माणसांना आपापलें जीवन योग्य रीतीनें कंठितां येईल, व त्यासाठीं आवश्यक अशा वस्तु त्यांना योग्य रीतीनें मिळतील, अशी परिस्थिति, अशी व्यवस्था घडवून आणली पाहिजे. ज्या वस्तूंच्या गरजा सर्व लोकांना सामान्य आहेत, त्या वस्तु सर्वोंना किमान प्रमाणांत मिळाल्या पाहिजेत व त्या मिळाल्यात म्हणून त्या बाबतींत एकहाती सत्ता असणें जरूर आहे. याचा अर्थ सर्वत्र सरकारी धान्याचीं दुकानें अगर भोजनशाळा अगर कापडाचीं दुकानें अगर सरकारी घरे असावीतच असा नाही. या व अशा आवश्यक गरजा किमान प्रमाणांत सर्वोंच्या भागल्या जातील अशीं राज्यकारभाराचीं सूत्रें हाललीं गेलीं पाहिजेत इतकें तर निश्चित. याप्रमाणें राज्यानें करावें. राज्यसत्तेनें सत्तेचा उपयोग या दृष्टीनें करावा असें म्हटलें म्हणजे राज्य एक सार्वजनिक सेवामंडळचें होतें. (Social Service Corporation) पण या मंडळाचें समासदत्व मात्र सक्तीचें आहे, व कार्यक्षेत्र प्रादेशिक आहे. राज्याच्या अधिकारक्षेत्रांतील सर्वजण यांत येतातच. समाजांतील सर्व लोक उत्पादक नसले तरी सर्व उपभोगी असतात. जमावानें, एकमेकांचे सांनिध्यांत माणसें राहातात. म्हणून कांहीं गरजांबाबत त्यांच्या मागण्या स्थानिक स्वरूपाच्या असतात. यामुळें त्यांच्या मागण्यांत कांहीं बाबतींत हितविरोध नसतो. अन्न, वस्त्र, निवास, शिक्षण वगैरे बाबतींत एकाच वस्तींत राहाणाऱ्या लोकांच्या गरजा बऱ्याचशा एकजिनसी असतात. त्यांत सारखेपणा असतो. या सर्व गरजा भागविण्याचें कार्य राज्यसत्तेचें आहे. राज्यसत्तेचे दृष्टीनें तीं सर्व माणसें सारखीं आहेत, या गरजांबाबत, त्यांच्यांत तत्त्वतः निर्भेळ समता आहे. त्यांतील कोणी वकील असतील, व्यापारी असतील, मजूर असतील; पण सर्वोंना अन्न, वस्त्र, निवास वगैरे गोष्टी हव्या आहेत, येवढ्या दृष्टीनें ते राज्यसत्तेपुढें सारखे आहेत. या किमान गरजा राज्यसत्तेनें

भागविल्या तरच त्यांचें जीवन यथार्थपणें घालविणें शक्य आहे. याचा अर्थ या आवश्यक गरजा भागविणें हें राज्यसत्तेचें पहिलें व प्रमुख कार्य ठरतें. मनुष्यांची, नागरिकांची राहाणी काय स्वरूपाची राहील हें सरकारी धोरणानें ठरतें, म्हणून तें धोरण काय राहावें हें या आवश्यक गरजांचेच दृष्टीनें ठरलें पाहिजे. गरजा जितक्या आवश्यक व जिवाढ्याच्या त्या मानानें त्यांचेवरील दक्षता विशेष अशी घेतली गेली पाहिजे. आवश्यक वस्तु व सोयी यांचें नियंत्रण व नियमन त्याच कारणासाठीं अधिक पाहिजे. शिक्षण असो, वाहतुक असो, सार्वजनिक आरोग्य असो, अगर धान्यपुरवठा असो सर्वांवरील नियमन सर्वांच्या गरजा भागतील अशा सार्वजनिक हिताचे दृष्टीनें असलें पाहिजे. नागरिकाला असलेले त्याचे हक्क पूर्णपणें उपभोगितां येतील अशी परिस्थिति निर्माण केली पाहिजे. अन्नाची व्यवस्था केली, पण गिरणींत मजूर वाटेल तितका वेळ राबला जाऊं लागला तर तें चालणार नाही. म्हणून कामाचे तासांवर नियंत्रण पाहिजे. गुरासारखें त्यानें राबल्यास मानव्यालाच तो मुक्तो. श्रम व विश्रांति योग्य प्रमाणांत राहील अशी व्यवस्था झाली पाहिजे. योग्य राहाणीला आवश्यक इतकें वेतन अगर प्राप्ति मनुष्यमात्राला मिळाल हेंही झालें पाहिजे. अर्धपोटी माणसें, अज्ञान माणसें दोन्हीहि राज्याला लांछन आहेत, म्हणून योग्य शिक्षणाची व योग्य राहाणीची व्यवस्था राज्याकडून व्हावयास पाहिजे. जी योग्य राहाणी सामान्य समाजहिताचे दृष्टीनें ठरेल ती अंमलांत आणण्यासाठीं, राज्यानें प्रत्यक्ष-अप्रत्यक्ष जरूर पडेल तसें व तितकें नियमन व नियंत्रण आवश्यक त्या बाबतींत व आवश्यक तेथें करणें जरूर आहे व हेंच खरें राज्याचें कार्य समाजाचे दृष्टीनें आहे. राज्य हें समाजाचें राजकीय व सत्तात्मक स्वरूप असल्यामुळें त्याचेमार्फत हें होणें हें अनिवार्य आहे व स्वाभाविक आहे.

राज्य हें मनुष्याचें नागरिक या नात्यानें हितसंबंधाचें संरक्षण करणारें, त्यांना जपणारें एक संघटन आहे, एक संघ आहे; व या हितसंरक्षणाचे कामीं जरूर तें करण्याचा त्याचाच हक्क आहे. याचा अर्थ अगदीं बारीकसारीक गोष्टींत राज्य हस्तक्षेप करील अगर करावा असें नाही. स्थूल मानानें, समाजांतील उत्पादक व्यवहारांवरील दृष्टि लक्षांत ठेवून कसें चालवें येवढें तरी राज्यानें केलेंच पाहिजे. जें राज्याचें कार्य आहे, तें विद्यमान सरकारनें सफल करण्याचें, अंमलांत आणण्याचें ध्येय ठेवलें पाहिजे, व सर्व प्रयत्न केले पाहिजेत. कारण प्रत्यक्ष राज्यकारभार, अंमलबजावणी ही बाब विद्यमान सरकारची आहे. म्हणजे जें कांहीं राज्याचें कार्य म्हणून मानलें गेलें, त्याचें प्रत्यक्ष स्वरूप विद्यमान सरकारचे क्रियेवरूनच ठरणार. विद्यमान सरकार हें राज्याच्या सत्तेचें व प्रभुत्वाचें चालू मुक्त्यार. सामाजिकदृष्टीनें ध्येयात्मक असें

कांहीं जरी ठरलें असलें तरी त्याचें प्रत्यक्ष सृष्टीतील स्वरूप, गुणावगुण, रंगरूप हें हा मुकत्यार ज्याप्रमाणें वागेल त्यावर अवलंबून राहणार. राज्य म्हणजे राज्यांतील व्यक्तींच्यांत जें सामान्य त्याचें स्वरूप, त्याचें प्रतिक. सामुदायिक इच्छा त्यांत प्रति-
बिंबित झालेल्या. जें केवळ वैयक्तिक व विशिष्ट असें सर्व वगळून जें सर्वांत आहे, जें सर्वांना समान आहे, त्याचें संकलित स्वरूप म्हणजे राज्य; या परिस्थितींत राज्याचें मुकत्यार म्हणजे विद्यमान सरकार जें करील तें सार्वजनिक हिताचें यथार्थपणें अस-
णारच असेंही कोणी म्हणतील; पण राज्याचें हें तात्त्विक व आदर्श स्वरूप, वस्तु-
स्थितींत असत नाही. म्हणून जे चालू मुकत्यार आहेत त्यांनीं जें ठरविलें असेल तें सार्वजनिक हिताचें आहे, असणारच असें मानणें गैर आहे. विद्यमान सरकारला योग्य का अयोग्य ठरविण्याचा अखेरचा अधिकार देणें म्हणजे त्यांचा न्याय त्यांना करावयास सांगण्यासारखें आहे. एकाद्या विशिष्ट हेतूसाठीं स्थापन झालेल्या संघाला सर्व बाबतींत अधिकार देणें जसें अयोग्य तीच गोष्ट येथें आहे. गिरणीमालकसंघाला सर्व अधिकार दिल्यास त्यांच्याच वर्गाचें ते हित पाहतील व वर्गहित म्हणजे सर्व समाजाचें हित असें गणित मांडतील. विद्यमान सरकारनें जें ठरविलें तें सार्वजनिक हिताचेंच असणार, त्याची इच्छा म्हणजे सामुदायिक इच्छा हें समीकरण वस्तुतः खरें नाही. विद्यमान सरकार म्हणजे समाजांतील त्या राज्यांतील कांहीं माणसें, तीं व अन्य यांच्यांत फरक नाही. हीं राज्यकारभार करणारीं माणसें देवकोटींतील आहेत अगर असतात हेंही खरें नाही. मदमोहलोभादिक सर्व कांहीं त्यांचे ठिकाणीं असतें. आणि म्हणून तेही चुका करतात. त्यांची दृष्टि ही त्याच समाजांत मिळविलेल्या अनु-
भवानें मर्यादित असते. त्यांचे विचारावरही सभोवतालच्या परिस्थितीचा परिणाम झालेला असतो. त्यांच्या आंकाक्षाचें स्वरूपही सामाजिक परिस्थिती ठरवीत जाते व त्याचे सिद्ध्यर्थ ते प्रयत्न करीत असतात. जमीनदार वर्गातील लोक विद्यमान सर-
कारांत अधिकारारूढ झाले कीं, त्या वर्गाचें हित संरक्षिलें जातें, तेंच देशाचें हित असा दावा केला जातो. मालकवर्गाचे हातीं विद्यमान सरकार आलें कीं, कामाचें तास, पगारवाढ या ऐवजीं कच्च्या मालाचा मुबलक व माफक किंमतींत कसा पुरवठा होईल याकडे लक्ष दिलें जाईल. व तें करणें देशाचे उन्नतीचे दृष्टीनें आवश्यक आहे व हिताचे आहे असें प्रतिपादलें जाईल. म्हणून विद्यमान सरकारला, राज्याचे चालू मुकत्यारांना निर्णयात्मक सत्ता देणें सार्वजनिक हिताचें नाही. विद्यमान सरकार म्हणून वावरणाऱ्या व्यक्ति व समाजांतील अन्य व्यक्ति यांच्यांत हितैक्यता नसते म्हणून ही खबरदारी घेणें आवश्यक होतें. सत्ता मिळाली म्हणजे ती कायम ठेवावीशी वाटते.

आपले व्यक्तीगत अगर वर्गगतहित हें सार्वजनिक हित अशी नैतिक प्रतिष्ठा त्याला देण्याचा प्रयत्न होतो. सत्ता वा लक्ष्मीने कोणास भुरळ पाडली नाही ? जगाचा प्रभु तो तर कायमच तिला घेऊन बसला आहे !! सत्ताधीश सरकार हें संघटनच असें आहे कीं तें अखेरीस वाममार्गाला जातें असें प्रसिद्ध फ्रेंच राजनीतिशास्त्रज्ञ रुसो म्हणतो तें बरेंच खरें आहे. राज्याला सर्व सत्ताधीश करणें, अमर्याद सत्ताधीश करणें म्हणजे वस्तुतः हा सर्व अधिकार, ही सर्व सत्ता विद्यमान सरकार म्हणून वागत असणाऱ्या मूठभर लोकांच्या हातीं ती देणें, असें होतें व या परिस्थितीत त्यांचेकडून तिचा दुरुपयोग होणारच नाही असें म्हणणें कठीण आहे.

राज्याचें कार्य लक्षांत घेतां व अमर्याद प्रभुत्वाचे धोके लक्षांत घेतां, अतर्गत कारभारांत राज्य हें जबाबदार स्वरूपाचें असलें पाहिजे हें इष्ट आहे, नव्हे, अवश्य आहे. प्रगतीपर व विधायक अशी ही जबाबदारी असली पाहिजे व त्या दृष्टीनें शासनतंत्र उभारलें पाहिजे. राज्यसंस्थांचें संघटनपण याच दृष्टीनें गुंभिलें पाहिजे. समाजांतील कार्य अगर व्यवहारपरत्वे संघटन करून त्याच्याशीं सहकार करून राज्यानें राज्यकारभार चालवावा म्हणजे वर निर्दिष्ट केलेली जबाबदारी उत्पन्न होईल असें प्रतिपादणारी एक विचारसरणी आहे. समाजांत जेवढे उद्योगधंदे आहेत त्यागणिक कार्यपरत्वे (Functional) संघटन करून म्हणजे प्रत्येक धंदा, प्रत्येक रोजगार संघटित करून त्यांच्या प्रतिनिधींच्या सल्ल्यानें, राज्यानें राज्यसत्तेनें राज्यकारभाराचावत अखेरचें निर्णय घ्यावेत हा या विचारसरणीतील मुख्य भाग आहे. संघनिष्ठ समाज-सत्तावादी लोकांचें (Guild Socialist) हें म्हणणें आहे. सर्व धंदे समाजाचे दृष्टीनें सारखे उपयुक्त नाहीत. या स्थितींत सारखें प्रतिनिधित्व दिलें तर ती विषम-ताच होणार. कोणतें माप, कोणतें प्रमाण या सर्व संघाना लावून त्यांची उप-युक्तता व महत्त्व मोजावयाचें, व त्या दृष्टीनें त्यांचें प्रतिनिधित्व न्याय्यदृष्ट्या विषम होणार नाही हें ठरविणें अत्यंत कठीण आहे. कार्याची उपयुक्तता आकड्यांत मोजून प्रतिनिधीची संख्या ठरवावयाची हें विकट व नाजूक काम आहे. मंगळसूत्र घडविणाऱ्या सोनारसंघाला किती महत्त्व, नांगर घडविणाऱ्या लोहाराच्या दृष्टीनें घाव-याचें हें ठरविणें अवघड व तें साधारणपणें कल्पनेंत ठरलें तरी, संख्येत त्याचा भाव उतरावयाचा हें तर आणखी कठीण. या परिस्थितींत धंद्यागणिक संघटन होऊन त्यांचे प्रतिनिधीमंडळ जरी राज्यसत्तेला जोडीला दिलें तरी सल्लामसलतीशिवाय जास्त त्यांना काहीं करतां येईल असें वाटत नाही. औद्योगिक क्षेत्रांतील विशिष्ट प्रश्नाबाबत हें मंडळ अधिकारवाणीनें बोलूं शकेल, पण सर्व औद्योगिक क्षेत्रांचावत पूर्णपणें अधि-

कारवाणीनें त्यांना बोलतां येणार नाहीं. तितकी नैतिक प्रतिष्ठा व अधिकार या संघटनेंत उत्पन्न होणें कठीण आहे. तथापि, तसें झाल्यास हें संघटन राज्यच होईल, त्याचा एक भाग होईल हें संभवनीय आहे. आर्थिक मंडळें (Economic Councils) योजनामंडळें (Planning Commissions) हीं बहुतेक राष्ट्रांतून आहेत, पण तीं सर्व सल्लामसलत देणारीं, योजना तयार करणारीं अर्धी आहेत. अंतिम निर्णय राज्यांतील शासनसंस्थाच घेतात. शासनसंस्था ह्या मंडळांना जबाबदार नसतात.

निरनिराळे मजूरसंघ घेतले तरी हीच स्थिति दिसून येईल. त्यांचें उद्दिष्ट विशिष्ट व मर्यादित. समाजांतील सर्व मजूरसंघांचा संघ जरी झाला, सर्व मजूर याप्रमाणें संघटित झाले तरी या मजूर संघटनेचे कार्यही मर्यादित राहणार. औद्योगिक क्षेत्राबाहेर त्यांचा संबंध येणार नाहीं. त्यांनीं अन्य बाबतींत कांहीं ठराव केल्यास घटकांवर ते बंधनकारक राहणार नाहीत. गिरणीकामगार संघानें शारदा-कायद्याला मान्यता दिली अगर निषेध केला तर त्याचा परिणाम नाममात्र; उलट कामाचे वेळाबद्दल, मजुरीचे दराबद्दल ठराव केल्यास त्याचें महत्त्व जास्त व तो ठराव संघाचे सभासदांवर बंधनकारक. मजूर संघटनेनें औद्योगिक क्षेत्रांतील गोष्टींबद्दल कांहीं सूचना केल्या अगर मतप्रदर्शन केलें तर तें राज्य विचारांत घेईल. एतद्विषयक कायदे करतांना त्यांची सल्लामसलत घेईल. पण त्यांचा निर्णय अखेरचा म्हणून मान्य करणार नाहीं. हा निर्णय देण्याचा अधिकार राज्य आपल्याकडेच ठेवील. मजूरसंघांना सुद्धा निर्णय देतांना, मत देतांना अनेक अडचणी असतात. एकाच धंद्यांत अनेक मजुरीचे, रोजगारीचें प्रकार असतात. अनेक प्रतीचें कारागिरी एकाच धंद्यांत उत्पादनाच्या निरनिराळ्या अवस्थांत काम करीत असतात. सर्वच ८ तास काम करतात म्हणून सर्वच सारखे असें कोणी म्हणणार नाहीं. हिरे आणि कोळसे खार्णीतूनच निघतात, मजूरच काढतात, म्हणून काढणारांची मजुरी व कारागिरी ही सारखी नसते व त्यांच्या उत्पादनाची किंमत तर सारखी नसतेच नसते. शस्त्रक्रिया करणारा तज्ज्ञ डॉक्टर व व सामान्य नाडी परीक्षा करून औषध देणारा डॉक्टर हें एकाच संघांत असले तरी त्यांचें कौशल्य व कारागिरी निराळी त्यांचें हितसंबंधही कांहीं बाबतींत निराळे; या परिस्थितींत वैद्य संघानें कांहीं म्हटले तरी तें अखेरचें मानणें चूक होईल. याचा अर्थ-असा नव्हे कीं, कार्यागणिक धंद्यागणिक संघ नसावेत. धंद्यांतील विशिष्ट प्रश्नाबाबत त्यांचे म्हणणें महत्त्वाचें समजलें पाहिजे. त्यांची सल्लामसलत घेतली पाहिजे. सर्व सामान्य अशा सामाजिक बाबींत त्यांनीं कांहीं म्हटलें तरी तें ऐकलें पाहिजे असें मात्र नाहीं. हे संघ संघटनेनें व हेतूच्या व कार्याच्या दृष्टीनेंही सर्वसामान्य अशा सामाजिक

प्रश्नावर बोलण्यास व मत देण्यास अनधिकारी आहेत. त्यांची संघटना संकुचित पायावर व कार्यही विशिष्ट. या स्थितीत सर्व समाजाला व्यापणारे प्रश्न त्यांचे कक्षेत येत नाहीत. त्यांचे सभासदांनी व्यक्ति म्हणून, सामान्य नागरिक म्हणून मत दिल्यास अयोग्य नाही; तसा त्यांना पूर्ण अधिकार आहे. परन्तु या सांघिक मतप्रदर्शनाला राज्य जबाबदार नाही व राहाणेंही योग्य नाही. कारण यथार्थ व सर्वांगीण प्रतिनिधित्व त्यांत असू शकत नाही.

संकुचित दृष्टि व विशिष्ट हेतूमुळे निरनिराळे संघ समाजाचें असें यथार्थ प्रतिनिधित्व पावू शकत नाहीत हें स्पष्ट आहे. तथापि, एक वेळ तसें संपूर्ण नसलें तरी समाधानकारक प्रतिनिधित्व या कार्यपंरत्वे संघटित झालेल्या संघांना आलें तरी सुद्धां सर्व अडचणी दूर होतात असें नाही. या प्रतिनिधि मंडळाचे व राज्याचे शासनाचे दृष्टीनें काय संबंध राहावेत व ते कसे उत्क्रान्त व्हावेत हें ठरविणें अत्यंत कठीण आहे. कार्यकारी अगर अंमलबजावणी करणारे (Executive) शासन व हें मंडळ यांत अधिकार विभागणी होणार व ती क्षेत्र अगर प्रादेशिक दृष्टीनें न होतां कार्यपंरत्वे होणार. या परिस्थितीत कोणाच्या अधिकारक्षेत्रांत कोणती बाब विशिष्ट परिस्थितीत पडते हें सांगणें कठीण होतें. त्यांच्या अधिकारमर्यादा प्रथम निश्चित केल्या पाहिजेत व या बाबतींत वाद उपस्थित झाल्यास निर्णय करणारी संस्था अगर संघटन निर्माण केलें पाहिजे. निर्णय देणारे हें वरिष्ठ संघटन अगर न्यायालय कांहीं लोकांनीं निवडून दिलेले नसणार. न्यायाधीशांना जर निवडणुकीवर अवलंबून ठेवले तर त्यांच्या न्यायदानांत निःपक्षपातीपणा, निःस्पृहता, निर्भयपणा राहणार नाही. त्यांची नेमणूक सरकार करील अगर घटनेप्रमाणें अन्य कोणी करील तर तें योग्य होईल. नेमणुकीनंतर जोपर्यंत न्यायाधीश योग्य वर्तन ठेवील तोपर्यंत त्यास जागेवरून दूर करणें योग्य नाही. मुदत संपतांच अगर ठराविक वय होतांच तो निवृत्त होईल हें ठीक. तात्पर्य, नेमणुकीनें अधिकारावर आलेले न्यायाधीश यांनीं वर उल्लेखिलेले वाद ऐकावयाचें व निर्णय द्यावयाचा म्हणजे अखेरचा निर्णय देण्याची अंतिमसत्ता, राज्यांतील कार्यकारी सरकाराकडे न राहतां, निवडून आलेल्या विधिमंडळाकडे न राहतां नेमलेल्या व प्रतिनिधि नसलेल्या न्यायाधिकांकडे जाते. न्यायाधीश निवडून देऊन त्यांच्याकडे हें काम सोपविणें इष्ट नाही. निवडून आलेले न्यायाधीश लोकप्रिय असतील पण न्यायप्रिय असतीलच असें नाही. निवडणुकीनें अधिकारारूढ झालेल्या न्यायाधिकांकडून मिळालेला न्याय व्यक्तिशः व वर्गशः निःपक्षपाती नसतो हाच अनुभव आलेला आहे. सर्वच कार्यकारी शासन अगर सरकारचें कार्य समाजांतील

आवश्यक अशा कार्यांच्या कार्यपरत्वे संघटित झालेल्या संघाकडे यावे असे प्रतिपादन कांहीं लोक आहेत. समाजांत हजारों रोजगार, शेकडों उद्योग आहेत; कोणाला आवश्यक म्हणावयाचे व कोणाला अनावश्यक ठरवावयाचे ? समजा, कांहीं कार्यांचे, रोजगारांचे संघ आवश्यक ठरविले व त्यांच्या प्रतिनिधींचे मंडळ करून त्यांचे हातीं कार्यकारी सरकार व सत्ता दिली तर उपस्थित होणारे वाद यांचा ज्यांनीं निर्णय करावयाचा ते न्यायाधीश या प्रतिनिधींनीं निवडून घ्यावयाचे कां या मंडळाने नेमावयाचे ? नेमावयाचे तरी नक्की कोणी नेमावयाचे ? संबंध मंडळ पुढाकार घेणार कां त्यांतील कांहीं व्यक्ती ? साधारण मजूर संघ अगर उद्योगधंद्यांतील संघ यांच्या घटनांमध्ये जीं तत्वे प्रभावी असतात तीं शासन संस्थांच्या संघटनेत लागू केलीं तर तें योग्य होणार नाहीं. तेथे घटनेचा पाया संकुचितच राहणार व दृष्टि, हेतु मर्यादित असल्यामुळे व्यापक राहू शकत नाहीं. शासन-संस्था, राज्याचे राजकीय संघटन हे व्यापक, समाजाइतके व्यापक असले पाहिजे व त्या संघटनांत प्रत्येक व्यक्तिला आपण आहेत हे सहज कळले पाहिजे. संघटनेंतील आपले महत्त्व प्रत्येक व्यक्तीला कळणे ही तर लोकशाही पद्धतींतील एक महत्त्वाची बाब आहे. आपल्याला न समजणारी कांहींतरी भानगड आहे हा विचार नागरिकांत या बाबतीत उत्पन्न झाल्यास तो राजकारणविमुख होतो व त्यानें राजकारणांत लक्ष घालवे व दक्ष असवे हा तर त्याचा मुख्य धर्म. म्हणून राज्याचे राजकीय संघटन सरळ, सहज समजणारे असावयास पाहिजे. वर उल्लेखिल्याप्रमाणे संघप्रतिनिधींनीं शासन अगर सरकार बनून राज्यकारभार करावयाचा म्हणजे गुंतागुंतीचे संघटन होतें. सामान्य बुद्धिच्या नागरिकाला, कोणाला जबाबदार धरावे हे कळणे कठीण होतें, व या परिस्थितीचा फायदा ज्यांच्या हातांत या संघटनेची वास्तविक सूत्रे असतात व ही गोष्ट सामान्य जनतेला उकलत नाहीं, ते पूर्णपणे घेण्याचा संभव असतो. क्लिष्ट व भानगडीची घटना असली म्हणजे, जे त्यांतील रहस्य जाणतात तेच शेवटीं सत्ताधीश होतात व स्वार्थ साधतात.

व्यक्ति ही व्यक्ति या नात्यानें नव्हे तर ती जें कार्य करते त्या दृष्टीनें समाजरचनेत तिला महत्त्व द्यावयाचे झाल्यास त्या समाजसंघटनेचा विचार करतांना समाजाच्या आर्थिक स्वरूपाचा विचार करणे महत्त्वाचे ठरते. सदरहू समाजांतील उद्योगधंदे हे खाजगी मालकीचे नसून सार्वजनिक अगर सरकारी मालकीचे असतील तर प्रश्न अगदींच सोपा आहे. खाजगी मालकी नाही म्हणून स्वार्थी हितसंबंध उत्पन्न होत नाहीत म्हणून प्रतिनिधित्वाचे दृष्टीनें पुष्कळ सोईस्कर होतें. केवळ कार्याचे

महत्त्वमापन करून एकंदर गोष्टीचा विचार करता येतो. अशी परिस्थिती विद्यमान जगांत एखादें दुसरें रशियासारखें राष्ट्र सोडल्यास अन्यत्र नाही. प्रत्यक्ष जगांत, मालक-मजूर असा भेद प्रत्येक महत्त्वाच्या उद्योगधंद्यांत दिसून येतो. चालू युद्ध संपून जगाची पुनर्वटना होऊन काय घडेल हे सांगणें कठीण. तथापि, युद्धोत्तर प्रत्येक राष्ट्रांत सामाजिक व राजकीय क्रांति झाली तरच खाजगी मालकी नष्ट होण्याचा संभव आहे, येवढें आज म्हणतां येईल. वरीलप्रमाणें क्रांति न झाली तर प्रमुख धंदे राज्यामार्फत निदान नियंत्रित होतील, नियमित होतील असें वाटतें. तसें झालें तरी प्रत्येक धंद्यांत मालक व मजूर हा भेद राहाणार व या दोन्हींना प्रतिनिधित्व मिळणें जरूर आहे. जे धंदे सर्वस्वी सरकारी मालकीचे होतील तेथें हे द्वंद्व असण्याचें कारण नाही. कांहीं धंदे सरकारचे मालकीचे, कांहीं नियंत्रित, कांहीं सर्व-थैव स्वतंत्र या परिस्थितींत कार्यपरत्वे निवडून दिलेल्या प्रतिनिधींनीं राज्यकारभार चालवावयाचा झाल्यास, अडचणी वाढून कार्यक्षमतेचा निकाल लागेल. हिताहितांचे गलबल्यांत एकसूर तर राहाणार नाही उलट कोलाहलच वाढेल. म्हणजे जेथें समान हितसंबंध नाही, समान व सारख्या गरजा नाहीत तेथें उपलब्ध होणारें प्रतिनिधित्व एकजिनसी व एक विचाराचें असूं शकत नाही. नागरिक जर कोणी मजूर म्हणून, कोणी मालक म्हणून, कोणी घरवाला तर कोणी भाडेकरी, कोणी जमीनदार तर कोणी कुठ म्हणून, याप्रमाणें निरनिराळ्या व हितविरोधी नात्यानें ओळखले जाऊ लागले व त्याच भूमिकेला अनुसरून ते मतदार होऊन राज्यकारभारांत लक्ष घालूं लागले तर कारभारांत या सर्व सामाजिक व आर्थिक द्वंद्यांचें, विरोधांचें प्रतिबिंब पडणार. उलट मतदार ही भूमिका कुठल्याही सामाजिक अगर आर्थिक हिताशीं अगर नात्याशीं संलग्न न राहातां केवळ नागरिक या एकाच गोष्टीवर आधारलेली असेल तर राज्यकारभारांत पुष्कळच गुंतागुंत कमी होईल. नागरिक याच नात्यानें सर्व मतदार व सर्व सारख्या दर्जाचे; लक्षाधीश, मिक्षाधीश, साहित्यसम्राट्, व अक्षर-शत्रू हे सर्व एकाच भूमिकेंत असले तर एक नैतिक प्रतिष्ठा व्यक्तिमात्रांत उत्पन्न होते. व्यक्तीचा व्यक्ति या नात्यानें गौरव होतो व व्यक्ति समानतेच्या वातावरणांत वागत असलेमुळे उन्नत होते. आर्थिक व सामाजिक महत्त्व ज्या व्यक्तींना मिळालें असेल त्याचा ते दुरुपयोग करूं शकतील, राज्यकारभारावर त्याच महत्त्वाचें जोरावर स्वार्थी दृष्टीनें परिणाम करूं शकतील व करताताही. पण राजकीय दृष्टीनें सर्व नागरिक हे एकाच भूमिकेवर असल्यामुळे कांहीं शक्ति निर्माण झालेली असते. ती संघटित झाल्यास आर्थिक व सामाजिक महत्त्वाचा दुरुपयोग टाळतां येणें शक्य असतें.

पण जेथें मतदान हें केवळ व्यक्ति, केवळ नागरिकत्व यावर अवलंबून न राहातां अन्य गोष्टींवर व अर्थात् विषमतेवर अवलंबून असेल तेथें, निवडून येणारें प्रतिनिधी-मंडळ एकजिनसी नाही, एकसंधी नाही, संकीर्ण व त्यामुळें प्रगतिविन्मुखच असणें शक्य असतें. सर्व राजकारणांत गटब्राजी उत्पन्न होऊन सत्ता मूठभर धूर्त लोकांच्या हातीं जाते व राज्यांत आवश्यक ती जबाबदारी निर्माण होत नाही.

कार्यपरत्वेन झालेल्या संघटनेचे हातीं राज्यकारभार आल्यास कोणत्या परिस्थितींत तो जबाबदार राज्यकारभार होऊ शकत नाही याचें थोडेंसे दिग्दर्शन वर आलें आहे. राज्य जबाबदार स्वरूपाचें व्हांवें म्हणून संघटनेचें सूत्र कसें असावें हें पाहिलें पाहिजे. राज्याची सत्ता अमर्याद असतां कामा नये व त्याचबरोबर त्याचे संघटनेंत जबाबदारीचा भाव पण उमटला पाहिजे, असें या प्रश्नाचें स्वरूप आहे. राज्यसंघटनेंत जबाबदारीची विभागणी करून राज्यसत्ता मर्यादित करणें असें काहीं ठिकाणीं करण्यांत आलें आहे, व त्याचा अनुभव असा आला आहे कीं जबाबदारीचा अंशही तेथें राहिला नाही. अमेरिकेंतील सं. संस्थानांचें उदाहरण लक्षांत घेण्यासारखें आहे. शासन हें त्रिविध स्वरूपाचें आहे. विधिविषयक (**Legislative**) कार्यकारी (**Executive**) न्यायादानी (**Judicial**) अशा या तीन स्वरूपांत राज्याची सत्ता विभागली जाते. तथापि, या सर्वांचें आधारभूत असें जें महाकारण म्हणजे राज्याचें प्रभुत्व तें एकजिनसी व अविभाज्यच असतें. कारण, अखंडत्व व अविभाज्यत्व हीं तर त्याचीं प्रमुख लक्षणे आहेत. प्रभुत्व संघटनेच्याद्वारे व्यवहारांत येतांना त्याची वर लिहिल्याप्रमाणें तीन स्वरूपे दिसतात. याचा अर्थ तीं तीन एकमेकांपासून अलग असलीं पाहिजेत म्हणजेच प्रभुत्वाला मर्यादा बसते असें माल नाही. उलट, अमेरिकेच्या घटनेंत ही कांटेकोर व कठोरपणें विलग ठेवल्यामुळें, राज्याचे स्वरूपांत जशी जबाबदारी उत्पन्न व्हावयास पाहिजे तशी झालेली नाही. तेथील कार्यकारी सत्ता म्हणजे अधिकारावर असलेलें सरकार, विधीमंडळानें अविश्वास दाखविला तरी ठराविक काळपर्यंत सत्ता सोडण्यास बांधलेले नाही. विधिमंडळास तें जबाबदार नाही. विधिमंडळानें केलेला कायदा बेकायदेशीर आहे, विधिमंडळाल तसा कायदा करण्याच्या घटनेप्रमाणें हक्क नाही हें ठरविण्याची सत्ता प्रमुख न्यायालयाला आहे. समाजाच्या, विशिष्ट कालाच्या अगर क्षणाच्या गरजा जाणून विधिमंडळानें केलेला आवश्यक असा कायदा बेकायदेशीर ठरविणें म्हणजे जबाबदारीचा अभावच या घटनेंत दिसून येतो असें म्हणणें प्राप्त आहे. राज्यकारभाराची हीं तीन प्रमुख अंगे अलग ठेवल्यानें जिवाळ्याचे प्रश्न, जनतेला अत्यंत जरीचे वाटणारे प्रश्न,

निश्चित जबाबदारीचे अभावीं लेंवकळत पडतात. प्रे. रुझवेल्ट यांनी १९३२-३६ या अवधीत मंदीचे परिणाम कमी करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नांचा इतिहास हेंच सांगतो. तेथील विधिमंडळानें केलेले एतद्विषयक कायदे प्रमुख न्यायालयानें वेकायदेशीर-व घटनेविरुद्ध ठरविले. समाजाची गरज जाणून राज्यकारभार जेथें होऊं शकत नाही, तेथील राज्याचें स्वरूप जबाबदारीचे स्वरूपाचे आहे असें कोणीही म्हणणार नाही. अखेरची सत्ता प्रत्येक राज्यांत कोणाची तरी असलीच पाहिजे व ही सत्ता जबाबदार झाली पाहिजे. कार्याची विभागणी करून जबाबदारी टाळण्यांतच आली अशी टीका अमेरिकेच्या संयुक्त संस्थानाचे घटनेबाबत नेहमीं केली जाते व ती अयथार्थ आहे असें कोणी म्हणणार नाही.

राज्यसत्तेचा उपयोग विद्यमान सरकार म्हणजे काहीं माणसें काहीं गट निर्णायक रीतीनें करित असतात असें आढळून येते. या राज्यसत्तेला जबाबदार करण्याचे तीन मार्ग सांगितले जातात. जे गट अगर जीं माणसें ही सत्ता चालवीत असतील त्यांना अधिकारापासून, सत्तास्थानापासून पदच्युत करण्याची, हांकून देण्याची परिणामकारक व्यवस्था राज्याचे संघटनेंत ठेवणें हा एक उपाय. ज्यांच्या सल्लामसलतीनें व विचारविनिमयानें राज्यकारभार चालतो, त्यांचें संघटन करून योग्य सल्लामसलत मिळेल अशी व्यवस्था करणें हा दुसरा उपाय. तिसरा उपाय म्हणजे आमजनता जी प्रभुत्वाची खरी मालक आहे तिला सुशिक्षित व स्वहिततत्पर करणें. अशी दक्ष व सज्जन जनता होणें हें आर्थिक व शिक्षणविषयक विषमता समाजांत जर कर्मांतकमी असेल तरच शक्य आहे. या बाबतीत होवळ विषमता असेल, तर जें या बाबतींत श्रेष्ठ तेंच राज्यकारभाराचें स्वरूप आपल्या वजनानें ठरवितील हें उघड आहे. खरें जबाबदार राज्य म्हणजे ज्यांचे कारभारांत आमजनतेच्या इच्छेचा योग्य स्वीकार केला जातो तें. राज्याची इच्छा व तिचें क्षेत्र म्हणजे सर्व जनतेची इच्छा व तितकें व्यापक क्षेत्र अशी परिस्थिती तत्त्वतः असली पाहिजे इतकेंच नव्हे, तर कायद्यानें सुद्धां तशीच असली पाहिजे; आणि इतकें असलें तरी सर्व जनतेचें फार फार तर नैतिक सहकार्य मिळूं शकेल. प्रत्येक प्रसंगीं कायद्यानुसार आमजनतेचें सहकार्य मिळणें दुरापास्त आहे. राज्याचें दिग्दर्शनाखालीं समाजांतील व्यवहार चालतो; औद्योगिक, व्यापारविषयक व अन्य रोजगार यांच्या मर्यादा अखेरीस राज्यच ठरवितें. समाजांतील जीवनाचें विविधत्व व वैचित्र्य हें व्यक्ति व शासन या दोन्हींच्यावर अवलंबून असतें. काहीं हितसंबंध व्यक्ति उत्पन्न करतात तर काहीं शासनामुळे उत्पन्न होतात. हे सर्व हितसंबंध विविधस्वरूपां व प्रसंगीं विसंगतही असतात, व त्यामुळे

त्यांच्यांत समवाय उत्पन्न करून त्यांचे कायद्यानुसार सहकार्य राज्यसत्तेला मिळणें कठीण होतें. राज्यांत प्रत्यक्ष शासनाचें क्षेत्र, प्रत्यक्ष राज्यकारभाराचें क्षेत्र कमी केलें तरी त्यालाही मर्यादा आहे. ज्या खास व विशिष्ट बाबी आहेत, त्या विद्यमान सरकारच्या हवाली न करतां अन्यरीतीनें त्यांची व्यवस्था जरी केली व सरकारचें कार्यक्षेत्र मर्यादित केलें तरी आमजनतेला ज्या बाबी समान आहेत, ज्या सोयी सर्वांसाठीं आहेत, त्यांचा कारभार तर सरकारनें केला पाहिजे व त्यांत अन्य कोणाला सरकार हस्तक्षेप करूं देणार नाही हें उघड आहे. आंतरराष्ट्रीयदृष्ट्या, आंतरराष्ट्रीय बाबतींतील प्रभुत्व व अधिकार जरी मर्यादित केले, नियंत्रित केले तरी आधुनिक राज्यांत अंतर्गत कारभारांत समविष्ट होणाऱ्या बाबी कांहीं थोड्याथोडक्या अगर लहानसहान नाहीत. शिक्षण, आरोग्य, शांतता व सुव्यवस्था, अनेक धंद्यांचें समाज हिताचे दृष्टीनें नियमन, बेकारी वगैरे अनेक बाबी आहेत कीं, ज्यांचे कारभारांत विद्यमान सरकारचा, राज्यसत्तेचा अधिकार सर्वश्रेष्ठ व महत्त्वाचा आहे. राज्यांतील नागरिकांची मालक-मजूर, जमीनदार कुळ वगैरे अनेक नातीं परस्परांत असलीं तरी जे मौलिक नातें म्हणजे एका राज्यांतील नागरिक हें सर्वांना समान असतें; व तेवढ्या नात्यानें राज्य, त्यांच्या म्हणजे सर्व नागरिकांच्या हितसंबंधाकडे पाहात असतें. राज्यांतील कांहीं नागरिक उत्पादक असतील व कांहीं नसतील, कांहींना जमीन असेल, कांहींना नसेल; तथापि नागरिक उपभोगी आहेत. अन्न, वस्त्र, निवास या आवश्यक गरजा सर्वांना आहेत; परंतु सर्वच कांहीं त्या भागविणाऱ्या वस्तूंच्या उत्पादनांत खपत असतात असें नाही. सर्व माणसें उत्पादक नसतात पण उपभोगी मात्र असतात. उत्पादनाशिवाय उपभोगावर हक्क नसावा हें अगदीं योग्य आहे. पण आजच्या जगांत अद्यापि ही परिस्थिती रशियाशिवाय अन्यत्र नाही. तथापि, सर्व माणसें उपभोगी असल्यामुळे समाजांत होणाऱ्या उत्पादनाचा यथायोग्य अंश प्रत्येकाला तो नागरिक आहं म्हणून, मिळून त्याचें जीवन सह्य व्हावें प्रसन्न व्हावें, सार्थ व्हावें अशी व्यवस्था करण्याचें कर्तव्य राज्याचें आहे.

समाजांत विविधता असली तरी सर्व माणसें नागरिक आहेत व उपभोगी आहेत एवढी मौलिक एकता निःसंशय आहे. व या भूमिकेशीं राज्याचा संबंध अगदीं अपरिहार्य आहे. मनुष्य संपूर्णपणें स्वावलंबी होऊं शकत नाही. दुसऱ्याचे उत्पादनावर, श्रमावर थोडें तरी त्याला अवलंबून राहावें लागतें. म्हणून उपभोगी हें त्याचें स्वरूप जास्त महत्त्वाचें होते व त्या दृष्टीनें त्याचे हितसंबंध जपण्याचें कार्य राज्याला करावें लागतें. उपभोगी ही त्याची भूमिका राज्याच्या दृष्टीनें महत्त्वाची ठरते.

उत्पादनाचे नियमन व नियंत्रण हें जरी सर्वस्वी त्या त्या धंद्यांतील अगर रोजगारां-
तील संघटनेवर सोपविलें व त्याप्रमाणें शासनांत व्यवस्था झाली तरी तेवढ्यानें
मनुष्याची उपभोगी ही भूमिका कमी महत्त्वाची होत नाहीं. आयुष्य अगर जीवन
म्हणजे एक विशिष्ट कार्य करण्याकरतांच आहे, एकच एक मार्गानें जाण्याकरतांच आहे
असें मानणारे सर्व नसतात. जीवनाकडे कलात्मक दृष्टीनें पाहून फुरसतीचे वेळीं त्याचे
विकासाचा, उन्नतीचा प्रयत्न करणारेही अनेक असतात. स्वतःचे जे नियत काम असेल
त्या वेळीं तो उत्पादक असतो. पण विश्रांतीचे वेळीं वर लिहिल्याप्रमाणें जेव्हां तो
आपल्या जीवनाला उन्नत करण्याच्या दृष्टीनें, कलात्मक करण्याचे दृष्टीनें प्रयत्न करीत
असतो त्या वेळीं दुसऱ्यानें केलेल्या उत्पादनावर तो अवलंबून असतो. साहित्यिकांचे
ग्रंथ तो वाचतो, कलावंतांनीं केलेलीं चित्रें अगर चित्रपट पाहतो, कंठमधुर गायक
गायिकांनीं गायिलेले संगीत ऐकतो. तात्पर्य, दुसऱ्याचें उत्पादन तो उपभोगीत असतो
व आपल्याला लाभलेली विश्रांति याप्रमाणें जीवन समृद्ध व आनंदमय करण्यांत
घालवीत असतो. या सर्व गोष्टींचा परिणाम उत्पादनसृष्टीवर होत असतो. उत्पादन
संघटनांत तो असतो म्हणून त्याच्या दृष्टिकोनाचा, त्याच्या मानसिक विकासाचा तेथें
परिणाम होणें अपरिहार्य होतें. उपभोगी म्हणून त्याची भूमिका अशारीतीनें महत्त्व
पावते. ज्या गोष्टी मनुष्याला आवश्यक वाटतात त्या त्याला पूर्णपणें मिळाल्या म्हणजे
त्याच्या प्रेरणांना पूर्ण वाव मिळतो. अर्थात् या सर्व गोष्टींचें तोच कांहीं उत्पादन
करीत नाहीं. इतरांच्या उत्पादनावर त्याला अवलंबून राहावें लागतें. त्याच्या उन्नती-
साठीं, जीवन यथार्थ होण्यासाठीं तो ज्याचा उपभोग घेतो तें महत्त्वाचें आहे; तो
काय उत्पादन करतो हें महत्त्वाचें नाहीं. उपभोगी ही भूमिका जास्त महत्त्वाची
आहे. गटारें साफ करतांना जीवनसाफल्य झालें असें कोणत्या हरिजनाला वाटे ?
त्याला शिक्षण मिळालें, स्वच्छ घर राहाण्यास मिळालें, योग्य अन्न मिळालें, उन्नत
करणारी कर्मणुकीचीं साधनें मिळालीं तरच त्याला आनंद वाटे. पण हें सर्व उत्पा-
दन दुसऱ्यांनीं करावयाचें व त्यानें उपभोग घ्यावयाचा. सामान्यतः श्रमजीवी लोकांच्या
दृष्टीनें उपभोगी हीच भूमिका महत्त्वाची आहे. समाजांत कांहीं थोड्या बाबतींत
माणसांना उत्पादकाची भूमिका महत्त्वाची व मौलिक वाटते हें खरें आहे. कलावंत
कलात्मक वस्तूंच्या उत्पादनांतच रममाण होतो, त्यांतच जीवनाचें साफल्य अनुभवतो.
उत्कृष्ट व जातिवंत शिक्षक व साहित्यिक हे आपापल्या उत्पादनांत रंगून जातात.
स्वतःचें जीवित उन्नत करीत जातात. राज्यकार्यधुरंधर मुत्सद्दी याचप्रमाणें स्वतःचें
नियतकार्यांत जीवनाचें साफल्य व विकास पावत असतात. हे सर्व जगण्यासाठीं करीत

असलेल्या उत्पादनांतच श्रेष्ठ व व्यापक असें जीवन अनुभवीत असतात. म्हणून त्यांना त्यांचे उत्पादन महत्त्वाचें वाटतें. समाज-संघटन योग्य व कार्यक्षम व्हावयाचें असेल तर असल्या व्यक्तींना त्यांच्या विधायक वृत्तींना योग्य वाव मिळेल अशी व्यवस्था व वाव त्यांत असला पाहिजे.

केवळ जगण्यासाठीं केलेल्या उत्पादनांत जीवनाचा श्रेष्ठतर विकास व साफल्य मानणारा व पावणारा असा वर्ग फार अल्प प्रमाणांत असतो. केलेल्या उत्पादनांत त्यांचे व्यक्तिवैशिष्ट्य दिसून येतें. काव्यांत कवीचें हृदय, कादंबरींत लेखकाचा आदर्श, उत्कृष्ट चित्रांत कलावंताचें भाव दृग्गोचर होतात हें खरें; पण ही सर्व मंडळी समाजांत अगदीं अल्पसंख्यांक असतात. पगारासाठीं सालोसाल तेच पांढे शिकविणारा शिक्षक, दररोज सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत त्याच साच्यासमोर काम करणारा मजूर, लोकांच्या व्यवहाराचा दररोज दिशोच करणारा कारकून यांना आपल्या कामांत, आपल्या उत्पादनांत, जीवनाचा विकास वाटतो असें म्हणणे गैर आहे. पोटासाठीं करीत असलेल्या श्रमांत हृदयाचे भाव अगर बुद्धीचा विकास उल्लब्ध होत असतील हें मानणें अगदीं चूक आहे. आधुनिक जगांत उत्पादन यंत्रसहाय्यानें व मोठ्या प्रमाणावर होत आहे यामुळे पोटासाठीं काम करणारीं माणसें, करीत असलेल्या कामांत क्वचितच रममाण होतात. उलट, काम संपलें व विश्रांति मिळाली म्हणजेच ते माणसांत येतात, त्यांना कांहीं आनंद वाटू लागतो. बरजा करून बसलेल्या कारकून, सुट्टीचा भोंगा हाईपर्यंत कानटळ्या बसणाऱ्या आवाजांत काम करणारा गिरणी मजूर, इंजिनांत कोळसे टाकून टाकून घामानें डबडबलेल्या आगवाला हे जेव्हां विश्रांतिसाठीं, कामाचे जागेवरून चहा पिण्यास, विडीचा झुरका मारण्यास विश्रांति मिळाल्यावर येतात, त्यावेळेस त्यांना मोकळें वाटतें, आपण मनुष्य आहोंत असें वाटतें, प्रसन्न वाटतें. काम करतांना ते यंत्रवत् वागतात व तसेच होतात. म्हणून त्यांना मिळणारी विश्रांति ही महत्त्वाची बाब असते. पोटासाठीं करावे लागणारे श्रम शक्य तितके कमी पडावेत, व त्यापासून जास्तीत जास्त प्राप्ति व्हावी असें त्यांना साहजिक वाटतें. कारण, या प्राप्तीपासून आपल्या विश्रांतिच्या काळांत आपल्या इच्छेप्रमाणें वागणें त्यांना शक्य होतें. पोटापुरतेंच मिळालें तर तें विश्रांतिचा उपयोग करूं शकत नाहीत. गिरणी बंद झाली म्हणजे जशीं यंत्रें बंद राहतात तीच त्यांची स्थिति होते. जर अधिक मिळालें तर ती हालचाल करणारी यथार्थपणें माणसें होतात, समाजांत हिंडतात, ज्ञान वाढवितात, आनंद मिळविण्याचा प्रयत्न करतात. माणसांत असलेली सर्व शक्ति जर पोटापुरतें मिळविण्यांतच खर्च झाली तर त्याची उन्नती संपली, विकास संपला. कांहीं तरी

शक्ति पोटासाठी काम करून शिल्पक राहिल, व तिचा उपयोग आत्मोन्नतीसाठी करण्याकरिता, कांहीं तरी प्राप्ती निव्वळ पोट भागून शिल्पक राहिल, अशी अपेक्षा मनुष्यमात्र करित असल्यास तें अगदी योग्य आहे; व या दृष्टिनें मनुष्य समाजाकडे, राज्याकडे पहात असतो. विद्यमान सरकार या दृष्टिनें नुसतें उत्पादनाचें दिग्दर्शक असून उपयोगी नाहीं, तर समाजांत होणाऱ्या उत्पादनापासून वर दर्शित केलेली अपेक्षा सफल होईल इतकी व्यवस्था करणारे व्यवस्थापक असले पाहिजे. समाजांत होणारे उत्पादन वरील अपेक्षा लक्षांत ठेवूनच झालें पाहिजे. उत्पादनाचा उपभोग हेंच त्याचें अंतिम ध्येय असलें पाहिजे.

वरील दृष्टीनें विचार केला म्हणजे पोटासाठी श्रमगारी माणसें निव्वळ यंत्रें मानलीं जाणार नाहीत व तीं तशी राहणारही नाहीत. तथापि, आधुनिक जगांतील, औद्योगिक तंत्र लक्षांत घेतां, पोटासाठी श्रम करित असतां त्यांतच आनंद वाटेला, विधायक प्रेरणांना वाव मिळेल असें फार अल्प प्रमाणांत होणें शक्य आहे. सर्व धंद्यांतून वाढत्या प्रमाणांत यांत्रिकपणा वाढूं लागल्यामुळे व्यक्तिगत कारागिरीला फारसा वाव राहिला नाहीं. चांदीचीं भांडीं सुद्धां आतां यंत्रांनीं होऊं लागलीं, रंगकाम यंत्रांनीं होऊं लागले, नक्षीकामही यंत्रांनीं होऊं लागलें. यामुळे कारागिरी करणारांची संख्या कमी होऊं लागली आहे. साधारण मनुष्यसुद्धां यंत्रांचे साह्यानें उत्कृष्ट काम करूं शकतो. वैयक्तिक कलाकुसरीला वाव कमी होत आहे. जे औद्योगिक सूत्रधार आहेत, जे मोठमोठ्या योजना करतात, ज्यांना आपल्या बुद्धीला मोठें कार्यक्षेत्र काम करण्याला आहे, असें कांहीं लोक असतात हें खरें व तें काम करण्यांत त्यांना एकप्रकारें उन्नतप्रद वाटतें, प्रसन्नता वाटतें, हेंही खरें; पण हे लोक थोडे. तसेंच कांहीं उद्योगधंदे असें आहेत कीं त्यांत काम करणारा कारागीर हा मजूर नसून मजूर व मालक असा दोन्ही असतो. विशिष्ट पद्धतीचें रंगकाम, नक्षीकाम करणारे असतात. पण या कामाची आवड असून ते विकत घेणारेही थोडे. तैलचित्रं हातांनीं काढून घेणारेहि आतां थोडे. यंत्रांनीं आतां वाटेल तेवढे मोठे छायाचित्र काढतां येतें व तें अगदीं हुबेहुब व स्वस्त असतें. ही कला यांत्रिक होऊं लागल्यामुळे कलावंतही कमी होणार. तथापि, असे व्यक्तिगत वैशिष्ट्याचे कांहीं कारागीर आहेत, व राहिले तरी एकंदर समाजांत ते नाममात्र संख्येनें राहणार. तथापि, ही संख्या लहान असली तरी कांहींतरी उत्कृष्ट व भव्य करावें, व्यक्तित्व दाखवावें, विकासाला वाव मिळावा, 'कांहीं करावें विशेष' ही बुद्धी समाजांत कमी प्रमाणांत आहे असें मात्र नाहीं. किंवहुना, या प्रवृत्तीला वाव मिळावा, समाजांतील नेतृत्वाचे

सुप्त गुण जायत व्हावेत, स्पष्ट व्हावेत, त्यांना कार्यक्षेत्र मिळावे असें सर्वांना वाटतें. मात्र विद्यमान समाजरचनेत या दृष्टीनें प्रगति होण्यास फारशी जागा नाही. बहुसंख्यांक लोक व्यवहार कसा चालतो, त्याचें चालकत्व कोणाकडे आहे यांत लक्ष घालीत नाहीत, तर त्याचा परिणाम त्यांचे आयुष्यावर काय हातो हेंच त्यांना महत्त्वाचें वाटतें. युद्धांतील डावपेंचांपेक्षां युद्धांतील परिणामाकडे, विजयाकडे जनतेचें लक्ष एकवटलेलें असतें. तीच गोष्ट येथें दिसून येते. उत्पादनाच्या योजना कोण करतो त्या कशा अंमलांत आणल्या जातात, याकडे बहुसंख्यांक जनता लक्ष देत नाही. उत्पादनाचा उपभोग आपल्याला योग्य रीतीनें मिळतो कीं नाही याकडे तिचें लक्ष असतें. बहुसंख्यांक लोकांची दृष्टि उत्पादनापेक्षां उपभोगावर केंद्रित झालेली असते व तें स्वाभाविक आहे.

समाजांतील उत्पादनाचा उपभोग योग्य व्यवस्था करून समाजांतील सर्व लोकांना योग्य रीतीनें मिळेल हें घडवून आणण्याचें कार्य राज्याचें आहे, राज्यसत्तेचें आहे. कराचें उत्पन्नांतून खर्च करून लोकांच्या सोयी करून उत्पादनाचे नियंत्रण करून राज्यसत्ता वरील कार्य करीत असते. हें कार्य प्रत्यक्षपणें करणारे विद्यमान सरकार जबाबदार असणें अवश्य आहे. ही जबाबदारी विद्यमान सरकारला पदच्युत करण्याची व्यवस्था आमजनतेच्या हातीं देऊन अंमलांत आणतां येईल. ठराविक कालानंतर विद्यमान सरकारनें पुन्हां लोकमताचा कौल घेऊनच अधिकारावर राहिलें पाहिजे अशीही ती व्यवस्था असूं शकेल; अगर लोकमताचा परिणाम पाहून विधिमंडळ विद्यमान सरकारला राजिनामा देण्यास भाग पाडील अशीही व्यवस्था असूं शकेल. अधिकार उपभोगाला कालमर्यादा असणें याचा अर्थ ठराविक वेळीं ज्यांना राज्यकारभार कायदेशीरपणें हाकण्याचा अधिकार पाहिजे आहे त्यांनीं राज्यांतील सर्वसामान्य जनतेपुढें स्वयंवराथें उभें राहिले पाहिजे. तिनें वरिलें तर अधिकार प्राप्ती, नाही तर नाही. आधुनिक जगांत बहुतेक ठिकाणीं वयांत आलेल्या सर्व माणसांना मतदानाचा हक्क दिलेला आहे. आणि जेथें शांतता व सुव्यवस्था आहे व सरकार सनदशीर राजकारणाला मानतें तेथें सरकारला हें स्वयंवर टाळून भागत नाही, हें टाळण्याचा प्रयत्न केल्यास परिणाम क्रांतींत होईल हें तें जाणून असतें. म्हणून अधिकारावर रहावयाचें असेल तर लोकमताला जिंकलें पाहिजे, त्याला मान दिला पाहिजे, हें सरकार जाणतें. लोकमताला कसें बनवावें याचें एक शास्त्रच आधुनिक जगांत निर्माण झालेलें आहे. म्हणून यथार्थ लोकमत परिणामकारक व्हावयाचें असेल तर तें योग्यप्रकारें संघटित झालें पाहिजे आणि त्या संघटनेमार्फत लोकांच्या इच्छा,

सरकारला, विद्यमान राज्यसत्तेला कळल्या पाहिजेत. नुसतें विधिमंडळांत लोकांनीं प्रतिनिधी निवडून देऊन भागत नाहीं. शिवाय कोणत्या पध्दतीनें या निवडणुकी होतात हेंही महत्वाचे आहे. निवडून दिलेल्या प्रतिनिधी म्हणजे मतदारांच्या मतांचा इच्छेचा, आकांक्षाचा अगदीं मनोमन प्रतिनिधी असतो हेही म्हणणें चुकीचें होईल. फार तर येवढें म्हणतां येईल कीं, निवडून दिलेल्या प्रतिनिधी सामान्यपणं मतदारांना मान्य होईल असें धोरण स्वीकारणारा राहील या भरंवशावर निवडून दिलेल्या असतो. अंशेप्रमाणें तो न वागल्या तर त्याला पुनः निवडून देण्यांत येणार नाही हे उघड आहे. तथापि, ज्या सुदर्भांत तो प्रतिनिधी म्हणून वागत असतो त्याही वळीं सर्व प्रकार व सर्वशः तो लोकमत प्रतिबिंबित करतो असें मात्र नाही; पुन्हां निवडून येण्याची त्याची साहजिक इच्छा असते म्हणून विधिमंडळांत व बाहेर लोकमताला शक्य तितकें धरून वागण्याचा त्याचा प्रयत्न सारखा चालू असतो.

निवडणूक म्हणजे स्वीकारलेल्या धोरणावद्दल मान्यता व स्वीकारावयाच्या धोरणावद्दल पसंती. हीं दोन्ही कामें मतदारांनीं योग्यप्रकारें करावयाचीं म्हणजे त्यांना राज्यकारभारविषयक बाबींचें साधारणपणं ज्ञान असावयास पाहिजे. ‘नीचे शीर, उपर हात’ हें ध्येय कवायतीचे दृष्टीनें चांगलें, पण त्यानें नागरिक हक्कांचे संरक्षण योग्यप्रकारें होत नाही. ‘प्रपंची’ सुवर्ण व राजकारणी सावधपण, नसेल तर नाश टेवेलला आहे. नागरिक मतदार हा दक्ष पाहिजे, म्हणजे त्याला चालू वडामोडींचें यथार्थ ज्ञान पाहिजे. आपले म्हणणें त्यानें घोलून दाखविणें पाहिजे इतकी त्याची वृत्ति असली पाहिजे. विवेकी व चांगल्या अर्थानें तो वाचाल असला पाहिजे. एकतंत्री राज्यांत कुजबुजून भागतें, लोकशाहीत आंगडावें लागतें, आपली गान्हाणी घेशीवर टांगावी लागतात, आपलें म्हणणें चौकाचौकांत गर्जून सांगावें लागतें तेव्हां दाद लागते. आर्जवून नव्हे तर आवाज काढून, प्रचलित राज्यसत्तेला, जें इष्ट तें करण्यास भाग पाडावें लागतें. तात्पर्य, नागरिक निर्भय असला पाहिजे व निरक्षर नसला पाहिजे. किंबहुना नागरिकांचें शिक्षण हें आधुनिक राज्याचें श्रेष्ठतम कर्तव्य आहे. अज्ञानी नागरिक हा स्वतःचा शत्रू व राज्याचा घातक ठरतो. राज्याचा पाया म्हणजे नागरिकांची मान्यता, एतद्विषयक निष्ठा आणि ती जर अज्ञानमूलक व अंध असेल तर राज्याचें स्थैर्यच धोक्यांत आहे हें स्पष्ट आहे. लोकशाही यशस्वी व्हावी यासाठीं नागरिकांना जितकें जास्त शिक्षण मिळेल तितकें थोडें आहे. तिचें यश सर्वांना मतदार करण्यावर अवलंबून नाही तर तें मतदान योग्य जाणीवेनें होतें कीं नाही यावर अवलंबून आहे. निवडणुकीचें तंत्र व यंत्र सुधारून नुसतें भागत नाही तर नागरि-

कच सुधारावयास पाहिजेत. भौतिक उत्पादनांतमुद्धां कामगार माहितगार असावा लागतो; येथें तर मानसिक उत्पादन आहे. म्हणून ज्ञानाची, विवेकाची जास्तच जरूरी आहे. नागरिक निवडणुकीचे प्रसंगानें आपल्या व आपल्या राष्ट्राच्या भवितव्यतेची कुंडली मांडत असतो, म्हणून सगळ्या ग्रहांच्या गतीचें ज्ञान त्याला असणें अवश्य आहे. शुभग्रह कोणते, पापग्रह कोणते, कोण केव्हां वक्री जातो हे सर्व, निदान साधारणपणे त्यास माहिती पाहिजे. लोकशाही जेथें व्हावी तेवढी यशस्वी होत नाही यांची कारणे नागरिकांना पाहिजे तेवढें शिक्षण व राजकारणी ज्ञान मिळत नाही ही आहेत. बहुसंख्याक लोक अज्ञानांत ह्यात घालवितात. त्यांना साधनें नसतात, वेळ नसतो व ही वृत्ति सरकारमुद्धां बदलू इच्छित नाही. १२।१३ वे वर्षापासून पोटासाठीं खपणारी मुलें, काय शिक्षण घेणार व पुढे मोठीं झाल्यावर काय दक्षतें मत् देणार हे उघड आहे ! मुलें, मोठीं माणसें समाजरचनेचें दोषामुलें, पोटासाठीं खपण्यांत मरून जातात व त्यांना विश्रुतिमुद्धां पुरेशी मिळत नाही. ज्ञान मिळवावें, चालू घडा-मोडीत रस घ्यावा, इतकी मनाची शांति त्यांना लाभत नाही. अपरिमित पण त्यांना आवश्यक झालेल्या शारीरिक श्रमानें ते ज्ञानविन्मुख होतात, सामाजिक वावरीत उदास होतात. अशा नागरिकांकडून योग्य मतदान न झाल्यास तो दोष लोकशाहीचा नव्हे, लोकशाहीचें तत्त्वाचा नव्हे. अर्धवट माहितगार माणसाचे हातीं उत्कृष्ट कॅमेरा दिला व छायाचित्र चांगलें निघालें नाही, तर तो दोष कॅमेऱ्याचा नव्हे. बहुसंख्याक लोक अज्ञान म्हणून लोकशाही व्हावी तेवढी यशस्वी झालेली नाही हें स्पष्ट आहे. म्हणून हें अज्ञान नाहीसे केले पाहिजे. नाहीतर जे ज्ञानी आहेत, ज्यांना शिक्षणाची संधि समजांतील रचनेमुलें लाभली आहे, तेच प्रभावी ठरतात, तेच आपलीं मते बोलू शकतात, आपल्या आकांक्षा मांडू शकतात; बोलणाराचे सुरमुरमुद्धां तेजीत विकले जातात, त्रिबोलणाराचे लाडू पडून राहतात. जादा प्राप्तीकराचें ओझें श्रीमंतांना हातें म्हणून ते कमी केलें जातें व गरिवांना अवश्य असणाऱ्या मिठावर कर बसला जातो हा न्याय, हें दृश्य आज जगांत दिसतें. गरीब जनता मुकी व अज्ञानी म्हणून तिच्यावर करभार, श्रीमंत बोलके म्हणून त्यांना सुखसोयी. जें राज्य सर्वजनांना शिक्षणाची सारखी संधि देत नाही, सर्वांच्या शिक्षणाची योग्य व्यवस्था करत नाही, ते एकप्रकारें श्रीमंतांची सोय करून गरिवांवर अन्याय करतें. राज्य जबाबदार व्हावयाचें असेल तर सर्व नागरिक, सर्व मतदारसंघ सुशिक्षित, दक्ष व निर्भय झाला पाहिजे.

सर्व नागरिक, सर्व मतदारसंघ नुसता सुशिक्षित होऊन भागत नाही. ते सर्व

संघटित झाले पाहिजेत, तरच प्रभावी ठरतात. आधुनिक जगांत, व्यक्तीच्या ओरडण्याने अगर एकट्याचे सामर्थ्याने विशेष कांहीं होणार नाही. संघशक्ति हीच या युगांतील प्रभावी शक्ति आहे. गिरणींतील एकटा दुकटा मजूर मालकाशीं काय बोलणार व काय अटी घालणार? तेच मजूर संघटित झाले, त्यांचा संघ निघाला कीं मालकाशीं थोड्या स्वावानें बोलू शकतो, अटींच्या चर्चा करू शकतो. कोणी कोणा-कडेही रोजगार करावा, सर्वांना करारस्वातंत्र्य आहे असें म्हटल्यानें तें स्वातंत्र्य मिळत नाही. बेकार व उपाशी मजूर मालकापुढें गरीब होतो, दीन होतो, जें मिळेल तें घेण्यास तयार होतो. वरपांगीं तो सर्व कांहीं खुशीनें करतो. पण हा खरोखर खुशीचा सौदा नसतो. खरें करारस्वातंत्र्य, खरा खुशीचा सौदा जेव्हां दोन्ही पक्ष समबल असतात, अगर दोघांना सारखी गरज असते तेव्हांच होऊं शकतो. समबल होण्यासाठीं संघशक्ति जरूर आहे. जो मजूरसंघांत सामील होत नाही, तो संघशक्तीच्या जोरावर मिळणाऱ्या यशाला घातक होतो. असले संघांत नसलेले मजूर म्हणजे मालकाला संघाला हाणून पाडण्यासाठीं मिळलेली युद्धसामुग्रीच ठरते. किमान दर जरी ठरले किंवा ठरवावयाचे असतील तर हे लोक त्यापेक्षां कमी घेऊन सर्व संघटित मजुरांचें नुकसान करतात; चढाओढ करून मजुरीचे दर कमी करतात. किमान दर कमी करण्याची मालकांना संधि मिळवून देऊन वर्गद्रोह करतात. बेकार व संघाबाहेरील मजूर मालकांचे मित्र व संघटित मजूरसंघाचे शत्रू ठरतात. खाजगी मालकीचे धंदे, ज्या राष्ट्रांतून आहेत व अशींच राष्ट्रे बहुतेक आहेत तेथें तर बेकारी ही कायमची साथ आहे म्हणून सर्वत्र मजूरसंघांना कायदेशीर मान्यता मिळाली पाहिजे व मालकांनीं मजूरसंघाशींच करार केले पाहिजेत. करारस्वातंत्र्याचे नांवांखालीं मजुरांची संघटना मोडण्याची संधि कोणाही मालकाला असूं नये. व्यक्तिस्वातंत्र्य हे आत्मनाश अगर अन्य नागरिकांचे नाशासाठीं नाही, तर तें त्याचे व समाजाचे उन्नतीसाठीं आहे व जेथें त्याचा तसा उपयोग होत नसेल तेथें ते मर्यादित करणें योग्य ठरेल. हल्लींचे युगांत संघशक्तीनें काम न करणारी व्यक्ति सर्वोपरोवर स्वतःचेंही अनहित करते.

जसें मजुरांना संघटन अवश्य आहे तसेंच उद्योगधंद्यांनाही अवश्य आहे. जेथें सरकारी नियंत्रणाखालीं सर्व उत्पादन होतें तेथें तें योजनापूर्ण असणार व त्यांत साहजिक कांहीं पध्दत राहणार. पण जेथें उद्योगधंदे ही खाजगी मालकीची व व्यक्तीकडे सोपविलेली बाब आहे तेथें योजनेच्या अभावीं, पध्दतीच्या अभावीं अनेक अरिष्टे उत्पन्न होतात व यामुळे त्यांत सूत्रबद्धता येऊं शकत नाही. कारखान्याची मांडणी, तेथील

आरोग्यविषयक व्यवस्था, हिशोबांची पध्दत, विक्रीच्या योजना वगैरे कारखान्यागणिक निरनिराळ्या नवीन शोध-प्रयोगशाळा, व्यवस्थापक-व्यवस्था यांतहि नाना प्रकार आढळून येतात. धंद्यांतून मालक संघटना करतात पण मजुरांना कमी वेतन मिळावें, मालाची विक्री जास्त भावानें व्हावी, बाजारांत मत्तेबाजी उत्पन्न व्हावी याच दृष्टीनें. धंद्यांत जास्तीत जास्त नफा व्हावा हाच एक प्रधानहेतु मालकांच्या संघटनेमागें असतो. होणारें उत्पादन जनतेच्या उपभोगासाठीं आहे हें जाणून व हाच प्रधानहेतु ठेवून धंद्याचें संघटन खाजगी मालकीच्या नेतृत्वाखालीं झाल्याचें क्वचितच आढळून येईल. उत्पादन नफ्यासाठीं नव्हे, तर उपभोगासाठीं आहे ही जाणीव समाजांत आहे या स्थितींत ती परिणामकारक रीतीनें उत्पन्न व्हावयाची असेल तर राज्य व उद्योगधंदे यांच्यांतीं संबंध न्याय्य भूमिकेवर आणले पाहिजेत. राज्यापासून फायदे मात्र उद्योग-धंद्यांतीं मालकांनीं, भांडवलवाल्यांनीं घ्यावयाचे, व राज्य खरोखर ज्यांचें त्या बहुसंख्याक जनतेला विचारावयाचें नाहीं, उलट पिळून काढावयाचें हें कोणीही न्याय्य म्हणणार नाहीं. प्रत्येक धंदा संघटित झाला पाहिजे व त्या संघटनेंत मजूर व मालक दोघांनाही निदान सारखें स्थान पाहिजे. संघटनेबाहेर कोणीही मजूर अगर मालक राहातां कामा नये, व असे संघटित धंदे व सरकार यांचें सहकार्य झालें पाहिजे; उभयतामध्यें विचारविनिमय होईल, सल्लामसलत दिली घेतली जाईल अशी व्यवस्था घडवून आणली पाहिजे. असें जांपर्यंत होत नाहीं तोंपर्यंत सरकारी धोरण, ज्यांच्या-हार्ती संपत्ति व उत्पादनाचीं साधनें आहेत त्यांच्या तंत्रानेंच ठरलें जाईल हें उघडं आहे. जें कांहीं लोकमत म्हणून सरकार विचारांत घेईल तें यथार्थ लोकमत नसून या संपत्तिमान् व मालकवर्गाचेंच मत असेल, ह्यांचेंच मत प्रभावी ठरेल. जांपर्यंत समाजांतील उत्पादन सार्वजनिक व सरकारी मालकीचें झालें नाहीं तोंपर्यंत लोक-मताचा यथार्थ प्रभाव उत्पादनाचे बाबतींत व्हावयाचा असेल तर उत्पादनांतील सर्व धंदे वर लिहिल्याप्रमाणे संघटित झाले पाहिजेत व त्यांच्यांत व राज्यांत सहकार्य झालें पाहिजे. सर्व उद्योगधंदे संघटित झाले कीं, त्यांतील बेजबाबदारपणा कमी होईल. मालक, मजूर व गिन्हाईक यांच्या हितसंबंधाकडे कांहींतरी न्याय्य दृष्टीनें पाहवें लागेल. वेतनविषयक प्रमाणें ठरविलीं जातील, उत्पादनाचेंहि प्रमाण व प्रकार ठरविले जातील, मालक-मजूर यांचे वाढत नियम केले जातील, नफ्याचें प्रमाणहि ठरलें जाईल. जें कांहीं ठरलें जाईल तें अंमलांत आणण्याची अखेरची जबाबदारी राज्य-सत्तेची असल्यामुळे, जें कांहीं ठरेल तें गिन्हाईकाचे दृष्टीनें; उपभोगी जनतेच्या दृष्टीनें योग्य व इष्ट आहे कीं नाहीं हें पाहूनच राज्यसत्ता, सरकार तें अंमलांत आणील

अगर आणवं देईल. याप्रमाणें धंद्यांतील संघटन झालें व काम होऊं लागलें तर त्यांतील व्यक्तीचें स्वातंत्र्य गेलें, करारस्वातंत्र्य गेलें असा आक्षेप कोणी घेतल्यास तो चुकीचा आहे. राज्यांतील व्यक्ति ही नागरिक आहे. व्यक्तिस्वातंत्र्य ह्मणजे नागरिक-स्वातंत्र्य. व्यक्तीला वाटेल तें करण्यास मुभा असावी याचा अर्थ नागरिकधर्माला अनुसरून जेवढे असेल तेवढें करण्याची मुभा. राज्य व्यक्तीकडे नागरिक या मौलिक नात्याने पाहिलें म्हणून व्यक्तीनें काय करावें याला त्याचे नागरिकधर्मानेंच राज्य मर्यादा घालतें. एकाचे स्वातंत्र्यानें दुसऱ्याचे स्वातंत्र्यांत गदा येणार नाही अशा रीतीनें तें वापरलें गेलें पाहिजे. म्हणजे व्यक्तीनें कुठल्या मर्यादेत आपलें स्वातंत्र्य वापरावें हें ठरलें पाहिजे. या सर्व मर्यादा म्हणजे नागरिकधर्म व तो निश्चित करण्याचें कार्य राज्याचें असतें. नागरिक या नात्यानें व्यक्तीचें हितसंरक्षणार्थ राज्यानें समाजांतील उत्पादनकार्याशी कसे संबंध राखावे हें ठरविणें अत्यंत महत्त्वाचें आहे.

लोकांना काय हवें आहे, काय व्हावेमें वाटतें हें राज्याला कळणें जरूर आहे. म्हणून पहिली महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे लोकमत. लोकमताचा सल्ला घ्यावयाचा म्हणजे सल्लामसलत देणारी संघटना समाजांत निर्माण व्हावयास पाहिजे, लोकमत प्रदर्शित करणाऱ्या संस्था असावयास पाहिजेत. प्रत्येक प्रश्नावर सार्वजनिक निवडणूक करणें अशक्य असतें. नाना प्रश्न साधे अगर असाधारण उत्पन्न होतात. त्याबाबत लोकांचें म्हणणें सरकारनें जाणणें जरूर असे. जर लोकमताच्या संस्था नसतील अगर अन्य रीतीनें तें संघटित झालें नसेल तर जे चळवळे असतील, जे तक्रारी करतील त्यांचेंच म्हणणें ऐकलें जाणें संभवनीय असतें. कृळकायदा होण्याचें जाहीर केल्याबरोबर मूठभर पण संघटित जमीनदारवर्गानें चळवळ सुरू केली व क्षणभर लोकमत सदरहू कायद्याचे विरुद्ध आहे असा भास उत्पन्न केला. कुळांचे संघ असे अजर अन्य रीतीनें ते संघटित असते तर त्यांनीं खरें लोकमत परिणामकारक रीतीनें मांडलें असतें. जर उद्योगधंद्यांतून सर्वत्र व सर्वांगीण संघटन झालें तर सरकारला त्या संघटनाकडे उत्पादनाशी संबंध येणारी योजना, ती कायम करण्यापूर्वी घाडून विचारविनिमय करतां येईल, सल्लामसलत घेतां येईल. निश्चित असे संघटन असलें अगर संस्था असल्या कीं सरकारला, त्यांना विश्वासांत घेऊन आपलें धोरण कायम करण्यापूर्वी, कायद्यांत तें वसविण्यापूर्वी लोकमत अजमावतां येईल. सल्लामसलतीसाठीं प्रस्तुत संस्था नसतील तर जो ओरडेल, त्याचाच आवाज कानांवर जाईल व कांहीं तरी त्याचा परिणाम होईल. म्हणून अशा संघटित संस्था असणें अनेक दृष्टींनीं श्रेयस्कर आहे. ज्यांचे हितसंबंध सरकारी धोरणानें कमी जास्त होणार आहेत त्यांना सरकारपुढें आपलें

म्हणजे असल्या संस्थांमार्फत मांडतां येईल. सरकारी धोरणाने काय परिस्थिती निर्माण होईल हे ते अनुभवाने सांगू शकतील. त्यांच्या इच्छा, त्यांचीं मते निदान सरकार-पुढे येतील. त्याजबरोबर सल्लामसलतीची संधि मिळाली, विचारविनिमय झाला म्हणजे सरकारी योजनेतील तपशीलवार व तत्वाच्या दोन्ही गोष्टींचे ज्ञान त्यांना मिळेल. सरकारचा हेतु वस्तुतः काय आहे हेही सरकारला सांगतां येईल व पटवून देतां येईल. इतके झाल्यानंतर योजनेला पाठिंबा द्यावयाचा ठरला तर तो जास्त प्रभावी ठरेल व विरोध करावयाचा असेल तर तोही व्यवस्थित होईल. खुद्द विद्यमान सरकारलाही याप्रमाणे विचारविनिमय केल्याने फायदाच होतो. ज्यांनीं पाठिंबा दिल्या अंमल ते योजना दोपरहित व्हावी, परिपूर्ण व्हावी म्हणून माहिती देऊन, अनुभव सांगून सरकारला मदत करतील, जनतेत सदृष्ट योजनेचे वाजूने सरकारचा पाठपुरावा करतील. सरकारी धोरण अगर योजना प्रत्यक्ष अंमलांत येतांना काय काळजी घेतली पाहिजे, कुठे सावध राहिजे पाहिजे याबद्दल दक्षतापूर्व सूचनाही देतील. तात्पर्य, असल्या संघटित संस्था आपआपल्या हितसंबंधाचे वाचतात अनुभवी व तज्ज्ञ असा सल्ला साधारपणे देऊ शकतील. अशा तऱ्हेने सल्लामसलत घेऊन, विचारविनिमय करून सरकार वागू लागले म्हणजे ते साहजिक लोकमताच्या कलाने वागते व त्याच्या वागण्यांत जबाबदारीची जाणीव दिसून येते; त्याच्या धोरणाला अनुभवाचा आधार मिळतो. समजा, सल्लामसलत घेतली, विचारविनिमय केल्या, पण तो सर्व वाजूला सारून सरकारने आपले म्हणजे तडीस नेण्याचे ठरविले तरी असल्या तऱ्हेने पूर्वविचारविनिमय करणे अगदीच वांछा जात नाही. सरकारला होणारा विरोध अधिक संघटित होतो व सरकारला विधिमंडळांत वादविवाद व चर्चा यांना चांगलेच तोंड द्यावे लागते. वादविवाद व चर्चा म्हणजे लोकशाहीचा प्राण होय. तो बंद करणे अगर दाबून टाकणे म्हणजे लोकशाहीस गुदमरून मारणे आहे. म्हणून विधिमंडळांत विरोध झाला, वादविवाद झाला म्हणजे सरकारी धोरणातील कान्याकोपण्यावर प्रकाश पडतो, सुप्त हेतु स्पष्ट होतात, सरकारला कांहींही लपवून ठेवतां येत नाही व जनतेलाहि झालेल्या वादविवादामुळे सरकारचे धोरणावाचून आपले मत तपासून घेतां येते. उलट सरकारलाही पुष्कळ वेळां मस्तीने अगर अतिशहाणपणाने पूर्वी फेटाळून लावलेल्या सूचना विधिमंडळांतील व बाहेरील विरोध पाहून स्वीकाराव्या लागतात म्हणजे जबाबदारीने वागावे लागते.

राज्याचे स्वरूप जबाबदार असावे व विद्यमान सरकार, जबाबदार सरकार असले पाहिजे, याचा अर्थ त्याचे कार्यात, वागणुकींत जबाबदारीची जाणीव दिसून आली

त्यांत व्यक्तींना आपलें असें कांहीं वाटेल व ही जाणीव समाजांत असण्यांतच राज्याचें स्थैर्य व यथार्थत्व आहे. ही जाणीव उत्पन्न व्हावयाची तर व्यक्तीचें व्यक्तित्व असें राज्यानें संरक्षिलें पाहिजे. तसें केलें म्हणजे राज्यानें व्यक्तीचे व्यक्तित्वाला किती मर्यादा घालावयाची किंवा या व्यक्तित्वानें राज्याचा व्याप कोठपर्यंत येऊन घावयाचा हें ठरलें पाहिजे. व्यक्तीला ही दिलेली समाजान्तर्गत अगर राज्यान्तर्गत स्वायत्तता व्यक्तीचें व समाजाचें हित यांत विरोध उत्पन्न न होऊं देण्याचेच शर्तीवर, व सामाजिक हेतु लक्षांत ठेवून व्यक्ति आपलें हित साधतांना सामाजिक हित साधील याच श्रद्धेवर दिलेली असते असें मानण्यास हरकत नाही. या संकेतानुसार व्यक्ति व राज्य यांच्यातील संबंधाच्या मर्यादा निश्चित होतील, व यालाच अनुसरून नागरिकांचे अधिकार अगर हक्क व तन्निर्मित कर्तव्ये यांचें स्वरूप राहील.

हक्क अगर अधिकार हे कांहीं ब्रह्माप्रमाणें निर्गुणनिराकार नाहीत. कर्तव्याशीं ते बांधले गेले आहेत व कार्याचे स्वरूपानेंच ते प्रकट होत असतात. समाजाशीं कांहींही संबंध नाही असें हक्कांचें स्वरूप नाही. ते ब्रजावावयाचे असतात, त्यांचा उपभोग घ्यावयाचा असतो म्हणून तर ते आहेत व हवे आहेत व त्यांचा उपभोग समाजहिताविरुद्ध होऊं नये ही त्यांवर मर्यादा आहे. इतकेंच नव्हे तर व्यक्तीनें समाजाचें ध्येय साधण्याचे दृष्टीनें त्यांचा उपयोग करावा हा त्यांचा हेतु आहे. असामाजिक अशी कृति करण्याचा व्यक्तीला हक्क नाही. श्रम न करतां कांहींही व्यक्तीला घेण्याचा हक्क नाही. दुसऱ्याचे श्रमानें केलेली वस्तु निदान कांहींही मोवदला न देतां घेणें ही असामाजिक कृति आहे. कांहीं तरी समाजाला द्यावें व मग घ्यावें, मगच घेण्याचा हक्क आहे, हें खरें हक्काचें स्वरूप आहे. कांहींतरी सामाजिक कार्य मिळालेल्या हक्कांची किंमत म्हणून, मोवदल्यांत म्हणून व्यक्तीचे हातून झालें पाहिजे. किंवा हुना सामाजिक कार्य करीतच व केलें तरच हा हक्काचा उपभोग त्यानें घेतला पाहिजे. कांहीं तरी भर समाजाचे जीवनांत आपल्या कृतीनें, व्यक्तीनें टाकली पाहिजे. जन्मानें लोकसंख्येंत भर टाकली पण हें श्रेय त्याला नाही. त्यानें स्वतःचे कृतीनें समाजजीवन अधिक सुखी केलें पाहिजे. या दृष्टीनें त्यानें समाजांत राहिलें पाहिजे. सुखालागि आरण्य सेवन केल्यानें, त्यानें समाजाचे सुखांत भर टाकली असें होत नाही. समाजाचें सुख कशांत आहे, काय केलें असतां समाजजीवनांत अधिक आनंद, अधिक प्रसन्नता येईल, हें कळणें अवघड नाही. समाजाचें ऋण व्यक्तीनें फेडलें पाहिजे, कर्तव्ये करून हक्काचा मोवदला पटाविला पाहिजे, व तो स्वतः कृतीनें. त्यानें हरिजन होऊन समाजाचें आरोग्य राखावें, विद्वान् होऊन समाजाचे ज्ञानांत भर

नाहींत असें नाहीं, पण घटनेंत पूर्वविचारविनिमयाची व्यवस्था नसल्यानें प्रसंगीं जबाबदारीची जाणीव त्यांच्यांत दिसत नाहीं, म्हणून पूर्वविचारविनिमयाची व्यवस्था घटनेत असणें जास्त श्रेयस्कर. या व्यवस्थेंत जबाबदारीची जाणीव जास्त तीव्र होते. पूर्वविचारविनिमय म्हणजे जबाबदारीची वांटणी नव्हे, किंवा अमुक एक बाबतींत अमुक एक हितसंबंधानेंच सरकारी धोरण नियंत्रित करावयाचें असाही अर्थ नव्हे; तर जबाबदारी यथार्थ व्हावी व लोकमत परिणामकारक रीतीनें सघटित व्हावें येवढाच भाव या व्यवस्थेंत आहे.

बरील व्यवस्थेप्रमाणें सघटित लोकमत व तज्ज्ञ व अनुभवी संस्था यांच्याशीं विचारविनिमय केल्यानंतर सरकारच्या धोरणावर कांहींही परिणाम होणार नाहीं असें क्वचितच होऊील. सरकार, मिळालेल्या सल्ल्याप्रमाणें धोरण ठरवील तर प्रश्नच नाहीं; पण त्याला न जुमानतां वागूं लागेल तर खुद्द विधिमंडळांत होणारा विरोध विशेष तीव्र होईल. विधिमंडळांतील सभासद सरकारी धोरण अनुभवी व तज्ज्ञ यांच्या सल्ल्याविरुद्ध आहे, लोकमताविरुद्ध आहे हें जाणून केवळ प.नि.डेनें मत देण्यास तो कचरत. लोकमतान्त सरकारी धोरण अनुकूल होण्याचे दृष्टीनें तो प्रयत्न करील. त्याचा विरोध वेजबाबदार नसल्यामुळे अधिक परिणामकारक होईल, त्याच्या टीकेचें स्वरूप साहजिक विधायक स्वरूपाचें राहील. लोकमत परिणामकारक व्हावयाचें असेल म्हणजे राज्यकारभाराशीं त्याचा निर्गडित संबंध यावयाचा असेल तर, शासनव्यवस्थेतच अशी योजना असली पाहिजे कीं तज्ज्ञ व अनुभवी सल्ला जे अधिकारावर असतील त्यांनीं घेतलाच पाहिजे, त्यांचेपर्यंत तो पोहोचलाच पाहिजे. वर्तमानपत्रांतील टीका सरकार वाचील न वाचील, सरकारी धोरणावर टीका करणारी चोपडी सरकार लक्षांत घेईल न घेईल, सार्वजनिक सभांतून व्यक्त केलेलें लोकमत अवलोकील न अवलोकील; या व असल्या मार्गांनीं व्यक्त होणारें लोकमत सरकारनें विचारांत घेतलेंच पाहिजे असें जाणवत शासन-व्यवस्थेंत अगर घटनेत नाहीं तोंपर्यंत त्याचा फारसा उपयोग होणार नाहीं; शिवाय असल्या मार्गांनीं फार तर विशिष्ट बाबतींत लोकमत व्यक्त करतां येईल. पण प्रत्यक्ष रूत्ररू वमून विचारविनिमय केल्यानें जो परिणाम होईल तो खास अधिक व अशी व्यवस्था कायम स्वरूपाची व घटनेत असल तर आणखी अधिक परिणाम होईल. वर्तमानपत्रांतून, सभांतून चोपडवाजीनें होणाऱ्या प्रचाराला, सरकार फड मारण्याचे दृष्टीनें उत्तरें देत असतें, खुलासे प्रसिद्ध करीत असतें. मर्यादित लोकांपुढें व विशेषतः सघटित संस्थांच्या अनुभवी व तज्ज्ञ प्रतिनिधी-पुढें विचारविनिमयासाठीं बसल्यानंतर मैदानी वक्तृत्वाला वाव नसतो, सार्वजनिक

सभेंतील कोट्या कवडी किंमतीच्या ठरतात, अतिशयोक्तीनें नुकसान होईल याची जाणीव ताबडतोब होते. येथें शास्त्रोक्त बोलवावें लागतें, बारीकसारीक माहिती नीट जुळवून घोरणांतील सुवध्दता व उपयुक्तता पटवून द्यावी लागते. पटवून देण्याची जाणीव साहजिक या वातावरणांत उत्पन्न होते. खात्री करून, पटवून देऊन, मिळवलेली मान्यता नैतिकदृष्ट्या श्रेष्ठ असल्यामुळे ती मिळविण्याची खटपट करावी असेंच वाटतें. ही पटवून देण्याची जाणीव, ही नैतिक जाणीव म्हणजेच जबाबदारीच्या वर्तनाचा पाया आहे. जनतेला जनतेच्या प्रतिनिधींना धोरण पटवून देणें जरूर आहे येवढें समजेलें म्हणजे आपोआपच सरकार जबाबदारीनें पावळें टाकतें. पूर्वविचारविनिमयासाठीं मर्यादित लोकांना अगर संस्थेच्या प्रतिनिधींना सरकारनें बोलवावें व त्यांचेपुढें आपले धोरण, आपली योजना मांडून तत्संबंधी चर्चा व ऊहापोह करून नंतर आपलें धोरण अगर योजना निश्चित करावी ही व्यवस्था अनेक दृष्टींनीं श्रेष्ठ आहे. विचारविनिमयासाठीं जमलेल्या लोकांना सरकारी धोरण पटवून द्यावें लागतें व त्यामुळे आपलें धोरण जनतेच्या हिताचें, सार्वजनिक हिताचें खरोखर ठेवून सरकार वागूं शकतें. जेथें अशी पूर्वविचारविनिमयाची व्यवस्था नाही तेथील सरकार धोरण ठरवितांना, योजना आंखतांना ती सार्वजनिक हिताची आहे कीं नाही यापेक्षां या योजनेनें आपलें आसन दृढतर होईल कीं नाही हेंच जास्त विचारांत घेतें. कुळांना संपूर्ण न्याय देणारा कायदा केल्यास पुढील निवडणुकी जिंकू का ? असा प्रश्न तत्संबंधी योजना आंखतांना डोळ्यांपुढें उभा राहातो. सार्वजनिक हितापेक्षां पक्षाचें भवितव्य व अधिकाराचें आसन जास्त बळकट करण्याकडेच प्रवृत्ति असते. पक्ष टिकविण्याचे दृष्टीनें, पक्षाची जूट राहावी म्हणून सार्वजनिक हिताचे दृष्टीनें योग्य असलेली गोष्ट सरकार तडजोड करून हिणकस करून टाकतें. धोरण ठरवितांना सरकारला म्हणजे प्रधानमंडळाला सार्वजनिक हितापेक्षां अन्य गोष्टींच विशेष विचारांत घ्याव्या लागतात. पक्षजुटीबरोबर प्रधानमंडळांतील जूट ठेवणें अवश्य असल्यामुळे त्या दृष्टीनें धोरणाचे कानेकोपरे कानसावे लागतात. प्रधानमंडळांतील सर्वच सभासद केवळ सार्वजनिक हितावर दृष्टि ठेवून वागत नाहीत. त्यांच्या विचारांत वर्गस्वार्थाच्या, प्रसंगी व्यक्तिस्वार्थाच्याही छटा असतात. या सर्व छटांना जुळवून घेऊन प्रधानमंडळाला धोरण आंखावें लागतें. भावनियंत्रण केलें तर एकादा सहकारी रागावेल, कर्जविमोचनाचे योजनेंत व्याजाचा दर कमी धरला तर दुसरा एकादा रागावेल, जमीनदार, इनामदार यांचे हक्क थोडे मर्यादित केले तर तिसरा रागावेल, मजुरांना संघटनेचे जादा हक्क दिले तर चौथा रागावेल, या सर्व रागदारीचा परिणाम म्हणजे

प्रधानमंडळ खऱ्या मुरांत सार्वजनिक हिताची गोष्ट बोलू शकत नाहीं येवढा निश्चित होतो. याशिवाय, व्यक्तिगत हेवेदावे, डावपेंच, गटबाजी प्रधानमंडळांत नसतेच असें नाहीं व या सर्वांचा परिणाम म्हणजे सार्वजनिक हित या एकाच दृष्टीनें सरकार विचार करू शकत नाहीं, वागू शकत नाहीं. पूर्वविचारविनिमयाची कायम योजना घटनेंत असली म्हणजे निदान व्यक्तिगत गोष्टींना तेथें वाव नाहीं. जो विचारविनिमय होईल तो तात्त्विकदृष्ट्या, सार्वजनिक हिताचे दृष्टीनें होईल. शिवाय हा विचारविनिमय होतांना मतांचा प्रश्नच येणार नाहीं. मते मिळवावयाचीं असलीं म्हणजे तात्त्विक विचारांना मुरड बसते. केवळ विचारविचारविनिमय असल्यामुळे खुल्या मनानें व निर्भीडपणे योग्य वातावरणांत साधकवाधक गुणदोष पाहण्याचे दृष्टीनें चर्चा होऊ शकते. विरुद्ध मत देण्याची भीति दाखवून तडजोडीला आणण्याला वाव नसतो. विचाराविरुद्ध विचार मांडून, प्रमेयाविरुद्ध प्रमेय उभें करून यथासांग व संभाव्य परिस्थिती विरुद्ध अन्य संभाव्य परिस्थिती कल्पून विवाद्य विषयाची चर्चा बौद्धिक वातावरणांत होऊ शकते. सरकारचें धोरण योग्य व उपयुक्त आहे हें पटवून देतांना सरकारच्या प्रतिनिधीला, प्रधानाला, अवांतर व अन्य गोष्टी विचारांत घेण्याचें कारण पडत नाहीं. व्यक्तिनिरपेक्ष, तात्त्विक व बौद्धिक अशा वातावरणांत, त्याला धोरण पटवून देण्याचा प्रयत्न करावा लागतो व हें करीत असतांना, लोक-मताचा प्रस्तुत दृष्टिकोन सर्वांगानें त्याला परिचित होत जातो व लोकमताला मान देण्याची, त्याचा कल लक्षांत घेऊन धोरण आखण्याची जबाबदारी ओळखीत ओळखीत तो पुढें जात असतो.

पूर्वविचारविनिमयाचें संघटन कसें असावें हा महत्त्वाचा प्रश्न आहे. तथापि, एक गोष्ट निश्चित की, या संघटनेचें कार्य म्हणजे राज्याला, राज्यकारभार करणाऱ्या सरकारला प्रस्तुत बाबतींत सल्ला देणें, अखेरचा निर्णय घेणें नव्हे. अखेरचा निर्णय घेण्याची जबाबदारी विद्यमान सरकारची असली पाहिजे. ही व्यवस्था अनेक दृष्टींनीं श्रेष्ठ आहे. सरकारनें सल्लामसलत घेतलीच पाहिजे हें बंधन पाहिजे. पण अंतिम निर्णयाची जबाबदारी मात्र सरकारवर पाहिजे. ती जबाबदारी सदरहू संघटनेवर अगर अन्य संघटनेवर टाकली तर अनेक अडचणी उत्पन्न होतात. समजा, संघनिष्ठ समाजसत्तावाद्यांचे म्हणण्याप्रमाणें उत्पादनविषयक सर्व अखेरचे निर्णय घेण्याची जबाबदारी तद्विषयक संघटनेवर टाकली तर सदरहू संघटनेला कार्यकारी सत्तेचें स्वरूप येईल हें स्पष्ट आहे. कारण, अखेरचा निर्णय घेण्याची सत्ता आली म्हणजे ठरलेलें अंमलांत आणण्याची, कार्य करून घेण्याची सत्ता आलीच. ही सत्ता आली असें म्हटल्यानंतर ती कार्य कसें करणार असा प्रश्न

उपस्थित होतो. धंद्यागणिक संघटन झालें असेल तर सल्लामसलत घेण्याची चांगली सोय झाली; पण प्रत्येक धंद्यागणिक अगर कार्यपत्र्वें झालेल्या संघटनेला प्रत्यक्ष घेतलेल्या निर्णयाची अंमलबजावणी करण्याची सत्ता द्यावयाची का? का सर्व उत्पादनाबाबत एक मुख्य व मध्यवर्ती मंडळ निवडलेल्या प्रतिनिधींचे ठेवून त्याचे हातीं ही सत्ता द्यावयाची? हजारों धंदे व हजारों रोजगार, सर्व जरी संघटित झाले तरी प्रत्येकाला कांहीं निर्णय अंमलांत आणण्याची सत्ता देऊन चालणार नाही. किंबहुना तें अशक्य आहे. सारखे धंदे जरी एकत्रित केले तरी सुद्धां अडचण कमी होणार नाही. प्रादेशिक विभागणी केली तर मग कार्यात्मक स्वरूप [functional] लक्षांत घेऊन ती विभागणी झाली असें म्हणतां येणार नाही. एक मध्यवर्ती प्रतिनिधी मंडळ नेमून सर्व उत्पादनावर त्याचा अधिकार ठेवला, त्याचे नियंत्रणाखालीं तें व्हांवें असें ठरविलें तर या व्यवस्थेंत व प्रत्यक्ष कार्यकारी सरकारकडे ही सत्ता ठेवण्याचे व्यवस्थेंत कांहीं विशेष फरक आहे अगर पहिली दुसरीपेक्षां श्रेष्ठ आहे असें दिसून येत नाही. सरकारकडे ठेवल्यास प्रगतिविन्मुखता, व नोकरशाही वाढलेली दिसून येते, तीच गोष्ट या मंडळाकडे ठेवल्यास दिसून येईल. अधिकार आला कीं हाच परिणाम सर्वत्र दिसून येतो. आहे हें चांगलें आहे असें प्रतिपादलें जातें. कारण, विद्यमान ठेवण्यांत, तें कायम करण्यांत विद्यमान अधिकारीवर्ग कायम होत असतो. अनुभवाचें स्तोम माजवून सत्तेच्या जोरावर सर्वज्ञता सांगितली जातें. मनुष्यमात्र चुकीच्या पात्र असेल, पण हेंही मानव्याचें लक्षण नोकरशाहीचे बाबतींत गैरलागू आहे असा तिचा विश्वास असतो !! या प्रवृत्तीमुळें लोकमताचा संपर्क तुटतो. निवडणुकीनंतर प्रधान-मंडळ लोकमतापासून दूर जातें हा आक्षेप याही मंडळाबाबत घेतां येण्यासारखा आहे. बहुमताचे जोरावर केवळ निर्णय घेतल्यास होणार परिणाम याही व्यवस्थेंत टळणार नाहीत. लोकमत व विधीमंडळांतील मत यांत मेळ नसेल, मतदारसंघ व त्याचा प्रतिनिधी यांचे दृष्टिकोन भिन्न झाले तर कांहीं घटनेंतून मतदार संघांना सुदृढीपूर्वीं प्रतिनिधित्व रद्द करण्याचा अधिकार आहे. या अधिकारामुळें मंडळांतील बहुमताचे जोरावर निर्णयाला जर तो निर्णय बाहेरील लोकमतविरुद्ध असेल तर थोडासा आळा बसेल, पण ही सोय दोन्ही व्यवस्थांत करतां येण्यासारखी आहे. तथापि, प्रतिनिधित्व रद्द करण्याचा अधिकार असेल तर प्रतिनिधी पण पाहिजे तितके निर्भीड, स्वार्थनिरपेक्ष व जबाबदार राहणार नाहीत हाही संभव असतो. लोकमत भावनाप्रधान असतें. क्षणिक भावनेच्या आहारीं जाऊन, युगाचे कल्याणाकडे तें दुर्लक्ष करणें शक्य असतें. या परिस्थितींत शांत चित्तानें, विवेकानें दूरदृष्टी ठेवून वागण्याचें कर्तव्य

प्रतिनिधीचें आहे. पण लोकमत, मतदारसंघ परत बोलावील ही भीति असल्यामुळे तात्कालिक लोकमताला अनुसरून तो वागणें जास्त संभवनीय आहे. लोकमताचें चक्र पुष्कळ वेळां सामर्थ्यावान् व संपन्न गटांचे हातांत असतें. ते त्याला गती देत असतात. म्हणजे प्रतिनिधी शेवटीं या गटांचे तंत्रानें चालतो. विधिमंडळांत वागतांना सार्वजनिक हितापेक्षां या गटांचे हिताकडेच तो लक्ष देतो. पूर्ण मुदतीपर्यंत प्रतिनिधित्व कायम ठेवेलें तर प्रसंगीं प्रतिनिधी व मतदार यांच्यांत विरोध होईल व प्रतिनिधी मतदारसंघांचे इच्छेविरुद्ध वागतील ही आपत्ति आहे. प्रतिनिधित्व रद्द करण्याचा अधिकार, परत बोलीचा अधिकार [Recall] ठेवल्यास, प्रतिनिधी तत्त्वनिष्ठा वाजूला सारून आसननिष्ठाच दाखवील, आपलें पद कायम ठेवण्याकडे त्याची वृत्ति राहील; ही आपत्ति येते. केवळ बहुमताचे दुष्परिणाम टाळण्यासाठीं या योजनेचा विशेष उपयोग होतो असे नाही. मग तें बहुमत विधिमंडळांतील अमो अगर कार्यपरतंत्रे निवडलेलें मध्यवर्ती प्रधानमंडळांतील असो. या मंडळाला उत्पादनाचावत अंतिम सत्ता दिली म्हणजे आणखी एक अडचण उत्पन्न होते. राज्यांतील विधिमंडळ हें प्रादेशिक तत्त्वावर निवडून आलेले, मतदारसंघ देशविभागावर आधारलेला, त्या विभागांत राहाणारे सर्व नागरिक हे मतदार. मग या प्रादेशिक विधिमंडळाचे अधिकारक्षेत्र कोणतें व वरील कार्यवाचक मंडळांचे (Functional Assembly) अधिकारक्षेत्र कोणतें हें ठरविलें पाहिजे. कर कोणी बसवावयाचे, ते वसूल कोणी करावयाचे हें ठरलें पाहिजे. चलनविषयक अधिकार कोणाचे, आयात—निर्यात धोरण कुणी ठरवावयाचें व अंमलांत कोणी आणावयाचें, मजूर—मालक विरोध शेवटीं हातघाईवर आला तर शांतता कोणी राखावयाची असे नाना प्रश्न उपस्थित होतात. त्यांची कशी जरी व्यवस्था केली तरी शेवटीं करवसुलीची व कर बसविण्याची, देशाचे संरक्षणाची व्यवस्था ज्याचे हातीं तें मंडळ प्रभावी ठरेल व वस्तुतः त्याचाच अखेरचा अधिकार चालेल. समजा, कोणाचे अधिकारक्षेत्रांत काय येतें हें ठरविण्याचें काम न्यायालयाकडे दिलें तर अखेरची सत्ता या दोन्ही मंडळांकडे न राहातां न्यायालयाकडे राहील हें उघड आहे. कोणी काय करावें हें सांगण्याचा अखेरचा अधिकार न्यायालयाचे बांध्याला आला. या व्यवस्थेतील अव्यवस्था अमेरिकेच्या संयुक्त संस्थानांचे अनुभवाला चांगलीच आली आहे. प्रेसिडेंट रूझवेल्ट यांनीं भिक्त परिस्थिती नाहीशी करण्यासाठीं केलेले अनेक कायदे व योजना तेथील मुख्य न्यायालयानें बेकायदेशीर ठरविल्या, विधिमंडळाचे अधिकाराबाहेरच्या ठरविल्या. न्यायालयाना कायद्याचा काय अर्थ आहे हें ठरविण्याचा अधिकार असणें अगदीं योग्य आहे व

जरूर आहे. पण कायदाच करावा की नाही हे ठरविण्याचा हक्क त्यांना दिल्यास अगर त्यांनी वापरल्यास समाजाचें नुकसान होण्याचा जास्त संभव आहे. समाजाला काय पाहिजे, समाजाला कोणती व्यवस्था न्याय्य वाटते हे समाज सामुदायिक दृष्टीने विधिमंडळामार्फत ठरवितो; त्या निर्णयांना कायद्याचें स्वरूप येतें. जर न्यायाधीश कायदा योग्य अगर अयोग्य ठरवू लागले तर जनतेचे, समाजाचे इच्छेऐवजी दोन-पांच व्यक्तींची म्हणजे न्यायाधिकांचीच इच्छा प्रभावी ठरते असे होईल. या थोड्या लोकांची इच्छा व दृष्टिकोन समाजहिताशी जुळणारा असेलच असे नाही. म्हणून न्यायाधिकांनी कायद्याचा अर्थ सांगवा; तो योग्य की अयोग्य, ठेवावा का रद्द करावा हे त्यांनी ठरवू नये हीच व्यवस्था श्रेष्ठ ठरते. राज्यांतील प्रभुत्व, निर्णायक सत्ता न्यायाधिकांकडे असू नये.

कार्यवाचक अशा मध्यवर्ती मंडळाकडे उत्पादनाव्रात सर्व अधिकार दिल्यास काय अडचणी येतात याचे दिग्दर्शन वर केलें आहे. पूर्वविचारविनिमयाचें कार्य हे सल्लामसलत देणारें, अनुभवावर आधारलेली माहिती पुरवणारें, तज्ज्ञ सल्ला देणारें असेंच असलें पाहिजे. या विचारविनिमयाच्या संघटनेनें कांहीं मर्यादा पाळल्या पाहिजेत, शासनसंस्थेशीं तिनें सहकार्य केले पाहिजे. उगाच योजना करून, हजारां सूचना करून प्रधानमंडळाला अगर संबंध येणाऱ्या प्रधानाला भंडावून सोडूं नये. सूचना करणें, योजना आखणें व त्या अंमलांत आणणें यांत फरक आहे. कार्यकारी सत्ता, कोणतें अखेरीस शक्य आहे, कोणतें अंमलांत आणणें योग्य आहे हे ठरवील व तिनेंच ते ठरविलें पाहिजे. ही जबाबदारी तिचीच आहे. विचारविनिमयाचे संघटनेनें जरूर ती माहिती मागवावी, कागदपत्रें मागवावीं, सरकारी अधिकाऱ्यांना त्या दृष्टीनें बोलवावें पण हे सर्व करतांना अतिरेक होतां कामा नये. तमेंच कार्यकारी सत्तेच्या अधिकारावर अतिक्रमणही होतां कामा नये. हे संघटन व कार्यकारी सरकार यांच्यांत स्पर्धा आहे अगर विरोध आहे असें झाल्यास मूल हेतूचाच विपर्यास होईल. विद्यमान सरकाराला तज्ज्ञ व अनुभवी सल्लामसलत मिळावी व त्यांचे वागणुकींत जबाबदारी उत्पन्न व्हावी हा प्रधान हेतु आहे. स्पर्धा अगर विरोध करणारी संस्था असें या संघटनेचें स्वरूप होऊं लागले तर राजकीयदृष्ट्या तें अनिष्ट होईल. लायकी व लोकमत यांतील प्रसंगी उद्भवणारा विरोध परिहार व्हावा यासाठीं ही व्यवस्था आहे. सरकार लायकही व्हावें व सरकार लोकप्रियही असावें हे घडवून आणण्यासाठीं ही पूर्वविचारविनिमयाची योजना आहे. लायक माणसाचे हातीं सत्ता असावी हे योग्य असले तरी ती लोकप्रिय माणसाचे हातीं असावी हे अधिक महत्त्वाचें

आहे. लोकशाही म्हणजे स्वराज्य, प्रत्येकाला आपण त्यांत कुणी तरी आहोत, स्वतःचें त्यांत कांहीं तरी आहे असें वाटलें पाहिजे. स्वतः आपणच आपल्यावर राज्य करीत आहोत ही भावना असली पाहिजे व या वृत्तीचें प्रतीक म्हणजे राज्यकारभारांतील अखेरचे निर्णय घेण्याची सत्ता प्रतिनिधींना, लोकांनीं निवडून दिलेल्या प्रतिनिधींना असते. या अखेरचा निर्णय घेण्याची सत्ता अमलेल्या प्रतिनिधींना योग्य सल्लामसलत देणारी लायक माणसें उपलब्ध करून दिलीं म्हणजे झालें. अशा लायक माणसांचा सल्ला घेतल्याच पाहिजे, त्यांच्याशीं पूर्वविचारविनिमय केलाच पाहिजे अशी घटनेंत व्यवस्था केली म्हणजे लायकी व लोकप्रियता, युक्ति व शक्ति यांचा योग्य समवाय होऊन जास्तीत जास्त समाजहित साधणें शक्य होईल. हितकर, योजना कोणत्या हें ठरून त्यांतील शक्य कोणत्या हें ठरून त्या अंमलांत आणल्या जातील. निव्वळ तज्ज्ञ व लायक लोकांचे हातीं कारभार गेल्यास त्यांत एकांगीपणा उत्पन्न होणें अपरिहार्य आहे. जी व्यापक दृष्टि जनतासंपर्कांनं उत्पन्न होते तिचा तेथ अभाव दिसेल. लोकमतानें उत्पन्न होणारी शक्ति व कार्यांत दिसून येणारें चैतन्य व उठाव दृष्टीस पडणार नाही. तेथें आपुलकीचे जागिरेचे अभावीं लोकांना राज्यकारभार कार्यक्षम असला तरी जिवाढ्याचा वाटणार नाही. ते उदासीन राहातील. राज्यकारभारांत लोकांनीं लक्ष द्यावें, त्यांत त्यांनीं रस घ्यावा यांतच राज्याचा गौरव ओह व खरीखुरी प्रतिष्ठा त्यांतच आहे. व्यक्तीचा व समाजाचा विकास व्हावयाचा असेल तर व्यक्ति ही राजकारणांत लक्ष घालणारी व भाग घेणारी असली पाहिजे. नागरिकधर्म तिनें पाळला पाहिजे व तें तिला शक्य व्हावें असेंच शासनसंस्थेचें स्वरूप असलें पाहिजे.

सर्व दृष्टींनीं विचार करतां सार्वत्रिक मतदानपद्धतीनें निवडून आलेली प्रादेशिक प्रतिनिधी सभा, अगर विधिमंडळ हेंच समाजांतील नानाविध, मतमतांत अखेरच्या निर्णयाची सत्ता चालविण्याला लायक ठरतें, सर्व तऱ्हेच्या मतांना या योजनेंत आपलें म्हणणें मांडण्याचा वाव मिळतो. सर्व वादविवाद ऐकून, चर्चा करून सर्व तऱ्हेचे लोकमताचे दृष्टिकोन समजावून घेऊन हें मंडळ निर्णय घेत असतें. तत्त्वतः तरी या स्थितींत तें जबाबदारी ओळखून निर्णय घेत असतें असें म्हटलें पाहिजे. लोकांनीं मते देऊन याची निवड केलेली असते म्हणून एका दृष्टीनें लोकमताचा दाव त्यावर असतोच; ज्या मानानें लोक मुशिक्षित व दक्ष असतील त्या मानानें हें मंडळ, त्यांच्या इच्छेचें प्रतीक राहील, त्यांच्या इशान्यावर चालेल. पूर्वविचारविनिमयाची योजना संघटनेंत सक्तीची असली म्हणजे पुन्हां लोकमताचा कल पाहूनच या मंडळाला अखेरचें धोरण ठरवावें लागेल. या विधिमंडळामार्फत निर्णय घेऊन अंमल-

बजावणी करणारे सरकार साहजिक जबाबदार सरकार राहिल. न्यायालयापुढे या सरकारला सामान्य नागरिकांपेक्षा जास्त हक्क असणार नाहीत. कार्याचे सोयीसाठी व अधिक कार्यक्षमता याची ह्मणून कांहीं बाबी कार्यपरत्वे व कांहीं बाबी प्रदेशपरत्वे मध्यवर्ती सरकारने वांटून दिल्या तरी त्यांपासून नुकसान होणार नाही. उलट अवश्य प्रमाणांत विद्यमान सरकारावर त्याचे राजकीय सत्तेवर योग्य अशी मर्यादाच उत्पन्न होते.

व्यक्तीचा विकास व्हावा, समाजाचा विकास व्हावा, समाजहित योग्य प्रकारे साधवे या दृष्टींनी विचार केला असता, योग्य असे राजकीय वातावरण वरील व्यवस्थेत उत्पन्न होणे जास्तीत जास्त शक्य आहे. कार्यवाचक प्रतिनिधीमंडळ अगर प्रादेशिक विधिमंडळ एकांगी विचार करील असे वाटण्याचा संभव आहे. कार्यवाचक प्रतिनिधीमंडळ उत्पादकांचाच विचार विशेष करील व प्रादेशिक विधिमंडळ उपभोगी गिन्हार्डकांचाच विशेष विचार करील असे मानण्याचे कारण नाही. समाजांत उपभोग ही महत्त्वाची बाब खरी पण उत्पादनाशिवाय उपभोग नाही हेंही खरे. तथापि, वरील व्यवस्थेत कोणतीही हितसंबंध दुर्लक्षिले जाणार नाहीत अशी योजना आहे व प्रत्येकाला आपले म्हणणे मांडण्याला पूर्ण वाव आहे. एक तऱ्हेने मोकळे वातावरण राजकीयदृष्ट्या प्रत्येक नागरिकाला आढळून येईल. तथापि, नागरिकांनी आपले हितावद्दल दक्ष हें राहिलेच पाहिजे. संघ करून आपले जर कांहीं विशिष्ट हित असेल तर त्याला जपण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. व्यक्तिशः पण जास्ती परिणामकारक ह्मणजे संघशः आपले ह्मणणे राज्यमत्तेपुढे, सरकारपुढे मांडले पाहिजे व प्रसंग पडल्यास विरोध करण्यास, सत्ता न जुमानण्यास तयार असले पाहिजे. आपलं योग्य हितावद्दल दक्षता, ते जपण्यासाठी प्रयत्नाची तत्परता, प्रसंगी सरकारास विरोध करणे जरूर पडल्यास त्यागास सज्जता, हे त्रिविध सद्गुण नागरिकांत नसतील तर नागरिकधर्माचे पालन त्यांचे हातून होणार नाही. शासनाकडे, सरकारी कृत्यांकडे उदासीनवृत्तीने न पाहता, सावधानवृत्तीने जर नागरिक पाहतील तरच त्यांचे हक्क कायम राहतील, त्यांचे स्वातंत्र्य अबाधित राहील. शिवाय व्यक्तिविकासाला दक्षता व त्याग बुद्धीची अत्यंत जरूरी असते. ध्येयासाठी त्याग करण्याची वृत्ति व तयारी हें खरोखर व्यक्तीच्या उन्नतीला आवश्यक असे रसायन आहे, प्रगतीचे जीवनतत्त्व आहे. त्याग हाच शीलाचा आत्मा आहे. म्हणून व्यक्तीच्या उन्नतीच्या दृष्टीने, विकासाच्या दृष्टीने त्याने दक्ष राहावे व जे योग्य वाटते त्याचेसाठी स्वार्थत्याग करण्यास तयार व्हावे, त्यांतच त्याच्या हिताबरोबर सामाजिक हिताचा पण संबंध येतो. अशा वृत्तीची माणसे, असे निर्भीड नागरिक समाजांत आहेत यामुळे प्रसंगी समाजातील शांततेस व सुव्यवस्थेस

धोका असतो हे खरें असलें तरी तो धोका आहे म्हणूनच सरकार, लोकमताची दखल घेण्यास तयार असतें, हा सामाजिक फायदा या वृत्तीचे नागरिक असल्यास मिळतो. ज्या समाजांत लोक गुण्यागोविंदानें राहून राज्यसत्तेला योग्य प्रसंगीसुद्धां संघटित विरोध करण्यापेक्षां व त्यापासून अस्वस्थता निर्माण करण्यापेक्षां सरकारचे कलाकलानें घेऊं व मुकाट्यानें राहूं ह्या वृत्तीचे असतील, त्या समाजांत स्वातंत्र्याची गोडी राहाणार नाही. स्वातंत्र्याची गोडी, त्याचेसाठीं व तें टिकविण्यासाठीं कराव्या लागणाऱ्या प्रयत्नांत, धडपडींत असते. ही धडपड बंद झाली, लोकांच्यांत ही वृत्तीच मावळली तर स्वातंत्र्याची वृत्तीही मावळेल ही गोष्ट निश्चित आहे. राज्यघटना कितीही चांगली असली, शासनसंस्था कितीही निर्दोष असल्या तरी स्वातंत्र्य हे शेवटीं नागरिकांच्या वृत्तीवर व शीलावर अवलंबून आहे. सरकारला अगर राज्यसत्तेला जबाबदारीची जाणीव घटनेंतील नियमापासून होत नाही तर नागरिकांच्या स्वातंत्र्यरक्षणाच्या निश्चयापासून, शीलाचे कणखरपणापासूनच. घटनेंतील कलमें बाजूस सारलीं तर निश्चयानें जात्र मागणारा निर्भीडवृत्तीचा नागरिकवर्ग विद्यमान असेल तर तीं कलमें बाजूस सारलीं जाणार नाहीत; घटनेप्रमाणें सरकार वागेल. इतकेंच नव्हे तर समाजाची प्रतिष्ठा, त्याची राजकीय प्रगति या शीलवान बश्रेष्ठ वृत्तीच्या नागरिकावरच अवलंबून असते. घटनापंडित व कायदेपंडित यांनीं सर्व बुद्धि खर्च करून किती जरी निर्दोष घटना तयार केली, राज्यकारभाराबाबत आदर्श नियम केले तरी त्या सर्वांना यश यावयाचें असेल तर लोकमत संघटित व दक्ष पाहिजे, नागरिक निर्भीड व निश्चयी पाहिजेत. ज्या लायकीचे लोक, त्या लायकीचें सरकार या म्हणण्यांत पण कांहीं अर्थ आहे. उदासीन, निष्काळजी, भेकड असे नागरिक असले कीं राज्यसत्ता जुलमी, जनतेच्या इच्छेला न जुमानणारी अशी होणें अपरिहार्य आहे. उलट, दक्ष, निर्भीड, त्यागीवृत्तीचे नागरिक असतील तर तेथील सरकार प्रजाहिततत्पर, लोकमताला मान देणारें व प्रगतिप्रिय होईल. राज्यकारभार कसा राहील हें शेवटीं नागरिक आपल्या वृत्तीनें ठरवितो.

सरकारच्या राजकीय जबाबदारीची जी व्यवस्था शासनसंस्थेंत असावी असें वर म्हटलें आहे ती व्यवस्था कार्यक्षम व्हावी, योग्य रीतीनें चालावी म्हणून नागरिकवर्ग जसा दक्ष असावा लागतो, तशीच दक्षता व निर्भीडपणा न्यायदानांतही असली पाहिजे, नव्हे अत्यंत आवश्यक आहे. राज्याचें जबाबदार हें स्वरूप यथार्थ व्हावयाचें तर न्यायदानी सत्ता [**Judicial power**] स्वतंत्र असली पाहिजे. कार्यकारी सत्तेची संदेश मानणारी दासी असतां कामा नये. तिच्यापुढें न्यायाचे दृष्टीनें, सामान्य नाग-

रिक व विद्यमान सरकार हे समान असले पाहिजेत. सरकारने अपकृत्य केल्यास त्या-
 विरुद्ध नुकसानभरपाई मागण्याचा हक्क नागरिकांला असला पाहिजे व त्याचा
 निवाडा सर्वसामान्य न्यायालयांनी दिला पाहिजे. नागरिकांप्रमाणेच सरकारने करार-
 भंग केल्यास त्याविरुद्ध दाद न्यायालयांतून मिळाली पाहिजे व या सर्व न्यायादानांत
 निःपक्षपातीपणा राहावा म्हणून नेमले जाणारे न्यायाधीश कार्यकारी सरकारने नेमू-
 नयेत. स्वतंत्र मंडळाने लायक व्यक्ति पाहून नेमावेत. तथापि, जरी कार्यकारी सरका-
 रने नेमले तरी त्यांना काढून टाकण्याचा हक्क, बदलीबहालीचा हक्क, त्याचेकडे
 नसावा. नोकरीत पुढे पाऊल पडावयाचें असेल तर विद्यमान सरकारची मेहेरनजर
 पाहिजे अशी परिस्थिती असेल तर न्यायाचा रंग सरकारी छापाचाच राहील. म्हणून
 न्यायखाते स्वतंत्र पाहिजे. कार्यकारी सत्तेचे त्यावर प्रभुत्व असतां कामा नये. विधि-
 मंडळाने केलेला जो कायदा असेल त्याचा यथार्थ अर्थ कोणता हें सांगण्याचें कार्य
 न्यायाधिकांचेच असलें पाहिजे. कोटल्याही कायद्याने, त्यांतील अगर अन्य कायद्यांतील
 कलमांचा निर्णयात्मक अर्थ करण्याची सत्ता, कोटल्याही कार्यकारी [Executive]
 अधिकार्यांकडे असतां कामा नये. जिल्हा मॅजिस्ट्रेटला कोणतें लिखाण राजद्रोहात्मक
 आहे हें ठरविण्याचा अधिकार कायद्याने दिल्याबरोबर, त्याने त्याप्रमाणे ठरविलेले लिखाण
 खरोखरीच तसें आहे कीं नाहीं हें पाहण्याचा हक्क मुद्दां न्यायाधिकांना असूं नये ही
 गोष्ट आधुनिक जगांतील न्यायाचे कल्पनेला धक्का देणारी आहे. पण अशी वस्तु-
 स्थिती या देशांत आहे. म्हणून नागरिकन्वातंत्र्याचे संरक्षणार्थ, न्यायखाते व कार्य-
 कारी सरकार हें एकमेकांपासून स्वतंत्र पाहिजे. न्यायदान हा हक्क न्यायाधिकांचा
 आहे, कार्यकारी अधिकार्यांचा नाहीं; त्यांना तो असतां कामा नये. राज्यकारभार
 करतांना कार्यकारी अधिकार्यांना सत्ता असणें अवश्य आहे. राज्यकारभारविषयक
 अनेक कार्यंद असतात, अनेकांन कार्यकारी अधिकार्यांना कलमांचा अर्थ करण्याची
 जबाबदारी टण्यांत आलेली असते व तें कार्याचे कारभाराचे दृष्टीने जरूरपण असतें.
 तथापि, कार्यकारी अधिकार्यांना असलेली सत्ता, व अनेक वावरीत त्यानें अर्थ
 लावून केलेले कार्य हें सर्व कायद्याला अनुसरून असलें पाहिजे. अर्थ करण्याची मुभा
 याचा अर्थ, अनर्थ अगर अन्याय करण्याची मुभा असा नव्हे. सारासार विचाराला व
 विवेकाला अनुसरूनच जें योग्य असेल तेंच त्यानें केलें पाहिजे. प्रत्येक समाजांत,
 न्याय्य कोणतें, विवेकाला धरून कोणतें हें समजून घेण्यासारखें असतें. कांहीं मौलिक
 हक्क, कांहीं मौलिक संकेत हे असतातच. त्यांचे विरुद्ध कार्यकारी सत्तेनें जातां कामा
 नये. मग हे हक्क अगर संकेत राज्याचे घटनेत स्पष्ट केलेले असोत अगर नसोत. त्या

हक्कांसाठी, ह्या मौलिक हक्कांसाठी, पूर्वजांनी त्याग केलेला असतो, लढा केलेला असतो. हा वारसा विनधोक राहिला पाहिजे. सभास्वातंत्र्य, भाषणस्वातंत्र्य, अपराधांची उघड चौकशी, मुद्रणस्वातंत्र्य, जो अपराधी तोच न्यायाधिकारी असू नये वगैरे बाबी मौलिक स्वरूपाच्या असतात. यांच्या छटा समाजाच्या जीवनांत पूर्णपणे पडलेल्या असतात. असले मौलिक संकेत समाजजीवनाशी समरस होऊन बसलेले असतात, त्यामुळे परंपरा उत्पन्न झालेली असते. संस्कृतींत त्यांचा समावेश झालेला असतो. मांसहार पिढ्यान्पिढ्या न करणाऱ्या गृहस्थाला, मांस पाहून जशी शिसारी येते व तो ते सहन करू शकत नाही, तीच गोष्ट असल्या मौलिक बाबतींत असते. चौकशी-शिवाय अटक, गुप्त चौकशी, वगैरे गोष्टी अंगावर शहोर आगणाऱ्या असतात. इतक्या त्या परंपरेंने अस्वाभाविक झालेल्या असतात. मौलिक झालेल्या, परंपरेंत मुरलेल्या, समाजजीवनांत प्राधान्य पावलेल्या गोष्टींविरुद्ध कार्यकारी सत्तेने अगर निच्या अधिकाऱ्याने जातां कामा नये. आपल्या कृत्याचा अखेरचा न्यायनिवाडा देण्याचा अधिकार पण सरकारला, अगर सरकारी अधिकाऱ्याला असतां कामा नये. ते काम न्यायाधिकाऱ्यांचेच. न्यायस्वातंत्र्य स्वतंत्र, न्यायाधीश निर्भीड व लायक व न्यायदान धिक्की असं असले म्हणजे, न्यायदानी सत्तेकडून नागरिकांच्या स्वातंत्र्याचें योग्य संरक्षण होईल.

निःपक्षपाती व निर्भीड न्यायदानाप्रमाणेंच मुद्रणस्वातंत्र्य, लेखांचे स्वातंत्र्यासाठी आवश्यक आहे. प्रसिद्धीस्वातंत्र्य जेथे नाही तेथे जबाबदारीची वस्ती नाही हें निश्चित. जेथे राज्यकारभार गुप्त, त्यावरील टीकेला वाव नाही, काय छपावें हें सरकारचे मर्जीवर अवलंबून, तेथे हुकुमशाही, वर्गशाही कारभार होणार हें अपरिहार्य आहे. देशांतील वर्तमानपत्रांना राज्यकारभारावर टीकाटिप्पणी करण्याचा पूर्ण अधिकार असला पाहिजे. संपूर्ण मुद्रणस्वातंत्र्याचें वातावरणांतच स्वातंत्र्याला पूर्णता येते. म्हणून सरकारवर टीका करण्यास पूर्ण वाव पाहिजे. सरकारी कृत्यें, सरकारी धोरणें, सरकारी अधिकारी हे केवळ सरकारी म्हणून टीकातीत असतां कामा नयेत. बेअदबी अगर बदनामी करणारा मजकूर नसला म्हणजे झाले. तथापि, असा मजकूर, असें लिखाण लिहिलें गेलें तरी न्यायालयें न्याय देण्यास मोकळीं आहेत. काय लिहावें हें सर्वस्वी लिहिणाराचें आधीन असावें. बाह्यतः मुद्रणस्वातंत्र्य पण प्रत्यक्ष व्यवहारांत सरकारचे इशान्यावर चालणारी वर्तमानपत्रें असलीं म्हणजे लोकशाहीचे नांवाखालीं गटबाजी वावरत असते. काय छपावें, कसें छपावें, केव्हां छपावें याबद्दल जेथे सरकार संपादकांना अगर मालकांना गुप्तपणे सूचना देत असेल तेथे वर्तमानपत्रें निर्भीडपणें अगर निःपक्षपातीपणें लिहितील हें अशक्य आहे. सरकारचे हातीं अधि-

कार व पुरस्कार करण्याची साधनें असल्यामुळे सरकार आपल्या पक्षाचा असा वर्तमानपत्रांचा गट करू शकतें. ज्या वर्गाचा दाव सरकारवर असतो ते वर्ग संपन्न असतात व आपल्या पैशाच्या जोरावर बहुतेक वर्तमानपत्रें आपल्या आधीन करून घेतात. मुद्रणस्वातंत्र्य असून वर्तमानपत्रें लाचार, लांचखाऊ, पक्षपाती, कर्तव्य-विन्मुख होऊ शकतात. सरकार व मुद्रणव्यवसाय (Press) यांची युति लोकशाहीचे मुळावरच असते. वर्तमानपत्रें म्हणजे लोकमताचे शिक्षक, प्रवर्तक व प्रक्षोभकही असतात. शस्त्रापेक्षां जास्त तीव्र, अस्त्रापेक्षां जास्त व्यापक, मंत्रापेक्षां अधिक मोहक व मारक असें हें वर्तमानपत्रांचें तंत्र आहे. मतप्रसारार्थी उत्कृष्ट व प्रभावी साधनें म्हणजे वर्तमानपत्रें व नभोवाणी; हीं ज्याचे हातीं त्याचे हातीं लोकमत, त्याचें हातीं राज्यकारभार. निर्भीड, स्वतंत्र व धिक्की पत्रकार व वृत्तपत्रें जेथें आहेत, तेथील स्वातंत्र्य जिवंत आहे. स्वातंत्र्याचा खरा आधार मुद्रणस्वातंत्र्य आहे व तें यथार्थ असलें पाहिजे. कारस्थानें, खटपटीलटपटी, प्रसिद्धीस्वातंत्र्य व निर्भीड पत्रें असलीं म्हणजे फारसें मूळ धरत नाहीत. जुलूमजबरदस्ती, हुकुमशाही व मुद्रणस्वातंत्र्य एका राज्यांत राहूं शकत नाहीत. “तोफांसे मुकाबला है तो अखबार निकालो” तोफांना तोंड द्यावयाचें आहे तर वर्तमानपत्र काढा हा कवि अकबराचा सल्ला अगदींच अयथार्थ नव्हता. मुद्रणस्वातंत्र्य लोकशाही स्वातंत्र्याच्या पंचप्राणांपैकीं एक प्राण आहे.

कार्यवाचक प्रतिनिधीमंडळापेक्षां प्रादेशिक मंडळाकडे अखेरची सत्ता असावी ही व्यवस्था श्रेष्ठ म्हणून वर सांगितलें आहे. प्रादेशिक स्वरूपाची राज्यसत्ता असली म्हणजे सर्व नागरिकांचे उपभोगी या नात्याचे हितसंबंध चांगल्या रीतीनें जपले जातात असेंही वर म्हटलें आहे. सर्व नागरिक उत्पादक नसले तरी उपभोगी असतात व त्या नात्यानें त्यांनीं संघटन करून प्रादेशिक राज्य निर्माण केलेलें असतें. म्हणजे नागरिक केवळ नागरिक या नात्यानें मतदारसंघांत येऊन आपले प्रतिनिधी निवडून देऊन विधिमंडळ बनवीत असतो व त्याच्यामार्फत विद्यमान सरकार स्थापीत असतो. व्यक्तिव्यक्तींत अनेक भेद असले तरी सर्व व्यक्ति उपभोग घेणारे नागरिक असतात म्हणून जास्तीत जास्त व्यापक व सर्वांना सामान्य अशा भूमिकेवर संघटन करावयाचें झाल्यास प्रादेशिक दृष्टीनें च शक्य आहे हें उघड आहे. तथापि, प्रादेशिकदृष्ट्या संघटित झालेली राज्यसत्ता नागरिकांचे हिताचे दृष्टीनें कार्यक्षम व्हावयाची असेल तर राज्यांतील उत्पादनावर तिचा अधिकार असला पाहिजे. आर्थिक विषमता असली तर तिचा परिणाम राजसत्तेमार्फत उत्पादनावर होतो. ज्यांचे हातीं

संपत्ति व ती निर्माण करण्याची साधने आहेत, तेच उत्पादन कसे व्हावे, किती व्हावे व कोठे व्हावे हें अखेरीस ठरवितात. म्हणून आर्थिक विपमता शक्य तितकी कमी व आर्थिक समता शक्य तितकी जास्त असेल तरच राज्यसत्तेला उत्पादनावर खरा अधिकार गात्रवितां येईल. अफाट संपत्ति अल्प लोकांच्या हातीं व असंख्य माणसें आज-उद्यांचे काळजीत चिंतामग्न अशी समाजाची परिस्थिती असली म्हणजे राज्याचे कांहीं हेतु असोत, शासनतंत्र, श्रीमंतांचे वाजूनें बहुसंख्यांक गरिबांचे हिताविरुद्ध वापरले जाते हा अनुभव आहे. गरिबांचे हाल दूर होण्याऐवजीं श्रीमंतांच्या सुखसोयींत भर पडते, गलिच्छ वस्त्या सुधारण्याऐवजीं सुंदर उपनगरे वसविलीं जातात. प्राथमिक शिक्षणापेक्षां उच्च शिक्षणाकडे जास्त पैसा खर्चिला जातो. खेडेविभागांतील रस्त्याकडे लक्ष न जातां श्रीमंतांच्या मोटारींची सोय व्हावी म्हणून हमरस्ते रुंदावले जातात, काँक्रीटचे केले जातात. चैनीचे वस्तूंवर कर न बसतां गरिबांच्या आवश्यक वस्तूंवरच तो बसविला जातो. सतत व संतत गरिबीमुळे मनुष्याचें मनही कमताकड होतें. पुरेसें अन्नवस्त्र मिळाल्यानंतर जी परसन्नता मनाला वाटते त्यांतच स्वाभिमान तेजाळतो व मनाचा कणखरपणा वाढतो. आर्थिक विपमतेचे दुष्परिणाम नुसते भौतिकच नसतात, मानसिकही असतात. लोकशाही स्वातंत्र्य यथार्थपणें सर्वोंना उपभोगण्यास मिळावें म्हणून आर्थिक समता, जास्तीत जास्त समाजांत असणें आवश्यक आहे.

समाजांत विपमता घालवून आर्थिक समतेचें वातावरण निर्माण करावयाचें म्हणजे कांहीं तरी स्वरूपांत समाजसत्तावाद अगर साम्यवाद स्वीकारला पाहिजे. निदान-पक्षीं खाजगी मालकीच्या उद्योगधंद्यांवर नियंत्रण घालून त्यांच्या आर्थिक दुष्परिणामांपासून समाजाला शक्य तितकें मुक्त केलें पाहिजे. शंभर टक्के साम्यवाद २५ वर्षे प्रयोग करून रशियांत स्थापित झाला नाहीं. मर्यादित प्रमाणांत, खाजगी मालकी-खाजगी धंदे उपस्थित राहिलेच. मनुष्यमात्रांत परिग्रहबुद्धि उपजतच आहे असें म्हटलें तरी चालेल. वतनासाठीं धर्म सोडतील पण वतन कायम ठेवतील, जहागिरी-साठीं प्राणापेक्षां प्रिय असलेली राष्ट्रनिष्ठा सोडतील पण जहागिर वांचवतील, संपत्ती-साठीं सत्य सोडतील पण तिला कायम करतील, ही मनुष्यप्रवृत्ति सार्वत्रिक आहे. जे अपवाद असतात तेच सत्याचे आधार, जीवनाचें श्रेष्ठत्व, प्रगतीचें चैतन्य होत. तथापि, सर्वसाधारणपणें मनुष्य जें बाळगून आहे तें सोडण्यास तयार नसतो. ही परिस्थिती लक्षांत घेतां आर्थिक समतेकडे होणारी समाजाची प्रगति हळू हळू कां हें समजून येतें. तथापि, समाजांतील संपत्तीचें उत्पादन व विभागणी यांचें नियंत्रण

कांहीं तरी प्रमाणांत झालेच पाहिजे व तें करतांना सार्वजनिक हिताचीच दृष्टि ठेवून प्रत्येक नागरिकास समानहक्कांनं किमानपक्षीं आवश्यक तेवढें मिळेल असें घडवून आणलें पाहिजे. सार्वजनिक हित म्हणजे कांहीं व्यक्तींच्या वैयक्तिक हितांची रास नव्हे. या व्यक्ति राष्ट्रांत आहेत, राष्ट्रांत उत्पादन कार्य करीत असतात येवढ्यावरून त्यांचें हित सार्वजनिक हित होऊं शकत नाहीं. सार्वजनिक हित म्हणजे ज्यांत प्रत्येकाला भाग आहे व निदान शक्य तितका सारखा भाग आहे तेंच; व एवंगुण-विशिष्ट सार्वजनिक हित जें सरकार जपूं शकत नाहीं, तें नैतिकदृष्ट्या अनधिकारी आहे. केवळ सक्तीचे जोरावर तें सत्ता चालवूं शकतें इतकेंच. तात्पर्य, यथार्थपणें लोकशाही स्वातंत्र्य नांदावयाचें असेल तर आर्थिक समता शक्य तितकी जास्त समाजांत असली पाहिजे, घडवून आणली पाहिजे.

ही आर्थिक समता उत्पन्न व्हावी म्हणून उत्पादनाच्या संस्था कोणत्या स्वरूपाच्या असाव्यात, शासनसंस्था कोणत्या स्वरूपाच्या असाव्यात हे सर्व प्रश्न महत्त्वाचे आहेत. तथापि, येथें तात्त्विक विचार करतांना येवढें सांगणें जरूर आहे कीं, समाजांत मालमत्ता व संपत्ति यांचे मालकी संबंधीं कांहीं जरी कल्पना असल्या तरी समाजांतील प्रत्येक नागरिकाला निदान त्याला आवश्यक तेवढें आवश्यक अशा किमान गरजा भागाविण्याकरितां मिळालें पाहिजे, ही व्यवस्था राज्यानें केली पाहिजे. या व्यवस्थेआड येणाऱ्या मालमत्तेच्या मालकीहक्कासंबंधाच्या सर्व कल्पना अनैतिक व असामाजिक आहेत म्हणून राज्यसत्तेनें त्या अग्राह्य ठरविल्या पाहिजेत. वरील व्यवस्थेला ज्या हक्कांपासून, ज्या मालकीहक्कांपासून बाध येतो ते हक्क कायदेशीर असले तरी नैतिकदृष्ट्या ते गैर आहेत. जें मिळविलें नाहीं तें मिरविण्याचा हक्क असूं नये. समाजांत श्रम आणि आराम यांत कार्यकारणभाव असला पाहिजे. कांहींनीं श्रमावें व कांहींनीं आराम घ्यावा यांत न्याय नाहीं. जें श्रमानें मिळविलें असेल तेंच उपभोगण्याचा हक्क नैतिक व न्याय्य आहे. अशा रीतीनें समाजहेतूला अनुसरून व्यक्ति जें मिळवील तें त्याच्या श्रमाची किंमत; जी मालमत्ता अगर मिळकत याप्रमाणें व्यक्ति मिळवील तिचें स्वरूप नैतिकदृष्ट्या इष्ट व राजकारणी न्यायाचे दृष्टीनें तिच्या श्रमाचें, तिनें केलेल्या कार्याचें राज्यसत्तेनें केलेलें मूल्यमापन असें राहिल. श्रम केले तर संपत्ति व श्रमाप्रमाणें संपत्ति असें झालें म्हणजे मालमत्ताविषयक हक्क श्रम केले तरच उत्पन्न होतील. समाजांत कांहीं कार्य केले तर त्यामुळे जें मिळेल तें व्यक्ति बाळगूं शकेल. परिश्रममूलक परिग्रह असा न्याय होईल. एकांनें श्रमावें व

दुसऱ्याने त्याचें फल भोगावें हें अनैतिक म्हणून अन्याय्य आहे. ज्या राज्यांत केवळ जगण्यासाठीं कांहीं मरमर मरतात, श्रम करतात व कांहीं स्वतः कांहींही न करतां दुसऱ्याचे श्रमावर जगतात, त्या राज्यांत न्याय नाही. उपभोगासाठीं उत्पादन पाहिजे. त्याचप्रमाणें उत्पादन न करणारास उपभोग पण मिळतां कामा नये, या व्यवस्थेंत खरा न्याय आहे. जो श्रम करणार नाही, सामाजिक हेतुप्रीत्यर्थ जो कांहीं उत्पादन करणार नाही त्याला नागरिकत्वहि असू नये. राज्यकारभारांत मतदानाचा हक्क संपत्तीचे मालकीवर ठेवणें अगर मिळकतवाल्यांना खास हक्क देणें यांत न्याय नाही. नागरिकत्वाचा संबंध मिळकतीशीं नसावा, व्यक्तीशीं असावा. श्रीमंत मनुष्य पण वेडा आहे, तरीसुद्धा त्याला मताधिकार देणें म्हणजे वस्तुतः निर्जीव गोष्टीला मत देण्याचा हक्क देणें असें होतें. अज्ञानाला मत नसावें, वेड्याला मत नसावें याचा अर्थ मताचा हक्क व्यक्तीचें व्यक्तित्व लक्षांत घेऊन दिला जातो. हीच खरी मूलभूत व योग्य दृष्टि आहे. जें सर्वांना सर्व नागरिकांना समान असेल त्यावर हा अधिकार आधारलेला असावा. म्हणजे नागरिकाला तो नागरिक आहे येवढ्याच गोष्टीवर हा अधिकार असला पाहिजे. किमान आवश्यक गरजा सर्वांनाच असतात, त्या भागल्या पाहिजेत म्हणून सर्वांचें तेवढ्यापुरतें हित सारखें व त्यांच्यांत हितैक्यहि असतें. या दृष्टीनें राज्यकारभारांत प्रतिनिधित्वहि सारखेंच असलें पाहिजे. प्रतिनिधित्वाचे दृष्टीनें, मतदानाचे दृष्टीनें साहित्यसम्राट् व निरीक्षर माळी, मोतीवाला व मोळीविक्या हे जरी सारखे असले तरी त्यांच्या उत्पादनाचें फळ, श्रमाची किंमत, अगर मेहनताना सारखाच असेल असें नाही. सामाजिक मान्यता व गौरव तर सारखा नसणारच. तथापि, सामाजिक व्यवस्थेनें, समाजरचनेनें, समाजांतील नागरिकांच्या प्रवृत्तींना सारखा वाव मिळावा, म्हणून त्यांत व्यक्तिभेद न करतां सारख्याच महत्त्वाच्या मानून त्याप्रमाणें समाज-व्यवस्थेचें, समाजसंघटनेचें स्वरूप घडवून आणलें पाहिजे. समतेचा भाव समाज-संघटनेंत उमटला पाहिजे. जड आणि प्राज्ञ, दोन्ही विद्यार्थ्यांना सारखें शिकविलें पण परिणाम निराळा झाला, यांत गुरूचा गौरव नाही. उलट त्यांना सारखें शिकविलें हेंही तत्त्वतः खरें नाही. ज्या प्रमाणांत परिणामांत सारखेपणा दिसून येईल त्या प्रमाणांत शिकविण्यांत समता होती व त्या प्रमाणांत गुरूचा गौरव आहे हें खरें सत्य आहे. गुरूचें कार्य परिणामानें ठरवावयाचें असतें. त्याचप्रमाणें समाजानें केवळ सर्वांना सारखी संधि दिली, राज्यानें संधिसमता उपलब्ध केली येवढ्यानें तें श्रेष्ठ ठरत नाही; तर प्रत्यक्ष परिणामांत या संधिसमतेमुळें किती समता उपलब्ध झाली, त्या दृष्टीनें किती यश मिळालें यावर तें श्रेष्ठत्व अवलंबून आहे.

येथपर्यंत मांडलेल्या विचारांवरून एक गोष्ट स्पष्ट आहे की, सामाजिक हेतु, समानहित साधण्यासाठी राज्यसंघटनेची आवश्यकता आहे. राज्याचे प्रत्यक्ष संघटन कसे जरी असले तरी ते आवश्यक आहे. समाजातील सर्व संघटनांत राज्यविषयक संघटन हे श्रेष्ठ आहे. कारण त्यावरच सर्व समाज अवलंबून आहे. नानाविध विरोध ज्यांत आहेत, अनेक हितसंबंध ज्यांत आहेत अशा नानाविध व असंख्य व्यक्तींनी भरलेला समाज, याला कांहीं जरी नियंत्रण घालणारे, सर्व लोकांना, सर्वांच्यासाठी आहे असे कांहीं थोड्या प्रमाणांत तरी वाटेल असे सार्वजनिक संघटन असल्या- शिवाय भागत नाही व ते सार्वजनिक संघटन म्हणजे राज्य. या राज्यामुळे, कांहीं स्थैर्य समाजांत उत्पन्न होतं, कांहीं विश्वास उत्पन्न होतो, कांहीं परंपरा उभारल्या जातात. सर्व लोकव्यवहाराचा आधार म्हणजे राज्य. राज्याचे हे श्रेष्ठत्व मानणं अप- रिहार्य आहे हे मानले तरी ते करील ते सर्व नैतिक दृष्टीने श्रेष्ठ असे मात्र नाही. कांहीं हेतु साध्य व्हावेत म्हणून तर समाजाने, व्यक्तींनी हे संघटन स्वीकारले. मानवव्यवहार सुरळीत व्हावा म्हणून मनुष्य राजा केला, त्याला चक्रवर्ती केले. कांहीं हेतु साधण्या- साठी, राज्य हे एक साधन निर्माण झाले. हे त्याचे मौलिक स्वरूप विसरून चालणार नाही, आतां ते सनातन झाले म्हणून साध्य स्वरूपाचे होणार नाही. प्रतिष्ठा वाढली तरी पायरी सोडून ते जाऊं लागल्यास विरोध केला पाहिजे. विजयादशमीस शस्त्राची पूजा केली तरी संरक्षणाचे कामी नालायक ठरल्यास ती फेंकली पाहिजेत. त्यांचा उपयोग ज्याच्यासाठी आहे तो जर होत नसेल तर त्यांचा त्याग केला पाहिजे. मानवी जीवन संपन्न व पूर्ण होण्याचे कामी साधन म्हणून राज्य आहे. त्याचे सामर्थ्य व त्यावरील निष्ठा वरील हेतु ज्या प्रमाणांत साध्य होतील, त्यावर अवलंबून आहे. राज्यासाठी प्रजा नाही, प्रजेसाठी राज्य आहे. मनुष्यासाठी शस्त्र आहे, त्याची पूजा झाली म्हणून हा मौलिक संबंध बदलत नाही; जेथे या संबंधी विपरीत भावना आहेत तेथे काय होतं हे आज जग पाहात आहे. व्यक्तिविकासाला वाव मिळत नसेल तर या साधनांत कांहीं तरी गोम आहे असेच नागरिकांना वाटेल. व्यक्तींच्या उन्नतीला व विकासाला असणारे व येणारे अडथळे जर राज्यसत्ता दूर करणार नाही तर तिचा निषेधच नागरिक करतील. राज्य या साधनाद्वारे जर मनुष्याला त्याच्यातील उत्कृष्ट प्रवृत्तींना वाव मिळून व्यक्तिविकास करतां आला नाही, तद्विषयक मानसिक समाधान मिळाले नाही तर ते साधन त्याचे दृष्टीने व्यर्थ आहे. या साधनाचे द्वारे जास्तीजास्त लोकांना जास्तीत जास्त समाधान मिळेल असेच त्याचे कार्य असले

पाहिजे. असें कार्य करणाऱ्या साधनाला राज्याला, निष्ठावंत राहाणें योग्य ठरेल. राज्यसत्ता मौलिक हेतूंचा विपर्यास करून वागूं लागली तर नागरिकांचा धर्म तिला विरोध करून विवेकानें आपली मुक्तता करून घेणें हा आहे. मौलिक हेतूंचा विपर्यास होऊन राज्य—सत्तेचा दुरुपयोग होऊं लागला म्हणजे स्वातंत्र्य नष्ट होतें व मानसिक गुलामगिरी पसरत जाते. या दोन्हीपासून स्वतःला व समाजाला वांचविणें हाच खरा नागरिकधर्म आहे. साधन हें साधन राहिलें पाहिजे, प्रजेनें राज्याला हेतुसाध्यर्थ दिलेलें प्रभुत्व याच कारणाकरितां मर्यादित राहिलें पाहिजे.

: नागरिकधर्म व नागरिकहक्क :

राज्याचा लौकिक त्यांतील नागरिकांना कोणत्या स्वरूपाचें स्वातंत्र्य आहे यावर अवलंबून आहे. कोणत्या नागरिकहक्कांचे पालन तें करतें यावर त्याची प्रतिष्ठा मानली जाते. नागरिकांना किती सुखासमाधानांनं त्यांत राहातां येतें यावर त्याची योग्यायोग्यता ठरते. केवळ केलेला कायदा व दिलेला हुक्म अंमलांत आणणारे सत्ताधीश व प्रभुत्वपूर्ण असें संघटन म्हणजे राज्य ही व्याख्या कायद्याचे दृष्टीनें बरोबर असली तरी राजकारणमीमांसेचा विचार करीत असतांना, राज्यशास्त्राचा विचार करीत असतांना ती उपयोगी पडत नाहीं. कायदा अगर विधि जें आहे तें सांगतो; शास्त्र आणि मीमांसा जें आहे तें कां आहे याचा प्रपंच करतात. ते योग्य अगर अयोग्य ठरवितात, तें कां आहे, कसें आलें, याची कारणें सांगतात. येथें राज्याचा विचार केवळ विधिवृष्टीनें करावयाचा नाही. म्हणून राज्याला देण्यांत येणारी नागरिकांची निष्ठा कायद्याचे गजानें मोजून भागणार नाही. ती मापानें पूर्ण भरली तरी तिचें स्वरूप काय आहे हें पाहिलें पाहिजे. मापानें दूध प्रमाणाप्रमाणें भरलें. पण त्याची प्रत पाहातां तें नुसतें दूधमिश्रित पाणी होतें असें आढळून आलें तर काय उपयोग ? दुधाची प्रत मापावर नाही. गजानें वारभर कापड भरलें पण विरळ असलें तर काय उपयोग ? नागरिक कायद्याविरुद्ध जात नाहीत पण राज्याबद्दल आपुलकी नाही, प्रेम नाही तर काय उपयोग ? म्हणून राज्याला निष्ठावंत राहिल्यापासून काय मिळणार, कोणतें सुख लाभणार, किती समाधान होणार यावर नागरिकांची निष्ठा अवलंबून राहते. किंबहुना, नागरिक हा नागरिक आहे म्हणूनच त्यानें प्रत्येक सरकारी कृत्य, प्रत्येक धोरण तपासून पाहिलें पाहिजे, त्या मागील हेतु हुडकून काढला पाहिजे, त्याचें स्वरूप नीट निरखून पाहिलें पाहिजे, हें त्याचें कर्तव्य आहे व हें त्यानें केलें पाहिजे. सरकारनें कृत्य केलें म्हणजे तें योग्य अगर न्याय्य मानणें व त्यास मान तुकविणें ही अनानगरिकदृष्टि आहे. खरी नागरिकदृष्टि म्हणजे सरकारी कृत्य, सरकारी

धोरण हें योग्य कीं अयोग्य हें पाहून नंतरच तें मान्य अगर अमान्य करावयाचें हें ठरवितां यावें म्हणून कांहीं नमुना, कांहीं प्रमाण समाजांत उपलब्ध असलें पाहिजे, कांहीं निकर्ष पाहिजे. कांहीं ध्येय, कांहीं साध्य डोळ्यांसमोर असलें पाहिजे, व हें सर्व असतें म्हणूनच नागरिकाला योग्य कोणतें, अयोग्य कोणतें, इष्ट कोणतें, अनिष्ट कोणतें हें ठरवितां येतें. सत्तेनें केलें म्हणून तें सात्त्विक हा सिद्धांत चुकीचा व घातक आहे. सात्त्विकता कर्त्यावर अवलंबून नाही, कार्याचे स्वरूपावर आहे. सरकारी कृत्य अगर धोरण हें या दृष्टीनें नागरिकांनं तपासलें पाहिजे. समाजांनं मान्य केलेल्या प्रमाणाप्रमाणें तें आहे का, समाजांनं मान्य केलेल्या ध्येयाकडे तें नेणारें आहे का, हें नागरिकांनं पाहावयाचें असतें. म्हणजे जे कांहीं संकेत, जीं कांहीं प्रमाणें, अगर जे कांहीं हक्क असतील त्याला सरकार आपल्या कृत्यानें, आपल्या धोरणांनं मान्यता देतें कीं नाहीं हें पाहावयाचें. याचा अर्थ असा कीं, राज्य अगर राज्यसत्ता कांहीं हक्क उत्पन्न करीत नाहीं, तर जे समाजांत असतील त्यांना मान्यता देतें व ज्या प्रमाणांत तें या हक्कांना मान्यता देईल त्यावर त्याचें खरें स्वरूप अवलंबून राहील. ज्याची जशी श्रद्धा तसा तो होतो, हाच न्याय येथें आहे. ज्या हक्कांना राज्य मान्यता देतें त्यांच्या स्वरूपाचें तें होतें.

वर निर्दिष्ट केलेले हक्कांचें महत्त्व लक्षांत घेतां खुद्द हक्कांचें स्वरूप, त्यांचा आशय, त्यांचा व्याप हें सर्व काळजीपूर्वक पाहिलें पाहिजे, त्यांची यथायोग्य चिकित्सा केली पाहिजे. हक्क हे विधायक वृत्तीनें, कांहीं तरी रचनात्मक दृष्टीनें राज्यसंघटनेवर परिणाम करीत असतात. मान्यता मिळाली, कीं त्या संघटनेच्या स्वरूपावर व कार्यावर परिणाम करीत असतात. विधायक राजकारणाचे दृष्टीनेंही त्यांना महत्त्व येतें. हक्कांचा विचार करतांना नागरिकांचे अधिकारांचा विचार करतांना, नेहमीं ते मूलभूत आहेत, पूर्वापार ते चालत आले आहेत, परंपरागत आहेत असें म्हटलें जातें. याचा अर्थ हे अधिकार अगर हे हक्क प्राचीनकाळीं कुणी तरी मानवजातीला, अगर समाजाला बहाल केले व नंतर ते लुप्त झाले व आतां ते पुन्हां मिळवावयाचे आहेत, असा करणें चुकीचा आहे व वस्तुस्थितीही तशी नाही. लुबाडलेला अगर लुप्त झालेला वारसा पुन्हा मिळवावयाचा आहे, वडिलोपार्जित संपत्ति—बाहेर गेलेली पुन्हां कुटुंबांत आणावयाची आहे, असा कांहींहि भाग येथें नाही. किंबहुना अशी दृष्टि ठेवून विचार केल्यास नुकसानच होईल. जें हल्लीं विद्यमान पिढी मागत आहे, तें प्राचीन काळीं होतें असें म्हटलें तर तें खरें नाही. ज्या स्वातंत्र्याच्या कल्पना आज आहेत, जे नागरिकांचे हक्क

आज मागितले जातात त्या बऱहुकूम एखादे काळीं समाजव्यवस्था होती असें इतिहास सांगत नाहीं. उलट आधुनिक काळांत जें राज्याचें स्वरूप उपलब्ध आहे, तें अनेक प्रकारें प्राचीन व मध्ययुगीन राज्याचे स्वरूपापेक्षां अधिक उदार व कमी जुलमी निश्चित आहे. कविकल्पनेंतील रामराज्य सोडल्यास प्रत्यक्ष अनुभवांत, विद्यमान राज्यसंघटना पूर्वीपेक्षां बरी म्हणणें चुकीचें नाहीं. याचा अर्थ तुलनेनें बरी परन्तु विद्यमान आकांक्षांना, विद्यमान राजकीय ध्येयांना अनुरूप ती आहेच असा अर्थ नाहीं. आज ज्या राजकीय कल्पना आहेत, हक्कविषयक ज्या कल्पना आहेत, त्या अनुभवानें घडत घडत आल्या आहेत, त्यांत अनुभव व आकांक्षा यांचा मिलाफ झालेला असतो, प्राप्त पक्कें करून प्राण्याकडे ओढ घेण्याचा धर्म त्यांत असतो. हक्क म्हणजे कांहीं तरी सनातन स्वरूपाचें वस्तुभांडार नव्हे कीं, जें समाजाचें स्वरूप सतत बदलत असतां तें मात्र नित्य व सनातन राहातें. निसर्गाप्रमाणें त्याचें स्वरूप कायम व सनातन असतें असेंही नाहीं. खुद्द निसर्गातील नित्यत्व सुद्धां हल्लींच्या शास्त्रीय युगांत संशयातीत नाहीं. शास्त्रीय शोध व प्रगति सारखी होत असतां समाजांत कांहीं कायमचें, निरपेक्ष व सनातन राहील हें शक्य नाहीं. कांहीं गोष्टी अत्यंत जरूरीच्या, अत्यंत महत्त्वाच्या वाटतील, आवश्यक वाटतील, म्हणून त्या समाजाला स्वाभाविक आहेत येवढें फार तर म्हणतां येईल. पण कालाकालाप्रमाणें जरूरी, महत्त्व व आवश्यकता यांच्या कल्पना बदलत असतात. म्हणून 'नैसर्गिक हक्क आहेत.' 'स्वाभाविक हक्क' आहेत असें जेव्हां म्हणण्यांत येतें तेव्हां त्यांतील मर्यादा ओळखणें जरूर आहे. जन्मलेल्या बालकाला मातेचें स्तनपान करण्याचा नैसर्गिक हक्क आहे, तो स्वाभाविक हक्क आहे. याचा अर्थ स्तनपान आवश्यक आहे म्हणून तो आहे इतकाच घेतला पाहिजे. नैसर्गिक म्हणण्यांत गरजेचा, आवश्यकतेचा भाव प्रमुख आहे. गरजेच्या कल्पना निरपेक्ष नाहीत. त्या देशकालपरिस्थितीवर अवलंबून आहेत. सर्वोच्या गरजा सर्वकाल सारख्या असणेंच शक्य नाहीं. म्हणून जे हक्क एका देशांत आवश्यक वाटतील ते दुसऱ्या देशांत वाटणार नाहीत, किंबहुना त्याच देशांत ५० वर्षांपूर्वी जे हक्क आवश्यक वाटले ते आज वाटणार नाहीत. म्हणून हक्कांना कोणी नैसर्गिक म्हटलें तर त्यांतील मर्यादा ओळखूनच म्हटलें पाहिजे. सर्व कालीं, सर्व प्रदेशीं निरपेक्ष रीतीनें कोणतेही हक्क नैसर्गिक नाहीत. किंबहुना, लौकिक अर्थानें त्यांत नैसर्गिकपणाही नाही. कोणत्या परिस्थितींत कोणते हक्क आवश्यक म्हणून स्वाभाविक व नैसर्गिक हें ती परिस्थिति पाहून ठरविलें पाहिजे. पुस्तक पाहून हें ठरवावयाचें नाही,

परिस्थितीपरीक्षणानें ठरवाययाचें आहे. हक्क सनातन आहेत कारण ते नित्य बदलतात. 'सनातन नित्य नूतनू.'

नागरिकांना आज असलेले अगर ते आज मागत असलेले हक्क अगर अधिकार पूर्वी कुणी दिले होते अगर ते नैसर्गिक आहेत, स्वाभाविक आहेत, म्हणून ते आहेत, अगर हवेत ही विचारसरणी कितपत बरोबर आहे याचा विचार वर झाला. कांहींच्या मते हे हक्क म्हणजे मनुष्याला, नागरिकाला आपल्या इच्छा पुऱ्या करण्याची सत्ता. अशी इच्छा पुरी करण्याची सत्ता असल्यास समाजांत कठीण प्रसंग येतील, समाजबंधच तुटतील. खून करण्याची इच्छा उत्पन्न झाली, परस्त्री हरण करण्याची इच्छा उत्पन्न झाली, परधन हरण करण्याची इच्छा उत्पन्न झाली व या इच्छा पुऱ्या करण्याची सत्ता नागरिकाला असली तर समाज शतशः विदीर्ण होईल, गुंडांचे व पुंडांचे फावेल. 'जिसकी लाठी उसकी भैंस' असा प्रकार होईल. म्हणून वाटेल त्या इच्छा पुऱ्या करण्याची सत्ता असें स्वरूप हक्कांचें असूं शकत नाहीं. ज्या इच्छांना समाजानें मान्यता दिली अगर ज्या पुऱ्या करणें योग्य आहे असें समाजाला वाटतें त्या पुऱ्या करण्याची सत्ता नागरिकाला असावी व तो त्याचा हक्क असावा हें म्हणणें ठीक दिसेल. नागरिकांच्या इच्छेवरच अनेक गोष्टी होत असल्या तरी सर्व इच्छा न्याय्य आहेत अगर योग्य आहेत अगर सारख्या प्रमाणांत त्या योग्य आहेत अगर न्याय्य आहेत असें कदापि म्हणतां येणार नाहीं. नागरिकांच्या इच्छांना त्या पूर्ण केल्यापासून होणारा परिणाम लक्षांत घेऊन मर्यादा घातल्या पाहिजेत. प्रत्येकाच्या प्रत्येक प्रवृत्तीला वाव देण्याची व्यवस्था जर राज्य करूं लागलें कायद्यानें तशी मुभा ठेवली तर अनर्थ होईल, समाजांतील स्थैर्य व संरक्षण नाहींसें होईल. इच्छापूर्तीचा परिणाम लक्षांत घेऊनच राज्यानें वागलें पाहिजे, कायद्यानें मर्यादा घातल्या पाहिजेत. जीवनांत पूर्णता यावी, प्रसन्नता यावी, हें ध्येय, वाटेल त्यानें वाटेल तसें वागावें व तसा त्यास हक्क असावा, सत्ता असावी या वातावरणांत साध्य होणार नाहीं. समाजांत कांहीं शाश्वति, कांहीं स्थैर्य असेल तर हें शक्य आहे. जीवित सुरक्षित असेल तर तें पूर्ण होण्याचा संभव. म्हणून वाटेल त्या इच्छा पूर्ण करण्याची सत्ता म्हणजे हक्क ही कल्पना टाकली पाहिजे. हक्कांचा अगर अधिकारांचा विचार करतांना मानवी इच्छेला मर्यादा घालून केला पाहिजे हें स्पष्ट आहे. याचा अर्थ राज्यानें मर्यादा घालून जेवढे मान्य केले तेवढेंच हक्क अगर अधिकार असें मात्र नाहीं. राज्यमान्यता मिळाली म्हणजे तो हक्क प्रतिष्ठित होतो हें खरें. तो

कोणी अमान्य केल्यास अगर त्यावर अतिक्रमण केल्यास राज्यांतील न्याय व व्यवस्था हक्कदाराचे मदतीस येईल, ती हुकूम देईल व राज्य आपल्या प्रभुत्वाचे जोरावर हक्कदाराचे हक्क त्याला उपभोगू देईल. राज्यमान्यता असली म्हणजे हक्काचे उपभोगा-बाबत येवढी निश्चिती येते हें खरें. तसेंच प्रत्येक नागरिकाला राज्यांत काय हक्क आहेत ते निश्चितपणें कळवण शकतें. राज्यांतील कायदेकानू पाहून आपला अधिकार त्याला कुठपर्यंत आहे, कुठल्या परिस्थितींत आहे हें कळू शकतें. कायद्यांत बदल झाल्याबरोबर त्याच्या हक्कांत, त्याच्या अधिकारांत बदल होतो. कायदेकानू व दिलेले न्यायालयाचे निर्णय न्याहाळले म्हणजे राज्याने मान्य केलेल्या हक्कांची मीमांसा लक्षांत येते, ते कां दिले अगर कां मर्यादित केले हें स्पष्ट होतें.

राज्यमान्यता मिळालेले हक्क म्हणजे त्यांतील व्यक्तींच्या इच्छेचें स्वरूप जाऊन त्या जागीं राज्याचें, समाजांतील सामुदायिक इच्छेचें, बुद्धीचें स्वरूप येऊन त्याचें ते निदर्शक होतात. ही राज्येच्छा राज्याज्ञेच्या स्वरूपांत, विधिरूपांत प्रकट होते. न्यायालये, या राज्याच्या आज्ञा, हे कायदे काय सांगतात, त्यांचा अर्थ काय आहे हें सांगून राज्याच्या इच्छा काय आहेत हें स्पष्ट करतात. यामुळे नागरिकांना कोणत्या मागण्यांना ताबडतोब मान्यता मिळेल हें कळून येतें. केवळ राज्यमान्यता मिळाली तरच ते हक्क एरवीं नाहींत ही कायद्याची कांटेकोर दृष्टि प्रस्तुत राज्यांत काय हक्क आहेत, राज्याने कोणते मान्य केले आहेत हें सांगेल, पण ते योग्य आहेत अगर देणें योग्य आहे हें सांगू शकणार नाहीं. कायदा काय आहे तें सांगेल, तो बरोबर कीं चूक हे सांगण्याचें कार्य तिचें नाहीं. राज्यांतील कायद्यापासून राज्याचें विद्यमान स्वरूप कसे आहे हें कळेल, कसें असावे हें ती सांगू शकणार नाहीं. राज्यमान्यता मिळाली म्हणून जे हक्क कायदेशीर झाले पण ते योग्य कीं अयोग्य हें अन्य दृष्टीनें ठरलें जातें. कायदेशीर तें सर्व योग्यच ही विचारसरणी घातक आहे व खरीही नाहीं. हिंदुस्थानांत आज स्त्रियांना मर्यादित वारसा आहे हें आजचा राज्यमान्यता मिळालेला कायदा सांगू शकेल, त्यांना घटस्फोटाचा अधिकार नाहीं हें तो कायदा स्पष्ट करील; पण स्त्रियांना पूर्णपणें वारसा देणें अगर घटस्फोटाचा अधिकार त्यांना देणें हें योग्य कीं अयोग्य हें तो सांगू शकणार नाहीं. स्वकर्णार्जित संपत्ति मृत्युपत्रानें वांटेल तशी देण्याचा हक्क हिंदूंना आहे, याचा अर्थ हा हक्क कायद्याने मान्य केला आहे. इच्छा असल्यास हिंदु गृहस्थ याप्रमाणें करू शकतो. पण त्याला हा हक्क देणें योग्य आहे का, हें काहीं कायदा ठरवीत नाहीं. वृद्ध-तरुणी विवाह होऊ शकतो, याचा

अर्थ कायदा त्याला बंदी करू शकत नाही. हा विवाह योग्य की अयोग्य हे कायद्या-
व्यतिरिक्त जी काही परिस्थिती असेल तिने ठरविले पाहिजे. तथापि, कायदा जो
निर्माण होतो, तो काही स्वयंभू परिस्थितीत निर्माण होत नाही, तत्त्वतः सामाजिक,
सार्वजनिक बुद्धीचे स्वरूप जे राज्य या संघटनेच्या मार्फत प्रगट होतो, त्याचे आशा-
पक स्वरूप म्हणजे विधि अगर कायदा. या दृष्टीने विचार करतां प्रत्येक कायद्यामागे
काही तरी विचारप्रणाली असते. काही सामाजिक इच्छा, काही सामाजिक बुद्धि,
काही संकेत गृहित धरलेले असतात. म्हणून कायद्यामागे असलेले सर्व विचार, सर्व
संकेत तपासून पाहिले पाहिजेत व ते ज्यामानाने योग्य असतील त्यामानाने कायदा
योग्य मानला पाहिजे. निव्वळ राज्यसत्तेच्या आज्ञा या स्वरूपांत त्यांना यथार्थत्व येत
नाहीं व केवळ त्या स्वरूपांत त्यांची जरूरी भासत नाही. त्यांच्यामागे काही सामा-
जिक संबंध आहेत, काही सामाजिक संकेत आहेत असे असेल तरच त्यांची यथार्थता
व जरूरी. ज्याचा समाजाच्या व्यवहाराशी काहीही संबंध नाही असा कायदा राज्य
करणार नाही. अधिकार आहे म्हणून जरी केला तरी तो निरर्थक व म्हणून अनव-
श्यक हे उघड आहे. समाजाला उपयोगी म्हणून काही तरी प्रमाणांत आवश्यक असेंच
कायद्याचे स्वरूप असते. काय उपयोगी आहे ही अर्थात् वादाची गोष्ट. आवश्यक
संबंधच कायद्यांत असतात हे चूक; जे अवश्यक असतील असे सामाजिक संबंध
कायद्यांत यावेत, आले पाहिजेत हे बरोबर.

हक्क अगर अधिकार यांना राज्यमान्यता मिळाली, म्हणजे त्यांची परिस्थिती
काय असते हे वर सांगितले. पण जेवढे मान्यता पावले तेवढेच हक्क असे मात्र नाही.
हक्क अगर अधिकार यांची भूमिका अधिक व्यापक आहे. व्यक्तिमात्राला त्याच्या
उत्कट व उत्कृष्ट प्रवृत्तींना वाव मिळून पूर्णत्व येण्यासाठी जी सामाजिक परिस्थिती
आवश्यक आहे ती प्राप्त करून घेण्यासाठी जे जे जरूर आहे त्या सर्वांचा समावेश
हक्क या कल्पनेत होतो. इतकी त्याची व्यापक भूमिका आहे. राज्याचा हेतु व्यक्ति-
विकासाला व सामाजिक विकासाला वाव मिळेल हे पाहण्याचा असल्यामुळे, या
विकासाला आवश्यक असणारे हक्क देण्यांत व त्यांचे संरक्षण करण्यावर राज्याचे हेतु
सफल होतात, राज्याला यथार्थता प्राप्त होते. आधी प्रजा मग राजा अगर राज्य.
याच न्यायाने मान्यता मिळो अगर न मिळो समाजांत हक्क, हक्कविषयक विचार
हे राज्याचे आधी आहेत; त्यावरहुकूम घडून यावे म्हणून तर राज्यसंघटनेची जरूरी.
किंबहुना खुद्द राज्याला मिळणारी मान्यता व त्याची विधियुक्ततासुद्धा या हक्क-

विषयक विचारप्रणालीवर अवलंबून आहे. या समाजांतील विचारप्रणालीला अनुसरून राज्य हें संघटन असेल तर त्याची नैतिक प्रतिष्ठा, समाजानें संमति दिली, मान्यता दिली तरच राज्य हें विधियुक्त. समाजाच्या विरुद्ध राज्य म्हणजे अनधिकारी, अनैतिक संघटनच होय. निष्ठेचा अगर मान्यतेचा तेथें संबंधच येत नाही. म्हणून हक्कांना मान्यता देण्यांत एतद्विषयक विचारप्रणाली स्वीकारण्यांतच राज्य मान्यता पावत असतें, त्याचा नैतिक पिंड वाढत असतो. परस्परांबद्दल भाव दाखवूनच सुखाचें व समाधानाचें श्रेय मिळणें शक्य होतें. ही हक्कविषयक विचारप्रणाली कालपरवें बदलत जाते म्हणूनच पुनःपुनः मान्यतेचा प्रश्न उत्पन्न होत असतो. जसें शरीर वाढेल त्याप्रमाणें कपडे वेतले पाहिजेत. वालपणीचा कोट तारुण्यानें परिपूर्ण झालेल्या शरीरानें घातल्यास फाटेल. दोषांत अनुरूपता पाहिजे. त्या त्या कालच्या कल्पनेप्रमाणें प्रगतीप्रमाणें हक्कविषयक विचार व संकेत उत्पन्न होतात, त्यांना जात्र देणारे राज्यविषयक संघटन पाहिजे असतें. या कल्पनांची एक यादी कायम करून सर्व देशीं सर्व काळीं ती उपयोगांत आणावी हे म्हणणें हास्यास्पद आहे. असें झालें नाही, असें होणें शक्य नाही, अस्वाभाविक आहे. कालपरवें या कल्पना, हे संकेत ठरत जातात व ते समाजाला आवश्यक असल्यामुळे स्वाभाविकपणें समाज त्यांच्या मान्यतेसाठीं झटत असतो. मान्यता मिळतेच असें नाही. मान्यतेसाठीं, राज्यमान्यतेसाठीं विद्यमान सरकारला क्रांतीच्या मार्गानेहि खाली ओढावें लागतें. समाजांतीष्ठ ध्येय व विद्यमान सरकारचा व्यवहार यांत कांहींच मेळ न बसल्यास संघर्ष निर्माण होतो. समाजाला जें हवें आहे असें वाटतें, जें ध्येय म्हणून समाजानें आपल्या डोळ्यांपुढे ठेवलें असतें, त्याकडेच पावले टाकण्यांत विद्यमान सत्तेला स्थैर्य मिळतें. दिलें असतां सत्ता कमी होत नाही तिला समाधानाची जोड मिळते, ती वाढतेच; चालू सत्तेचा भोगवटा कायम ठेवण्यासाठीं ही किंमत फारशी नाही, न दिल्यास विरोध वाढत जातो व त्याचें स्वरूप देशकालपरिस्थितीवर अवलंबून राहिल. रशिया-फ्रान्सप्रमाणें क्रांतिस्वरूपांतही तो प्रकट होईल. किंमत देत गेल्यास विरोधाचा परिहार होईल पण नव्या आकांक्षा उत्पन्न होतात, नवे विचार उत्पन्न होतात, पुनः समाजाला जें हवें आहे असें वाटतें तें व विद्यमान सरकार करीत असलेला व्यवहार यांत अंतर पडतें. मान्य केलेले हक्क कायमचे कधींच पुरे पडणार नाहीत. केलेला कायदा मागील अनुभव लक्षांत घेऊन केलेला असतो. नवीन परिस्थिती उत्पन्न झाली म्हणजे जुना कायदा बदललाच पाहिजे; त्यांत ओढताण करून

नव्या परिस्थितीत फार काळ तो टिकाव धरू शकत नाही. नव्या परिस्थितीला अनु-
रूप असा कायदा करणे जरूर होते. हक्कांचे स्वरूप, एतद्विषयक कल्पना, बदलत
जातात. त्यांचे स्वरूप बदलते. नवीन दारू जुन्या वाटलीत घालून भागत नाही.
स्फोट टाळावयाचा असेल तर अनुरूप पात्र निर्माण केलें पाहिजे. नवी परिस्थिती,
नवे संकेत, नवे विचार, नवीं मूल्ये लक्षांत घेऊन त्यांना अनुरूप असे वर्तन कर-
ण्यांत, मान्यता देण्यांत तदनुरूप कायदे करण्यांतच विद्यमान सरकारची प्रतिष्ठा आहे.
त्याचप्रमाणे नव्या परिस्थितीला, नव्या वस्तुस्थितीला अनुरूप असे हक्क मागण्यां-
तच ते मिळण्याचा व योग्य समजले जाण्याचा संभव असतो.

समाजहेतु लक्षांत घेऊन त्याचे सिद्धार्थ उपयोगी पडतील म्हणून तर ते हक्क,
अशी व्यापक भूमिका त्यांचे मागे आहे हें वर सांगितलें आहे. ते उपयोगी आहूत
तथापि, विद्यमान सत्तेने प्रचलित ठेवलेल्या हितसंबंधांना म्हणजे विद्यमान कायदे-
प्रणालीला ते विरोधी असू शकतील. विद्यमान परिस्थिती लक्षांत घेऊनच उपयोगी
म्हणून या हक्कांची मागणी उत्पन्न झालेली असते. तथापि, जुने हितसंबंध काय-
द्याची ढाल घेऊन शांतता व सुव्यवस्था राखण्याचें निमित्त करून प्रचलित सरकारचे
मार्फत विरोध करीत असतात, त्यांना मान्यता मिळू नये म्हणून प्रचंड खटाटोप
करीत असतात. बदललेल्या परिस्थितीत चालू असलेली राजकीय व्यवस्था निरर्थक
झालेली असते, निदान ती अपुरी पडलेली असते. नव्या आकांक्षांना ती साद घालू
शकत नाही. समाजातील व्यवहार वेगळी होतो, बदलू होतो. साम्राज्यांतर्गत स्वराज्याची
आकांक्षा, कायदेमंडळें अधिक संख्येने लोकप्रतिनिधींचीं करण्याने तृप्त होत नाही.
स्वातंत्र्याची आकांक्षा, अर्धवट जबाबदार अशा प्रांतिक स्वायत्ततेने पुरी होत नाही
व संपूर्ण स्वातंत्र्याची आकांक्षा साम्राज्यांतर्गत स्वराज्याने पुरी होत नाही. वस्तु-
स्थितीशीं व्यस्त प्रमाणाने वागण्यांत ती स्थिर होत नाही, निर्जीव होत नाही. उलट,
अधिक हुकुमी होत जाते. अमेरिकेंतील वसाहतींनीं फक्त जनतेच्या प्रतिनिधींचे
संमतीशिवाय कर बसवूं नयेत अशी मागणी केली होती. वस्तुस्थितीनें ती
निर्माण केली होती. वांकडे वागून ती सुधारली नाही तर ती अधिक बळावली व
शेवटीं वसाहती स्वतंत्र झाल्या. मानवी तृष्णा कधीं तृप्त होत नाहीत. मिळाले कीं
मनुष्याचें मन अधिक मागतें. तीच गत अगर तोच स्वभावधर्म हक्कांचा आहे.
मान्यता मिळाली कीं, तृप्ति न होतां नवीन हक्क समाजांत उत्पन्न होतात. अमुक
ठिकाणीं क्षितिज संपेल असें मानावे व तेथें जावे तें पुन्हा तें दूरच अशी स्थिति

राज्याची होते. मान्यता दिली कीं हें प्रकरण संपेल असें वाटतें, पण अरबी भाषेंतील सुरस गोष्टीप्रमाणें लागलीच नवीन गोष्ट सुरू होते. आणि तसें न झालें तर हा समाज-पुरुष झोपीं जाईल !! तो जाग्रत राहावा, दक्ष राहावा म्हणून तर सर्व उद्योग. राज्यानें, राज्यसत्तेनें म्हणून वस्तुस्थितीशीं वांकडे न वागतां व्यस्तवृत्तीनें न वागतां, तिच्याशीं अनुरूपवृत्तीनेंच वागलें पाहिजे. मान्य केलेले व मान्यतेसाठीं आतुर झालेले अशा द्विविध हक्कांच्यामध्ये, राज्य उभें असतें. पाटावर बसलेल्यांना कांहीं तरी घातलें पाहिजे नाहीं तर ते रागावतील व दाराशीं उभे असलेल्यांना फार वेळ ताटकळत ठेवलें तर ते कोपतील अशा स्थितींत सांपडलेल्या यजमानाप्रमाणें राज्याची स्थिति असते. ज्या प्रमाणांत राज्य नव्या आकांक्षांना, नव्या हक्कांना समवृत्तीनें जुळवून घेईल त्यावरच त्याची प्रतिष्ठा व यथार्थता अवलंबून आहे.

नवे हक्क, नव्या आकांक्षा समाजहेतुसिद्ध्यर्थ उपयोगी म्हणून त्यांना मान्यता असावी असें म्हटलें; पण उपयोगी असें नुसतें म्हणून भागत नाहीं. कोणाला उपयोगी असा प्रश्न उपस्थित होतो. राज्यांतील प्रत्येक नागरिकाला व्यक्तिविकासाचा हक्क आहे व प्रत्येकाचा हा हक्क सारखाच मौलिक आहे. अशा मौलिक हक्कांना, झणजे जे सर्वांच्या उपयोगासाठीं आहेत, त्यांनाच मान्यता मिळाली पाहिजे, व वस्तुतः तेच खरे खरे हक्क आहेत. जे सर्वांच्या उपयोगी नाहींत ते यथार्थपणें हक्कच होऊं शकत नाहींत. भाषणस्वातंत्र्य जर अधिकारीवर्गालाच असेल तर तो हक्क कसा म्हणतां येईल ? पंचामार्फत चौकशी व्हावी हा हक्क फक्त विशिष्ट लोकांनाच दिला तर तो सार्वजनिक हक्क कसा मानला जाईल ? जें असेल तें सर्वांना असलें पाहिजे, नाहीं तर कुणालाहि नसलें पाहिजे. राज्याचा संबंध जें सार्वजनिक आहे त्याच्याशीं आहे. जें सार्वजनिक आहे त्यांत सर्वांना सारखा हक्क असला पाहिजे. कोणतें कार्यक्षेत्र सार्वजनिक हें राज्यानें ठरवावयाचें असतें. सार्वजनिक हक्क मान्य करून त्याला मर्यादा घालणें हें चूक आहे. मनुष्यांत कांहीं समान आहे म्हणून तर समाज अस्तित्वांत आला. व्यक्तिव्यक्तींत जरूर फरक आहे. तथापि, कांहीं विशिष्ट परिस्थितींत सर्व माणसें सारखीच वागतात. ही परिस्थिती लक्षांत घेऊन राज्यानें धोरण आंखणें जरूर आहे. राज्यानें आपल्या धोरणानेंच नागरिकानागरिकांत फरक केला तर तें वर्तन सार्वजनिक हिताचें ठरणार नाहीं. मालमत्तेच्या मालकीबाबत विषम कायदे केले अगर जातिविषयक, अगर धर्मविषयक फरक करून धोरण आंखलें तर ज्यांना त्या धोरणापासून अधिक फायदा झाला त्यांनीं निष्ठा दाखविली तरी ज्यांना नुकसान पोहोंचलें

अगर ज्यांना कमी फायदा झाला त्या नागरिकांची निष्ठा तितकी तीव्र राहाणार नाही. उलट या विषमतेच्या धोरणामुळे जे वंचित झाले त्यांच्या निष्ठेवर पूर्वी इतका नैतिक हक्क राज्याचा राहाणार नाही. एकाचे हितासाठी जरूर आहे म्हणून जेथे राज्य त्याला देते व इतराला ते देत नाही, तेथे ज्यांना मिळत नाही ते राज्याचे दृष्टीने साहजिकच हिणकस, अपूर्ण असे नागरिक ठरतात. किंबहुना हा भाव राज्य आपल्या वरील कृतीने उत्पन्न करीत असते व त्याचबरोबर आपली नैतिक प्रतिष्ठा व अधिकार घालवीत असते. निष्ठेमागील नैतिक भूमिका जाऊन केवळ सत्तेचे जोरावर नागरिकाला कायदा मान्य करण्यास ते प्रवृत्त करीत आहे असाच अर्थ त्यांतून निघतो. सत्ता हे कठोर सत्य आहे याची जाणीव उत्पन्न होते.

नागरिकांनी राज्याकडे हक्क मागावेत, राज्याविरुद्धही मागावेत व राज्याने त्यांना मान्यता द्यावी व ज्यायोगे नागरिकांना स्वतःचा विकास करता येईल अशी परिस्थिती समाजात निर्माण करू द्यावी हे सर्व ठीक आहे. तथापि इतके करून नागरिकाची उन्नति होईल, त्याचा विकास होईल, त्याचे जीवन परिपूर्ण झाले असे त्याला वाटेले अशी मात्र कोणी ग्वाही देऊ शकणार नाही. त्याच्या उन्नतीला आवश्यक अशी सामाजिक परिस्थिती फक्त राज्य उत्पन्न करील, त्या दृष्टीने असलेले अडथळे अगर अडचणी ते दूर करील. कोणत्या अडचणी असू शकतील, कोणते अडथळे उत्पन्न होतील याचा विचार मागील अनुभव लक्षात घेऊन राज्य करील. कोणते हक्क नाकारले असता आपत्ति उत्पन्न होतात याचा अनुभव राज्यसत्तेला असतो. राज्यव्यवस्थेची सर्व लोकांचा संबंध व संमति नसेल तर ज्यांचा संबंध आहे व ज्यांच्या सहलग्नाने ती होत आहे, त्यांचे हित प्रायः साधले जाते हा अनुभव प्रसिद्ध आहे. म्हणून राज्यकारभाराची सर्वोच्च संबंध आला पाहिजे, सर्वोंना त्यांत आपला अधिकार आहे असे वाटले पाहिजे, आपले काही त्यांत आहे अशी जाणीव उत्पन्न झाली पाहिजे व हे व्हावे म्हणून केलेली मागणी नाकारल्यास आपत्ति उत्पन्न होईल याची जाणीव राज्यकर्ते यांना असली पाहिजे. असे असेल तर लोकशाही व्यवस्थेत स्थैर्य राहील, तिचा पाया भक्कम राहील. काहींना राज्यकारभारांत हक्क आहे, काहींचेच ऐकले जाते, काहींचेच हात अधिकार्यांपर्यंत पोहोचतात, असे असेल तर जे अलिप्त राहिले अगर ठेवले गेले, त्यांचे हितसंरक्षण केव्हाही पूर्णपणे होणार नाही, त्यांच्या विकासाला पूर्ण वाव कधीही मिळणार नाही. आपण ज्यांचे ऐकले जाते त्यांच्यापेक्षा सर्वतोपरी कमी नसता, बाजूला मारले जावे ही भावना त्यांच्यांत उत्पन्न

होणें अपरिहार्य आहे व तसें झालें म्हणजे मन साहजिक उद्विग्न होतें व कार्य करण्याकडे तें धांव घेत नाही; त्याचें समाधान नाहीसें होऊन तें अस्वस्थ होतें. हा समाजाचे दृष्टीनें नैतिक तोटाच आहे, व त्यायोगें समाजाचेंही स्वास्थ्य व स्थैर्य धोक्यांत असतें. उलट, राज्यकारभाराशीं राज्यव्यवस्थेशीं, सर्वांचा संबंध आहे, सर्वांना त्यांत आपलें ऐकलें जातें, आपल्याला असा कांहीं अधिकार आहे, असें वाटत असलें, निदान कोणालाही इतरापेक्षां जादा अधिकार नाही अशी खात्री असेल तर त्या व्यवस्थेंत कोणाही नागरिकांत उणेपणाची भावना नसते, त्यांच्या प्रवृत्ति प्रसन्न राहतात, त्यांची मनें कार्यप्रवण होतात, हा अनुभव इतिहासांत पाहाण्यास मिळतो. व्यापक अर्थानें इतिहास म्हणजे जगाचा भविष्यदर्शकच आहे. निश्चितपणें माणसें काय प्रयत्न करतील, त्यांच्या प्रवृत्ति कशा रीतीनें ते प्रकट करतील हें तो सांगूं शकणार नाही. तथापि, राज्यकर्ते विशिष्ट प्रकारें वागले तर प्रजा विशिष्ट प्रकारें वागते हा पुरावा इतिहास देत असल्यामुळे, राज्यकर्त्यांच्या आजच्या वर्तनाचा परिणाम काय होईल, हें त्याचे साक्षीतून कळून येतें. भूतकाळ वर्तमानाचे माफक भविष्य निर्माण करतो इतकें जरी सनातनी मार्क्सवाद्यांप्रमाणें मानलें नाही तरी इतिहासाचे साहाय्यानें उद्यांचें भविष्य थोडें तरी आज वर्तवितां येतें येवढें म्हटलें तरी चालेल. इतिहासाचें हें महत्त्व लक्षांत घेऊन, त्यापासून सर्वसामान्यपणें काय हक्क असावेत याची कल्पना करतां येईल. त्याची स्मृति स्थूलमानानें रचतां येईल. त्यांत फरक होईल पण त्याचें स्वरूप या स्मृतीशीं जुळणारें असावें लागेल तरच तें योग्य ठरेल व मान्य होईल.

सर्वसामान्यपणें हक्क काय असावेत, त्याचें स्वरूप काय असावें हें आजपर्यंतच्या इतिहासावरून ठरवितां येण्यासारखें आहे हें वर सांगितलें. पण हे सर्व हक्क अगर या सर्व मागण्या एकतर्फी आहेत असें मात्र नाही. हक्क अगर अधिकार या बरोबरच तन्निर्मित कर्तव्य यांचा उगम होतो. मनुष्याबरोबरच त्याची सावली जशी अपरिहार्य त्याचप्रमाणें हक्क व जबाबदारी, अधिकार व कर्तव्य यांचे संबंध आहेत. माझे व्यक्तित्वाला वाव मिळाला पाहिजे, मला जरूर तें संरक्षण मिळालें पाहिजे हा माझा हक्क आहे. समाजांतील नाना उलाढालींत माझें म्हणून जें विशिष्ट आहे, जें माझें स्वत्व आहे तें संरक्षित ठेवलें गेलें पाहिजे हा माझा हक्क आहे. नाण्याप्रमाणें शिकका मारलेलीं सर्वांचीं जीवनें राज्यसत्ता सारखीं करूं लागली तर व्यक्तींचें वैशिष्ट्य, त्यांचें स्वत्व नाहीसें होईल. त्याविरुद्ध व्यक्तींना संरक्षण पाहिजे, समाजाप्रमाणें व्यक्तीलाहि 'अस्मीता' आहे व ही एक प्रगमनशील शक्ति आहे. या सर्वांचें संरक्षण

व्हावें व तें राज्यानें करावें असें जेव्हां म्हटलें जातें त्याच वेळीं संरक्षणाचा हक्क सांगणारी व्यक्ति, त्या राज्याची एक घटक आहे, एक प्रजाजन आहे हें उघड होतें. इतकेंच नव्हे, तर हे हक्क प्रजाजन आहे, घटक आहे म्हणूनच व्यक्तीला मिळावयाचे असतात. समाजाला सोडून या हक्कांना जागा नाही. समाजांत स्थान आहे म्हणून हक्क, सभासदत्व आहे म्हणून अधिकार. समाजापासून ते स्वतंत्र नाहीत, समाजान्तर्गत ते आहेत. समाज आहे म्हणून हक्क आहेत. समाजच नसला तर कोण कुणाविरुद्ध हक्क सांगणार ? हक्क पाहिजे असतील तर समाजही अवश्य पाहिजे; मग समाजानें राहावें म्हणून त्याचे तरी कांहीं हक्क असलेच पाहिजेत व ते मान्य केले पाहिजेत हें अगदीं योग्य आहे. व्यक्ति व समाज या दोघांनाही उभयतांचे संरक्षणार्थ हक्क आहेत. मला व्यक्तिविकासाला वाव पाहिजे तसा इतरांनाही पाहिजे. माझ्या एतद्विपरीत हक्कांवर गदा येऊं नये म्हणून समाजानें राज्यामार्फत संरक्षण दिलें पाहिजे, तसें सर्वांना मिळालें पाहिजे. अतिक्रमण दुसऱ्यानें करूं नये म्हटल्याबरोबर स्वतःही तें करूं नये हें कर्तव्य ठरतें. मला संरक्षण पाहिजे म्हणून मीही इतरांचे हक्कांवर गदा आणतां कामा नये, अतिक्रमण करतां कामा नये व ही दृष्टि ठेवून वागणें माझें कर्तव्य ठरतें. मला शिक्षण पाहिजे हा माझा हक्क व मला तें मिळाल्याबरोबर सामाजिक हिताचे दृष्टीनें त्याचा उपयोग करणें हें माझें कर्तव्य ठरतें. व्यक्ति ही उभयविध स्वरूपाची आहे, केवळ व्यक्तिही आहे व सामाजिक वस्तुही आहे. शिक्षण घेऊन मनावर होणारे परिणाम हे व्यक्तिगत पण त्यापासून होणारे वर्तनांतील परिणाम हे सामाजिक. गाणारा स्वतःला आनंदवीत असतो पण भोंवतालच्या समाजालाही आनंदवीत असतो. व्यक्ति ही केवळ व्यक्तीसाठीं नाही, केवळ समाजासाठींही नाही. पण त्याबरोबर समाज अगर राज्य हीं कांहीं एकाच व्यक्तीसाठीं नाही. समाजाचें ध्येय असेल, जें सर्वांच्या हिताचें असेल तें साध्य व्हावें म्हणून होणाऱ्या प्रयत्नांत व्यक्ति भाग घेते म्हणूनच तिला हक्क, म्हणूनच अधिकार. या हक्कांचा, या अधिकारांचा हेतु वरीलप्रमाणें व्यक्तीनें भाग घ्यावा, आपलें सामाजिक कर्तव्य बजावावें हा आहे. ही व्यक्तीला मिळालेली सत्ता समाजाचे हिताविरुद्ध उपयोग करण्यासाठीं नाही. व्यक्तीचे विचार, तिच्या भावना, तिचें वर्तन यांनीं मिळून तिचें व्यक्तित्व बनलेलें असतें. या व्यक्तित्वामुळे राज्यानें आपला व्याप कोठपर्यंत पसरवा याला मर्यादा उत्पन्न होते. व्यक्तीच्या जीवनांत सर्वशः राज्य प्रवेश करूं लागेल तर सर्व जीवन शिक्केबाजीचें होईल. व्यक्तीच्या विविध अनुभवांचा समन्वय करून राज्य चालत असेल तरच

त्यांत व्यक्तींना आपलें असें कांहीं वाटेल व ही जाणीव समाजांत असण्यांतच राज्याचें स्थैर्य व यथार्थत्व आहे. ही जाणीव उत्पन्न व्हावयाची तर व्यक्तीचें व्यक्तित्व असें राज्यानें संरक्षिलें पाहिजे. तसें केलें म्हणजे राज्यानें व्यक्तीचे व्यक्तित्वाला किती मर्यादा घालावयाची किंवा या व्यक्तित्वानें राज्याचा व्याप कोठपर्यंत येऊन द्यावयाचा हें ठरलें पाहिजे. व्यक्तीला ही दिलेली समाजान्तर्गत अगर राज्यान्तर्गत स्वायत्तता व्यक्तीचें व समाजाचें हित यांत विरोध उत्पन्न न होऊं देण्याचेच शर्तीवर, व सामाजिक हेतु लक्षांत ठेवून व्यक्ति आपलें हित साधतांना सामाजिक हित साधील याच श्रद्धेवर दिलेली असते असें मानण्यास हरकत नाही. या संकेतानुसार व्यक्ति व राज्य यांच्यातील संबंधाच्या मर्यादा निश्चित होतील, व यालाच अनुसरून नागरिकांचे अधिकार अगर हक्क व तन्निर्मित कर्तव्ये यांचें स्वरूप राहील.

हक्क अगर अधिकार हे कांहीं ब्रह्माप्रमाणें निर्गुणनिराकार नाहीत. कर्तव्याशीं ते बांधले गेले आहेत व कार्याचे स्वरूपानेंच ते प्रकट होत असतात. समाजाशीं कांहींही संबंध नाही असें हक्कांचें स्वरूप नाही. ते बजावावयाचे असतात, त्यांचा उपभोग घ्यावयाचा असतो म्हणून तर ते आहेत व हवे आहेत व त्यांचा उपभोग समाज-हिताविरुद्ध होऊं नये ही त्यांवर मर्यादा आहे. इतकेंच नव्हे तर व्यक्तीनें समाजाचें ध्येय साधण्याचे दृष्टीनें त्यांचा उपयोग करावा हा त्यांचा हेतु आहे. असामाजिक अशी कृति करण्याचा व्यक्तीला हक्क नाही. श्रम न करतां कांहींही व्यक्तीला घेण्याचा हक्क नाही. दुसऱ्याचे श्रमानें केलेली वस्तु निदान कांहींही मोबदला न देतां घेणें ही असामाजिक कृति आहे. कांहीं तरी समाजाला द्यावें व मग घ्यावें, मगच घेण्याचा हक्क आहे, हें खरें हक्काचें स्वरूप आहे. कांहींतरी सामाजिक कार्य मिळालेल्या हक्कांची किंमत म्हणून, मोबदल्यांत म्हणून व्यक्तीचे हातून झालें पाहिजे. किंवा दुना सामाजिक कार्य करीतच व केलें तरच हा हक्काचा उपभोग त्यानें घेतला पाहिजे. कांहीं तरी भर समाजाचे जीवनांत आपल्या कृतीनें, व्यक्तीनें टाकली पाहिजे. जन्मानें लोकसंख्येंत भर टाकली पण हें श्रेय त्याला नाही. त्यानें स्वतःचे कृतीनें समाज-जीवन अधिक सुखी केलें पाहिजे. या दृष्टीनें त्यानें समाजांत राहिलें पाहिजे. सुखालागि आरण्य सेवन केल्यानें, त्यानें समाजाचे सुखांत भर टाकली असें होत नाही. समाजाचें सुख कशांत आहे, काय केलें असतां समाजजीवनांत अधिक आनंद, अधिक प्रसन्नता येईल, हें कळणें अवघड नाही. समाजाचें ऋण व्यक्तीनें फेडलें पाहिजे, कर्तव्ये करून हक्काचा मोबदला पटविला पाहिजे, व तो स्वतः कृतीनें. त्यानें हरिजन होऊन समाजाचें आरोग्य राखावें, विद्वान् होऊन समाजाचे ज्ञानांत भर

टाकावी, कांहीं तरी कार्य करून ऋण फेडावें. असें कांहीं कार्य करीत आहों म्हणूनच समाजानें हक्क व अधिकार दिले आहेत याची जाणीव ठेवून व्यक्तीनें तें कार्य करावें. कार्य करणार नाहीं तर व्यक्तीला हक्कही असतां कामा नये. जो श्रम करील त्यानेंच आराम घ्यावा, जो झिजेल तोच जेवील. व्यक्ति जें या दृष्टीनें सामाजिक कार्य करील त्यावरच तिची उपयुक्तता व महत्त्व मोजलें पाहिजे. व्यक्ति ही सामाजिक आहे व तिला सामाजिक असें कर्तव्य आहे, असें ती मान्य करीत नसेल तर तिला नागरिकत्वाचा हक्क नाही हा मौलिक सिद्धांत आहे.

वरील दृष्टीनें विचार करतां व्यक्तीला वाटेल तें करण्याचा अधिकार नाही. जे कांहीं हक्क अगर अधिकार आहेत ते जें सामाजिक कार्य समाजहितासाठीं ती व्यक्ति करीत असेल त्यावर आधारलेले व त्याला अनुसरूनच असणार; तसेंच जे हक्क व्यक्ति सांगेल ते त्याचे सामाजिक कार्य चांगल्या रीतीनें पार पाडण्यासाठीं आवश्यक आहेत असें त्यानें श्रावित केले तरच मिळणार. कांहीं तरी स्पष्ट असें सामाजिक कार्य व्यक्ति करीत आहे व त्यासाठीं जरूर म्हणून कांहीं अधिकार तिला पाहिजेत, अशा परिस्थितींतच ते दिले गेले पाहिजेत, त्यांना राज्यानें मान्यता दिली पाहिजे. व्यक्तीनें काय सामाजिक कार्य करावें हें ठरविण्यास तिला वाव असला पाहिजे. वर्णाश्रम धर्माप्रमाणें, जन्माबरोबर तिचें सामाजिक कर्तव्य ठरतां कामा नये. क्षत्रियानें लढावें म्हटलें म्हणजे त्याच्या जन्माकडेच पाहून; त्याची शरीरयष्टि, त्याची ताकद याचा विचारच तत्त्वतः होत नाही. ब्राह्मणानें त्याची पात्रता असो वा नसो ज्ञान, तपादिक गोष्टी करव्यात हें सांगणें म्हणजे व्यक्तीला व्यक्ति म्हणून क्रिया-स्वातंत्र्य नाही असें सांगण्यासारखें आहे. थोरल्या बाजीरावानें त्रिसुपर्ण म्हणण्यापेक्षां तलवार चालविणें पसंत केले यांत वर्णाश्रमव्यवस्थेप्रमाणें अधर्म झाला, पण राष्ट्राचा फायदा झाला. व्यक्तीला आपलें सामाजिक कार्य निश्चित करण्यासाठीं स्वातंत्र्य दिलें पाहिजे, त्यांत समाजाचें हित आहे. व्यक्तीला त्याच्या प्रवृत्तींना अनुसरून कार्याची निवड करण्याचा पूर्ण अधिकार असला पाहिजे. प्रत्येकाचें कांहीं स्वाभाविक कर्म आहे, याचा अर्थ अन्य प्राण्याप्रमाणें तें जन्मानें नियत केले आहे असा नव्हे. त्याच्या ज्या प्रवृत्ति आहेत त्याला अनुसरून, त्यांचा विकास लक्षांत घेऊन तो जें करील तें स्वाभाविक व त्यांत त्याला यश मिळेल. समाजांत कार्यानें आपलें स्थान मिळविण्याचा त्याला पूर्ण अधिकार आहे. व्यक्तीला आपल्यातील शक्ति, लायकी पडताळून पाहण्याची, त्याबाबत प्रयोग करून पाहण्याची मुभा असली पाहिजे. स्वतःचे अनुभवानें त्यानें आपलें स्थान शोधून काढलें पाहिजे. स्वे स्वे कर्मणि रत

राहिल्यानें मनुष्याला सिद्धी मिळते याचा अर्थ प्रत्येकानें आपलें कार्य आपल्या प्रवृत्तींना अनुसरून हुडकून काढलें पाहिजे. वस्तुतः व्यक्तीच्या प्रवृत्ति, व्यक्तीचा अनुभव ही त्याची अशी संपत्ति आहे. त्याचा धिनीयोग कसा करावा हें ठरविण्याचा प्रायः हक्क त्याचा आहे इतकें तरी मान्य केलें पाहिजे. आपला अनुभव, आपल्या प्रवृत्ति काय आहेत हें स्पष्ट करण्याइतकी पात्रता व्यक्तिमात्रांत असली पाहिजे. जीवनाचा विकास होत असतांना व्यक्तीला भावना व्यक्त करण्याला वाव पाहिजे, आपल्या इच्छा समाजापुढें मांडतां आल्या पाहिजेत, आकांक्षांना स्पष्ट करतां आलें पाहिजे. प्रत्यक्ष कार्य व्यक्ति कोणतेंही करो, परन्तु प्रत्येक व्यक्तीला वर लिहिल्याप्रमाणें करतां येण्यास अवश्य असे अधिकार अगर हक्क पाहिजेत व हे हक्क सर्व व्यक्तींना किमान म्हणून असले पाहिजेत. इतक्यापुरती सर्वांची गरज सारखी आहे. प्रवृत्तींना अनुसरून विविध कार्ये विविध व्यक्ति करतील, परन्तु प्रथम सर्वांना आवश्यक अशी किमान परिस्थिती राज्यानें निर्माण केली पाहिजे. प्रवृत्तीप्रमाणें मुलें जमेल तो खेळ खेळतील, पण सर्वांना खेळासाठीं जरूर असें मैदान मात्र किमानपक्षीं झालेनें उपलब्ध केलें पाहिजे. राज्यानेंही पराक्रमाला मोकळें मैदान दिलें पाहिजे व तेथें कोणालाही प्रवेशवंदी नसली पाहिजे.

सर्व लोकव्यवहार समाजाचे सुखासाठीं आहे. समाजाचें सुख म्हणजे समाजांतील व्यक्तीचे सुखावरच आधारलेलें असणार. म्हणून अधिकारांचा अगर हक्कांचा विचार करतांना व्यक्तीला प्राधान्य देणें योग्य ठरतें. व्यक्तीला यासुळें समाजहिताविरुद्ध हक्क प्राप्त होतो असें मात्र नाही. समाजहिताविरुद्ध हक्क देणें म्हणजे व्यक्तीला त्याचे हिताविरुद्धच तत्त्वतः हक्क देणें असें होतें. कारण समाजहितांत त्याचें हित समाविष्ट असतें, समाजहिताचा व त्याचे हिताचा समन्वय झालेला असतो. समाजहिताविरुद्ध जरी व्यक्तीला हक्क नसले तरी राज्याविरुद्ध तिला हक्क नाहीत असें मात्र नाही. तत्त्वतः राज्य म्हणजे समाजसंघटनेचें राजकीय स्वरूप हें खरें असलें तरी वस्तुतः राज्य म्हणजे विद्यमान सरकार व विद्यमान सरकार म्हणजे प्रत्यक्ष सत्ता हातांत असलेले अल्पसंख्य लोक. या मूठभर लोकांनीं अनिर्विधितपणें नागरिकांना काय हक्क असवेत, काय अधिकार असवेत हें ठरविणें अयोग्य आहे. हे राज्यकर्ते विद्वान असतील, कार्यक्षम असतील, पण ते स्वलनशीलही आहेत, चुकीला पात्र आहेत, कारण तीं सर्व माणसें आहेत. त्यांचें म्हणणें, सत्तेचें म्हणणें म्हणून सत्य हें खोटें आहे. सत्तेचें निरपेक्ष लक्षण सत्य नव्हे. मध्ययुगांत राज्यसत्तेनें प्रचलित श्रद्धेविरुद्ध म्हणून अनेक सत्ये दडपून टाकलीं. राज्यसत्तेविरुद्ध बोलण्याचा,

सनातनधर्माविरुद्ध बोलण्याचा व्यक्तीचा हक्क राज्यसत्ता पूर्वी मान्य करण्यास तयार नसे. हल्लींची सरकारं तो तत्त्वतः मान्य करून व्यवहारांत त्याला दडपून टाकतात. सत्य ते सांगण्याचा हक्क बजावीत असतां प्राचीन काळीं सॅक्रेटिस आत्माहुति देऊन अमर झाला. सत्य ते सांगण्याचा व्यक्तीचा हक्क राज्यसत्ता दडपून टाकूनच सत्याला चिरंजीव करीत असते. सत्याची अमरज्योति कायम जगाला प्रकाश देत राहावी म्हणून अनेकांनीं स्वतःचें बलिदान केलें आहे. सत्याग्रहींचे मृत्यूनेंच सत्य जिवंत राहातें, तें अमर होतें. राज्यसत्तेलाच फक्त सत्य काय आहे हें ठरविण्याचा हक्क नाही. तसे आहे असें मानलें तर मूठभर लोकांनाच तो हक्क आहे असें होतें. त्यांचे अनुभवाचें क्षेत्र अल्प, त्यांची दृष्टिही मर्यादित असणार; या स्थितींत त्यांचें मत श्रेष्ठ अगर सत्य मानणें अयोग्य आहे. राज्यसत्ता त्यांचे हातांत आहे म्हणून सर्वज्ञता त्यांचे बुद्धींत आहे असें नाही. या परिस्थितींत त्यांचे म्हणणें योग्य नाही; चुकीचें आहे हें म्हणण्याचा हक्क व्यक्तीला आहे व असला पाहिजे. राज्याला व्यक्तिविरुद्ध हक्क आहेत. एका व्यक्तीनें अधिकार उपभोगतांना दुसऱ्या व्यक्तीचे अधिकारावर अतिक्रमण होणार नाही अशी वर्तणूक प्रत्येक नागरिकानें ठेवली पाहिजे, हें सांगण्याचा व त्याप्रमाणें न झाल्यास शासन करण्याचा अधिकार राज्याला आहे व असला पाहिजे. कारण राज्याचे दृष्टीला सर्व नागरिकांचे हक्क सारखेच महत्त्वाचे असले पाहिजेत. दुसऱ्याचे हक्कांवर गदा येईल असा कुठलाही अधिकार अगर हक्क राज्यानें मान्य करतां कामा नये. कारण अशी विषमता जर राज्यानें आपल्या व्यवस्थेनें व वर्तनानें उत्पन्न केली तर कांहीं व्यक्तींना उणेपणा येईल व त्यायोगें व्यक्तीचे उन्नतीस व समाजाचे उन्नतीस अडथळा उत्पन्न होईल; समाजांत अन्याय होत आहे ही भावना वाढून समाजाचे स्थैर्यास धोका उत्पन्न होईल. व्यक्ति व राज्य यांनीं एकमेकांविरुद्ध असलेले व एकमेकांवर असलेले हक्क सर्व लोकांचें हित ज्यांत साधलें जाईल त्या दृष्टीनें सांगितले पाहिजेत व त्याच दृष्टीनें बजाविले पाहिजेत. याच कसोटीनें त्यांची उपयुक्तता व योग्यता ठरत असते.

वरील दृष्टि ठेवून विद्यमान सरकार वागेल अगर न वागेल, सार्वजनिक हिताची त्याची कल्पना बहुसंख्यांक लोकांचे कल्पनेशीं जुळणार नाही; वर्गहिताला, वर्गस्वार्थाला तें सार्वजनिक हिताची प्रतिष्ठा देईल. पण विद्यमान सरकारनें कांहींही केलें तरी समाजाचा आत्मा जो व्यक्ति त्यानें आपलें कर्तव्य बजावले पाहिजे, आपले अधिकार निर्भयपणें सांगितले पाहिजेत. व्यक्तीला जें यथार्थपणें सार्वजनिक हिताचें वाटतें तें सांगितलें पाहिजे. तें सरकार मान्य करीत नसेल तर तें त्यानें मान्य करावें म्हणून

प्रयत्न व्यक्तीनें केले पाहिजेत. हे प्रयत्न करण्यांत राज्यसत्तेला विरोध करावा लागेल. तिच्या सामर्थ्याशी व सामुग्रीशीं टक्कर द्यावी लागेल. कदाचित् जबर किंमत देऊन व्यक्तीला यशही मिळेल पण अपयश मिळणें वं जबर निराशाच वांट्याला येणें हें जास्त शक्य आहे. तथापि, हें सर्व दिसत असलें तरी हा खरा नागरिकधर्म; हा श्रेष्ठ धर्म आचारावयाचा कीं नाहीं हें व्यक्तीनें स्वतः ठरविलें पाहिजे. सत्य पटून त्या-प्रमाणें न वागल्यास सत्याला सत्तेचें दास व्हावें लागेल हें विसरून भागणार नाहीं. जेथील नागरिक सत्य पटून गप्प बसतील, ते स्वतःचा अधःपातच करतील. सत्तेच्या आज्ञा योग्यायोग्य विचार न करतां निमूपटपणें पाळण्याची संवय एकदां झाल्यास त्या समाजाचा अधःपात कायमचा झाला असेंच अनुभवास येतें. म्हणून जें राज्य-सत्तेनें करावें, जें हवें आहे तें राज्यसत्तेनें घडवून आणावें, जो आदर्श राज्यसत्तेनें आपलेपुढें ठेवावा असें व्यक्तीला वाटतें, त्या आदर्शाला अनुसरून व्यक्तीनें आपलें कर्तव्य बजाविलें पाहिजे. आहे हें ठेवणें हें व्यक्तीचें कर्तव्य ठरत नाहीं. कारण त्या व्यतिरिक्त समाजहिताचे दृष्टीनें तिला कांहीं तरी निराळें हवें आहे असें वाटतें. निराळा आदर्श तिनें आपले पुढें ठेवलेला असतो. निराळा आदर्श ठेवल्याबरोबर तो साध्य करण्याचा प्रयत्न करण्याची नैतिक जबाबदारी व्यक्तीवर येतेच. इतकेंच नव्हे तर प्रसंगीं राज्यसत्तेवर अगर विरुद्ध सांगितलेल्या हक्कांना, नैतिक प्रतिष्ठा व योग्यता प्राप्त करून घ्यावयाची असेल तर राज्यसत्तेला विरोध करणें हें व्यक्तीचें अपरिहार्य कर्तव्यकर्म ठरतें. हे प्रसंग केव्हां उद्भवतात हें समाजांतील परिस्थिति ठरवील. पंचांग पाहून कोणत्या दिवशीं काव्य करण्यास स्फूर्ति होईल हें कसें सांगतां येईल ? भावनोद्दीपक प्रसंग आला कीं काव्यनिर्मिती होईल. रेल्वेचें वेळापत्रक पाहून गाड्यांची येजा कळते त्याप्रमाणें राष्ट्रांतील घटना कळणें शक्य नाहीं. कारण वेळापत्रकाप्रमाणें त्या घडत नाहींत. अमुक नक्षत्रावर क्रांति होईल असें कोणी सांगूं शकत नाहीं. राज्यकारणांत तरी पंचांग पाहून भविष्य सांगणाराची फजितीच उडाली आहे. म्हणून राज्यसत्तेला विरोध करण्याचे कर्तव्यकर्म करण्याचा काल केव्हां येईल हें कोणी आगाऊ सांगूं शकणार नाहीं. जगांत किती तरी अकल्पित घटना घडून येत असतात. निश्चितपणें येवढेंच म्हणतां येईल कीं, जेथें नागरिकांचे मनांत राज्यव्यवस्थे-बद्दल निष्ठा नाहीं तेथें राज्याला नैतिक अधिष्ठान नाहीं. राज्यसत्तेविरुद्ध सामान्यतः लोक जाण्यास कचरतात, लोकांनीं राज्यसत्तेला विरोध केल्याचे प्रसंग हे थोडेच आढळून येतील. सामान्यतः लोकांची प्रवृत्ति उदासीनपणें चालू व्यवस्था सहन करण्याकडे असते. ते नाखुशीनें पण निमूटपणें सहन करीत असतात. राज्यानें बराच

काळपर्यंत लोकांना मान्य असलेल्या ध्येयानुसार समाजहिताचें व लोककल्याणाचें कांहीं तरी काम केलें तर त्यांची निष्ठा प्रेरक व संमतिपूर्ण होऊं शकते. लोकांची राज्यविषयक उदासीनता ही स्पृहणीय अवस्था नव्हे. लोकांचीं मनं प्रसन्न होत नाहीत त्यांच्या व्यक्तित्वाचा कोंडमारा होत आहे ही स्थिती बराच काळ राहिल्यास समाजांत नैराश्य पसरून त्यांतून स्फोटक वातावरण हळूहळू उत्पन्न होतें. राज्यावरील संकटाची संधीच पाहिजे असते. ती प्राप्त झाल्याबरोबर स्फोट होत असतो. लोकांच्या आकांक्षा दडपून टाकल्यानें, त्यांचे हक्क अगर अधिकार नाकारल्यानें राज्यालासुद्धां लोकांकडून निष्ठा मागण्याचा अधिकार राहात नाही. नैतिक अधिकार प्रेरक व संमतिपूर्ण निष्ठेच्याच वातावरणांत राहूं शकतो.

व्यक्ति व राज्य या दोहोंचा संबंध लक्षांत घेऊन एकंदर येथपर्यंत अधिकार-मीमांसा केली; पण आधुनिक राज्यांतून व्यक्ति ही व्यक्तिशः व संघशः वागत असते. व्यक्ति ही नागरिक म्हणून तिला अधिकार व हक्क असणें ठीक आहे पण जेथें संघ करून ती वागते व त्यांतून कांहीं सामाजिक कार्य करते त्या वेळीं संघाला म्हणून कांहीं अधिकार आहेत का असा प्रश्न उपस्थित होतो. व्यक्ति संघांत जाते म्हणजे ती आपले गुणधर्म घेऊन जाते. तिचे जे अधिकार आहेत ते टाकून ती जाते अगर संघांत गेल्याबरोबर ते गळून पडतात असें नाही. अनेक व्यक्ति एकत्र आल्यानें, संघटित झाल्यानें, एक सामुदायिक भाव उत्पन्न होतो व तो व्यक्तिइतकाच सत्य आहे. संस्था, अशरीरिणी आहे. समष्टीस्वरूप, सामुदायिक स्वरूप यांना शरीर नाही पण ह्या सर्वाना अस्तित्व आहे. या सर्व नैतिक वस्तु [Entity] आहेत. त्या परिणाम करीत असतात, त्यांतील व त्याबाहेरील व्यक्तींना त्यांचे अस्तित्वाची जाणीव असते. 'लोक काय म्हणतील' हा शब्दप्रयोगच सामुदायिक स्वरूपाचें अस्तित्व झान्वित करतो. समूह हा व्यक्तीचा खरा; पण त्याचे असे कांहीं तरी गुणधर्म असतातच. व्यक्तिइतकेच समूहांचे, संघांचे अधिकार व हक्क सत्य आहेत व ते मानणें योग्य आहे. व्यक्ति आपलें जीवन अनेक प्रकारें अनेक समूहांतून, संघांतून पूर्ण करण्याचा प्रयत्न करीत असते. त्यामुळे समाजाला एक संयुक्त व्यवस्थेचें स्वरूप प्राप्त झालेलें असतें. मनुष्य संगतिप्रिय आहे, किंबहुना ही त्याची स्वाभाविक प्रवृत्ति आहे. या प्रवृत्तीला अनुसरून तो वागत असतो, म्हणून केवळ व्यक्ति या नात्यानेंच त्याचे अधिकार मान्य करणें म्हणजे त्याचे व्यक्तित्वाला बांधून टाकल्यासारखें होतें. नागरिक म्हणून हक्क, पण तोच कामगारसंघांत अनेकांबरोबर सामील झाला तर त्याच्या कांहीं प्रवृत्ति त्या संघामार्फत काम करतील. त्यांना वाव द्यावयाचा असेल तर त्या

संघाला वाव दिला पाहिजे म्हणजे संघाला अधिकार असले पाहिजेत, हक्क असले पाहिजेत. तथापि, हे हक्क अगर अधिकार अमर्याद नाहीत. राज्य हें समाजांतील सर्वश्रेष्ठ व सत्ताधीश असें संघटन आहे; समाजांतील सर्व संघांपेक्षां ज्येष्ठ संघ आहे व त्याचा अधिकार इतर सर्वांपेक्षां अधिक व अपूर्व आहे. राज्याचा हा अधिकार लक्षांत घेऊन इतर संघांचे अधिकार ठरत असतात. धर्म व स्वातंत्र्य यांत विरोध आल्यास कांहीं व्यक्ति धर्म श्रेष्ठ मानतील व राज्याला विरोध करतील. धर्माची आज्ञा व नागरिकधर्माची आज्ञा यांत विरोध आल्यास कोणी धर्म श्रेष्ठ मानतील, कोणी नागरिकधर्म श्रेष्ठ मानतील. कामगारसंघानें सार्वजनिक संप पुकारला म्हणून कांहीं त्यांत सामील होतील, तर कांहीं नागरिकांचे हिताचे दृष्टीनें विचार करून त्यांत सामील होणार नाहीत. संघनिष्ठा व नागरिकधर्म यांत विरोध आल्यास व्यक्ति कशा वागतील हें लक्षांत घेऊन या समाजांतील धर्मविषयक, उद्योगविषयक अगर अन्य संघांना किती अधिकार असावेत हें ठरविलें पाहिजे. दिलेल्या अधिकारांचा काय उपयोग होईल हें जाणून अधिकार दिले पाहिजेत, हक्क मान्य केले पाहिजेत.

समाजांतील इतर संघांपेक्षां राज्याचे अधिकार आधीं व अधिक व म्हणूनच त्याची जबाबदारी सर्वांगीण व संपूर्ण आहे. व्यक्तींच्या इच्छांचा व अनुभवांचा समन्वय करून राज्यानें वर्तावें हें जसें श्रेयस्कर तसेंच त्यानें समाजांतील नानाविध संघांच्या कार्यप्रवृत्तींचा समन्वय करून लोकव्यवहार चालवावा हें श्रेयस्कर आहे. किंबहुना हें संकलन करणें, हा समन्वय घडवून आणणें हें राज्याचें एक प्रधान कार्य आहे असें म्हटलें तरी तें योग्य होईल. हें कार्य करीत असतांना संघांना स्वातंत्र्य किती द्यावें व कोठें मर्यादा घालावी हें परिस्थिती पाहून ठरवावें लागेल. उलेमानची जमात हिंदूंनीं अमुक तऱ्हेनें पूजा करणें हें हिंदुधर्माप्रमाणें आहे हें ठरविण्याचा अधिकार सांगू लागली तर राज्यानें तो हक्क नाकारला पाहिजे. उलट सनातन-धर्म-मंडळ अमुक प्रकारें कुर्बानी करणें मुसलमानी धर्माप्रमाणें आहे हें सांगण्याचा दावा करू लागेल तर तोही नाकारला पाहिजे. खुद्द राज्याचा सुद्धा धर्मदृष्ट्या अमुक सिद्धांतावर व्यक्तीनें विश्वास ठेवावा, श्रद्धा ठेवावी हें सांगण्याचा हक्क नाही. धर्म व राज्य हे मौलिक भूमिकेनें भिन्न आहेत व ते भिन्न असावेत हा आधुनिक राज्यशास्त्रांतील एक मौलिक सिद्धांत आहे. धर्मावर विश्वास नाही म्हणून त्या व्यक्ति-विरुद्ध राज्याचे न्यायालयांत काम चालू नये. राज्याविरुद्ध गेल्यास राज्य शासन करील. स्वखुशीनें एकाद्या संघांत सामील झाल्यानंतर तेथील धोरण नापसंत असेल तर संघांतून निघून जावें, पण धोरण बदलण्याचे कामीं राज्याचा उपयोग त्यांना

करतां येणार नाहीं. निष्ठा असेल तर जशी राज्याला नैतिक प्रतिष्ठा, त्याचदृष्टीने संघाला सभासदांची निष्ठा लाभेल तर त्याला महत्त्व व प्रतिष्ठा. संघाविरुद्ध गेल्याने शासन नाहीं म्हणून निष्ठा दाखवावयाची नाहीं अगर त्याचे निर्णयास जुमानावयाचें नाहीं, असें झाले तर संघ हा एक निर्जीव व निष्क्रिय सांगाडा आहे असें होतें. राज्य हें संघटन सर्व व्यक्तींना संपूर्णपणें अवश्य तें जीवनविषयक वातावरण उत्पन्न करूं शकत नाहीं. म्हणून तर समाजांत नानाविध संघ व संस्था निर्माण होतात. तें जर याप्रमाणें करूं शकेल तर अन्य संस्थांची गरज नाहीं. आजच्या परिस्थितीत हें श्रेष्ठ स्वरूप राज्यानें कुठेंही प्राप्त करून अद्यापि घेतलेलें नाहीं. म्हणून इतर संघांची, संस्थांची आवश्यकता व या आहेत म्हणून समाजांत व्यक्ति व संघ व राज्य असे त्रिविध भाव आहेत व या सर्वांचें नियमन करणें हे राज्याचें एक प्रमुख कर्तव्य ठरतें. जें न्यून तें या दृष्टीनें पुरतें करून घ्यावें लागतें.

आधुनिक राज्यांत पूर्वीपेक्षां व्यक्तीचे सुखाकडे सर्वसामान्यपणें अधिक लक्ष पुरविलें जातें हें खरें आहे. तथापि, विषमताही अजून मोठ्या प्रमाणावर आहे. श्रमाप्रमाणें मेहनताना अद्यापि मिळत नाहीं. समाजांत सुखाची वांटणी अद्यापि इतकी विषम आहे कीं बहुसंख्यांक लोकांना सरासरी जगण्याइतकीसुद्धां साधनसामुग्री लाभत नाहीं. मग त्यांच्या विधायक प्रेरणांना, कर्तृत्वास वाव मिळून जीवन उन्नत व प्रसन्न होण्यास अवसर मिळणें लांबच राहिलें. सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत गिरणीच्या आत्मविनाशी वातावरणांत काम करून थकून येणारा मजूर काय वाचणार, काय ज्ञान मिळविणार, त्याला कोणती हौस शिल्लक राहाणार? कचेरीत अर्धपोटी जाऊन संध्याकाळपर्यंत बेरजा करण्यांत चूर झालेला कारकून आयुष्यांतून सुखाची, प्रसन्नतेची वजावाकीच करत असतो. कांहीं रचनात्मक अशी कृति करण्याला, आवश्यक तें मानसिक वातावरणच त्याला उपलब्ध होत नाहीं. राज्यव्यवस्था याला जबाबदार आहे. इतकेंच नाहीं तर ज्याला आहे त्याला अधिक देण्यांत व ज्याच्याजवळ थोडें आहे तें अधिक कमी करण्यांत आधुनिक राज्यें कुशल दिसतात. ज्यांच्या हातांत राज्यसत्ता आहे, राज्यसुत्रें आहेत, त्या वर्गाचें अगर त्या अल्पसंख्यांक समूहाचे सोयीचे दृष्टीनें सत्ता वापरली जाते. राज्याचे निर्णय त्यांच्या सोईचे दृष्टीनें होत असतात. ज्यांना कांहीं प्राप्त झालें आहे त्यांना तें ठेवण्याचे दृष्टीनें शासनाचीं यंत्रें फिरूं लागतात. जें आहे, जें विद्यमान आहे तेंच बरोबर, तेंच योग्य हें ठरविण्याची काळजी घेण्यांत येते. शिक्षण व संपत्ति यांच्या वांटणीतील विषमता कमी व्हावी म्हणून जाणिवेनें प्रयत्न होत नाहीं. ज्ञान व धन या दोन्ही साध-

नांचे अभावीं, अगर तीं नाममात्र असल्यामुळे बहुसंख्यांक लोक राज्यकर्ते यांच्यावर परिणाम करू शकत नाहीत. समाजांत ज्ञान वाढत असतें, शोध वाढत असतात, परन्तु हा ज्ञानाचा वारसा व त्यांत चालू पिढी टाकत असलेली भर याचा फायदा बोटवर मोजतां येईल इतक्याच लोकांना मिळतो. समाजांत उत्पादन वाढत असतें, संपत्ति वाढत असते, साधनसामुग्रीत भर पडत असते, परन्तु बहुसंख्यांक लोकांच्या आवश्यक अशा गरजा सुध्दां म्हणाव्यात तशा पुऱ्या होत नाहीत. संपत्तीकडे संपत्ति आकर्षिले जाते; ज्ञानही जातिनिष्ठा दाखवितें, सुखाकडेच सुख ओढ घेतें व क्षणा-क्षणाळा कवीच्या प्रतिभेप्रमाणें नव्या नव्या स्वरूपांत दाखल होणारें दुःख व दारिद्र्य पुनः जुन्या नात्यानें नव्या ओळखी काढून, दरिद्र्याच्याच घरीं मुक्कामाला येतें. गरीबच खरा अतिथिधर्म जाणतात व गरिबाला आश्रय देतात ! आहे हें दैवायुक्त आहे, पूर्वजन्मींचे देणें आहे, हरीची इच्छा आहे, असें त्यांचें सात्वत व समाधान करण्यास सनातनधर्म सदैव तयार असतो. या धर्माचा देवच जेथें लक्ष्मीचे साभि-
 ध्यांत श्रमणाच्या शेषशार्ङ्गचे डोक्यावर कायम बसला आहे तेथें या व्यतिरिक्त गरि-
 बांचे वांट्यास धर्म काय देणार ! ! ! राज्यकर्त्यांवर परिणाम करणारी शक्ति फक्त सुवर्णातच आहे व ती सर्व ज्यांच्या हातांत असते असे अल्पसंख्यांक श्रीमान् मग ते उद्योगधंद्यांतील असोत अगर जमीनदारवर्गातील असोत, जुटीनें वागून शक्य तेवढी जास्त संपत्ति आपले हातांत आणण्याची खटपट करित असतात, व आलेली संपत्ति वांटली जाऊं नये म्हणून धडपडत असतात. याचा परिणाम समाजांत एका बाजूला अल्पसंख्यांक लक्ष्मीनारायण तर दुसरे बाजूस बहुसंख्यांक दरिद्रीनारायण असें दृश्य असतें, हें आधुनिक राज्यांतील समाजस्वरूपाचें यथार्थ चित्र आहे. आधुनिक राज्याचा लौकिक सुव्यवस्था व संरक्षणासाठीं आहे. पण यांत संपत्तिवाल्यांचेंच संरक्षण होतें व गरिबांची गरिबी कोणी नेऊं नये म्हणून दक्षता घेण्यांत येते ! ज्यांना भरपूर आहे त्यांच्यांत कमी होऊन ज्यांना कांहीं नाही त्यांना थोडें तरी मिळून होणारी अव्यवस्था टाळली जावी म्हणून, आहे तेंच विषमतापूर्ण असलें तरी समाजाला आवश्यक, धर्मानें मान्यता दिलेलें म्हणून ठेवण्याची सुव्यवस्था राखली जाते ! बहुसंख्यांकांना संरक्षण व सुव्यवस्था यांचे नांवाखालीं जीवनसाफल्य, त्यांतील आनंद यांपासून वंचित करण्यांत येतें.

वरील परिस्थितींत राज्यानें केलेली व्यवस्था ती उत्तम अगर अधिक चांगली करणें शक्य नाही असें मानणें चूक आहे. अधिष्ठित सत्तेचें मत, तें तसें आहे म्हणून त्याला मान्यता देणें हेंही चूक आहे. प्रत्यक्ष अनुभवांत काय येतें हें पाहून

राज्यसत्तेचें धोरण चूक अगर बरोबर ठरविलें पाहिजे. निरपेक्ष अगर बिनशर्त निष्ठा खऱ्या नागरिकधर्माला विरोधक आहे. अंधश्रद्धा भक्तिभाव वाढवील पण मुक्ति देणार नाही. भक्ताचा बळी पडून मुक्ति मिळाली तर गोष्ट निराळी !! विवेकी निष्ठा की जी राज्य योग्य आचरण करते की नाही हें पाहून प्रदान केली जाते तीच खऱ्या नागरिकधर्माला अनुसरून आहे. नागरिक म्हणून जे हक्क आहेत ते प्रथम दिल्या-शिवाय राज्यनिष्ठेची मागणी न्याय्यरीतीनें तरी राज्य करूं शकत नाही. आधुनिक राज्यांतून बहुतेक ठिकाणीं सार्वत्रिक मतदानाचा हक्क दिलेला आहे. या परिस्थितीत या सर्व मतदारांना म्हणजे नागरिकांना संतुष्ट राखणें व त्यांची निष्ठा मिळविणें हें एक प्रचंड कार्य आहे. राज्यकारभार कोणी करावयाचा हें ठरविण्याचा हक्क म्हणजे मतदानाचा हक्क. हा एकदा मिळाल्यानंतर लोक नुसतीं मते देऊन झोपीं जात नाहीत. ही राजकीय सत्ता मिळाल्यानंतर तिचा उपयोग, हक्कांचा उपभोग अधिक कसा करतां येईल, ते कसे वाढतील यांकडे होणें अपरिहार्य आहे. नुसती मतदानाचा हक्क देऊन उत्पन्न केलेली राजकीय सत्ता मिळाली म्हणजे नागरिक-जीवन पूर्ण झालें हें कोणी मानलें नाही व मानणार नाही. या समतेच्या साधनां जी परिस्थिती नागरिकांना योग्य व आवश्यक वाटते, जे हक्क असावेसे वाटतात, ते सर्व घडवून आणण्याचे दृष्टीनें प्रयत्न केले जातात. समाजांत नव्या व्यवस्था, नव्या शासनसंस्था काढून समाजांतील विषमता कमी करून सुखसंपत्ति सर्वांना भरपूर मिळावी म्हणून योजना केल्या जातात. राजकीय समता मिळाल्यानंतर समाजांतील आर्थिक विषमतेच्या स्थैर्याला धोकाच उत्पन्न होतो. थोड्या लोकांनीं उपभोगावें व बाकीच्यांनीं उपाशीं राहावें ही अन्याय्य परिस्थिती आहे याची जाणीव समाजाला होते. ही परिस्थिती अपरिहार्य नाही व मनुष्यनिर्मित आहे याचें ज्ञान राजकीय समतेच्या वातावरणांत झटकन होतें. म्हणून कोण्या एका गटाला अगर वर्गाला विशिष्ट हक्क असतील तर ते सर्वांना मिळावेत अगर ते कुणालाच नसावेत म्हणून प्रयत्न होतात. सर्वांना मतदानाचा हक्क देऊन राजकीयदृष्ट्या लोकशाही व्यवस्था स्थापल्यानंतर ती यथार्थ व्हावयाची तर समता आणि स्वातंत्र्य यांचा अभाव तेथें असूं शकत नाही. समता आणि स्वातंत्र्य याशिवाय खरी लोकशाहीव्यवस्थाच शक्य नाही. ही गोष्ट कळण्यास लोकशाहीचीं धुळ्याक्षरे वाचल्याबरोबरच सुरुवात होते. हें ज्ञान समाजांत पसरतें व आमजनता तदनुसार मागण्या करूं लागतें व त्या नाकारणें राज्याला अधिकाधिक कठीण होत जातें. मतदानाचा हक्क देणें म्हणजे दृष्टि देणें आहे. दृष्टि लाभली की समाजांत काय आहे याचें निरीक्षण ती करणारच. मग दिसलेल्या अन्यायाची

जाणीव त्याला स्वस्थ वसू देत नाही. ज्यांचेवर अन्याय होत आहे ते समाजांत बहु-संख्यांक आहेत अशी परिस्थिती उत्पन्न झाली म्हणजे त्यांना संख्याधिकाऱ्यांतील सुत शक्तीची जाणीव होण्यास विशेष वेळ लागत नाही. ही जाणीव झाल्यानंतर बहु-संख्यांक जनतेने ध्येयाकडे टाकलेल्या पावलांची चाहूल अल्पसंख्य राज्यकर्ते यांच्या पोटांत भीति उत्पन्न करीत असते. तिचा आवाज या गटवाल्यांच्या हृदयांत थरकांप निर्माण करतो. या परिस्थितीत या अल्पसंख्यांकांत एकी व एकसूरपणा राहात नाही व जनतेला विरोध करण्याची शक्ति तर असूच शकत नाही. त्यांना आज नाही उद्यां सत्ता सोडावी लागते अगर ज्यांचा न्याय्य हक्क, न्याय्य वारसा त्याला तो द्यावा लागतो. राज्याला स्थैर्यासाठी, कायम राहावे म्हणून समाजांत उत्पन्न होणाऱ्या बहु-संख्यांकांच्या मागण्यानुसार स्वरूपांत बदल करावा लागतो. सार्वजनिक हितासाठी व ते साध्य करण्यासाठी जर राज्य हे संघटन आहे तर त्या दृष्टीने ज्या मागण्या होतील जे अपेक्षिते जाईल, त्या बऱहुकूम राज्याने वागण्यांतच त्याची यथार्थता आहे.

वरील दृष्टि ठेवून वागणूक न झाल्यास समाजांत अव्यवस्था माजेल, अराजक परिस्थिती निर्माण होईल. अल्पसंख्यांचे अन्याय्य अधिकारासाठी राज्य बहुसंख्यांकांचे न्याय्य मागण्यास विरोध करू लागेल तर राज्यनिष्ठेचा नैतिक पायाच खचेल. कायद्याचा आधार घेऊन सक्तीचे जोरावर थोडा वेळ राज्य यशस्वी रीतीने विरोध करील हे खरे, पण त्याचबरोबर समाजातील निर्वंध पटापट तुटू लागतील, ते मानण्यांत स्वहित आहे ही जाणीव लुप्त होईल. राज्याचे अन्याय्य वर्तनाची दुर्गंधी अधिक पसरून समाजजीवन असह्य होईल. सुखापासून अन्यायाने वंचित झालेला बहुसंख्यांक समाज शत्रुत्वाचे पावित्र्यांत सारखा उभा राहिल्यानंतर ज्या शक्तीचे, ज्या शासनाचे आधारावर कायद्याची प्रतिष्ठा आहे ती सुद्धा हळुहळू क्षीण होईल. कारण सैन्यसुद्धा या वातावरणांत स्थिर राहू शकत नाही. समाजातील वातावरण बराकीत शिरते व त्याचा व्हावयाचा तोच परिणाम होतो. चौकांतील घोषणा चौकीत ऐकू जातात व इष्ट तेच तेथे घडत जाते. अव्यवस्था व अराजक अपरिहार्य होते. उधळलेली धूळ पुन्हा बसण्यास वेळ लागतो. त्याचप्रमाणे समाजाची घडी क्रांतीनंतर बसण्यास वेळ लागतो. पण तेथपर्यंत अराजक प्रभावी राहाणे टक्कू शकत नाही. हे सर्व टाळावयाचे असेल तर माणसांनी आपल्या व्यक्तिगत स्वार्थाला, समाजहिताचे दृष्टीने मुरड व मर्यादा घातली पाहिजे. थोड्या लोकांना असलेले खास अधिकार, खास सुखसोयी, सर्वांच्या हिताचे दृष्टीने सोडण्यास तयार झाले पाहिजे. किंबहुना ज्या थोड्यांना हे सोडवे लागेल त्यांचे खरे शि या त्यागी वर्तनांतच आहे. समाजांत

मिळणारें सौख्य समाजाचेच कलानें घेतलें पाहिजे. पाण्यांत राहून माझ्याशीं वैर करून चालणार नाही, त्यांच्याशीं सहकार्य केलें पाहिजे, त्यांच्याशीं हितैक्य साधलें पाहिजे. समाजांतील बहुसंख्यांक जनतेला सुखापासून वंचित करून थोड्या लोकांनीं तें उपभोगिल्यास, काय किंमत द्यावी लागते, काय प्रायश्चित्त भोगावें लागतें याची साक्ष फ्रेंच व रशियन क्रांतीनंतर देशोधडीला जाऊन अन्नान्नदर्शेत राहिलेल्या लोकांचे उदाहणावरून सहज मिळते. वेळींच अधिकारत्याग न केल्यानें, स्वार्थ न सोडल्यानें, सत्ता व संपत्ति दोन्ही संपूर्णपणें घालवून देशही त्यांना सोडावा लागला. हेंही प्रायश्चित्त अपुरें आहे असें मानणारें एक मत आहे. हा इतिहासाचा दाखला लक्षांत घेऊन राज्यानें म्हणजे विद्यमान राज्यकर्त्यांनीं वागावें यांत शहाणपणा आहे व न्यायही आहे. सर्वसामान्य लोकांना जीवनाला किमानपक्षीं आवश्यक तेवढें तरी मिळालें पाहिजे. असें मिळालें तर थोड्या शांतवृत्तीनें ते समाजाकडे पाहातील. कांहीं प्रगति मग शक्य आहे. कांहीं संस्कृति मग मूळ धरूं शकेल. आवश्यक तेवढें मिळण्याचा हक्कच अमान्य करणें म्हणजे समाज या संस्थेचे विसर्जनास आवाहन देण्यासारखें आहे. लोकांच्या मनांत कल्पनाच येणार नाहीत हें मानणें वेडेपणाचें आहे. जें जरूर आहे तें मनुष्य मागतोच, तें मिळविण्याचा त्याचा हक्क आहे ही जाणीव समाजाची परिस्थिती त्यास करून देते. हक्कविषयक विचार मनुष्याचे मनांत रुजले म्हणजे ते त्याचे मनांत श्रद्धा व शक्ति निर्माण करतात. कुठल्याही जुलमी राज्यसत्तेच्या शस्त्रापेक्षां हे विचार अधिक सामर्थ्यावान् व प्रभावी असतात व जेथें लोकशाही आहे तेथें तर हे विचार व्यापक प्रमाणांत दिसून येतात व म्हणून जास्त प्रभावी असतात. कारण हे विचार मनांत आणणारे लोक लोकशाही व्यवस्थेंत संख्येनें अधिक म्हणून महत्त्वानेंही अधिक असतात. हक्कविषयक विचार निर्माण झाल्यानंतर मनुष्य स्वस्थ बसू शकत नाही. त्याची जिव्हा-प्रथम काम करील, पाय प्रचाराची पायपीट करतील; शेवटीं मतास हात वर करून काम न भागल्यास मूट वळलेले हात उभारून तो यश आपलेकडे ओढील. त्याला जें अवश्य वाटतें तें मिळविण्याचा प्रयत्न केल्याशिवाय तो राहाणार नाही हें निश्चित. क्रमाक्रमानें करील. आज करील, उद्यां थांबेल; पण पुन्हां उचल खाईल. कारण अन्यायाची जाणीव झालेलें मन त्यास स्वस्थ बसू देणार नाही. त्याची मागणी सर्वांना सारखें वागवावें, सर्वांना न्याय मिळावा ही असली तरी परिस्थितीच्या मर्यादा तो ओळखत नाही असें नाही. यथार्थ लोकशाहीव्यवस्थेंत सुद्धां कांहीं विषमता, कांहीं निर्वेध राहाणें शक्य आहे. तथापि, किमानपक्षीं व्यक्तिविकासाला पूर्ण वाव देणारी परिस्थिती तेथें उपलब्ध असते. संधि जेथें नाही तेथें अन्याय्य विषमता अधिक ठळक-

पणें दिसून येते. अर्धपोटीं जेवण, अर्धे अंग न झाकलेलें असें शरीर, अंधार आणि घाण यांनीं ठाणें दिलेलें खोपटें या लब्धाजम्यांत प्रसन्न मन राहून जीवनांत समाधान कसें वाटेल ? या परिस्थितींत वावरणाऱ्यांचीं मनं उदास व उद्धिन्नच राहणार. या वातावरणांत उत्पन्न होणारी प्रजा तदनुसारच असणार. या वातावरणांत वावरणारे नागरिक उत्साहहीन राहिल्यास नवल नाहीं. या विपमतापूर्ण परिस्थितीविरुद्ध आवाज काढल्यास तें अस्वाभाविक कसें म्हणतां येईल ? अगदीं आवश्यक अशाच गोष्टी मिळण्यासाठीं तर ही मागणी असते. ही मागणी करतांच लोकांवर राज्यसत्तेनें तुटून पडणें अगर त्यांना राजद्रोही ठरविणें यासारखे मूर्खपणाचें कृत्य कोणतेंही असूं शकत नाहीं. वंचित व विपण्ण झालेले लोक प्रसंगीं दंगाधोपा करतात सवत्र त्यांना चळवळे अगर कटवाले म्हणून शिक्षा करून राज्यकर्ते वागतात. यांत त्यांची मागणी ते सोडून देतील ही आशा केली जाते, पण ती व्यर्थ ठरते. दंडपशाहीनें क्षणभर लोक शांत होतील पण त्यांचीं मनं अधिक क्षुब्ध होतील. त्यांची चळवळ दंडपली जात नाहीं उलट ती अधिक व्यापक होते. जी उघड असते तिला गुप्त स्वरूप प्राप्त होतें. सर्व सत्ताधीश राज्यसत्तेपुढें टिकाव धरणारी चळवळ केवळ चळवळीच्या स्वरूपाची अगर कांहीं स्वार्थी लोकांचे कटाचे स्वरूपाची असूं शकत नाहीं. वंचित जनतेचा तो उघड उघड कट आहे असाच त्याचा अर्थ असतो. सर्व समाजांत पसरलेल्या निराशामय वातावरणांत जनतेच्या या वागण्याचें रहस्य असते. बहुसंख्यांक समाज गांजलेल्या असतो; कांहीं तरी व्हांवें असें त्याच्या वाटत असतें व कुणी कुठेंही पुढे येऊन कांहीं केलें कीं, त्याचें स्वागतच होत असतें. बोलणारी वाचा एकाची असली तरी त्यांतील अर्थ सर्वांच्या मनांतीलच असतो. मारलेल्या हांकेचा पडसाद लक्षावधि हृदयांत पडत असतो. जनतेची मागणी न्याय्य असते म्हणून तर तिला सहानुभूति मिळत जाते. समाजांतील एक वर्ग सुखांत असतां दुसऱ्या वर्गाच्या सामान्य गोष्टींना मुद्दां विरोध जेथें होतो तेथें अन्याय अधिक चीड आणण्यास कारणीभूत होतो, आणि राज्यसत्ता जेथें आपल्या सत्तेचे जोरावर जनतेची न्याय्य हक्कांची मागणी दडपून टाकण्यास सज्ज होते तेथें प्रत्यक्ष अन्यायाचेंच राज्य सुरू होतें. दंडपशाहीनें कांहीं काळ जनता दबली जाईल पण न्याय तिचे बाजूस असल्यामुळें तिचे बाजूनें सहानुभूति वाढत जाते व राज्यसत्ता प्रथम नैतिक अधिकार घालवून शेवटीं आपलें मरण ओढवून घेते. जनतेच्या न्याय्य आकांक्षा पुऱ्या केल्यानेंच राज्य प्रतिष्ठा पावतें व टिकतें. इतिहासांतील महत्त्वाच्या घटना हेंच सांगतात. इतिहास हा सर्व जगांतील राज्यकर्त्यांना व्यासां-प्रमाणें उंच हात करून सांगत आहे कीं, 'प्रजा प्रीतिस्तु स्थैर्याय नाशाय जनपीडनम्'। पण किती ऐकतात ?

लोकशाहीव्यवस्था जेथें आज आहे तेथील परिस्थितीमुद्धां सामान्यतः वरील-प्रमाणेच असते. लोकशाहीराज्यव्यवस्थेतच होणारे कायदे लोकांच्या इच्छेप्रमाणे होतात हैं फक्त तत्त्वतः खरें आहे. राज्यांतील प्रभुत्व हें तत्त्वतः लोकांकडे आहे पण त्याचा वापर प्रत्यक्ष कोण करतो व कशासाठी व कशा रीतीनें करतो हें जास्त महत्त्वाचें आहे. लोकशाहीत लोकांना आपल्या शक्तीची व सत्तेची जाणीव आज तरी पूर्णपणें झाली आहे असें दिसत नाही. इतकेंच नव्हे, तर सार्वत्रिक निवडणुकीचे वेळीं मत दिल्यानंतर हा राज्याचा मालक असलेला मतदार झोर्पी जातो व पुन्हां निवडणुकीच्या नौवती वाजू लागल्या म्हणजे अगर ह्या वाजवून या कुंभकर्णाला जागा करावा लागतो. दक्ष व जागिवेनें काम करणारा नागरिकवर्ग नसेल तर लोकशाही व्यवस्थामुद्धां जुलमी होऊ शकते हा अनुभव आहे. आजही नागरिकवर्ग जेथें लोकशाही व्यवस्था आहे तेथें सारखा जागृत नसतो, परिस्थितीचें पूर्ण ज्ञान त्याला नसतें, व राजकीय घडामोडींतील गुंतागुंत, कार्यकारणभाव तर क्वचित्तच त्याला समजतो. बदलत्या काळाबरोबर परंपरा, संकेत व संस्थाही महत्त्वाचे व उपयुक्ततेच्या दृष्टीनें बदलत असतात. म्हणून काल अवश्य वाटत असलेली व्यवस्था अगर संस्था आजचे परिस्थितीत निरर्थक असते. तथापि, तिचें महत्त्व चालू आहे असें समजून बहुसंख्यांक नागरिक वागत असतात. कोणी विचार करून वागूं लागला, समाजांतील परंपरा तपासूं लागला, संस्थेची शक्ति अजमावूं लागला कीं, लागलीच तो टीकेला पात्र होतो; राज्यकर्ते त्याच्याकडे संशयानें पाहूं लागतात. राजकारण, समाजकारण ही फार जड भानगड आहे, ती आपल्यासाठीं नाहीं अशी वृत्ति सामान्य जनतेंत असते; नव्हे, पुष्कळ ठिकाणीं ती मुद्दाम वाढविली जाते. जनतेंत याप्रमाणें हीन मनोगडाचें वातावरण असलें म्हणजे, नवी जबाबदारीची गोष्ट करण्याकडे प्रवृत्ति होत नाही व हीच परिस्थिती, लोकशाहीव्यवस्था बाह्यस्वरूपी ठेवून सर्वसत्ता मूठभर लोकांच्या हातांत ठेवण्याचे दृष्टीनें उपकारक ठरते व म्हणून तिची जाणून-बुजून जोपासना करण्यांत येते. धर्माप्रमाणें राजकारणांतही स्वार्थी व धूर्त लोक दैववाद प्रचलित करीत असतात. राजकारणांतही ऋषिबाजी, गुरुबाजी उत्पन्न करून कांहीं व्यक्ति व कांहीं संस्था, कांहीं संकेत यांचे भोंवताली दैवी प्रसादाचीं वलयें उत्पन्न करून बुद्धिग्राही मनाला मज्जाव करण्यांत येतो. चमत्काराचें वातावरण लोकांचें स्वातंत्र्य हातचलाखी करून लुबाडण्यास उपयोगी पडतें. लोकांना शिक्षण देतांनामुद्धां त्यांची बुद्धि चिकित्सक होणार नाही याची काळजी घेण्यांत येते. प्रत्येक गोष्ट कां व कशी असें जर नागरिक विचारूं लागला तर परंपरा व बाबावाक्यप्रामा-

ण्यांने टिकविलेली प्रतिष्ठा व अधिकार, अनाढ्यीं आहे हें सत्य उघड होईल. हें संकट टळावें म्हणून शिक्षणानें जिज्ञासा जागृत होणार नाहीं अशी दक्षता घेतली जाते. भौतिक सत्तेचीं साधनें शस्त्रादिक हीं तर सर्व राज्यकर्ते आपल्या हातीं ठेवतातच पण ज्ञानाचीं साधनें सुद्धां आपल्या हातांत ते ठेवतात. शस्त्र, शास्त्र, प्रचार व पैसा या साधनचतुष्टयांनीं सज्ज व हातीं सत्ता असलेला राज्यकर्त्यांचा वर्ग एका बाजूला व दुसऱ्या बाजूला अज्ञानी, निर्धन, निःशस्त्र असा अफाट जनसमूह हें दृश्य पाहिल्यानंतर, पहिल्याला जय मिळविणें किती सोपें व दुसऱ्याला किती अवघड हें सहज कळून येईल. या परिस्थितींत लोकशाहीतील मतदार हातांत असलेली तात्त्विक सत्ता कशी वापरतील याची कल्पना सहज होईल. विद्यमान सरकारजवळ सत्ता आहे, तें पुरस्कार करूं शकतें, आज रोख कांहीं तरी देतें म्हणून त्यालाच उचलून धरणारे अधिक निघतात जे विरोधक असतात, त्यांचेजवळ वचनाशिवाय पुरस्कार नसतो, संख्येशिवाय शस्त्र नसतें, भावी काळाची आशा हेंच त्यांचें कर्तृत्व असतें. या परिस्थितींत हातचें सोडून पळाल्याच्या मागे लागण्यांत शहाणपण नाहीं हें जाणून अनेक लोक वागतात. हातीं असलेल्या तात्त्विक सत्तेचा उपयोग प्रत्यक्ष कसा करावा हें जनतेला शिक्षण मिळालें तरच ती सत्ता आहे व तिची भीति राज्यकर्ते मानतील. पण असें शिक्षण अजून मिळत नाहीं, सत्य म्हणजे तें देण्यांत येत नाहीं.

आपण सिंह आहांत, ही जाणीव नसलेला सिंहाचा छावा जसा वागतो तीच गोष्ट लोकशाही-जनतेची झालेली दिसून येते. जाणीव उत्पन्न होतांच फरक पडतो, तीच गोष्ट जनतेच्याही बाबतींत खरी आहे. हातीं असलेलें शस्त्र किती परिणामकारक आहे व तें पूजेसाठीं नाहीं, संरक्षणासाठीं आहे याची जाणीव तें वाळगणाराजवळ सारखी असली पाहिजे. जाणीव नसेल तर प्रसंग येतांच लक्ष्मीधराप्रमाणें हें शस्त्र गंजलेलें म्हणून निकामी ठरावयाचें. विद्या आवृत्तीनें म्हणजे पुनःपुनः उजळणीनें व शस्त्रें उजाळून कार्यक्षम राहातात. स्वातंत्र्याचे हक्क हे सारखे सांगितले पाहिजेत. सांगणें बंद झालें कीं, हक्कही लुप्त होतात असाच त्यांचा व सत्तेचा संबंध असतो. स्वातंत्र्य हे प्रेमाप्रमाणें नित्य उपासना केली तरच टिकतें. प्राप्त झालें आहे या भ्रंवशावर राहून चालत नाहीं. स्वातंत्र्याचें युद्ध हें अखंड व अविरत, तें संपलें असें होतच नाहीं. नव्या नव्या आघाड्या उत्पन्न होत असतात. नवे नवे शत्रु समरांगणांत उतरत असतात. अखंड सावधानता व अखंड उपासना ही स्वातंत्र्याची किंमत आहे. हें जेथें जाणिलें जात नाही तेथें राज्यसत्ता व्यक्तींचें हक्कांवर हळूहळू आक्रमण करीत जाते. किंबहुना सत्तेचा हा स्वभावधर्मच आहे. तेलचा विन्दु पाण्यांत पडल्याबरोबर

सर्वत्र पसरतो तसेंच सत्तेचें लक्षण आहे. प्रत्येक गोष्ट आपल्या कक्षेत घेण्याचा प्रयत्न राज्यसत्ता वापरणारे करीत असतात. समाजांत, आमजनतेत असलेलें प्रभुत्व व सर्वाधिकार हळूहळू मध्यवर्ती व मुख्य ठिकाणीं असलेल्या मूठभर सत्ताधारी लोकांचे हातीं जातो. सर्व सत्ता एके ठिकाणीं केंद्रित असणें हें नागरिकांचे हक्कांचे दृष्टीनें अनिष्ट आहे. सत्ता जर केंद्रित नसेल तर तिच्यावर कांहीं तरी निर्बंध राहातो. राज्यसंघटनेत सत्ताविषयक वांटणी असली व निरनिराळीं केंद्रे उभारलीं असलीं तर ही व्यवस्था नागरिकांचे हक्कांचे दृष्टीनें इष्ट ठरते. प्रत्येक केंद्र म्हणजे लोकमताला आपलें म्हणणें मांडण्याच्या दृष्टीनें, चर्चेच्या दृष्टीनें एक क्षेत्र असतें. ग्रामपंचायत असली म्हणजे तिच्या कारभाराबाबत गांवांतल्या लोकांना आपलें म्हणणें मांडतां येतें, चर्चा करतां येते व ही सर्व गोष्ट त्यांच्या आवाक्यांतही असते. गांवांत किती जागले असावेत, कसे रस्ते असावेत हें सर्व गांवांनीं ठरविलें तर लोकांना त्यांत कांहीं सांगतां येईल. गांवांनीं ठरवावयाचें तर थोडी सत्ता तरी ग्रामपंचायतीला असली पाहिजे. म्हणजेच सत्तेची विभागणी करून अनेक केंद्रे निर्माण केलीं पाहिजेत. सर्व सत्ता एके ठिकाणीं असेल तर प्रदेशभर पसरलेल्या जनतेला आपल्या अडचणी सत्तेचे कानांवर घालतां येणें कठीण असतें. जनतेच्या इच्छा एकीकडे व राज्यकारभार एकीकडे असें होऊन जनतेच्या अधिकाराचा लोप होत जातो. राज्यकारभाराच्या सर्व केंद्रांशीं, सर्व व्यवस्थेशीं जनतेचा संबंध असला पाहिजे व त्या दृष्टीनें शासनसंस्थेची व्यवस्था असली पाहिजे. नुसती राजकीय सत्ता लोकमतानुयायी करून भागणार नाही. सर्व लोकांना किमान म्हणून ज्या गोष्टी मिळाल्याच पाहिजेत, त्यांच्या कारभाराची सूत्रें मूठभर लोकांच्या हातीं ठेवणें धोक्याचें आहे. मताचे अधिकाराबरोबर किमानपक्षीं जीवनाला अवश्य असलेल्या गोष्टीही मिळाल्या पाहिजेत, म्हणून या गोष्टींचे व्यवस्थेशीं जनतेचा संबंध पाहिजे, त्यावर तिचें नियंत्रण पाहिजे. नागरिकत्व यथार्थ व्हावयाचें तर नुसती मतदानापुरती समानता देऊन भागणार नाही, समता व स्वातंत्र्य पूर्णांशानें राज्यव्यवस्थेंत प्रतिबिंबित झालें पाहिजे. किंबहुना स्वातंत्र्य व समता यावरच ती उभारली पाहिजे.

समता व स्वातंत्र्य यांचें विवेचन विस्तारानें पुढें येईलच. तथापि, या ठिकाणीं येवढें सांगणें जरूर आहे कीं, समता व स्वातंत्र्य यांच्याबद्दलच्या कल्पना कायम ठरल्याच्या व कधीही न बदलणाऱ्या असे शकत नाहींत. निरपेक्ष असे त्यांचें स्वरूप असत नाहीं. समता व स्वातंत्र्य या कल्पनांचा मनुष्यांशीं संबंध आहे व मनुष्य हा देशकालपरिस्थितीनें वेष्टित आहे. म्हणून परिस्थितीला अनुसरून मनुष्य समतेच्या व

स्वातंत्र्याच्या कल्पना उभारीत असतो. धर्माने गांजलेल्या देशांत जाताने जुलूमपासून मुक्ति म्हणजे स्वातंत्र्य व मनाप्रमाणे धर्माचरण करण्यास मोकळीक म्हणजे समता असे वाटेल. कराने गांजलेल्या नागरिकांना करापासून मुक्ति म्हणजे स्वातंत्र्य वाटेल. ' उदंड जाहले पाणी स्नानसंख्या करावया ' ही परिस्थिती झाली की स्वातंत्र्य मिळाले असे काहींना वाटेल. कसलेल्या जमिनीचे पीक कसणान्याच्या हाती पडेल अशी व्यवस्था झाली तरच स्वातंत्र्य असे काहीं ठिकाणी वाटेल. तथापि, विविध कल्पना असल्या तरी मुळाशी एक गोष्ट समान आहे ती ही की व्यक्तीला आपल्या विकासाला, आपल्या उन्नतीला, आपल्याला जे योग्य वाटते ते करण्यास राज्यव्यवस्थेकडून अडथळा नसावा, हे स्वातंत्र्याचे मुख्य लक्षण कायम स्वरूपाचे आहे. व्यक्तींना आपल्या प्रवृत्तींना जुळवून आयुष्यांत प्रसन्नता निर्माण करण्याची मोकळीक असावी ही मूलभूत कल्पना स्वातंत्र्याचे मुळाशी आहे. समाजाने व राज्यव्यवस्थेने ही मोकळीक देवावी. आपल्या परंपरेने अगर नियमाने नागरिकानागरिकांत या वावर्तीत तफावत करून विपरीतचा भाव निर्माण करू नये. आत्मोन्नति अर्थात् व्यक्तीनेच करावयाची असते. पण राज्यसत्तेने त्यांत अडचणी उत्पन्न करू नये. गरिबीत जन्मला म्हणून शिक्षणास मुकावे लागणे ही आपत्ति व ही अडचण राज्याने दूर केली पाहिजे. दैवायत म्हणून गरिबीत जन्मला तरी मदायत्त तु पौरुषम् हे खरे ठरेल अशी व्यवस्था व वातावरण समाजाने व राज्याने निर्माण केले पाहिजे. व्यक्तीचे पौरुषाला, पराक्रमाला सारखा वाव मिळणे म्हणजेच समता. किमानपेशी या वावर्तीतील अडथळे व अडचणी कमीत कमी करणे इतके तरी समतेच्या कल्पनेत असलेच पाहिजे. सर्वांना सर्व अर्थाने सारखा वाव मिळेल, अगदी सारखी संधि मिळेल हे कठीण आहे. काही ऐतिहासिक काही अनुवंशिक फायदे काहींना मिळणे अपरिहार्य आहे. तथापि, मनुष्यमात्रांच्या प्रवृत्ति लक्षांत घेऊन त्यांना योग्य वाव देणे शक्य आहे. पिढीजात गवयाचा मुलगा गाणे लवकर शिकेल व त्याला अनुकूल असे वातावरण घरापासूनच मिळू लागते. प्राचीन काळापासून विद्येत पुढारलेल्या वर्गातील मुले यांना शिक्षणाचे दृष्टीने अधिक अनुकूल वातावरण असते. हे मान्य करून-सुद्धा लोहाराचे मुलाने लोहारच व्हावे अगर हरिजनाचे मुलाने झाडुवाल्याचेच काम करावे असे म्हणणे गैर आहे. प्रत्येक बालकाची प्रवृत्ति पाहून तिच्या वाव देणे, संधि देणे हे राज्यव्यवस्थेने घडवून आणले पाहिजे. असे करणे म्हणजे समता राखणे होय. प्रत्येक मनुष्य जन्माने सामान्यतः सारखाच असतो. परिस्थितीने त्याच्यावर संस्कार होऊन तो कमी अगर जास्त बुद्धीचा होतो. परिस्थिती ही समाज व राज्य घडवीत

असते. म्हणून सारखी परिस्थिती केल्यास सर्वांना सारखी संधि मिळेल, समाजांत समता नांदेल, अशीही एक विचारसरणी आहे. आनुवंशिक असें कांहीं नाहीं असें असेल तर उत्तमच; पण असें कांहीं जरी असलें तरी समाजांनं व राज्यांनं आपल्या व्यवस्थेनं त्यांतील विषमता दूर करून सर्वांना उन्नतीचे दृष्टीनं जास्तीत जास्त वाव द्यावा व समाजांत समता व स्वातंत्र्य यांचें वातावरण निर्माण करून सामाजिक सुख व समाधान वाढवावें हें योग्य आहे. समाजांतील कल्पकता, ज्ञान, शोधबुद्धि, कलात्मकता, कौशल्य कांहींही, संधि अगर साधनाभावीं निरर्थक होऊं नये येवढी काळजी समाजांनं व राज्यांनं घेतली पाहिजे.

राज्यांनं काय करावें हें वर सांगितलें. राज्याच्या मौलिक हेतुसिद्ध्यर्थ काय कल्पनांना, काय हक्कांना मान्यता द्यावी हें सांगणें तात्त्विक झालें पण तें कसें घडवून आणावें हा व्यवहार सांगणें सोपें नाहीं. ज्या राज्यांत पुष्कळ वेळ मिळूनही आदर्शाप्रमाणें कांहींही वर्तन होत नाहीं तें राज्य प्रजेच्या निष्ठेला, मान्यतेला पात्र नाहीं, म्हणून पदच्युत करण्याचा प्रजेला अधिकार आहे येवढें सांगून भागत नाहीं. प्रजेचे अधिकार प्रत्यक्ष कोणते आहेत व कोणत्या अधिकारांना राज्यांनं मान्यता द्यावी याची कल्पना पूर्णपणें आली पाहिजे. तसेंच, कोणती व्यवस्था, कोणत्या संस्था निर्माण केल्या असतां हे अधिकार राज्य-मत्तेपासून प्राप्त करून घेतां येतील याची पण कांहीं तरी कल्पना आली पाहिजे. किती प्रमाणांत अधिकारांचा उपभोग मिळाल्या असतां प्रजेला समाधान वाटेल हें जरी निश्चितपणें सांगतां आलें नाहीं तरी इतिहासाचा अनुभव लक्षांत घेऊन, काय हक्क अगर काय अधिकार प्रजेला असणें सामान्यपणें जरूर आहे याचें दिग्दर्शन करणें शक्य आहे. तसेंच, अमुक संस्था निर्माण झाल्या असतां हें हक्क मिळवितां येतील हें जरी निश्चितपणें सांगतां येत नसलें तरी विशिष्ट संस्था, अगर व्यवस्था असल्यास या हक्कांना वाव मिळणार नाहीं येवढें तरी सांगतां येईल. कुंडलींतील पुण्यग्रह फळ देतील हें अनिश्चित पण पापग्रह कोणतें फळ नक्की देतात येवढें ज्योतिषाचें ज्ञान राजकारणांत अनुभवांनं सिद्ध झालें आहे. तसेंच, अनुभवानें असेही सांगतां येईल कीं, कांहीं संस्था अगर कांहीं विशिष्ट व्यवस्था असल्याशिवाय हक्कांच्या विचारांना समाजांतील राजकारणांत प्रवेशच मिळणार नाहीं. प्रवेश मिळून ते मान्यता पावतील व राज्याचा हेतु सफल होईल असें सांगणें कठीण आहे. किंबहुना कुठल्या परिस्थितींत राज्य निश्चितपणें आदर्श व्यवहारांत आणूं शकेल हें सांगतां येणार नाहीं. आदर्श अंमलांत आणण्याचे कामीं, हेतु सफल करण्याचे कामीं, विरोधक पारीस्थिती कोणती असू शकते हें इतिहासाचे व अनुभवाचे सहाय्यानें सांगतां येईल. अनुभवानें काय हक्क

अगर अधिकार असणें व त्यांना मान्यता मिळणें जरूर आहे हें वर दर्शित केले आहे. हे हक्क कांहीं स्मृतीप्रमाणें एका ठिकाणीं लिहून ठेवलेले नाहींत. किंबहुना सर्वत्र हे हक्क अगर अधिकार कुठल्या दानपत्रांत अगर सनदेंत लिहिलेलेच असतात असेंही नाहीं. कांहीं राज्यांचे घटनेंत त्यांचा समावेश केलेला असतो. मूलभूत हक्क अगर अधिकार म्हणून त्यांची घोषणा करून घटनेंतच त्यांना स्थान दिलेलें असतें. त्यांची मान्यता राज्यमान्यतेबरोबरच अस्तित्वांत आलेली असते. हक्कांची याप्रमाणें लेखी सनद असली म्हणजे तिला निःसंशय अधिक महत्त्व आहे. निव्वळ परंपरेवर, निव्वळ संकेतांवर आधारलेल्या अधिकारांपेक्षा, या लेखनिष्ठ अगर घटना-कायद्यानेंच मान्य केलेल्या हक्कांना अधिक प्रतिष्ठा आहे हें उघड आहे. तथापि घटनेंत मूलभूत म्हणून दिलेले हक्कसुद्धां प्रसंगीं राज्यसत्ता कशी उधळून लावते याचें उदाहरण मागील व चालू महायुद्धांत अनेक ठिकाणीं दिसून येतें. अमेरिकेंतील संयुक्त संस्थानांत भाषणस्वातंत्र्य, संघस्वातंत्र्य, हे सर्व हक्क घटनेनें दिले आहेत. पण मागील महायुद्धांत हे सर्व बाजूला सारून राज्यसत्तेनें कारभार चालविला. सर्वांना राजकीय समता घटनेनें दिली आहे तरी अद्यापि निग्रो लोकांना कोर्टांतून अगर अन्य शासन-संस्थांतून तिचा लाभ मिळत नाहीं. या देशांत ज्युरी-पंचासमोर-खटला चालला पाहिजे हा कायद्यांत हक्क असतां वटहुकमानें खास कोर्टाची स्थापना करून त्याचा निकाल लावण्यांत आला. निव्वळ संशयावरून अनियमित काल कोणालाही अटकेंत ठेवूं नये, अपराधाची उघड चौकशी व्हावी या सर्व गोष्टी कायद्यांत असून ते कायदेच आज वटहुकमानें निरर्थक करण्यांत आले आहेत. कायद्यांत आहेत, घटनेंत आहेत म्हणून राज्यसत्ता हक्कांना जपेल हें निश्चित नाहीं. प्रजेचे हक्क दक्षतापूर्वक जपले पाहिजेत ही परंपरा व वृत्ति राज्यकर्त्यांत असेल तरच कांहीं निश्चिती आहे. कायद्याविरुद्ध विद्यमान सरकार, कार्यकारी सरकार वागत आहे हें दाखविण्याचे दृष्टीनें लेखनिष्ठ अधिकार असणें चांगलें. जनमत त्यासुळें जागृत होतें, तीव्र होतें. सरकारनें हक्कांवर गदा आणली आहे हें स्पष्टपणें दाखवितां येतें. जे हक्क प्राप्त करून घेण्यासाठीं पूर्वजांना लढावें लागलें, त्यांचें संरक्षण करणें हें कर्तव्य आहे याची जाणीव अधिक परिणामकारकीतीनें या येणें होते. तथापि, जाणीव होऊन हक्कसंरक्षणार्थ नागरिकवर्ग जेव्हां राज्यसत्तेविरुद्ध उभा राहून आव्हान देऊन तिच्याशीं हक्कसंरक्षणार्थ झगडेल तेव्हांच त्याला यश येईल व राज्यसत्ता बेकायदेशीर व बेसनद-शीर उपक्रमापासून परावृत्त होईल. निषेधानें व रोज अगर आठवड्यांतून दोनदां सरकारी कुत्याचे बेसनदशीरपणाबद्दल रकानेचे रकानें लिहिण्यानें सरकार ठिकाणावर

येत नाही. कायद्यांती उ कलमें अगर घटनेंती उ घोषणा यापेक्षां नागरिकांची दक्षता व निर्भयवृत्ति ही व त्यांच्या हक्कांचें अधिक परिणामकारकरीतीनें संरक्षण करीत असते. निर्भयता ही व स्वातंत्र्याची ढाल आहे. मरणालाही न मिणारें धैर्य हें त्याचें मोल आहे. धैर्यानें स्वातंत्र्य मिळतें व धैर्यानेंच तें रक्षिलें जातें.

राज्यव्यवस्थेंत न्यायखातें कार्यकारी सत्तेपासून अलिप्त व स्वतंत्र असावें हें इष्ट म्हणून पूर्वी सांगितलें आहे. तें स्वतंत्र असलें तर नागरिकहक्कांचें अधिक संरक्षण होईल हें स्पष्ट आहे. तथापि, न्यायाधीशसुद्धां कार्यकारी सत्तेनेंच नेमलेले असतात; आणि त्यांची बढतीबद्दाली जरी कार्यकारी सत्तेवर बाह्यतः अवलंबून नसली तरी कार्यकारी सत्तेचें वजन न्यायखात्यावर व न्यायदानावर पडतच नाही असें क्वचितच घडतें. स्वतंत्र मंडळानें न्यायाधिकांची नेमणूक केली तरी हें मंडळ कार्यकारी सत्ताच नेमत असतें. व सूक्ष्म रीतीनें का होईना कार्यकारी सत्तेच्या इच्छेचा विचार होऊनच नेमणुका होतात असा अनुभव आहे. निरपेक्ष स्वातंत्र्य व निर्भय निस्पृहता न्यायाधिकांचे ठायीं मोठ्या प्रमाणांत आढळून येते असें कोणी म्हणणार नाही. अधिक महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे न्यायाधीश हे सर्व समाजांत वावरणारे असल्यामुळें त्यांच्या वर्गनिष्ठ संस्क्रुतीचा, कांहीं सामाजिक कल्पनांचा संस्कार त्यांच्या मनावर होणें अपरिहार्य आहे. त्यांची प्रेरणा, त्यांची अंतःस्फूर्तिसुद्धां या संस्कारांनीं परिभेष्टित असते. म्हणून जे विवेकाला अगर न्यायाला स्मरून म्हणून ते करतील, त्यांतसुद्धां अभावतः व अत्यंत सूक्ष्म प्रमाणानें हे संस्कार परिणाम करीत असतात असें प्रसिद्ध अमेरिकन न्यायाधीश होल्म यांचें मत आहे. तथापि, न्यायखातें व कार्यकारीसत्ता हीं दोन्ही अलग असणेंच योग्य आहे. अलग व स्वतंत्र असाण्यानें एकमेकांचें कार्यक्षेत्र निश्चित होतें व त्यावर आक्रमण न होईल अशी साहजिक दक्षता घेण्यांत येते. आपआपल्या कार्यक्षेत्रांत काय करावें व किती प्रमाणांत तें कार्य करावें याला मर्यादा घालण्यासाठीं, अन्य इलाज केले पाहिजेत. राज्यव्यवस्थेच्या तिन सत्ता कार्यकारी, विधिविषयक व न्यायदानी या स्वतंत्र कल्पितां येतात व त्याप्रमाणें कल्पित्याही आहेत. तथापि, हे भेद स्थूल स्वरूपाचे आहेत असें व्यवहारांत दिसून येत आहे. आधुनिक कालांत विधिमंडळाचें काम इतकें वाढत आहे कीं, पुष्कळ कायद्यांतून कार्यकारी सत्तेला नियम व बटहुकूम काढण्याची सत्ता देण्यांत येते. वास्तविक हे नियम व हे बटहुकूम कायद्यांचे स्वरूपांत असतात. या दृष्टीनें विचार करतां कार्यकारी सत्ता विधिविषयक कार्य करते. कांहीं ठिकाणीं कार्यकारी सत्तेनें केलेल्या नेमणुकांना विधिमंडळ मान्यता देतें म्हणजे तें कार्यकारी सत्तेचेंच काम करतें.

न्यायाधीश तर नुसता कायद्यांचा अर्थ सांगून थांबत नाहीत, कायदा म्हणजे गत-अनुभव लक्षांत घेऊन विद्यमान परिस्थितीचे दृष्टीने निश्चित केलेले समाजव्यवस्थासाठी विधि अगर निषेध. समाज बदलत असतो. ज्या वेगाने तो बदलतो, त्यांतील परिस्थिती बदलते, त्या वेगाने कायदा बदलत नाही. नवीन परिस्थितीला अनुसरून जुना कायदा लावावयाचा तर अन्याय होतो. न्याय करावयाचा म्हणजे कायद्याबाहेर न्यायाधिशाने गेले पाहिजे. कायदा व न्याय व कायदा व नीति यांतील फरक कमी करणे न्यायाधिशाला प्रसंग आला म्हणजे करावे लागते. एक तर जुन्या कायद्याचा न्यायाला जुळेल असा नवीन अर्थ करून तो निकाल देतो; म्हणजेच एक प्रकारे कायदा करण्याचे विधिविपयक काम तो करतो. अर्थात् विधिमंडळांतील प्रतिनिधींचे अनुमताऐवजी स्वतःचा अनुभव जमेल धरून तो वागतो. येवढी अनियंत्रित सत्ता त्याला अशा प्रकारे लाभते !! अगर जुना कायदा बाजूला ठेवून सरळ न्यायाचे दृष्टीने, सारासार विचाराचे दृष्टीने तो वागतो. त्याच्या निर्णयाला प्रतिष्ठा असल्यामुळे व राज्यव्यवस्थेचे तंत्राप्रमाणे जर तो मुख्य न्यायाधिशाला निर्णय असेल तर कार्यकारी सत्ता त्याला मान्यता देते. म्हणजे एकप्रकारे या निर्णयाने न्यायाधीश नवीन कायदाच निर्माण करीत असतो. तात्पर्य, तीन सत्ता स्वतंत्र कल्पित्या तरी व्यवहारांत अगदी कांटेकोरपणाने त्या स्वतंत्र नसतात. तथापि त्या स्वतंत्र ठेवल्याने राज्यकारभारांत अधिक व्यवस्था, अधिक अधिकारनिश्चिती व नागरिकहक्कांचे अधिकारसंरक्षण शक्य होतें. तथापि, नागरिकस्वातंत्र्याचे खरे संरक्षण नागरिकांचे निर्भय वृत्तीवरच अवलंबून आहे हे विसरून चालणार नाही.

प्रजेचे हक्क अगर अधिकार लेखनिष्ठ असोत अगर अलिखित असोत, सनद-प्रमाणे असोत अगर संकेताप्रमाणे असोत, ते कसे मिळवावयाचे हा मुख्य प्रश्न आहे. या दृष्टीने विचार करतांना आवश्यक असा प्रत्येक अधिकार घेऊन त्याचा विचार प्रथम केला पाहिजे, व प्रत्येक अधिकाराच्या योग्य उपयोगासाठी राज्यसत्तेवर काय काय नियंत्रण घालणे जरूर आहे हे ठरविले पाहिजे. हे झाल्यानंतर त्यांतून जरूर ती नियंत्रणव्यवस्था मांडता येईल. याप्रमाणे ह्या प्रश्नाचा विचार केल्याने पुष्कळ गोष्टी साध्य होतात. व्यक्ति हिला समाजांत महत्त्वाची भूमिका आहे हे प्रथम लक्षांत घेतले जाते. व्यक्तीला योग्य जीवन जगण्यासाठी आवश्यक गोष्टी किमानपक्षी मिळाल्याच पाहिजेत तरच ती समाजाचे प्रगतीत व जीवनांत कांहीं भर घालू शकेल हे स्पष्ट होतें. त्या दृष्टीने विचार करू लागल्याबरोबर समता व स्वातंत्र्य यांचा अर्थ कसा लावावयास पाहिजे हे कळून येते. समाजांत काय व्यवस्था असावी, काय स्वरू-

पाच्या शासनसंस्था असाव्यात म्हणजे इष्ट हक्क योग्य रीतीने उपभोगिले जातील याची कल्पना येते. प्रत्येक हक्क व त्याचे उपभोगासाठी राज्यसत्तेवर घालावयाची मर्यादा याचा विचार सुरू केल्याबरोबर राज्यसंघटनेचे स्वरूपाचाही विचार सुरू होतोच. मर्यादा घालावयाच्या तर राज्य—सत्तेचा आकार व आशय लक्षांत घेणे अपरिहार्य होते. राज्याने हक्क संरक्षणाचे दृष्टीने कारभारांत कसे संकलन करावे, कसे जुळवून घ्यावे याचेंही दिग्दर्शन होत जाते. राज्य हें कांहीं समाजाबाहेरून आणून समाजाचे शिरावर नियंत्रणासाठी बसविलेली घटना नाही. समाजांतच त्याचा पिंड उत्पन्न झाला असून समाजजीवनानेच तो वाढत असतो. ही वस्तुस्थिती या पद्धतीने विचार करतांना उघड होते. समाज आधी नंतर राज्य; प्रजा आधी नंतर राज्य हा उपक्रम लक्षांत घेण्याने व्यक्तीची पदवी कायम राहून राज्याचे प्रतिष्ठेला कमीपणा येत नाही. व्यक्ति आधी म्हणून त्यांना आवश्यक वाटणारे हक्क आधी म्हणून त्यांचे महत्त्व जास्त. कांहीं आवश्यक गोष्टी करण्यासाठी, समाजाचा राजकीयदृष्टीने सार्वजनिक स्वरूपाच्या संघटनेची जरूरी वाटली म्हणून राज्य निर्माण झाले. ज्या हेतूसाठी झाले त्याचे दृष्टीने विचार करूनच राज्य योग्य व अयोग्य ठरणे तर्काला धरून आहे. जोंपर्यंत या दृष्टीने ते योग्य आहे तोपर्यंतच त्याला नैतिक प्रतिष्ठा व अधिकार आहे हेही म्हणणे तर्काला धरून आहे. राज्यामुळे व्यक्तीला अवश्य वाटणारे हक्क अगर अधिकार कांहीं उत्पन्न झाले नाहीत, तर राज्याचे आधीपासून ते आहेत. समाजातील व्यक्ति, त्यांचे हक्क, समाजातील अनेक संस्था या राज्याचे आधीपासून आहेत. राज्याला प्राप्त झालेले श्रेष्ठत्व त्यांचेकडून अपेक्षिलेले कार्य होते म्हणून झाले. ते कार्य जोंपर्यंत नागरिकांचे समाधानाप्रमाणे होत आहे तोपर्यंतच त्याचा अधिकार, त्यांचे श्रेष्ठत्व, ते अधिकार उपभोगण्यास मिळाले तर नागरिकजीवन सुखी होईल, ते राखण्यानेच राज्याचा अधिकार चालू राहाणार. ते नाकारल्याने राज्याचे अस्तित्व व सत्ता जरी राहिली तरी नैतिक अधिकार नष्ट होईल. या अधिकार अगर हक्कांबाबत राज्य कसे वागतें यावरच त्याचे स्वरूप व त्याची लायकी ठरत असते. नैतिक अधिकार घालवून राज्य राहातात, बराच काळही राहातात पण अधिकार घालविल्याने त्यांचा नाशही सारखा जवळ भेट असतो व तो ते टाळू शकत नाही. झंझावाताची वाट पाहात कांहीं काळ वटलेले झाडही उभे असतेच.

वर उल्लेखिलेल्या अधिकारविषयक मीमांसेत राज्याची कल्पना स्पष्ट आहे. राज्य म्हणजे निश्चित प्रदेशांत राहाणाऱ्या समाजाचे राजकीय स्वरूप दर्शविणारे संघटन. या संघटनेत प्रत्यक्ष कारभार करणारे विद्यमान सरकार व प्रजा यांचा समावेश होतो.

नागरिकांना विकासासाठी, उन्नतीला वाव मिळावा म्हणून त्यांना जीवनात सुख व समाधान लाभवें म्हणून राज्याचा जन्म, त्याचें अस्तित्व व त्याच दृष्टीनें त्याचा अधिकार व त्याचबद्दलची निष्ठा, हें स्पष्ट आहे. याच हेतूला धरून पण नागरिकांचे हक्क व अधिकार हेही उघड आहेत व असे हक्क असतील तर नागरिकांना जीवनसाफल्य शक्य आहे. या परिस्थितीत या हक्कांना अनुसरून राज्याचे निर्बंध व कायदे असले पाहिजेत. कायद्यानें हक्क अगर अधिकार उत्पन्न होत नाहीत तर कायद्यांचे सहाय्यानें त्यांचा उपभोग शक्य केला जातो किंवा असा उपभोग शक्य करणें, घडवून आणणें हा कायद्यांचा प्रधान हेतु आहे असें म्हटलें तरी चालेल. विद्यमान संस्था चांगल्या अगर वाईट हें नागरिकांच्या आवश्यक हक्कांच्या दृष्टीनेंच ठरविलें जाणार. या सर्व विचारप्रणालीमागे एक विशिष्ट सामाजिक भाव दिसून येतो. समाजातील व्यक्ति स्वतंत्र पण तें स्वातंत्र्य राहावें म्हणून सामाजिक बंधनें स्वीकारण्याची तिची तयारी असते. सामाजिक संघटनेमुळे व्यक्तीचे व्यक्तित्वाला येणारी मर्यादा, व्यक्तिविकासाला व्यक्तिमत्त्वाचे अविष्काराला वाव देणारे अधिकार देऊन, यथायोग्य परिस्थिती निर्माण करून, सुसह्य करण्याची इच्छा असते. सामाजिक संयमापासून व्यक्तिगत शक्ति वाढेल अशी अपेक्षा असते. या दृष्टीनें व्यक्तींना असणारे हक्क अगर अधिकार अर्थशून्य अगर केवळ भूषणापुरते असून चालणार नाहीत. नानाविध व नाना प्रवृत्तींत व्यक्तींनीं आपली उन्नति करून सामाजिक सुखांत भर टाकावा, समाजप्रगति घडवून आणावी हा त्यांचा हेतु आहे. अधिकाराबरोबर व्यक्तिकर्तव्ये हीं आलींच, किंवा नाना तीं पार पाडण्यासाठींच अधिकार आहेत. प्रत्येक व्यक्तीला कार्याचे दृष्टीनें स्वधर्म आहे. समाज हा धारणेसाठीं व्यक्तीनें आचारलेल्या स्वधर्मावर अवलंबून आहे. समाजातील सर्व व्यक्तींना स्वप्रवृत्तिप्रमाणें कार्य नियोजित करून धारणा घडवून आणणारा हा धर्म यथार्थ धर्म आहे. प्रत्येकानें आपलें नियोजित कर्म केलें पाहिजे. कारण समाज हा कर्म अगर कार्यव्यवस्थेवर अवलंबून आहे व कार्यव्यवस्थेपासून मिळणाऱ्या सेवेवर, सामाजिक कल्याणावर त्याचा लौकिक अवलंबून आहे. प्रत्येकानें कार्य करून समाजव्यवस्थेंत आपला भाग उचलला पाहिजे, समाजाचे संपत्तींत भर टाकून ती वाढविली पाहिजे. जन्मतः जी सामाजिक संपत्ति मिळाली, जें वैभव प्राप्त झालें त्यांत प्रत्येक पिढीतील प्रत्येक व्यक्तीनें जातीनें व जागिरेनें प्रयत्न करून कांहीं तरी भर टाकणें हें त्याचें कर्तव्य आहे. खरें पितृश्रद्धा नुसती प्रजा निर्माण करून फिटत नाही. या नवीन धर्माप्रमाणें वारसानें आलेले सामाजिक दुःख व दैन्य कमी करून, विद्यमान सुखांत व समाधानांत, ते ज्या योगें समाजाला मिळतील त्या साधनसामुर्तीत भर

टाकून पुढील पिढीला अधिक सुखी करण्यांत व हा वाढविलेला वारसा ठेवण्यांतच पितृऋण खरें खरें फिटत असतें. जें आहे त्याचा लौकिक सांगण्यांत स्वारस्य नाही, आपण काय करू शकतो, काय होऊ शकतो तें घडवून आणण्यांत पराक्रम आहे, पुरुषार्थ आहे. उपलब्ध सत्तेचा उपयोग करून अवश्य ती परिस्थिती मनुष्य निर्माण करू शकतो. इष्ट अशी परिस्थिती निर्माण करून पुनः आपल्या सत्तेला अधिक व्यापक क्षेत्र त्याला मिळवितां येतें. प्रत्येक नागरिकाला कार्य आहे म्हणजेच प्रत्येक नागरिकाला काम करण्याचा हक्क आहे, काम करून जीवनाला अवश्य ते मिळविण्याचा हक्क आहे. समाजांत जन्मल्याबरोबर हा हक्क त्याला प्राप्त झालेला आहे व हा जन्मसिद्ध हक्क समाजांत योजनेनें व्यवहार संघटित केल्यास प्रत्येक नागरिकाला उपभोगितां येईल.

व्यक्तीला जन्म दिल्यानंतर त्याला हा हक्क नाकारणें अगर त्याचा उपभोग सामाजिक व्यवस्थेनें अशक्य अगर दुष्प्राप्य करणें हा अन्याय आहे. स्वखुशीनें तो जन्मास आला नाही. त्याला कोणी विचारीतच नाही ! समाज चिरंजीव राहावा म्हणून प्रजोत्पत्ति हें जर खरें तर त्या जन्माला आलेल्या प्रजेची व्यवस्था ही सामाजिक जबाबदारी हें उघड आहे. जर वेजबाबदाररीतीनें प्रजा निर्माण होते असें म्हणावयाचें असेल तर निर्माण झालेल्या प्रजेचा समाजव्यवस्थेशीं संबध असतो, म्हणून समाजांनें आपल्या व्यवस्थेनें जबाबदारीची जाणीव योग्य ठिकाणीं करून दिली पाहिजे. तथापि, कुठल्याहि परिस्थितींत व्यक्ति जन्माला आल्यानंतर तिची जबाबदारी समाजावर आहे. व्यक्तीला जीवनाला लागणाऱ्या गोष्टी मिळूं नयेत याचा अर्थ समाजअव्यवस्था व व्यक्तीचे विकासाचा संपूर्ण नाश. व्यक्ति काम करण्यास व कष्ट करून पोट भरण्यास तयार असतां त्याला काम मिळूं नये ही परिस्थिती म्हणजे समाजाला कलंक आहे; नव्हे, समाज रचनेचे दृष्टीनें दोषपूर्ण आहे हाच त्याचा अर्थ आहे. काम मिळाण्याचा हक्क म्हणजे अमुकच काम पाहिजे असा नाही. व्यक्तीच्या प्रवृत्ति, लायकी, शिक्षण, अनुभव लक्षांत घेऊन तिला काम मिळालें पाहिजे. प्रत्येक व्यक्तीला अगदीं तिच्या इच्छेप्रमाणें कामाची निवड करण्याचा हक्क आहे असें मानलें तर तें शक्य नाही. प्रत्येकाला राष्ट्राध्यक्ष होण्याची इच्छा असणें स्वाभाविक आहे, पण एका वेळीं एकच होऊ शकतो. प्रत्येक तरुणाला सरसेनापति व्हावें असे वाटणें स्तुत्य आहे पण एका वेळीं एकालाच होतां येईल. लोकमताचा परिणाम म्हणून प्रधानमंडळ गडगडलें तर त्यांतील लोकांना तेंच कार्य त्यांची इच्छा आहे म्हणून घावें म्हाटलें तर कठीण प्रसंग येईल. म्हणून योग्य समाजव्यवस्थेंत कोटलेंही कार्य

अवास्तव महत्त्वाचें मानलें जाऊं नये. कुठल्याहि कार्याचा अगर जागेचा अफाट गौरव होऊं नये. सेवाबुद्धीनें सर्व कार्यें समान मानलीं पाहिजेत. निदान समाज-प्रतिष्ठेचे दृष्टीनें जास्तीत जास्त समता त्यांत असावी. मुख्य प्रश्न म्हणजे कांहीं वस्तु व कांहीं सोयी समाजाला लागत असतात. त्यांचा पुरवठा होणें जरूर असतें. समाजाला लागणाऱ्या या आवश्यक वस्तु व सोयी यांचे उत्पादनकार्यांत प्रत्येक व्यक्तीला काम मिळविण्याचा हक्क आहे. याप्रमाणें या उत्पादनकार्यांत काम मिळालें नाहीं तर काम केल्यानें मिळणारा मेहनताना तरी मिळाला पाहिजे. व्यक्ति काम करण्यास तयार असल्यास काम समाजानें दिलें पाहिजे नाहीं तर पोसलें पाहिजे. असंख्य बेकार अमर्याद कालपर्यंत कुठलाही समाज पोसू शकत नाहीं. या परिस्थितींत बेकारीला वावच राहाणार नाहीं अशा स्वरूपाचे राज्यसंघटन पाहिजे हें उघड होतें. समाजांतील उत्पादन योजनापूर्ण असल्याशिवाय हें शक्य नाहीं. अपरिहार्य बेकारीचे काळांत बेकारांना काम नसलें तरी अवश्य तो भत्ता मिळेल अशी व्यवस्था पाहिजे. व्यक्तीचा काम मिळण्याचा अगर काम मिळपर्यंत भत्ता मिळण्याचा हक्क समाजानें संभाळण्याची योजना केली पाहिजे. योजनेचें तपशीलवार स्वरूप काय असावें हा येथें प्रश्न नाहीं. व्यक्तीचे हक्कांचे जपणुकीचा प्रश्न आहे. व्यक्तीनें काम न करतां समाजावर बांडगुळाप्रमाणें जगावें हा व्यक्तीचा हक्क नाहीं, असा वावही समाजानें आपल्या व्यवस्थेत तिला देऊं नये. समाजांत राहावयाचें तर काम करूनच राहाण्याचा हक्क आहे व त्याला मान्यता देऊन नव्हे तो मौलिक आहे हें जाणून समाजानें व्यवहार योजनापूर्ण केला पाहिजे.

व्यक्तीला काम करण्याचा हक्क आहे येवढें म्हणून भागत नाहीं. त्यानें केलेल्या श्रमाला पूर्ण मोबदला मिळाला पाहिजे. हा मोबदला हाही त्याचा हक्क आहे. योग्य रीतीनें राहातां येऊन कांहीं आहारनिद्रादिकांपलीकडे व त्यापेक्षां जास्त असें कांहीं जीवनांत आहे असें वाटण्याइतकी सुस्थिती श्रमाबद्दल मिळणाऱ्या मोबदल्यानें त्याला प्राप्त झाली पाहिजे. असें झालें तरच तो प्रभावी नागरिक होईल, त्याच्या विधायक प्रवृत्तींना वाव मिळेल, जीवनांत त्याला प्रसन्नता वाटे. अमुकच मोबदला त्याला मिळाला पाहिजे असें या विचारसरणींत निश्चित करतां येणार नाहीं. श्रमानें मिळणारी सर्व ऐपत अगर क्रयशक्ति जर अन्न, वस्त्र व निवास यांच्यांतच खर्च झाली तर त्याला योग्य मोबदला मिळाला नाहीं असेंच म्हटलें पाहिजे. या सर्व आवश्यक गरजा यथा-प्रमाणांत भागून कांहीं तरी जीवनाला आनंद देईल, प्रसन्नता आणील अशी साधन-सामुग्री अगर संधि मिळण्याचे दृष्टीनें अवश्य ती ऐपत अगर पैसा त्याच्याजवळ

राहिला पाहिजे. आधुनिक समाजांत कांहीं ठिकाणीं पशूनामुद्धां आवश्यक तें ठेऊन आणखी त्यांच्यावर खर्च करण्यांत येतो !! पण समाजांतील मूलभूत महत्त्वाची वाच म्हणजे व्यक्ति; यांना अनेक ठिकाणीं जगण्याइतकेंमुद्धां मिळत नाहीं. व्यक्तीला त्याचें श्रमाचा योग्य मोबदला मिळाला पाहिजे म्हणजे सर्व प्रकारच्या श्रमांना सारखा मोबदला असा त्याचा अर्थ नाही. पण सर्वांना जरूर तेवढें मिळाल्याशिवाय कोणालाही जरूरीपेक्षां जास्त मिळतां कामा नये. सर्वांना भाकरीचटणी प्रथम मिळाली पाहिजे, नंतर कुणाला पुरीचांसुदी मिळाली तर क्षम्य ठरेल. येवढें तरी झालें पाहिजे. आज एकीकडे झोंपड्यांतून केवळ हाडांचे चालेतबोलेते सांपळे अर्धनग्न स्थितींत व अर्धपोटीं दिवसभर कष्टांना दिसतात तर दुसरीकडे प्रासादांतून दिवसांतून तीन वेळां पोशाख बदलून चार वेळां आहार करून 'मुखं च मे शयनं च मे' प्रवृत्तीचे लोक दिसून येतात. हें दृश्य न्यायी दृष्टीला असह्य आहे. बहुसंख्याकांनीं खपांचे व थोड्यांनीं विनाश्रम खावें यांत न्याय नाही. जगांतील उपलब्ध साधनसामुग्री सर्वांना योग्य प्रमाणांत दिल्यास अपुरी पडेल या म्हणण्यांत सत्य कदाचित् असेल पण तिची होत असलेली वांटणी यांत न्याय आहे असें मात्र सिद्ध होत नाही. उपलब्ध संपत्ति व सामुग्री सर्वांना सारखी वांटली तर गरिबांची गरिबी तसूभर मुद्धां कमी होणार नाही असें जरी आंकडे मांडून सिद्ध झालें तरी त्याजबरोबर विद्यमान उत्पादनपद्धति व विद्यमान व्यवहार दोषपूर्ण आहे हेंही सिद्ध झालें. सर्वांच्या हिताचें दृष्टीनें ही विद्यमान उत्पादनपद्धति बदलली पाहिजे असेंच स्पष्ट होतें. लोकांच्या गरजा पूर्ण करणें हें तर उत्पादनाचें ध्येय असलें पाहिजे. योग्य राहाणीला आवश्यक असणारे उत्पादन पूर्ण प्रमाणांत शक्य नसेल तर लोकसंख्येला नियंत्रण घातलें पाहिजे. अयोग्य व अपुऱ्या राहाणींत असंख्य लोकांना राहणें टाळण्यासाठीं, लोकसंख्या नियंत्रित करणें जरूर झाल्यास व्हावयास पाहिजे. योग्य राहाणीचें ध्येय ठेवलें, त्याची परंपरा उत्पन्न झाली कीं लोकसंख्येला नियंत्रण वसतें असा अनुभव पाश्चात्य देशांत आला आहे. अफाट लोकसंख्या असलेल्या देशांत दुःख, दारिद्र्य व हीन राहाणी आज तरी दिसून येत आहे. योग्य राहाणी ठरवून त्याप्रमाणें समाजानें लोक राहूं लागतील अशी व्यवस्था सुरू केल्यानंच लोकसंख्येवर आपोआप नियंत्रण वसणें शक्य आहे. जास्त प्रजा म्हणजे राहाणींत फरक, सुखांत कमतरता, याची जाणीव समाजांत आपोआप उत्पन्न होते व त्याचा परिणाम इष्ट तोच होतो.

आहे या लोकसंख्येसाठीं योग्य राहाणीच्या दृष्टीनें विद्यमान साधनसामुग्री योजनापूर्ण व्यवहार केल्यानें पुरी पडेल कीं नाहीं हें कोणीं विस्तृत विचार करून

पाहिलें नाहीं. लोकसंख्या नियंत्रित केली तरी मुद्धां त्याच दृष्टीनें विद्यमान सामुग्री पुरी पडेल का हेंही कोणीं फारसें पाहिलें नाहीं. विद्यमान साधनसामुग्रीचा उपयोग ज्या उत्पादनपध्दतीनें होत आहे तिचें ध्येय समाजाच्या गरजा भागविणें हें नसून भांडवलवाल्यांना कमाल नफा मिळवून देणें हें आहे. उपलब्ध साधनसामुग्री ही सेवेचे दृष्टीनें उपयोगिली न जातां संचित वाढविण्याकडे ती वापरली जात आहे. प्रत्यक्ष समाजाचे गरजेसाठीं उत्पादनाचा कारभार संघटित केल्यानें काय परिणाम होतील हें तपशीलवार सांगतां आलें नाहीं तरी रशियांतील अनुभव उत्साहजनक व आशादायक आहे. किरकोळ हातपाय व पोटाची ढेर असणाऱ्या मनुष्यापेक्षां प्रमाणांत शरीर असणारा मनुष्य तितकेंच वजन असून जास्त सशक्त, जास्त चलाख व जास्त कार्यक्षम असतो. रशिया व्यतिरिक्त देशांत ज्याचेजवळ भांडवल आहे त्यानें उठावें व धंदा सुरू करावा अशी सर्वसामान्य परिस्थिती आहे. अनेक धंदे तत्संबंधी संपूर्ण माहिती नसतां, चालविण्याची पात्रता नसतां, केवळ नफा मिळेल, भांडवलावर योग्य व्याज सुटेल अशा भरवंशानें काढले जातात. ते काढतांना समाजाची गरज, तिची तीव्रता अगर तिचा व्याप लक्षांत घेऊन तीं भागवावी ही दृष्टि नसते. अनेक धंदे बुद्धन साधनसामुग्रीचा नाश होतो. केवळ भांडवल आहे, पैसा आहे म्हणून वाटेल तो व्यवहार करतां यावा व समाजांतील साधनसामुग्री व सरंजाम यांचा वाटेल तसा उपयोग करतां यावा ही परिस्थितीच आजच्या अनेक आपसींना जबाबदार आहे. पैसा व पात्रता, लक्ष्मी व लायकी, फारशी एके ठिकाणीं राहातात असा त्यांचा लैकिक नाहीं. धंद्यांत प्रवेशवंदी नाहीं. किमान पात्रतामुद्धां कुठेंही समाजानें ठेवली नाहीं. वकील व्हावयाचें तर परीक्षा द्यावी लागते, डॉक्टर व्हावयाचें तर परीक्षा द्यावी लागते, यापैकी कुणाचेही हातून चूक झाली तर राज्यसत्ता त्यांना शासन करते. ज्यांचें नुकसान होईल त्यांना भरपाई कायद्याप्रमाणें मागतां येते. याचे उलट धंद्यांत वाटेल ते केलें, वाटेल त्या प्रकारें समाजाचें नुकसान झालें तरी राज्यसत्ता व्यक्ति-स्वातंत्र्याचे नांवावर त्यांत लक्ष घालणार नाहीं. लक्ष्मीपति विष्णु हाच पृथ्वीपति आहे याचा आधुनिक अर्थ भांडवलवाल्यांची रखवालदारी करणारी संस्था म्हणजे राज्य-सत्ता हाच होय. अन्यत्र वर्णव्यवस्था मोडणारी राज्यसत्ता लक्ष्मीवंताचे सोयीसाठीं जन्मजात श्रेष्ठत्व मानते. डॉक्टरचा दवाखाना, मुलगा डॉक्टरकीची परीक्षा पास झाल्या-शिवाय चालवूं शकत नाहीं, वडिलांची वकिली चालवावयाची तर परीक्षा पास होऊनच. पण वडिलांची गिरणी, सराफी दुकान अगर सावकारी कुठल्याही धंदा चाल-विण्यासाठीं चिरंजिवांना परीक्षा द्यावी लागत नाहीं. धंद्यांतील ज्ञान असां नसो, अवश्य

ती लायकी असो नसो वारसा मिळतोच व त्यालाच तो मिळेल अशी कायद्याची व्यवस्था राज्यसत्ता करते. समाजाला अवश्य तें उत्पादन करावें असें सुद्धां छातिटोकपणें या लक्ष्मीपुत्रांना राज्यसत्ता सांगत नाही. ज्यांच्या श्रमावर उत्पादन होतें त्या कामगारांचे संबंधीं कायद्यानें अवश्य तेवढाच विचार भांडवलवाले करतात, आणि तोही कायदा यशस्वी रीतीनें कसा चुकवितां येईल या दृष्टीनेंच बहुशः होतो. ज्ञान वाढत आहे, शोध लागत आहे, मोठ्या प्रमाणावर उत्पादन होणें शक्य आहे, पण हें करून सर्व समाजाला त्याचा यथान्याय उपयोग व्हावयाचा तर उत्पादनपद्धतीच बदलली पाहिजे. समाजांतील उत्पादनाची साधनसामुग्री खाजगी मालकीची ठेवून वरील हेतु साध्य होणार नाहीत. आजच्या स्थितीत निदान जे उद्योगधंद्यांत काम करून पोट भरणारे कामगार आहेत, त्यांना तरी योग्य राहणीला पुरेल येवढें वेतन मिळालें पाहिजे. ही किमान अपेक्षामुद्धां राज्यसत्ता पुरी करते, अगर करवून घेतेच असें नाही.

सर्व व्यवहार नियोजित झाले, उत्पादन योजनापूर्ण झालें तरीमुद्धां योग्य राहाणीचें दृष्टीनें सर्वांना तें पुरें पडत नाही असें आढळून आलें तर प्रश्न कसा सोडवावयाचा ? राहाणीचें प्रमाण कायम ठेवावयाचें तर कांहींना कांहींच मिळणार नाही. पुरें कोणी घ्यावयाचें व भूकें कोणी मरावयाचें हें कसे ठरविणार ? बरें, कांहीं न ठरवून भागणार नाही. समाजानें अगर राज्यसत्तेनें ठरविलें नाही तर समाजांत अव्यवस्था होऊन न्यायनीति सोडून ज्याचा जोर त्याची जोर व त्याचीच जमीन असा प्रसंग येईल. ज्याला जमेल त्यानें मिळवावें, ज्याला बाळगतां येईल त्यानें बाळगावें; संयम व निर्वोध संपतील. या परिस्थितीत समाजव्यवस्था नाही मग तत्संबंधींच्या मीमांसेला जागाच नाही !! कांहीं नियम, कांहीं नीति, कांहीं न्याय यावरच समाजव्यवस्था होऊं शकते. संयम हा तर समाजधारणेचा प्राण आहे. त्याचे अभावीं माणसें लबाडीनें, दांडगाईनेंच जसें जमेल तसें वागतील. त्यांची नीति म्हणजे अरण्यांतील श्वापदांची नीति. बलिष्ठानें कनिष्ठाचा बळी घ्यावा हा एकच कायदा तेथें प्रभावी असतो. आतां राज्यसत्तेनें कुणी घ्यावें व कुणीं मुकावें हें ठरवावें म्हटलें तर आज तें ठरत नाही म्हणून आजची तरी उत्पादनपद्धति व चालू देणारी राज्यपद्धति नालायक आहेत, निषेधाई आहेत हें तर सिध्द होतेंच. आज श्रमाचा मोबदला तरी नीतिमान्य व न्यायनिष्ठ पद्धतीनें मिळतोच असें कांहीं म्हणतां येणार नाही. ठोकळमानानें असेंही म्हणतां येईल कीं, श्रमाला मिळत असलेला मोबदला, लायकी अगर शील यांच्या दृष्टीनें व्यस्त प्रमाण असतो. अधिक अधिक श्रम, लायकी व चारित्र्य यांना कमी कमीच मोबदला मिळतो असें दिसून येतें. नालायक सत्ताधीश व अश्रमी लक्षाधीश हीं दोन सामाजिक

शल्ये आधुनिक जगांत अनेक ठिकाणीं दिसतात. लोकशाही व्यवस्थेतही मनुष्याचे जन्मानंतर लोकशाही सुरू होते. जन्माला घालतांना मातापितरें अर्भकाला विचारीत नाहीत. कदाचित् अज्ञानाला मत नाही म्हणून तें होत नसेल ! भाग्यानें श्रीमंत मातापितरें असतील तर सर्व सुखें मिळालींच व विनश्रमानें; कांहीं तरी उत्पादन केलें व समाजानें घेतलें, झाल्य भांडवलाला श्रीमंत; यांत श्रम, लायकी, चारित्र्य यांना स्थानच नाही. दोन्हींतही यद्दच्छा काम करते. देशाचे विचारसंपत्तींत भर टाकणारा, साहित्य निर्माण करणारा जन्मभर दरिद्र राहातो, तर जडीबुटीच्या जाहिराती देऊन वैदूसम ज्ञान असलेले लक्षाधीश होतात. मृत्ये टारविण्याची ही रीत नाही. यांत कांहीं न्याय नाही, कांहीं सारासार विचार नाही. संपदा स्वयमेव येत नाही व गुणलुब्ध होऊनही येत नाही. पैसा व पात्रता यांचा संबंधच समाज लक्षांत घेत नाही.

या सर्व अन्यायाचें व अव्यवस्थेचें मुख्य कारण असें आहे कीं, समाजव्यवस्था, आर्थिक व्यवहार हे कसे असावेत, हे कधीं ठरवून त्याप्रमाणें घडवून आणण्याचे जाणिवेनें प्रयत्न होत नाहीत. समाजव्यवस्थेचें नियंत्रण करावयाचें, आर्थिक व्यवहार नियोजित करावयाचा तर काय काय गोष्टी करावयास पाहिजेत, काय तत्त्वे त्यांत येतात, कोणत्या तत्वांचा अवलंब केला पाहिजे, काय संस्था समाजांत निर्माण केल्या पाहिजेत, या सर्व बाबींचा तपशीलवार विचार व्हावयास पाहिजे. पहिली गोष्ट म्हणजे हे करण्याचा समाजाचा, राज्यसत्तेचा हक्क आहे, नव्हे कर्तव्यकर्म आहे हें ठरलें पाहिजे. राज्यसत्ता म्हणजे फक्त शांतता व सुव्यवस्था राखणालदार. त्यापलीकडे तिला कार्यक्षेत्र नाही, ही घातकी विचारसरणी प्रथम टाकून दिली पाहिजे. व्यक्तिस्वातंत्र्य याचा अर्थ सामाजिक अव्यवस्था व अन्याय हा होतां कामा नये. सामाजिक न्यायाला अनुकूल असेल तेंच व तेवढेच व्यक्तिस्वातंत्र्य हें योग्य आहे. प्रत्येक व्यक्ति आपले हिताबाबत दक्ष आहे, तेव्हां सर्वांना मोकळीक दिली म्हणजे जो तो आपआपलें हित साधण्याचा प्रयत्न करील व त्या योगें समाजाचे दृष्टीनें कमाल हित सांघल ही विचारसरणी अनुभवानें चुकीची व घातुक ठरली आहे. काम न मिळाल्यास मरण. म्हणून मालक जेवढें देईल तेवढें घेऊन सरासरी जिवंत राहाणारा मजूर स्वतंत्र आहे, त्याला व्यक्तिस्वातंत्र्य आहे हें म्हणणें म्हणजे समता व स्वातंत्र्य यांची विटंबना आहे. मरण्याचें स्वातंत्र्य व मेल्यानंतर समता निश्चित त्याला आहे !! मालक-मजूर दोघांच्याही शरीराची राख सारखीच होते !! या परिस्थितींत व्यक्तींच्या हितांची रास म्हणजे कमाल सामाजिक हित हें गणित चुकीचें आहे. या त्रैराशिकांत थोड्यांना पुष्कळ मिळून पुष्कळांना थोडेंच मिळतें. यांत कांहीं तरी न्याय मिळावा म्हणून राज्यसत्तेनें

हस्तक्षेप करून गेल्या शतकांत अनेक देशांतून औद्योगिक वावर्तीत कायदे करून समाजघातकी व्यक्तिस्वातंत्र्य व करारस्वातंत्र्य यांना थोडा आळा घातल्या आहे. राज्याने याहीपेक्षा पुढे गेलें पाहिजे. अनिवार्य म्हणून हस्तक्षेप न करतां हा समाजाचा संसार आपला आहे म्हणून त्यांची आपुलकीचे भावाने व्यवस्था केली पाहिजे. बापाला लंगडा व लठ्ठ, मंद व मतिमान् दोन्ही मुलें आपलीच म्हणून त्याच्यांत तो पंक्ति-प्रपंच करीत नाही; लंगडा व मंद म्हणून त्याला उपाशीं तो ठेवीत नाहीं. ही बापाची कळकळ व त्यामागील सुप्त पण सत्य अशी नैतिक जबाबदारी, राज्याने दाखविली पाहिजे. फार काय पंगु मुलांची बाप विशेषच काळजी घेतो ही सुद्धा वृत्ति राज्यांत आली पाहिजे. समाजांत जें चाललें आहे तें न्याहाळत चौकांतील शिपायाप्रमाणें नुसती जन्ममृत्यूची ये-जा पाहण्याचें त्याचें काम नाहीं. राज्य यापुढे प्रेक्षक असून भागणार नाहीं; तें प्रेरक झालें पाहिजे. वाक्य चूक का बरोबर येवढें सांगणारा वैय्याकरणी न राहतां समाजजीवनग्रंथांत क्षणाक्षणांला रम्यता उत्पन्न करणारा, अर्थगौरव उत्पन्न करणारा, पदलालित्य दाखविणारा, प्रमाणज्ञ असा रचयिता राज्य यांनं झालें पाहिजे. आधुनिक युगाची ही त्याला हांक आहे. समाजांतील व्यक्तींच्या मौलिक गरजा त्यानें भागविल्या पाहिजेत, नाहीं तर नाश स्वीकारला पाहिजे हें स्पष्ट आहे. हा इशारा लक्षांत घेऊन आधुनिक उत्पादनव्यवस्थेंतील अव्यवस्था त्यानें दूर केली पाहिजे. उत्पादनाची साधनसामुग्री व सरंजाम खाजगी मालकीचा असल्यामुळे, ही मालकी संघटित होऊन कायदेशीर दरवडंखोरी समाजांत कशी वावरूं शकते याचा अनुभव सर्वत्र आहे. वस्तूची विक्री-किंमत तिचा पुरवठा कमी करून, संघ करून वाढविण्यांत येते व ती समाजाकडून उघड उघड वसूल करण्यांत येते. उत्पादनग्वच व विक्री-किंमत यांत सामाजिक परिस्थितीचा फायदा घेऊन जास्तीत जास्त फरक उत्पन्न करून तो सगळा फायदा म्हणून घशांत टाकण्याचा सारखा प्रयत्न खाजगी मालकी करीत असते. संपन्न व संघटित झालेले उद्योगधंद्यांतील भांडवलवाले हातीं असलेल्या साधनसत्तेचे जोरावर राज्य-सत्तेला वांकावितात व आपल्याला जरूर त्या रीतीनें तिचा उपयोग करून घेतात. हें टाळावयाचें असले तर संघर्ष उत्पादनव्यवस्था राज्य-सत्तेनें आपल्या अधिकारांत आणली पाहिजे. प्रत्येक नागरिकाला त्याचे श्रमाबद्दल योग्य मोबदला मिळाला पाहिजे हें तत्त्व मौलिक मानून त्या दृष्टीनें उपाययोजना केली पाहिजे, अवश्य ते कायदे व संस्था निर्माण केल्या पाहिजेत, उद्योगधंदे काय प्रमाणावर चालवे हें त्यानें ठरविलें पाहिजे. खाजगी मालकी ठेवलीच तर निदान कामगारांना योग्य मोबदला मिळाल्याशिवाय भांडवलवाल्यांना नफा वांटला जाऊं

नये हा निर्वध घातला पाहिजे. कुठलाही उद्योगधंदा चालू ठेवावयाचा झाल्यास कामगारांच्या आरोग्याचे व संरक्षणाचे दृष्टीने एक प्रमाणव्यवस्था सर्वत्र असली पाहिजे. हे राज्याने सांगितले पाहिजे व ते प्रमाण संभाळिले जाईल याची दक्षता घेतली पाहिजे. हे प्रमाण व त्याचप्रमाणे योग्य राहणीचे दृष्टीने योग्य मोबदला हे परिस्थिती-प्रमाणे राज्याने ठरविले पाहिजे. हे ठरविण्यासाठी अवश्य त्या संस्था राज्याने निर्माण केल्या पाहिजेत. आजही अनेक राज्यांतून किमान-वेतन-योजना मान्य करण्यांत आल्या आहेत. कांहीं ठिकाणी वेतन मालक व मजूर यांच्या विचारविनिमयाने ठरते. जेथे असे नसेल तेथे सरकारी व्यवस्था निर्माण झाली पाहिजे. व्यक्तिस्वातंत्र्य अगर करारस्वातंत्र्य हे दुर्बलांना, असंघटितांना, लुबाडले जावे म्हणून नाही. त्यांचे योग्य हितांचे संरक्षणार्थ ते मर्यादित करण्याचा राज्यसत्तेचा अधिकार आहे. आधुनिक उद्योगधंद्यांत सर्वत्र यांत्रिकता आली आहे. प्रत्येक क्षणाला कामगारांचे हात व पाय भोक्यांत असतात. या स्थितीत धंदे चालविण्याला परवानगी देण्यापूर्वी अगर ते चालू ठेवतांना, कांहीं मर्यादा सरकारने घातल्या पाहिजेत. मजूर वाटेल त्या स्थितीत अगर वाटेल त्या वेतनावर काम करण्यास तयार असला तरी सरकारी मर्यादेविरुद्ध वागणाऱ्या कारखान्यांत अगर सरकारी मर्यादेखाली वेतन घेऊन काम करण्याचे स्वातंत्र्य त्यास नसावे. मालकाने सरकारी वेतन प्रमाणापेक्षा जास्त देण्याचे ठरविल्यास व या प्रमाणापेक्षा जास्त वेतन घेऊन कामगारांनी काम करण्याचे ठरविल्यास अर्थात् दोघांनाही मोकळीक असावी. जेथे खाजगी मालकीच नाही तेथे हा प्रश्नच नाही. सरकारी मालकी जेथे आहे तेथे वेतन कमी-जास्त झाले तर ते सामाजिक हिताचेच दृष्टीने होईल हे प्रथमदर्शनी तरी मानले पाहिजे. जगांतील घडामोडींचा प्रत्येक राष्ट्रावर परिणाम होत असतो; त्या दृष्टीने राज्यांतील वेतनप्रमाणही बदलणे शक्य आहे. तथापि, नागरिकांचे जीवनाला अवश्य त्या गोष्टींचा त्याग त्यास करण्यास सांगून कुठलाही उद्योगधंदा राष्ट्रांत चालतां कामा नये. राज्यावरच संकट आले, युद्धप्रसंग आला तर या व असल्या आकस्मिक व अपवादात्मक प्रसंगां कांहीं काळ नागरिकांना स्वार्थत्याग करावयास सांगणे योग्य ठरेल. परंतु याही प्रसंगां जर नागरिकांना कमी देऊन भांडवलध्यांचे पुरेते करावयाचे असेल तर ते अश्लाघ्य व अन्याय्य आहे व ते होतां कामा नये. राजकीयसत्तेमार्फत व्यक्तींना करावयास लागणारा त्याग सामाजिक हितासाठीच झाला पाहिजे, अन्य व्यक्तींचे हितासाठी होतां कामा नये. समाजांत श्रमावर नागरिकत्व आहे म्हणून श्रम करतो तर त्याची नागरिक ही पदवी यथार्थ होईल इतके वेतन त्याला मिळाले पाहिजे. आपण यंत्र नाही, मनुष्य आहो व

मानवी जीवनांतील शक्य तेवढा आनंद व उत्कर्ष आपणास साधतां आला पाहिजे अशी त्याला जाणीव असली पाहिजे व तें साध्य होईल असें वातावरण राज्यसत्तेनें आपल्या व्यवस्थेनें निर्माण केलें पाहिजे.

वरीलप्रमाणें व्यवस्था करण्यासाठीं वेतनप्रमाणें सर्व धंद्यांत सारखें पाहिजे अगर सारख्याच पद्धतीचें पाहिजे असें मानण्याचें कारण नाही. तशी व्यवस्था कधीं काळीं समाज करूं शकला तर तो धन्यतेला पात्र होईल. किमान शर्त, किमान हक्क म्हणून येवढें राज्यसत्तेनें मान्य केलें पाहिजे कीं, कुठलाही उद्योगधंदा कामगारांना योग्य वेतन दिल्याशिवाय चालूं नये. सैनिकांची भरती होतांना त्यांची उंची, त्यांची छाती, त्यांचें वजन यांचें किमान प्रमाण ठरलेलें असतं. त्याचे खालीं पडणारा इसम भरती करण्यांत येत नाही. त्याचप्रमाणें उत्पादनसृष्टींत प्रवेश करणाऱ्या कोणत्याही उद्योग-धंद्यांत किमान वेतनप्रमाण मिळेल अशी ग्वाही असेल तरच त्याला प्रवेश मिळावा. या किमान वेतनप्रमाणापेक्षां जास्त दिल्याशिवाय श्रमांत कार्यक्षमता येणार नाहीं हें शक्य आहे. सर्वांनाच गुणदोष व कर्तृत्व लक्षांत न घेतां सारखेंच वेतन दिलें तर गुणी कामगार मामुली काम करील, त्याला अधिक चांगलें काम करावें यासाठीं स्फूर्ति राहाणार नाहीं, मनाची ओढ राहाणार नाहीं. अधिक काम करावें, अधिक चांगलें काम करावें, कारण त्यापासून अधिक प्राप्ति होईल अशी परिस्थिती असेल तर माणसें स्वाभाविक अधिक काम करतील. हा मनुष्यस्वभाव आहे. पण मनुष्यस्वभाव ही कांहीं स्वयंभू अगर सिद्धस्वरूप अशी गोष्ट नाही. मनुष्य स्वभाव हा शेंकडों शतकें देशकालपरिस्थितीप्रमाणें बनत बनत बनला आहे. उत्क्रान्त अगर इतिहासनिष्ठ अशी घटना तो आहे. (**Historical Category**); म्हणजे परिवर्तनक्षम तो आहे. तो बदलूं शकतो इतकी गोष्ट निश्चित. आजही मनुष्य आयुष्यांतील सर्व गोष्टी केवळ पैशाचे अगर प्राप्तीचे हेतूनें करीत नाहीं. धर्मासाठीं, समाजसेवेसाठीं, कलेसाठीं, शास्त्रासाठीं अनेक माणसें निष्कामबुद्धीनें श्रमत असतात. त्या त्या प्रयत्नांत ते इतके रमलेले असतात, इतके तन्मय झालेले असतात कीं, वेतनादि बाह्य गोष्टींचा त्यांना विसर पडलेला असतो. मनुष्याच्या मनोमंदिरांत अगदीं आंतल्या गाभान्यांत, कोपऱ्यांत का होईना कुठें तरी श्रेष्ठ अशा आदर्शाची प्रतिमा असते. त्यांत सर्वत्र नाण्यांचाच आवाज ऐकूं येतो असें नाहीं. मधून मधून श्रेष्ठ जीविताचे संगीताचा तेथें आलाप निघत असतो. त्याचे स्वभावांतील, निष्कामबुद्धीनें काम करण्याची छटा अधिक व्यापक करणें शक्य आहे, परिस्थितीवर तें अवलंबून आहे. समाजांतील मूल्ये संपत्तीवर न आधारलीं जातां सेवेवर आधारलीं गेलीं कीं कर्मप्रेरणेचें स्वरूप बदलेल. आवश्यक

तेवढें सर्वोना मिळत आहे व अधिक काम करून अगर अधिक चांगलें करून सामाजिक हित कीं ज्यांत व्यक्तिहिताचा समावेश आहे, तें साधतें व व्यक्तीची सामाजिक प्रतिष्ठा वाढते, असें होऊं लागलें म्हणजे अधिक श्रमाबद्दल अधिक प्राप्तीची अभिलाषा राहाणार नाही. मनुष्याला संपत्ति प्रथम जीवनाला आवश्यक गरजांसाठी, व नंतर प्रतिष्ठेसाठी मिळवावीशी वाटते. योग्य राहाणी हा नागरिकहक्कच जाहाला व प्रतिष्ठेचा आधार संपत्ति न राहातां समाजसेवा झाला म्हणजे कर्माची प्रेरणा प्राप्ति अगर संपत्ति राहाणार नाही, सेवा राहिल. ही परिस्थिती अर्थात् एकदम येणार नाही, हे विचार एकदम रुजणार नाहीत. कांहीं काळपर्यंत वेतनांत फरक राहिल. पण किमान वेतन सर्वोनाच मिळेल. विशेष कसबी, विशेष कारागीर यांना कांहीं अधिक द्यावें लागेल. शारिरिक श्रम करणाऱ्यांना किमान वेतन हें मौलिक हक्क म्हणून मिळून अधिक काम करणारांना लायकीप्रमाणें, गुणांप्रमाणें मिळालें पाहिजे. राष्ट्राच्या प्रपंचां-तीक सुवर्ण, कांहीं प्रमाणांत सर्वोनाच मिळालें पाहिजे व त्यापेक्षां अधिक, अधिक लायकी पाहूनच वाटलें पाहिजे. ही जादा वांटणी समाजांतील सर्वोच्या सामान्य व आवश्यक अशा गरजा भागल्यानंतरच होणार. राष्ट्राच्या प्राप्तीवर सर्वोना योग्य राहाणीनें राहातां येईल इतकी व्यवस्था करण्यास अवश्य ती रक्कम हा पहिला बोजा आहे; नागरिकांचा हा अग्रहक्क आहे. त्यानंतर उत्पादन अधिक चांगलें व्हावें, अधिक प्रमाणांत व्हावें, तत्संबंधी शास्त्रीय शोध व्हावेत वगैरेसाठी, कांहींना अधिक मेहनताना देणें विद्यमान परिस्थितींत जरूर आहे. सोव्हियट रशियांत हाच अनुभव आला आहे. मात्र हें देतानासुद्धां मालक व मजूर यांना या बाबतींत स्वातंत्र्य असूं नये. निःपक्षपाती अशा संघटनेनें अगर संस्थेनें लायकीचें, गुणांचें, कसबांचें प्रमाण ठरवून त्याप्रमाणें वेतनयोजना आंखली पाहिजे. गुणांना अनुसरून वेतन मिळालें पाहिजे. मोकळीक ठेवली कीं पुन्हां मालक, मजुरांना हाताश केल्याशिवाय राहाणार नाहीत. प्रसंगीं मजूर पण मालकांना सताविल्याशिवाय राहाणार नाहीत व त्यायोगें सामाजिक नुकसान होईल. जेथें सरकारी मालकी आहे तेथें गुणानुसार अधिक वेतन मिळण्याची योजना ठरविण्याचें काम सहकार्यानेच होईल.

योग्य राहाणीला आवश्यक वेतन, पुरेसे वेतन याला योग्य वेतन म्हणणें गैर होणार नाही. नुसतें योग्य वेतन दिल्यानें भागणार नाही. योग्य वेतनासाठीं मनुष्यानें दररोज किती खपावें, किती वेळ श्रम करावेत यालाही मर्यादा पाहिजे. योग्य वेतन योग्य श्रम करूनच मिळालें पाहिजे. श्रमानंतर मनुष्याला विश्रांति मिळून मनाला विरंगुळा मिळाला पाहिजे. मनोरंजन करून प्रसन्नता मिळवितां आली पाहिजे. ज्ञाना-

जैन करून जीवन उन्नत करतां आलें पाहिजे; त्याच्यांत जें कलात्मक असेल, जें विधायक असेल, त्याचे आविष्कारासाठीं वेळ मिळाला पाहिजे. साराच वेळ अगर बहुतेक वेळ अवश्य तें मिळविण्याचे श्रमापायींच खर्च झाला तर हें कांहीं शक्य नाहीं. दिवसा श्रम व रात्री निद्रा यांतच आयुष्य सरलें तर मनुष्य माणुसवीशच मुक्तो. विचारशील मनुष्य म्हणजे नागरिक. जर विचाराला वेळच नाहीं अशी स्थिति असेल तर मनुष्याचा नागरिकहक्कच नष्ट करणें होय. श्रमाला शारीरिक मर्यादा आहे. तथापि तेथपर्यंत श्रम मनुष्यानें करूं नयेत म्हणून राज्यानें कांहीं तरी मर्यादा घातली पाहिजे. दिवसभर तेंच तेंच यंत्र चालवून अगर त्याचेपुढें उभें राहून मनुष्य वृत्तीनें तत्सम बनतो. अहोरात्र तारायंत्र बडविणारे शोषितसुद्धां बोटांची हालचाल त्याच ठेक्यावर करतात ! जन्मभर घोटीव आयुष्य काढून माणसें निबुद्ध होतात, सर्व दृष्टीनीं निःसत्व होतात. श्रम व विश्रांति यांचा योग्य मेळ घालून आयुष्यांत कांहीं विविधता उत्पन्न करून त्यातील आनंद उपभोगण्याचा प्रत्येक नागरिकाला हक्क असला पाहिजे. सतत श्रमी व विश्रांतिशून्य आयुष्यानें मनुष्याचें मन मारलें जातें, त्याचें व्यक्तित्व चिरडलें जातें, जीवन निरर्थक वाटून उदासपणाची कळा जीवनभराची साथी होते. सूर्योदयापासून सूर्यास्तापर्यंत कारखान्याचे गलगल्यांत काम करून थकून भागून आलेला मजूर कावलेला असतो. त्याची विचारशक्ति क्षीण झालेली असते. त्याचे निर्विचारी मनाला जणूं मुंग्या येऊन तें निर्जीव झालेलें असतें !! विकासी भावनांना साद देण्याइतकी प्रसन्नता त्याचे हृदयांत असूं शकत नाहीं. तो यंत्रें चालविणारा खरा, पण यंत्रेंच त्याला चालवितात. यंत्राबरोबर त्याची मानसिक सृष्टीही गिरक्या घेत जाते. यंत्राचा तो गुलाम होतो व आपलें स्वातंत्र्य न कळत पण निश्चितपणें तो घालवितो. हा सर्व अनुभव पाश्चात्य देशांत औद्योगिक युग सुरू झालें तेव्हां आला. राज्यानें कांहीं निर्वैध घालून कांहीं अतिरेक थांबविले. राज्याचें कार्य केवळ निषेधात्मक नसावें, तें विधायक असावें, राज्याचें स्वरूप निराकरणी नसून कारक, प्रेरक असावें [Positive State] हें हळूहळू त्या वेळेपासून मान्य होत आलें आहे. काय करूं नये येवढे निर्वैध घालून न थांबतां, काय करावें हें सांगून त्याप्रमाणें घडवून आणावें ही भूमिका राज्यानें घेतली पाहिजे. नेति नेति म्हणून भागणार नाहीं. अन्न हें ब्रह्म आहे, ज्ञान हें ब्रह्म आहे, आनंद हें ब्रह्म आहे असें सांगून त्या ब्रह्माची प्राप्ती राज्यानें सर्वांना करून दिली पाहिजे. योग्य विश्रांति मिळाली पाहिजे हा नागरिकाचा हक्क आहे. तसें झालें तरच त्याला वेळ मिळून मनाची उन्नति तो करील, मन कांहीं आहे असें त्याला वाटूं लागेल, ज्ञानाची गोडी

उत्पन्न होऊन, त्याचा स्वाद तो घेईल. ज्ञानमुद्रां भोक्त्यांचे अभावीं नष्ट होतें. ज्ञान-
नेत्र त्याला प्राप्त झाल्याबरोबर समाजांतील विचारसंपत्तीचा वारसा त्याला दिसेल;
त्याचा उपभोग तो घेईल व कदाचित् भरही तो टाकू शकेल. योग्य विश्रांति म्हणजे
किती हें उत्पादनाच्या तत्कालिन परिस्थितीवर अवलंबून राहील. यंत्रमय उत्पादनांत
कुठल्या कारखान्यांत किती तास काम करणें योग्य आहे हें ठरवितांना हवा, पाणी,
कारखान्याची मांडणी, उत्पादनाचें स्वरूप, यंत्राचा वेग वगैरे गोष्टी विचारांत घ्याव्या
लागतील. पृथ्वीचे पोटांत, खाणींत काम करण्यांतील श्रम व पृथ्वीचे पृष्ठभागावर
काम करण्यांतील श्रम यांत फरक आहे. लोखंड अगर पोलादाचे कारखान्यांतील तप्त
काहिलीजवळचे श्रम व कापड गिरणीचे साचे चालवितांना होणारे श्रम यांत फरक
आहे. तथापि, सर्वसाधारणें कमालमर्यादा म्हणून राज्यसत्तेला ठरवितां येईल. सारा-
सार विचार करून शारीरिक श्रम दिवसांत ८ तासांपेक्षां अधिक असूं नयेत हें उचित
दिसतें. अनेक देशांतून याप्रमाणें मान्य करण्यांत आलें आहे. २४ तासांन ८ तास
काम करून जरूर ती विश्रांति मिळणें शक्य आहे. उत्पादनांत अधिक शोध लागले
तर कमी श्रमांत अधिक उत्पादन होईल व त्यामुळे कामगारांना अधिक विश्रांति
मिळणें सुलभ होईल. शास्त्रांची प्रगति चालू आहे. गेल्या १५० वर्षांत उत्पादनाचें
स्वरूप शास्त्रांमुळे बदललें आहे. शास्त्रांचे सहाय्यानें उत्पादनांत कल्पनातीत बदल
हणें अशक्य नाहीं. तारी ४०० मैल जाणारी विमानें सुरू झालीं. वाहतुक जलद
झाली, सुलभ झाली. अनेक वस्तूंचे वाहत मोठ्या प्रमाणावर उत्पादन करणें आज चालू
आहे. उत्पादनाचा वेग, काल व श्रम यांचे प्रमाणानें वाढत आहे. कमी श्रमांत व
कमी वेळांत अधिक उत्पादन ही उत्पादनसृष्टीची आजची घोषणा आहे. बदललेली
परिस्थिती लक्षांत घेऊन सर्वसामान्यपणें कमाल मर्यादाही बदलेल. ८ चे ऐवजीं ६
तास रोजीं अशी होईल. तथापि, ही मर्यादा अवश्य आहे. बौद्धिक श्रमाचें काम
असलें म्हणजे काम करणाराचें काम कंटाळवाणें नसतें असें नाहीं. तथापि, त्याचें मन
मरत नाहीं, कांहीं तरी विचार तें करीत असतें, त्याच्या विधायक प्रवृत्तींची जाणीव
त्याला असते. हिशोबाचे तक्ते भरणारा कारकूनमुद्रां विनहिशोबी प्रेमाचें काव्य
करतो !! वर्षानुवर्षे तेच ते विषय शिकविणारा शिक्षक मधेंच लघुकथा लिहून एकाद्या
दिवाळी-अंकांत फडकतो. परंतु हातानें काम करणाऱ्या कारागीराला त्याच्या विधायक
प्रवृत्तींना करीत असलेल्या कामांत क्वचितच वाव असतो. जेथें कांहीं योजना करणें
आहे, कांहीं व्यवस्था घडवून आणणें आहे, तात्पर्य, बुद्धि अगर हिकमत चालविणें
यांस जेथें वाव आहे तेथें असल्या कारागिरांनाही कामांत रस वाटतो, कांहीं करून

दाखवावेंसें वाटतें. त्यांच्यांतील प्रवृत्तींना वाव मिळतो, व कंटाळवाणें व मन मारणारें काम थोडेंसें सद्य होतें. पण जेथें कामगाराला यंत्रापुढें अगदीं तेंच तें काम सालो-साल करावें लागतें, तेथें त्याच्या प्रेरक शक्तींना क्षय लागतो, गुणांचा विकास दाबला जातो, मन गळून पडतें. माणसांतील गुणांना वाव मिळान्याने समाजाचा फायदा होतो व समाज वरील परिस्थितीत या सर्व फायद्यांना मुक्तो; व्यक्ति सुखाला आंचवते. जगांत कांहीं आहे, तें समजावून घ्यावें, त्यांतीं आनंद देखावा ही जिज्ञासाच नष्ट होते. झालेल्या शारीरिक श्रमाचा भार हलका व्हावा म्हणून श्रेष्ठ दर्जाच्या करमणुकीकडे त्याचें लक्ष जात नाहीं. श्रमाचा विसर पडावा म्हणून ज्ञानविलासाकडे क्वचितच त्याचें लक्ष जातें. इतके श्रम त्याच्या झालेले असतात कीं, मुख्यतः ज्ञानसुधां त्याला जवळ करावेंसें वाटत नाहीं. साहित्य, संगीत, कला यांतील श्रेष्ठतर प्रसन्नता उत्पन्न करणारा उपभोग त्याला नकोसा वाटतो. हीन कादंबऱ्या, कृटाळ वृत्तपत्रें, बीभत्स संगीत व 'नऊटांक' वेवडा यांच्या आश्रयाला श्रमपारेहारार्थ तो जातो. हा दोष त्याचा नाहीं. समाजांत राहून आपली भौतिक व अव्यामिक उन्नति करण्याचा त्याचा हक्क आहे. अन्याय्य श्रम त्याचेकडून घेऊन अपुरें वेतन त्याला देऊन, सर्व तऱ्हेनें त्याची माणुसकी मारून त्याला उन्नतिविन्मुख करण्याचें पाप राज्यसत्तेचे माथ्यावर आहे. राज्यसत्तेनें योग्य वेतन, योग्य विश्रांति हे नागरिकहक्क मौलिक म्हणून जोपासले पाहिजेत व व्यक्तीचे आयुष्यांत आनंद व समाजांत स्थैर्य निर्माण केलें पाहिजे.

योग्य वेतन व योग्य विश्रांति मिळून सर्व भागलें असें म्हणतां येणार नाहीं. हें सर्व असून त्याची स्थिती थोडीशीं सुधारलेली गुलामगिरीच अशी राहाणें शक्य आहे. जेथें सर्व उत्पादन सरकारी मालकीचें व सरकारी नियंत्रणाखालीं आहे तेथें सुद्धां ज्या उत्पादनांत कामगार असेल, तेथें त्याला आपलें म्हणणें मांडण्यास संधि मिळाली पाहिजे; कारखान्याचे कारभारांत त्याला भाग घेतां आला पाहिजे, आपुलकी त्यांत उत्पन्न झाली पाहिजे. ही जाणीव होऊन तर त्याचे हातून श्रेष्ठ प्रतीचे काम होईल. कामगारांना खरें स्वातंत्र्य मिळेल व तें मिळालें तरच त्यांचे हातून श्रेष्ठ प्रतीचें काम होईल. जेथें आज खाजगी मालकी उत्पादनांतून नाहींशी करणें शक्य नाहीं तेथें राज्यसत्तेवर या बाबतींत जबाबदारी विशेष आहे. अधिक मोठ्या प्रमाणावर उत्पादन होत असल्यामुळे स्वतःच कच्चा माल घेऊन तो तयार करून विकणारा कारागिरवर्ग कमी झाला आहे. कारखान्यांत तयार होणाऱ्या मालाशीं तयार करण्यापलीकडे मजुरांचा संबंध नाहीं. कच्चा माल घेणें, पक्का विकणें हें सर्व काम

मालकांचें. एका बाजूश लाखों मजूर व दुसरे बाजूस मूठभर मालक, भांडवलवाले अशी परिस्थिती या उत्पादनपद्धतीनें निर्माण झाली आहे. मालकवर्ग संप्रति व चलाख, मजूरवर्ग मागासलेला व अजूनही सर्वत्र संप्रति नाही. मालकांचे हातांत साधनसामुग्री व सरंजाम असल्यामुळे त्यांचे हातांत सत्ता उत्पन्न झालेली असते. मजूर, रोजंदारीनें काम करणारा, कफळक व त्यामुळे कामासाठीं लाचार झालेला; काम नसेल तर उपासमारीच त्याचा बळी घेणार, अशा परिस्थितीत मालकाचे हातीं असलेल्या सत्तेचा दुरुपयोग होणार नाही याबद्दल दक्षता घेणें जरूर आहे. लाखों लोकांना बेकार करण्याची सत्ता, निराधार करण्याची सत्ता, समाजांतील उत्पादनसाधनें व सामुग्री खाजगी मालकीची असली म्हणजे खाजगी व्यक्तींच्याच हातांत राहणार. आधुनिक उत्पादन जेथें खाजगी मालकीचें आहे व संपूर्णपणें अनियंत्रित आहे, तेथें कामगारांचें स्वातंत्र्य नष्ट झालेलें आहे. म्हणून खाजगी मालकीच्या या सत्तेला मर्यादा घातल्या पाहिजेत. जेथें राज्याचे तत्त्वतः अमर्याद असलेल्या सत्तेला मर्यादा घालीत घालीत आधुनिक राज्य हें निर्माण झालें आहे, तेथें औद्योगिकक्षेत्रांतील मालकांना अमर्याद सत्ता देणें विसंगतच नव्हे तर समाजाला विघातक आहे. राज्यकारभारांत भाग घेण्याचा हक्क जर नागरिकांना आहे तर तो उत्पादनाचे कारभारांतही असलाच पाहिजे, तो नाकारणें अन्यायाचें आहे. राजकारणांत लोकशाही व उत्पादनांत सुलतानशाही हीं दोन्ही एकत्र राहाणें शक्य नाही. उत्पादनांतील सुलतानशाही लोकशाहीचा देखावा ठेवून खरी सत्ता आपले हातीं घेते हा अनुभव आलेला आहे. मतदार म्हणून स्वतंत्र व मजूर म्हणून लाचार, असें हें अर्धवट स्वतंत्र व अर्धवट गुलामगिरीचें जीवन राज्यांत फार काळ राहाणें शक्य नाही. कांहींही राज्यसत्तेनें न केले तर मतदारांचें स्वातंत्र्य वस्तुतः जाऊन मजुराची गुलामगिरी वाढते. राजकीय स्वातंत्र्य जिवंत राहवें म्हणून कामगारांना उद्योगधंद्याचे व्यवस्थेंत भाग घेण्याचा, निर्णयांचे कामीं विचारविनिमय करून त्याची जबाबदारीपण घेण्याचा अधिकार मिळाला पाहिजे.

कारखान्याचे व्यवस्थेंत अगर उत्पादनाचे व्यवस्थेंत मजूर हा एक प्रमुख घटक आहे. त्याला जे कांहीं श्रम करून तो घडवून आणतो त्याचे घडामोडींत मत देण्याचा, त्याची व्यवस्था कशी असावी हें सांगण्याचा अधिकार असावा; पण त्याची मर्यादा व महत्त्व यांत सारासार विचार ठेवला पाहिजे. मजूर ज्या उत्पादनांत असेल ते समाजाला अवश्य असणाऱ्या अगर समाजांत होणाऱ्या प्रचंड उत्पादनप्रपंचाचा एक भाग असणार. तुकडींत काम करणाऱ्या सैनिकाला तुकडीतील व्यवस्थेसंबंधी

विचारणें योग्य होईल; पण संबंध आघाडीचे मांडणीसंबंधी अगर उठावासंबंधी तपशीलवार त्याचा विचार घेणें अप्रयोजक आहे. कामाचे तास, सुट्या, कारखान्यांतील आरोग्य, वेतन, यंत्रांची पुनर्घटना, बेकारी, विमा, वगैरे विषय कीं ज्यांचा संबंध त्याचे श्रमाशी येतो त्या बाबतींतील व्यवस्थेत त्याचें म्हणणें ऐकून घेतलें पाहिजे. होणारं निर्णयांत त्याचें मत विचारांत घेतलें गेलें पाहिजे. व्यापक उत्पादनाचें धोरण अगर उत्पादनाच्या विनिमयाचें व विक्रीचें धोरण यांत त्याचा मजूर म्हणून विशेष संबंध येत नाही. समाजानें उत्पादनावान्नात काय धोरण ठेवोंव हा प्रश्न नागरिक म्हणून त्याचे क्षेत्रांतला आहे. योग्य वेळीं तेथेंही त्याचा अधिकार, त्या नात्यानें चालला पाहिजे. मुख्य मुद्दा असा आहे कीं, भांडवलावरील मालकीनें आलेली सत्ता मर्यादित झाली पाहिजे. अप्रतिहत. पणें मालकांना वाटेल तें मजुरान्नात करणें अशक्य व्हावें. मजूर कमी करणें झाल्यास मजुरांचे संघाशीं विचारविनिमय करून मग तो कमी झाला पाहिजे. नवीन यंत्रें बसवून थोड्या मजुरांवर अधिक उत्पादन करण्याचा मालक पुनर्घटनेचे नांवाखालीं प्रयत्न करतील तर तोही मजूरसंघाशीं बोलणें करून त्यानें केला पाहिजे. बेकार होणाऱ्या कामगारांची सोय करून अगर त्यांना नुकसानभरपाई देऊनच तें होणें इष्ट असतें. मजूरसंघांना मालकांनीं मान्यता देणें हें या दृष्टीनें अवश्य आहे. उद्योगधंद्यांतील ही अंतर्गत व्यवस्था मालक व मजूर यांच्या विचारविनिमयानें व सहकार्यानें चालली पाहिजे. हें सहकार्य सुलभ व्हावें म्हणून अवश्य तें संघटन व व्यवस्था होणें जरूर आहे. या संघटनांत मालक व मजूर दोघांचाही समावेश प्रतिनिधिद्वारा झाला पाहिजे. मालक—मजूर यांच्यांतील मतभेदाचे सर्व योग्य प्रश्न या संघटनेनें अखेर निकालीं लावले पाहिजेत. कारखान्याच्या व्यवस्थेसंबंधीं साधारण नियम सर्वसामान्यपणें सरकारनें ठरवून त्यांची अंमलबजावणी विविक्षित कारखान्यांत होणें असल्यास अगर होत असल्यास, त्यांतील मजुरांच्या विचारविनिमयानें व्हावी हें ठीक; इतकेंच नव्हे तर हे नियम व प्रमाणें ठरवितांनासुद्धां मजुरांचें म्हणणें ऐकून घेऊन, त्यांचा अनुभव विचारांत घेऊन ठरविणें योग्य होईल. खाजगी मालकी ठेवावयाचीच झाली तर आणखी एका दृष्टीनें तिची सत्ता मर्यादित करतां येईल. मालकी व व्यवस्था यांत असलेले संबंध नष्ट केले म्हणजे तें शक्य आहे. भांडवलवाले आजही प्रत्यक्ष उत्पादनाची व्यवस्था फारशी पाहात नाहीत. कंपन्यांचे भाग घेऊन भांडवल पुरविणारे दूर असतात. होणाऱ्या उत्पादनावर, तत्संबंधीचे व्यवस्थेवर सर्व अधिकार योजकवर्ग चालवीत असतो. भागीदार फक्त नफ्याकडे पाहातात व त्या दृष्टीनें जें काय नियंत्रण करीत असतील तेवढेंच. समजा, भांडवलाची उपयुक्तता व जरूरी लक्षांत घेऊन ठराविक दरानें

त्यावर व्याज देण्याचें ठरवून, सर्व उत्पादन सरकारला, राज्यसत्तेला आपले व्यवस्थे-
 खालीं, आपले नियंत्रणाखालीं घेतां येईल. भागीदार फक्त व्याज घेणारे सावकार,
 बाकी त्यांचा उत्पादनाशी संबंध नाही. सरकारी कर्जरोखेवाले कांहीं राज्यकारभावर
 नियंत्रण करूं शकत नाहीत, सरकारी धोरणावर ते परिणाम करूं शकत नाहीत, त्याच
 प्रमाणें या उद्योगधंद्यांतील भांडवलवाल्यांना ठराविक व्याज मिळेल असें करून
 भांडवलाचे किंमतीचे रोखे देऊन सरकार त्यांची सत्ता संपुष्टांत आणूं शकेल. खाजगी
 मालकी असेल तर उत्पादन आहे असें होईल, हा दावा या योजनेनें खोटा पडेल.
 योजकवर्ग सरकारी नोकर होईल, मजूर हे सरकारी कामगार होतील, खाजगी नफा
 वाढविण्यासाठीं उत्पादनाचें धोरण आंखलें जाणार नाही. सरकारी मालकीच्या व
 सरकारी व्यवस्थेखालीं रेल्वे असल्यामुळे त्यांची व्यवस्था जनतेचे दृष्टीनें सुधारते
 असा येथेंही अनुभव आहे. सरकारी व्यवस्था उत्पादनांत आली म्हणजे निदान
 वाटेल त्या कामगाराला ठेव, वाटेल त्याला काढ ही मनसोक्त वागणूक बंद होऊन
 कांहीं स्थैर्य कामगारांना नोकरींत वाटेल. भांडवलशाही नियंत्रणाखालील उत्पादनांत
 अमर्याद सत्ता ठेवणें म्हणजे गुलामगिरीला वेगड लाऊन तिला कायदेशीर करणें होय.
 राज्यकारभारांत जसा हक्क नागरिकांला आहे तसाच हक्क उद्योगधंद्यांत असला पाहिजे.
 प्रतिनिधींमार्फत दोन्हीकडे त्याला त्याच्या इच्छा व आकांक्षा सांगतां आल्या पाहिजेत.
 आपुलकीची भावना जागृत झाल्यानेंच मनुष्याचे कर्तृत्वाला पालवी फुटते, त्याचे
 प्रयत्नांत तीव्रता येते, यशांत भागी असेल तर त्याचे वर्तनांत जबाबदारी वागूं लागते.
 लोकशाहीव्यवस्थेंत राजकीय स्वातंत्र्याबरोबर औद्योगिक गुलामगिरी राहूं शकत नाही.
 लोक जास्त संघटित व जास्त निश्चयी असतील तर उत्पादनांतील खाजगी मालकी कान-
 सूत कानसुत अगर प्रसंग येतांच एका घावासरशी निकालीं लावतील. जर मालकवर्ग
 जास्त संघटित झाला व देणें शक्य असलेल्या सवलतींची मर्यादा संपली कीं, लोक-
 शाही मोडून हुकूमशाही तो प्रस्थापित करील. लोकशाहीतंत्राचाच उपयोग करून
 हुकूमशाही तिचें विसर्जन करील. सार्वजनिक निवडणुकीचे पोटीं शनैश्चर हिटलर
 जन्माला आला, व शनी जें गिळूं शकला नाही तें सर्व लोकशाहीचें सूर्यमंडल त्यानें
 गिळलें. लोकमताचे पाठिंब्यावर येऊन लोकांचे पाठीवर बसला. लोकांचा तो नव्हे
 असें कोण म्हणणार !! हा अनुभव लक्षांत घेऊन राज्यसत्तेचे लगाम खाजगी माल-
 कीच्या हातांतून काढून घेणें लोकशाही स्वातंत्र्याचे दृष्टीनें इष्ट व आवश्यक आहे, व
 ते करावयाचें म्हणजे औद्योगिक क्षेत्रांतही लोकशाही स्थापन केली पाहिजे.

लोकशाही स्वातंत्र्य नागरिक दक्ष व विवेकी असतील तरच शक्य आहे. नाग-

रिक म्हणजे जो आपल्या विवेकी व दक्ष वर्तनाने सार्वजनिक हितांत भर टाकतो तोच होय. नागरिक ज्ञानी, दक्ष व विवेकी व्हावा म्हणून प्रत्येक नागरिकाला त्या दृष्टीने योग्य शिक्षण मिळण्याचा हक्क असला पाहिजे. योग्य शिक्षण नसेल तर तो आपला नागरिकधर्म चांगल्या रीतीने पालन करणार नाही. योग्य शिक्षणाची साधने राज्यसत्तेने त्याला उपलब्ध करून दिली पाहिजेत. आत्मबोध होईल, जीवनातील महत्त्व लक्षांत येईल, आपल्या गुणांचा विकास करतां येईल अशी ज्ञानाची साधने त्यास मिळाली पाहिजेत. आपल्या गरजा, आपली दुःखे त्याला योग्य रीतीने सांगतां येतील, आपला अनुभव लोकांना चांगल्या तऱ्हेने पटवितां येईल इतकी शिक्षणाने त्याची प्रगति होणे जरूर आहे. ज्ञानमंदिरांत जाणारे रस्ते सर्वांना मोकळे पाहिजेत येवढेच नव्हे, तर ज्ञानमंदिरांत सर्व जनांना प्रवेश पाहिजे. नुसते शिखरदर्शन अगर मंडपापर्यंत सर्वांना प्रवेश, व गाभ्यांत मात्र ठराविक लोकांना प्रवेश असे करून चालणार नाही. ज्यांना ज्ञानाची साधने सुवलकपणे उपलब्ध आहेत तेच शेवटी समाजावर सत्ता चालवितात. जे समाजाच्या विचारसंपत्तीचे मालक तेच शेवटी अन्य संपत्तीचे व सत्तेचे मालक होतात. ज्ञान या अर्थाने खरोखर सत्ता आहे. जे योजना करतात. जे माहितगार अमतात ते सरस ठरतात. सर्व लोक ज्ञानाची साधने सर्वांना मोकळी झाली तरी श्रेष्ठ ज्ञान मिळविणार नाहीत हे खरे. तथापि, संधि अगर साधन यांचे अभावी कोणालाही वाव मिळाला नाही असें होतां कामा नये. किमान वेतनाप्रमाणे किमान शिक्षणाची, मनुष्य योग्य नागरिक होईल या दृष्टीने व्यवस्था राज्यसत्तेने केली पाहिजे. किमान शिक्षण याप्रमाणे मिळणे हा नागरिकांचा मौलिक हक्क मानला पाहिजे. शिक्षणाने दृष्टि आल्याखेरीज राज्यकारणांतील गुंतागुंती मनुष्यास कळणे कठीण आहे. ज्यांचा त्याचे जीवनावर परिणाम होणार आहे अशा अनेक घटना होत असतां तो जर अज्ञानाने स्वस्थ राहिला तर तो नागरिकधर्म आचरत नाही असेंच होतं. देशांतील राजकारणांत लक्ष घालतां यावे म्हणून शिक्षण जरूर आहे व ते असले म्हणजे त्याला आपले म्हणणे सांगतां येईल, आपला अनुभव पटवितां येईल. ठरणान्या थोरणांत आपलेही ऐकले असे समाधान त्याला वाटे. काही समजतच नसेल, तो अज्ञानी असेल तर राजकारणांतील मुखंड त्याचा फायदा घेतील व त्याचे अनगड मन आपल्या स्वार्थाचे दृष्टीने कबजांत घेतील. योग्य शिक्षणाचे अभावी हल्लीचे युगांत मनुष्य गुलामच समजला पाहिजे. आधुनिक राज्यव्यवस्था म्हणजे मोडीलिपी आहे. त्यांतील गुंतागुंत समजणे सोपे नाही. स्वहिताचा मार्ग समजणे योग्य ज्ञानाचे अभावी या गुंतागुंतीत अवघड आहे. मार्ग समजूनसुद्धां विवेकाने तो चोखाळण्यासाठी ज्ञानाची,

शिक्षणाची अत्यंत जरूरी आहे. आजच्या युगांत शिक्षणाचे अभावीं मनुष्य क्षुद्र आहे. त्याच्यातील सुप्त गुण, शिक्षणानेच जागृत होतात, शिक्षणानेच त्याचे व्यक्ति-त्वाला पूर्णता येते. शिक्षणाचे अभावीं त्याच्या प्रवृत्तींना योग्य मार्ग सांपडत नाही. पुष्कळ वेळां ध्येयशून्य प्रयत्न होऊन उत्साह वायां जातो, शक्ति क्षीण होते; आयु-ष्यांत उणेपणाचा भाव मनांत सारखा उत्पन्न होतो व त्यानें सर्व आकांक्षा दडपल्या जातात, मन मोडलें जाते. शिक्षणानें मनुष्याचा आत्मविश्वास वाढतो. ज्ञानानें मार्ग-दर्शन मिळतें, धीर येतो. विद्या ही खरोखरच मुक्तिदायक असते. म्हणून ती किमान-पक्षीं कांहीं प्रमाणांत तरी सर्वांना मिळालीच पाहिजे. राज्यसत्तेनें हा हक्क जोपासला पाहिजे.

किमान प्रमाणांत सर्व नागरिकांना शिक्षण मिळण्याचा हक्क असावा याचा अर्थ सर्व लोकांना अगदीं ओतीव व सारखें शिक्षण मिळावें असा नव्हे. माणसें शास्त्र नव्हेत कीं ठसा घेऊन त्यांच्या एकसारख्या मूर्ति कराव्यात. शिक्षण म्हणजे मनु-ष्यांतील उत्कृष्ट गुणांना वाव मिळण्याचें एक साधन. प्रदर्शनांत नाना दालनांत नाना तन्हांच्या वस्तु असतात. प्रत्येक वस्तूचे दालनांत प्रवेश करण्याकरितां निराळी फी असते. पण प्रदर्शनांतच प्रवेशासाठीं असणारी फी सर्वांना द्यावी लागते. आंत गेल्या-वर जो तो प्रेक्षक आपल्या प्रवृत्तीप्रमाणें वस्तु पाहातो व तेवढ्यापुरती अधिक फी देतो. शिक्षण हें प्रवेशफीपुरतें सर्वांना मिळालेंच पाहिजे. त्यानंतर प्रत्येक व्यक्तीची प्रवृत्ति पाहून तदनुसार शिक्षण मिळण्याची व्यवस्था व्हावयास पाहिजे. अवश्य तेवढें प्राथमिक शिक्षण मिळाल्यानंतर मुलांचा कल पाहून त्याला अनुसरून औद्योगिक अगर अन्य शिक्षण मिळणें जरूर आहे. सर्व मुले सारखीं एक अर्थानें व नाना प्रकारचीं दुसऱ्या अर्थानें हें समजून शिक्षणक्रम असला पाहिजे. चांगला शेतकरी, चांगला कारागीर, चांगला हिशोब तपासनीस, चांगला शिक्षक हे सर्व समाजाला आवश्यक आहेत. केवळ जन्मानें ज्याच्या त्याच्या धंद्याची निवड होऊं नये. मुलाची बुद्धि, त्याचा कल पाहून शिक्षण दिल्यानें त्याला गोडी वाटते, प्रगतीची ओढ त्याचे मनांत उत्पन्न होते व तो कार्यक्षम होतो. प्रत्येक नागरिक आपले धंद्यांतील कार्य उत्तम करणारा व्हावा म्हणून तद्विषयक शिक्षण त्याला मिळालें पाहिजे. त्याचबरोबर नागरिकधर्माचें पालन त्यास चांगलें करतां यावें म्हणून सर्वसाधारण शिक्षण इतकें त्यास मिळालें पाहिजे कीं, कुठल्याहि प्रश्नाचा साधारणपणें विचार करून त्याला आपलें मत देतां आलें पाहिजे. त्याची विचारशक्ति शिक्षणानें वाढली पाहिजे. राज्य हें त्याचें आहे, राज्यकारभार करणारे काय करतात हें त्यानें पाहिलें पाहिजे व तें समजण्याची शिक्षणविषयक पात्रता त्याचे अंगीं येईल इतकी व्यवस्था झाली पाहिजे. प्रचार व

सत्य यांतील फरक कळेल इतकी त्याची बुद्धि प्रगल्भ झाली पाहिजे. कोणतें धोरण स्वीकारल्यानें योग्य ते होईल हें साधकबोधक गोष्टींचा विचार करून ठरविण्याची संवय त्यास लावली पाहिजे. आपल्या विचारयुक्त मतदानानें व मतप्रदर्शनानें भोंवतालील परिस्थितीचा रागरंग बदलत जाणार आहे याचे जबाबदारीची जाणीव त्यास असली पाहिजे. हें सर्व व्हावयाचें तर कांहीं कालपर्यंत मुलांनीं शिक्षण घेतलेंच पाहिजे अशी सक्ती असली पाहिजे. १२।१३ वर्षांचीं मुलें शारीरिक श्रमाचे कामावर जातात असें जेथें आहे तेथें १२।३ वर्षांच्या शिक्षणाचा कांहींही उपयोग होत नाही. निदान १५ वर्षे होईपर्यंत प्रत्येक मूल, मुलगा व मुलगी यांना सक्तीनें व फुकट शिक्षण मिळालें पाहिजे. या शिक्षणक्रमांत सर्वसाधारण व कलानुसार या दोन्हीचा समावेश असला पाहिजे. हें शिक्षणाचें किमान प्रमाण आजच्या परिस्थितींत मानलें पाहिजे. समाजांत अधिक योजनापूर्ण उत्पादन होऊं लागलें म्हणजे याही प्रमाणांत भर पडेल हें उघड आहे. कापडाच्या गिरणींत, कोळशाचे खाणींत, अगर अन्य कारखान्यांत १५ वर्षांखालील मुलांना अगर मुलींना कामास लावणें म्हणजे त्यांच्या जीवनाचे विकासाला मारून टाकणें आहे. कारखान्यांतील वातावरणाचा या बालमनावर होणारा परिणाम उन्नतिप्रद खास नसतो. मनाला आनंद देऊन विधायक प्रवृत्तींना चालना देईल असें कामाचें स्वरूप तेथें नसतें. कोळसा भरणें यांत बालमनाला काय आनंद वाटणार ? इकडले तागे तिकडे टाकण्यांत अगर तत्सम काम करण्यांत, कांहीं तरी करून दाखवावें असें त्यास कसें सुचणार ? मुलांच्या बुद्धीचा विकास होईल अगर त्यांतून कांहीं साधनें उपलब्ध होऊन त्यांचा त्याला उपयोग होईल असें कांहींही त्यांत नसतें. त्या दृष्टीनें शेतीकामावर काम करतांना निदान वातावरण चांगलें असतें. तथापि, कुठेही मुलें ठराविक वर्षांचीं होईपर्यंत कामास लावण्यांत येऊं नयेत. अभ्यासाचें वय, विद्येचें वय अभ्यासांतच गेलें पाहिजे. मनुष्याचे आयुष्यांत १२ ते १५ पर्यंतचीं वर्षे विकसनाचे दृष्टीनें, त्याच्या भावी मानसिक उन्नतीचे दृष्टीनें महत्त्वाचीं असतात. या वर्षांत त्याच्या प्रवृत्तींना योग्य वळण देऊन भावी चारित्र्याची, मानसिक शक्तीची ब्रेटक निर्माण करावयाची असते. हें अर्थात् या वयांत मुलें कामगार झालीं तर अशक्य आहे. किती तरी बुद्धि, किती तरी कारागिरी, कौशल्य, व कलावन्तपणा याला विद्यमान व्यवस्थेमुळें समाज मुक्त आहे. पुढें आणणारा. पुरस्कार करणारा कोणी नसेल तर गुणसुद्धां मलिन होतात, मग नवीन निर्माण होणें लांबच राहिलें. गुणाला संधि पाहिजे, आश्रय पाहिजे. पण याहीपेक्षां अधिक महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे त्याची जाणीव मनुष्याचे ठिकाणीं उत्पन्न झाली पाहिजे. ही

जाणीव प्रयत्नाची चालना आहे, प्रगतीचें चैतन्य आहे. ही जाणीव कोमल वयांतील शारीरिक श्रमानें मारली जाते. शिक्षणानें ती उत्पन्न होते, तिचा बोध होतो. जीं असामान्य माणसें आहेत तीं वाटेल त्या परिस्थितींतून, शिक्षण असो नसो मार्ग काढतात. ते खडकांत कलापूर्ण कैलास उत्पन्न करतील पण साधारण माणसाला वीट कशी थापावी याचें शिक्षण घेऊनच गवंडी वनावें लागतें. समाजानें साधारण माणसाची व्यवस्था केली पाहिजे. असाधारण माणसें स्वतःचे अव्यवस्थेनें व अलौकिकपणानें समाजाची व्यवस्था व वैभव वाढवितात. तथापि, पिकासाठीं वळवाचे पावसावर शेतकरी भरंवसा टावत नाहीं, पावसाळी नक्षत्रे पाहूनच पेरणी करतो; हीच दृष्टि राज्यसत्तेची शिक्षणावाचत असली पाहिजे.

लोकशाहीव्यवस्थेंत प्रभुत्व, निर्णयात्मक सत्ता लोकांची; प्रत्येकाचा राज्यसत्तेशी संबंध असतो. या दृष्टीनें पाहतां प्रत्येक नागरिकाला राजकीय सत्ता असण्याचा हक्क आहे ती जवळ असणें हा त्याचा अधिकार आहे. या हक्काचें स्वरूप त्रिविध मानण्यांत येतें. कोट्यवधि नागरिक असलेल्या व लक्षावधि चौरस पसरलेल्या राज्यांत प्रत्येक नागरिकाला प्रत्यक्षपणें राज्यकारभारांत, राज्यसत्तेच्या उपभोगांत भाग घेणें अशक्य आहे. म्हणून प्रतिनिधिद्वारा संकल्प सोडणें क्रमप्राप्त झालें आहे. आधुनिक लोकशाही प्रातिनिधिक स्वरूपाची अगर प्रातिनिधिक आहे. जेव्हां राज्य म्हणजे एकादें ५।१० हजार नागरिकांचे शहर होतें त्या वेळीं सर्व नागरिकांनीं जमून राज्यकारभार पाहणें शक्य होतें व त्याप्रमाणें प्राचीन ग्रीक शहरांत चालेही. आज प्रत्येक नागरिकाला प्रतिनिधी निवडून कारभारांत भाग घ्यावा लागतो. म्हणून प्रत्येक नागरिकाला प्रतिनिधि निवडण्यासाठीं मतदानाचा हक्क असला पाहिजे. वयांत आलेल्या प्रत्येकाला आपले राज्याचा कारभार कोणी करावा हें निवडणुकीचे द्वारां मत देऊन सांगण्याचा अधिकार असला पाहिजे. कोणत्या शासनसंस्थांचे द्वारां हें काम व्हावें हें सांगण्याचाही त्याला हक्क असला पाहिजे. हा मतदानाचा हक्क कार्यपरत्वे असला अगर प्रादेशिक दृष्टीनें असला अगर अन्य तऱ्हेनें असला हें त्यांनीं मान्य केलेली घटना ठरवील. प्रादेशिक दृष्टीनें असणें अधिक चांगलें. कारण त्यांत जास्तीत जास्त माणसें येऊं शकतात व सार्वत्रिकपणा निःसंशय अधिक आहे. केवळ नागरिक म्हणून हा हक्क असला पाहिजे. नागरिकधर्माचीं कर्तव्ये न बजाविल्यास तो तहकूब झाला पाहिजे. जन्म, जात, मिळकत, शिक्षण अगर अन्य आसंतुक गोष्टीमुळें त्यांत फरक होता कामा नये अगर स्त्री-पुरुष हा भेद विचारांत घेतला जाऊं नये. प्रत्येक नागरिक स्त्री अगर पुरुष कुठल्याहि जातींत अगर कुळांत जन्मो, त्यास शिक्षण असो अगर

नसो, तो वयांत आला म्हणजे त्यास मतदानाचा हक्क असलाच पाहिजे. अशा सार्वत्रिक स्वरूपाच्या मतदानाने अयोग्य माणसे निवडून येतील अशी शंका व भीति अनेक व्यक्त करतात. संकुचित मतदारसंघ चुका करत नाहीं असा अनुभव नाही. चुका करत, ठेंचा खात, अनुभव घेत, प्रयोग करीत करीत जगाची प्रगति झाली आहे व होत आहे. लोकशाहीही याच मार्गाने जाते. अनुभवाची ठेंच लागून होणाऱ्या वेदना लोकशाहीत जाहीर व्हाल्या जातात, इतरत्र प्रचाराचे ढोलक्याचे आवाजांनी लोकांना त्या ऐकतां येत नाहीत, पण त्याने झालेल्या वेदना कमी होत नाहीत. सर्व लोकांना त्या कळल्याने अनुभवाचे ज्ञान सार्वत्रिक होतं, पुन्हां तीच चूक होणे असंभवनीय होतं. सार्वत्रिक मतदान झाल्यास विचार करून विवेकांनी ते होणार नाही म्हणून काहींना हुरहुर वाटते. मतदार दक्ष व विवेकी करण्याचे काम राज्यसत्तेने केले म्हणजे ही अडचण राहाणार नाही. अज्ञानी म्हणून मत नाही व राज्यकारभारांत अधिकार नाही म्हणून शिक्षणाची व्यवस्था होत नाही हा अनुभव मिळालेला आहे. ज्यांना मते नाहीत, ज्यांना निवडणुकीत मतदानाचा हक्क नाही, त्यांच्या हिताकडे राज्यकारभारांत दुर्लक्ष होतं हे अनेक ठिकाणी दिसून आलेले आहे. अमुक एक कसोटीला उतरला तरच त्याला नागरिकाचा, मतदानाचा हक्क असे एकांगी ठरविणे न्याय्य नाही. घरमालकांनाच तो हक्क दिला अगर काही मिळकत असेल तर हक्क असे जेथे झाले तेथे या 'आहे रे,' नी 'नाही रे' वर अन्यायच केला आहे, त्यांच्या हिताला जुमानले नाही. जातीवर अगर धर्मावर जेथे हा हक्क ठेवण्यांत आला आहे तेथे या जातिनिष्ठ अगर धर्मानिष्ठांची मिरासदारीच झाली व तद्व्यतिरिक्त नागावले गेले असा इतिहासाचा निर्वाळा आहे. केवळ शिक्षणावर हा हक्क आधारून भागणार नाही. जुने शिलालेख व ताम्रपट वाचण्यांत व त्यांचा अर्थ लावण्यांत निष्णात असलेला संशोधक प्राक्तिकरामुळे धंद्यावर काय परिणाम होतील हे सांगण्यांत निष्णात असेल असे मानण्याचे कारण नाही. रोमचा इतिहास लिहिणारा गिवन पार्लमेंटमध्ये चमकला नाही. प्रतिभासंपन्न कविश्रेष्ठ दिवाणी काम चालविण्याचा कायदा दुरुस्त करण्याचा प्रसंग येतांच मुखदुर्बळ होईल. फार काय, राज्यशास्त्र—राज्यकारणशास्त्रावर अलौकिक ग्रंथ लिहिणारे प्रत्यक्ष राजकारणांत अयशस्वी ठरल्याची उदाहरणे आहेत !! तात्पर्य, अमुक तऱ्हेचे अगर अमुक दर्जाचे शिक्षण असेल तर हा मतदानाचा हक्क ठेवल्याने राज्यकारभार यशस्वी होईल असे म्हणतां येणार नाही. म्हणून हा मतदानाचा हक्क वयांत आलेल्या प्रत्येक नागरिकाला असला पाहिजे. त्याला योग्य शिक्षण मिळाल्याने हे मतदान विवेकी व विचारयुक्त होणे जास्तीत जास्त संभवनीय आहे.

सार्वत्रिक मतदानाचा हक्क म्हणजे कोणी राज्यकारभार करावा हें ठरविण्याचा हक्क होय. उपस्थित जाहलेले प्रश्न, मांडण्यांत आलेलीं धोरणें, जाहीर झालेले निर- निराळे कार्यक्रम या सर्वांवर यथाशक्ति विचार करून योग्य वाटणाऱ्या कार्यक्रमाचा पुरस्कर्ता उमेदवार मतदार निवडून देईल. अमुक एक माणसालाच हा निवडण्याचा हक्क व बाकीच्यांना नाही हें जसें अयोग्य व अन्यायी, त्याचप्रमाणें अमुक एका वर्गाचीच माणसें अगर विशिष्ट गटाचीच माणसें उमेदवार म्हणून राहूं देणें व इतरांना बंदी करणें हेंही चूक आहे. मतदानाचे हक्काप्रमाणें उमेदवारीचे, प्रतिनिधिपात्रतेचे हक्काबाबतही विपमता नसावी. तोही हक्क सार्वत्रिक असला पाहिजे. मतदार व उमेदवार यांच्यांत राजकीय सोयरीक व्हावयाची तर ते एकाच वर्णाचे असले पाहिजेत. राज्यांतील समान वर्ण म्हणजे नागरिक. प्रतिनिधिपात्रता, प्राप्ति, मिळकत, विद्वत्ता अगर जन्म यांवर अवलंबून ठेवणें म्हणजे सार्वत्रिक मतदारसंघ व प्रतिनिधि यांच्यांत हिताचे दृष्टीनें वर्णविपमता उत्पन्न करणें होय. मतदारांच्याच गोत्रांतल्या प्रतिनिधि असला पाहिजे. बेकार मतदार यांचा प्रतिनिधी गिरणीमालक असूं शकत नाही. गरजू नागरिक व व्याजू म्हणजे व्याजावर जगणारा श्रीमंत यांच्यांत हितसंबंध एक नाहीत. तात्पर्य, मतदार व प्रतिनिधि यांच्यांत हितैक्याच्या रक्तामांसाचा संबंध पाहिजे. प्रतिनिधि म्हणजे मतदारांच्या आकांक्षांचें, अनुभवांचें यथार्थ प्रतिबिंब पाहिजे. प्रतिनिधि होण्याचे हक्कांवर मर्यादा आली कीं, मतदारांचे हितसंबंधाला धोका येणारच. श्रीमंत प्रतिनिधि प्राप्तीकर वाढवावा असें म्हणणार नाहीत, अप्रत्यक्ष कर वाढविण्याकडेच त्यांचा ओढा असणार; मिठावर कर, कापडावर कर ते बसवतील, वाढवतील; विद्वान् प्रतिनिधि, प्राथमिक शिक्षणापेक्षां, उच्च शिक्षण, संशोधनात्मक विद्याप्रसाराकडे अधिक लक्ष देतील. राज्यांत होणारे कायदे वर्गाहितानेंच निर्माण केले जातील. जमीनदार प्रतिनिधि कुळकायदा करून आत्महिताचा नाश करील ही आशा व्यर्थ आहे. प्रतिनिधिपात्रतेला मर्यादा घातल्यानें प्रतिनिधीपुढें सार्वजनिक कर्तव्य व वर्गस्वार्थ यांचा पेंचप्रसंग नेहमीं उभा राहातो व वर्गस्वार्थ म्हणजेच सार्वजनिक हित असें गणित बसवून तो सोडविण्यांत येतो. या व्यवस्थेंत व्यक्ति अनैतिक होते, समाज असंतुष्ट होतो. राज्याचें कार्य- क्षेत्र सारखें वाढत आहे. या स्थितींत प्रतिनिधि होण्याचा हक्कही सार्वत्रिक असला पाहिजे, म्हणजेच राज्यकारभारावर सार्वजनिक हिताचे दृष्टीनें योग्य लक्ष राहणें शक्य आहे. प्रतिनिधि होण्याचा हक्क मर्यादित केल्यानें राज्यकारभारापासून होणारे फायदेही मर्यादित लोकांनाच मिळणार, व असाच अनुभव आहे. कर, नेमणुका,

शिक्षण, उत्पादननियंत्रण हरएक बाबतीत आलेल्या अनुभव लक्षांत घेऊन समाज-हिताचे दृष्टीने प्रत्येक मतदाराला प्रतिनिधि होण्याचा हक्क असला पाहिजे. सार्व-त्रिक मतदान केल्यानंतर हा हक्क मान्य करणें तर्कसुद्ध आहे, इष्ट आहे व अपरि-हार्य आहे. मतदार हा राजा आहे तर कारभार जातीनें करण्याचाही हक्क त्याला असलाच पाहिजे. जेऊं घालणाराला जेवण्याचा हक्क नसणें हास्यापद आहे.

प्रत्येक नागरिकाला योग्य शिक्षण मिळालें आहे, या परिस्थितीत प्रत्येक मत-दाराला प्रतिनिधी होण्याचा हक्क असणें अगदीं योग्य आहे. कुठल्याही विषमता उत्पन्न करणाऱ्या कसोटीवर तो मर्यादित होतां कामा नये. तत्त्वतः वरील गोष्ट मान्य करून कांहींच्या मते प्रतिनिधि होण्यासाठीं, अधिक पात्रता ठेवावी असें आहे. हक्क अगर अधिकार हे कर्तव्ये करण्यासाठींच आहेत म्हणून कर्तव्ये चांगल्या रीतीनें पार पडावीं म्हणून कांहीं अधिक पात्रतेचा विचार अयोग्य नाही. ही अधिक पात्रता घालतांना तरतमभाव नसला, विषमता नसली म्हणजे झालें, अशी त्यांची विचार-सरणी आहे. घर बांधावयाचें तर इंजिनियरला विचारलें पाहिजे. कायद्याचा प्रश्न आला तर वकिलाला विचारलें पाहिजे, या न्यायानें राज्यकारभाराचे कामी तत्संबंधीं जे अनुभवी आहेत त्यांना विचारणें योग्य होईल. उलट कांहींच मर्यादा जर प्रतिनिधि होण्यास नसेल तर अवश्य त्या लायकीअभावीं होणारा प्रतिनिधि कार्यक्षम होणार नाही. श्रीमंतीचे जोरावर कांहीं निवडून येतील, कुलाचा लौकिक सांगून कोणी निवडून येतील, कोणी जातिउत्त्वावर येतील व हें सर्व राज्यकारभाराचे दृष्टीनें, विधि-मंडळांतील कामाचे दृष्टीनें लायक असतीलच असें नाही. म्हणून वरील विचार-सरणींत कांहीं पात्रतेची मर्यादा घालावी असें आहे. मध्यवर्ती विधिमंडळांत निवडून येण्यापूर्वीं स्थानिक-स्वराज्य-संस्थेत कांहीं काल काम केलें असलें पाहिजे, कांहीं अनु-भंव घेतला असला पाहिजे. अर्थात् ही मर्यादा विषमता उत्पन्न करणारी नाही व सर्वानाच लागू असल्यामुळे तिच्यांत अन्याय नाही. अशी मर्यादा घातल्यानें हक्क नाकारला जात नाही. तो मर्यादितही तत्त्वतः होत नाही, उलट तो अधिक कार्यक्षम व प्रभावी होतो. हें सर्व बरोबर असलें तरी अशी मर्यादा नसावी असें प्रस्तुत लेखकांचें मत आहे. योग्य शिक्षण मिळालेला मतदारसंघ याचाच अर्थ सारासार विचार करून विवेकानें मत देण्याची मानसिक पात्रता असलेल्या नागरिकांचा मतदारसंघ. स्थानिक-स्वराज्यसंस्थेतून विवक्षित कालपर्यंत मिळालेला अनुभव त्याज्य अगर कमी महत्त्वाचा आहे असें नाही. परन्तु तो असेल तरच राज्यकारभार जाणण्याची पात्रता येते हा सिद्धांत सर्वथैव खरा नाही. तेथेंही निवडून येणारे कसे निवडून येतात हा अनुभव

प्रसिद्ध आहे. निवडून आलेले कसे व किती कार्य करतात व काय अनुभव मिळवितात व आपले लायकीत भर टाकतात, हेही प्रसिद्ध आहे. संबंध मुदतीत सभेत तोंड न उघडतां अनेक वेळां निवडून आलेले महानुभाव असतातच !! जो कार्यकर्ता आहे तोच कार्य करतो, जो प्रगति करू इच्छितो त्याचीच प्रगति होते. म्हणून अनुभवाची अट घालण्यांत विशेष अर्थ नाही. उत्साही व प्रयत्नशील तरुणांना व्यापक क्षेत्रापासून ताटकाळत ठेवणें विशेष हितकर नाही. योग्य शिक्षण प्राप्त झालेला मतदार हा प्रतिनिधि होण्यास लायक धरणें चूक नाही. जे अनुभवी आहेत त्यांचा अनादर करून जे कार्यक्षम आहेत त्यांना अवेहून लोकशाहीचें भागणार नाही हें खरें; तथापि, अनुभव व कार्यक्षमता, जनतेच्या इच्छा व आकांक्षा यांच्याशीं सुसंगत व समभावांत पाहिजेत. अनुभव व कार्यक्षमतेच्या रेखाबंध कार्यांत व्यक्तिमत्त्वाचा नाश होतां कामा नये. नागरिकांना राज्यकारभारांत आपुलकीचा भाव असणें हेंच लोकशाहीचें जीवनतत्त्व आहे. आपुलकीच्या जागिवेनें जबाबदारी उत्पन्न होते व जबाबदारीनें पावले योग्य मार्गावर व योग्य मर्यादेत राहातात. हा भाव जनतेत राहिला तरच लोकशाही यशस्वी होईल. जेथें राज्यसत्ता महाजन लोकांचें (Aristocracy) हातांत आहे व आमजनता राजकीय सत्तेला वंचित झालेली आहे अगर जेथें राज्यसत्ता म्हणजे राजसत्ता (Monarchy) असा हिशोब आहे तेथे जनतेवरील अमल अगर राज्यकारभार हा जनतेच्या इच्छेला धरून नाही; तिची संमति हा त्याचा पाया अगर आधारही नाही. नैतिकदृष्ट्या अनधिकारी असलेली ही राज्यसत्ता कांहीं अलौकिक लायकीवर अगर दैवी इच्छेवर आपला आधार सांगत असते. सत्तेचा भोगवटा जनतेला समजेल अशा कारणानें मिळाला आहे असा दावा तेथें होत नाही; कारण तशी वस्तुस्थिति नसत. राजमुकुट देवानें डोक्यावर ठेवला असें सांगितलें कीं डोक्याची नालायकी खपून जाते. पण सर्वज्ञ व सर्वन्यायी परमेश्वर नालायक व कुपरीक्षक ठरतो याचा विचार कोणी करत नाही !! जन्मानें अलौकिक गुणसंपदा प्राप्त झाली असें सांगून जन्मदरिद्री जनतेची फसवणूक करण्यांत येते. पण जन्मानें संपत्ति मिळेल लायकी मिळतेच असें नाही हा अनुभव फार काळ टाळला जात नाही. राज्यसत्तेचा खरा आधार जनतासंमति ही गोष्ट लोकशाहीत क्षणाक्षणाला स्पष्ट होत असते. तेथें राज्यकारभाराचा रथ जनता ओढत असून रथांत बसलेला जननाथ असतो. त्याची मूर्ति जनता स्वेच्छेप्रमाणें घडवीत असते. गणपतीची स्थापना व विसर्जन दोन्ही जनता सारख्याच उत्साहानें करीत असते. जनतेला जेथें ह्या प्रभुत्वाची जाणीव नाही तेथें राज्यसत्तेची पालखी वाहाणें

हा धर्म आहे व जन्मसिद्ध धर्म आहे अशी भावना उत्पन्न करण्यांत आलेली असते. भोयांनीं पालखी खालीं ठेवली तर त्यांचें ओझें कमी होईल व पालखी-पदस्थ एक सामान्य मनुष्य आहे हें त्यांना लागलीच कळेल. पण हें वस्तुस्थितीचें ज्ञान नसतें. तें झालें म्हणजे लोकशाही उजाडलीच. पृथ्वीपति हा विष्णु नाही. प्रत्येक नागरिक हा विष्णु आहे. कारण त्याच्यांतही राज्याचे प्रभुत्वाचा अंश आहे. हें विष्णुपद प्राप्त झाल्यानंतर त्या प्रतिष्ठेला अनुसरून वागलें पाहिजे, तिला अनुसरून कर्तव्यें बजाविलीं पाहिजेत. त्यासाठीं योग्य शिक्षण प्रत्येक नागरिकाला मिळालेंच पाहिजे. प्रत्येक मतदाराला प्रतिनिधि होण्याचा हक्क असलाच पाहिजे. सामाजिक हिताचे दृष्टीनें तो हक्क अधिक पात्रता सरसहा ठेवून मर्यादित करण अपरिहार्य झालें तर तसें करणें ठीक होईल. तथापि, अपरिहार्यता कोठें उत्पन्न झालेली आहे असा अनुभव नाही.

मतदानाचा हक्क, प्रतिनिधि होण्याचा हक्क व प्रत्यक्ष राज्यकारभारी होण्याचा हक्क असें नागरिकांच्या राजकीय सत्तेचें त्रिविध स्वरूप आहे. प्रतिनिधि निवडण्याचा हक्क, अर्थात् हा मुख्य व मौलिक आहे व त्यांतूनच बाकीचे दोन्ही निर्माण होतात व तेही तितकेच महत्त्वाचे आहेत. प्रतिनिधि निवडून आल्यानंतर राज्यकारभारांत प्रत्यक्ष अधिकारपद मिळण्यासाठीं कुठलीही अडचण अगर अडथळा असतां कामा नये. प्रतिनिधीला शासनमंडळ अगर मंत्रिमंडळांत स्थान मिळण्यासाठीं पुनः निवडणूक ठेवणें हें अप्रयोजक दिसतें. मंत्री कोणीं व्हावें अगर कार्यकारी अधिकाराच्या जागेवर कोणीं जावें हें प्रत्यक्ष निवडणुकीनें ठरविणें, आधुनिक राज्याचा व्याप व विस्तार लक्षांत घेतां, योग्य ठरणार नाही. स्थानिक स्वराज्यांतमुद्धां अध्यक्ष निवडून आलेल्यांनींच निवडणें हें श्रेयस्कर आहे. अध्यक्ष पुनः शहरांतील सर्व मतदारांनीं प्रत्यक्ष निवडणुकीनें निवडावयाचा यांत लोकमताला अधिक मान दिला असें दिसतें, लोकांना आपणच अधिकारी नेमला असें वाटतें, हें सर्व खरें व आटोपशीर लोकसंख्या असलेल्या शहरांत ही व्यवस्था ठेवल्यानें पक्ष-बाजी व पैसाबाजीचे दुष्परिणामही टळणें शक्य आहे. तथापि, मोठ्या लोकसंख्येचे शहरांत स्थानिक स्वराज्य संस्थेचे प्रतिनिधीही संख्येनें अधिक असतात व ते कोणाला अध्यक्ष करावें हें अनुभवानें व परिचयानें जास्त चांगलें जाणणें शक्य आहे. ५-१० हजार वस्तीचे शहरांतील मनुष्य मतदारांना जाणतां येतो, परिचयप्रसंग अनेक असतात, पण अफाट शहरांत लक्षावधि वस्ति असतांना उमेदवार अध्यक्ष नांवा-नेच माहीत असतो, पुष्कळ वेळां पक्षांनें व प्रचारानेंच त्याची माहिती होते. या

परिस्थितीत निवडून आलेल्या प्रतिनिधीवरच हे काम सोंपविणें इष्ट ठरतें. शिवाय मुख्य मतदारसंघाला किती वेळां व किती बाबतींत निवडणुकीची कवाईत करावयास लावावयाची हाही प्रश्न आहे. निवडणूक हें यंत्र किती आघात व किती ताण सहन करूं शकेल याला मर्यादा आहे. कारण तें मानवी मनाचे चैतन्यावर चालतें. वारंवार निवडणुकी व्हावयास लागल्या तर उत्साह राहात नाही, मनें कंटाळतात व विवेकी व विचारयुक्त मतदान होण्याचा संभव कमी कमी होत जातो. निवडणुकीचे वातावरणांत युद्धाचे वातावरणाप्रमाणें मनावर ताण पडत असतो. आशा-निराशांचे प्रसंग उद्भवत असतात व खळबळीनें मानसिक अस्वास्थ्य वाढूं लागतें. सर्व काळ किंवा वारंवार ही परिस्थिति समाजांत असणें इष्ट नाही. देवसुद्धां चातुर्मासांत विश्रांति घेतात. समाजाला सुद्धां निव्वळ निवडणुकींतच शक्ति व उत्साह खर्च करावयास लावणें हिताचें नाही. त्यालाही उस्त व विश्रांति मिळाली पाहिजे. दररोज गौरी-गणपतीचा उत्सव करण्याचा प्रसंग आला तर त्यांतील आनंद व कर्तव्यबुद्धिही लोपून जाईल. वरील सर्व गोष्टींचा विचार करतां अधिकारपदासाठीं प्रत्यक्ष निवडणूक न ठेवणेंच योग्य ठरतें. जेथे अशी प्रत्यक्ष निवडणूक आहे तेथील अनुभव विशेष आशादायक नाही आधुनिक राज्यकारभार ज्यांचे हवाली करावयाचा त्यांची माहिती, त्यांचीं मते, त्यांचे शील, रूखरू ज्यांनीं त्यांना पाहिलें असेल, ज्यांना त्यांचा परिचय असेल, ज्यांनीं त्यांचे आडाखे हेरले असतील अशांनाच ते स्पष्ट झालेले असणार, म्हणून त्यांनीं निवडणें अधिक श्रेयस्कर आहे. सार्वत्रिक मतदारसंघानें मंत्रिमंडळ निवडणें हें अशक्य नसलें तरी अनिष्ट ठरेल. अमेरिकेची परंपरा अधिकारी प्रत्यक्ष निवडणुकीनें निवडण्याची आहे. या परंपरेंतून उत्कृष्ट माणसें फारशीं पुढें आलीं नाहीत. राज्यकारभार प्रत्यक्षपणें करण्याला लागणारे गुण उमेदवारांत आहेत कीं नाहीत हें परीक्षक थोडे असतील तरच चांगल्या रीतीनें कळणें शक्य आहे. लक्षावधि मतदारांपुढें उमेदवारांचे प्रत्यक्ष गुणांपेक्षां प्रचारित गुणच येतात. लायकीपेक्षां लोकप्रियतेकडे उभें करणारांचें लक्ष असतें. या परीक्षणासाठीं प्रत्यक्षपेक्षां अप्रत्यक्ष निवडणूकच श्रेयस्कर ठरते असा अनुभव आहे. मंत्रिमंडळ हें निवडून आलेल्या प्रतिनिधींनीं निवडविं अगर त्यांच्यांतीलच तें असविं असें म्हणण्यांत कोणताही अन्याय नाही व त्यांत विषमतेचा भावही नाही. प्रतिनिधि नालायक मंत्रिमंडळ निवडणार नाहीत अगर प्रतिनिधि तत्संबंधीं चुका करणार नाहीत असें नाही. पण सापेक्षतेनें तो संभव या व्यवस्थेत कमी असेल.

प्रत्येक नागरिकानें आपलें म्हणणें मांडलें पाहिजे, आपल्या गरजा सांगितल्या पाहिजेत, आपला अभिप्राय व्यक्त केल्या पाहिजे; यांत त्याचें व समाजाचें हित आहे. किंबहुना याप्रमाणें वागणारा नागरिक हाच लोकशाहीनिष्ठ समाजव्यवस्थेचा आत्मा आहे. त्यानें आपलें मत सांगावयाचें, अभिप्राय द्यावयाचा व हें योग्य रीतीनें व्हावें तर त्याला भाषणस्वातंत्र्य असणें जरूर आहे; नव्हे, भाषणस्वातंत्र्य हा नागरिकाचा मौलिक हक्क असल्या पाहिजे. मनुष्य बोलतो त्याचा क्रियेशीं निकट संबंध असतो हें विसरून चालणार नाही. त्यानें एकत्र्यानें बडबड केली, त्यांत त्याला कोणी अडथळा केला नाही, राज्यसत्तेनें प्रतिबंध केला नाही येवढाच अर्थ भाषण-स्वातंत्र्याचा नाही. स्वगत भाषणें करण्याला कोण अडथळा करणार ? व तीं करणें म्हणजेही भाषण स्वातंत्र्य नाही. पण जेव्हां मनुष्य जमावांत बोलतो, जमावाशीं बोलतो त्या वेळीं त्याचें बोलणें नुसतेंच बोलणें नसतें. येथें भाषणस्वातंत्र्याचे हक्काचा प्रश्न उपस्थित होतो. हक्क हे कर्तव्यासाठीं, कार्यासाठीं आहेत म्हणून भाषणस्वातंत्र्याचे अधिकाराचा कर्तव्याचे दृष्टीनें विचार करणें जरूर आहे. सार्वजनिक हितासाठीं सारासार विचार करून अभिप्राय देणें हें एक नागरिकाचें कर्तव्य मानलें आहे. समाजहित कशांत आहे हें विचार करून सांगणें हा एक नागरिकधर्माचा भाग आहे. हें कर्तव्य करतांना जर त्याला शिक्षेची भीति असेल तर हें कर्तव्य त्याचे हातून योग्य तऱ्हेनें वजावळें जाणार नाही. सरकारनें अगर समाजानें कोणत्या मार्गीनें जावें म्हणजे योग्य हें सांगणें जर कर्तव्य, तर तें सांगितलें असतां राज्यसत्तेनें शिक्षा देणें म्हणजे समाजद्रोह आहे, राज्य-द्रोह आहे. बहुसंख्यांक लोकपरंपरा, समाजसंकेत, प्रचलित विचार या विरुद्ध जाण्याचें मनांत आणीत नाहीत. जे थोडेसे आणतात, त्यांतून अत्यंत थोडे आपले विरोधी विचार बोलून दाखविण्याचें धैर्य दाखवितात. अंगभूत उदासीनता जरी नाही तरी शिक्षेचे भीतीमुळें निर्माण झालेली उदासीनता दूर करणें भाषणस्वातंत्र्यानें सहज साध्य आहे. राज्याला लोकांच्या आकांक्षा कळल्या पाहिजेत, त्याचे कार्यांत लोकमताचा पाठिंबा पाहिजे या दृष्टीनें जास्तीत जास्त प्रमाणावर लोकमत कळणें जरूर आहे. भाषणस्वातंत्र्याचे अभावीं हें अशक्य आहे. भाषणस्वातंत्र्य नसेल तर व्यक्तीचें जीवन गुदमरून जाईल, त्याचें नागरिकपण उणें राहील. माणसाला त्याला वाटेल तें बोलून दिल्यानें त्याला प्रसन्न वाटतें, अपुरेपणाचा भाव जाऊन त्याचें मन विकासोन्मुख होतें. नैतिक दृष्टीनें त्याचे नागरिकत्वाला पूर्णता येते. भाषणस्वातंत्र्य नाकारणें म्हणजे अभिप्राय देणें हें कर्तव्य त्यास करूं न देणें आहे; जेथें राज्यसत्ता मौलिक कर्तव्ये करणें अशक्य करते तेथें ती स्वतःचाच नैतिक अधिकार घालविते व नागरिकनिष्ठेचाही

नैतिक आधार नष्ट करते. भाषणस्वातंत्र्य नाकारणें म्हणजे जें आहे, जें विद्यमान आहे व ज्याविरुद्ध आवाज उठत आहे तें कायम ठेवण्याचा प्रयत्न करणें असाच अर्थ होतो. विद्यमान आहे तें योग्य आहे अशी खात्री राज्यसत्ता प्रजेची करूं शकत नाही, बुद्धिवाद करून तें श्रेयस्कर आहे हें ती प्रजेला पटवूं शकत नाही. चर्चेत व वादविवादांत विद्यमानाची विफलता लक्षांत येईल म्हणून भाषणस्वातंत्र्य राज्यसत्ता नाकारते. तिचे आचरणांत सारासार विचाराची जागा सुलतानी प्रवृत्तीनें घेतली याचा पुरावा म्हणजे भाषणस्वातंत्र्याचा अपहार. भाषणस्वातंत्र्य बंद केल्यानें बंडखोर विचार बंद होत नाहीत, त्यांचा उच्चारही बंद होत नाही. चौकांतील चळवळ तळघरांत जाते व आपल्या स्फोटक आवाजांनें बहिःस्थांनाही जागें करते. दाबून टाकल्याने तिचा अधिकच प्रसार होतो. लोकमतापासून राज्यकर्ते अधिक दुरावत जातात. समजुतीनें घेणें म्हणजे दुर्बलता आहे असें मानून राज्यकर्ते धाकधपटशावर आरुढ होतात. हे बुजरे घोडे शेवटीं स्वाराला खड्ड्यांत आणतात. भाषणस्वातंत्र्य नाकारल्यानें जनमनाचा कानोसा घेण्याचे मार्गच राज्यसत्ता बंद करते व स्वतःचे नाशाचा मार्ग मात्र उघडते.

एके काळीं राज्यकर्त्यांचे धर्मविरुद्ध बोलणें हा गुन्हा होता. आधुनिक जगांत स्वतःचीं धार्मिक मते बोलण्यास सर्वसामान्यपणें स्वातंत्र्य आहे. धर्मसत्ता व राज्यसत्ता यांची भागीदारी क्वचितच आहे. दोन्ही एकत्र अगर एकजीव कुठेही नाहीत. राजा म्हणजे धर्मगुरु अगर धर्मगुरुला राज्यसत्तेचे अधिकार हें दृश्य आतां दिसत नाही. राज्यसत्ता सर्वत्र धर्माबाबत स्वातंत्र्य देते. राज्यसत्ता प्रजेचें ऐहिक सुखच पाहाणे आपलें मुख्य कर्तव्य समजते. एका अर्थानें आधुनिक राज्य हें धर्मभ्रष्ट झालें आहे!! तथापि कुठल्याहि राज्यांत प्रत्यक्ष राज्यसत्ता वापरणारे कुठल्या तरी धर्माचे असतातच. कुठल्याही राज्यांत धर्म अफू जरी मानला गेला तरी तो अद्यापि कोठेही पर-लोकवासी झाल्याचें उदाहरण नाही. उलट सोव्हिएट रशियांत त्याची उत्पादनक्षमता वाढूं लागली आहे! चांदू युद्धांत रशियांत त्याचें पुनर्जीवन होत आहे. लोक कुठल्या तरी धर्म मानतात, त्यामुळे राज्यकर्ते यांचा जो धर्म असेल त्याला त्या राज्यांत अधिक प्रतिष्ठा साहजिक मिळते. धार्मिक सहिष्णुता असली तरी राज्यकर्त्यांच्या धर्माला साहजिक सवलती मिळतात, मानमरातब मिळतो. राज्यकर्ते मुसलमान होते त्या वेळीं येथे काय स्थिति होती हें सांगण्याचें कारण नाही. पण आज त्यांचा धर्म ख्रिस्ती असल्यामुळे त्या धर्मातील लोकांना व त्यांत येणारांना फायदा मिळतो. ख्रिस्ती-मिश्रणाच्या कार्याला सवलती मिळतात. खुद्द हिंदुस्थानसरकार ख्रिस्तीधर्मावर दरसाल एक कोट रु. खर्च करतें. संपूर्ण धार्मिक स्वातंत्र्य या स्थितींत अपूर्ण आहे. समतेच्या अभावीं

स्वातंत्र्याला पूर्णता येत नाही. धार्मिकदृष्ट्या स्वमत बोलण्यास सर्वांना हक्क आहे याची पूर्णता कुठल्याही धर्माला, राज्याकडून पुरस्कार मिळतां कामा नये, असें असेल तर होईल. तफावती पुरस्कारांनं विशिष्ट धर्माला राज्याचा पाठिंबा आहे असा भाव समाजांत उत्पन्न होतो व त्याचा परिणाम मतस्वातंत्र्यावर झाल्यावांचून राहात नाही. कुठलेही स्वातंत्र्य समतेच्या वातावरणांतच नांदूं शकतं. राज्यानें या वावर्तीत दृष्टी समता राखण्यासाठीं संपूर्णपणें धर्मापासून अलिप्त राहाणें जरूर आहे. राज्यांतील सुख व शांति या 'धर्मभ्रष्टे'नेंच साधणारी आहे. नागरिकांनं किती देव पुजले अगर न पुजले याबाबत राज्यानें संपूर्णपणें उदासीन राहिलें पाहिजे.

मोठ्या प्रमाणांत धार्मिकवावर्तीत मतस्वातंत्र्य आधुनिक राज्यांत आहे व ही सहिष्णुता दाखविणें अनुभवानें श्रेयस्कर ठरलें आहे. तथापि, सामाजिक व विशेषतः राजकीय वावर्तीत भाषणस्वातंत्र्य तितकेंच श्रेयस्कर आहे, तेथेहि संपूर्ण सहिष्णुता पाहिजे हें अद्यापि व्हावें तितक्या प्रमाणांत मान्य झालेलें नाही. ज्या मतांचा परिणाम प्रचलित व्यवस्थेचा पाया नाहीसा करण्यांत होणार तीं मते बेकायदेशीर ठरवून त्यांना दडपून टाकण्याचा हक्क राज्यसत्तेला आहे असें सर्वसाधारणपणें मानण्यांत येतें. वास्तविकपणें प्रचलित व्यवस्थेविरुद्ध असलेलीं मते अराजक आहेत, तीं प्रतिपादणारांना राज्यच नको आहे, असें कुभांड—रचून तीं काहीं ठिकाणीं दडपलीं जातात. काहीं ठिकाणीं तीं मते समाज-विघातक आहेत, त्या मागील तत्त्वप्रणालीच चूक व समाज नष्ट करणारी, म्हणून तीं दडपलीं जातात. काहीं ठिकाणीं मतस्वातंत्र्य दिलें तर समाजतांत विरोध उत्पन्न होऊन शांतताभंग होईल म्हणून दडपलीं जातात. वास्तविक मते बोलून दाखविणें यांत दोन क्रिया होतात. एक निव्वळ तात्त्विक म्हणजे मतांमागील तत्त्वप्रणाली सांगणें, तिची चर्चा करणें व दुसरी प्रतिपादित मत समाजांत सिध्द व्हावें म्हणून प्रत्यक्ष क्रियेबाबत दिग्दर्शन, विवरण व वर्तन. तात्त्विक व प्रात्यक्षिक यांमधील हा फरक लक्षांत घेतला पाहिजे. त्याचप्रमाणें मतप्रदर्शनाचा काल अगर तत्कालीन परिस्थितिपण लक्षांत घेतली पाहिजे. केवळ मते सांगणें व तदनुसार वर्तन करणें यांतील फरक लक्षांत घेतां मताचे स्वरूपाचा विचार करतांना जी दृष्टि ठेवावी लागेल त्यापेक्षां निराळी दृष्टि मतानुसार होणाऱ्या वर्तनाबाबत ठेवावी लागेल हें स्पष्ट आहे. कालविषयक परिस्थिति लक्षांत घेतांना, शांतेच्या कालांत जी दृष्टि ठेवावी लागेल, त्यापेक्षां निराळी दृष्टि-युद्धाचे अगर अंतर्गत बंडाळीचे काळांत ठेवावी लागेल हेंही लक्षांत येईल. विचाराचें स्वरूप, जसेंचे तसें उच्चारांत येतें असें नाही, व उच्चारार्थें स्वरूप जसेंचे

तसें आचारांत येतेंच असें नाही. प्रत्येकाचें ऐन स्वरूप व त्यांचा परस्परांतील संबंध हे दोन स्वतंत्र प्रश्न मानून त्यांचा विचार केल्यानें आधुनिक कालांतील बऱ्याच घटनांची संगति लागते व सम्यक् ज्ञानहि होतें; आधुनिक राज्ये यांचें वर्तन स्पष्ट होतें.

भाषणस्वातंत्र्याचा हक्क हा मौलिक हक्क आहे. त्याच्याशिवाय स्वातंत्र्य नाही, स्वातंत्र्याची वाचाच ती आहे. त्याचे अभावीं स्वातंत्र्य हें मुकें, म्हणजे अपूर्ण आहे. केवळ राज्याचे दृष्टीनें विचार केला तरी प्रत्येकाला व्यक्तिशः अगर संघशः मत-प्रदर्शनाला पूर्ण व अप्रतिहत हक्क असला पाहिजे. त्यानें काय बोलवें व काय बोलूं नये याला राज्यानें मर्यादा घालूं नये. प्रचलित समाजव्यवस्था त्याला पसंत नसेल तर तें बोलून दाखविणें हा त्याचा हक्क आहे. प्रचलित व्यवस्था समाजहिताविरुद्ध आहे, म्हणून जरूर तर सशस्त्र बंड करून ती निकाली लावली पाहिजे असेंही म्हणणें या हक्काला धरून आहे. विद्यमान राज्यव्यवस्था उत्कृष्ट आहे अगर ती निकृष्ट आहे, हें म्हणण्याचा त्याला हक्क आहे. इतकेंच नव्हे तर स्वतःचे मतांखेरीज अन्य मत चुकीचीं, धातुक म्हणून तीं दडपून टाकलीं पाहिजेत हें प्रतिपादण्याचाही हक्क त्याला आहे !! तात्पर्य, राजकीय, सामाजिक अगर अन्य विषयांसंबंधीं अगर व्यवस्थेसंबंधीं विनहरकत मतप्रदर्शन करण्याचा त्याला हक्क असला पाहिजे. हें मत-प्रदर्शन त्यानें स्वमुखानें करावें अगर संघशः करावें; वृत्तपत्रद्वारे करावें, पुस्तकें छापून करावें; आपलें म्हणणें त्याला समाजांत उपलब्ध असलेल्या साधनांनीं लोकांपुढें मांडण्यास पूर्ण वाव असावा. राज्यसत्ता त्याला श्रेंते मिळवून देणार नाही, वाचक मिळवून देणार नाही, पण श्रोत्यांनीं त्याला मारहाण करूं नये, त्याची पुस्तकें घेणारांवर खटले होऊं नयेत इतकी खबरदारी राज्यसत्तेनें घेतली पाहिजे. भाषणस्वातंत्र्याचा हक्क राज्यांत जोपासणें हें राज्याचे दृष्टीनें इष्ट आहे व त्याचे स्वरूप वर शिहिल्याप्रमाणें व्यापक असलें पाहिजे. जर राज्यांत याप्रमाणें नसेल तर अखेरीस राज्यांतील विचारसामर्थ्यच नष्ट होईल. सामाजिक परंपरा, सामाजिक संस्था यांवर होणारी टीका अमुक मर्यादेपर्यंत योग्य असें ठरविणें कठीण आहे. टीकेला हिसेचा वास येतो म्हणून ती बंद केली कीं, ती अधिकाधिक बंद करावी अशीच प्रवृत्ति राज्यकर्त्यांची वाढते. जातिजातींत द्वेष माजतो, वर्गद्वेष माजतो म्हणून टीका बंद केली, मुस्कटदाबी केली कीं, समाजांतील विषमता मनुष्यनिर्मित आहे, त्यांतील अन्याय माणसांनीं केले आहेत, विद्यमान व्यवस्था म्हणजे ईश्वराची व्यवस्था नाही, तर कांहीं वर्गनिष्ठ श्रीमंतांनीं स्वार्थासाठीं केलेली आहे, जाती अगर

वर्ण भगवंतांनी निर्माण केले नाहीत, जन्माने कोणी श्रेष्ठ नाही, इत्यादि टीकासुद्धा, राज्यकर्त्यांना अगर त्यांच्या सग्यासोयऱ्यांना; नकोशी वाटते. नाना प्रकारांनी तिला आळा घालण्याचा प्रयत्न होतो. सामाजिक व आर्थिक बाबतीत अमुक एक गोष्ट निर्विवादपणे योग्य आहे असे ठासून सांगतां येत नाही. सामाजिक व आर्थिक सिद्धान्त हे सर्व सापेक्ष आहेत. म्हणून त्यांची तरफदारी राज्यसत्तेनें करणे श्रेयस्कर नाही. आजचे सिद्ध वाटणारे प्रमेय, उद्यां उलटें होईल; जीं सामाजिक शास्त्रे आहेत त्यांत चिरकालीन व चिरंतन असें निरपेक्षपणे अमुकच आहे असें सांगणे हास्यास्पद आहे. भौतिक शास्त्रांतील प्रमेयें, व कार्यकारण भाव निश्चित व निरपेक्ष. कुठल्याही काळीं कुठल्याही देशांत दगड वर फेकला तर खाली येईल, परंतु मनुष्ये सर्व काळीं सर्व स्थळीं सारख्या परिस्थितींत सारखेंच वर्तन करतील असें निश्चितपणे सांगतां येणार नाही. सामाजिक शास्त्रे मनुष्यांचे प्रवृत्तींचा विचार करतात म्हणून त्यांतील प्रमेयें सापेक्ष; त्यांत भौतिक सिद्धान्ताची निश्चिती नसते. या परिस्थितींत राज्यसत्तेनें आप्रह् धरून एखाद्या विचारप्रणालीची बाजू घेऊन वागणें गैर आहे. अमुक एक मतप्रणाली वाईट म्हणून गृहीत धरून वागणें चूक. असें होऊं लागलें तर समाजांतील विचारप्रवृत्तीच नष्ट होईल. मते परिणामी वाईट हें ठरविणें कठीण म्हणून तीं ऐनजिनसी खच्ची करणें यांत समाजांतील विचारशक्ति खच्ची होते. विचारशक्ति विचार करूनच वाढते. विचाराला शिक्षा होऊं लागली तर विचारही कोणी करणार नाही. विचारांला असमर्थ झालेले नागरिक, बुद्धिपात झालेले नागरिक कर्तव्यशील असणार नाहीत. आपली मनोगतें, आपले अभिप्राय सांगणें हें कर्तव्य वजाविण्यास अवश्य लागणारी विचारशक्तीच जर नष्ट झाली तर मनुष्ये नागरिकधर्म कसा पाळणार ? जीवनांत येणारे अनुभव मनांतच पडून मुकून जातील. त्यांचा उपयोग समाजाला होणार नाही. भाषणस्वातंत्र्य नष्ट केल्यानें राज्याला अवश्य लागणारा कर्तव्यदक्ष नागरिकवर्गच नाहीसा होतो.

वर लिहिल्याप्रमाणें भाषणस्वातंत्र्य अमर्याद व अप्रतिहत ठेवेलें तर समाजांत अव्यवस्था व पुंडावा माजेल असा आक्षेप येण्यासारखा आहे. भाषणस्वातंत्र्याला कुठेंही व कोणतीही मर्यादा नसली तर कुणी कांहींही बोलावें, कसंही बोलावें हें होईल व मग मतप्रदर्शन निव्वळ शाब्दिक राहाणार नाही, त्यांत हातही काम करूं लागतील. विवेचनांतील दुर्बलता, मनाची दुर्बलता मनगटाचे सहकार्यानें भरून निघेल. व्यक्तिव्यक्तींतले संबंध कडवट होतील. समाजाचे बंद आप्रही व अत्याचारी मत-प्रदर्शनानें तुटतील. जें काम विवेकांनें करावयाचें त्या ठिकाणीं दमदाटी येईल. या

वातावरणांत मुद्दे लुप्त होतील, गुद्दे प्रभावी ठरतील. या सर्वोच्चा अर्थ असा कीं, समाजांतील लोकांचे मनावर युक्तीपेक्षां शक्तीचा प्रभाव जास्त झाला आहे, आणि हा समाजांतील भाव राज्यविषयक प्रश्नांसंबंधी खरा असेल तर राज्यांतच कांहीं तरी विशेष आक्षेपाई आहे व ते दूर करण्याकरितां, समाजाचें मन या थरापर्यंत आलें आहे. विवेकानें आळवून, विनंत्यांनीं आर्जवून राज्य आपली क्रिया बदलत नाहीं हा अनुभव चांगलाच दृढ झाल्याशिवाय जनताजनार्दन, नारसिंहाचें स्वरूप घेत नाहीं. दंगाधोपा करावा, अव्यवस्था माजवावी अशी लोकांची प्रवृत्ति नसते. जनता समुद्रा-प्रमाणें गंभीर असते. माणसाची स्वाभाविक प्रवृत्ति शांततेनें व विन कटकटीनें राहावें अशीच असते. धामधुमीच्या वातावरणांत सामान्य माणसांना नकोसैं होतें. म्हणून जेव्हां मूठभर नव्हे तर बहुतेक सर्व लोक अंग झाडून प्रचलित राज्यसत्तेविरुद्ध बाहु उभारतात व राज्यसत्तेच्या मार्गावर मुकाबला करण्यास उद्युक्त होतात त्या वेळीं हें असामान्य वर्तन कांहीं तरी क्षुल्लक कारणासाठीं त्यांचे हातून होत नाहीं. सामान्यपणें माणसें राज्याबरोबर निष्ठावन्त असतात, निदान उदासीन असतात; पण तीं जेव्हां राज्याविरुद्ध बंड करून उभीं राहतात तेव्हां त्यांचा अर्थ राज्यानें आपली नैतिक प्रतिष्ठा गमाविली आहे असाच होतो. अन्यायाची सीमा झाल्याशिवाय पवित्र व मौलिक अंशा समाजाच्या भावना दुःखविल्या गेल्याशिवाय, सामान्य जीवनालासुद्धां राज्यकारभार असह्य झाल्याशिवाय, निष्ठेचे बंद तुटत नाहीत. निष्ठा नष्ट झाल्यानंतर लोक प्रत्यक्ष क्रांतींत सामील होतील अगर जे निश्चयी व वीरात्मे आहेत त्यांच्या राज्याविरुद्ध चालविलेल्या लढ्यांत सहानुभूति दाखविली. कारण लोकांच्या मना-चीच गोष्ट ते करीत असतात. लोकांच्या तीव्र निराशेचे, तीव्र रागाचे ते प्रतिनिधि असतात. म्हणून त्यांनीं केलेलीं वीर कृत्यें, सोसलेलीं संकटें यांकडे लोक आपुलकीनें पाहतात. संमतिशून्य सरकार, प्रचलित राज्यसत्ता त्यांना अत्याचारी भलेंही म्हणो, गांजलेली जनता त्यांना उद्धारकच म्हणते, हुतात्मे म्हणून त्यांचीं गीतें गातें. उदासीन जरी ती दिसली तरी वस्तुतः तशी नसते. भाषणस्वातंत्र्य दिल्यानें अशांतता होईल, पण ती केव्हां व कोणत्या स्थितींत होईल हें वर पाहिल्यानंतर हा अशांतते-चा आक्षेप अयथार्थ ठरतो. उलट भाषणस्वातंत्र्याचे प्रमाणावरून राज्याबद्दल लोकांचे मनांत किती निष्ठा आहे हें कळून येतें. ज्या राज्यसत्तेला जनमताचा पाठिंबा आहे असा विश्वास आहे ती राज्यकारभारावर टीका करण्यास बंदी करणारच नाहीं. टीकेला मिळण्याच्या वावावरून, संघीवरून हा विश्वास किती आहे हें कळून येतें. राज्यकारभारांतील चुका, गैरमुत्सद्दीगिरी जाहीर टीकेनें दाखविली गेली म्हणूनच

अनेक सुधारणा झाल्या अशी उदाहरणे शेंकडों आहेत. काहीं टीका गैर असेल म्हणून अजिबात भाषणस्वातंत्र्य, मतप्रदर्शन बंद करणें हें चूक आहे. अमीनें घरे पेटवितां येतात म्हणून अग्नि त्याज्य ठरला नाही. उलट त्याची उपयुक्तता समाजांनै गौरविली असून देवपदसुध्दां त्याला ब्रह्माल केलें आहे. भाषणस्वातंत्र्याची उपयुक्तता इतिहासानें सिध्द केली आहे. भाषणस्वातंत्र्याची, मतप्रदर्शनाची बंदी केल्यानें, अटल कांति टळत नाही, उलट लवकर येते. ज्यांची जिव्हा बंद केली जाते त्यांना सहस्र जिह्वांचें सामर्थ्य येतें. मतबंदीनेंच मतप्रदर्शन व्यापक होतें. हद्दपारीनें 'बडखोरां'चें शरीर बाहेर जातें पण त्यांचे विचार राज्याचें काळजांत चांगलेंच मूळ धरतात. विचारांना कोणी हद्दपार करूं शकत नाही; त्यांना भौगोलिक परिस्थिति अगर मर्यादा अडवूं शकत नाही. भाषणस्वातंत्र्य व ज्यांत संघस्वातंत्र्याचाही समावेश होतो हें समाजांतील असंतोषाला वाचा फोडतें. असंतुष्ट माणसानें आपलें मन दुसऱ्याजवळ बाळून दाखविलें म्हणजे त्याला थोडा संतोषच होतो. दुःखी माणसाचें दुःख त्यानें बाळून दाखविण्यानें कमी होतें. मत्सरी माणसाला निंदा करण्याला मिळालें म्हणजे समाधानच वाटतें. मनांतील मळमळ ओकल्यानें मन हलकें होतें, थोडें प्रसन्नही होतें; मग थोडे विचारीही होतें. मनुष्यांचीं मनें साफ व स्वच्छ होण्यासाठीं भाषणस्वातंत्र्य रेचकासारखें आहे, त्याजबरोबर तें प्रगतीला आवश्यक असें शक्तिवर्धकही आहे. भाषणस्वातंत्र्यानें राज्यसत्तेचे दोष विरोधक दाखवतील हें खरें; पण मित्रांच्या मतलबी पाठिव्यापेक्षां हेंच दोषदर्शन श्रेयस्कर असतें. विरोधकांची मुस्कटदात्री केल्यानें राज्यसत्ता अविवेकी होते, अंध होते, व शेवटीं आत्मनाशही टाळूं शकत नाही.

भाषणस्वातंत्र्याचा हक्क म्हणजे स्वगत भाषण करण्याचा हक्क नाही; मतप्रदर्शन हें समाजांतच व्हावयाचें, समूहांतच व्हावयाचें. भाषणस्वातंत्र्याची कर्मभूमि सामाजिक स्वरूपाची आहे. हें तिचें स्वरूप लक्षांत ठेवणें महत्त्वाचें आहे. खोलींत बसून एखाद्यानें भाषण केलें त्याचें महत्त्व नाही. पण जेव्हां तो मनुष्य चार लोकांत बोलतो तेव्हांच भाषणस्वातंत्र्याचा प्रश्न येतो. म्हणून भाषणस्वातंत्र्य हें खाजगी नाही, वैयक्तिक नाही, तो एक सामाजिक भाव आहे. म्हणून त्याचा उपयोगही त्याच भूमिकेवरून झाला पाहिजे. सरकारनें या स्वातंत्र्यावर बंदी घालूं नये हें योग्य आहे. त्याजबरोबर हा हक्क बजाविणारानें ज्या गोष्टींचा समाजाशी सामाजिक दृष्ट्या संबंध येत नाही, जीं बाब सार्वजनिक स्वरूपाची अगर महत्त्वाची नाही, निव्वळ वैयक्तिक आहे, खाजगी आहे, तिजबद्दल भाषणस्वातंत्र्याचे नांवानें वाटेल तें बोलणें अयोग्य आहे. सार्वजनिक प्रश्न अगर व्यक्तींच्या वागणुकीचा

सार्वजनिक गोष्टींशी संबंध येत असेल तर त्याबाबत भाषणस्वातंत्र्य असणे योग्य आहे. सार्वजनिक नीतिमेत्तवर कादंबऱ्या लिहिणाऱ्या लेखकांनी नीतिबाह्य वर्तन केलें तर त्यावर टीका करणे रास्त होईल, परंतु ज्याचा समाजाशी संबंध नाही अशा तऱ्हेचे कुटाळगिरीचे भाषण करणे अगर लेख लिहिणे याला भाषणस्वातंत्र्य अगर मतप्रदर्शनस्वातंत्र्य म्हणतां येणार नाही. त्याचप्रमाणे गर्दीत जाऊन 'आग आग' अगर 'साप साप' म्हणून ओरडणे यालाही कोणी भाषणस्वातंत्र्याचा सदुपयोग म्हणणार नाही. भाषणस्वातंत्र्य म्हणजे व्यक्तिगत निंदा अगर टवाळी करण्याचा हक्क नव्हे. समाजहितार्थच व्यक्तीचे वर्तनावर सार्वजनिक टीका करण्याचा हक्क आहे. सत्यकथन असून भागत नाही. तें सत्यकथन करण्यांत काहीं सार्वजनिक हित होतें हें जर सिध्द न झाले तर भाषणस्वातंत्र्याचें संरक्षण मिळूं नये. व्यक्तिगत निंदा व टवाळी यांविरुद्ध राज्यसत्तेनें संरक्षण दिलें पाहिजे. निंदा करणारास शासन झालें पाहिजे. व्यक्तीला आपली कीर्ति, आपला लौकिक सुरक्षित ठेवण्याचा हक्क आहे व त्याकांमीं राज्यसत्तेनें संरक्षण द्यावें. आपलें व्यक्तिगत जीवन खाजगीच राहावें, त्याविरुद्ध सार्वजनिक चर्चा होऊं नये म्हणून व्यक्तीला जरूर तें संरक्षण करण्याचा हक्क आहे. त्याजबरोबर व्यक्तीचीं कृत्यें सामाजिक परिणाम करणारीं असतील तर त्यांवर टीका करण्याचाही हक्क अन्य व्यक्तींचा आहे. एखादा गवई पत्नीला मारीत असेल व ही गोष्ट खरीही असेल, तथापि तिला जर सामाजिक महत्त्व नाही व त्यावर टीका करण्यांत कोणतेंही समाजहित नाही तर ती टीका दंडनीय आहे. सामाजिक हितार्थ टीका आहे कीं नाही हे न्यायालयानेंच ठरवावयाचें असतें. निव्वळ भाषणस्वातंत्र्याचा हक्क सांगून निंदक सुटतां कामा नये. त्याचप्रमाणें अश्लील, अनीतिमान् भाषणें अगर लेख केवळ भाषणस्वातंत्र्याचा, मुद्रणस्वातंत्र्याचा हक्क सांगून निर्दोष ठरूं नयेत. कोणतें अश्लील व कोणतें अनीतिमान् हें सुद्धां न्यायालयानेंच ठरविलें पाहिजे, कार्यकारी सत्तेनें ठरविणें योग्य नाही. कुटल्या तरी कारकुनांनं वाचलें, त्याला नापसंत पडलें, त्यानें अभिप्राय दिला, परमुखानें मान्य करून लिखाण अश्लील ठरविलें हा उपक्रम अयोग्य आहे. लेखकाचें म्हणणें ऐकून घेऊन दोन्ही बाजूंचा पुरावा लक्षांत घेऊन न्यायालयांतच त्याचा निवाडा होणें इष्ट आहे. तसें झाल्यानें समाजाला न्याय झाला असें वाटतें व भाषणबंदी अगर मतप्रदर्शनबंदी अयोग्य रीतीनें झाली नाही हेंही सिध्द होतें. भाषणस्वातंत्र्य, मतप्रदर्शनस्वातंत्र्य यांची ही मर्यादा त्याला संरक्षकच होते.

भाषणस्वातंत्र्यांत व त्याबरोबर संघस्वातंत्र्य व सभास्वातंत्र्य येतें. भाषणस्वातंत्र्य

हैं चार लोक जमले तरच शक्य आहे म्हणून लोकांना एकत्र जमण्याचा हक्क आहे. कांहीं प्रसंगानें ते सभेसाठीं जमोत अगर कांहीं कार्य करण्याकरितां संघ काढून त्या दृष्टीनें जमोत त्यांना हा हक्क असणें जरूर आहे. हल्लींचे युगांत संघशक्ति हीच शक्ति आहे. एकटादुकटा एकांढ्या शिलेदार प्रभावी असेल पण त्याला कार्य करावयाचें असेल तर अनेक लोकांचें सहकार्य त्याला लाभलें पाहिजे. नुसते मतप्रदर्शनच करावयाचें झालें तरी एकांनें तें करणें व संघानें तें करणें यांत फरक आहे. संघाच्या मतप्रदर्शनाला महत्त्व साहजिकच जास्त असणार. एखाद्या मजुरानें सरकारी धोरणावर टीका केली व मजूरसंघानें आपले विचार प्रकट केले यांतील फरक सहज लक्षांत येण्यासारखा आहे. या दृष्टीनें संघानें केलेल्या मतप्रदर्शनाला प्रातिनिधिक स्वरूप येतें. संघस्वातंत्र्य या दृष्टीनें जरूर आहे. नागरिकांना संघ काढून कार्य करणें, मतप्रदर्शन करणें याला मोकळीक असली पाहिजे. ज्या संघांचा अगर संस्थांचा हेतु उघडउघड विद्यमान व्यवस्था जरूर पडल्यास हिंसेचे मार्गाने सुद्धां बदलून टाकावी असा असेल त्यांना सभा करून देऊन मतप्रचार करून देणें योग्य आहे का ? आज या देशांत व अनेक देशांत अनेक संस्थांना त्यांच्या मार्गांचा कार्यपद्धतीचा विचारही न करतां बंदी करण्यांत आलेली आहे. या संस्थांमार्फत, सभा करून मतप्रचार करणें राज्यसत्तेनें बेकायदेशीर ठरविलेंलें आहे. वास्तविक या बंदीनें जें अटल तें कुठेही टळलें नाहीं व टळणार नाहीं. कांहीं ठिकाणां संस्था बेकायदेशीर नाहींत पण त्यांच्या सभा सार्वजनिक जागी करण्यास बंदी आहे. इतकें करून कुठेही त्यांचा मतप्रचार बंद झालेला नाहीं. फक्त सार्वजनिक ठिकाणां भाषणानें, मतप्रदर्शनानें होणारा प्रचार बंद झाला एतदेंच. अशा प्रकारें बंदी करून राज्यसत्तेच्या लोकांचे मनांत काय चाललें आहे हें कळणे अशक्य होतें. तात्त्विकदृष्ट्या राज्यांत सर्व तऱ्हेच्या लोकांच्या इच्छा विचारांत घेऊन त्यांच्या आकांक्षा समजावून घेऊन राज्यकार्य झालें पाहिजे. व्यवहार व तत्त्व दोन्ही दृष्टींनीं हीं बंधनें चूक आहेत. जाहीर सभा भरल्यास शांतताभंग होईल म्हणून ती बंद करणें म्हणजे जे शांतताभंग करणारे आहेत त्यांना उत्तेजन देण्यासारखें आहे. मिरवणूक नेण्याची परंपरा व प्रघात असतां, दंगाधोपा होईल म्हणून ज्यांचा कायदेशीर हक्क त्यांनाच मिरवणूक बंद करण्यास सांगणें म्हणजे गुंडगिरीला राज्यसत्तेनें प्रोत्साहन देणें आहे. राज्यसत्ता हक्क जोपासण्याऐवजीं दमदाटी करणारांचीच जोपासना करूं लागली म्हणजे अखेरीस राज्यसत्तेत गुंडगिरी येते, न्याय पदभ्रष्ट होतो, धमकीनें कायद्याची जागा भरून निघते. नागरिकांचे हक्क, न्याय्य व मान्यता पावलेले हक्क राज्यसत्तेनें

भीतीने संरक्षण करण्याचें टाळलें तर तिला सत्ताधीश राहाण्याचा नैतिक हक्क नाही व भीतिग्रस्त झालेली राज्यसत्ता पार काळ टिकणार नाही. म्हणून राज्याचे दृष्टीनेही सभा भरून दिली तर शांतताभंग होईल म्हणून ती बंद करणें इष्ट नाही. सभा अगर निदर्शने यांनीं कांहीं लोकांचीं मनें दुखवतील, शांतताभंग होईल म्हणून त्यांना मुळांतच बेकायदेशीर ठरविणें हें तर त्याहून अनिष्ट आहे. संभाव्य शांतताभंग हें सभास्वातंत्र्य नाकारण्याला योग्य कारण नाही. सभास्वातंत्र्य हा मौलिक हक्क आहे.

सभास्वातंत्र्य हा मौलिक हक्क आहे हें मानल्यानंतर ज्या संस्थांचा उद्देश वाटेल त्या मार्गांनीं विद्यमान व्यवस्था उखडून टाकावी असा असेल त्यांनाही सभा करून मतप्रदर्शन करण्यास प्रतिबंध नसावा हें उघड आहे. पण तात्त्विक मतप्रदर्शन व साधनभूत कार्यक्रमप्रचार यांतील भेद लक्षांत घेणें जरूर आहे. राज्य नाहीसें होणें जरूर आहे. त्याशिवाय लोकांना सुख लागावयाचें नाही हें सांगणें व त्याची तात्त्विक चिकित्सा करणें ही मतप्रदर्शनाची गोष्ट झाली. पण ही गोष्ट घडवून आणण्यासाठीं अमुक अमुक कार्यक्रम लोकांनीं करावा व तो पार पाडण्याकरतां कांहीं गोष्टी लोकांनीं कराव्यात म्हणून सांगणें हें मतप्रदर्शनांत येत नाही. विचार उच्चारले जाऊन आचार सुरू झाला, क्रियेची पावले सरकूं लागलीं असा त्याचा अर्थ होतो. या स्थितींत आक्रमित राज्यसत्तेनें कसें वागावे हा महत्त्वाचा प्रश्न उपस्थित होतो. जे मौलिक हक्क अगर अधिकार नागरिकत्वाचे यथार्थपणासाठीं आवश्यक आहेत म्हणून येथपर्यंत सांगितलें व पुढें सांगितले जातील, त्या सर्वांना मान्यता देऊन त्यावर आधारीलेल्या राज्याला व त्यांना अनुसरून चालणाऱ्या राज्यसत्तेलाच आपलें अस्तित्व आक्रमकांपासून संरक्षित ठेवणें हें समाजाचे दृष्टीनें इष्ट आहे असें मानण्याचा हक्क आहे. वरील मौलिक हक्क कायम ठेऊन, त्यांना बाध न आणतां आपलें अस्तित्व टिकविण्यासाठीं जरूर ते योग्य उपाय करण्याचाही हक्क तिला मग प्राप्त होतो. जी संस्था, अगर गट ताबडतोब सत्ता हिसकावून घेण्याचा प्रयत्न करीत असेल, राज्यसत्तेचा अधिकार बळकाविण्याचा प्रयत्न करीत असेल त्यांना नेस्तनाबूद करण्याचा राज्यसत्तेला अधिकार आहे. परन्तु या आक्रमकांविरुद्ध केलेले उपाय हे योग्य किंवा अयोग्य हें सर्वस्वी कार्यकारी सत्तेनें ठरविणें चूक आहे, नव्हे घातक आहे. राज्यसत्तेनें, कार्यकारी सत्तेनें स्वीकारलेले उपाय हे योग्य होते हें पुराव्यानिशीं दाखवून देण्याचें बंधन तिजवर असलें पाहिजे. ताबडतोबीचा इलाज म्हणून संस्था बेकायदेशीर ठरविल्या तरी न्यायालयांत ह्या कृत्याचें सरकारला समर्थन करतां आलें पाहिजे. संस्था अगर गट बेकायदेशीर ठरविला नसता तर त्यांचा अस्तित्वामुळें बेकायदेशीर

कृत्यें होणें व ताबडतोब शांतताभंग होणें नुसतेंच संभाव्य नव्हतें तर अपरिहार्य होतें, इतकें योग्य पुरावा देऊन न्यायालयांत शाबीत करण्याची जबाबदारी राज्यसत्तेवर असली पाहिजे. व्यक्तींना बिनचौकशीनें स्थानबद्ध केल्यानंतर राज्यसत्तेने न्यायालयांत योग्य पुरावा देऊन सदरहू व्यक्तींना न्यायालयांत योग्य पुरावा देऊन सदरहू व्यक्तींना अटक केली नसती तर त्यांच्या प्रचारानें, त्यांच्या भाषणानें लोकमतावर ताबडतोब इतका परिणाम झाला असता कीं लोकांनीं गैरकायदा व शांतताभंग करणारीं कृत्यें ताबडतोब केलीं असतीं असें शाबीत केलें पाहिजे. नुसत्या सशयावरून अगर लोक-मतावर वरीलप्रमाणें परिणाम होण्याचा संभव आहे म्हणून बिनचौकशी अटक करून ठेवण्याचा हक्क राज्यसत्तेला नाहीं. त्याचप्रमाणे अटकेमुळें लोकक्षोभ झाला व शांतता-भंग झाला म्हणून अटक योग्य ठरत नाहीं; कारण झालेला क्षोभ व शांतताभंग हा राज्यसत्तेच्या गैरवर्तणुकीचा परिणाम आहे. ते कांहीं अटकचें कारण होऊं शकत नाहीं. संस्था अगर त्यांतील व्यक्ति यांचें वर्तन व विचार व लोकांचीं कृत्यें यांच्यातील कार्य-कारणसंबंध केवळ राज्यकर्तें, अधिकारी यांनीं जाहीर केल्यानें शाबीत होत नाहींत. आक्रमकांना नाहींसें करण्याकरितां योजलेले उपाय योग्य होते हें पुराव्यानें निस्पृह व निःपक्षपाती न्यायालयांत राज्यसत्तेनें शाबीत केलें पाहिजे. चार अधिकाऱ्यांचा अभि-प्राय बरोबर मानणें धोक्याचें आहे. कारण तो एकतर्फीच अमणार. अधिकारी बरो-बरही असतील, पण ते अधिकारी म्हणून त्यांचें बरोबर हें मान्य करणें चूक आहे, नागरिकांचे दृष्टीनें व राज्याचे दृष्टीनेंही घातक आहे; म्हणून अधिकाऱ्यांच्या कृत्याची शहानिशा न्यायालयांत होणें अत्यंत इष्ट आहे. मागील व हल्लींचे युद्धांतील येथील व अन्य देशांतील अनुभव राज्यकर्त्यांचे हातांत नागरिकस्वातंत्र्याचे हक्क संकटकाल म्हणून न्यायालयांतील संरक्षण दूर करून अगर कमी करून दिल्यानें चिरडले गेले असताच आला आहे. येथीं अगर संकटमर्म्यासुद्धां एकाद्या अधिकाऱ्याचे लहरीवर नागरिकस्वातंत्र्य अवलंबून असतां कामा नये. स्त्रियांचे सूत—कमिटीत राज्य उलथून टाकण्याचा कटही लहरी अधिकाऱ्याला दिसतो!! व्यायामासाठीं एकत्र जमणाऱ्या मंडळांत राज्यकर्त्यांच्या खुनाची योजना दुसऱ्या एकाला दिमते. प्रचलित व्यवस्थेविरुद्ध बोलणारी प्रत्येक व्यक्ति अगर संस्था, राज्यसत्ता जवरीनें हरण करणारे आक्रमक आहे असें गृहीत धरण्याची मुभा कोणाही राज्यसत्तेला अगर तिच्या अधिकाऱ्यांना असतां कामा नये. अवश्य त्या नागरिकहक्कांना मान्यता देऊन त्यांवर आधार-लेल्या व त्यांना अनुसरून चालणाऱ्या राज्यसत्तेलाच आत्मसंरक्षणाचा नैतिक हक्क आहे. पण तोही तिच्या जिवावर अगदीं वेतलें आहे, वार उगारला आहे अशा

परिस्थितीतच आहे व तेव्हांच तो सुरू होतो. कृष्ण जन्मणार, प्राणहरण व राज्य-हरण करणार म्हणून देवकीला होणारं प्रत्येक अपत्य आगाऊ मारण्याचा हक्क प्राप्त होत नाही. कृष्णजन्मानंतरसुद्धां जिवाला धोका सुरू होईपर्यंतही हक्क प्राप्त होत नाही. व्यक्तीला तसेंच राज्याला संभाव्य आक्रमक म्हणून त्याला मारण्याचा, त्यावर हल्ला करण्याचा हक्क नाही. आत्मसंरक्षणाचा हक्क प्रत्यक्ष हल्ल्याचा धोका सुरू झाला म्हणजे सुरू होतो व तो संपतांच तो संपतो. व्यक्तीप्रमाणे राज्यालाही आत्म-संरक्षण करताना योग्य तेवढेच केले हें शावीत करतां आले पाहिजे व त्यानें तें केले पाहिजे, येवढी मर्यादा त्यावर अमलीच पाहिजे.

कांहींच्या मते वरील विचारसरणी जरी योग्य असली तरी युद्धकालीन अगर तत्सम परिस्थितींत ती सर्वस्वी स्वीकारणे योग्य ठरणार नाही व यशस्वी पण होणार नाही. राष्ट्रांतच यादवी माजली व दोन्ही पक्ष सशस्त्र होऊन राज्यसत्ता काबीज करण्यासाठीं लढत असतां कोण कुणाला नागरिक मानणार, व कोण कुणाला बंडखोर ठरविणार ? स्पॅनिश राज्यक्रांतीचे वेळीं असाच अनुभव आला. 'प्रस्थापित सत्ता' अशी या परिस्थितींत असू शकत नाही. समाजांत सर्वत्र अस्थिरता उत्पन्न झालेली असते. विचार व विवेक मालविले जातात. शस्त्रांनीं व हिंसेनें सर्वत्र वातावरण निनादून गेलेलें असतें. विवेकाची वाणी ऐकूंच जात नाही. क्रांती म्हणजे विद्यमान व्यवस्था निर्मूलन करण्यासाठींच असल्यामुळे तिनें मानलेले व जोपासलेले नागरिकांचे हक्क व अधिकार निरर्थक ठरतात, क्रांतिकालांत ते निर्जीव होतात. सत्ता कशी वापरावी, अगर ती तात्त्विक अगर नैतिक दृष्ट्या कशावर आधारावी हा त्या वेळीं प्रश्न नसतो, तर प्रत्येक पक्षापुढें ती कशी घ्यावी व घेतल्यानंतर विरोधकांचा संपूर्ण नाश होईपर्यंत कशी बळकट करावी एवढाच प्रश्न असतो, व तो शस्त्रांनीं सोडविला जातो. वादविवाद, चर्चा, सद्भावना व सदसद्विवेकबुद्धीला आवाहन हें सर्व निरुपयोगी ठरल्यानंतर क्रांतीचा जयघोष होत असतो. हृदयपालट होणे अशक्य झालेले असतें, नीति निराश झालेली असते. मन बळविण्यांत अर्थ नाही हें समजून शरीरें लोळविण्याचे क्रियेस मुरवात झालेली असते. क्रांतीचें आगमन म्हणजे मनुष्यांच्या मनांतील विवेकशास्त्रावरील श्रद्धा संपून शास्त्रावरील श्रद्धा सुरू झाली असाच अर्थ होतो. या परिस्थितींत, या विवेकशून्य वातावरणांत, राज्यकारणशास्त्र काय सिद्धांत सांगणार ? धरणीकंप चालू असतां कशी गृहरचना करावी म्हणजे ती पडणार नाही हें सांगण्यासारखेंच अप्रयोजक आहे. धरणीकंपानें घरें हादरलीं जाऊं नयेत म्हणून कशीं जरी बांधलीं तरी धरणीकंप आला म्हणजे तीं कोलमडणारच.

धरणीकंप संपल्यानंतर स्थिर झालेल्या भूप्रदेशाचें स्वरूप पाहून कधीं नवीन घरे बांधावीं हें सांगतां येईल. घरांची रचना मुळीं भूमी स्थिर आहे या कल्पनेवर आधारलेली आहे. जेथें तीच अस्थिर तेथें गृहरचनाशास्त्र निरर्थक व निष्फळ ठरतें. क्रांतिकाल हा समाजांतील धरणीकंपाचा काल आहे. समाजांतील सर्व विचारभूमि हादरलेली असते. कुणाचे तरी हातीं राज्यसत्ता स्थिर होऊन प्रस्थापित होईपर्यंत नागरिकहक्क निर्जीव होतात. क्रांति यशस्वी झाली वंचित व वगळलेले लोक सत्ताधीश झाले, म्हणजे राज्याचें वैभव त्यांना प्राप्त होतें; त्याचा डंका वाजतो. या प्रसंगीं त्यांची सत्ता कुठल्याहि नागरिकहक्कांवर आधारलेली नसते, शस्त्रांनीं त्यांनीं ती मिळविलेली असते व त्यांचेच जोरावर त्यांचा हुकूम बजाविला जातो. जेव्हां हे सत्ताधीश लोकमताचा कौल लावून आपली सत्ता लोकांचे समतीनें पुनीत व पूर्ण करतात, त्या वेळीं या प्रस्थापित राज्यसत्तेला नैतिक अधिकार प्राप्त होतो व नागरिकहक्क पुनः सजीव होतात. ज्या आदर्शाचें वातावरण उपलब्ध असेल, त्याला अनुसरून नागरिकहक्कांचे स्वरूप ठरत जाईल. पण क्रांति अयशस्वी झाली, पूर्वीचेच सत्ताधीश कायम राहिले, मग जे अयशस्वी म्हणून बंडखोर ठरले, त्यांच्या नागरिकहक्कांचे काय होते, याचा विचार करणें जरूर असतें. त्याचप्रमाणें ज्यांनी क्रांति हाणून पाडली त्यांच्या कृत्यांबद्दल कोण जबाबदार याचाही विचार करणें महत्त्वाचे ठरतें.

कोणत्या राज्यसत्तेला आत्मसंरक्षणाचा हक्क आहे याचा उल्लेख वर आलाच आहे. जी राज्यसत्ता केवळ शस्त्रांचे जोरावर आधारलेली आहे, तेथे नागरिकहक्कांचा प्रश्नच नाही; त्याजबरोबर नागरिकांच्यावरही निष्ठेचें बंधन नाही. प्रजा व प्रचलित सत्ता यांमध्ये या परिस्थितींत अहोरात्र युद्धाचा प्रसंग आहे. तें उघड चालेल, गुप्त चालेल, कधीं जेरांनं खळबळेल कधीं स्तब्ध झाल्याचें दिसेल. जी मौलिक एकता व्यक्ति व राज्य यांमध्ये हवी ती येथें नसल्यामुळे प्रजा बंडखोर समजली जाते व राज्यकर्ते लुटारू समजले जातात. बंडखोरांना हक्क नाहीत व राज्यकर्त्यांवर कोणतेंही कृत्य केले तरी जबाबदारी नाही. असल्या राज्यसत्तेला आत्मसंरक्षणाचा नैतिक अधिकार नाही. लुटलेले धन मालकापासून संरक्षण करण्याचा हक्क कोणत्याहि नीतिशास्त्रानें लुटारूस दिला नाही. म्हणून असल्या राज्यसत्तेचा येथें विचार करावयाचा नाही. आत्मसंरक्षणाचा नैतिक हक्क असलेल्या राज्यसत्तेचा विचार करावयाचा आहे. अर्थात असल्या राज्यसत्तेला नागरिकहक्कांचा आधार असतो व त्यांना अनुसरून तीं वागते म्हणून तिजविरुद्ध केलेल्या क्रांतींत अयशस्वी झालेल्या नागरिकांच्या अगर 'बंडखोरा'ंच्या हक्कांचा विचार प्रस्तुत आहे. नागरिकहक्क आहेत म्हणून प्रत्येक

गोष्ट न्यायालया व कायद्यालया धरून होणें शक्य आहे. राज्यकर्त्यांनीं केलें म्हणून तें बरोबर असें गृहीत कृत्य नसल्यामुळे राज्यकर्त्यांचें प्रत्येक कृत्य कायद्याला धरून असलें पाहिजे. न्यायालयांत त्याचें समर्थन करतां आलें पाहिजे. जें कृत्य राज्याधिकारान्यानें कायद्याविरुद्ध केलें असेल त्याबद्दल त्याला शासन मिळालें पाहिजे किंवा राज्यसत्तेनें त्याला माफी दिली पाहिजे. राज्यकार्य करतांना, राज्यसत्तेच्या आज्ञा अंमलांत आणतांना व्यक्तिगत अधिकारान्यांना कायद्यांचें उल्लंघन करण्याचा हक्क नाही, व नसावा. गर्दी न दृष्टविली तर शांतताभंग होण्याचा संभव आहे. लाठीमार करून अगर गोळीबार करून गर्दी व्हेल, पण त्यांत अधिकारातिक्रम होण्याचाही संभव आहे; या पंचप्रसंगांत पोलिसाला वागावें लागतें म्हणून अधिकारातिक्रम केल्यास माफी त्यास असावीच हे म्हणणें गैर आहे. अधिकाराचा उपयोग न केल्यास कर्तव्यविन्मुखतेचा अपराध घडतो व उपयोग केल्यास त्याचा अतिक्रम होण्याचा संभव असतो म्हणूनही अधिकारान्यांस अतिक्रम केल्यास माफी असावी हें म्हणणें सयुक्तिक नाही. सरकारी कृत्य करतांना कायद्याप्रमाणें अपराध झाला तर त्या अधिकारान्याला शासन झालें पाहिजे. सरकारी आज्ञा पाळत असतां, नागरिकांचें नुकसान झालें तर त्याची जबाबदारी घेऊन तिची भरपाई सरकारनें केली पाहिजे. ती व्यक्तिगत अधिकारान्यांवर लाटणें अन्यायाचें व सरकारला ती देणें भाग पाडणें अगर्दी योग्य आहे. क्रांतीचे कालांत सामान्य कायदे व सामान्य कोर्टे बाजूला सारण्यांत येतात. वटहुकूम, लष्करी कायदा हे जारी असतात. झटपट न्याय करण्यासाठीं, फासवजा खास न्यायालये राज्यसत्ता फर्मानें काढून स्थापते. इतक्या जलदीनें 'न्याय' देण्यांत येतो कीं, त्याचा उद्देश स्वरोस्वर न्याय करण्यापेक्षां प्रजेत दहशत उत्पन्न करून प्रजेला निर्जीव करण्याचा असतो हें स्पष्ट होतें. म्हणून सामान्य न्यायालये यांचा अखेरी हक्क हिरावला जाऊं नये. लष्करी कोर्टानें शिक्षा दिली तरी सामान्य न्यायालयांत त्याविरुद्ध दाद मागण्याची सोय कायद्यानें असणें जरूर आहे. लष्करी कायदा म्हणजे सारासार विचारावर आधारलेला नसून सुलतानी स्वरूपाचा असतो. सुत्तासुक्तेचा विचार तो करित नाही, लष्करी गरजेचाच विचार तो करतो. कायद्याचें राज्य खलास झालेलें असतें, व राज्यसत्तेची निकड जें सांगेल तसा लष्करी कायदा होतो. लष्करी कायदा झाला म्हणजे नागरिकत्व रद्द झाल्यासारखें होतें. म्हणून लष्करी न्यायालयांतील निकाल सामान्य न्यायालयानें तपासल्यानंतर कायम झाले पाहिजेत. सुकाळीं अटक, दुपारीं चौकशी व संध्याकाळीं फांशी या वियुक्तेगी न्यायांत, नागरिकहक्क जीव धरून राहाणें अशक्य आहे. हा न्याय

नाहीं, हा कार्यकारी सत्तेनेच घेतलेला निकाल अंमलांत आणणें आहे. खळबळीचे व क्रांतीचे काळांत, वाटेल तो अधिकार राज्यकर्त्यांना प्राप्त होतो असें समजणें गैर आहे. त्यांचे प्रत्येक कृत्य न्यायालयांत समर्थनीय असलें पाहिजे. त्यांचे हातून अधिकारातिक्रम झाल्यास, त्यांत होणारा अन्याय दूर करण्यास वाव राहील अशी व्यवस्था असली पाहिजे. नाही तर नाममात्र चौकशीनें झटपट फांशी गेले व मागाहून चौकशी बकायदा होती, अपराध झालाच नव्हता असें सिध्द व्हावयाचे. खळबळीचा काळ असल्यामुळें कार्यकारी सरकारांत अवश्य असणारे विवेकाचे व समंतोल बुद्धीचे वातावरण नसतें. म्हणून झालेले अपराध सामान्य न्यायालयांतच चौकशिले जावंत हें त्यांतले त्यांत इष्ट आहे. नागरिकांच्या अपराधांची चौकशी व्हावी हें ठीक आहे, पण त्याबरोबर अधिकाऱ्यांनीं केलेल्या कृत्यांवद्दल माफीचा कायदा करून (Indemnity Act) ते तेवढे चौकशीपासून मुटले जावेत हें गैर आहे. विधिमंडळ कार्यकारी राज्यसत्तेवर कांहीं नियंत्रण घालील ही आशा करणें व्यर्थ असतें. खळबळ चालू आहे तोंपर्यंत विधिमंडळ बहुतेक बोलाविलें जाणारच नाहीं, व बोलाविल्यानंतर राज्यसत्तेनें क्रांति हाणून पाडली, या कृतज्ञतेच्या जाणिवेनेंच माफी-कायदा पास करणारे सभासद बहुसंख्यांक निघतात. म्हणून झालेल्या सर्व अपराधांची, कृत्यांची चौकशी सामान्य न्यायालयांवर सोंपविणें योग्य आहे. त्यांत जें काय नागरिकहक्कांचें संरक्षण होईल तें होईल. युद्ध किंवा क्रांति ही चालू असतां देशाचे संरक्षणासाठीं केलेला खास कायदा, अगर वटहुकूम नागरिकहक्कांचें संरक्षण करीत नाहीं, त्यांना प्रथम निर्जीव करतो हा अनुभव सर्वत्र आहे. म्हणून जें कांहीं संरक्षण निस्पृह व निःपक्षपाती अशा सामान्य न्यायालयांत मिळेल तेवढें तरी मिळालें पाहिजे. असाधारण परिस्थिति म्हणून असाधारण न्याय हें त्रैशक्तिक चुकीचें आहे. नागरिक 'बंडखोर' झाला म्हणून राज्यसत्तेनें न्याय व नीति यांविरुद्ध बंडखोर हाण्याचें प्रयोजन नाहीं. राज्यसत्तेने आपला नैतिक स्वभावधर्म व गुण कुठल्याही परिस्थितींत सोडणें इष्ट नाहीं.

अंतर्गत यादवी अगर बंडाळी चालू असतां भाषणस्वातंत्र्याची व अन्य नागरिकहक्कांची काय स्थिति होते याचें दिग्दर्शन वर केलें आहे. जर राष्ट्र युद्धयमान असेल तर भाषणस्वातंत्र्याचा हक्क मर्यादित व्हावा का तहकूब व्हावा का पूर्वी-प्रमाणें अनिविधपणें चालावा या प्रश्नाचा विचार आतां करावयाचा आहे. हा विचार करतांना हल्लींच्या युद्धतंत्रांत झालेली क्रांति व तिचें स्वरूप लक्षांत घेतलें पाहिजे. त्याचप्रमाणें प्रचारशास्त्रांत व त्याचे तंत्रांत झालेली प्रगतिपण लक्षांत घेतली

पाहिजे. पूर्वीचीं युद्धे निर्वाणीचा खलिता देऊन जाहीर करून सुरू होत. गेल्या '१० वर्षांत नवीन प्रकार सुरू झाला आहे. युध्दाला सुरुवात करावयाची व नंतर तें जरूर पडलें तर जाहीर व्हावयाचें नाही तर आपोआप जाहीर होतच असतें. त्याच-प्रमाणें विद्यमान युगांतील युद्धें नुसत्या भूमीवर व समुद्रावरच न होतां, आकाशपण आतां रणक्षेत्र झालें आहे. जेवढे नागरिक सैनिक झाले असतील तेवढ्या पुरतेंच युध्द आतां मर्यादित नाही, तसेंच जेथें प्रत्यक्ष सैनिक लढाई करित आहेत तेवढेंच रण-क्षेत्र असंही राहिलें नाही. हल्लींचे युध्दांत, युद्धयमान् राष्ट्रांतील सर्व प्रदेश व सर्व प्रजा ओढली जाते. तें सर्वग्राही स्वरूपाचें झालें आहे. प्रत्येक नागरिक, बालक व वृद्ध, स्त्री व पुरुष या नवीन स्वरूपाचे युध्दामुळें युध्दकार्यांतच जुंपला जातो व युध्दसामुग्री वापरणारे सैनिक, युध्दसामुग्रीचे उत्पादनकार्यांत गुंतलेला नागरिकवर्ग, रणक्षेत्रावर असलेल्या तोफा, विमाने वगैरे व त्यांचे कारखाने या दोहोंत विद्यमान युध्दनीति फरक करित नाही. दोन्ही ठिकाणीं बॉम्बवर्षाव होतो. सर्व प्रदेशाच युद्धय-मान राष्ट्रांची आघाडी म्हणून समजले जातात. अशा स्वरूपाचें युध्द चालवावयाचें म्हणजे सबंध राष्ट्र युध्दभूमिकेवर आणून संघटित करणें राज्यसत्तेला जरूर होतें. राष्ट्रांतील प्रत्येक नागरिक, स्त्री अगर पुरुष वय व कारागिरी लक्षांत घेऊन युद्ध-कार्यांत राज्यसत्ता सक्तीने भरती करते. राष्ट्रांतील सामुग्री व सरंजाम युध्दकार्याकरतां आपले हातीं घेऊन त्यांची व्यवस्था युध्दांत यश मिळविण्याचे दृष्टीनें केली जाते. नागरिकाचें जीवित व वित्त हें सर्वस्वीं राज्यसत्ता आपले हातीं घेऊन युध्दांत यश मिळावें म्हणून आपले मताप्रमाणें त्यांचा विनियोग करित असते. शरिरावर हल्ला झाल्याबरोबर स्वाभाविकपणें विलग असलेलीं बोटे मुठींत घट्ट होऊन प्रतिकाराला तयार होतात, तीच क्रिया येथें होते. जेथें राज्य व नागरिक यांच्यांत मौलिक एकता आहे व जेथें मागे सांगितल्याप्रमाणें राज्यसत्तेला आत्मसंरक्षण करण्याचा नैतिक अधिकार आहे तेथें ही विलगता जाऊन जूट होण्याची क्रिया मोठ्या प्रमाणावर स्वाभाविक असते. तेथील राज्यसत्तेला राष्ट्राचे संरक्षणासाठीं, नागरिकांचें जीवित व वित्त आपले ताब्यांत घेण्याचा नैतिक अधिकार आहे, म्हणून कायद्यानें तिनें तसें केलें तर तें आक्षेपाई होऊं शकत नाही. जेथें प्रचलित राज्यसत्ता व प्रजा यांच्यांत मौलिक हितविरोध आहे व जेथें राज्यसत्ता केवळ सत्त्वबलावर अधिकार चालवीत आहे, तेथें युद्धयमान परिस्थिति निर्माण झाली तर तें युध्द केवळ प्रच-लित राज्यसत्तेविरुद्ध आहे, त्यांत प्रजेच्या दृष्टीनें राष्ट्रसंरक्षणाचा प्रश्नच उद्भवत नाही, अशी भावना उत्पन्न होणें अपरिहार्य आहे. या परिस्थितींत राज्यसत्तेनें युध्द

पुकारणें अगर चालविणें हें केवळ तिचेंच कार्य असल्यामुळें जनता युध्दविमुख अगर युध्दविरोधी झाल्यास नवल नाही. शस्त्रबलाचे जोरावर राज्यसत्ता वाटेल ते हुकूम करील, प्रजा पण तिला निष्ठेचें बंधन नसल्यानें वाटेल तशी वागेल. 'तेथें प्रजा ही नागरिक नाही व राज्यसत्ता ही जनसंमतीचे अभावीं नैतिकदृष्ट्या प्रतिष्ठित असें राज्यही नाही. सक्तीचे जोरावर नागरिक व सक्तीचे जोरावर निष्ठा या वातावरणांत हक्कांचा विचार अप्रस्तुत आहे. जेथें राज्यसत्तेला आत्मसंरक्षणाचा नैतिक अधिकार आहे तेथील हक्कांचाच विचार करणें योग्य व प्रयोजक आहे.

वरील दृष्टीनें विचार करतांना पहिली महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे प्रत्येक नागरिकाला आपलें मत, आपला अभिप्राय सांगण्याचा हक्क आहे नव्हे त्याचें तें कर्तव्य आहे हें लक्षांत ठेवलें पाहिजे. त्याला युद्ध पसंत असेल तर प्रश्नच नाही, नापसंत असेल तर तें मत बोलून दाखविण्याचा त्याचा हक्क आहे, त्याचें कर्तव्य आहे. सर्व देशाचा पाठिंबा युद्धकालीं राज्यसत्तेला असणें यशाचे दृष्टीनें योग्य आहे, जरूर आहे, म्हणून केवळ नागरिकांचा वरील हक्क स्थगित करणें इष्ट नाही. लोकमत ऐकूनसुद्धा न घेतां राज्यकारभार करण्याचा कोणत्याही कार्यकारी राज्यसत्तेला अधिकार नाही. लोकमत ऐकून घेऊन, विरुद्ध व अप्रिय मतेंसुद्धा ऐकून घेऊन व त्यांचे प्रदर्शनार्थ पूर्ण वाय देऊनच राज्यकारभाराचीं सूत्रे हाललीं पाहिजेत. हें नैतिक भावबंधन अगदीं मौलिक आहे. यावर व या भोंवतालीं राज्य व नागरिक यांचे संबंध व मौलिक एकता ग्रथित झालेली आहे. जनमतानें प्रदर्शित झालेली संमति हा राज्यरथाचा कणा आहे. त्याअभावीं राज्य हें निराधार आहे. जनतेंत सर्वच सर्व एकविचाराचे नसतात; आणि जे विद्यमान राज्यकर्ते असतात, तेही सर्वदा योग्यच वागतात असेंही नाही. लोकमताची टीका म्हणजे योग्य मार्गानें सरकारनें जावें म्हणूनच सद्बुद्धीनें केलेली टीका असें गृहीत धरलें पाहिजे. लोकमताचा निर्णय म्हणजे राज्यसत्तेनें कोणता मार्ग स्वीकारला पाहिजे हें दर्शविणारा फलकच असतो. युद्धकालीं, विवेकानें वागणें कठीण होतें. कारण युद्ध म्हणजे भावनांचा उद्रेक व त्यांना आवाहन देऊनच रणचंडीचा प्रळयकारी नाच सुरू होतो. म्हणून कोणी नागरिकानें विरोधी मत मांडलें तर तें अधिक काळजीनें सरकारनें ऐकून घेतलें पाहिजे. भावनांचा कळोळ उठला असतां, राग व द्वेष यांनीं मानसिक वातावरण मलीन झालें असतां विवेकानें व धीरगंभीरपणें मत मांडणारा नागरिक आपलें कर्तव्य बजावीत असतो व तें बजावीत असतांना राज्यसत्तेनें त्याला केवळ मतप्रदर्शन केलें म्हणून शासन करणें म्हणजे उभयतांत असलेलें नैतिक भावबंधन तोडून टाकण्या-

सारखें आहे. युद्ध म्हणजे खून, मोठ्या प्रमाणावर खून. राष्ट्र त्यांत सामील झाले म्हणून त्यांतील अनैतिकता, अगर अपराधित्व कमी होत नाही. हिंसेनें जगांत कधीही शांतता नांदावयाची नाही. हिंसा व्यक्तीनें अगर राष्ट्रानें कोणीही केली तरी तें पाप आहे असें जर एकाद्या नागरिकाला वाटत असेल तर तें सांगण्याचा त्याला हक्क असला पाहिजे. शांततावादी, अहिंसावादी यांनीं आपलें मत युद्धकालांतच सांगितलें पाहिजे. कारण त्याच वेळीं तें प्रस्तुत आहे. ही मतप्रदर्शनाची वेळ राज्यसत्तेला योग्य वाटणार नाही, अडचणीचीही वाटेल; कर्तव्याचे दृष्टीनें, प्रस्तुत नागरिकाला हीच वेळ आहे, मताप्रमाणें वागण्याची शक्यता मात्र याच वेळीं असते. शांततेच्या काळांत युद्धें नसर्वांत यावर हजारों भाषणें झालीं तरी त्याकडे राज्यसत्ता बघत नाही. जी वेळ मतप्रदर्शनाला अडचणीची म्हणून राज्यसत्ता मानते, त्याच वेळीं त्या विचारसरणीकडे ती लक्ष देते. दाखविण्यांत येणारी अडचण युद्धाचे दृष्टीनें असते. युद्ध ओढवून अगर पुकारून राज्यसत्तेनेंच ही अडचण उपस्थित केलेली असते. या अडचणीची ढाल करून सरकारनें नागरिकहक्कांवर वार करणें अयोग्य आहे.

युद्धाविरुद्ध कोणी मतप्रतिपादन करील तर त्याचा तो हक्क राज्यसत्तेनें नाकारतां कामा नये. युद्धाविरुद्ध मत मांडूं इच्छितात याचा अर्थ काय व त्याचा व्याप किती हें पाहाणेंही महत्त्वाचें आहे. राज्यव्यवस्था लोकशाही असो अगर अन्य असो, युद्ध पुकारण्याचा अधिकार कार्यकारी सत्तेला म्हणजे विद्यमान सरकारला, विद्यमान राज्यसत्तेलाच असतो. विभिर्मंडळापुढें ठराव मांडून चर्चा करून युद्ध पुकारलें जात नाही. आकस्मिकपणा व आवेग हीं युद्धशास्त्रांत महत्त्वाचीं मानलीं जातात. युद्ध करण्याचें ठरविल्यानंतर झटपट व कल्पना येण्यापूर्वीं हल्ला करणें हें यशाचें एक साधन आहे. विभिर्मंडळांत चर्चा करून तयारी आहे का नाही याची चिकित्सा करून, उपसूचना उजवून, मते नोंदवून युद्ध सुरू करणें हें युद्धतंत्रांत बसत नाही. म्हणून कार्यकारी सरकार, मग तें प्रधानमंडळ असो अगर एकादा हुकुमशहा असो, अगर घटनेनें अधिकार दिलेला अध्यक्ष असो, त्यानेंच युद्ध जाहीर करण्याचा अधिकार वापरणें योग्य ठरतें. कार्यकारी सरकारनें, युद्धाची अपरिहार्यता, त्याची तयारी, त्याचे तात्कालिक व दूरगामी परिणाम व तत्संबंधीचें प्रचलित व भावी लोकमत लक्षांत घेऊन हा निर्णय घेतला पाहिजे. कुठलेंही सरकार म्हणजे माणसेंच व तीं चूक करणें शक्य आहे; त्यांचा निर्णय चुकीचा असणें शक्य आहे. युद्ध सुरू करण्याचा अधिकार देणें जितकें योग्य, तितकेंच त्याबाबत नामरिकांना टीका करण्यास सुभा देणें योग्य आहे. ही विरोधी टीका, युद्धाचे कारणाबद्दल, युद्ध चालविण्याबाबत, युद्धाचे ध्येयाबाबतही

असू शकेल. उत्पत्ति, स्थिति, लय या त्रिविध अवस्थेत टीका करण्याचा हक्क निरपेक्ष असावा का कांहीं मर्यादा त्याला असावी हा महत्त्वाचा प्रश्न आहे. तात्त्विकदृष्ट्या हा हक्क देणें योग्य आहे हें तर वर सांगितलेंच आहे. युध्द सुरू झाल्यानंतर युध्द सुरू कां झालें याबद्दलची टीका महत्त्वहीन होते. विद्यमान राज्यसत्तेचे राजकारणी डाव चुकले अगर तिनें अनेक प्रसंगीं अवसानघातकीपणा केला, शत्रूला आपल्या गैर-मुत्सर्दी वर्तनानें बळाविला, या सर्व गोष्टी खऱ्या असल्या तरी युध्दांत राष्ट्र पडलें अगर लोटलें गेलें म्हणजे युध्द यशस्वी कसें होईल, राष्ट्र त्यांतून कसें अवृत्तें निभावून निघेल, एतद्विषयक टीकाच अधिक महत्त्वाची असते. विद्यमान सरकारच्या नालायकीमुळे युध्दांत राष्ट्र आलें म्हणून युध्दकार्याची जबाबदारी घेण्यास व तें चाल-विण्यास सदरहू सरकार नालायक आहे असें म्हणणें चूक नाही. अशा टीकेचा हेतु उज्ज्वल व राष्ट्रसंरक्षणाचाच असल्यामुळे ती बंद करणें म्हणजे नागरिकहक्क नाकारणें येवढेंच नव्हे तर उलट यशस्वी युध्दकार्यातच अडथळा आणणें आहे. जे नैतिकदृष्ट्या कुठल्याही हिंसात्मक युध्दाला विरोधक आहेत, त्यांना आपली नैतिक श्रद्धा जाहीर करण्याला अडथळा असू नये आणि जोंपर्यंत ते आपला विरोध नैतिक भूमिकेवरून सांगत आहेत तोंपर्यंत त्यांना व्यक्तिशः सांगण्यास वाव असावा. तथापि युध्द सुरू झालें, नागरिक राष्ट्रसंरक्षणाची हद्द करूं लागले असतां, नैतिक विरोधकांना कांहीं तरी मर्यादा असणें इष्ट आहे. ती मर्यादा म्हणजे त्यांनीं आपली श्रद्धा जाहीर करून स्वस्थ राहावें व राज्यसत्तेनें जे खरोखरच प्रामाणिकपणें अहिंसावादी आहेत त्यांना युध्दकार्यांत जुंपूं नये व त्याचबरोबर त्यांना प्रचारबंदी करावी. राज्यांतील व्यवस्था नागरिक हक्कांवर आधारलेली व त्याला अनुसरून असतां सामाजिक हितार्थ सामाजिक संरक्षणार्थ राज्याला नागरिकांकडून कांहीं कर्तव्ये करवून घेण्याचा अधिकार आहे. राज्याचें संरक्षण म्हणजे नागरिकांनीं बनलेल्या समाजाचेंच संरक्षण व मग त्यासाठीं समाजानें आपल्या राजकीय संघटनानें नागरिकांना केवळ समाजहेतूसाठीं कांहीं गोष्टी करण्यास भाग पाडलें तर तें चूक नाही. मग त्यांचें स्वरूप सक्तीची लष्कर भरती असो, सक्तीनें युध्दसामुग्रीचे उत्पादनांत काम करणें असो अगर संपत्तीवरील करग्रहण असो; कांहींनीं देशप्रेमानें उन्नत व उज्ज्वल भावनांनीं देश पारतंत्र्यांत जाऊं नये म्हणून प्राण अर्पवित, कांहींनीं भाषणस्वातंत्र्याचा, नागरिक-स्वातंत्र्याचा, व्यक्तिस्वातंत्र्याचा हक्क सांगून संकटापासून अलग राहावें, कर्तव्यापासून दूर सरावें, स्वार्थत्यागास कमी लेखून जीव बचावाचा हें गैर आहे. देश वांचला म्हणजे सर्वांचाच वांचतो, म्हणून सर्वांवर त्याचे संरक्षणाची जबाबदारी आहे. स्वार्थत्यागाचा,

कष्टाचा बोजा सर्वांवर सारखाच वसला पाहिजे. प्रत्येक नागरिकानें आपला वाटा उचलला पाहिजे. अपवाद फक्त जे नैतिक भूमिकेवरून युद्धाविरोधी व प्रामाणिक शांततावादी व अहिंसावादी आहेत त्यांचेच बाबतीत असावा व त्यालाही वर सांगितलेली मर्यादा असावी.

युद्ध चालू झाल्यानंतर तें चालविण्याबाबत यशाचे दृष्टीने टीका करणें, मतप्रदर्शन करणें, सूचना करणें हें केव्हांही बंद करतां कामा नये. युद्धांत जर सर्वांनीं भाग घ्यावयाचा, सर्वांना स्वार्थत्याग करण्याला राज्यसत्ता सांगणार, तर तिच्या चुका सांगण्याचा सर्व नागरिकांना हक्क असलाच पाहिजे. विद्यमान राज्यसत्ता म्हणजे माणसेंच. तीं सर्व व सर्व काळीं, सर्व प्रसंगीं विनचूक वागतील असें शक्य नाहीं. म्हणून युद्ध चालविण्याचे नीतिसंबंधी, योजनेसंबंधी टीका केल्यानें राष्ट्राचा फायदाच होतो. लष्करी अधिकारी, म्हणून ते टीकेला पात्र नाहीत हेंही म्हणणें चुकीचें आहे. प्रसंगीं केलेली टीका विद्यमान सरकारला आवडत नाही व ते असली टीका म्हणजे पराभूतवृत्ति राष्ट्रांत निर्माण करण्याचा प्रयत्न म्हणून त्यावर शिकका मारत असतें; व संकटसमयीं म्हणून दिलेल्या अधिकारांचा दुरुपयोग करून टीकाकारांची मुस्कटदात्री करतें. त्यांना तुसंगांतही डांबून टाकतें. पण जेथें अशी टीका झाली व तिचा परिणाम एक सरकार जाऊन दुसरें आलें व युद्धकार्य चांगलेच चालू लागलें अशीं अनेक उदाहरणें दाखवितां येतील. मागील महायुद्धांत खुद्द इंग्लंडमध्ये एक प्रधानमंडळ जाऊन दुसरें आलें व त्यानंतरच युद्धकार्य जोरावळें तेंच याही वेळीं झालें. चेव्हेलेन—सरकारवर टीका करणें त्याविरुद्ध मतप्रदर्शन करणें, तें नालायक आहे असें स्पष्ट सांगणें हा गुन्हा मानला असता तर इंग्लंडची काय स्थिति झाली असती ? चेव्हेलेन सरकार गेलें व नंतरच युद्धकार्य जोरावळें, जनतेचा सरकारचे नेतृत्वावरील विश्वास वाढला. तात्पर्य, युद्ध यशस्वी होण्याचे दृष्टीनें त्याच्या संचलनाबाबत केलेली टीका बंद करणे राष्ट्राच्या हिताच्या दृष्टीनें गैर आहे. नागरिकांचा हा हक्क तो पराभूतवृत्तीचा प्रयत्न आहे म्हणून हाणून पाडणें गैर आहे. युद्ध म्हणजे सर्वांचें साह्य पाहिजे व तें मिळवावयाचें म्हणजे सर्वमान्य सरकारच असलें पाहिजे. त्याच्या लायकीबद्दल जनमत निर्धास्त असलें पाहिजे. युद्ध जिंकावयाचें तर व्यक्तिगत मानापमान अगर महत्त्वाकांक्षा यांना तेथें स्थान नाहीं. जे कार्यक्षम असतील तेच राहिले पाहिजेत. जुने म्हणून नालायक ठेवावयाचे हें चूक आहे व युद्धकालीं प्राणघातक आहे. राज्यकारभारांतील दोष व गत्रालेपगणा येरव्हीं सुद्धां असतां कामा नये. मग युद्धासारख्या संकटसमयीं तर तो विलकुल असतां कामा नये. भाषणस्वातंत्र्य; हें सहस्राक्षी लोकमत जागृत असेल तर

शक्य आहे म्हणून आघाडीवरील सैनिकांप्रमाणे याही आघाडीवर नागरिकाने दक्ष राहून अखंड सावधानता ठेवली पाहिजे.

प्रत्यक्ष युद्धसंचालनाशी ज्याचा संबंध येत नाही पण त्यावर परिणाम होईल अशाही स्वरूपाची टीका असू शकते. समाजा, युद्ध चालू आहे व जगांतील राजकारणाचे दृष्टीने कोणत्या राष्ट्रांशी कसे संबंध ठेवावेत व ते कसे असावेत यासंबंधी विद्यमान राज्यकर्ते व नागरिक यांच्यात मतभेद असू शकतील. कांही नागरिकांना आपल्या सत्तेखाली असलेल्या बद्ध राष्ट्रांना स्वातंत्र्य द्यावे व त्यांचे विद्यमान युद्धांत सहकार्य निर्माण करून नैतिक व सैनिक सामर्थ्य दोन्ही वाढवावीत असे वाटणे शक्य आहे, त्यांना ते सांगण्याची बंदी नसावी. त्यांना ते जाहीर सांगू नये असे म्हणणेही चूक आहे. विद्यमान राज्यकर्त्यांना असले मतप्रदर्शन अडचणीचे वाटेल, अंकित लोकांना उठाव देणारे म्हणून युद्धकार्यात अडचण उत्पन्न करणारे असाही शेर मारण्यास ते कमी करीत नाहीत; तथापि, या मतप्रदर्शनाला बंदी नसावी. अन्य राष्ट्रांशी कसे संबंध असावेत याबाबत मतप्रदर्शनालाही बंदी असू नये. एतद्विषयक मतप्रदर्शन झाले तर युद्धकार्यातील एकी बिघडेल ही सवत्र योग्य नाही. उलट असल्या व्यापक प्रश्नाबाबत जशी व खुली चर्चा झाल्यानंतर आदर्शाचे दृष्टीने भिन्न असलेली पण संकटांमुळे एकत्र आलेली राष्ट्रे एकमेकांशी अधिक सहकार्य करू लागली, व त्याचा परिणाम युद्धाचे दृष्टीने इष्ट असाच झाला असे सद्ध्याचे युद्धांत दिसून आले आहे. निकाली युद्ध लढून लाखोनी प्राणहानि करून मिळविलेल्या विजयापेक्षा तडजोडीने व विवेकाने बोलणी करून युद्ध संपवून शांतता प्रस्थापित करावी व प्रचंड प्राणहानि थांबवावी असे जर एखाद्या नागरिकाला प्रामाणिकपणे वाटत असेल तर ते त्याला बोलून दाखविण्याची मुभा असावी का ? प्रचंड प्राणहानीची किंमत देणे जरूर आहे का ? असा प्रश्न एकदां विचारला गेला की त्याचा परिणाम युद्धसंचालनावर आज नाही उद्यां होणारच. युद्धकार्यात अडथळा उत्पन्न करणारा कुठलाही विचार प्रदर्शित करतां कामा नये असे म्हटले म्हणजे राज्यसत्तेच्या हातांत भलतीच व अमर्याद सत्ता देणे आहे. कोणता विचार या स्वरूपाचा आहे हे तीच ठरविणार, निदान प्रथम दर्शनी तीच ठरविणार, तिने वाटेल ते धोरण स्वीकारले तरी तिला विरोध करणे म्हणजे युद्धप्रयत्नाला विरोध करणे आहे असे ती मानील हे स्वाभाविक आहे. आणि याचा सरळ अर्थ असा की, जोपर्यंत सैनिक लढत आहेत तोपर्यंत विद्यमान राज्यकर्त्यांच्याविरुद्ध मतप्रदर्शन नाही, युद्धकालपर्यंत समाजांतील विचारशक्तीने आराम घेतला पाहिजे, समाजांतील नैतिक जीवन तहकूब राहिले पाहिजे. ही अपेक्षा व्यर्थ आहे.

विचारच जर समाजांत बंद झाला तर समाज निष्प्रभ, निर्जीव होईल. जे आहे, ते व असावे ते यावर सारखा विचार करणारा समाजच नैतिकदृष्ट्या जिवंत राहातो. विचार हेंच या जीवनाचें मुख्य अन्न आहे आणि युद्धासारख्या कालांत त्याची अत्यंत जरूरी आहे म्हणून कुठलाही विचार असा बंद केला जाऊ नये. म्हणून कोणी युद्ध अखेरपर्यंत न लढत मिटवून घ्यावे असें म्हणेल तर त्याला युद्धप्रयत्नाला अडथळा करतो म्हणून बंदी करणे योग्य नाही. राज्यसत्तेला मात्र अमर्याद सत्ता व हुकुमाशाहीप्रमाणे सुद्धा वागण्याची संधि, नागरिकांना मात्र काय वाटते हें नुसतें बोलून दाखविण्याचीही बंदी हें अयोग्य आहे. शेवटपर्यंत कां लढणें जरूर आहे, समजूत होणें कां अशक्य आहे हें राज्यकर्त्यांनीं लोकांना पटवून दिलें पाहिजे. जीं कारणे त्यांना माहिती आहेत तीं सर्व लोकांना समजलीं पाहिजेत. केवळ राज्यकर्ते म्हणून बंदी करावयाची पण लोकमताला मात्र विश्वासांत घ्यावयाचें नाही हें चालतां कामा नये. राज्यकर्त्यांनीं स्वीकारलेलें धोरण लोकांना पटलें म्हणजे विरोधकांनीं मांडलेली विचारसरणी निर्वल होईल. लोकमतापुढें सत्यकथन झालें पाहिजे. प्रचारानें सरकार नेहमीं मित्रांनाच फसवितें, शत्रु फसत नाहीत म्हणून खरें तें सर्व नागरिकांना सांगितलें पाहिजे. त्यांच्या सूचना विचारांत घेतल्या पाहिजेत. त्यांनीं चौकशीची मागणी केली कीं ती धमकी आहे असें मानण्याचें कारण नाही. आपण कधींच चूक करीत नाहीं असा परमेश्वरी सत्तेचा दावा सांगू नये. उलट ज्या प्रमाणांत मतप्रदर्शन युद्धकालांत राज्यसत्ता होऊं देईल, त्या प्रमाणांत तिचा नैतिक अधिकार व नेतृत्व वाढतच जातं. मतप्रदर्शनावर मर्यादा घातल्यानें बहुशः मतप्रदर्शन मारलें जातें. नैतिक मर्यादा राज्यसत्तेनें संभाळली तर मतप्रदर्शनालाही नैतिक मर्यादा येतेच. विरोधी मतप्रदर्शन बंद करणे म्हणजे राज्यसत्तेनें आपल्या नैतिक पायावर धोंडा पाडून घेणें आहे. म्हणून मताला माहितीनें तोंड देऊन, विचाराला विचारानें पटवून, भावनेला वस्तुस्थितीनें गोंजारून धोरणाची अपरिहार्यता जनतेपुढें मांडून जनमन आपलेसं करावें. जनता ही कामधेनु आहे. वसिष्ठांच्या सुरनंदिनीप्रमाणें लक्षावधि सैनिक सहस्रावधि आयुधें व अल्ले निर्माण करण्याचें सामर्थ्य तिच्यांत आहे. तथापि, दडपशाहीचे दांडक्यानें हाणून ही पूजार्हा आपलें सामर्थ्य राज्यसत्तेसाठीं प्रकट करणार नाहीं.

युद्धकालांत भाषणस्वातंत्र्याला कितपत मर्यादा असावी याचें विवेचन करतांना एक गोष्ट महत्त्वाची म्हणून लक्षांत ठेवणें जरूर आहे. शांततेच्या काळीं एकादे वेळीं नागरिकांनीं कर्तव्ये करण्यांत कसूर केली, चुकारपणा केला तर त्याकडे कानाडोळा करणें शक्य आहे. परन्तु युद्धाचा काळ म्हणजे राष्ट्राच्या प्राणसंकटाचा काळ. म्हणून

या काळांत प्रत्येक नागरिकानें आपलें कर्तव्य बजाविलेंच पाहिजे. मग तें आघाडीवर राहून शत्रूच्या गोळ्यांना तोंड देण्याचें असो अगर देशांत समाजाच्या संरक्षणाचे दृष्टीनें सरकारी धोरणावर निर्भीड टीका करण्याचें असो. हें कर्तव्य करीत असतांना शत्रूचे हातून मृत्यु येईल अगर आपल्याच राज्यसत्तेचे हातून येईल, कदाचित् देशांतच कारागृहवास पत्करावा लागेल. नागरिक याप्रमाणें स्वकर्तव्य करीत असतां, आपला स्पष्ट अभिप्राय कर्तव्यबुद्धीनें सांगत असतां तो लोकांनाही अप्रिय होईल. बहुसंख्यांक नागरिक युद्धधोरण मान्य करणारे असले तर सरकारला भिण्याचें कारण नाही. बहुसंख्यांक लोक युद्धाविरुद्ध असतील तर राज्यसत्तेला युद्ध सुरू करण्याचा अधिकार नाही. बऱ्याच प्रमाणांत लोक विरुद्ध असतील तर सरकारी धोरण तसेंच चालू ठेवणें इष्ट नाही. सर्वांत उत्तम मार्ग म्हणजे विरोधकांना बोलून देऊन सरकारनें आपली बाजू मांडून, जनमत आपले बाजूस निर्विवादपणें करून घेऊन आपलें स्वीकृत धोरण पुढें चालविण्याचा हक्क संशयातीत करावा हाच होय. असाधारण व खळबळीचे परिस्थितींत, कर्तव्याबद्दल व्यामोह उत्पन्न होतो; नागरिक व राज्यसत्ता दोघांनाही आपलीं कर्तव्ये निश्चित करणें व निश्चितपणें करणें अवघड होतें. याप्रसंगीं विवेकाचाच आधार घेतला पाहिजे व विवेकच योग्य मार्गदर्शन करूं शकेल. विवेक म्हणजे खुल्या मनमोकळ्या वातावरणांत साधकबाधक गोष्टी विचारांत घेऊन झालेल्या चर्चेतूनच निर्माण होत असतो. म्हणून तिला युद्धकालांत जास्तच महत्त्व येतें. चर्चा बंद केल्यानें, परिस्थितीचें ज्ञान जनतेस न दिल्यानें अनर्थ ओढवतात. युद्धकालांत अमेरिकेंत युद्धाचे हेतूबद्दल चर्चा बंद केली याचा परिणाम मागील महायुद्धांत विजयी राष्ट्रे विजय संपादन करूनही शांतता प्रस्थापित करूं शकलीं नाहींत. अनेक गुप्त तहनामे १९१७ चे क्रांतीनंतर सोव्हियट रशियानें प्रसिद्ध केले पण ते बहुतेक देशांतून प्रसिद्ध होऊं दिले नाहींत; त्याबरील चर्चा तर लांबच राहिली. झालेलें युद्ध लोकशाहीसाठीं नव्हतें, साम्राज्यवृद्धीसाठीं होतें याची जाणीव अनेक युद्धध्यमान देशांतील लोकांना फार उशिरां झाली. युद्धकार्याला अडथळा होईल म्हणून मतप्रदर्शनावर अनर्थकारक मर्यादा सर्वत्र घालण्यांत आली होती. गुप्त करारमदार जे रशियन साम्यवादी सरकारनें प्रसिद्ध केले ते जर इंग्लंड, अमेरिका व अन्य देशांत वेळींच प्रसिद्ध झाले असते, जनतेनें त्यावर मत प्रदर्शित केलें असतें तर युद्धाचा शेवट निराळा झाला असता, अधिक न्याय्य व योग्य तह झाला असता, दुसरे महायुद्ध कदाचित् टळलें असतें. खुद्द अध्यक्ष विल्सन यांना इंग्लंड, रशिया व इटली यांचे मधील युद्ध चालू असतां केलेले गुप्त करार शांततापरिपंदेंत येईपर्यंत कळले नव्हते!!

रशियानें ते २ वर्षे आधीं प्रसिद्ध केले होते. गुप्तकरार करून करार करणाऱ्या प्रत्येक राज्यसत्तेनें प्रजाद्रोह केला होता. प्रजेचे असंख्य बळी, राष्ट्रांतील अंगणित सामुग्री या धोरणानें खर्ची पडली. राष्ट्रसंरक्षणासाठीं, आत्मसंरक्षणासाठीं प्राणाची मागणी करून तिचा दुरुपयोग केला गेला. कर्तव्यच्युत राज्यसत्ता झाल्या याबद्दल आतां कोणीही शंका घेत नाही. राज्यसत्तेला युद्धकालांत अमर्याद सत्ता दिल्याचे दुष्परिणाम असेच होतात. संकटाचें निमित्त करून भाषणस्वातंत्र्यहक्क नष्ट करण्यानें कर्तव्याचा मार्ग दाखविणारा विवेकच नाहीसा होतो. मागील अनुभव जमेल घेऊन युद्धकालांत राज्यसत्तेला तिचें कर्तव्य काय आहे हें कळण्यासाठींच नागरिकहक्कांची आवश्यकता अधिक तीव्र भासते.

सामान्यतः युद्धाचे उत्पत्ति, स्थिति व लय याबाबत युद्धकालांत भाषणस्वातंत्र्य असावें असें येथपर्यंत सांगितले. तथापि, कांहीं अपवादात्मक परिस्थिति असूं शकेल. युद्ध जोपर्यंत दूर आहे, तोपर्यंत ही सर्व हक्कांबाबतची विचारसरणी ठीक आहे. पण प्रत्यक्ष देशांतच शत्रु घुसला आहे व राष्ट्रांतील सर्व शक्ति त्याला विरोध करण्यांत, त्याचा हल्ला परतविण्यासाठीं एकत्रित होऊन झटत आहे अशा वेळीं भाषणस्वातंत्र्याचे नांवाखालीं कोणी विरोध करूं लागला तर तें योग्य आहे का ? त्याला बंदी व्हावी कीं नाही ? असा प्रश्न उपस्थित होतो. नागरिकहक्कांना मान्यता देऊन त्यावर आधारलेली, त्यांना अनुसरून चालणारी राज्यव्यवस्था म्हणजे लोकशाही स्वरूपाची हें उघड आहे. लोकशाही व्यवस्थेचा आधार म्हणजे विवेक, युद्ध म्हणजे भावनांचा उद्रेक, तेथे विवेकाला वाव मिळत नाही. जितकें युद्ध तीव्र होत जातें, जितकें व्यापक, जितकें सर्वग्राही तें होत जातें तितकें तितकें भावनेचें प्रमाण वाढत जातें, आणि तें युद्ध निकट आलें नव्हे प्रत्यक्ष राष्ट्रांत आलें, रस्त्यारस्त्यांतून तें लढलें जाऊं लागलें म्हणजे लोकांच्यांत राग, द्वेष त्याचबरोबर देशप्रेम अपूर्व व आत्यंतिक स्वार्थत्यागाच्या भावनांचा कळोळ होतो. या वेळीं कोणी विरोधी सूर काढल्यास त्यास बडपून टाकण्याची मागणी तीव्र होते व राज्यसत्तेनें कांहींही केलें तरी तिला दडप-शाही करतांना पाठिंबाच मिळतो. तथापि राज्यसत्तेनें विरोधाला दडपून टाकावें का ? हा प्रश्न शिथिलच राहतो. त्याचें उत्तर राज्यसत्तेनें युद्धापूर्वीचें धोरण कसें ठेवलें होतें यावर अवलंबून राहिल. बेल्जम, नॉर्वे अगर हॉलंड या राष्ट्रांचा कांहींही संबंध नसतां त्यांच्या स्वातंत्र्यावर हल्ला झाला व तें टिकविण्यासाठीं तेथील राज्यसत्ता लढत असतां कोणी विरोधी सूर काढला तर तो बंद करण्याचा राज्यसत्तेला कायदेशीर हक्क वर आहेच पण नैतिक हक्कसुद्धां त्या परिस्थितीत प्राप्त होतो. आपल्या परराष्ट्रीय

घोरणानें, राष्ट्रांसाठीं नाना गट निर्माण करून, पुन्हां ते फोडून, पुन्हां दुसरे निर्माण करून जगांतील शांतता धोक्यांत आणणाऱ्या व युद्ध आपल्या दुष्ट व दुष्टप्री राज-नीतीनें अपरिहार्य करून ओढवून आणणाऱ्या राष्ट्रांतील सरकारांना खुद्द देशांत रण-क्षेत्र झालें तरी नागरिकहक्क दडपून टाकण्याचा नैतिक अधिकार प्राप्त होत नाही. अर्थात् कायदेशीर हक्काचे जोरावर ते वाटेल तें करतात हा प्रश्न निराळा. वाटेल तें जरी झाले असेल तरी युद्ध शेवटपर्यंत चाललेंच पाहिजे असें म्हणण्याचे अधि-काराप्रमाणें, तें तह करून लवकर संपविलें पाहिजे असेंही म्हणण्याचा नैतिक अधि-कार वरील राष्ट्रांतील नागरिकांना निःसंशय आहे. प्रत्यक्ष संकट भोंवतालीं पाश टाकून ते आवळीत असतांना जितकी एकी व एकता संकटग्रस्त राष्ट्र निर्माण करू शकेल तितकी त्यांनीं केली पाहिजे. या दृष्टीनें प्रचलित लोकमतावर दृष्टि ठेवून, त्याच्याच जोरावर प्रयत्न केल्यास यश मिळणें शक्य होतें. लोकमताला राज्यसत्ता विचारूं लागली म्हणजे लोकमत तिच्या गरजांचाही विचार करते. लोकमताला मान मिळू लागला तर राज्यसत्तेचा मान राखण्यासाठीं लोकमत स्वार्थत्यागाला तयार होतें. स्वातंत्र्याचें संरक्षण जे नागरिक स्वकर्तव्यें धैर्यानें करतात तेच करू शकतात. युद्धां-तील साधनसामुग्री कितीही चांगली असो, अखेरीस तें वापरणाऱ्या सैनिकांची मनें कशीं आहेत यावरच विजय अवलंबून असतो. ज्या राष्ट्रांतील जनतेची खात्री युद्ध चालविणें अपरिहार्य आहे अशी राज्यसत्तेनें करून तिचा विश्वास संपादन केला आहे, त्या राष्ट्रांतील सैनिकांचीं मनें पोलादी निश्चयाने लढतात; अन्य परिस्थितीत, सक्तीमुळे, शासनाचें भीतिमुळे लढतात. राज्यसत्तेची खरी शक्ति शस्त्रागारांत नाही, शस्त्रास्त्रांत नाही, ती नागरिकांच्या प्रभावी निष्ठेत असते. युद्धकालांत ही निष्ठा मिळविणें हें राज्यसत्तेचें पहिलें कर्तव्य आहे आणि ती नागरिकांचे हक्क दाबून टाकून कधींच मिळत नाही.

नागरिकहक्कांवर आधारलेल्या व त्यांना अनुसरून चालणाऱ्या राज्यांत हक्कांचे संरक्षण योग्य प्रकारें व्हावयाचें तर कार्यकारी राज्यसत्तेवर सर्वस्वी अवलंबून भाग-णार नाही. कार्यकारी सत्तेची प्रवृत्ति लक्षांत घेतां, नागरिकहक्कांना व अधिकारांना शक्य तितकें न्यायालयीन संरक्षण मिळणें जरूर आहे. नागरिकानें अपराध केला असेल तर त्याची चौकशी व्हावी व त्याला आपण निरपराधी आहोंत हें दाखवि-ण्याची संधि मिळाली पाहिजे, म्हणजे विनचौकशी अटक कुणालाही होतां कामा नये, हा एक नागरिकाचा मौलिक हक्क आहे. त्याचप्रमाणें अटक झाली असतां व चौकशी चालू असेपर्यंत त्याला अपवादप्रसंग सोडून जामिनावर सुटण्याचाही हक्क

असला पाहिजे व योग्य जामीनच मागितला जावा. ५ रुपयांचे अपरातफरीबद्दल दहा हजारांचा जामीन मागून १५ रु. पगाराचे शिपायास अगर कारकुनास तो देणें अशक्य करणें म्हणजे अन्यायानें अटकेंत ठेवणें आहे. अपराधाची चौकशी शक्य तितक्या लवकर व्हावी अशी अपेक्षाही न्याय्य आहे व तशी व्यवस्था राज्य-सत्तेनें ठेवावी हें राज्यसत्तेचें कर्तव्य होय. नागरिकानागरिकांत वाद उत्पन्न झाला तर त्याचा न्याय होण्याची व्यवस्था असली पाहिजे. न्यायदानांत निश्चितपणा पाहिजे. त्यांत विलंब नसावा व तें सर्वांना लाभलें पाहिजे. न्यायदानांत निश्चितपणा नसेल तर नागरिकांना व्यवहाराबाबत भरवंसा वाटणार नाही, अवश्य तो विश्वास समाजांत राहणार नाही. न्यायदानांत विलंब म्हणजे न्यायाचा विनाशच असा अनुभव येतो. वर्षानुवर्षे, अनेक न्यायालयांतून काम चालून मिळालेला निवाडा बव्हंशीं निरर्थकच असतो. न्यायदान जर खर्चाचे असेल तर तें सर्वांना लाभणार नाही. गरिबी हा एक अन्याय समाजानें केला व त्यामुळेच न्यायालयांतही न्याय मिळणें अशक्य व्हावें हा दुहेरी अन्याय आहे. न्यायालयांत गरीब व श्रीमंत या दोघांनाही भेदभाव न होतां न्याय मिळाला पाहिजे. या दृष्टीनें न्याय मिळणें शक्य तितकें कमी खर्चाचें असलें पाहिजे. श्रीमंत, सावकार वादी म्हणून त्याला सवलत व शेतकरी प्रतिवादी, गरीब वकीलही देण्यास असमर्थ म्हणून त्याला सवड अगर सवलत मिळूं नये हें अयोग्य आहे. कोणी कच्चा कसा मांडला यावर न्याय नसावा, कोणाचा पक्ष खरा आहे हें न्यायधिशानें आपण होऊन शोधून काढून न्याय दिला पाहिजे. असें झालें तरच न्यायालयांत सर्वांना न्याय लाभेल. राज्याचा लौकिक त्यांत न्याय कसा मिळतो, यावर आहे. राज्यांत न्याय असेल तरच समाधान राहील. प्रसिद्ध चिनी तत्त्वज्ञ कॅन-प्युसिअसला ब्रादशानें विचारलें, “माझें राज्य कसें कायम राहील ?” त्यानें उत्तर दिलें कीं, “नागरिकांना पुरेसें अन्न, पुरेसें संरक्षण व न्यायदानांत पुरेसा विश्वास मिळाला म्हणजे राज्य चिरकाल राहील.” न्यायदानांत पक्षपात झाला तर राज्या-वरील विश्वास नाहीसा होतो. गुन्हा करणारे श्रीमंत अनेक वेळां न्यायालयांत वेडे ठरून सुटतात, तर खायला मिळालें नाही म्हणून जगण्यासाठीं उचलून घेतलेल्या धान्याचे ‘चोरी’ बद्दल ४ महिने शिक्षा होते. श्रीमंतांचे वाहनाखालीं गरिबाचा मृत्यु झाल्यास तो ‘अपघात’, बेकामपणें हाकल्याचा परिणाम नव्हे, अपराध नव्हे असेंच ठरतें. उलट निरपराधी माणसें केवळ त्यांची बाजू मांडण्यास वकील नाही म्हणून धोपटलीं जातात हेंही दिसून येतें. सरकारी वकील फक्त सरकार किर्यादीं असेल तेव्हां असावा हें ठीक नाही. सरकारी वकिलानें जे गरिबीमुळे वकील देऊं

शकत नाहीत त्यांचेही काम चालवावे. अपराध्याला शिक्षा करण्याची व्यवस्था करणे जसे राज्यसत्तेचे कार्य आहे, त्याचप्रमाणे निरपराधी दंडिला जाणार नाही ही दक्षतापण तिनेच घेतली पाहिजे व त्यासाठी जरूर ती बचावाची व्यवस्था केली पाहिजे. अपराधी कृत्य सरकारी नोकरांना केल्यास अपराधच ठरला पाहिजे. ज्या अपघाताबद्दल अगर अपकृत्याबद्दल खाजगी व्यक्तींना कायद्याप्रमाणे नुकसानभरपाई द्यावी लागते, तेच अपघात अगर तीच अपकृत्ये सरकारी नोकरांनी सरकारी काम करीत असतांना केली तर त्याबद्दलही सरकारने नुकसानभरपाई दिली पाहिजे. काम करतांना सरकारी नोकर व नुकसानभरपाईची वेळ आली की, तो खाजगी व्यक्ति, त्याने नुकसानभरपाई द्यावी हे म्हणणे रास्त नाही. पोलिसाला लोरीखाली मृत्यु आला तर मृताचे वारसास सरकारने नुकसानभरपाई दिली पाहिजे. लोरी हांकणा-रास द्यावयास सांगणे म्हणजे नुकसानी नाकारणेच आहे. तो गरीब, अर्थात् पगाराचे दृष्टीने, पुरी नुकसानी देण्यास असमर्थच असणार. म्हणून ही अपकृत्याचे नुकसानभरपाईची जबाबदारी राज्यसत्तेवरच असली पाहिजे. त्याचप्रमाणे सरकारी नोकरांनी सरकारी काम करीत असतांना केलेल्या कृत्यांची चौकशी, सामान्य न्यायालयांत होणे जरूर आहे. सरकारी नोकरांसाठी, राज्यकारभार हाकणाऱ्यांसाठी स्वतंत्र कायदा व स्वतंत्र कोर्टे ही प्रथा चुकीची आहे. न्यायदानांत समता पाहिजे व ती सर्वांना लाभली पाहिजे, या दृष्टीने सरकारी नोकर व नागरिक यांच्यातील न्यायदानांत कुठल्याही तऱ्हेने, पद्धतीत अगर प्रमाणांत फरक असू नये. राज्यांत कायद्याची हुकमत चालली पाहिजे व ही अगदी मौलिक बाब आहे. कोणीही नागरिक अगर कोणीही राज्यसेवक, मग तो कितीही उच्चपदस्थ असो, कायद्याचे हुकुमतीखाली असलाच पाहिजे. कायदे करणारे म्हणून ते सुट्टे नयेत; अंमलबजावणी करणारे म्हणून ते सुट्टे नयेत, कायद्याचा अर्थ करणारे म्हणून सुट्टे नयेत. कायद्याचे राज्य अगर कायद्याची हुकमत सर्वांवर चालली पाहिजे. राज्यांतील प्रत्येक व्यक्ति कायद्याचे राज्यांत कायद्याचे हुकुमतीत असलीच पाहिजे. मर्यादा घालणाऱ्यावरही मर्यादेचे बंधन असले पाहिजे.

कायद्याची हुकमत सर्वांवर असावी यासाठी न्यायाधीश निःस्पृह, निःपक्षपाती पाहिजेत. न्यायखाते कार्यकारी सरकारापासून स्वतंत्र असले पाहिजे. न्यायदान करतांना बढती-बहाली कार्यकारी सत्तेवर अवलंबून आहे हा विचार न्यायाधिकांचे मनांत आला तर त्यांचे हातून निःपक्षपाती न्याय होणे कठीण आहे. न्याय देतांना त्यांनी आपल्या सदसदाविवेकबुद्धीला स्मरून न्याय दिला पाहिजे. त्यांचे निवाडे व निकाल चालू राज्यसत्तेला नापसंत असले तरी त्यांना कामावरून काढण्याचा अधि-

कार तिला असतां कामा नये. त्याचप्रमाणे एखादा निकाल जनतेला पसंत नसेल म्हणूनही त्या न्यायाधिकाची बदली तेवढ्यासाठीं होणें गैर आहे. निःपक्षपातीपणें व निःस्पृहपणें न्याय पाहिजे असेल तर न्यायाधिशाला त्याचे निकालाबद्दल कुठल्याही तऱ्हेनें तोपस लागतां कामा नये. जोंपर्यंत आपण सद्वर्तनी आहोंत तोपर्यंत आपलें स्थान कायम आहे, असा विश्वास न्यायाधिकाचे मनांत असेल तरच योग्य न्याय मिळेल. त्याची नेमणूक निवडणुकीवर अवलंबून असेल तर त्याचें न्यायदान न्यायापेक्षां लोकप्रियतेकडेच अधिक लक्ष देईल आणि वारंवार या निवडणुकी होणाऱ्या असतील तर न्यायास कस फारच कमी दर्जाचा राहील. जनतेच्या निवडून आलेल्या प्रतिनिधींनीं राज्यकारभार चालवावा हें अगदीं योग्य; पण नागरिकहक्कांचें यथार्थपणें संरक्षण व्हावें, व तें राज्यसत्तेला करतां यावें म्हणून न्यायालयीन संरक्षण आहे, व तें प्रभावी व्हावयाचें असेल तर तें न्यायाधीश निवडणुकीनें नेमले जाण्यानें होणार नाही. निवडणुकी जरी लांब मुदतीच्या ठेवल्या तरी, न्यायाधिकांचे मनांत जें विश्वासाचें वातावरण जरूर असतें तें निर्माण होत नाही. विशिष्ट मतप्रणालीचे म्हणून निवडून आलों आहोंत ही जाणीव असल्यामुळे विशिष्ट हितसंबंध रक्षण करण्याचें एक अलिखित बंधन त्यांचे मनावर असतें. न कळत कां होईना, त्याचा प्रभाव त्यांच्या न्यायदानावर होतो. अगदीं सूक्ष्म स्वरूपानें पक्षविषयक, वर्गविषयक विचार-कण त्यांचे मनोभूमींत रुजलेले असतात. पासंगाइतके जरी ते लहान असले तरी न्यायदानाचें पारडें लववितात. कायद्याची हुकमत सर्वांवर यथार्थपणें असावी यासाठीं कार्यकारी अधिकार व न्यायदान हीं दोन्ही कामें एका हातीं कधींच नसावीत. ज्यानें हुकूम दिला अगर ज्यानें कायद्याची अंमलबजावणी करावयाची त्यानेच हुकूम अगर कायद्याचा अर्थ बरोबर आहे कीं नाही हें सांगायलाचें हें अगदीं गैर व घातक आहे. असें केंद्रीकरण जेथें होतें तेथें राज्यसत्ता जुलमी होते. राज्यकर्त्यांनीं पकडावयाचें, त्यांनींच न्याय करावयाचा, ही सुलतानशाहीची परंपरा आहे; नव्हे, तिचें मुख्य लक्षण आहे. जेथें कारभार नोकरशाहीचे हातीं आहे तेथेंही असें केंद्रीकरण झालें तर हाच अनुभव येतो. अंमलबजावणी करणारा अधिकारीच न्यायाधीश असला म्हणजे न्यायापेक्षां कारभाराच्या सोयीकडे व गरजेकडे तो बघतो. कारभाराची सोय अगर गरज म्हणजे नागरिकांची गैरसोय असाही अनुभव अनेक ठिकाणीं येतो न्यायदानांतील चालना विवेकाची असावी लागते. न्यायाधीश कार्यकारी अधिकारी असला म्हणजे तेथें विवेकाची जागा विवंचना—राज्यकारभारांतील अडचणींची विवंचना—(Reasons of State) घेते. राज्याचें कार्यक्षेत्र हल्लीं सारखें वाढत आहे; त्याबरो-

बरच. राज्यकारभार चालविणारी नोकरशाही सर्वत्र वाढत आहे. त्यामुळे अनेक बाबीं-
तील न्याय नोकरशाहीवर सोंपविणें भाग पडत आहे. सामान्य न्यायालयांना सर्व कामें
करणें अशक्य होत आहे. यासाठी, मजुरांच्या कायद्यासाठी स्वतंत्र कोर्टे, प्राप्तिकरांचे
कायद्यासाठी निराळी कोर्टे, स्थानिक स्वराज्याचे कायद्यासाठी निराळी कोर्टे स्थापन
केलीं तर चालेल, नव्हे केलीं पाहिजेत. पण हीं सर्व कोर्टे, सर्व न्यायालये, व
सामान्य न्यायालयांप्रमाणेंच निःपक्षपाती न्याय देणारीच असावीत. हीं न्यायालये, व
त्यांचीं खातींही पण कार्यकारी सत्तेपासून अलग व स्वतंत्र पाहिजेत. त्यांतील न्याया-
धीशही निवडणुकीनें नेमले जाऊं नयेत व ते सदैवर्तनी आहेत तोंपर्यंतच कामावर
असावेत. निरनिराळ्या कायद्यांच्या निर्णयासाठी स्वतंत्र कोर्टे अमलीं तर चालतील,
मुख्य मुद्दा—न्यायालये स्वतंत्र पाहिजेत व कार्यकारी सत्तेच हुकूम न्याय्य अगर
अन्याय्य ठरविण्याचा, कायद्याचा अर्थ लावण्याचा अखेरी अधिकार न्यायालयांना
असला पाहिजे. याबाबतींत त्यांचें सर्वश्रेष्ठत्व असलें पाहिजे. नागरिक व राज्यसेवक
यांना सारखाच न्याय मिळाला पाहिजे. कायद्याचे हुकमतींखालीं सर्वच असलें पाहि-
जेत. कार्यकारी अधिकारी कितीही चांगला असला तरी त्यानें दिलेला न्यायनिवाडा
अखेरचा असतां कामा नये. हुकूम काढणारा कार्यकारी अधिकारी न्यायाधीश असणें
म्हणजे नागरिक हक्कांवर गदा आलीच.

व्यक्तीला आमोन्नतीच्या दृष्टीनें, विकासाच्या दृष्टीनें, समाजाच्या हिताशीं अवि-
रोधानें, कोणते अधिकार असावेत, कोणते हक्क असावेत याचें विवेचन इतिहासाचा
अनुभव लक्षांत घेऊन येथपर्यंत केले आहे. व्यक्तीला संपत्तिविषयक मिळकतीबाबत
कांहींच हक्क अगर अधिकार नसावा का ? असा प्रश्न कोणी करील. जर असा कांहीं
अधिकार अगर हक्क असल्याशिवाय व्यक्तीचा जीवनविकास होणारच नाहीं असें
असेल तर तोही हक्क मान्य करणें जरूर आहे व त्याला मान्यता दिल्यास त्याच्या
मर्यादाही निश्चित केल्या पाहिजेत. स्वीकृत विचारसरणींत कर्तव्यविरहित असा अधि-
कार अगर हक्क मान्य केलेला नाहीं, मग याही हक्काचे बाबतींत कर्तव्याचे दृष्टीनेंच
विचार केला पाहिजे. जें कार्य, जी सेवा व्यक्ति करणार आहे त्यासाठीं त्या व्यक्ती-
जवळ मिळकत अगर संपत्ति ठेवणें अगर तिचा मालकी हक्क त्यास असणें जरूर
आहे का ? हा मालकी हक्क—समाजहितासाठीं—असूं देणें जरूर आहे का ? ज्यावर
मालकी हक्क द्यावयाचा तें कोणाच्या श्रमाचें फळ ? श्रमाशिवाय मिळविलेल्या
संपत्तीवर मालकी हक्क देणें यांत न्याय नाही. एकांनें श्रमावें व त्याचें फळ सरळ
दुसऱ्यास मिळावें हें न्याय्य कोण म्हणेल ? मालकी हक्काचा परिणाम जर समजावें

जीवनावर सत्ता गाजविण्यांत होणार असेल तर तो हक्क न्याय्य कसा ठरेल ? प्रत्येक व्यक्तीला समाजांत जीवन-विकासाला वाव असला पाहिजे नव्हे, तो त्याचा हक्क आहे असे मानल्यानंतर एका व्यक्तीला अनेक व्यक्तींवर सत्ता असू देणे म्हणजे त्या व्यक्तीची इच्छा प्रभावी करणे आहे. सत्ताधारी मनुष्याच्या इशान्याप्रमाणे त्यांना वागणे भाग पडते; म्हणजेच त्यांच्या स्वाभाविक प्रेरणांना, आकांक्षांना, त्यांना दाबावे लागते, त्यांचे व्यक्तिमत्व उमळू शकत नाही, त्यांचे जीवन कोंदटलेले होते. शेवटीं मन मेलेली, ठोकळेवजा अशीं माणसें तीं होतात. हा सामाजिक परिणाम लक्षांत घेतां व्यक्तीला मिळकतीबद्दल मालकी हक्क देणे किती समाजहितविरोधी आहे हें स्पष्ट होते. व्यक्तीचें सामाजिक कर्तव्य व सेवा लक्षांत घेऊन, कार्याला आवश्यकच असेल तर आणि तेवढ्यापुरतीच ही मालकी मर्यादित झाली पाहिजे. व्यक्तीच्या प्रेरणांना योग्य समाधान मिळणे हें अगदीं आवश्यक आहे व तें प्राप्त झालें तर व्यक्ति कांहीं सामाजिक सेवा व त्याचें नियत कार्य करील. म्हणून हें समाधान लाभण्यास अवश्य तेवढी साधनसामग्री, मिळकत, त्याची म्हणून ठेवल्यानंतर जर अधिक संपत्ति अगर मिळकत व तिची मालकी त्याजबजवळ राहिली तर ती समाजहिताचे दृष्टीनें अनवश्यक व अनर्थकारक आहे. कारण त्याच्या नियत कर्तव्याला, तें पार पाडण्याला तिची गरज नसल्यामुळे तिचा दुरुपयोग होणेच संभवनीय असते. अनेकांना कर्तव्यासाठीं आवश्यक तें समाधान नसते. कारण अवश्य त्या गरजाच भागल्या जात नाहीत. त्यांना या संपत्तीमान् व्यक्तींवर अवलंबून राहाणे भाग पडते. गुणांचे जोरावर नव्हे तर संपत्तीचे जोरावर ह्या व्यक्ति आपले समाजांतील वजन वाढवितात, व आपली संपत्ति कायम राहिल अशीच व्यवस्था करित असतात. अमर्याद खाजगी मालकी जेथे वावरत आहे तेथे संपत्ति असेल तेथेच वाढत जाते व संपत्ति म्हणजेच सत्ता असल्यामुळे अनेकांचें व्यक्तिमत्व ती मारते. समाजांतील व्यवस्थेमुळे—अव्यवस्थेमुळे—मिळालेली संपत्ति दानानें पवित्र होत नाहीं अगर ती राहू देणे न्याय्य वा योग्य ठरत नाही. डोक्यावरील मण्यानें नागाला शोभा आली असली तरी त्याचें विष त्यानें कमी होत नाही. संपत्तीची इष्टानिष्ठता तिची मालकी असणाऱ्याचे समाजांतील नियत कार्यावर आहे. जी अधिकार अगर हक्कव्यवस्था नागरिकांचे हक्कांबाबत असावी म्हणून येथपर्यंत प्रतिपादिलें आहे, त्या दृष्टीनें अर्थसंपादनाला मानवी तृष्णा हीच एक मर्यादा ठेवून भागणार नाही. व्यक्तीचें समाजांतील कार्य करण्याला जर मालकी हक्क आवश्यकच असेल तर तेवढ्यापुरताच तो असावा, जास्त असू देणे समाजहिताविरुद्ध आहे.

येथपर्यंत जे अधिकार अगर हक्क नागरिकांना असावेत म्हणून सांगितले ते जर त्याला उपलब्ध झाले तर त्याचें नागरिकत्व यथार्थता पावेल, त्याचे जीवनांत प्रसन्नता येईल, सार्थकता निर्माण होईल. हे सर्व हक्क आवश्यक खरे, असावेत खरे, पण ते प्राप्त झाले पाहिजेत, मान्यता पावले पाहिजेत आणि हें सर्व राज्यावर अवलंबून आहे. या दृष्टीने समाजांतील राज्याचें स्थान व भूमिका यांचा विचार झाला पाहिजे. राज्य हें समाजाचें राजकीय स्वरूप व संघटन, आणि प्रत्येक समाजांत सर्वमान्य व सामान्य नियम व संकेत अमलांत आणण्यासाठी हें संघटन अपरिहार्य आहे. कोणी तरी 'शास्ता' लागतो असा अर्थ नियंत्रण करणारी शक्ति असावी लागते. व्यक्ती-व्यक्तींचे संबंध निर्माण झाल्यानंतर त्यांचें नियंत्रण होऊन व्यवहारांत विश्वास उत्पन्न होण्यासाठी, समाजांत स्थैर्य व शांतता राहाण्यासाठी कांहीं तरी किमान गोष्टींत समाजांत एकवाक्यता असावी लागते. ज्यांत एकवाक्यता झाली, ज्यांत सर्वमान्यता आली, तें वर्तन, तशी वागणूक सर्वांची असावी म्हणून ती घडवून आणण्याचें काम राज्याचें असतें. तद्विषयक नियमांची त्यानें अंमलबजावणी करावयाची असते. किमानपक्षां कांहीं तरी गोष्टी समाजांतील सर्व व्यक्तींना सारख्या आहेत, त्यांत कांहीं तरी सार्वजनिकपणा आहे, निव्वळ कांहीं व्यक्तींचाच त्यांत संबंध येतो असें नाही, तर समाजांतील सर्व व्यक्तींचा येतो, असें झाले म्हणजे त्याबाबत कांहीं नियम करणें, कांहीं संकेत ठरविणें शक्य होतें व समाजाला त्यांची जरूर भासते. कारण समाजाला व्यवस्था असावीशी वाटते, व्यवहारांत निश्चितपणा असावासा वाटतो. यासाठी व या दृष्टीने नियमन व नियंत्रण करणारी संस्था, अगर शक्ति असणें आवश्यक व अपरिहार्य होतें, या शक्तीचें सूक्ष्म स्वरूप म्हणजे राज्य व स्थूल स्वरूप सरकार. प्रचलित राज्यसत्ता चालविणारे राज्यकर्ते, प्रत्यक्ष कारभार करणारे मंडळ अगर व्यक्तिमूह राज्य हा एक भाव आहे. त्याचा आविष्कार, त्याचें स्वरूप प्रत्यक्ष जे कारभार करतात, जें सरकार आहे त्यावर अवलंबून आहे. नागरिकांना जें दिसतें, जें स्पर्श करतें, जें ऐकूं येतें तें स्वरूप म्हणजे स्वराज्याचें सूक्ष्म स्वरूप नव्हे, तर स्थूल म्हणजे सरकार. भक्ताला जो परमेश्वर दिसतो तो निराकार नव्हे तर तो मंगलमूर्ति गणराज असेल, नाही तर मुंडमाळा घातलेला काळभैरव असेल. म्हणून जें प्रत्यक्ष आहे, त्याचाच विचार करणें अधिक महत्त्वाचें आहे. म्हणून जें विद्यमान सरकार आहे, जी विद्यमान राज्यसत्ता आहे तिनें विधियुक्त आचरण करावयाचें तर नागरिकहक्कांना मान्यता मिळेल, त्यांना अनुसरून वागणूक होईल अशीच कार्यप्रणाली ठेवली पाहिजे. समाजांतील अन्य संस्थाचें मार्गदर्शनही तिनें याच भूमिकेवरून केलें पाहिजे. व्यक्ति ही व्यक्तिशः व

संघशः विकासाचा आणि उन्नतीचा प्रयत्न करीत असते व ते तिला सुलभ व्हावे म्हणून सर्वत्र राज्यसत्तेने काळजी वाहिली पाहिजे. त्याचबरोबर हंही उघड आहे की, या राज्यसत्तेला अमर्याद सत्ता नाही व तिला अमर्यादपणे ही सत्ता वापरता येणार नाही. राज्यसत्तेचे जे कार्य आहे, जे निश्चित कार्य आहे त्याला आवश्यक तेवढीच सत्ता व तेवढाच अधिकार तिला असला पाहिजे. ज्यांत सर्वांचे हित आहे व म्हणून ज्यांत सर्वांना हक्क आहे अशा क्षेत्रांत तिचे कार्यक्षेत्र आहे व तेथे तिने हक्कसंगोपनाचे व संरक्षणाचे कार्य करावयाचे असते व त्याच दृष्टीने समाजांतील नाना व्यापार व व्यवहार यांची जुळवणूक करावयाची असते. राज्यसत्तेच्या कार्यक्षेत्रांत मनुष्याचे हितसंबंध व त्याचे हक्क यांत विरोध उत्पन्न झाला तर हक्कांना अनुसरून जेवढे हितसंबंधांचे क्षेत्र असेल तेवढेच राज्यसत्तेचे योग्य व विधियुक्त क्षेत्र असले पाहिजे. हक्कांना विरोध करून हितसंबंध जर ती राखू लागली तर ते हितसंबंधच सार्वजनिक असू शकणार नाहीत व राज्यसत्तेचा त्या प्रमाणांत नैतिक अधिकार कमी होईल. समाजांतील सर्व व्यक्तींचे जे हितसंबंध असतील त्यांचे स्वरूप सार्वजनिक असल्यामुळे ते हक्कविरोधी असू शकत नाही, व या सार्वजनिक दृष्टीने समाज व राज्य यांत एकता असते. तथापि समाज व राज्य ही एक नाहीत. जे राज्याच्या कक्षेत येत नाही असे पुष्कळ क्षेत्र समाजांत असते. जे वैयक्तिक आहे, समाजविरोधी नाही पण सामाजिक किंवा सार्वजनिकही नाही असेही क्षेत्र समाजांत असते. वैयक्तिकही नाही, समाजविरोधीही नाही पण सार्वजनिकही नाही असेही क्षेत्र समाजांत असते. राज्याचा प्रभाव, जेवढे साधारण व सार्वजनिक तेवढ्यावरच जरी असला, तरी बाकी राहिलेल्या समाजांतील क्षेत्रांत राज्यसत्तेला तिचे कार्य करतांना विरोध होणार नाही एवढी व्यवस्था असली पाहिजे. व्यक्तीने मनांत काय विचार करावा, अगर कोणत्या देवाला भजावे, नास्तिक असावे की देवधर्म करावा, हे सर्व क्षेत्र राज्याच्या अधिकाराबाहेरील आहे. देवळांत कीर्तने व्हावीत की पुराणे व्हावीत, देव भक्तीने पावतो की कर्म केल्याने पावतो, ज्ञानोत्तर कर्म राहाते की नाही, लयांत जेवणावळी असाव्यात की नसाव्यात, या व असल्या वैयक्तिक व सामाजिक गोष्टी राज्याच्या कार्यक्षेत्रांत येत नाहीत. तथापि कीर्तनावरून वा जेवणावळीवरून शांतताभंग झाला अगर होणे अपरिहार्य झाले, तर तेथे राज्यक्षेत्र आले; कारण शांततासंरक्षण हे सार्वजनिक हितार्थ आहे, सार्वजनिक कार्य आहे व ते करण्याची जबाबदारी राज्याची आहे. तसेच एखादा इसम केवळ भक्तीने मुक्ति मिळते म्हणून आपल्या मुलांस शाळेत धाडीनासा झाला तर जेथे सक्तीचे व सार्वत्रिक शिक्षण आहे तेथे सरकार हस्तक्षेप करील व सदरहू इसमास मुलांस शाळेत घालणे भाग पाडील.

कारण शिक्षण ही सार्वजनिक हितसंबंधाची बाब झाली व तें कार्य पार पाडणें राज्याकडे त्या कारणांमुळे आलें. प्रत्येकाला काम मिळणें व योग्य वेतन मिळणें ही सार्वजनिक हिताची बाब म्हणून तत्संबंधींची जबाबदारी राज्यसत्ता टाळूं शकत नाही. जें कार्य राज्याचें म्हणून ठरलें गेलें आहे तें राज्यसत्तेनें पार पाडलें पाहिजे व त्या दृष्टीनें समाजांत व्यक्तिशः अगर संघशः जें कार्य होत असेल त्याची जुळणी केली पाहिजे. त्याचबरोबर व्यक्तिशः अगर संघशः राज्यकार्याला विरोध होत असेल तर हक्कसंगोपनार्थ—हक्कांची व्यवस्था नीट राहावी म्हणून विरोधक व्यक्ति किंवा संघ, यांना निष्प्रभ करण्याचा, त्यांचीं विरोधक कृत्यें बंद करण्याचा तिला अधिकार आहे. मात्र हीं कृत्यें स्वरोवरच विरोधक व विघातक आहेत हें न्यायालयांत राज्यसत्तेला दाखवितां आलें पाहिजे. राज्यसत्तेला असलेला अधिकार, दिलेली सत्ता, तिनें करावयाच्या कार्याच्या दृष्टीनें च तिला प्राप्त झालेली असते. कार्याचें स्वरूप सत्तेची व्याप्ति ठरवितें. समाजांतील सर्व सत्ता वा अधिकार राज्याला समाजानें देऊन स्वत्वनिवृत्ति केलेली नसते. इतकेंच नव्हे तर समाजांतील सत्तेचें शेषाधिकारी वारसही राज्य नाही. समाजांतील सत्तेतून, समाजांतील सार्वजनिक हिताचे संगोपनार्थ जरूर तेवढा अंश समाजाने राज्याला दिलेला असतो. राज्याचें कार्यक्षेत्र समाजाचे क्षेत्रातकें व्यापक नसतें. बाहेरच्या क्षेत्रांत राज्यसत्तेचा अधिकार नाही. स्वतःच्या क्षेत्रांतही तिचा अधिकार व सत्ता अमर्याद नाही. तसेंच तिनें सत्ताधीश म्हणून जें कांहीं केलें तें चांगलें व योग्य असें गृहीत धरण्याचें कारण नाही. सत्ता तेथें सौजन्य अगर सत्य हा सिद्धांत अचूक नाही. या परिस्थितींत राज्याचा अधिकार हक्कव्यवस्थेचे दृष्टीनें कसा वापरला गेला पाहिजे तें पाहिलें पाहिजे.

आधुनिक राज्याचें कार्यक्षेत्र वाढत आहे. प्रादेशिकदृष्ट्या आधुनिक राज्यें विस्तृत आहेत. ही गोष्ट लक्षांत घेतां राज्यांतील सर्व सत्ता एके ठिकाणीं केंद्रित होणें इष्ट नाही. केंद्रीकरण झालें तर सत्तेचा दुरुपयोग होण्याचा संभव असतो व असा अनुभवही आहे. म्हणून प्रादेशिक दृष्टीनें व कार्यपरत्वे सत्तेची एका अर्थानें वांटणी व्हावी हें इष्ट असतें. मध्यवर्ती व मुख्य सत्तेनें राज्यांतील निरनिराळ्या भागांना कांहीं कांहीं राज्यकारभाराच्या बाबी चालविण्यासाठीं द्याव्यात. ही वांटणी अगर विकेंद्रीकरण (Decentralisation) केल्यानें मध्यवर्ती सत्तेचा अखेरी अधिकार कमी होतो असें नाही. जे प्रश्न, ज्या बाबी स्थानिक स्वरूपाच्या आहेत, त्या, त्या त्या भागांतील लोकांनीं पाहणें योग्य आहे. सर्वसामान्य नियंत्रण व देखरेख मध्यवर्ती सत्तेनें केली म्हणजे पुरेसें होतें. खेड्यांतील शाळा कोठें असावी हें ठरविण्याचें काम

त्या खेड्यावरच सोंपविणें इष्ट आहे. पण मुलांना शालेंत घालवें कीं नाही हा प्रश्न त्या खेडेगांवाचा नाही. शिक्षण हें सर्वांना मिळालेंच पाहिजे; तो प्रश्न स्थानिक नाही. एखाद्या शहरांत अजबखाना, अगर कलागृह असावें कीं नाही हें त्या शहरांनं ठरविणें इष्ट होईल; पण शहरांत प्राप्तीकर असावा कीं नाही हें त्या शहरांनं ठरविणें अव्यवहार्य आहे. तात्पर्य, स्थानिक अगर भागविषयक महत्त्वाचे प्रश्न तेथील लोकांनींच सोडविणें इष्ट आहे. त्यांना देण्यांत येणारी सत्ता तेवढ्या सोंपविलेल्या बाबींपुरतीच व्यापक असावी, केवळ अंमलबजावणीपुरती सत्ता दिली आहे असें तिचें स्वरूप असूं नये. तसें झालें तर निरनिराळ्या ठिकाणी कारभारकेंद्रें उघडण्यापासून लोकबुद्धीला चालना देण्याचा जो फायदा असतो तो उपलब्ध होत नाही. अंमलबजावणीचीं नाकीं न होतां कारभार चालतो अशीं केंद्रें व्हावीत हा तर सत्ताविभागणीचा उद्देश असला पाहिजे. केंद्रीकरण म्हणजे सर्वत्र स्थानिक परिस्थितीचा विशेष विचार न करतां सारखेपणा आणण्याचें तंत्र. ज्या बाबी खरोखरच सर्वत्र सारख्या असतात अगर असल्याच पाहिजेत, तेथें मुख्य व मध्यवर्ति सत्तेनं धोरण ठरविणें अवश्य असतें. परदेशांतून येणाऱ्या मालावर आयातकर वसविणें झाल्यास प्रांतांना तो अधिकार देणें चूक. मादक पदार्थांची बंदी, अनिष्ट पदार्थांची पैदास, चलनविषयक बाबी या कांहीं प्रांतिक स्वरूपाच्या नाहीत. स्थानिक परिस्थितीवर अवलंबून राहणाऱ्या बाबी यांचा कारभार स्थानिक लोकांनीं चालवावा व अशीं अनेक कारभारकेंद्रें निर्माण झालीं म्हणजे लोक त्यांत भाग घेतात. लोकांना कारभारांत भाग दिला म्हणजे त्यांना त्यांत आपुलकी वाटते, कार्याच्या जबाबदारीची जाणीवही त्यांना होते. त्यांचे बुद्धीला, कर्तृत्वाला वाव मिळतो. अनुभवानें त्यांच्या नागरिकत्वाला प्रौढत्व येतें, स्वभावांत दक्षता येते. म्हणून जेथे जेथें नागरिकहक्कव्यवस्थेस बाध न येतां सत्तेचें विकेंद्रीकरण करणें शक्य आहे तेथें तेथें तें जरूर झालें पाहिजे. सत्तेच्या केंद्रीकरणापासून तिचा दुरुपयोग होणें जास्त संभवनीय असतें तें बरील प्रकारानें टळेल. सत्तेबरोबर तिच्या मर्यादा उपलब्ध नसतील तर तिचा दुरुपयोग होणें स्वाभाविक आहे.

विकेंद्रीकरणानें सत्तेला एक अनुरूप व आवश्यक अशी मर्यादा नसते. त्याचदृष्टीनं राज्यसत्तेला ज्या ज्या हितसंबंधांबाबत कांहीं धोरण आंखावयाचें आहे त्या त्या हितसंबंधांचे जे संघ असतील त्यांच्याशीं पूर्वविचारविनिमय तिनें केलाच पाहिजे अशी व्यवस्था असली पाहिजे. विधिमंडळांतील वादविवाद, विचारविनिमय व चर्चा ही निराळी. विधिमंडळापुढें धोरण अगर योजना ठेवण्यापूर्वीं, प्रस्तुत संघांशीं व हितसंबंधांशीं अधिकृत प्रतिनिधिद्वारां विचारविनिमय करूनच मग राज्यसत्तेनं

तें धोरण अगर योजना कायम करून विधिमंडळापुढें मान्यतेसाठीं मांडली पाहिजे. शिक्षकांचे पगाराची योजना असेल तर शिक्षकसंघाचे प्रतिनिधींशीं प्रथम चर्चा केली पाहिजे. कामाच्या तासांची योजना असेल तर मजूरसंघाच्या प्रतिनिधींनीं विचारविनिमय केला पाहिजे. आयातनिर्यातकरांची योजना असेल तर उत्पादक व शेतकरी संघ यांचे प्रतिनिधींशीं विचारविनिमय केला पाहिजे. ही सल्लामसलत अगर हा विचारविनिमय राजसत्तेनें आपल्याला पाहिजे त्या मंडळींना निवडून बोलावून करावयाचा नाही; याप्रमाणें केलें तर होयबाच येतील. म्हणून त्या त्या व्यवसायांतील, धंद्यांतील अधिकृत संघांनीं जे प्रतिनिधि म्हणून नेमले असतील, त्यांच्याशीं विचारविनिमय केला पाहिजे. योजनेला अनुकूल असणारेंच सरकार नेमण्याचा संभव असतो म्हणून प्रतिनिधि सरकारनें न नेमतां त्या त्या संघांनींच नेमणें इष्ट आहे. असें असेल तरच साधकबाधक अशी चर्चा होईल. प्रश्न सर्व तऱ्हेनें, सर्व दृष्टिकोणांतून निरीक्षिला जाईल. या पूर्वविचारविनिमयाचा वृत्तांत जनतेला कळणें जरूर आहे. नुसता विचारविनिमय केला व त्याचा वृत्तांत गुप्त ठेवला तर या योजनेंतील मुख्य उद्देश पुरा होत नाही. पूर्वविचारविनिमयानें सत्तेला एक मर्यादा वसते पण तिचा यथार्थ प्रभाव जेव्हां सर्व लोकांना, सर्वसामान्य लोकांना काय विचारविनिमय झाला हें कळेल तेव्हांच पडेल. सरकारनें कायम केलेल्या धोरणाबाबत निरनिराळ्या दृष्टिकोनांतून काय विचार मांडले गेले हें जनतेला कळेल म्हणजे जनता आपला अभिप्राय देऊ शकेल. जनतेंनें योग्य तऱ्हेनें अभिप्राय द्यावा म्हणून विचारविनिमयांत आलेली माहिती, सांगितलेली वस्तुस्थिति, निरनिराळ्या प्रतिनिधींची विचारसरणी, हीं सर्व, जनतेपुढें येणें जरूर आहे. हीं सर्व सामुग्री सरकारनें स्वतःजवळ ठेवणें म्हणजे लोकांना अंधारांत व अज्ञानांत ठेवण्यासारखें आहे. अभिप्राय म्हणजे उपलब्ध माहिती विचारांत घेऊन सारासार विचार करून विवेकानें घेतलेला निर्णय. एवंगुणविशिष्ट अभिप्राय सरकारी धोरणास अनुकूल करून घेणें हें सरकारचें ध्येय असलें पाहिजे. असा अभिप्राय सरकारचे विरुद्ध जाईल ही भीति राज्यसत्तेला असणें ही एक मर्यादा अधिकारातिक्रम अगर त्याचा दुरुपयोग होऊं नये म्हणून असली पाहिजे.

व्यक्ति आपल्या जीवनविकासाचें, उन्नतीचें कार्य व्यक्तिशः व संघशः करीत असते. संघटित संस्थांतून अगर असंघटित जमावांतून व्यक्ति अनेक नात्यांनीं वागते व आपल्या भावनांना वाव देते, त्यांचा आविष्कार करते. ती एकांतांत चिंतन करील अगर एखाद्या प्रासादिक भजनमंडळांत जाऊन टाळ कुटिल. स्वतः

खरेदी करून ग्रंथ वाचील नाही तर नगर वाचनालयांत सभासद होऊन शानार्जन करील, मालकाशीं स्वतंत्रपणे भांडेल अगर मजूरसंघांत सामील होऊन सामुदायिक रीतीनें ' भाकरीचा प्रश्न ' सोडविण्याचा प्रयत्न करील, संघजीवनांत ती सामील झाली म्हणून तिचे अधिकार राज्यसत्तेचे दृष्टीनें कमी होत नाहीत. संघांतून होणाऱ्या तिच्या कार्यांत सरकारनें हस्तक्षेप करण्याचें कारण नाही. जी नागरिकहक्कव्यवस्था आहे, तिचे संरक्षणार्थ जर हस्तक्षेप करणे जरूर असेल तर सरकारला हा अधिकार आहे. जोंपर्यंत संस्थेच्या कार्यानें कुठल्याही नागरिकहक्कांचें अतिक्रमण होत नाही, तोंपर्यंत राजसत्तेला तिच्या कार्यांत हस्तक्षेप करण्याचा अधिकार नसावा. समाजांत संघ असतील, संस्था असतील, जमावानें कार्य करण्याची प्रवृत्ति असेल, तर राज्यसत्तेला अधिकारातिक्रम करण्यास सोपें जात नाही. अधिकाराचा दुरुपयोग न व्हावा म्हणून जो मर्यादासंरजाम आवश्यक आहे त्यांत राज्यसत्तेवर, वर उल्लेखिलें बंधन हा एक महत्त्वाचा भाग आहे. संघांना व संस्थांना त्यांचे कार्यांत स्वातंत्र्य देणे ही एक सामाजिक हिताचे दृष्टीनें महत्त्वाची गोष्ट आहे. विकासाचे दृष्टीनें व संरक्षणाचे दृष्टीनें त्याचें महत्त्व आहे. संघांनीं आपलें स्वातंत्र्य, नागरिकहक्कांना अवरोध करून वापरलें म्हणजे झालें. संघाचें कार्य कसें चालवें हें संघाच्या सभासदांनींच ठरविलें पाहिजे. कालपरत्वे संघाचें उद्दिष्टही बदलवें लागतें व तें जर सभासदांनीं बदललें तर राज्यसत्तेनें त्यांत हस्तक्षेप करण्याचें कारण नाही. तसें करणे म्हणजे विकासाचा मार्ग बंद करणे आहे. गांवकी करून देऊळ बांधलें, आतां गावांतील लोकांना तें सर्वांना खुलें करावेंसे वाटलें, अगर शाळा काढावी असे वाटलें तर तें करण्याचा त्यांना पूर्ण अधिकार असला पाहिजे. मजूरसंघानें आपल्या पैशामधून चाळी बांधण्याचें ठरविलें तर त्याला तो पूर्ण अधिकार आहे. उद्यां त्यानें मजुरांचे हितसंबंध राखणाऱ्या प्रतिनिधींना वेतन दिलें अगर राजकीय निवडणुकांत भाग घेऊन खर्च केला, तरीही त्याला तो हक्क असला पाहिजे. जो संघ, संघ या नात्यानें करील व जोंपर्यंत नागरिकहक्कांच्या विरोधक तो नाही तोंपर्यंत त्याचे कार्यांत हस्तक्षेप सरकारनें करूं नये हें बंधन त्यावर असलें पाहिजे. मूळ हेतूंना धरून संघाचें कार्य आहे कीं नाही, अगर संस्थापकांचे हेतूला धरून विशिष्ट कार्य आहे कीं नाही हा प्रश्न सरकारचा नाही. संघानें संघ म्हणून ठरविलें म्हणजे पुरे. अन्यथा सरकार जर हस्तक्षेप करूं लागेल तर समाजांतील संस्थांचें जीवन विद्यमान राज्यसत्ता अशक्य करील व ज्या संस्था, जी संघप्रवृत्ति राज्यसत्तेच्या अधिकारातिक्रमाला मर्यादा घालणारी तीच निष्प्रभ होईल. विकेंद्रीकरण, पूर्वविचारविनिमय व हस्तक्षेपनियंत्रण यांनीं

राज्यकारभाराच्या कटा धरून ठेवल्या म्हणजे राज्यसत्तेला नागरिकहक्कव्यवस्था कुज-वितां येणार नाही. लोकमताचे दानाप्रमाणे अधिकार वापरावे लागतील.

राज्यसत्तेने अगर सरकारने वापरावयाचे अधिकार, त्यांचे जे कार्य ठरले असेल त्याचे स्वरूपाने मर्यादित होतात, हा येथपर्यंतच्या विचारसरणीचा सारांश आहे. शस्त्राचे स्वरूप, साधनाचे स्वरूप व त्याच्या मर्यादा जे साध्य करावयाचे असेल त्याचेवरून ठरतात. दगडकाम करावयाचे असेल तर हातोडा लागेल, लांकूड-कामाला धार असलेले वाकस अगर करवत लागेल. हातोड्याने लांकूड चौरस करावयाची नसतात, किंवा करवतीने दगड घासावयाचा नसतो. तसा प्रकार कोणी केला तर शस्त्र निकामी होतं व या जाणिवेने तसे कोणी करीत नाही. राज्यसत्तेला कार्यान्वये दिलेल्या अधिकारांत वागणे इष्ट असले तरी अधिकारातिक्रम झाल्यास सत्ता ताबडतोब नष्ट होत नाही. मर्यादेची जाणीव ठेवून तिची वागणूक झाली तर प्रश्नच नाही. मर्यादेच्या बाहेर सत्ता चालविण्यास तिला नैतिक अधिकार नाही हे खरे; तथापि, राजसत्तेचीं कृत्ये मर्यादेत आहेत की नाहीत, त्यांत अधिकारातिक्रम झाला की नाही, हे कोणी तरी ठरविले पाहिजे. मौलिक हक्क राज्यसत्तेने राखले पाहिजेत, पण विशिष्ट कृत्याने त्यांना बाध आला हे कोणी सांगवयाचे ? अतिक्रम झाला आहे असे अधिकृत रीतीने निर्णित झाले म्हणजे मग राज्यसत्तेचे वर्तन गैर झाले असे ठरणार व नंतर तत्संबंधी उपाययोजना. पण प्रथम राज्यसत्ता जे कांहीं केले आहे ते योग्य आहे, विधियुक्त आहे असेच म्हणणार, म्हणून राज्यसत्तेचीं कृत्ये या दृष्टीने तपासणारी कांहीं तरी योजना असली पाहिजे. भित ओळंब्यांत आहे की, झुकली आहे हे नजरेने ठरवावयाचे की ओळंबा व दोरी लावून ? तसेच राज्यसत्तेचीं कृत्ये निव्वळ संकेताने तपासावयाचीं की त्याला कांहीं निश्चित लिखित असे प्रमाण ठेवावयाचे हा महत्त्वाचा प्रश्न आहे. राज्यसत्तेच्या अधिकारांवरील मर्यादा दरोबस्त त्यांची सनद करून निश्चित करावयाच्या अगर, परंपरा अलिखित संकेत यांवर, त्या काय आहेत यासाठी अवलंबून राहावयाचे ? कांहीं राज्यांतील घटना संपूर्णपणे लेखनिष्ठ आहेत व त्यांत सर्व मौलिक गोष्टी, मौलिक हक्क यांचा समावेश केलेला आढळतो. राज्यसत्तेचे अधिकार स्पष्ट केलेले असतात, नागरिकहक्कव्यवस्था स्पष्ट केलेली असते. यामुळे राज्यसत्तेला जे काय करावयाचे असेल ते घटनेप्रमाणे आहे असे दाखवावे लागते. विधिमंडळाला अगर विधिविपयक सत्तेला काय करता येईल हे निश्चित सांगता येते. आपले अधिकार व हक्क काय आहेत हे लेखनिष्ठ असल्यामुळे नागरिकांना राज्यकार्य समजण्यास अधिक सुलभ होते. आपल्या हक्कांवर

आतिक्रमण होत असेल तर तत्काळ ते त्यांना कळणें शक्य होतें. सनदेंत हक्कांना स्थान असलें म्हणजे कालांतरानें त्यांना परंपरेची प्रतिष्ठाही प्राप्त होते. सनदेमुळें निश्चिति व परंपरेमुळें प्रतिष्ठा हे दोन्ही भाव समाजांनीं राजकारणांत वावरत असले म्हणजे अभिकारातिक्रम होणें अधिक असंभवनीय होतें.

अलिखित संकेत व परंपरा यांवर राज्यकारभार व विशेषतः मौलिक हक्क व मौलिक बाबी अवलंबून ठेवण्यापेक्षां राज्यकारभार हा लेखनिष्ठ घटनेवर आधारलेला असणें अधिक श्रेयस्कर आहे. लेखनिष्ठ घटना असली तर तिच्यांत बदल करणें कठीण जातें. काळ बदलत असतो व बदललेल्या काळाला अनुसरून घटनेत बदल करावयाचा तर तोही अधिकार वापरणें सुलभ नसतें, असा आक्षेप येण्यासारखा आहे व अमेरिकेच्या संयुक्तसंस्थानांतील अनुभव पुरावा म्हणून कांहीं आक्षेपक देतातही. तेथें १७८७ सालीं प्रथम घटना मंजूर होऊन अंमलांत आली व तेव्हांपासून आतां पर्यंत घटनेत अशा वीस दुरुस्त्या झाल्या. बदललेल्या काळाला अनुसरून कांहीं दुरुस्त्या मूळ घटनेत आवश्यक असूनही झाल्या नाहींत. पण त्याचें कारण घटना लेखनिष्ठ आहे असें नव्हे, तर घटनेत बदल करण्याचा, ती दुरुस्ती करण्याचा जो विधि सांगितलेला आहे तो सुलभ नाहीं. त्या वेळच्या परिस्थितीप्रमाणें केलेली योजना समर्थनीयही ठरेल; पण नंतर ती बदलून, दुरुस्त करून अधिक सुलभ योजना करणें कठीण नव्हतें व नाहीं. घटनेत बदल करण्याचा अधिकार, व तत्संबंधाच्या योजनेत सुलभता या दोन्ही गोष्टी अलीकडे अस्तित्वांत असलेल्या बहुतेक घटनांतून दिसून येतात. घटना केवळ लेखनिष्ठ आहे म्हणून तीत बदल करूं नये अशी प्रवृत्ति उत्पन्न होते हेंही खरें नाहीं. लोकव्यवहार बदलला, समाजाची गरज विद्यमान घटनेनें पुरी पडत नसेल तर घटनेमध्यें बदल व्हावा अशी मागणी अपरिहार्य होते व केवळ बदल करण्याचें तंत्र क्लिष्ट आहे, कष्टाचें आहे, म्हणून बदल करण्याचें कार्य सोडून देण्यांत येतें असेंही होत नाहीं. तथापि दुरुस्ती करण्याची योजना सुलभ असावी हें तितकेंच इष्ट आहे. तसेंच राज्यसत्तेचें कृत्य घटनेला धरून आहे कीं नाहीं हें घटना लेखनिष्ठ असली म्हणजे सांगावें लागतें व ती गोष्ट कुणी करावी हें ठरविणें अडचणीचें आहे. म्हणून घटना लेखनिष्ठ नसावी हेंही म्हणणें बरोबर नाहीं. सरकारी कृत्य घटनेला धरून आहे कीं नाहीं हें ठरविण्याचें काम कांहीं घटनेप्रमाणें विधिमंडळाला आहे. याचा अर्थ कांहींच्या मते विद्यमान सरकारला, विद्यमान राज्यसत्तेलाच तो प्राप्त होतो असा आहे. विधिमंडळांत बहुमत आहे म्हणून तर विद्यमान सरकार कारभार करीत आहे व त्यानें केलेलें कृत्य सनदशीर किंवा गैरसनदशीर, घटनेला धरून कीं विरुद्ध हें

विधिमंडळाने ठरवावयाचे म्हणजेच सरकारनेच ठरवावयाचे असे उघड होते. तथापि हा प्रश्न विधिमंडळातील नाममात्र बहुमताने न ठरवितां, विशिष्ट प्रमाणांत बहुमत मिळाले तरच सरकारी कृत्य सनदशीर ठरावे अशी योजना केली तर वरील आक्षेपाची तीव्रता बरीच कमी होईल. तसेच विशिष्ट संख्येने विधिमंडळातील सभासदानीं एखादा प्रश्न घटनात्मक आहे व त्याचा निर्णय व्हावा अशी मागणी केली तर विद्यमान सत्तेने तो तसा मानून, विधिमंडळाकडून तो वर उल्लेखिलेल्या योजनेप्रमाणे घटनेनुसार आहे असा निर्णय घ्यावा अशी व्यवस्था असावी. याप्रमाणे झाले तर वरील आक्षेपांतील तीव्रता व तथ्य नाहीसे होईल. काही घटनेत राज्यसत्तेने केलेले कृत्य अगर कायदा घटनेविरुद्ध आहे, सबब तो निरर्थक ठरविण्याचा, तो बेकायदेशीर ठरविण्याचा अधिकार न्यायालयांना दिलेला आहे. याचा अर्थ सर्व अखंड सत्ता व घटनेवरील सर्व नियंत्रण न्यायाधिकाऱ्यांचे हातीं जाते, असा काही जण करतात. एका न्यायाधिकाऱ्याने निर्णय घ्यावयाचा तर त्याला हुकूमशहाइटकी सत्ता लाभते. तो जो निर्णय देईल त्यावर कार्यकारी सत्ता अवलंबून राहाणार. तो प्रागतिक वृत्तीचा असेल तर त्याचा निर्णयही प्रागतिक. तो प्रतिगामी असेल तर त्याचा निर्णयही त्याच स्वरूपाचा राहाणार. एकापेक्षा अधिक न्यायाधीश असले तरी त्यांच्या प्रवृत्ति निर्णयावर परिणाम केल्याशिवाय राहात नाहीत. कायद्याचा अर्थ न्यायापेक्षां राजकारणां प्रवृत्तीचे संदर्भाने लावला जातो व निवाडा न्यायपूर्ण निर्णयाऐवजी एक राजकीय निवेदनच असते. न्यायाधिकाऱ्यांनी कायद्याचा अर्थ सांगवा व तो न्यायाधिकाऱ्यांचेच भूमिकेवरून हे केव्हाही दृष्ट आहे व तेवढाच त्यांचा अधिकार असावा. त्यांना, कायदाच कायदेशीर आहे की नाही, तो घटनेला धरून आहे की नाही हे सांगण्याचा अधिकार दिल्याने त्यांच्या निस्पृह बुद्धीला अधिक ताण दिल्यासारखे होते व त्यांच्याबरोबर त्यांच्या प्रवृत्तींना धरून कार्यदे करणे, योजना करणे, कार्यकारी सत्तेला भाग पडते. राजसत्तेला लोकांचा पाठिंबा असूनही ती निष्प्रभ होते. अमेरिकेतील न्यायाधिकाऱ्यांनी अध्यक्ष रूझवेल्ट यांना लोकमताचा पाठिंबा असतानासुद्धा त्यांच्या योजना गैरकायदा ठरवून निष्प्रभ केले. तथापि, ज्या ठिकाणी घटनात्मक बदल करण्याचे तंत्र कष्टाचे आहे, भानगडीचे आहे, तेथेच घटनात्मक प्रश्नांचा निर्णय देण्याचा अधिकार न्यायाधिकाऱ्यांकडे ठेवल्याने वरील परिणाम घडून आले आहेत व येणे शक्य आहे. पण जर घटनात्मक बदल करण्याची व्यवस्था सुलभ असेल, तर घटनात्मक प्रभावात निर्णय देण्याचे काम न्यायालयांवर सोंपविण्यांत धोका नाही. निर्णय विरुद्ध गेल्यास व लोकमताचा पाठिंबा असल्यास घटनेत जरूर तो बदल करून राज्यसत्ता प्रभावी

कार्य करूं शकेल. तात्पर्य, लेखनिष्ठ घटना नागरिकहक्कव्यवस्थेचे दृष्टीने अधिक श्रेयस्कर आहे व योग्य योजनेने तिजविरुद्ध घेतलेले आक्षेप व तिच्या कार्यातील अडचणी दूर करतां येण्यासारख्या आहेत.

जेथे लेखनिष्ठ घटना नाही, तेथे निबंध काम चालते अगर ती व्यवस्था आक्षेप-रहित आहे असेही दिसत नाही. आधुनिक युगांत सर्वत्र लेखनिष्ठच घटना आहेत. लेखनिष्ठ घटना म्हणजे सक्त न बदलणारी असेही मानण्याचें कारण नाही. परंपरेवर, संकेतावर आधारलेली राज्यव्यवस्था वांटेल तशी व वांटेल तेव्हां बदलतां येण्याइतकी ती लवचिक असते असेही नाही. लेखनिष्ठ घटनेत, साधारण कायदे व संघटनात्मक कायदे असे कायद्यांचे दोन भाग कल्पितां येतात. ज्यांचा मूळ घटनाकायद्यांशी संबंध नाही, म्हणजे ज्यायोगे मूळ घटनाकायद्यांत कांहीं दुरुस्ती अगर फरक सुचविला जात नाही अगर होत नाही असे कायदे म्हणजे साधारण कायदे (**Ordinary laws**) होत. ज्या कायद्यांमुळे घटनाकायद्यांत फरक होतो असे कायदे संघटनात्मक कायदे (**Organic laws**) होत. राज्यव्यवस्था लेखनिष्ठ घटनेवर आधारलेली असणे म्हणजे तिचें कार्य, तिची संघटना, तिने चालवावयाचे अधिकार, वगैरे सर्व बाबींचा समावेश लेखांत केलेला असतो व तो लेख म्हणजे त्या राज्याची घटना अगर घटनाकायदा, त्याला अनुसरून राज्यकारभार चालला पाहिजे. राजसत्ता व नागरिक या दोघांनाही अधिकारांच्या दृष्टीने हा लेख म्हणजे सनद असते. राज्यसत्तेला या सनदेविरुद्ध वागण्याचा हक्क नाही व सर्वसामान्य व साधारण कायदे या घटनाकायद्याला अनुसरून अमले पाहिजेत. ते कसे मांडावे व विधिमंडळानें कसे पास करावे यासंबंधीची व्यवस्था घटनाकायद्याला अनुसरून केलेली असते. पण संघटनात्मक कायदे हे घटनेत फेर करणारे असल्यामुळे साहजिक महत्त्वाचे असतात, म्हणून त्या बाबत अधिक दक्षता लेखनिष्ठ घटनेत घेण्यांत येते. ते कसे मांडावे, कोणी मांडावे, व किती बहुमतानें पास व्हावेत यासंबंधी घटनाकायद्यांत अगर त्याला अनुसरून व्यवस्था केलेली असते व ही व्यवस्था सामान्य कायद्यांच्या व्यवस्थेपेक्षा निराळी असते. संघटनात्मक कायदा पास करून घेणें हें सामान्य कायदा पास करून घेण्याइतकें सोपें नसतें व नसलें पाहिजे. घराची रंगसफेती करणें, मूळ रचना कायम ठेवून कमीअधिक सोयी करणें ही गोष्ट व ऐन पाया बदलून अगर त्यांत फरक करून वास्तूचें रचनात्मक स्वरूप बदलणें ही गोष्ट यांत फरक आहे. दोन्ही गोष्टींचा विचार सारख्या महत्त्वाचा असणारच नाही. स्वास्थ्य, भावना, परंपरा व खर्च या सर्वांबाबत अधिक विचार दुसऱ्या प्रकारांत करावा लागतो. पण गरज उत्पन्न झाली,

ती तीव्र झाली की, मनुष्य सर्व करण्यास प्रवृत्त होतो. राज्यकारभारांतमुद्धां हा फरक असला पाहिजे. जें मौलिक व महत्वाचें असतें तें वाटेल तेव्हां व सहसा बदलतां येण्याजोगें असतां कामा नये, व तशी व्यवस्था घटनाकायद्यांत केल्यानें घटना सक्त व न बदलणारी आहे असें मानण्याचें कारण नाही. 'लवचीक' म्हणून समजल्या जाणाऱ्या इंग्लंडच्या घटनेंत वाटेल तो कायदा वाटेल तेव्हां व वांटल तसा पास करून घेतां येतो असाही अनुभव नाही. इंग्लंडची राज्यव्यवस्था अमुक एका कायद्याप्रमाणें चाललेली आहे अगर तिला आधारभूत असा एखादा लेख आहे असें जरी म्हणतां आलें नाही तरी राज्यव्यवस्थेसंबंधी, तिच्या संघटनेसंबंधी, नागरिकअधिकांरांबाबत अनेक कायदे आहेत. फरक एवढाच आहे की, सदरहू घटनेंत सामान्य व संघटनात्मक कायदे असा फरक नाही. म्हणून कुठलाही कायदा कितीही महत्वाचा व मौलिक असो, अगर अगदी सामान्य गोष्टीबाबत असो, तो पास करण्याचा संकल्प एकच, त्यांत फरक नाही. मतदानाचा कायदा व मद्यपानाचा कायदा या दोन्हीनाही एकच संकल्प. त्यांचे पसार करून घेण्याचें विधि दोन नाहीत. येवढ्यावरून घटना 'लवचीक' आहे व वाटेल तो कायदा झटकन पास होऊं शकतो असें मात्र नाही. अनुभवास असें येतें की, खाजगी सभासदांनीं आणलेलीं विलें क्वचित्च पास होतात व खुद्द सरकारनें आणलेली घटनात्मक स्वरूपाचीं विलें वर्षानुवर्षांच्या चर्चेनंतर पसार होतात. राज्यव्यवस्थेबाबत अनेक कायदे असल्यामुळें कोणाला किती अधिकार आहे हें सहज समजून येत नाही. नागरिकांच्या हक्क व अधिकारांबाबत अवश्य तेवढी दक्षता घ्यायवाची व त्यांचें संगोपन व संरक्षण ह्या परिस्थितींत व्हावयाचें. प्रत्यक्ष राज्यकारभार करणारे, प्रत्यक्ष अधिकार, सत्ता चालविणारे ज्यांचे हातांत प्रत्यक्ष सत्ता आहे ते लोक सूत्र व सात्त्विक असतील तरच शक्य आहे. निदान राज्याचें ज्येष्ठ मान्य असणारेच प्रतिनिधि लोक निवडून देतील व आपला त्यांचेवरील अधिकार जागृत राहावा म्हणून दक्ष राहातील तर शक्य आहे. ज्यांच्या हातांत सत्ता येते ते आपण होऊन लोकमताचे भीतीनें नव्हे, नागरिकांचे हक्कांबाबत दक्षता घेतील, सत्तेचा दुरुपयोग करणार नाहीत, न्यायानें वागतील हें संभवनीय नाही; आणि त्यांचें कृत्य घटनेविरुद्ध आहे असें निश्चितपणें, लेखनिष्ठ घटनाकायद्याच्या अभावीं नागरिक सांगू शकत नसल्यामुळें, राज्यकर्त्यांचें अधिकच फावेल. परंपरा, अलिखित संकेत, राज्यकर्ते सोयीस्कर असेल तेव्हां मानतात व नसेल तेव्हां त्यांना कायद्याइतकें महत्त्व नसल्यामुळें बंधनकारक नाहीत म्हणून बाजूला सारतात. नागरिकहक्कव्यवस्था चांगली राहावी, या दृष्टीनें लेखनिष्ठ घटना असणेंच चांगलें.

लोकमत प्रभावी राहिल, लोक आपली राज्यकर्ते निवडण्याची सत्ता व अधिकार जागृत ठेवतील तर नागरिकहक्कांचे संरक्षण होईल, संगोपन होईल, हें वर सांगितलें खरें; पण लोकांमध्ये जागृति, अखंड सावधानता, केवळ त्यांना घटनेत सत्ता दिल्याने अगर तद्विषयक व्यवस्था केल्याने येत नाही. ही व्यवस्था तर हवीच, पण सावधानता, श्रेष्ठ धारिष्ट्य हें स्वभावांत उत्पन्न झालें पाहिजे. लांब बाह्यांचा अंगरखा केल्याने घालणारा आजानुवाद होत नाही अगर डबलब्रस्टचा कोट वापरल्याने दुप्पट धीगणना अंगी येत नाही. लोकांचे अंगांतच हे गुण असले पाहिजेत. अंगचे कांहीं गुण असले म्हणजे 'आगांतुक' पण तत्प्राप्तक अशा गोष्टींचा फार उपयोग होतो. लोक निर्भीड, कर्तव्यदक्ष व धैर्यशील असले म्हणजे कायद्यांतील न्यूनसुद्धां पुरतें करून घेतात. जसे लोक तसे त्यांचे राज्य पतें. समाजांतील लोक-स्वभावाचे प्रतिश्रुत राजकर्त्यांचे स्वभावांत उमटलेले दिसतें. तत्त्वतः समाजव्यवस्था अगर राज्यव्यवस्था कशीही असे, प्रत्यक्ष समाजांत जो व्यवहार घडतो, जे विचार-प्रवाह चालू असतात, जे वर्तन घडत असतें, त्या सर्वांचा संकलित परिणाम होऊन लोकस्वभाव बनत असतो. समाजांत कर्तव्यदक्षतेला मान नसेल, उदासीनवृत्ति वावरत असेल, निर्भीड वृत्ति नसेल तर लोकस्वभावही तसाच होईल. घटनाकायद्यांत कांहीं जरी व्यवस्था असली, किंवा त्याचे अभावी परंपरा व संकेत उज्ज्वल असले तरी लोक जर कळाहीन व कळकट असतील तर त्यांचा कांहीं उपयोग होणार नाही. राज्याचा आदर्श घटनेत अगर परंपरेने किती जरी भव्य व उत्कट ठेवला असला तरी तो प्रत्यक्ष व्यवहारांत सफल करून घ्यावयाचा तर तो लोकांना उमगला पाहिजे आणि उमगून तो सफल करण्याची आकांक्षा मनीं धरून नेटानें प्रयत्न करण्याचें वळण त्यांच्या बुद्धीला असलें पाहिजे. आणि असल्या प्रयत्नांना यश येण्यास समाजांत आर्थिक समता हवी. आर्थिक विषमतेच्या वातावरणांत, आदर्श व्यवस्था सफल करूं पाहणाऱ्यांच्या मार्गांत विघ्नच येतात. तात्पर्य, समाजांतील परिस्थितीचा ठसा राज्यकारभारावर उमटतो. केवळ नागरिकहक्कव्यवस्था घटनेत आहे, राज्यव्यवस्थेत तिला स्थान आहे अगर परंपरेने ती आहे म्हणून ती सर्वस्वी सुरक्षित आहे अगर संगोपिली जाईल असे नाही. काम मिळवण्याचा हक्क घटनेत आहे म्हणून काम मिळेलच असे नाही. कांहीं हक्क मिळवून घ्यावयाचे म्हणजे समाजांत जागृत लोक-मताबरोबर अनेक प्रभावी संस्था असणे जरूर असतें व या दोघांनीं राज्यसत्तेवर नेट धरून वजन आणून कार्य केले तरच शक्य होतें. कांहीं हक्क दोबळ स्वरूपाचे असतात. त्यांचे संरक्षण करण्याकरितां त्यांचे स्थान राज्यव्यवस्थेत असलें म्हणजे

पुरेसैं होतें. मतदानाचा हक्क, क्रांतीचा प्रसंग येईपर्यंत भाषणस्वातंत्र्याचा हक्क, यांचें संरक्षण करण्याकरतां राज्यावर समाजांतील अन्य संस्थांचें दडपण आणण्याची जरूरी नसते.

क्रांतीचाच प्रसंग आला तर सर्व हक्क कांहीं काळ गुंडाळून बाजूला सारले जातात. पण तोपर्यंत कांहीं हक्क कायद्यांत स्थान असल्यामुळें सुरक्षित असतात. चौकशीशिवाय अटक नसावी असा कायदा जेथें आहे, तेथें नागरिकांना विनम्र अटक होत नाही. कोर्टापुढें उभें करावे लागतें, कोर्टात, सरकारला, पकडलेल्या व्यक्तीचा अपराध शाबूत करावा लागतो. कायद्यांत असलेले हक्क स्थगित करण्याकरितां विशिष्ट विधि घटनेंतून ठेवणें शक्य आहे. तशी व्यवस्था असली म्हणजे राजसत्तेला महत्त्वाचे कायदे स्थगित करणें सोपें जात नाही. महत्त्वाचे व मौलिक कायदे बदलण्यासंबंधी काय व्यवस्था असते व असावी याचा विचार मागे घेऊन गेला आहे. कांहीं काळपर्यंत जरी हे कायदे स्थगित करावयाचे राजसत्तेला जरूर वाटलें तरीमुद्दां ते विशिष्ट विधीनें, विशिष्ट पद्धतीनें व्हावें अशी व्यवस्था घटनेंतच असणें श्रेयस्कर आहे. विशेष बहुमत नुसतें बहुमत नव्हे—असेल तरच तहकुत्री कायदा पास समजावा असेंही या व्यवस्थेचें स्वरूप ठेवतां येईल अगर कायदा जरी विधिमंडळांत पास झाला तरी पास झाल्यापासून कांहीं काळ तो अमलांत येणार नाही असेंही स्वरूप या व्यवस्थेचें ठेवतां येईल. असले तहकुत्री कायदे पास केल्यानें अनेक प्रश्न उद्भवतात. त्यांची योग्य वासलात लावण्यासाठीं जरूर ती न्यायादानाची व्यवस्थापण घटनेंत करून ठेवणें जरूर आहे. तसेंच मौलिक गोष्टी व मौलिक हक्कांवर आक्रमण केल्यास, आक्रमकांना शासन करण्याचीही व्यवस्था घटनेंत अशी असावी कीं आक्रमण करून, माफी कायदा पास करून घेणें त्यांना सुलभ जाऊं नये. तहकुत्री कायदे असाधारण परिस्थितींतच करण्याचा प्रसंग येत असल्यामुळें आमलोकमताचा कौल लावून विशेष फायदा होण्यासारखा नसतो. कार्यकारी सत्ता परिस्थितीचा, भावनांचा फायदा घेऊन लोकमताची दिशाभूल करणें शक्य असतें. जे हितसंबंध राज्यांत प्रभावी असतात व ज्यांच्या इशान्यावर राज्यसत्ता वागत असते, ते सत्त्व असतात, व आपली साधनसामुग्री उपयोगांत आणून सरकारचे बाजूनें लोकमत मिळविण्याचे कामीं दक्ष असतात. वस्तुस्थिति सरकार लोकांपुढें मांडीत नाही. आपल्या प्रचारी निवेदनानें लोकमत विवेकी न राहिल अशी कोशीस करीत असतें. सरकारनें योजलेल्या तहकुत्री कायद्यावर वाजवी व विवेकी टीका होणें जरूर आहे. कारण महत्त्वाचा व मौलिक हक्कांचा संबंध त्यांत असतो. म्हणून योग्य टीका

करण्याला वेळ व वाव मिळेल अशी व्यवस्था घटनेत असली पाहिजे. आमलोक-मताचा कौल असाधारण परिस्थितीत विवेकपूर्ण असण्याचा संभव कमी. निव्वळ विधिमंडळांतील बहुमतावर कायदे करण्याचा अधिकार असला तरी बहुमताचे जोरावर सत्तेचा दुरुपयोग करण्याचा अधिकार राज्यसत्तेला असणे इष्ट नाही, व बहुमताने झाले म्हणून अन्याय न्याय ठरत नाही. सत्तेचा दुरुपयोग न होईल या दृष्टीने जेवढी नियंत्रणे व जेवढी व्यवस्था घटनेतच हक्कसंरक्षणाचे दृष्टीने करण्यासारखी असेल ती केल्यानंतर हक्कसंरक्षणाचा अखेरचा आधार म्हणजे व्यक्तीचे शील. नागरिक व्यक्तिशः कर्तव्यदक्ष, जागृत व धैर्यशील असतील व समाजांतील त्यांच्या संस्था संघटित व सामर्थ्यवान् असतील तर राज्यांतील राज्यसत्तेला त्यांच्या मौलिक हक्कव्यवस्थेत अकारण व अन्याय्य बाध आणणे अशक्य होईल.

वरील विचारसरणीत हक्कसंगोपन व हक्कसंरक्षण यांचा विचार केवळ राजकीय दृष्टीने झालेला आहे. त्याचबरोबर राज्य व नागरिक यांच्यांत मौलिक एकता आहे, हितैक्य आहे असे उघड मानले आहे. राज्य व नागरिक यांच्यांत मौलिक एकता व हितैक्य असले पाहिजे व ते असले हा हेतु धरून राज्यव्यवस्था व प्रत्यक्ष व्यवहार होणे इष्ट आहे. तथापि वस्तुस्थितीत आधुनिक जगांतील राज्यांत अशी हितैक्यता दिसून येत नाही. समाजांत आर्थिक विपमता वास करीत असल्यामुळे मौलिक हितैक्य तर नाहीच उलट हितविरोधच दिसून येतो. विद्यमान न्यायदानपद्धतीने व मिळकती-बाबत उपलब्ध असलेल्या कायद्यामुळे हा हितविरोध कमी न होता वाढतच जातो. जोंपर्यंत समाजांत राजकीय संस्थांवर भर देण्यांत येत आहे तोंपर्यंत समाजांतील सत्ता साहजिक राजकीय संस्थांतच राहिल, तेथेच तिचे केंद्रीकरण होईल व तिचा कायदेशीर उपयोग करण्याचा हक्क अधिकाधिक प्रमाणांत त्या संस्थांचेच हाती येईल. तसे होत गेले म्हणजे आणखी हितविरोध वाढेल व मौलिक एकता व हितैक्य प्रस्थापित करणे अधिक कठीण होईल. सोव्हिएट रशिया वगळल्यास आधुनिक राज्य ही आजच्या स्थितीत अशी घटना आहे की त्यांतील सत्ता, आर्थिक विपमतेचे वातावरण समाजांत असल्यामुळे, समतेच्या भावाने वापरली जात नाही. राज्य हे सर्व समाजांचे यथार्थ प्रतिनिधि हा त्याचा दावा विद्यमान जगांत त्याला अद्यापि खरा करून दाखविता आला नाही. त्याचे कायदे कमीजास्त प्रमाणांत संपन्नांचेच पाठीराखे झाले आहेत. विपन्नांकडे त्यांनी यथार्थपणे लक्ष दिलेले नाही हे सर्व खरे आहे. तथापि मौलिक एकता होईल, मौलिक हितैक्य होईल या दृष्टीने आधुनिक राज्यांचे परिवर्तन करण्यासाठी संघनिष्ठ समाजसत्तावादी जो उपाय सुचवितात तो अचूक आहे असे

म्हणतां येणार नाही. समाजांत जीं मुख्य कायें चालतात त्यांचें कार्यपरत्वे संघटन होऊन, त्या सर्व संघटनांच्या प्रतिनिधिसमूहानें राजसत्ता, राज्याधिकार चालवावा हा त्यांचा उपाय आहे. परंतु नुसतें संघटन करणें एवढ्याने काम भागणार नाही. कोणतें कार्य समाजाचे दृष्टीनें किती महत्वाचें, याचें मापन करणें सोपें नाही. अन्न अवश्य म्हणून तें उत्पन्न करणारे शेतकरी यांचें महत्त्व किती ? औषधोपचार न केले तर मृत्यु म्हणून जिवंत ठेवणारे, स्वास्थ्य राखणारे वैद्य यांचें महत्त्व किती ? वस्त्रें तयार करणारे मजूर यांचें महत्त्व किती ? नांगरादिकांची यंत्रसासुध्री तयार करणाऱ्या मजुरांचें महत्त्व किती ? कोणत्या संघटनाला किती प्रतिनिधि दिले म्हणजे विप्रमत्ता येणार नाही हें कसे ठरवावयाचें ? पुनः माणसें नुसतीं उत्पादक स्वरूपांतच विचारांत घेऊन भागणार नाही. तीं उपभोगी आहेत याही गोष्टीचा विचार झाला पाहिजे. मनुष्याच्या गरजा व तो उत्पादन करित असलेल्या वस्तु यांचा हल्लींच्या युगांत संबंध नसतो म्हणून त्याचें द्विविध स्वरूप लक्षांत घ्यावें लागतें. उत्पादक सर्व नसतात, पण उपभोगी सर्व असतात. उपभोगांत हितैक्य जास्त. गरजेच्या दृष्टीनें प्रादेशिक सारखेपणाही जास्त. एका शहरांत राहाणारे सर्व नागरिक, स्वच्छता, आरोग्य, उत्कृष्ट रस्ते, उद्यानें, शाला-गृहे वगैरे बाबतींत हितैक्याच्या दृष्टीनें समभावी असतात. उलट उत्पादक या नात्यानें अनेकांचे अनेक हितसंबंध वेगळे असतात. त्यांत सारखेपणा नसतो. या दृष्टीनें विचार करतां मागे सांगितल्याप्रमाणें राज्यव्यवस्था ही कार्यपरत्वे निवडलेल्या संघटनेवर आधारलेली ठेवणें योग्य व फलदायी होणार नाही. ज्यांत हितसंबंधाचे दृष्टीनें जास्तीत जास्त सारखेपणा व सार्वजनिकता येणें शक्य आहे असेच क्षेत्रांत राज्याचा पाया असला पाहिजे. याचा अर्थ असा नव्हे कीं, मनुष्याचे जे निरनिराळे हितसंबंध आहेत व ज्यांत सारखेपणा नाही ते महत्त्वाचे नाहीत अगर त्यांचा विचारही होऊं नये. योग्य ती दक्षता व संरक्षणें उपलब्ध करून समाजांतील सत्ता, निर्णयामक सत्ता प्रादेशिक दृष्ट्या निर्माण केलेल्या संघटनेवर आधारलेल्या राज्याचे हातीं देणें श्रेयस्कर आहे. समाजांतील सामाजिक व सार्वजनिक हितसंबंधांचें नियंत्रण व व्यवस्था असल्या स्वरूपाच्या राज्याच्या हातीं देण्यानें राज्यकारभारांत सुलभताच येते.

मुख्य उद्देश, सत्तेचें केंद्रीकरण होतें व त्यामुळे मौलिक एकता व हितैक्य प्रस्थापित होणें दुर्घट होतें तें टळावें हाच असेल तर प्रादेशिक राज्यावर कांहीं मर्यादा घालून तो घडवून आणतां येईल. या मर्यादांच्या स्वरूपाचा विचार यापूर्वी केलाच आहे. सत्तेचें विकेंद्रीकरण करून व पूर्वविचारयोजना आवश्यक करून, नागरिक-हक्कव्यवस्था बलवान् करून, राज्यसत्तेच्या अधिकाराला मर्यादा घालतां येतील.

राज्यांतील होणान्या निर्णयांना मान्यता देण्याचें काम, नोंद करण्याचें काम, प्रादेशिक संघटनेवर निवडून आलेल्या विधिमंडळाकडेच ठेवणें इष्ट व सोयीचें आहे. या व्यवस्थेचा दुरुपयोग होतो हें खरें, पण त्यांत प्रत्यक्ष राज्यकारभाच्या दृष्टीनें व नागरिकांचे दृष्टीनें सोय आहे व सर्व राज्यकारभार समजण्यास नागरिकांना सुलभ जातें. दक्ष नागरिकवर्ग, नागरिकहक्कांवर आक्रमण करणें राज्यसत्तेला अवघड व धोक्याचें आहे ह्याची तिला जाणीव, असें असलें म्हणजे वरील व्यवस्थेचा दुरुपयोग करणें सोपें जाणार नाही. योग्य शिक्षण मिळालेला नागरिक दक्ष राहून राजसत्तेस इष्ट ध्येयानुसार कार्य करण्यास भाग पाडणाराच असतो. अखेरीस सर्व आवश्यक व म्हणून नैसर्गिक मानलेल्या हक्कांचा खरा आधार, दक्ष नागरिक हाच आहे. समाजांत हितैक्यता स्थापन करण्याचे दृष्टीनें खरी चालना देणारी शक्ति म्हणजे कर्तव्यदक्ष नागरिकच होय. विकेंद्रीकरणानें राज्यकारभारांत भाग घेणारे अनेक होतात, व त्यांना इष्ट तें तें घडवून आणण्याची अधिक संधि मिळतें. प्रादेशिक दृष्ट्या राज्यव्यवस्था झाली म्हणजे व्यक्तिस्वातंत्र्य नष्ट होतें, असें नाही, तसेंच कार्यपरत्वे जें स्वातंत्र्य समाजांत असेल तेंही नष्ट होतें असें नाही. प्रादेशिक ऐक्यतेवर राज्य आधारलें आहे म्हणून अन्य गोष्टींचा विचारच करावयाचा नाही असें मानण्याचें कारण नाही. ही व्यवस्था राज्यकारभाराचे दृष्टीनें सर्वांत सोयीची ठरली आहे. कार्यपरत्वे झालेल्या संघटनेवर राज्यव्यवस्था आधारलेली असली म्हणजे तींत जबाबदारी येतच असें नाही. राज्य जबाबदार करावयाचें तर त्याचें सत्ताहरण करून नाही, तर ती सत्ता त्यानें कशी वापरावी याचा निर्णय घेऊनच. सक्तीनें, आपल्या हातीं असलेल्या शक्तीच्या जेरावर राज्य आपला हुकूम मानण्यास लोकांना भाग पाडतें, अशी व अशा स्वरूपाची सत्ता असणें हुकुमी सत्ता असणें हें तर राज्याचें मुख्य लक्षण आहे; फणा काढतो म्हणूनच नाग, नाहीं तर मोठ्या आकाराचें गांडूळच म्हणणें योग्य होईल. ही हुकुमी सत्ता, राज्य-संघटन कोणत्याही तत्त्वावर झालेलें असो, कशी वापरली जाते यावरच, राज्य जबाबदार आहे की नाहीं हें ठरतें. ही सत्ता कशी वापरली जावी, यासंबंधीं मतभेद असतात, म्हणून तर पक्ष उत्पन्न होतात. समाजांतील नानाविध मतांचा समन्वय व समास घडवून आणण्याचें काम राज्याचें असतें; व त्या कार्यांत न्यायबुद्धीनें वर्तन केल्यानेंच राज्य जबाबदार स्वरूपाचें होतें. समन्वयाचें कार्य करतांना राज्याचा सर्व हितसंबंधांशीं, सर्व मतप्रणालींशीं संबंध येतो व असा संबंध जितक्या जास्त प्रमाणांत येईल व जितक्या प्रत्यक्ष रीतीनें, सुलभतेनें येईल, तितकें हें कार्य राज्य चांगल्या रीतीनें करूं शकेल. या दृष्टीनें विचार करतां प्रादेशिक ऐक्यतेवर आधारलेल्या राज्यव्यवस्थेचें महत्त्व अधिक आहे. सर्व तऱ्हेच्या

समाजांतील मतांशीं व हितांशीं या व्यवस्थेंत राज्याचा संबंध येतो. त्यांचा समन्वय करतांना त्यांतील अनेक हितसंबंधांच्या छटा राज्यांत दिसूं लागतात. कारण हे सर्व हितसंबंध समन्वयाचे क्रियेंत आलेले असतात. नानाविध धान्यांचें कडबोळें असलें तरी कांहीं धान्यांची चव त्यांत ठळकपणें लागते. कारण तीं सर्व संमिश्रणाच्या क्रियेंत आलेलीं असतात. राज्याचें समान्वयाचें कार्य यथार्थपणें होण्यासाठीं सर्व हितांशीं त्याचा संबंध असला पाहिजे व समन्वयांत न्यायबुद्धि आली म्हणजे राज्यकार्य स्वादिष्ट होतें, त्याबद्दल सर्वांना रुचि उत्पन्न होते. समाजांत कार्यपरत्वे निर्माण झालेल्या संघटनांना स्वायत्तता देऊन, प्रादेशिक राज्याचा सर्वोपर नियंत्रण ठेवण्याचा अधिकार कायम ठेवून केलेल्या व्यवस्थेंत मौलिक एकता व मौलिक हितैक्य जास्तीत जास्त प्रस्थापित होण्याचा संभव आहे. समाज हा कांहीं सर्व दृष्टींनीं एकजिनसी नाही, या स्थितींत नागरिकहक्कव्यवस्थेचा विचार करतांना नागरिक ही एक व्यक्ति, नागरिक हा एक संघाचा सभासद, व नागरिक हा राज्याचा एक नागरिक या तिन्ही अवस्था लक्षांत घेतल्या पाहिजेत. व्यक्ति ही सामाजिक खरी, तथापि कांहीं जीवन, कांहीं हितसंबंध इतके खाजगी असतात कीं, त्यांत इतरांचा संबंध येत नाही. तेथें ती अगदीं एकाकी अशी वागते. संघांत येऊन ती आपल्या व्यक्तित्वाचा आविष्कार करीत असते. या दोन्ही अवस्थेंत व्यक्तीचे हक्क स्पष्ट करणें जरूर असतें. समाजांतील एक व्यक्ति याही नात्यांनं, समाजहिताच्या दृष्टीनं हक्क स्पष्ट करणें जरूर असतें. व्यक्तीला मनास येईल त्याप्रमाणें वागण्याचें स्वातंत्र्य देणें अनिष्ट; तसेंच समाजांतील संघ व संस्था यांनाही वाटेल तसें वागण्याचा हक्क अगर स्वातंत्र्य देणें अनिष्ट आहे. तसें झालें तर समाजांत सुरक्षितता राहणार नाही. मनगटाचे जोरावर सर्व गोष्टींचा निकाल लागेल हें अनिष्ट म्हणून समाजांत कांहीं तरी संकेत कांहीं तरी नियम, सर्वांनीं पाळले पाहिजेत, व त्यांना अनुसरून सर्वांनीं वागलें पाहिजे. हे सर्वसाधारण व सार्वजनिक नियम सर्वांनीं पाळावे, हें पाहण्याचें कार्य, त्याचप्रमाणे त्या नियमांचा अर्थ करण्याचें कार्य करण्यासाठीं समाजाचें असें एक संघटन, अशी एक व्यवस्था आवश्यक आहे व ही व्यवस्था उभारतांना, हें संघटन तयार करतांना समाजांतील व्यक्ति व अन्य संघ यांचें इष्ट तें स्वातंत्र्य राहिल, समाजांत इष्ट ती समता राहिल, इतकी व्यवस्था खुद्द त्या घटनेंतच केली पाहिजे. संघटनेच्या शरिराचा तो एक भागच असला पाहिजे. समाजांतील व्यक्ति व गट, सर्व अगदीं तुल्यबल नसतात. अधिक बलवान् व्यक्ति व अधिक बलवान् गट, आपल्या बलाचे जोरावर राज्यकारभारास आपल्या हिताच्या दृष्टीनं वळण लावतात. हें टाळावें व समाजांतील

साधनसामुग्री राज्यसत्तेने जास्तीत जास्त लोकांना उपयोगी पडेल या दृष्टीने वापरावी व अशाच रीतीने राज्यकारभार हांकावा, यासाठी नागरिकहक्कव्यवस्था ही राज्य-व्यवस्थेचा राज्यसंघटनेचा एक भागच असला पाहिजे. हातपाय अस्थिचर्म राहून पोट नौबत होणे हे आरोग्याचे लक्षण नाही. पोट व इतर अवयव, या इसापच्या गोष्टीचे तात्पर्य राज्यशास्त्राचे दृष्टीने अत्यंत महत्त्वाचे आहे. राज्याची मौलिक एकता अगदी समर्पक रीतीने त्यांत दाखविलेली आहे.

: स्वातंत्र्य व समता :

मागील प्रकरणांत नागरिकधर्म व नागरिकहक्क यांचा विचार केला. व्यक्तीला तिच्या विकासासाठी, आत्मोन्नतीसाठी कांहीं गोष्टींची जरूरी असते. त्या दृष्टीने विचार करतांना आलेल्या अनुभव लक्षांत घेऊन कांहीं अधिकार, कांहीं हक्क, नागरिकांना आवश्यक आहेत व ते असतील तरच त्यांचे जीवन त्यांच्या दृष्टीने पूर्ण होणे, विकसित होणे शक्य आहे हेही लक्षांत आले. समाजांत याप्रमाणे नागरिकांना हक्क असतील, विकसनाला व उन्नतीला वाव असेल तर एक विशिष्ट वातावरण समाजांत निर्माण होतें. या वातावरणांत नागरिकांना मोकळे वाटतें. प्रयत्नांना प्रसन्नता येते. आकांक्षांना अशक्यता भेवडावीत नाही. प्रवृत्तींना सफलता स्वागत करित आहे असे वाटतें. हे वातावरण कायम राहाणे म्हणजे स्वातंत्र्याचे वातावरण कायम राहाण्यासारखे आहे. नागरिकहक्कव्यवस्था समाजांत आहे म्हणून हे वातावरण उत्पन्न होत असल्यामुळे स्वातंत्र्य हे नागरिकहक्कांचे फल आहे असे म्हटले तर गैर नाही. नागरिकहक्कांवर आधारलेल्या राज्यांत स्वातंत्र्य हे राज्यव्यवस्थेतच नागरिकांना मिळतें. एवंगुण-विशिष्ट राज्यांत नागरिकांच्या व्यक्तित्वाला वाव राहिल, मोकळेपणा वाटेल. त्यांना आपल्या प्रवृत्त्यनुसार वागत असतांना मिळालेल्या अनुभवाचा फायदा समाजाला देतां येईल. आपले म्हणणे, आपला अभिप्राय मांडून समाजाचे धोरण सुयोग्य ठेवण्यास मदत करतां येईल. राज्यकारमारांतील कामकाज न्याहाळातां येईल. राज्यसत्ता जी धोरणे स्वीकारील त्यांची कारणे व तत्संबंधीची सर्व प्रस्तुत माहिती नागरिकांपुढे येईल. आपल्याला न कळत गफळत करून राज्यकारभार चालणार नाही अशी ग्वाही नागरिकांना असल्यामुळे सुरक्षितता वाटेल. विधायक कर्तृत्व दाखले जाणार नाही. ज्याला त्याला आपल्यांत कांही विशेष करामत करण्याची शक्ति आहे असे वाटत असेल त्याला अकारण प्रतिबंध नसल्यामुळे पराक्रम करून दाखविण्याला संधि मिळेल. या सर्व गोष्टी होऊं देणे म्हणजेच स्वातंत्र्य देणे आहे, त्याचा उपभोग घेऊं देणे आहे; स्वातंत्र्य असलेल्या राज्यांत कारभार व फायदा नागरिकांच्या सोयीचा,

व्यक्तिमत्त्वाचा विचार करूनच काम करतात. नागरिकहक्कव्यवस्थेवर राज्य आधारलेलें असलें म्हणजे कारभार व कायदा नागरिकआकांक्षांच्या अनुरोधानें चालतात व स्वातंत्र्य असल्यामुळें आकांक्षांना आशापूर्ण वातावरण उपलब्ध होतें. स्वातंत्र्य म्हणजे मोकळें व कर्तृत्वोत्तेजक वातावरण. पण स्वातंत्र्य म्हणजे बंधनांचा अभाव, हें त्याचें स्वरूपही महत्त्वाचें आहे. समाज हा भाव निर्माण झाला म्हणजे मर्यादा व नियमन हीं आलींच. सर्व माणसें संपूर्णपणें वेगळीं अशीं वागूं शकत नाहीत. दोन माणसें एके ठिकाणीं आलीं कीं मर्यादा उत्पन्न होते, कांहीं समाईक असें उत्पन्न होतें. अनेक एका ठिकाणीं आले म्हणजे हें समाईकाचें क्षेत्र वाढतें. अनेक गोष्टी सर्वांना साधारण व समान होतात. माणसांची प्रवृत्ति जमावानें राहाण्याची आहे व याचा परिणाम म्हणजे जमावाच्या आयुष्यांत, समाजाच्या व्यवहारांत नियमनाची जरूरी अपरिहार्य होते. कारण ज्या गोष्टी समाईक आहेत, ज्यांत सर्वांचे असे कांहीं हित-संबंध आहेत त्यांचें नियमन करणें अवश्य होतें. नियमनाशिवाय जमाव अगर समाज असणें अशक्य आहे. सर्वांच्या वागणुकीसाठीं कांहीं नियम व कांहीं व्यवस्था असणें हें अपरिहार्य व इष्ट आहे हें खरें, तथापि या नियमांचें, या व्यवस्थेचें यथार्थत्व व्यक्तींना समजलें पाहिजे व त्यांना तें सामान्यतः मान्य होईल असेंच असलें पाहिजे. नियमन व व्यवस्था म्हणजे बंधन हें खरें. तथापि कांहीं बंधनांनीं व्यक्तिशः आपलें स्वातंत्र्य मर्यादित झालें अगर त्यावर आक्रमण झालें असें वाटत नाही. कारण सदरहू बंधनांतील सामाजिक यथार्थता त्यांना पटलेली असते. कायद्यांत एका माणसानें दुसऱ्यास मारूं नये, त्याचा खून करूं नये, त्याची बेअब्रू करूं नये हीं बंधनें आहेत म्हणून कुणाला आपलें स्वातंत्र्य मर्यादित झालें व आपला विकास थांबला असें वाटत नाही. रात्री दिव्याशिवाय पायगाडी हांकरूं नये या बंधनानें कोणा कर्वाची प्रतिभा थंडावत नाही. मुलांना सक्तीनें शिक्षण दिलें पाहिजे या बंधनानें आईबापांना आपलें मुलांवरील वात्सल्य कोणीं हिरावून नेलें असें वाटत नाही. प्राप्तीवर कर देण्याचें बंधन घातलें म्हणून आपली लायकी, आपले गुण कमी झाले असें कोणाला वाटत नाही. समाजाच्या दृष्टीनें योग्य जीवनासाठीं काय बंधनें असावीत हें अनुभवानें उपलब्ध झालें आहे. असल्या बंधनांचा स्वीकार समजानें व्यवस्थेसाठीं केला तर त्यांत गैर नाही. स्वातंत्र्यावरही मर्यादा आहे, पण तिचें सामाजिक यथार्थत्व अनुभवानें सिद्ध झालें असल्यामुळें ती समर्थनीय व इष्ट ठरते. या मर्यादेमुळें स्वातंत्र्यानें जें मिळवावयाचें, जें साधवायाचें त्याचा नाश होतो असें मात्र नाही. साध्य सफल करून घेण्यासाठीं अवश्य तें वातावरण कायम राहाण्याकडेच या गोष्टींचा परिणाम होतो.

काही बंधने इष्ट व समर्थनीय असतात म्हणून राज्यसत्तेने आज्ञापिलेले प्रत्येक बंधन अगर आंखलेली प्रत्येक मर्यादा तशी असते असें मात्र नाही. प्रत्येक बंधन घालतांना राज्यसत्ता सार्वजनिक हिताचीच सत्र सांगत असते. विशिष्ट जातीच्याच किंवा विशिष्ट धर्माच्याच लोकांना विशिष्ट खात्यांत नोकऱ्या देण्यांत राज्यसत्ता जरी सार्वजनिक हिताचीच बाब सांगत असली तरी वस्तुतः ही गोष्ट स्वातंत्र्याला विरोधक आहे. समाजांत प्रत्येक व्यक्तीला कर्तृत्वाने अधिकार व सन्मान मिळण्याला कायदेशीर प्रतिबंध असतां कामा नये. तसा ठेवणें म्हणजे त्याच्या स्वातंत्र्याला अयोग्य मर्यादा घालणें आहे. फक्त मिळकतीचे मालकांनाच मतदानाचा हक्क ठेवणें म्हणजे सार्वजनिक हित साधलें जातें असें कोणीही म्हणणार नाही. उलट प्रत्येक नागरिकाला जो मतदानहक्क असावा तोच हिरावून घेणें, तो त्यास न देणें म्हणजे त्याच्या स्वातंत्र्यावर आक्रमणच आहे. सार्वजनिक हितार्थ सभावंदी करणें अगर संघस्थापना ब्रकायंदशीर ठरविणें याचा अर्थ व्यक्तींना संघशः कार्य करण्याचे, आपला विकास करण्याचे स्वातंत्र्यापासून वंचित करण्यासारखेंच आहे. त्यांचीं नागरिकांचीं कर्तव्ये पार पाडण्यास त्यांना संधि न देण्यासारखें आहे. सार्वजनिक हिताचा उच्चार केल्यानें घातलेलीं बंधनें समर्थनीय ठरत नाहीत. पूजा करून अगर भिसमिष्टा म्हणून जनावराची हत्या केल्यानें त्यांतील हिंसा कमी होत नाही. ज्यांच्यावर बंधनें परिणाम करणार आहेत, ज्यांना मर्यादा जाचणार आहेत, त्यांच्या सल्ल्याशिवाय, त्यांच्या समतीशिवाय, राज्यसत्तेनें घातलेलीं बंधनें ही स्वातंत्र्यावर आक्रमकच ठरतात. सल्लामसलतीनंतर, अभिप्रायांचा विचारविनिमय झाल्यानंतर घातलेल्या बंधनांतील कडवटपणा थोडासा कमी होतो. नागरिकांना आवश्यकता जरी पटली नाही, तरी आपला विचार घेतला गेला होता हें एक समाधान वाटत असतें व तें राज्यसत्तेच्या दृष्टीनें महत्त्वाचें आहे. अजिबात नागरिकांना न विचारतां, त्यांचें म्हणणें मांडण्याला वाव न देतां, टीकेला अवकाश न देतां, राज्यसत्तेनें बंधनें घालणें अगर हुकूम फर्माविणें यांत नागरिकांच्या स्वातंत्र्यावर आक्रमण होतें एवढेंच नव्हे तर त्यांना आपण गुलाम आहोंत, आपलें सर्वच स्वातंत्र्य अर्थहीन आहे, याची जाणीव करून देण्यासारखें होतें. स्वातंत्र्य म्हणजे राज्यसत्तेचे जे हुकूम जाचक नाहीत, अगर स्वातंत्र्यावर आक्रमण करणार नाहीत ते पाळणें, त्यांना मान्यता देणें एवढेंच नव्हे. नागरिकाला राज्यसत्तेनें एखादे धोरण योग्य अगर अवश्य ठरविलें येवढ्यानें त्यानें तें तसें मानलें पाहिजे असें नाही. धोरणाचा परिणाम त्याच्यावर होत असल्यामुळे त्या बाबींतील त्याचा अभिप्राय, त्याचा अनुभव, हाच त्याच्या दृष्टीनें महत्त्वाचा आहे. एकच

पदार्थ कोणाला अति तिखट वाटेल, कोणाला बेताचा वाटेल, कोणाला मिळमिळीत वाटेल. ज्याची त्याची रुचि व अनुभव ही वैयक्तिक बाब आहे. राज्यसत्तेच्या धोरण ठरविण्याच्या क्रियेत आपला अभिप्राय, आपला अनुभव ग्रथित झाला आहे अशी जाणीव नागरिकाला झाली म्हणजे ते धोरण स्वीकारणें, त्याला मान्यता देणें, यांत आत्मगौरवाचा भाव उत्पन्न होतो. स्वतःला योग्य वाटलें, पटलें, म्हणून ते मानलें यांत नागरिकाचें व्यक्तित्व राहून राज्याची प्रतिष्ठा वाढते. समाजांत राहावयाचें म्हणजे कांहीं बंधनें पाळावीं लागतात, हें प्रत्येकाला कळतें व मान्यही असतें. रस्त्याच्या डाव्या बाजूनें गाडी हांकली पाहिजे, जन्माची नोंद केली पाहिजे, मुलांना शाळेंत घातलें पाहिजे हीं व असलीं बंधनें त्रासदायक वाटलीं तरी नागरिकाला, त्यांच्या इच्छेविरुद्ध कांहीं तरी आंगठ गोष्ट जबरदस्तीनें करण्यास राज्यसत्ता भाग पाडीत आहे, असें वाटत नाहीं. असली कोणतीही गोष्ट अगर बंधन अशा स्वरूपाचें नसतें कीं, त्याचे मनाला कष्ट व्हावेत व त्याचें मनस्वास्थ्य बिघडावें; यामुळेच ते बंधन त्यांस अनिष्ट व असह्य वाटत नाहीं. मनुष्याला जें योग्य वाटतें, जें करावेंसें वाटतें, त्यांतच जर राज्यसत्तेच्या बंधनानें प्रतिबंध आला, अडथळा उत्पन्न झाला, तर साहजिक त्याच्या मनांत क्षोभ उत्पन्न होतो, घडी बिघडली असें वाटतें व सरकारी कृत्य त्याच्या दृष्टीनें त्याच्या स्वातंत्र्यावर आक्रमणच वाटतें, आपल्या प्रगतीच्या मार्गांत, विकासाच्या मार्गांत हीं बंधनें विफलता उत्पन्न करणारीं म्हणून तीं अनिष्ट व असह्य वाटतात. प्रत्येक व्यक्तीला कांहीं तरी करावेंसें वाटतें, कांहीं तरी कर्तृत्व दाखवावेंसें वाटतें व त्या दृष्टीनें प्रत्येकजण आपल्या आयुष्यांत संधि असावी अशी अपेक्षा करीत असतो. व्यक्तीमधील ही चालनाबुद्धि, ही कर्तृत्वाची आकांक्षा, समाजामध्यें प्रभावी राहाणें अत्यंत जरूर असतें. त्यांना दडपून टाकणारी, त्यांना खची करणारी बंधनें अगर मर्यादा निर्माण करणें म्हणजे स्वातंत्र्य नष्ट करण्यासारखें आहे. ज्यांचीं मनें सुन्न झालीं आहेत, विचारविन्मुख झालीं आहेत ते नागरिकधर्म यथार्थपणें आचरण करूं शकत नाहीत. नागरिकांनीं आपलीं मनें जागृत ठेवलीं पाहिजेत, आपली बुद्धि सजीव ठेवली पाहिजे. नागरिकांत विचार करण्याची संवय उत्पन्न केली पाहिजे, म्हणजेच समाजांत अखंड चालना राहिल. सारासार विचार करून वागण्याची आवश्यकता समाजाला सतत वाटली पाहिजे. आपल्या मताप्रमाणें व सद-सद्विवेकबुद्धीप्रमाणें वागणारीं माणसें समाजांत असतील व समाजालाच तसें वळण असेल तरच नागरिकधर्म चांगल्या रीतीनें आचरिला जाईल. सर्वसामान्य नागरिकांनीं सारासार विचार करून स्वबुद्धीनें वागावें व तसें वागण्यास त्यांना समाजांत उत्तेजन मिळावें यांतच खरें स्वातंत्र्य आहे.

स्वातंत्र्यासाठी राज्याचे कार्यक्षेत्र मर्यादित करण्याचे कारण नाही किंवा त्या मर्यादा कायम निश्चित करण्याचे सुद्धा कारण नाही. नागरिकांच्या अभिप्रायाने राज्य-कारभाराचे धोरण निश्चित झाले पाहिजे असे म्हटल्यानंतर, परिस्थितीप्रमाणे राज्याचे कार्यक्षेत्र ठरले जाईल हे उघड आहे. व्यक्ति ही सामाजिक आहे म्हणून तिचे वर्तनही सामाजिक परिणाम घडविणारे असते. या दृष्टीने सामाजिक वर्तन म्हणून त्यावर नियमन करण्याचा अधिकार राज्याला येतो. तथापि निव्वळ अनुत्साही, आशापालक असा नागरिक न राहाता त्याने दक्ष व कार्यनिष्ठ नागरिक व्हावे यासाठी कांही बाबतीत नियमन न ठेवणे जरूर आहे, कांही स्वातंत्र्य देणे आवश्यक आहे व हे स्वातंत्र्य अखंड सावधानता असेल तरच टिकते. समाजात स्वातंत्र्य यात विरोधाभास आहे. समाज म्हणजे नियंत्रण, व्यवस्था, पण या बंधनांतच मोक्ष असतो. अंगावर चिलखत घातले म्हणजे ओझे वाटते, पण त्यानेच संरक्षण होते. ढालीसाठी एक हात गुंतवावा तेव्हा दुसऱ्या हाताने कर्तृत्वाची तलवार चालविता येते. स्वातंत्र्याची बंधने दुसऱ्याच्या स्वातंत्र्यासाठीच असतात. माझ्या स्वातंत्र्याचा उपयोग दुसऱ्याचे स्वातंत्र्य नष्ट करण्यात होता कामा नये हे बंधन माझे स्वातंत्र्य मला लाभवे, यासाठी आहे. माझ्या स्वातंत्र्याचा उपयोग वरील बंधन पाळून मी माझ्या विकासाचा मार्ग चोखाळण्यासाठी करण्यास मोकळा आहे. माझा वर्तनक्रम ठरविण्यास मला पूर्ण स्वातंत्र्य आहे. मला माझ्यात जे कांही श्रेष्ठ आहे, जे उत्कृष्ट आहे त्याचे विकसन करून जीवन सफल करण्याइतके हे स्वातंत्र्य व्यापक व अर्थपूर्ण असले पाहिजे. इतके व एवंगुण-विशिष्ट स्वातंत्र्य समाजात असावे. असे असून त्याचा सदुपयोग सर्वच नागरिक करतील असे नाही. अगदी घराला लागून देऊळ झाले म्हणजे भक्ति उत्पन्न होते अगर देवळांत भक्त जातात असे नाही. वस्तीत देऊळ असल्याने नास्तिकपणा देवळाभावी आला असे मात्र म्हणता येणार नाही. संधीच्या अभावी, योग्य स्वातंत्र्याच्या अभावी जीवन विफल झाले, असे म्हणण्याचा प्रसंग समाजात येऊ नये. स्वातंत्र्य म्हणजे मनुष्याला त्याचे गुणविकासाला, व्यक्तिमत्त्वाच्या आविष्काराला वाव देण्यासाठी अवश्य त्या संधीचा समूह असे म्हटले तरी चालेल, व मनुष्याच्या दृष्टीने हे निश्चितपणे होण्यासाठी स्वातंत्र्याभोवती मौलिक हक्कांचा जागता पाहारा असणे आवश्यक आहे. हक्कव्यवस्था नसेल तर स्वातंत्र्य व्यर्थ आहे. मनुष्याने आपला अनुभव व अभिप्राय सांगवा, व त्यावर राज्यसत्तेने खटला करून त्याला शासन करावे, असे झाले म्हणजे लोक कांही बोलूनच दाखविणार नाहीत. भीतीचे वातावरण समाजात पसरेल. नागरिकांना नागरिकधर्म आचारता येणार नाही, किंबहुना त्यांच्यात व राज्यांत असलेला

मौलिक ऐक्यतेचा भावच नष्ट होईल. मी त्यांत आहे, माझें त्यांत ऐकलें जातें म्हणून तें माझें ही जी खऱ्या नागरिकाची वृत्ति, तीच शिल्पक राहात नाही. निष्ठेचे भावबंध तुटतात. राज्य नागरिकांचे दृष्टीनें अर्थहीनच होतें असें नव्हे तर अनर्थपूर्ण होतें. नागरिकांना बोलणें बंद केलें म्हणजे त्यांच्या इच्छा व आकांक्षा या राज्यसत्तेपासून दुरावतात. त्यांच्या इच्छेकडे लक्ष द्यावें अगर त्यांना काहीं बुद्धि आहे असें राज्यसत्तेला पुढें पुढें वाटनासैं होतें. म्हणून स्वातंत्र्याभोंवतीं जागत्या हक्कांचा पाहारा पाहिजे. राज्यसत्तेला नागरिकहक्कांवर गदा आणल्यास निषेधासच तोंड द्यावें लागेल, एवढेंच नव्हे तर प्रभावी विरोधाची चपराक बसेल याची भीति वाटली पाहिजे. स्वातंत्र्य म्हणजे प्रसंग पडल्यास संघटितपणें राज्यसत्तेला विरोध करण्याची समाजांतील शक्तीच होय, व या शक्तीची जाणीव समाजांत जागृत असली पाहिजे. अधिकाराचा दुरुपयोग केल्याबरोबर अधिकारच्युति होणार ही भीति असली म्हणजेच अधिकाराचा दुरुपयोग सहसा होत नाही.

स्वातंत्र्य म्हणजे व्यक्तीला जें ध्येय वाटतें तें साध्य करण्याची संधि, त्याला पोषक असें वातावरण व हें सर्व राजसत्तेनें उपलब्ध करून दिलें पाहिजे. राज्यांत अशी परिस्थिति असेल तर स्वातंत्र्य वावरेल व संघटित होऊं शकेल. व्यक्तीला तिचें ध्येय साधण्यासाठीं अवश्य ती व्यवस्था संस्थाविषयक अगर अन्य रीतीनें करतां येईल. स्वातंत्र्य असून, प्रयत्नांना वाव असून, सफलतेची संधि असूनही त्यांचा फायदा लोक घेतीलच असें नाही. ध्येयसाधनाला, सफलतेला जे प्रतिबंध असतील ते दूर करणें एवढें फक्त राज्यव्यवस्था करूं शकेल. सगोत्र विवाह निषिद्ध म्हणून, आंतरजातीय विवाह निषिद्ध म्हणून कोणाचा प्रेमभंग होऊं नये व जीवून विफल वाटूं नये म्हणून राज्य ते निषेध रद्द करील. इतकें करून त्याला प्रेम मिळालें नाही तर राज्यावर जबाबदारी नाही. लग्न म्हणजे जन्मठेपेची शिक्षा, व त्यामुळें नको वाटणाऱ्यांशीं संसार करून निराशेत राहावें लागतें, म्हणून योग्य कारणासाठीं घटस्फोट मिळण्याची व्यवस्था राज्य करील. पण इतकें करून व्यक्तीला सुख मिळेल याची ग्वाही राज्य देऊं शकणार नाही. राज्य जास्तीत जास्त म्हणजे आदर्श व्यवस्थेनें सुखाचीं व विकासाचीं साधनें उपलब्ध करून देईल. पण प्रत्यक्ष सुख व विकासबुद्धि ही ज्याची त्याची वैयक्तिक गोष्ट असल्यानें साधनांचा उपयोग त्याचा त्यानेंच केला पाहिजे. वैद्य आरामासाठीं औषध देईल पण तें रोग्यानें घेतलें पाहिजे, तें ध्यावें हें त्याला वाटलें पाहिजे, आपण बरे व्हावें हा भाव त्याचेच मनांत आला म्हणजेच तो औषध घेईल. वैद्यानें औषध घेऊन रोगी कसा बरा होणार ? सुख व विकासाचा आनंद, उन्नतीची

प्रसन्नता ही व्यक्तिगत मनाची बाब आहे. त्यांत समाजाला अगर राज्यव्यवस्थेला प्रवेश नाही. समाज अगर राज्य ज्या योगें सुख दुरावेले अगर विकास अशक्य होईल अशी परिस्थिति, असे प्रतिबंध नाहीसे करील. इतकेंच नव्हे तर अनुकूल अशीं साधनें व वातावरण उपलब्ध करून देईल. पण येथे त्याची मर्यादा संपते. तथापि वार्डच करावयाचें राज्यानें मनांत आणलें तर तशी परिस्थिति व प्रतिबंध तें निर्माण करूं शकेल व करतेंही. मिळकत असेल तरच मतदानाचा हक्क ठेवून अनेकांना त्यापासून वंचित करील. संपत्तीचीं साधनें खाजगी व्यक्तींचे हातां ठेवून, त्यांना पूर्ण वाव ठेवून, बहुसंख्याकांना त्यांच्या आर्थिक गुलामगिरींत दाखल करील. शिक्षणाची सोय फक्त श्रीमंतांनाच सोयीची पडेल इतकी महाग करून बहुसंख्याकांना अज्ञानांत ठेवून त्यांच्या उन्नतीचा मार्ग बंद करील. पांढापुरतें मिळविण्यांतच सर्व शक्ति व वेळ खर्च करावा लागेल, अशी व्यवस्था विनतक्रार चालवून देऊन विश्रांति व उत्साह यांचे अभावीं अनेकांच्या आयुष्यांत खिन्नता व निराशा यांचेच पीक उगवेल याची काळजी घेईल. तात्पर्य राज्य, सुख व समाधान मिळण्याची, विकास व उन्नति करण्याचीं सर्व साधनें व अनुकूल अशी परिस्थिति, प्रतिबंध उत्पन्न करून अगर उदासीन राहून समाजांत उपलब्धच होऊं देणार नाही. सर्व साधनें व संपूर्ण वातावरण अनुकूल असें असेल तर स्वातंत्र्य नांदूं शकेल. स्वातंत्र्य हा एक मानसिक भाव आहे, तो संपूर्ण असेल तरच प्रभावी असतो. नुसती शिक्षणाची सोय झाली, पण बेकारी असली तर कांहीं तरी स्वातंत्र्य आहे असें म्हणणें अयथार्थ आहे. जें जें ध्येयसाधनाला, सुखाला, विकासाला अवश्य त्या सर्वांचीं साधनें व अनुकूल परिस्थिति असेल तरच स्वातंत्र्य हें यथार्थ आहे, त्यांत साफल्याची रुचि आहे. राज्य काय करूं शकेल याचें वर्णन वर केलें आहे. अर्थात् जें समाजांत प्रत्यक्ष होतें ते राज्यसत्ता अगर सरकार करीत असतें हें उघड आहे. राज्यसत्तेचें कार्य नियमनां व नियंत्रणानें होत असतें व त्यायोगें स्वातंत्र्यावर आक्रमण होत असतें. नियम तयार करणारे, नियंत्रण घालणारे जे सज्जन तेच वास्तविक सरकार असतात. राज्यसत्तेच्या मुखवट्यामागे त्यांचा आवाज असतो. त्यांची बुद्धि काम करीत असते. राज्य व सरकार किंवा राज्यसत्ता यांत तात्त्विक दृष्टीनें फरक आहे. त्यांत दोन भिन्न कल्पना आहेत. तथापि वस्तुस्थितींत, प्रत्यक्ष व्यवहारांत जे कारभार चालवतात त्या व्यक्तींच्या कृत्यांनीं कार्याचें स्वरूप ठरलें जातें. त्यांच्या वृत्तींचा रंग कार्यांत उमटतो. आकाशांतून पडणारे निर्मळ पाणी ज्या नदीच्या पात्रांतून वाहात जाईल त्याप्रमाणें त्याचा रंग व रुचि बदलत जाईल हें स्पष्ट आहे. राज्याचें ध्येय उद्कृष्ट असेल, तथापि राज्यसत्ता जे प्रत्यक्ष चालवितात, त्यांच्या

वागणुकीने, त्यांच्या कृत्यानेच त्या ध्येयाचा अनुभव मिळत जातो व अनुभवाने जी चव लागेल तीच खरी. बदामाचे व शेंगदाण्याचे तुकडे सारखे दिसतात, पण खाल्ल्या-बरोबर फरक कळत असतो. हक्क आहेत असे म्हणून भागत नाही. प्रत्यक्ष अनुभवांत काय मिळते ते खरे. राज्यसत्ता प्रत्यक्ष ज्यांच्या हातांत आहे ते कसे वागतात हेच खरे महत्वाचे आहे. राज्यांतील अखेरची सत्ता अगर प्रभुत्व जनतेचे आहे, एवढे तात्त्विक-दृष्ट्या लोकशाहीत खरे असले, तरी प्रत्यक्ष सत्ता जनता वापरीत नाही. राज्यांतील अंमलबजावणीशी जनतेचा संबंध नसतो. प्रत्यक्ष कार्य कसे करावे हे लोकमत सांगत नाही, किंबहुना लोकमताचे ते कार्यही नाही. आधुनिक राज्यकारभार इतका विविध-स्वरूपी व गुंतागुंतीचा आहे की, त्याचे तपशीलवार ज्ञान हे लोकमताच्या आवाक्या-बाहेरचे आहे. उपस्थित प्रश्नांची छाननी, त्यांची मांडणी, हे कार्य प्रत्यक्ष राज्यकारभार करणाऱ्यांचे आहे. उपस्थित प्रश्नांचा विचार लोकमत करते याचा अर्थ, ते सोडविण्याचे जे मार्ग त्यांचेपुढे मांडण्यांत येतात त्यांपैकी जो लोकांना सारासारविचार करून ठोकळ मानाने योग्य वाटतो, त्याची निवड करणे, व तो मार्ग मांडणाऱ्यांची सर्वसामान्यपणे लायकी पाहून निवड करणे एवढाच आहे, प्रत्यक्ष कारभार करणे नव्हे. तो करण्यास मुखत्यार निवडणे येवढेच कार्य लोकमत करते. लोकमतापुढे प्रश्न येणे याचा अर्थ राज्यकारभारांत मुरलेल्यांनाही जे प्रश्न सोडविता येत नाहीत ते लोकमताला सोडविण्यास सांगणे असा नव्हे, तर मतभेद उत्पन्न झाला आहे, जे व्हावेसे वाटते ते करण्यास अधिकारावर आहेत ते करू शकत नाहीत म्हणून जे करू शकतील असे जनतेला वाटते व असा जे दावा करतात त्यांना अधिकार देऊन करून घेणे हा आहे. पेशवाईची वस्त्रे एकाची काढून दुसऱ्यास देणे आहे व तेवढेच कार्य हा जनतारूपी छत्रपति करीत असतो. अपात्री हे वस्त्रदान होऊ नये येवढाच विचार तो करीत असतो. लोकमताचे प्रदर्शन, लोकमताचा परिणाम म्हणजे प्रत्यक्ष सत्तेचा वापर नव्हे. प्रत्यक्ष सत्ता, जे राज्यकारभार चालवितात तेच वापरीत असतात. आधुनिक राज्यांत प्रत्यक्ष राज्यकारभार हेच महत्वाचे केंद्र आहे. राज्यकारभारामागील तत्त्वज्ञान महत्वाचे खरे पण प्रत्यक्ष राज्यकारभारांत जे होते त्याने त्याचे स्वरूप ठरते हे अधिक महत्वाचे आहे. म्हणून राज्यकारभार चालविणारे सरकार हेच शेवटी जनतेच्या सुखदुःखांचे खरे कारण आहे.

अखेरीस राज्यकारभार चालविणारी राज्यसत्ता ही जनतेच्या सुखदुःखांची खरे कारण असल्यामुळे जोंपयेंत ती बेजबाबदार आहे, तिला कोणी विचारणारे नाहीत तोंपयेंत स्वातंत्र्य हे अर्थहीन आहे म्हणून राज्यसत्ता ही जबाबदार स्वरूपाची असली

पाहिजे. हकांवर अतिक्रमण केल्याबरोबर तिला जाव देणें भाग पडलें पाहिजे. राज्य-व्यवस्थेंत, घटनेंतच अशी व्यवस्था असेल तर ठीक, नाही तर राज्यसत्ता चालविणारे जे आहेत त्यांच्या हिताचाच विचार राज्यकारभारांत होईल. सार्वजनिक हित, सर्व समाजाचें हित डोळ्यांपुढें ठेवून राज्यसत्ता नेहमीं वागते असा अनुभव नाही. प्रत्यक्ष राज्यकारभार चालविणाराचें हित म्हणजे सार्वजनिक हित, सर्व समाजाचें हित असा हिशोब मांडला जातो. स्वातंत्र्य म्हणजे नुसतें व्यक्तिगत स्वातंत्र्य नव्हे, त्यांत राजकीय व आर्थिक स्वातंत्र्याचाही समावेश होतो. म्हणून संपूर्ण स्वरूपी स्वातंत्र्याचे दृष्टीनें राज्यकारभारांत विषमवृत्ति राहाणार नाही अशी दक्षता घेतली पाहिजे. व्यक्तिगत स्वातंत्र्यांतमुद्रां कसवी राज्यसत्ता विषमता उत्पन्न करून काहींचा फायदा करूं शकते. धार्मिक स्वातंत्र्य सर्वांना आहे, व्यक्तीला वाटेल तो धर्म त्यानें पाळावा अशी मुभा आहे, असें नुसतें म्हणून भागत नाही. तर कोणत्याही धर्माच्या माणसांचा अगर संस्थांचा धार्मिक कारणासाठीं राज्यसत्तेनें पुरस्कार करतां कामा नये. विशिष्ट धर्माचा म्हणून ठराविक प्रमाणांत नोकरी मिळण्याचा हक्क, अगर विशिष्ट जातीचा म्हणून त्याला व्यापक दृष्टीनें मतदानाचा हक्क देणें, यांत व्यक्तिस्वातंत्र्यावर आक्रमण आहे. अमुक जातीचा अगर अमुक धर्माचा नाही, म्हणून त्याला नोकरी नाही किंवा मतदानहक्क नाही, अगर अधिक लायकीशिवाय नाही, याचा अर्थ त्याचें व्यक्तिस्वातंत्र्यावर आक्रमण हाच आहे. राज्यांतील न्यायदान खर्चाचें करून गरिबांना तें अशक्य करणें म्हणजे त्यांच्या व्यक्तिस्वातंत्र्यावर आक्रमण आहे. पैशाच्या अभावीं वकील देतां येत नाही म्हणून किती तरी जणांना आपलें निरपराधित्व शाबीत करतां येत नाही. पैशाच्या जोरावर अनेक अपराधी सुटून जातात, हा अनुभव सर्वत्र आहे. न्यायाधीश वकील असो नसो, न्याय करील हें खरें मानलें तरी वस्तुस्थिति आरोपीलाच माहीत असणार व तो ती मांडूं शकत नाही व त्यामुळे पुरेशी माहिती व पुरावा यांचे अभावीं न्याय होणें इच्छा असून अशक्य होतें. न्यायाधिशानें आरोपीची वकिली करावयाची म्हणजे आपली निःपक्षपाती भूमिका सोडणें असा अर्थ होतो. म्हणून न्यायादानाचे कामीं सरकारनें, आरोपित गरीब असल्यास त्याला वकिलाचें सहाय्य मिळवून दिलें पाहिजे, म्हणजेच त्याचें व्यक्तिस्वातंत्र्य रक्षिलें जाईल. मोठ्या रकमेचा जामीन मागून त्याला अटकेंत राहाणें भाग पाडणें हा आणखी एक प्रकार राज्यसत्ता करीत असते. हा व्यक्तिस्वातंत्र्यावर आघात आहे. फिरादी सरकारच्या बाजूनें, सर्व साहित्य व सर्व सरंजाम, व गरीब आरोपी निराश्रित व गरीब या परिस्थितींत त्याला व्यक्तिस्वातंत्र्य आहे, आपला बचाव करण्यास पूर्ण संधि आहे असें म्हणणें थडा आहे,

स्वातंत्र्याचें विडंबन आहे. व्यक्तिस्वातंत्र्य आहे म्हणून भागत नाही, तें व्यक्तीला लाभलें पाहिजे, त्याला आहे असें वाटलें पाहिजे. आपल्या खाजगी संबंधांत आपण स्वतंत्र आहों असें त्यास वाटलें पाहिजे व स्वातंत्र्यसंरक्षणासाठीं असलेल्या व्यवस्थेचा फायदा घेण्याची संधि पण त्याला मिळाली पाहिजे. नुसती व्यवस्था असून उपयोग नाही. गोप्रदानांत भाकड गाय दिल्यानें दात्याला पुण्य लागत नाही व प्रतिग्रह घेणारा पुष्टही होत नाही. स्वातंत्र्य अनुभवाला आलें म्हणजेच तें आहे, नाही तर केवळ तें कागदी आहे.

राजकीय स्वातंत्र्य म्हणजे राज्याच्या कार्यांत व कारभारांत भाग घेण्याची सत्ता असणें हें होय. ॲरिस्टॉटलनें तर “ जो न्यायादानांत भाग घेतो व अधिकारांत भाग घेतो तोच नागरिक ” अशी नागरिकाची व्याख्या केली आहे. आधुनिक राज्याच्या राज्यकारभारांत व कार्यांत प्रत्येक नागरिकानें प्रत्यक्ष भाग घेणें अशक्य आहे. तथापि राज्यकार्याबद्दल व कारभाराबद्दल नागरिकाला विचार करण्यास व आपला अभिप्राय बोलून दाखविण्यास पूर्ण वाव असला पाहिजे. आपला अनुभव व अभिप्राय यांची भर समाजाच्या अनुभवांत व अभिप्रायांत टाकून राज्यकारभाराचें धोरण ठरविण्यास त्याला पूर्ण व अप्रतिहत संधि मिळाली पाहिजे. राज्यकारभारांतील एखाद्या पदाची योग्यता असल्यास तें मिळण्याची प्रत्येकाला पूर्ण संधि असली पाहिजे. आपलें मतप्रदर्शन करण्यास व्यक्तिशः व संघशः स्वातंत्र्य असलें पाहिजे. मतप्रदर्शन यथार्थपणें करतां यात्रें म्हणून, प्रत्येक नागरिकाला योग्य शिक्षण मिळालें पाहिजे. अज्ञान शेतकरी धूर्त सावकारांचा खुराक व अज्ञान मतदार कावेवाज राजकारण्यांचा बळी, असा अनुभव आहे. मतदाराला अगर नागरिकाला राज्यकारभारांतील प्रत्येक बाबींतील प्रत्येक तपशील टाऊक पाहिजे, मतदार म्हणजे चालता बोलता ज्ञानकोश झाला पाहिजे असा याचा अर्थ नाही. बॅरवार्ट हें साधारणपणें सारासार विचार करून ठरविण्याइतकी त्याची बुद्धि शिक्षणानें तयार झाली पाहिजे. आजच्या शिक्षणपद्धतींत सर्वांना शिक्षण मिळत नाही. शिवाय कित्येक ठिकाणीं विशिष्ट वर्गांतील मुलांना विशिष्ट पद्धतीनें शिक्षण मिळण्याची सोय करून, विपमता उत्पन्न केली जाते. कारकून व कामगार तयार करावयाच्या दृष्टीनें दिलेलें शिक्षण, दक्ष नागरिक उत्पन्न करू शकत नाही. उच्च शिक्षण निवडक लोकांनाच शक्य होईल एवढें खर्चाचें केल्यानें तें घेणाऱ्यांच्या मनांत आपण कांहीं विशिष्ट योग्यतेचे आहोंत असा भाव उत्पन्न होणें स्वाभाविक आहे. या भावानुसार त्यांची मनोभूमिका बनते. त्यांची संस्कृति, त्यांच्या संवयी तशाच वळणाच्या असतात. श्रेष्ठ व कनिष्ठ हा भेद तर

समाजांत असतोच व तो जणू कायम राहण्यासाठीच जरूर त्या मनोभूमिका विष-
मतापूर्ण शिक्षणपद्धतीने निर्माण केल्या जातात. या परिस्थितीत एक वर्ग आपलें
श्रेष्ठत्व, आपला अधिकार कायम ठेवण्याचे दृष्टीने आपली सत्ता व संधि यांचा उप-
योग करीत असतो. शिक्षण व संस्कृति यांमुळे राज्यकारभारांतील अधिकारपदे साह-
जिक या वर्गाकडे जातात. आपला स्वार्थ म्हणजे समाजाचा स्वार्थ असा दंडक सांगून
हा वर्ग आपलें कार्य करीत असतो. अन्याय होण्यापूर्वीच तो झाला अशी आरोळी
मारून दुसऱ्या कोणाचा आवाज राज्यसत्तेच्या कानावर जाऊ नये अशी तो कोशिस
करीत असतो. अशिक्षित व अज्ञानी बहुजनसमाज स्वतःला काय पाहिजे हें बोळून
सुद्धा दाखवू शकत नाही. हजारों शरीरें व हजारों मुखें असून हा मुका व म्हणून
भुका असतो. उलट एक शरीर पण चार मुखें असलेल्या ब्रह्मदेवाप्रमाणें वरचा वर्ग
असून, चारी मुखांनी चारी दिशांना ओरडून चारी मुखांनी तो मुख ओरपीत असतो.
अनुभवानें बहुजनसमाज संघटित होतो हें ग्वरें, पण अज्ञान अगर अपुऱ्या शिक्षणामुळे
त्याचें संघटन तितकें प्रभावी होत नाही. ग्वरें राजकीय स्वातंत्र्य त्याला लाभावयाचें
असेल तर त्याला योग्य शिक्षण मिळालें पाहिजे, समाजांत श्रेष्ठ व कनिष्ठ वृत्ति निर्माण
करणारें शिक्षण, स्वातंत्र्यप्रेमी नागरिक उत्पन्न करूं शकणार नाही. राज्यकारभार हा
सर्वस्वी आपल्यावर अवलंबून आहे. आपण त्यास जें स्वरूप देऊं तसा तो होईल हें
ज्ञान जनतेला झाल्याशिवाय, या शक्तीची जाणीव नित्या झाल्याशिवाय, तिला जें
पाहिजे तें तिला राज्यसत्तेकडून करून घेतां येणार नाही. ज्ञान हीच खरोखर शक्ति आहे.

राजकीय स्वातंत्र्य यथार्थपणें लाभावें यासाठी जसे शिक्षण आवश्यक, तसेच
राज्यांतील, समाजांतील व्यवहाराबद्दल यथार्थ कल्पना जनतेला येणें, मिळणें अवश्य
आहे. जनतेनें आपलें मत द्यावयाचें व तें जर योग्य विचार करून द्यावयाचें तर सर्व
गोष्टी सत्यस्वरूपांत तिजपुढें येणें जरूर आहे. वकिलाप्रमाणें एकतर्फी कथनच लोकां-
पुढें ठेवणें म्हणजे त्यांना अज्ञानांत ठेवण्यासारखें आहे. मोठमोठ्या मुत्सद्यांनीं सुद्धां
प्रचाराला पहिलें स्थान देऊन दुसरें स्थान सत्याला दिलें आहे. प्रचार म्हणजे सरळ
खोटे सांगूनच करावा लागतो असें नाही. किंवा अश्या प्रचार प्रभावीही होत
नाहीं. पण सत्यकथन न करतां व असत्य व्यंजनेनें सुचवून लोकमतावर छाप बसवि-
ण्याची कला ही प्रचारांत विशिष्ट प्रभावी ठरली आहे. आधुनिक जगांत मुद्रण हें एक
मोठें प्रचाराचें साधन आहे. वर्तमानपत्रें, हे लोकमताचे विश्वकमेंच स्वतःला समज-
तात. ते मोठमोठ्या मुत्सद्यांना आपल्या इशान्यांप्रमाणें नाचवितात. त्यांच्या राज-
कीय भवितव्याची वासलात लावण्याची ताकद ते बाळगतात. सत्याचाच प्रचार करावा

असें बंधन त्यांच्यावर कोण घालणार ? या परिस्थितीत नागरिकवर्ग शिक्षित असला तरी योग्य तो निर्णय घेण्याला अवश्य ती माहिती त्याजपुढे येईल याची खात्री नसते. शिवाय राज्यकारभाराचें क्षेत्र इतकें वाढलें आहे कीं असले प्रसंगही जास्त वाढले आहेत. प्रत्येक प्रश्नाची तपशीलवार माहिती घेऊन मत देण्याइतका वेळ व उत्साह दरवेळीं आमजनतें राहाणें शक्य नाहीं. लोक विश्वासानें वागतात व सरकारी कथन सामान्यपणें सत्यकथन आहे असें मानतात. म्हणून, सरकारचें, राज्यसत्तेचें कर्तव्य हें आहे कीं, प्रश्नाला प्रस्तुत असलेली माहिती खरीखुरी दिली पाहिजे, वस्तुस्थिति अगदीं यथार्थपणें जनतेपुढें मांडली पाहिजे. सत्य हा एक प्रचाराचा भाग न मानतां, सत्याचा फक्त प्रचार केला पाहिजे. जाणूनबुजून विपर्यास करून, सत्यापलाप करून, लोक-मताला ठकविल्यानें राजकीय स्वातंत्र्याचा पाया उखडून पडतो. राजकीय स्वातंत्र्य म्हणजे प्रत्येक व्यक्तीला आपला अनुभव व अभिप्राय सांगून राज्यकारभारावर परिणाम करण्याची संधि. पण सत्य कथनाचे अभावीं नागरिकाला योग्य अभिप्राय देणें, विवेकपूर्ण अभिप्राय देणें अशक्य होतें. सत्य तें सांगितल्यानें व्यवहारांत अडचणी येतील, जनता भीतिग्रस्त होईल म्हणून तें न सांगणें क्षम्य ठरत नाही. तसेंच जनमत योग्य रस्त्यावर यावें म्हणून सद्भावनेनें सत्यकथन न करणें व काहीं तरी वनवावनवी करून तें वळवणेंही योग्य ठरत नाहीं. नागरिकवर्ग योग्य शिक्षण घेतलेला असला म्हणजे सत्यकथनापासून कांहींही अनहित होत नाहीं. लोकशाही समाज जें करतो, करतो तें पटतें म्हणून करतो व त्यांत त्याचे मन असतें. विचार करून, खात्री होऊन पटले असल्यामुळे, त्याचे कार्यांत श्रद्धेची तीव्रता असते. यंत्राप्रमाणें शिस्तींत वागणाऱ्या नागरिकांपेक्षां करीत असलेलें कार्य योग्य व आवश्यक आहे असें मनाला पटून वागणारा नागरिक, अधिक प्रभावी व कार्यक्षम असतो. हा अनुभव मागील-प्रमाणें याही युद्धांत येत आहे. जनतेपासून वस्तुस्थिति गुप्त ठेवल्यानें श्रमांतील श्रद्धाच राज्यसत्ता नाहंशी करते, वस्तुस्थिति प्रकट झाल्यानें नाना मते तिजबद्दल विचार करतात. सर्व कारभार जेथें उघड आहे, जेथें सत्याला प्रसिद्धि आहे, तेथेंच स्वातंत्र्य नांदतें. राज्यकारभारांत चांगलीं माणसें असलीं म्हणजे त्यांच्यावर विश्वास टाकून जनतेनें राहावें हें स्वातंत्र्याच्या दृष्टीनें हितावह नाहीं. प्रसिद्ध राजानीतिपंडित अँकटनप्रमाणें सर्वच मुत्सदी वाईट असतात असें जरी मानलें नाहीं तरी, राज्यकर्ते कसे वागतात याकडे सारखें लक्ष देणें जरूर आहे. त्यांच्या कार्याची माहिती जनतेला मिळाली पाहिजे, ती जाहीर झाली पाहिजे म्हणजे सत्तेचा दुरुपयोग स्वातंत्र्यहरणाकडे होणें अशक्य होईल.

राजकीय स्वातंत्र्य जर आर्थिक स्वातंत्र्य नसेल तर व्यर्थ आहे. आर्थिक स्वातंत्र्य म्हणजे उपजीविकेची निश्चिती, ती प्राप्त करून घेण्याची संधि व योग्य विश्रांति. रोजगार राहिल की नाही, आज मिळाले, उद्यां मिळेल की नाही, सकाळीं पुरेसे मिळाले, संध्याकाळीं पुरेसे मिळेल की नाही, अशी कायम विवंचना माणसाच्या मागे राहिली तर ती त्याच्या जन्माचे मातेरे करते. चिंता पत्करते; कारण ती एकदांच जाळते व सर्व ग्रंथ समाप्त करते. ही दैनंदिन चिंता दररोज जाळीत असते, तोळा तोळा रक्त कमी करून माणसाला निःसत्व करते व त्याच्या मनाला निर्जीव करीत असते. समाजांत प्रत्येक व्यक्तीला आपल्याला काम मिळेल, रोजगार मिळेल व भरपूर प्रमाणांत अवश्य त्या गोष्टी मिळतील इतका विश्वास वाटला पाहिजे. या विश्वासाचे वातावरण असेल तर त्याला आपली उन्नति करता येईल, आपल्या विकासाकडे लक्ष देता येईल. आपण श्रम केले म्हणजे योग्य तो मोवदला मिळेल, आपण घरदार बांधू, मुलांना अधिक शिक्षण देऊ, आपला दर्जा वाढवू, वगैरे विचार त्याच्या मनांत येऊन त्याच्या प्रयत्नांना प्रसन्नता येण्यासाठी त्याचा सर्व वेळ व सर्व शक्ति अवश्य तेवढेच सरासरी मिळवण्यांत खर्चिली जाता कामा नये. सर्व शक्ति व वेळ तसा खर्चिला जाऊ लागला, तर होणारे कार्यांत त्याचे मन राहात नाही. काहीं कर्तृत्व करावे ही आकांक्षा मरते व मनाला आशादायी विचारांचा खुराक न मिळाल्याने ते खुजट व शेवटी पंगु होत, विचारही करीनासे होत. समाजांत वर वर्णन केल्याप्रमाणे आर्थिक स्वातंत्र्य नसेल तर स्वातंत्र्यही फार काळ टिकणार नाही. जेथे मनुष्याचे श्रम ही एक, जोडे, छत्री, कुदळ, फावडी यांच्यासारखी विकत घेण्याची व देण्याची वस्तु मानली जाते अगर वस्तुतः ठरते तेथे श्रम विकत घेणारे हे श्रम विकत देणाऱ्यांचे स्वातंत्र्यच नष्ट करीत असतात. श्रम करणारा हा मनुष्य आहे, तो जे श्रम करील त्याबद्दल काहीं तरी बोलण्याचा त्याला अधिकार आहे हे जर मान्य केले नाही तर तो एक सजीव यंत्रच होतो. शारिरिक व मानसिक दोन्ही गुलामगिरीच्या शृंखला त्याला सहन कराव्या लागतात. प्रत्यक्ष माणसांची गुलाम म्हणून खरेदीविक्री होई त्या वेळी निदान मालक गुलामांची शक्ति व शरीर चांगले राहिल इतकी काळजी तरी स्वार्थी बुद्धीने का होईना, घेत असे. हल्लींच्या सुधारलेल्या युगांत तेंही होत नाही. मालक व मजूर यांचा प्रत्यक्ष संबंधही येत नाही. घाणेरड्या वस्त्या, बेकारांच्या रांगा, वाढती गुन्हेगारी, हा सर्व आधुनिक सुधारणेचा “खास बनेलो” माल आहे. ज्या समाजांत आर्थिक स्वातंत्र्य नाही तेथे हेंच व्हावाचें. जेथे आर्थिक स्वातंत्र्य आहे तेथे निराळे चित्र दिसेल. आर्थिक स्वातंत्र्यांत

श्रमणाऱ्यास श्रमावहल बोलण्याचा अधिकार आहे. म्हणजेच आर्थिक स्वातंत्र्यांत आर्थिक लोकशाही आलीच. ज्यांचा ज्यांचा संबंध उत्पादनाशी येतो त्यांच्या त्यांच्या मताप्रमाणे सहकार्याने उत्पादनाची व्यवस्था आंखली गेली पाहिजे. या व्यवस्थेत अवश्य व आनुपंगिक हक्कांना मान्यता मिळून स्थान मिळाले पाहिजे. उत्पादन हे कोणाच्याही लहरीवर आधारलेले न राहता समाजाचे गरजेवर आधारलेले असले पाहिजे व त्या दृष्टीने औद्योगिक क्षेत्रातील कार्याचे मार्गदर्शन झाले पाहिजे. त्यांत योजना पाहिजे, नियम पाहिजे, काम करणाऱ्यांना कर्तृत्व दाखविण्यास संधि मिळेल अशी व्यवस्था पाहिजे. यंत्र व त्यामागे काम करणारा कामगार हे एक नव्हेत. कामगार हा मन असलेला, विचार करणारा प्राणी आहे, ही मौलिक गोष्ट मानली गेली पाहिजे. त्याला कराव्या लागणाऱ्या कामांत किचकटपणा, सारखेपणा असल्यामुळे कंटाळा येतो ही वस्तुस्थिति ओळखून त्याच्या विधायक प्रवृत्तींना चालना मिळेल असे कांहीं तरी वातावरण निर्माण केले गेले पाहिजे. त्याची चालनाबुद्धि, त्याचे कर्तृत्व हे आशापित स्वरूपाचे न राहता स्वयंस्फूर्त राहील याची काळजी घेतली गेली पाहिजे. व्यवस्थेत व कारभारांत त्याला भाग असेल तरच त्याला त्यांत आपुलकी वाटेल, आपुलकीने जबाबदारी येईल व जबाबदारी ही कर्तृत्वाची जननी आहे. गरजवंत म्हणून त्याची अक्कल निकाली न लागता, उपाशी राहावे लागेल म्हणून त्याचे श्रम मातीमोलने न घेता त्याच्या अकलेचे, श्रमाचे चीज होईल या दृष्टीने आर्थिक व औद्योगिक व्यवस्था झाली पाहिजे. आपल्या गरजेचा व दुर्बलतेचा फायदा घेतला जाईल ही भीति जेव्हा नाहीशी होईल तेव्हाच कामगारांची कला खुलेल. स्वातंत्र्याचा सूर्य उगवतांच खरी कारागिरी प्रकट होते. कर्तृत्वाला बहर येतो.

स्वातंत्र्याची खास संरक्षणव्यवस्था केल्याशिवाय आमजनतेला ते लाभणार नाही हे उघड आहे. त्याचप्रमाणे ज्या समाजांत खास अधिकार, खास हक्क असे कांहींना लाभले आहेत, तेथे जनतेच्या स्वातंत्र्याला धोका आहे. समाजातील सत्ता व अधिकारप्राप्ति सर्वांना मिळण्याची संधि नसेल व कांहींनाच हा अधिकार आपोआप लायकीचा, न्यायाचा अगर कर्तृत्वाचा विचार न करता मिळणार असेल तर बहुसंख्याक जनतेला विफलतेच्या वातावरणांत राहावे लागेल. गुणलुब्धा संपदा व सत्ता असली म्हणजे कर्तृत्वाला आवाहन असते. जो ते दाखवील त्याला ती लाभेल. पण जेथे गुणांचा विचार न करता सत्ता व संपत्ति मिळण्याची व्यवस्था आहे तेथे बहुसंख्याकांना जेथे राज्यसत्तेने ठेवले आहे त्याच स्थानावर राहावे लागते, ते आपले नशीब म्हणून मान्य करावे लागते. या कर्मव्यवस्थेत अन्याय आहेच, पण कर्तृत्वही

मारलें जातें, समाजांतील स्वातंत्र्यभावना लुप्त होते. जें आहे तेंच चांगलें, जें चालत आलें तेंच समाजधारणेला आवश्यक असें प्रतिपादलें जातें. या स्वार्थी प्रतिपादनाला धर्माची जोड देण्यांत येते. भगवंतांनीं केलेली वर्णव्यवस्था, हजारों वर्षे टिकाव धरून राहिलेली व्यवस्था वाईट म्हणणारा नास्तिक व समाजशत्रु मानला जातो. समाजांत खास अधिकार गुणानें नव्हे, जन्मानें अगर अन्य रीतीनें ज्यांनीं मिळविले असतील ते 'हें सर्व देणें ईश्वराचें' आहे दैवाचें आहे अशी प्रवृत्ति व प्रयत्नांना मारणारा भाव समाजांत उत्पन्न करीत असतात. बहुसंख्यांक लोक दैववादी बनून, त्यांच्यातील कांहीं तरी करावें ही चालनाबुद्धि नष्ट होते. हरी असेल तर तारील, तोच सर्व कांहीं करील असें म्हणून जें चालत आलें तें तसेंच मुकाट्यानें लोक पुढें नेत असतात. भोयांचे मनांत पालखी खालीं ठेवून आपण त्यांत बसावें व बसणाराला ती वाहाण्याची 'संधि' द्यावी असें येतच नाही. जें होत आहे तें सृष्टिक्रमानुसार होत आहे असाच त्यांचा विश्वास असतो. हे खरोखर गुलाम असतात. उन्नतीची संधि ते शोधीत नाहीत. चालत आली तर भीतीनें दूर सरतात. फार काय कोणी धैर्यानें परिस्थितीची कोंडी फोडून त्यांना स्वतंत्र केले तरी नवीन वातावरणांत जुन्या गुलामगिरीच्या संवयी ते सोडीत नाहीत. हांजी हांजी करणें, गुणहीनांना सन्मानणें, ते आपला जन्मसिद्ध हक्क मानतात. वरचा, राजकर्त्यांचा वर्ग सांगेल तें वेदवाक्य मानतात, स्वतःचे बुद्धीनें स्वतः विचार करून वागण्याचें ते पार विसरून गेलेले असतात. पंगु झालेली त्यांची बुद्धि सर्वस्वीं राज्यकर्ते, सत्ताधिकारी यांवर अवलंबून असते. सत्तेकडून आलें म्हणजे तें पारखून घेणें हा राजद्रोह आहे असें त्यांना वाटतें. परंपरा हें प्रमाण मानल्यानंतर चिकित्सा हें पाप ठरणें साहजिक आहे. आपलें खरें हित त्यांना कळेनासें होतें. उलट अधिकारावर बसले आहेत, त्यांचें हित व लोकांचे हित यांत ऐक्य नसतें व बहुसंख्याकांचें हित करावें अशी त्यांची प्रवृत्तीही सहसा नसते. सर्वांचें हित करावयाचें तर सर्वांचे हिताआड येणारी ही खास हक्क-व्यवस्था प्रथम दूर केली पाहिजे, ती ठेवून सर्वांचे हित होणार नाही. इमारतीचा सुंदर भाग कांहींना ठेवून राहिलेल्यांत बाकी सर्वांची सोय करणें यांत न्यायही नाही व सौयही नाहीच नाही. खास हक्क व अधिकार ठेवून समाज पुढें जात नाही. आहे तें कायम ठेवण्याचाच तेथें प्रयत्न होतो व वर वर्णन केल्याप्रमाणें त्या समाजाची स्थिति होते.

जे कांहीं खास हक्क बळकावून श्रेष्ठ झालेले असतात ते आपल्या गौरवाचा व अधिकाराचा दुरुपयोग करीत नाहीत असें क्वचितच होतें. एक तर ते स्वतःची अशी

जातच निर्माण करीत असतात. त्यांच्यांत वर्गजाणीव व वर्गभावना इतकी तीव्र असते कीं अन्य जनांना ते क्षुद्र लेखतात. जेथे अधिकारावर असतील तेथे 'देवाचे लाडके' म्हणून मिरवतात. आपल्या श्रेष्ठत्वाच्या स्थैर्याकरितां व तें संपूर्णपणें उपभोगितां यावें म्हणून अनेक मर्यादा उत्पन्न करून नूतनांना प्रवेशबंदी, निदान सुलभ प्रवेश अशक्य करतात. समाजांतील विप्रमभाव हा नैसर्गिक आहे असा सिद्धांत मांडून 'हाताचीं बोटे कुठें सारखीं आहेत' असला बालिश पुरावासुद्धां पुढें करण्यास कमी करीत नाहीत. किंबहुना जे वंचित व पददलित आहेत त्यांना त्यांच्या स्थितींत आनंद वाटतो असें मनोविश्लेषण गंभीरपणें मांडतात. परंपरेनें अधिकार चालविल्यामुळे स्वाभाविकपणें गुगवर्धन झालें, लायकी आली व नियतकर्म केल्यानें कौशल्याचा योग साधतो असा गीताधर्म प्रतिपादतात. समाजाचे संघर्षांत टिकून समर्थ व लायकी सिद्ध केली आहे असें खोटे सांगून आपलें विद्यमान अस्तित्व व सत्ता यांना उत्क्रांतिवादाची नैसर्गिकता प्राप्त झाली आहे असें समर्थन करतात. समाजांत श्रेष्ठ आहेत म्हणून समाजाचे एकमेव प्रतिनिधि हा दावा ते मांडतील. समाजपुरुषाचें मुख आहेत म्हणून इतरांना बोलण्याचा हक्क नाकारतील. इतरांनीं उन्नतीची आकांक्षा धरली, अधिकाराची आशा बाळगली, तर तें पायरी सोडून वर्तन झालें असें श्रुति व स्मृति म्हणजे कायदा व परंपरा यांच्या आधारे सिद्ध करतील, व राज्यसत्ता म्हणजे ते अगर त्यांचे पाहारेकरी यांच्यातर्फे प्रायश्चित्तही देववतील. अनायासानें गुणाभावीं मिळालेले खास हक्क अगर सत्ता कोणी सुखामुखी सोडल्याचें इतिहासांत उदाहरण नाही. अपवादप्रसंग सुद्धां अगदीं थोडे. सत्ता बळेंचि नेल्यानंतर समाजाचे हितार्थ तिचा त्याग केला, तिचें दान केलें असें तुळशीपत्रही नंतर टाकण्यांत आल्याचे प्रसंगसुद्धां अनेक आहेत. तथापि, अखेरच्या घडीपर्यंत आपला अधिकार राहावा म्हणून रणें माजवतील, प्रयत्नांची शर्थ करतील व प्रसंगीं विजयी होतील आणि ते जेव्हां अपवित्र कार्यांत विजयी होतात, तेव्हां जे पराभूत झाले ते कांहीं काळ तरी जमीनदोस्त होतात, कांहीं काळ राम वनवासी होतो. न्याय अज्ञातवास पत्करतो. समाजांत राज्यसत्तेतील अगर अधिकारपदस्थांतील दोषदर्शन अगर त्यावर रास्त टीका सुद्धां अशक्य होते. सर्व बाजूंनीं कोंडून स्वातंत्र्याचे प्रयत्नांवर भालाफेंक होत असते. तथापि स्वातंत्र्याची अमर स्फूर्ति मरत नाही. प्रल्हादाप्रमाणें सर्व प्रसंगांतून निभावून प्रसंग येतांच अनपेक्षित रीतीनें, अनपेक्षित स्वरूपांत प्रकट होते. मूषकांच्या व मनुष्यांच्या योजना अनेकदां कोलमडतात. त्यागिलेले, तुडविलेले सत्य पुनः पुन्या उंचीनें उभें राहतें व मान्यतेचा मुजरा स्वीकारीत सिंहासनावर विराजमान होतें. स्वातं-

च्याला त्याचा वारसा पूर्णपणे मिळतो. जेथे स्वातंत्र्य, तेथे ते सर्वांना म्हणून तेथे खास हक्क अगर अधिकार असूच शकत नाहीत. ते असणे म्हणजे विपमता, म्हणजेच स्वातंत्र्याची अपूर्णता व अभाव, विपमता व स्वातंत्र्य यांत स्वाभाविक विरोध आहे. सत्तेपासून, स्वातंत्र्यापासून, व्यक्तींना त्यांचे हितार्थ वंचित केले आहे, असा दावा अनेकांनी केला असेल, पण वस्तुस्थितीत वगळणारांनीच आपले हित साधले असे निरपवाद रीतीने इतिहासाचा अनुभव सांगत आला आहे.

खास अगर राखीव हक्कांच्या वातावरणांत स्वातंत्र्य नांदत नाही. तसेच नागरिकांचे हक्क कोणा व्यक्तीचे मर्जीवर अवलंबून असतील तर तेथेही स्वातंत्र्य नांदणार नाही. राज्यसत्ता ही सर्वांना सर्वसामान्य नियम लावून समाजाचे नियंत्रण करण्यासाठी आहे. म्हणून राज्यसत्तेच्या नियमांतून जे प्रत्यक्ष राज्यकारभार करणारे आहेत ते वगळण्याचे कारण नाही. राज्यसत्तेचा नियम व कायदा सर्वांना सारखा व न्याय देणारा असला पाहिजे. तेथे वशिला अगर मर्जी यांना वाव असू नये. जे हक्क आहेत ते सर्वांना असले पाहिजेत, जे नियंत्रण असेल ते सर्वांना असले पाहिले. काम व योग्य वेतन मिळण्याचा हक्क आहे, त्याचा उपभोग सर्वांना मिळाला पाहिजे. मालकांनी कारखाने बंद करून त्याचा उपभोग अशक्य करणे म्हणजे तो केवळ मालकांच्या मर्जीवर आहे असा अर्थ झाला. मालक भाव पडला म्हणून आपल्या वर्तनाचे समर्थन करणार आणि पदार्थांचे भाव आजकालच्या जगांत बाजारांतील डावपेंचावर अवलंबून. समाजांतील व्यापार व उद्योग समाजाच्या गरजेचा विचार न करता होऊ लागले, समाजांतील संपत्तीची वांटणी श्रमानुसार न होता समाजांत विपमता वाढविणारी होऊ लागली, म्हणजे नागरिकहक्कांना बाध आला. राजकीय स्वातंत्र्य मिळूनही आर्थिक स्वातंत्र्याचे अभावी ते अयथार्थ होणार. नागरिकांना जीवनांत स्वास्थ व सफलता मिळणार नाही व याचे कारण कांही व्यक्ति, कांही गट आपल्या मर्जीप्रमाणे आपली साधनसामुग्री वापरून, जनतेच्या हक्कांना विनहरकत बाध आणतात. हे अशक्य करणारे नियंत्रण राज्याने निर्माण केले पाहिजे. अर्थात् प्रत्यक्ष नियंत्रण राज्यसत्ता अगर सरकार करित असेल. म्हणून नागरिकांच्या हिताच्या दृष्टीने हे नियंत्रण करणे तिचेच कर्तव्य आहे. जे जे कोणी आपल्या कृत्यांनी इतरांवर व इतरांच्या सुखदुःखांवर परिणाम करित असतात, ज्यांच्या हातांत इतरांचे भाग्य कमीजास्त करण्याची सत्ता असते, त्या सर्वांच्या वर्तनावर, त्यांनी स्वैर वागून समाजहिताला बाध आणू नये म्हणून मर्यादा घालणे इष्ट असते व ते कार्य राज्यसत्तेनेच केले पाहिजे, तेथे इतरांचा अधिकार नाही. राज्यसत्तेला वरीलप्रमाणे अधिकार आहे

याचा अर्थ प्रत्येकाच्या जीवनांत बारीकसारीक गोष्टींत सुद्धां हस्तक्षेप करण्याचा तिला अधिकार आहे असा नव्हे. राज्यसत्तेनें नागरिकहक्कांना बाध येणार नाही, ते कोणा व्यक्तीच्या अगर गटाच्या मर्जीवर अवलंबून राहणार नाहीत, या दृष्टीनें समाजव्यवहाराचें योजनापूर्ण मार्गदर्शन करणें, कोणत्या तत्त्वानुसार तो चालला पाहिजे हें ठरवून देणें, असा त्या अधिकाराचा अर्थ आहे. अशी योजना असली म्हणजे व्यवहारांत अनिश्चितता कमी होईल व व्यक्ति अगर गट यांच्या स्वार्थी गुंडगिरीला वाव राहणार नाही. योजनेनें व्यवहार होत गेल्यानें श्रम व सामुग्री वायां जाणार नाही. दैवी आपत्ति, अतिवृष्टि, अनावृष्टि यांवर कोणाचाच ताबा नाही. भूकंपाचें भविष्य करतां आलें तरी तो कोणी टाळू शकत नाही. पण बाजारांतील अरिष्टे, भावांचे चढउतार, एकीकडे गिऱ्हाइकांच्या अभावीं उत्पादन पडून सडून जात आहे, व दुसरीकडे उत्पादन नाही म्हणून उपभोगी खंगत जातो आहे अशी परिस्थिति, या सर्व गोष्टी, दैवानें अगर निसर्गानें निर्माण केलेल्या नाहीत, यांत अस्सानी नाही, सुलतानी आहे, हे सर्व मानवनिर्मित मानवानां केलेले अन्याय व अपक्रुत्ये, अशक्य करणें राजसत्तेला शक्य आहे व सर्वसाधारण स्वरूपाची योजना करून हें नियंत्रण मध्यवर्ती व मुख्य राज्यसत्तेनें निर्माण केलें पाहिजे. त्याची प्रत्यक्ष अंमलबजावणी योग्य रीतीनें होण्यासाठीं आधुनिक राज्याचा विस्तार व कार्यक्षेत्र लक्षांत घेतां राज्यकारभारांत अनेक केंद्रे असणें अधिक चांगलें.

राज्यसत्तेनें वरीलप्रमाणें नियंत्रण केलें म्हणजे, स्वातंत्र्य यथार्थ होईल हें खरें; पण नियंत्रणयोजनेंत राज्यसत्ता निस्पृह रीतीनें वागेल असें गृहीत धरलें आहे. राज्यसत्ता म्हणजे प्रत्यक्ष सत्ता वापरणारी माणसें, अधिकार चालविणाऱ्या व्यक्ति. समाजांत नानाविध व्यक्ति व नानाविध हितसंबंध असतात. तो कधीं अगदीं एकजिनसी नसतो. सर्व लोक सारखे ज्ञानी नसतात, सर्व लोक सारखे प्रयत्नशील नसतात. या परिस्थितींत जे प्रभावी, ते आपलें वर्चस्व व वजन राज्यसत्ता चालविण्याच्या व्यक्तीवर आणणें शक्य आहे व त्याचा परिणाम राज्यसत्तेच्या धोरणांत सर्व हितांचा समतोल असा समन्वय न होतां, तें एखाद्या विशिष्ट हिताकडे झुकणें संभवनीय आहे. हें अजिबात टाळणें शक्य जरी नाही तरी शक्य तितकें तें अशक्य करणें, समाजांत स्वातंत्र्य नांदावें यासाठीं इष्ट आहे व हा हेतु धरून नागरिकहक्क-व्यवस्था उभारली पाहिजे राज्यसत्ता एखादे वर्गाचे अगर गटाचे स्वार्थासाठीं वापरली जाणार नाही याची ग्वाही समाजांत असली पाहिजे. योग्य हक्कव्यवस्थेनें अशी ग्वाही मिळते. पण घटना कितीही निर्दोष केली, कायदे कितीही पक्के केले, तरी त्यांचा विपर्यास करून स्वार्थ साधणारीं

माणसं नसतातच असें नाही. म्हणून राज्यसत्तेचें प्रत्येक कृत्य दक्षतेनें पाहून वागणारी वृत्ति समाजांत अखंड जागृत असली तर स्वातंत्र्य टिकेल. एका कामासाठीं घेतलेला अधिकार दुसऱ्या कामीं दुरुपयोगिला जातो हा राज्यसत्तेबाबतचा अनुभव सार्वत्रिक आहे. शांतताभंग होऊं नये, अव्यवस्था होऊं नये म्हणून घेतलेला जादा अधिकार सर्व नागरिकहक्क नेस्तनाबूद करण्यासाठीं, व स्वतःचें आसन स्थिर करण्यासाठीं दुरुपयोगिते जातात हा सर्व देशांत आलेला अनुभव प्रसिद्ध आहे. अरिष्ट टळावें म्हणून केलेल्या योजनेनें निवडक वर्गाचें हित साधलें जातें. देशासाठीं हक्कांचा अतिक्रम करूं दिल्यानें मजुरांचेच हक्क जातात. मालकांना, सरकारी नियंत्रण, ठराविक तैनातीप्रमाणें घरबसल्या फायदा देणारें होतें. राष्ट्राच्या संकटांत सुद्धां राज्यसत्तेच्या कुठेनें, कित्येक जण सगळीं साजरा करतात. नागरिकवर्ग दक्ष असेल तरच राज्यसत्तेचें प्रत्येक कृत्य दक्षतेनें पाहिल व विषमता उत्पन्न करणारें असेल तर त्याला विरोध करून ते बंद पाडील. विरोधवृत्ति निर्भयवृत्ति, हीच खरी नागरिकहक्कांची ढाल आहे. निर्भयता हीच स्वातंत्र्याचा आत्मा व आधार आहे.

विषमता उत्पन्न करणारीं कृत्यें राज्यसत्तेच्या हातून होणार नाहीत याची ग्वाही निर्भयवृत्ति आहे व ती समाजांत वृद्धिंगत व्हावी, समाजास तदनुसार वागणुकीचें वळण लागावें यासाठीं कांहीं भाव, कांहीं विचारप्रणाली समाजांत दृढ झाली पाहिजे. विषमता हा अन्याय आहे व समता हा न्याय आहे, ही भावना समाजाचे मनो-भूमिकेत दृढमूल झाली पाहिजे. माणसं एका समाजांत वागतात याचा अर्थ त्यांना परस्परांवर अवलंबून राहावें लागत आहे. एका संघटनेंत वागत आहेत, याचा अर्थ कांहीं तरी सारखेपणा त्यांच्यांत आहे. तसें नसतें तर ते संघटनेंत येतेच ना. कांहीं किमान गरजा भागाव्यात, सर्वांना सारखेच अवश्य वाटणाऱ्या नियमांची, नियंत्रणाची गरज सर्वांनाच आहे म्हणून राज्य आलें. गाडींत अनेक वर्गांचे डबे असतील, पण सर्वच उतारू या दृष्टीनें कांही सारखेपणा सर्वांत आलाच. केवळ उतारू म्हणून सर्वांची गरज सारखी, ते कुठेही बसले तरी गाडीला उद्गीर झाला तरी तो पहिल्या वर्गाच्या उतारूना होणार नाही असें थोडेंच!! समाज या संस्थेचा जन्म, संरक्षण व सुव्यवस्था यांसाठीं झाला व तें व्हावें म्हणून सर्व कमी जास्तपणा बाजूस सारून सर्वांची सोय व्हावी म्हणून, एका भावनेंत आले; एक प्रकारची आपुलकी त्यांच्या भावनेंत आली; एक प्रकारची समता त्यांच्यांत उत्पन्न झाली व समाज हा भाव, ही संस्था जन्माला आली. समाजांत आज समता दिसत नसली तरी समाजाचें जन्म-रहस्य हें असें आहे. परस्परांवर अवलंबून असल्यामुळे कांहीं प्रमाणांत एक पातळीत

सर्वे आले व म्हणूनच समाज हें संघटन जन्मास आलें. समाजाच्या कल्पनेच्या बीजांतच समताभाव आहे. म्हणून समता ही समाजाला, समाजधारणेला विरोधी असू शकत नाही. उलट समाजाचा हेतु साध्य होण्यासाठी, पूर्णपणें साध्य होण्यासाठी, समताही आवश्यक आहे. समता याचा अर्थ सर्वांना सारखे वागविणें, पण एकसारखे वागविणें नव्हे. व्यक्ति नानाविध प्रवृत्तींच्या असतात, त्यांच्या गरजा विविध स्वरूपांच्या असतात, त्यांची योग्यताही भिन्न भिन्न स्वरूपाची असते. समाजांतील ही विविधता, हें वैचित्र्य लक्षांत घेऊन सर्वांची अनुरूप सोय करणें यांत समता आहे. एकच सोय सर्वांची करणें यांत समता नाही व समतेचा तसा अर्थही नाही. शब्द-रचना करणारा पंडित व विटांची रचई करणारा गवंडी यांच्या प्रवृत्तींना अनुरूप असें वातावरण असलें म्हणजे समता आली. गवंडी स्थापत्यशास्त्रावरील ग्रंथ वाचील, पंडित छंदशास्त्रावरील वाचील, त्यांना त्यांच्या उन्नतीच्या दृष्टीनें जे पाहिजे तें मिळालें म्हणजे झालें. दोघांनाही समतेच्या नांवाखालीं तेच ग्रंथ वाचावयास लावणें म्हणजे समतेच्या कल्पनेचा विपर्यास करणें आहे व समाजाच्या हेतूंचाही विपर्यास करणें आहे. हातोड्यानें शारीरिक श्रम करणारांस व समाजाच्या कर्मणुक्तीसाठीं काव्यगायन करणारांस समतेच्या नांवाखालीं सारखाच खुराक देणें म्हणजे एकाच्या उपाशी मारणें आहे अगर एकाला अर्जाण होईपर्यंत देणें आहे. प्रत्येकाला त्याच्या गरजेप्रमाणें देण्यांत समता आहे. एकाच प्रमाणांत अगर एकसारखें देण्यांत समता नाही. या दृष्टीनें व्यक्तींना मिळणारें वेतन एका प्रमाणांतच पाहिजे अगर एकसारखें पाहिजे म्हणजे समता असा अर्थ करण्याचें कारण नाही. व्यक्तींना गरजेप्रमाणें, त्या सारख्या नसतात हें लक्षांत घेऊन दिलें गेलें म्हणजे, कुठल्याही परिस्थितीत कुणालाही इतकें अधिक मिळूं नये कीं, त्याचेयोगें तो दुसऱ्याचे हक्कांवर आक्रमण करील अगर तसें करण्यास समर्थ होईल. असें झालें म्हणजे समता भाव आला. समतेचा हा अर्थ आहे म्हणून समता व स्वातंत्र्य यांत विरोध नाही.

समता म्हणजे एका पातळींत सर्वांना आणणें व समाजांतील विषमता कमी करणें. टेकाडें, उंचवटें कमी करून, खांचखळगे भरून काढून समाजभूमि सारखी करणें. एकाच्या हक्कास बाध येईल, अशी परिस्थिति दुसऱ्याला न मिळूं देणें. प्रत्येक व्यक्तीला हक्क आहे याचा अर्थ तो उपभोगणारांनं तत्सम हक्क उपभोगणाऱ्या दुसऱ्या व्यक्तीच्या उपभोगास बाध आणतां कामा नये. यांत प्रत्येकाला आपली उन्नति करण्याचें स्वातंत्र्य राहिलें, समाजांत समताही राहिली. एकाची उन्नति दुसऱ्याच्या अवनतीवर अवलंबून नाही राव मेले म्हणजेच पंत चढतात असें नाही तर समाजां-

तील व्यवहारव्यवस्थेत श्रम व प्राप्ति यांच्यांत समतोल राहील, प्रत्येकाला स्वतःचे विकासाच्या दृष्टीने व नागरिककर्तव्ये योग्य रीतीने पार पाडण्याच्या दृष्टीने, पुरेशी प्राप्ति मिळेल. समतेने प्रत्येकाला आपला अभिप्राय समाजहितार्थ सांगता येईल, कदाचित् तज्ज्ञ म्हणून, अनुभवी म्हणून, कार्यधुरंधर म्हणून, एखाद्याच्या अभिप्रायास महत्त्व आलें तरी कोणाही व्यक्तीचा अभिप्राय विचारांतच घेतला गेला नाही असें होणार नाही. व्यक्तीव्यक्तींत विविधता आहे, फरक आहे हें लक्षांत घेऊन प्रत्येक व्यक्तीला अनुरूप अशी सोय व संघटना, अभिप्राय देण्याबाबत होईल व असें झालें तरच समता आहे हें उघड आहे. ओरडणाऱ्यांचें काल्पनिक दुःख सुद्धा दूर केलें जातें व मुक्यांना हाल तर सहन करावे लागतातच, पण ते बोलूनही दाखवितां येत नाहीत, कोणी त्यांची चौकशीही करीत नाही हा अनुभव आहे म्हणून तर, समतेची गरज जास्त वाटते; तें ध्येय जास्त समर्थनीय ठरतें. लोकांच्या इच्छेला योग्य मान दिला जात नाही. कांहींची सल्लामसलत घेतली जाते व कांहींना कोणी विचारीतच नाही. याचा परिणाम कांहींना दुःखांत व दास्यांत ठेवूनच कांहींचें सुख व स्वातंत्र्य खुलतें. बहु-संख्याकांच्या मरणांत कांहींचें जीवनसाफल्य निर्माण होतें. राज्यसत्तेची प्रवृत्ति समावाची नसल्यामुळे, कांहींनीं कितीही तारा छेडल्या तरी कर्णमधुर ध्वनि त्यांना लाभत नाही. समतेच्या अभावीं हें होतें. विषमतेच्या छत्राखाली थोड्यांचेंच ऐकलें जातें, थोड्यांच्याच प्रयत्नांना राज्यसत्ता फलप्रद होते, व हे थोडे शैवयीं राज्यसत्तेवर वर्चस्व बसवितात, तिला आपली दासी समजून राबवितात. त्यांचें सुख म्हणजे समाजाचें सुख, त्यांची इच्छा म्हणजे समाजाची इच्छा, त्यांचें मत म्हणजे लोकमत असें राज्यसत्ता मानते.

समतेच्या वातावरणांत कोणालाही खास असा अधिकार राहूं शकत नाही. प्रत्येकाला आपआपला अभिप्राय मत देऊन व्यक्त करण्याचा सारखाच अधिकार आहे. मताच्या दृष्टीनें मोजणींत विद्वानाचें मत म्हणून दुष्प्रत गणिलें जाणार नाही. लोकमतानें पसंत केलें तर अमुक जातीचा अगर अमुक धर्माचा म्हणून कोणीही अधिकारापासून वंचित केला जाणार नाही. वगळला जाणार नाही. नागरिक या नात्यानें सर्वांचे हक्क सारखे राहातील, त्यांत प्रति लागणार नाहीत. जे एकाला नागरिक म्हणून हक्क असतील, तेच सर्वांना. जन्मानें कांहींही विशिष्ट अगर जादा राजकीय हक्क प्राप्त होणार नाहीत. समतेच्या वातावरणांत जन्मजात भेद मानून अधिक हक्क देणें म्हणजे नास्तिकांना मंदिरप्रवेश देण्याइतकें चुकीचें आहे. त्यांत वंशपरंपरागत कांहीं हक्क ठेवणें अगर देणें होणार नाही. मूल्यमापन हें गुणानें, सेवेनें, कार्यानें

होईल, जन्मानें व आगंतुक संपत्तीनें नव्हे. दैवायत्त जन्म राहील हें खरें, पण प्रयत्नायत्त पौरुष राहील व त्यालाच सामाजिक सन्मान मिळेल. अधिकारपद वारस्यानें कोणाकडे येणार नाही. गुणानें ते प्रत्येकाकडे प्राप्त करून घेण्याची मुभा राहील. अवांतर कारणासाठी अधिकारापासून कुणालाही वंचित केले जाणार नाही. नालायकी व अपात्रता असेल तरच वगळले जाईल. कोणत्याही तऱ्हेनें व्यक्तीच्या स्वातंत्र्यावर आघात होणार नाही. समतेचें वातावरण म्हणजे सर्वांना योग्य संधीचें वातावरण. सर्वांना समान संधि मिळेल म्हणजे अगदीं एकसारखी संधि मिळेल असा अर्थ नाही. जन्मानें ज्यांना कांहीं वातावरण लाभलें असेल तें प्रत्येकाला सारखें असणार नाही. विद्वान् आईबापांच्या पोटी जन्म घेतल्यानें एक निराळें वातावरण त्या व्यक्तीला जन्मापासून मिळेल, आनुवंशिक असे कांहीं संस्कार त्याला लाभतील व त्याची प्रगति अधिक लवकर होईल. सुरुवातीला जरी या प्रकारची अपरिहार्य विषमता असली तरी शिक्षणाची व्यवस्था व संधि ही सर्वांना सारखीच लाभेल. रूप व लावण्य, त्याचप्रमाणें कांहीं मानसिक, आनुवंशिक संस्कार हे अभ्यासानें येणारे नाहीत, ते जन्माबरोबर येतात. त्यांचें नियमन कोणतीही राज्यसत्ता करूं शकणार नाही. राज्यसत्ता सर्व नागरिकांना सारख्या उंचीचे व स्वरूपाचे करूं शकणार नाही. तथापि, आगंतुक गुणाची सोय मात्र सर्वांसाठीं सारखी करतां येईल. जन्माने शरीर कसेंही असे, तें सुदृढ व स्वच्छ राखण्याला अवश्य तेवढी प्राप्ति राज्यसत्ता मिळवून देईल. पण नकटें नाक चापेंकळीसारखें करूं शकणार नाही. रसायनशाळा, प्रयोगशाळा, सर्वांसाठीं राहातील, पण सर्वांना कांहीं ती संशोधक करूं शकणार नाही. सर्वांना काव्यग्रंथ मिळतील पण सर्वांना ते प्रतिभावान् कवि करूं शकणार नाहीत. ज्याच्या बुद्धीचा जसा कल असेल तशा प्रकारची संधि मिळेल. कारण सर्वांचा कल, सर्वांची प्रवृत्ति सारखी असणार नाही. मनुष्य हा इतर मनुष्यांप्रमाणें आहे व नाहीही. त्याच्यांत मौलिक ऐक्य आहे व मौलिक विविधताही आहे. विविधता आहे म्हणून स्वारस्य आहे वैचित्र्य आहे म्हणून सौंदर्य आहे, ऐक्य आहे म्हणून समाज आहे. संधि अभावीं केलेला व बुद्धीला निष्प्रभ व निष्फळ व्हावें लागतें. ती परिस्थिति समतेच्या वातावरणांत राहाणार नाही. समता म्हणजे सर्वांना सारखी संधि; सारखी संधि म्हणजे पुरेशी व अनुरूप संधि.

पुरेशी संधि म्हणजे प्रत्येक व्यक्तीला, त्याच्यांत असलेल्या बुद्धीला वाढविण्यास, त्याच्यांत असलेल्या गुणांचा विकास करण्याला, अनुभवानें ज्या प्रमाणांत पाहिजे तितकी, व्यक्तीचा विकास संपूर्णपणें होण्यासाठीं जेवढें प्रमाण पाहिजे तेवढें संधींचें

प्रमाण असलें पाहिजे. या संधीचा फायदा प्रत्येक व्यक्तीला घेतां यावा म्हणून योग्य, अनुकूल असें वातावरण उत्पन्न केलें पाहिजे. शाळा काढल्या पण मुलें येईनात, असें झाल्यास व्यर्थ. सक्ति केल्यानें मुलें येतील, गरीब कुटुंबांत ज्यांना पुरेसें खावला मिळणार नाहीं, ते उपाशीं, अर्धपोटीं येतील. त्यांचें लक्ष अभ्यासांत लागणार नाहीं. म्हणून त्यांची शाळेंत तरी खाण्याची सोय झाली पाहिजे नाहीं तर त्यांच्या आईबापांना पुरेशीं प्राप्ति सरकारनें दिली पाहिजे. जेऊन आलेला मुलगा व उपाशी मुलगा हे दोघे शाळेंत आले एवढ्यानें दोघांना सारखी संधि लाभली असें होत नाहीं. तो उपाशी राहिला, ही परिस्थिति दूर करतां येण्यासारखी आहे व ती दूर झाली पाहिजे. त्याला विषय लवकर समजत नाहीं म्हणून त्याच्यावर शिक्षकांन जास्त मेहनत घेतली पाहिजे, म्हणजे त्याला मिळणारी संधि पुरेशी व अनुरूप होईल. १०×१० फुटांचे खोलींत आईबाप व तीन भावंडें राहात असतां, मुलांना काय अभ्यास करावासा वाटेल? तेरा चौदावे वर्षी गिरणींत अगर शेतावर काम करावयास जावें लागलें तर चाळीचाळींत अगर गांवोगांव शाळा काढून काय उपयोग होणार? लहान वयांत पोटासाठीं श्रमावें लागलें तर त्यांना कसली जिज्ञासा उत्पन्न होणार? ज्ञान मिळवावें, उन्नति करावी, मोठें व्हावें, ही सर्व आकांक्षा उत्पन्न होण्यालासुद्धां काहीं अनुकूल वातावरण निर्माण व्हावें लागत असतें. बाप, आज्ञा वृद्धपणीं सुद्धां स्वतः आहेत, सरासरी जिवंत राहात आहेत हें कौटुंबिक दृश्य घालमनावर काय परिणाम करील? आई, आजी, मुलांना टाकून गिरणींत कामाला जात आहेत अगर लोकांच्या घरीं स्वयंपाक करून भांडीं घासून झिजत आहेत, हें पाहून मुलांत कोणती आशा उत्पन्न होत असेल? उलट वकिलाचा मुलगा लहानपणींच बापाची पगडी डोक्यावर घालून पुस्तक वाचण्याची ऐट करतो व त्याचें कौतुकही होतें. कौटुंबिक स्थितीवर मोठ्या प्रमाणांत आयुष्यांत मिळणारी संधि व मनांत उत्पन्न होणारी आकांक्षा अवलंबून असतात. प्रवेशपरीक्षा, नंतर पदवीपरीक्षा, नंतर डॉक्टर, वकील, इंजिनियर अगर नोकरी याप्रमाणें घडणार अशी शाश्वति मध्यमवर्गीय पांढरपेशे कुटुंबांतील मुलांना असते. व्यापारी वर्गातील कुटुंबांतील मुलें लहानपणापासून कच्चांचा हिशेब करत करत पक्के होत जातात, त्यांच्या आयुष्यक्रमाचें खातें जन्माचेच दिवशीं टाकलें जातें. शारीरश्रम करणाऱ्या आईबापांच्या पोटीं जन्मला येणाऱ्या मुलांचें षष्टिपूजन विळा-कोठल्यानेंच होतें. त्यांचीं बहुसंख्याक मुलें श्रमजीवीच होतात. श्रमजीवी म्हणजे कमी योग्यतेचा असें नाहीं. पण श्रमानुसुद्धां अनुरूप शिक्षणाची साथ मिळाली, तर त्यांलून कौशल्य फुलतें, कला प्रसबते. हें अनुरूप शिक्षण मिळण्याची रुचि सर्वत्र

मिळाली पाहिजे. विवक्षित वयापर्यंत कोणालाही पोटासाठी श्रम करणे भाग पडू नये, ही व्यवस्था राज्यसत्तेने केली पाहिजे. या मर्यादेपर्यंत योग्य व अनुरूप शिक्षण मिळून तयार झालेल्या मुलाला, रोजगार करावा लागला तरी रोजगाराला अनुरूप असे शिक्षण मिळण्याची व त्यायोगे आपली पात्रता वाढविण्याची संधि मिळेल अशी व्यवस्थाही केली पाहिजे. कांहीं काल अवश्य ते सामान्य शिक्षण मिळून, त्याला विचार करण्याची संवय लागली पाहिजे. बुद्धीचा उपयोग करण्याचें वळण त्याला लागलें पाहिजे व नंतर त्याचा कल ज्या गोष्टीकडे आहे त्याला अनुसरून तद्विषयक शिक्षण त्याला कांहीं काल मिळालें पाहिजे. कारागिरीकडे त्याचा कल असेल तर तें शिक्षण मिळालें पाहिजे, चित्रकलेकडे असेल तर तें मिळालें पाहिजे. त्याच्या विशिष्ट प्रवृत्तींना अनुरूप असे शिक्षण त्याला कहीं काल तरी मिळालें पाहिजे म्हणजे त्याच्यांतील गुण वायां जात नाहीत. पुरेशी व अनुरूप संधि मिळाली म्हणजे समाजांतील गुणसंपदा वायां जात नाही.

आजच्या परिस्थितीत संधिअभावी किती काव्य मनांतल्या मनांतच विराम पावतें, किती तरी कला स्वप्नांतच विरतात. पुरेशा शिक्षणाभावी किती तरी कारागिरी निष्फळ पडलेली दिसते. लहान वयांत, विद्येच्या वयांत, मुलांना पोटासाठी श्रम करावयाला लावून समाजानें स्वतःचेंच नुकसान करून घेतलें आहे. आर्थिक हलाखीमुळे अनेक कुटुंबांतील सर्व मुलगे हुशार असून एकच पुढें शिकतो व बाकीचे, त्याच्या शिक्षणासाठी रोजगार करतात. एकासाठी हे खरोखर स्वार्थत्यागच करतात हा त्यांचा मोटेपणा झाला, पण यांत समाजाचा अपराध कांहीं कमी झाला नाही. समाजाला जें करावयास पाहिजे तें समाज व्यक्तींना करावयास लावतो, यांत त्याची कर्तव्यच्युति आहे. सारा नागरिकधर्म, योग्य शिक्षणाभावी आचरणें शक्य नाही व समाज आपल्या व्यवस्थेनें बहुसंख्यांकांना योग्य शिक्षण अशक्य करतो. लहान लहान वयांत, खाणीतून, कारखान्यांतून, शेतांतून काम करणे मुलांना भाग पडावें, व उन्नतिकारक ज्ञानाला मुकावे लागावें हें दृश्य अन्याय्य आहे. कोणी कोठेंही कोणताही रोजगार केला तरी ज्ञानाचा मार्ग त्याला राज्यसत्तेनें कायम मोकळा ठेवला पाहिजे, नव्हे—तो त्याला मुलम रीतीनें उपलब्ध करून दिला पाहिजे. ज्ञान देणारे, राज्यसत्तेनें उत्कृष्ट व ध्येयदर्शी असेच ठेवले पाहिजेत. आधुनिक युगांत शिक्षकाला अत्यंत श्रेष्ठ दर्जा आहे. राष्ट्रांतील शिक्षक ज्ञानी, समाधानी, व्यासंगी व विद्यादानांत आनंद मानणारा असला म्हणजे शिक्षण ही कवाईत न होतां, मनुष्यांतील प्रवृत्तींना, गुणांना प्रकुल करणारी, त्यांच्यांत आकांक्षा उत्पन्न करून प्रयत्नांना आवाहन देणारी, साधकाची उपासना वाढविणारी प्रेरक क्रिया होते.

आज संधीचे अभावी, व प्रेरक शिक्षणाचे अभावी, जन्माने आलेले आनु. वंशिक फायदे राहून शिवाय शिक्षणाचे फायदे पण ठराविक लोकांनाच मिळतात. आनुवंशिक गुण कमीजास्त करता येणार नाहीत, पण समाजव्यवस्था अशी असली पाहिजे की, त्याचा फायदा अन्याय्य रीतीने कोणालाही मिळतां कामा नये. आजच्या समाजांतील सर्वांत अन्याय्य दृश्य म्हणजे लायकी व लक्ष्मी यांचे वैर. पण लक्ष्मी ही लायकी आहे म्हणून आहे असें आग्रहाने प्रतिपादले जाते. श्रीमान्, मग ते कसेही झालेले असोत, आपल्या मुलांना वाटेले तेवढे शिक्षण देऊं शकतात. विश्वविद्यालयाची द्वारे त्यांना मोकळीं असतात. लायकी असून कित्येकांना पैशाचे अभावी आपल्या मुलांना शिक्षण देतां येत नाहीं. जरूर ते व जरूर तेथील शिक्षण ते देऊं शकत नाहीत. पुष्कळ वेळां विद्यालयांतील प्रवेश ठराविक वर्गांतील मुलांना सहज मिळतो. इतरांना वस्तुतः बंदीच असते. जी विपमता नैसर्गिक आहे ती सोडून बाकीची योग्य व्यवस्था करून राज्यसत्तेने दूर केली पाहिजे. हुशार व लायक विद्यार्थ्यांना मोठ्या प्रमाणावर जरूर त्या शिष्यवृत्त्या देऊन त्यांच्या शिक्षणाची सोय राज्यसत्तेस करतां येईल. गरिबी ही वैयक्तिक अगर नैसर्गिक नालायकी नाही. ती समाजव्यवस्था दोषपूर्ण असल्याची निदर्शक आहे. समाजाच्या अपराधाबद्दल व्यक्तीला प्रायश्चित यांत न्याय नाही. हिरे, सोने, मोती हीं जशीं समाजांतील उद्योगी लोक शोधून काढतात, तशी राज्यसत्तेने समाजभूमि न्याहाळून, सुप्त गुण शोधून काढून त्यांच्या विकासाला वांव दिला पाहिजे. श्रीमंत व गरीब हा भेद तेथे नसावा. अंगचे गुणांना शिक्षणाने व संधीने सुसंस्कृतता व सफलता येते म्हणून तशी व्यवस्था असली पाहिजे. नैसर्गिक विपमतेमुळे समाजांतही विपमता असावी हें म्हणणे तर्कशून्य आहे. तीत न्याय आहे अगर ती समाजहितार्थ अवश्य आहे असें पटवून दाखविले पाहिजे नाही तर ती नष्ट केली पाहिजे. आहे म्हणून अवश्य, नैसर्गिक किंवा इष्ट मानणे नुसते चुकीचेच आहे असें नव्हे तर घातुक व प्रतिगामी आहे. आजची विपमता याच विचारसरणीची प्रतिमा आहे व हीच विचारसरणी मान्य केल्यास ही प्रतिमा स्थानभ्रष्ट होणार नाही. आजची विपमता संपत्तीच्या हल्लींच्या मालकी पद्धतीमुळे व विभागणी मुळे उत्पन्न झाली आहे. आज संपत्तीचे संपादन समाजाच्या सेवेसाठीं म्हणून केले जातं, तिच्या जोरावर समाजांत प्रतिष्ठा, आर्थिक सत्ता मिळते व त्याचे जोरावर राज्यसत्ता काबूत ठेवतां येते म्हणून केले जाते. समाजाची सेवा अगर गरज हा प्रधान हेतु नाही, सत्ताप्राप्ति हा प्रधान हेतु आहे. ही विपमता जावी व समाजांत समता उत्पन्न व्हावी म्हणून प्रथम शिक्षणाची, उन्नतीची संधि सर्वांना असली पाहिजे.

शिक्षणाची संधि हा समतेचा मौलिक भाग आहे. ज्ञान ही शक्ति आहे व समाजांत जे त्याचा उपयोग करू शकतात ते प्रभावी होतात. ही शक्ति सर्वांना मिळविणे शक्य झाले पाहिजे. ज्ञान असेल तरच व्यक्ति आपला विकास करू शकेल, आपल्या गुणांचा प्रभावी रीतीने उन्नतीसाठी उपयोग करू शकेल व तेंच समाजाने, राज्याने, त्याला नाकारले अगर अशक्य केले तर त्याला राज्य व समाज हे अय्यार्थ वाटणार. त्याच्या-पुरता राज्याचा मुख्य हेतु विफलच झाला. ज्ञान मिळाले म्हणजे तो खरा नागरिक झाला; उन्नतीच्या मार्गावर प्रवास करण्यास लागणारे पाथेय त्याला मिळाले. ज्ञान मिळाले म्हणजे स्वतःला तो ओळखतो, आपल्याला काय करता येईल याचा तो अंदाज करू शकतो. उपलब्ध संधींचा तो फायदा घेऊ शकतो, व त्याने फायदा करून घेतांना काही तत्वांना अनुसरून वागले पाहिजे व त्यांपैकी समता हे एक महत्त्वाचे तत्त्व आहे.

लोकशाही राज्यांत प्रत्येकाला सुखपूर्ण जीवन जगण्याचा हक्क आहे हे मान्य केले जाते. सर्वांचे राज्य म्हणून सर्वांना सुख मिळाले पाहिजे. जेथे राज्य उघड उघड हुकूमशाही आहे अगर विशिष्ट वर्गाच्या ताब्यांत आहे, तेथे सर्व सुखी असावेत हा हक्क मान्य नाही. असले तर, झाले तर हरकत नाही. पण पहिला विचार जे सत्ताधीश आहेत त्यांचा, त्यांच्या सुखाचा, आणि म्हणून तेथे विषमता नैसर्गिक व आवश्यक आहे असे प्रतिपादले जाते. जे वंचित आहेत, ते अपात्र आहेत; ज्यांना वगळले आहे ते नालायकच आहेत; जे सुखांत आहेत ते गुणामुळे, दैवामुळे व पूर्वसुकृतामुळे ते तसे राहण्यांत परंपरा आहे, समाजहित आहे असे सांगण्यांत येते. या जन्मीच्या सुखाला व सत्तेला, मागील जन्मांतील लायकीचा, पूर्वसुकृताचा, आधार मान्य केला म्हणजे पुढील जन्माची पण त्याच न्यायाने तरतूद होते. समाजांतील सुखावर व संपत्तीवर काहीना अग्रहक्क देण्यांत तेथे अन्याय वाटत नाही. सर्वांना हक्क नाही म्हटल्या नंतर काहीनाच तो आहे व अधिक प्रमाणांत आहे हे स्पष्टच झाले. पण लोकशाही राज्य सर्वांचा सुखाचा हक्क मान्य करते म्हणून तेथे विषमता राहू शकत नाही. ती अपरिहार्य असेल तर ती न्याय्य आहे अगर समाजहितासाठी आवश्यक आहे असे सिद्ध झाले पाहिजे. प्राप्तीमधील विषमता, अगर सामाजिक प्रतिष्ठेमधील विषमता, सर्वांना सारखी संधि देऊन समाजहितासाठी अपरिहार्य आहे हे लोकांना पटले पाहिजे. वंशपरंपरेने अधिकार असणे ही उघड उघड विषमता आहे. तसे ठेवणे समाजहिताचे आहे, त्यायोगे व्यक्तींचा अधिक विकास होतो असे जोपर्यंत सिद्ध होत नाही व कधीही होणार नाही तोपर्यंत ते ठेवणे अन्यायाचे आहे, समाजा-

तील स्वातंत्र्यावर आक्रमण आहे. थोड्या लोकांनी चैन करावी, संपत्तीत लोळावे, यांत समाजाचे कोणते हित? कोण शास्त्रीत करणार? थोडे कौट्यवीश, बहुसंख्यांक कवडीपति. या परिस्थितीत राज्यावर थोड्यांचाच कवजा राहील, व ते आपले हित कायम करण्याच्या दृष्टीनेच राज्यकारभार चालवतील. उलट सर्वांना सारखी प्राप्ति, सोव्हिएट राशियांत सुद्धां शक्य झाली नाही. सर्वांना सारखी प्रतिष्ठापण तेथे शक्य झाली नाही. जे उत्कृष्ट काम करणारे त्यांना अधिक सामाजिक प्रतिष्ठा मिळते. अधिक प्राप्तिपण तेथे होते. सेनापति व सैनिक यांना सारखे अधिकार समाजहिताच्या दृष्टीने कसे देतां येतील? व्यवस्थापक व कारकून यांना सारखे अधिकार देणे म्हणजे कामाचा चुयडा करणे आहे. जे राज्याचा बंदोबस्त करतात त्यांच्या कार्याचे महत्त्व लक्षांत घेऊन, अधिक प्राप्ति देणे समाजहिताचेच असते. राज्याच्या कार्याची, भवितव्यतेची धुरा वाहाणारे यांना प्रपंचाच्या विवंचनेपासून मुक्त करण्यासाठी, व जे मानसिक वातावरण, मोठमोठ्या प्रश्नांचा विचार करण्यासाठी, व्यापक योजना आंखण्यासाठी, दीर्घसूचनेने पाहण्यासाठी, आवश्यक असते ते उपलब्ध करून देण्यासाठी, अधिक प्राप्ति दिली तर त्यांत समाजहित नाही का? नागरिकहक्कांचे दृष्टीने प्रधान व परीट हे दोघे सारखे, पण सामाजिक कार्याच्या दृष्टीने, प्रतिष्ठा व प्राप्ति यांत फरक आवश्यक झाला तर तो अन्याय होणार नाही. मात्र राज्यांतील कोणतेही पद प्राप्त करून घेण्याची संधि प्रत्येकाला असली पाहिजे. जन्माने, अगर मागील जन्माच्या दाखल्याने कोणीही वगळला जाऊ नये. व्यक्ति समाजांत जे कार्य करीत असेल, ते कार्य उत्कृष्ट होण्यासाठी, समाजाच्या हितार्थ, जी प्राप्ति व जी प्रतिष्ठा जरूर असेल तेवढीच दिली पाहिजे. कोणाला अग्रहक्क नाहीत. सर्वांना सारखे हक्क आहेत.

सर्वांना सारखे हक्क व जो काय फरक असेल तो केवळ समाजहिताचे दृष्टीने आवश्यक म्हणूनच राहावा. सर्वांच्या आवश्यक गरजा प्रथम भागल्या पाहिजेत व नंतरच खास गरजांचा विचार झाला पाहिजे. व्यक्तीला त्याचे जीवनविकासाला पुरेल इतके एक राहाणीचे किमान प्रमाण ठरवून त्याप्रमाणे प्रत्येकाला प्रथम मिळाले पाहिजे. राष्ट्रांतील संपत्ति व सामुग्रीही अशा रीतीने उपयोगांत आणली पाहिजे की, प्रत्येक नागरिकाला अवश्य ते आवश्यक प्रमाणांत मिळाले पाहिजे. याप्रमाणे सर्वांना मिळाल्या-नंतर जे कार्य व्यक्ति करीत असेल, त्याचे दृष्टीने जेवढे अधिक देणे जरूर असेल तेवढे दिले पाहिजे. तीव्र शारीरिक श्रम करणारांना अधिक देणे अवश्य आहे ते दिले पाहिजे. विशिष्ट दर्जाचे बौद्धिक श्रम करणारांना अधिक देणे अवश्य आहे तर ते दिले पाहिजे. प्रथम व्यक्ति म्हणून अवश्य ते दिले पाहिजे व नंतर, ती जे कार्य, करते

त्या कार्याला जेवढे अधिक देणे अवश्य असेल तेवढे दिले पाहिजे. व्यक्तीला कार्यामुळे अधिक मिळेल ते तिने आपल्या श्रमाने मिळविले पाहिजे. तिने केलेल्या कार्याचा तो मोवदला असला पाहिजे. कोणी तरी श्रमावे व कोणाला तरी प्राप्ति व्हावी असें होतां कामा नये. त्याचप्रमाणे व्यक्ति जें कार्य करील तें सामाजिक पाहिजे, समाजाची गरज पुरी करणारे तें असले पाहिजे; त्याकार्याने त्या व्यक्तीचें नव्हे, समाजाचें हित झालें पाहिजे. एका व्यक्तीला अनेक दालनी बंगला व दुसऱ्या दहांना मिळून एक खोली एक व्यक्ति अनेकवेळां दिवसांतून जेवावी व अनेकांना एकदांही पुरे मिळूं नये; एका व्यक्तीने दिवसांतून ६ वेळां कपडे बदलावे तर इतरांना साही ऋतूंत तेच ते कपडे घालावे लागावेत; एकाला वेळ जात नाही म्हणून विवंचना तर दुसऱ्याला पोटासाठी श्रमून विश्रान्तीलाही वेळ मिळूं नये ही परिस्थिति, सर्वांना सुखाचा हक्क आहे याशीं विसंगत आहे. यांत सर्वांचें सुख तर नाहीच पुष्कळांचें पुष्कळ सुखही नाही, तर कर्मांत कमी लोकांचें जास्तीत जास्त सुख आहे. सर्वांना राहाण्यास आवश्यक, व अवश्य तितक्या सोयीचीं घरे झाल्याशिवाय कोणालाही बंगला बांधण्याचा हक्क नाही. बाप प्रधान होता म्हणून मुलाला मोठा वाडा पाहिजे, बाप गिरणीवाला होता म्हणून मुलाला चार मोटारी पाहिजेत, हे म्हणणें मूर्खपणाचें आहे. लोकशाहीत लौकिक ही व्यक्तिगत बाब आहे. आपल्या परिश्रमानें मिळविलें पाहिजे व आपल्या पराक्रमानें विख्यात झालें पाहिजे. सर्वांना जरूर तें मिळून लायकीप्रमाणें अधिक मिळण्याची संधि सर्वांनाच असली म्हणजे झालें हें राज्यसत्तेनें शक्य केलें पाहिजे, आपल्या व्यवस्थेनें हें घडवून आणलें पाहिजे. श्रीमंतांच्या गरजांकडेच लक्ष दिल्यानें हें कधीही होणार नाही. शिवाजीनगरांतील रम्य वसाहती जरी अवश्य ठरल्या तरी प्रथम कसब्यांतील घाण व गर्दी काढून टाकली पाहिजे. समाजांत इतिहाससंशोधनाची सोय आवश्यक ठरली तरी प्रथम प्राथमिक शिक्षणाचीं शालागृहे बांधून नंतर संशोधन-मंदिरें उभारलीं पाहिजेत, आवश्यक सोयी प्रथम व नंतर सार्वजनिक पण खास सोयी असा क्रम पाहिजे. ज्या सोयी नसतील तर व्यक्तींना जीवन अर्थशून्य वाटेल, त्या सोयी योग्य प्रमाणांत, सर्वांना भेदाभेद न करतां मिळाल्या पाहिजेत. अन्न, वस्त्र, निवास वगैरे सोयी, सर्वांना सारख्या मिळाल्यात याचा अर्थ ज्याला ज्या प्रमाणांत मिळणें योग्य आहे त्या प्रमाणांत मिळाल्या पाहिजेत व तें प्रमाण, व्यक्तीच्या कार्यावर अवलंबून राहिल. समता म्हणजे योग्य प्रमाण, व्यक्तीच्या दृष्टीनें काढून अगर ठरवून त्यांस उपलब्ध करून देणें. व्यक्तीच्या गरजा म्हणजे त्याला त्याच्या जीवन-साफल्यासाठीं अवश्य वाटणाऱ्या राहाणांची मागणी. व्यक्ति विविध प्रवृत्तींच्या व

म्हणून प्रत्येकाची साफल्याची, विकासाची कल्पना निराळी. नांगरणाऱ्या शेतकऱ्याची कल्पना लेखणी चालविणाऱ्या ग्रंथकाराचे कल्पनेशीं जुळणार नाही. कल्पनेत वावरणाऱ्या कवीची कल्पना व व्याजामुदलाचा हिशेब करणाऱ्या सावकाराची कल्पना निरनिराळी. विविधता आहे म्हणून ज्या अवश्य गोष्टी, ज्या अवश्य गरजा, जे किमान प्रमाण ठरलं आहे त्यांत विषमता करून, एकाला देऊन दुसऱ्याला वगळणं न्याय्य ठरणार नाही. या वावर्तीतील सर्वांची मागणी व सर्वांची गरज सारखीच निकडीची मानली पाहिजे व ती भागल्यानंतरच जी सामुग्री समाजांत उरेल, ती व्यक्तींना, त्यांचीं त्यांचीं कार्ये उत्कृष्ट रीतीनें करून, समाजाला ती जास्तीत जास्त उपयोगी पडेल अशा रीतीनें वांटून दिली पाहिजे.

प्रत्येकाला योग्य प्रमाणानें दिव्यानें समता राहाते, अगदी एकसारखें दिलें म्हणजेच समता राहाते असें नाही. पण हें योग्य प्रमाण काढणे सोपें नाही. हा बव्हंशीं आर्थिक प्रश्न आहे. राष्ट्रांतील उत्पन्नावर, संपत्तीवर प्रत्येक नागरिकाला किती हक्क आहे व कोणत्या परिस्थितींत तो कसा उपलब्ध करून द्यावा, हें ठरविणें मात्र जरूर होतें. प्राप्त गरजेप्रमाणें का श्रमाप्रमाणें ? असा प्रश्न मग उपस्थित होतो. सर्वांना सारखें मिळावें, भेदाभेद होऊ नये म्हणजे काय ? हेंही स्पष्ट करणें प्राप्त होतें. सारख्या श्रमांना सारखा मोबदला, हें मान्य करून श्रमांना मोजणारें माप न सांपडलें तर कसें वागावें ? हा प्रश्न उभा राहातोच. कंटमधुर आलापांनीं आनंद-विणारी गायिका, मुद्रास मोजनांनीं प्रसन्नता देणारी स्वयंकाकीण यांचे श्रम कसे मोजावयाचे ? चरचरीत टीका करून चर्चेला खाद्य देणारा वर्तमानपत्रकार, सर्व बाजू ऐकून घेऊन न्याय देणारा न्यायाधीश, यांचे श्रम कसे मोजावयाचे ? आणि त्याही-पेक्षां त्यांच्या श्रमाच्या प्रति कशा लावावयाच्या ? काहीं वेळां, ज्यांनीं श्रम केले, समाजाची सेवा केली, ते मान्यता मिळण्यापूर्वीच मरून जातात. जिवंतपणीं लाथा व मेल्यावर समाज त्यांना माथ्यावर घेतो असेंही होतें, मग त्यांच्या श्रमांचें चीज, त्याचें मूल्य यथार्थ झालें तरी त्याला त्याचा काय उपयोग ? सांक्रेटिसानें सत्य अमर करून जगाची अमूल्य सेवा केली पण जिवंतपणीं विपाचाच प्याला हें त्याच्या श्रमाचें पारितोषिक त्याला मिळालें. समाजानें खिस्ताला मुळावर चढविलें, त्याची योग्यता मृत्यूनंतरच जगाला कळली. गवंडी-सुतार, एंजिनीयर यांच्यांत क्रम तरी लागेल, पण एंजिनीयर व व्याकरणकार, गवंडी व बँकेंतील कारकून यांत क्रम कसा ठरणार ? समाजासाठीं श्रम करणारास श्रमाप्रमाणें मिळावें म्हटल्यानें वरीलप्रमाणें अडचणी येतात. गरजेप्रमाणें द्यावें म्हटलें तर प्रत्येकाची गरज सारखी नाही व

प्रत्येकाचे श्रम अगर प्रयत्नही इतके सारखे नसतात की त्यांना सारखी प्राप्ति व्हावी. तथापि, गरजेप्रमाणे मिळावे याचा अर्थ आवश्यक तेवढ्या गरजेपुरते, किमान राहाणी-पुरते मिळावे, येवढाच धरला तर तेवढ्यापुरते चालेल. पण तेवढ्याने प्रश्न संपूर्णपणे सुटत नाही. सर्वांच्या कांही गरजा सारख्या असतात, कांही मर्यादेपर्यंत सारख्या असतात, पण नंतर विविधता त्यांत येते हे विसरून चालणार नाही. अवश्य त्या प्राथमिक गरजा भागल्यानंतर मनुष्याला कांही अधिक करावेसे वाटते, त्याच्या कर्तृत्वबुद्धीला चालना मिळते. विविध प्रवृत्तींना अनुसरून तो कार्यप्रवण होतो. तो करीत असलेल्या कार्याचे दृष्टीने त्याचे सामाजिक महत्त्व लक्षांत घेऊन, त्याला प्राप्ति मिळणे योग्य आहे. मर्यादेपर्यंत गरजेला अनुसरून, मर्यादेनंतर केलेल्या श्रमांना लायकीप्रमाणे, प्राप्ति मिळावी यांत वाजवी न्याय आहे. प्राथमिक गरजा, अवश्य त्या गरजा सर्वांच्याच एका मर्यादेपर्यंत सारख्या, तेथपर्यंत सर्वांना सारखे वेतन, यांत कोणता अन्याय आहे? उलट प्रत्येक व्यक्तीला, आपल्या विकासाला अवश्य तेवढे मिळाले, यापुढे आपण मिळवावे असेच वाटेल. एका बाजूने स्थैर्य येते, सुरक्षितता वाटते व दुसऱ्या बाजूने आकांक्षा उत्पन्न होते, कर्तृत्वाची ओढ लागते. उपास-मारीची भीति नष्ट झाली म्हणजे मनांत उल्हास उत्पन्न होतो, मन कार्यप्रवण होतं. जे समाजांत दुर्बल आहेत त्यांनाही अवश्य तेवढे मिळून, त्यांचे संरक्षण होतं व जे समर्थ आहेत त्यांना वाटेल तेवढे घेऊन दुसऱ्यांना वंचित करणे अशक्य होतं. समाज म्हणजे कांही शर्यत नव्हे, कीं जो पुढे जाईल त्यालाच बक्षीस व जो मागे मागे राहील तो नष्ट. समाजाने सर्वांची काळजी वाहिली पाहिजे. त्याचसाठीं तर समाज आहे व ज्या प्रमाणांत समाज-राज्य, हे करील, त्यावर त्याचे यथार्थत्व अवलंबून राहील. कांहींची काळजी करणे म्हणजे इतर कांहीं माणसेच नाहीत असा अर्थ होतो. उत्पादन मनुष्य करतो, पण निव्वळ उत्पादनाचे साधन, निव्वळ एक वस्तु त्यास मानणे चूक आहे. उत्पादनाचे साधन तो आहे, पण त्याचेसाठींच उत्पादन आहे. समाजवस्थेत यासाठींच समतोल पाहिजे. एकाच वर्गाचे जर हित होत असेल तर इतरांना त्यांत सुखापासून वंचित करणे आहे, वगळणे आहे, त्यांना एकाच वर्गासाठीं खपण्यास सांगणे आहे. एकाच स्वतःसाठीं न श्रमतां, स्वतःच्या सुखाची होळी करून दुसऱ्यासाठीं श्रमणे गुलामगिरीच आहे. गुलाम दुसरे काय करतात?

वरील विचारसरणीवर कोणी असा आक्षेप घेतील कीं जर समाजांत सर्वांना पुरेल इतके नसेल तर ही व्यवस्था व्यर्थ आहे. मनुष्यांना गरज आहे एवढे उत्पादन करता येत नाही. या स्थितीत कुठलाही निबंधन न घालतां, ज्याला जे करता येईल

तें त्यानें करावें, आपल्या शक्तीप्रमाणें गरजा भागविण्याकरितां जेवढें मिळवितां येईल तेवढें मिळवावें अशी व्यवस्था करणें योग्य नाहीं का ? यामुळे जे लायक आहेत, जे गुणी आहेत, तेच या चढाओढीत किंवा आयुष्याच्या शर्यतीत टिकतील; जे नालायक आहेत ते निवडून बाजूला पडतील. शर्यत सर्वांनाच मोकळी आहे, यांत अन्याय कोणता ? या आक्षेपाला उत्तर द्यावयाचें म्हणजे राज्य हें कशासाठी आहे हें सांगितलें पाहिजे. राज्य हें सामाजिक हितासाठी, व्यक्तींच्या संरक्षणासाठी, सुव्यवस्थेसाठी, सामान्य नियमांच्या बजावणीसाठी आहे. मनुष्य सामाजिक आहे. तो जें मिळवितो तें राज्याचें संरक्षण आहे म्हणूनच. त्यानें मिळविलें व त्याचेपेक्षां जबरदस्तानें हिसकावून घेतलें, असें झालें तर समाज, समाज न राहातां एक आखाडा होईल. जो जबरदस्त तो घेईल. जो लाठी चालवील तोच टिकवील. लहानांना, दुर्बलांना, मोठ्यानें व सबलानें मटकावें हा जंगलाचा कायदा झाला; ही नीति पशुपक्षांतील झाली. मिळविलेलें राहवें, श्रमाचें फळ श्रम करणाऱ्यांना मिळावें हें न्याय्य आहे व हा विश्वास व न्याय, समाज अगर राज्य म्हणजे नियंत्रणशक्ति असेल तरच शक्य आहे. या शक्तीनें अगर संस्थेनें हा न्याय व हा विश्वास सर्वांनाच दिला पाहिजे. राज्य हें सामाजिक हितासाठी आहे म्हणून व्यक्तींची शक्ति ही समाजहितविरोधी चालूं देणें म्हणजे राज्याचें मौलिक सिद्धांतावर आघात आहे. सावली पाहिजे तर हातांत छत्री धरली पाहिजे, त्यानें एक हात गुंतला म्हणून तक्रार करणें अयोग्य आहे. समाजाचें संरक्षण पाहिजे तर राज्याचें हेतूविरुद्ध वर्तन क्षम्य ठरणार नाहीं. व्यक्तीची शक्ति राज्याचे सिद्धांतांना अनुसरूनच श्रमली पाहिजे. राज्यव्यवस्थेशीं विरोध न येईल अशी तिची चाल असली पाहिजे. राज्यव्यवस्थेचा हेतु जर सर्वांना सुख लाभवें असा आहे, तर त्या हेतूविरुद्ध वागून व्यक्तींना स्वतःसाठीं वांटेल तेवढें मिळविणें अन्याय्य आहे. हेतूविरुद्ध वागून संरक्षण द्यावयाचे यांत द्रोह आहे. म्हणून जर समाजांत सर्वांना पुरसे नसेल तर सर्वांनीच कमी कमी घ्यावें. सर्वांना अगदी आवश्यक तें मिळाल्याशिवाय कोणालाही रतिमात्र जास्त घेण्याचा हक्क नाहीं. काहींनीं पोळी खावी व कांहींना भाकरीही मिळूं नये हें अन्याय्य आहे. सर्वांना भाकरी भरपूर मिळाल्याशिवाय कोणालाही पोळी मिळूं नये हें रास्त आहे. दुसरा उपाशी आहे तोंपर्यंत पहिल्याला चैन करण्याचा हक्क नाहीं. तो हक्क मान्य केल्यास दुसऱ्यास उपाशी राहून मरावें लागेल व हें समाजानें, राजसत्तेनें चालूं दिलें तर ती आपलें मौलिक कर्तव्यच करण्यास चुकली असें होईल. सर्वांना अवश्य तें मिळण्याचा सारखा हक्क आहे, तो समाजव्यवस्थेनें अशक्य करणें अगर नाकारणें, म्हणजे मनुष्यांना मनुष्य न मानणें आहे, त्यांचें जीवन अर्थहीन करणें आहे.

समाजव्यवस्थेनें सर्वांची अवश्य ती गरज भागवून नंतरच अनवश्यक अगर अन्य गरजेकडे लक्ष पुरवावें. हें तत्त्व अव्यावहारिक नाही, अंमलांत आणणें अशक्य नाही. आज मोठ्या प्रमाणांत सोव्हिएट रशियांत त्याची अंमलबजावणी होत आहे. पूर्वी हें अमलांत आणलें नाही म्हणून तें आणणें धोक्याचें आहे ही विचारसरणी स्वार्थी आहे. नवीन आहे म्हणून त्याज्य मानणें गैर आहे. वास्तविक तें नवीनही नाही. त्यामधील समताभाव हा समाज या कल्पनेंतील एक भाग आहे. समाज या वस्तूचे घडण्यांत काय काय वैचारिक द्रव्ये आलीं याचा पुरता ठाव अजूनही घेतला गेला नाही. तथापि, समता हें त्यांतील प्रमुख द्रव्य आहे ही गोष्ट स्पष्ट आहे. समाज टिकावयाचा, जिवंत राहावयाचा तर त्यांतील मौलिक सिद्धांत पण टिकले पाहिजेत. ते अधांतीं नसतात. ते व्यक्तींच्या अनुभवांत जिवंत राहातात. व्यक्तींचा अनुभव हाच त्यांचा देह आहे. म्हणून व्यक्तींना अनुभवांतही समता आली पाहिजे. ही अनुभवांत आल्यानें समाजव्यवस्था विघडणार नाही, चांगली सुट्ट होईल. ही समता समाज-व्यवस्थेंत नसल्यामुळे आजपर्यंतच्या अनेक व्यवस्था कोलमडून पडल्या आहेत. विटेवर वीट रचून भित्त भक्कम होत नाही, तिला पाया घ्यावा लागतो, ती ओळंब्यांत राहावी लागते. समाजांत समाधानाचा तेल नसल तर समाजव्यवस्था कोलमडेल. समाजांत समाधान, सर्वांना अवश्य तें मिळेल तेव्हांच उत्पन्न होईल. मनुष्यांना विकासाला, जीवनाला जरूर तें मिळालें नाही म्हणजे तो तें कां मिळत नाही याचा विचार करतो. सुख व समाधानाची धार कोणा शुक्राचार्यामुळे अडून राहिली हें शोधून काढतो. "विरोधक व्यक्ति व संस्था यांना नाहींशा करण्याचा व्यक्तिशः अगर संघशः तो प्रयत्न करतो. स्वस्थ बसून, झिजून, तो उपाशीं मरणार नाही. समाजांत एक वर्ग मुबलक सुख भोगीत आहे, चैनीत आहे व बहुसंख्यांक उपाशी मरत आहेत हें दृश्य जे उपाशी मरतात त्यांचे मनांत प्रक्षोभच उत्पन्न करतें. समाज-व्यवस्थेंतील अन्याय त्यांच्या डोळ्यांपुढें अगदीं ठळकपणें दिसतो. मुकी व भूकी जनता बोलली नाही तरी हातानें काम करते. मर्यादेबाहेर अन्याय दुर्बलांना सबळ करतो, मुक्यांना बोलके करतो, पंगूंना धावून जाण्याची गति देतो, सुप्त वडवानल जागा करतो. खरोखर समाजांत असें होणें अपरिहार्य नाही. सर्वांना एकसारखें द्यावें अगर लेखावें असें येथें सांगितलें नाही. एकाच खाणींत सांपडतात म्हणून दगड व हिरे यांचे एक माप लावण्यास कोणी सांगत नाही. दूध आणि लोणी एका मापानें कोणी येथें मागत नाही. मनुष्यांतील विविधता मान्य करून ती समाजाचे दृष्टीनें अधिक विधायक व्हावी, तिला वाव मिळावा, यासाठीं सर्वांना प्रथम

मनुष्य म्हणून जिवंत राहातां आलें पाहिजे. ही व्यवस्था सर्वांच्या आवश्यक गरजा प्रथम भागविल्यानें होणारी आहे. सर्वांना ज्या गरजा सारख्या आहेत त्यांत सर्वांना सारखी वागणूक मिळाली पाहिजे. राज्यव्यवस्था जर त्यांत विपमता उत्पन्न केली, खास अधिकार कोणाला देईल तर तें अन्यायाचें ठरेल, नव्हे घातुक ठरेल. खास अधिकार हा आक्रमक प्रवृत्तीचा असतो. एका क्षेत्रांत मिळाला कीं अन्य क्षेत्रांत तो येतोच. कांहींनाच शिक्षण शक्य झालें म्हणजे त्यांनाच अधिकारपदे मिळतात, तेथेंही ते अग्रहक सांगतात. खास अधिकार एकदां मिळाले म्हणजे आपण होऊन कोणी सोडीत नाहीत. फार काय, ते राहावे, म्हणून देशाचें स्वातंत्र्यहि मोत्र-दल्लांत देण्यास हे खासे लोक तयार होतात असा इतिहासाचा दाखला आहे. समाजाचे संरक्षणाखाली खास हक्क घेऊन समाजाचे हितावरच वार करावयाचा असा या खास हक्कांचा लौकिक आहे. म्हणून कोणालाही खास हक्क नसावेत. सारख्या गरजांची प्रथम सोय करून नंतर मनुष्यांतील विविधतेला सामाजिक कार्याच्या दृष्टीनें योग्य वाव देणें यांत कोणाचेंही व्यक्तित्व मारलें जात नाहीं; उलट या समाजव्यवस्थेनें व्यक्तींच्या कर्तृत्वाला योग्य वातावरण उपलब्ध होतें, त्यांच्या गुणविकासाला आवाहनच दिलें जातें.

वरील व्यवस्थेंत मनुष्यांच्या विविधतेला समाजहिताच्या दृष्टीनें वाव मिळावा म्हणून जरूर तेवढीच विपमता आहे. या विपमतेमुळें मनुष्यांचे प्राप्तींत सारखेपणा राहाणार नाहीं हें खरें आहे. पण त्याजबरोबर कोणालाही इतकें मिळणार नाहीं कीं, त्याच्या जोरावर तो समाजांतील व्यवस्थेवर वजन मारील अगर वर्चस्व गाजवील. विद्यमान विपमतेतील अनुभव अगदीं उलट आहे. आपल्या कार्यानें अगर गुणानें नव्हे तर आपल्या संपत्तीच्या जोरावर कांहींजण समाजव्यवस्थेंत वर्चस्व गाजवतात. त्यांचें सामाजिक अगर राजकीय वजन हें त्यांच्या संपत्तीची प्रतिष्ठा आहे. त्यांच्याकडून संपत्ति गेली कीं ही प्रतिष्ठाही जाते. मालकाला महत्त्व नाहीं, मालकीला आहे. संपत्तीच्या जोरावर, या मालकीचे जोरावर स्वतःच्या इच्छेनुसार समाजाचे व्यवस्थेंत, उत्पादनांत ते वाटेले तें करूं शकतात. समाजाची गरज विचारांत न घेतां नफा होईल म्हणून अनवश्यक उत्पादनाकडे साधनसामुग्री खर्ची घालतात. संपत्तीचे जोरावर, पुंजीच्या जोरावर, ज्ञानसाधनावर कब्रजा करतात. या लोकांच्या ताब्यांत वर्तमानपत्रे जाणें म्हणजे हाच अर्थ होतो. प्रचारार्चीं साधनें हातांत घेऊन ते लोकमताचा ताबा मिळविण्याचा प्रयत्न करतात. संपत्तीचे जोरावर उत्पादनव्यवस्था त्यांना पाहिजे तशी करून घेऊन जे केवळ श्रमावर जगणारे बहुसंख्यांक लोक आहेत त्यांचें जीवन

लाचार करतात. संपत्तीचे जोरावर देशी व परदेशी राजकारणावर वर्चस्व गाजवि-
 त्तत. हत्यारांच्या कारखानदारांस नफा व्हावा म्हणून युद्धाचें वातावरण व युद्ध या
 लोकांनीं निर्माण केल्याचीं उदाहरणें आहेत. यांना नफा व्हावा म्हणून देशांतील
 लक्षां लोकांनीं शांततेच्या काळीं पोटापुरतें घेऊन जिवंत राहावें व लढाईच्या
 वेळीं तो नफा कायम राहावा म्हणून लक्षांनीं मरावें यांत त्यांना समाजहितविरोधी
 कांहीं आहे असें वाटत नाहीं. या सर्व अनर्थाचें मूळ समाजांतील विषमता आहे.
 विषमतेमुळे विषमता वाढते. संपत्तीची वांटणी अधिकाधिक विषम होते. विषम
 वांटणी असलेल्या समाजांत लोकांशीं राज्यसत्तेची वागणूकही विषम असते. कारण
 राज्यसत्ता संपत्तीचे आहारीं गेलेली असते. ज्या वेळीं संपत्तीचें राजकीय महत्त्व कमी
 होईल, नव्हे नाहीसं होईल, त्या वेळीं सर्वांना राज्यसत्तेकडून समतेनें वागविलें जाईल.
 समतेला तेव्हां राज्यसत्ता यथार्थानें मान्यता देईल. हें व्हावें म्हणून संपत्तीची विषम
 वांटणी अशक्य झाली पाहिजे; म्हणजे कोणालाही इतकें मिळूं नये कीं, त्यानें त्याचे
 जोरावर वर्चस्व गाजवावें. संपत्तीची विषमता समाजांत राहिली तर स्वातंत्र्य राहाणें
 मुष्कील आहे. कारण ज्यांच्या हातांत संपत्ति ते आपल्या इच्छेनुसार जे “नाहीरे”
 आहेत त्यांचा जीवनक्रम ठरवीत असतात. उत्पादनावर तर त्यांचाच ताबा असतो.
 राज्यसत्ता त्यांची संदेशकारिका दासी असते, देशांतील विधिमंडळें त्यांच्याच मुख-
 त्याच्यानीं भरलेलीं असतात. बेकार व धनहीन साहित्यिकांना व लेखकांना पुरस्कार
 व पगार देऊन त्यांना जें पाहिजे तें साहित्य, ती संस्कृति ते निर्माण करून देशाचे
 बौद्धिक जीवनावर कबजा करण्याचा प्रयत्न करतात. शिक्षणसंस्थांना त्यांची मदत
 मिळत असते, याचा अर्थ, त्यांना विरोध उत्पन्न करील, त्यांच्या संचितावर आघात
 करील असें शिक्षण दिलें जात नाहीं अशी खात्री असते म्हणूनच. फार काय, राज्यां-
 तील न्यायादानाचा कांडासुद्धां त्यांच्याच हिताचे बाजूनें झुकतो. विद्यमान न्यायाधीश
 पूर्वाश्रमींचे वकील असतात, धंद्यामध्ये यांच्याशीं संबंध आलेला असतो, राज्यसत्ता
 व यांचे संबंध त्यांना अवगत असतात. न्यायदेवता आंधळी असेल, पण न्यायाधीश
 डोळस असतो. न्यायार्थ मांडलेल्या प्रश्नांचा केवळ न्यायाचे दृष्टीनें विचार करणें,
 यांतील धोका त्याला सहजप्रवृत्तीनें कळतो. संवत्सराचे सुरवातीस सरस्वतीपूजन कर-
 णारा धर्म सालअखेर लक्ष्मीपूजन करून लक्ष्मीचेंच श्रेष्ठत्व शेवटीं दर्शवितो. या व्यव-
 हारस लक्ष्मीपूजकधर्माची जोडही या लक्ष्मीपुत्रांना मिळते. तात्पर्य, विषमतेच्या वाता-
 वरणांत स्वातंत्र्याची गळचेपी सर्व बाजूंनीं, सर्व दृष्टींनीं होते. विषमता व स्वातंत्र्य
 यांत तडजोड नाहीं. एक आहे तर दुसरें नाहीं इतकी त्यांची मैत्री आहे ! !

राजकीय समता, जर समाजांत आर्थिक विषमता असेल तर निष्फळ ठरते. आर्थिक विषमतेमुळे राज्यसत्ता पुंजीवाद्यांची, ज्यांचे हातांत आर्थिक सत्ता आहे त्यांची “करणेषु दासी” होते. आर्थिक सत्तेला, संपत्तीला, हें राजकीय महत्त्व स्वयं-भूच आहे असें मानण्याचें कारण नाही, पण इतिहासांतील घटनेमुळे तें तिला प्राप्त झालें आहे ही शल्यवत् पण सत्य गोष्ट आहे. थोड्यांचे हातांत राज्याधिकार म्हणजे थोड्या श्रीमंतांचे हातांत राज्यकारभार. बहुसंख्यांकांचे हातांत राज्याधिकार, लोकशाही राज्यकारभार म्हणजे गरिबांचे हातांत राज्यकारभार असा जणू कांहीं सिद्धांतच ठरला आहे; नव्हे, ॲरिस्टॉटलनें तो मांडला आहे. संपत्ति व राजकीय सत्ता यांची युति बहुजनसमाजाच्या हिताला अनर्थ करणारी असा अनुभव सारखा आला आहे, येत आहे. संपत्तीचे विषम वांटणीविरुद्ध झगडा हा प्रायः राजकीय झगड्याची पार्श्वभूमी आहे असें म्हटलें तर चुकीचें नाही. समाजांतील संपत्ति व तिचे उत्पादनाचीं साधनें हीं अधिक अधिक केंद्रित होणें, म्हणजे राज्यसत्तेवर आर्थिक सत्तेचा, संपत्तीचा ताबा अधिक अधिक बसणें, असा अनुभव आल्यामुळे आर्थिक समतेला अधिक महत्त्व आलें. समाजांतील आर्थिक व्यवस्थेनें समाजाचा इतिहास घडवून आणला; समाजाची प्रगति अगर परागति ही आर्थिक संबंधावर अवलंबून आहे, इतकें महत्त्व संपत्तीला, अर्थोत्पादनाला देण्यांत आलें. मार्क्सनें तर सर्व इतिहासाचा अन्वय—अर्थ, केवळ अर्थोत्पादनाचे पद्धतीनें लावला. तथापि, येवढी गोष्ट निश्चित की, संपत्तिमान् लोकांनीं राज्यावर, राज्यसत्तेवर सारखा ताबा ठेवण्याचा प्रयत्न केलेला आहे. राज्यसत्तेनें संपत्तीला ताब्यांत न ठेवलें तर संपत्ति राज्यसत्तेचा कबजा घेईल ही भीति अस्थानीं नाही. हें होऊं नये याला परिणामकारक उपाय म्हणजे आर्थिक समता समाजांत निर्माण करणें व संपत्तीची विषम वांटणी अशक्य करणें. समाजांतील बहुतेक कलहांचें मूळ पैसा आहे, संपत्ति आहे. कारण त्यामुळे समाजांत प्रत्यक्ष सुखोपभोगाने दृष्टीनें विषमता उत्पन्न झालेली आहे. सुखाचें साधन पैसा, हा अनुभव आहे. जगाचा व्यवहार अर्थमूल आहे. समाजांत मनुष्यांचें महत्त्व संपत्तीनें ठरत आहे तोंपर्यंत ‘सर्वं सुखिनः सन्तु’ हें कठीण आहे. प्रत्येकजण दुसऱ्याचें ‘भद्रच’ पाहील असें नाही. ‘धन’ हेंच सर्वस्व असल्यामुळे तें मिळाल्यास कोणी घेणार नाही असें होणार नाही. उलट धनप्राप्तीसाठीं—कारण त्यामुळे सुख व सन्मान प्राप्त आहे हें जाणून वाटेल तें करणारीं माणसें समाजांत उत्पन्न होतात. द्वेष, मत्सर, अहंकारादिक भावना यामुळे समाजांत साहजिक वाढतात व समाजांतील एकी कमी होते. एकीचा भाव लोकांचे मनांत कमी कमी होत जातो. ज्याला मिळेल त्यालाच महत्त्व

असल्यामुळे तो स्वतःसाठीच व स्वतःचेच दृष्टीने मिळविण्याचा प्रयत्न करील. सर्व लोकांनी मिळून मिळवावे हा भाव या वातावरणात व्यक्तीचे मनात येणार नाही. संपत्तीला समाजात श्रेष्ठत्व देणे व तिचे इष्टाव्यावर राजकीय सत्ता चालणे, म्हणजे समाजात व्यक्तीच्यामधील स्वार्थी व वैयक्तिक भावनांनाच आवाहन देणे आहे. सामाजिक दृढतेपेक्षा व्यक्तीव्यक्तींमधील पृथक्त्वाला या परिस्थितीत महत्त्व मिळते, वेगळेपणाच्या भावाची जोपासना अधिक होते. आपण मिळवून आपण मोठे होऊ, कारण मिळविण्यावरच मोठेपण आहे अशी भावना सर्वत्र पसरते. समाजातील मान्यता व सुख संपत्तीवर नाहीत हे घडवून आणण्यासाठी संपत्तीची वांटणी समाजात सारख्या प्रमाणात, निदान जास्तीत जास्त सारख्या प्रमाणात होणे जरूर आहे. तसे झाले म्हणजे लोकांना त्यांच्या गरजेचा विचार होऊन मिळेल. संपत्ति अगर प्राप्ति ही सर्वांना साधारणपणे सारखी असल्यामुळे तिचे वैशिष्ट्य नष्ट होईल. ही आर्थिक समता घडवून आणण्याचे साधन म्हणून राजकीय समतेला महत्त्व आहे. मतदानाचा हक्क सर्वांना आहे तर सुखाचा हक्क सर्वांना कां नसावा? तो जर आहे तर लोकमतावर चालणारी राज्यसत्ता तिने तो सर्वांना उपभोगितां येईल अशी परिस्थिति कां निर्माण करू नये? राज्यसत्तेला योग्य ती व्यवस्था अमलात आणून सर्व लोकांच्या प्राथमिक व आवश्यक गरजा भागवितां येतील—राज्यसत्तेवर विवक्षित वर्गांचेच वर्चस्व असेल तर हे होणे अशक्य आहे. प्रत्यक्ष राज्यसत्तेवर, राज्यकारभारावर कोणा एका हिताचे अगर वर्गाचे वजन न राहातां राज्यकारभारांत सर्वसामान्य जनतेचे वजन राहिल तर हे शक्य आहे. तसे झाले म्हणजे सर्वांच्या प्राथमिक गरजा सारख्या मानल्या जातील व खरे सार्वजनिक हित डोळ्यांपुढे ठेवून समाजातील सामुग्रीचा विनियोग होईल. व्यक्तींनाही मग आपोआपच आपल्या गरजा समाजहिताशी जुळवून घ्याव्या लागतील. अधिक मिळवून जर सत्ता अगर सन्मान मिळणे अशक्य झाले तर अधिकाधिक मिळविण्याचा व्यक्तींमधील हव्यास खास कमी होईल. संपत्ति ही सन्मानाची प्रवेश-पत्रिका नसेल, सत्ता मिळवण्याचे साधन नसेल, समाजात मनुष्यांच्या योग्य त्या गरजा राज्यव्यवस्थेने भागत आहेत, अशी परिस्थिति उत्पन्न झाली म्हणजे केवळ संपत्तीसाठी संपत्ति मिळविणारे—या ‘धनकाव्या’त मस्त राहणारे क्वचितच उत्पन्न होतील. लायकी अगर महत्त्व हे संपत्तीवर ठरत नाही हे निश्चित झाले म्हणजे संपत्ती-चेही महत्त्व नाहीसे होतें.

सर्वांजवळ सारखी संपत्ति, अगर जास्तीत जास्त प्रमाणात सारखी संपत्ति व्हाव-याची म्हणजे संपत्तीच्या उत्पादनाची व्यवस्थाही त्याला अनुकूल अशीच असणे

अपरिहार्य आहे. तेथे समाजांत होणारे उत्पादन व समाजाची गरज यांच्यांत मिलाफ असला पाहिजे. बेजबाबदार कारभार, अनियंत्रित सत्ता उत्पादनकार्यांत राहणार नाही. योजना ही समाजांतील साधनसामुग्री व समाजाची गरज लक्षांत धरूनच आंखली जाईल. उत्पादनांत मजुरांना आपण निव्वळ श्रमविके आहोत अशी भावना न राहाता त्याचे व्यवस्थेत आपला भाग आहे अशी जाणीव त्यांच्यांत येईल व त्यामुळे करीत असलेल्या कार्यांत जबाबदारीची वृत्ति उत्पन्न होईल. अधिकारस्थान गुणांमुळे मिळेल, केवळ अधिकाऱ्याने सांगितले म्हणून कोणी मानणार नाही, कार्याचे दृष्टीने ते अवश्य आहे याची खात्री पटली म्हणजेच ते मानले जाईल. मजूर व व्यवस्थापक यांच्या सहकार्याने व विचारविनिमयाने कारभार चालेल. योग्य कारणाशिवाय कोणालाही 'कटविले' जाणार नाही. समाजहिताचे दृष्टीने होणाऱ्या उत्पादनांत अधिकारही कार्यपरत्वेच राहिल. तो कोणा व्यक्तीला केवळ व्यक्ति म्हणून कधीही असणार नाही. केवळ व्यक्ति म्हणून अधिकार आला म्हणजे तेथे बेजबाबदार कारभार आलाच. मग तेथे समताभावही नाही व आर्थिक समताही उत्पन्न होणार नाही. काम करणारे व काम सांगणारे, यांच्यांत अखंड वैरभाव, हितैक्य नसल्यामुळे उभा असतो. उत्पादन म्हणजे मालक व मजूर यांच्यांतील रणभूमि असं स्वरूप त्याला येते; केव्हा भडका उडेल याचा नेम नसतो. समाजाला ज्या गोष्टी अगदी आवश्यक आहेत अशांचे उत्पादन खाजगी मालकीचे ठेवणे यांत तर अत्यंत धोका असतो. वीज, वाहातूक वगैरेसारखे धंदे खाजगी मालकीचे ठेवण्यांतला धोका समाजाचे अनुभवाला चांगलाच आला आहे. ज्या ज्या गोष्टींचे उत्पादन समाजाला आवश्यक आहे ते सर्व समाजाचे व समाजाच्या नियंत्रणाखाली आले पाहिजे. वास्तविक समाजांतील सर्वच उत्पादन सामाजिक मालकीचे झाले तर खरी आर्थिक समता उत्पन्न होणे शक्य आहे. निदान महत्त्वाच्या बाबींचे उत्पादन समाजाच्या मालकीचे व अन्य सर्वांवर नियंत्रण तरी असले पाहिजे. समाजाचे संरक्षण ही एक महत्त्वाची बाब आहे, ती जर खाजगी व्यक्तींच्या हवाली केली अगर त्यांचेवर सौंपविली तर गांवांगांवा संघ व दले निघून समाजांतील शांतता संपेल. संरक्षण जसे राज्यसत्तेनेच आपले हाती महत्त्व जाणून सर्वस्वी घेतले आहे तसेच वाहातूक, वीज, कोळसा, विमा, बँका, वगैरे महत्त्वाचे, आवश्यक व कठीचे (Key industries) धंदे सरकारी मालकीचे व सरकार नियंत्रणाखाली आले पाहिजेत. तत्संबंधीची व्यवस्था कशी असावी हे परिस्थितीप्रमाणे ठरले जाईल. स्वातंत्र्याच्या दृष्टीने सामाजिक मालकी व नियंत्रण पाहिजे येवढे महत्त्वाचे आहे. उद्योगधंद्यांत कामकरणाऱ्यांना त्यांचे व्यवस्थेत भाग पाहिजे.

त्यांच्याशीं विचारविनिमय होऊन मग धोरण ठरलें पाहिजे हें अत्यंत महत्वाचें आहे. यामुळें काम करणाऱ्यांना स्वातंत्र्य वाढतें, विचारलें गेल्यामुळें आपलेपणा वाढतो. सहकार्यानें व्यवस्था होत असल्यामुळें समताभाव उत्पन्न होतो. समतेमुळें व्यक्तित्व मारलें न जातां विकसित होतें. करीत असलेलें कार्य, अनिवार्य म्हणून न केले जातां, त्यांत कामगाराला रस उत्पन्न होतो, त्याच्या मनाला मोकळेपणा वाढतो. त्याचे प्रयत्नांत प्रसन्नतेमुळें कार्यक्षमता वाढते, अधिकारशाही नसल्यामुळें मन विषण्ण होत नाही. स्वातंत्र्य व समता यांनीं समाजांतील संपत्ति, कार्यक्षमता व समाधान—सर्व कांहीं वाढतें.

स्वातंत्र्य व समता यांचा विचार येथपर्यंत फक्त अंतर्गत दृष्टीनें झाला. राज्यांत समता व स्वातंत्र्य कसें असावे, त्याचें स्वरूप व मर्यादा यांचा विचार झाला. परंतु आधुनिक जगांत कुठलेही राज्य निरपेक्षपणें अलग अगर अल्लिप्त राहूं शकत नाही. व्यक्तीव्यक्तींनीं मिळून असा राज्यांतील समाज तयार होतो व त्याचें नियमन करण्याचें कार्य राज्याला करावें लागतें. तशीच परिस्थिति जगांतील एकंदर राज्यांराज्यांतील संबंधांवाचत आहे. आंतरराष्ट्रीय समाज म्हणून कांहीं एक भाव उत्पन्न झालेला आहे. राज्यभाव उत्पन्न झाल्याबरोबर कांहीं संकेत उत्पन्न होतात; तसेंच आंतरराष्ट्रीय भाव (*International sense*) उत्पन्न झाल्याबरोबर होतात. आंतरराष्ट्रीय कायदा म्हणून कांहीं नियमन उत्पन्न होतें. राज्यांराज्यांतील संबंध या कायद्याला धरून नियमित केले जातात. राज्यांराज्यांतील संबंधांत अनेक गोष्टी सर्वसाधारण असतात व सर्वसाधारण गोष्टींचें नियमन होणें इष्ट असतें. व्यापार, वाहतूक, नागरिकांची ये-जा, युद्धांतील कैद्यांना द्यावयाची वागणूक वगैरे प्रश्नांवाचत अनेक शतकांपासून कांहीं संकेत, कांहीं नियम ठरत आले आहेत. अर्थात् आंतरराष्ट्रीय जगांत हें जें कांहीं घडून आलें तें करार करून, परंपरा मान्य करून, थोडक्यांत म्हणजे संमतीनें घडून आलें. जसजशी मान्यता वाढत गेली व वागणूक जुनी होत गेली, तसतसें या नियमनाला जवळजवळ कायद्याचें महत्त्व आलें. कायदा म्हणजे विद्यमान व्यवहाराचें राज्यसत्तेनें केलेलें नियमन. त्या नियमनाविरुद्ध वर्तन झालें तर राज्यसत्ता शासन करते म्हणून कायद्याचा प्रभाव व प्रतिष्ठा. आंतरराष्ट्रीय कायद्याला अंमलांत आणणारी राज्यसत्ता नसल्यामुळें तो प्रभावी नाही. त्याला मानणें न मानणें व्यक्तिगत राज्याचे इच्छेवर अवलंबून आहे. समाजांत पुष्कळ गोष्टी कायद्याच्या स्वरूपांत नसतात. तथापि त्याही बाबतींत समाजांत कांहीं नियंत्रण असतें, कांहीं परंपरा असते, कांहीं संकेत असतात व त्याप्रमाणें समाजांत सामान्यतः वर्तन होत असतें. हें जें नियमन होतें तें करणारी शक्ति

म्हणजे नीति. योग्यायोग्य ठरविणारी समाजांतील व्यवस्था म्हणजे नीति. तिचा कांहीं भाग कायद्यांत समाविष्ट झालेला असतो, कांहीं नसतो. तथापि, नीतीचें महत्त्व राज्य-सत्तेच्या मान्यतेवर नाही. तिचें महत्त्व व तिचें श्रेष्ठत्व हें अंगभूत आहे. ती सापेक्ष आहे म्हणजे समाजजीवनांतील परिवर्तने लक्षांत घेऊन तिची घडण घडत जाते. तिच्यांतील कांहीं भाव प्राचीन परंपरेनें शाश्वत मूल्ये अगर स्थायी भाव झालेले असतात. कांहीं मौलिक असें तिच्यांत ठरलेले असते. समाजव्यवहार लक्षांत घेऊन तिच्यांत अनुरूप बदल होत असतो व नंतर कायदा अगर राज्यमान्यता येते. नीति ही कायद्याचे आधी व त्याहून अधिक आहे. तिची प्रतिष्ठा ती केवळ अग्रज म्हणून नाही तर विवेकाने तिला मान्यता मिळते म्हणून. ही दृष्टि ठेवून विचार केला म्हणजे आंतरराष्ट्रीय कायदे म्हणजे नीतिनियमच आहेत. व्यक्तिगत राज्ये मान्यता देतात म्हणून त्यांची प्रतिष्ठा. आंतरराष्ट्रीय नियम करणारी अशी संघटना नाही असें नाही. हेग येथील आंतरराष्ट्रीय कोर्ट हा त्या संघटनेचा भाग आहे. आज मृतप्राय झालेला राष्ट्रसंघ (League of nations) हें त्याचें मुख्य स्वरूप आहे. राष्ट्रसंघ अस्तित्वांत येण्यापूर्वी राज्यांराज्यांतील बहुतेक प्रश्न तीं राज्ये आपासांत सोडवीत. कांहीं प्रश्न उपलब्ध असलेल्या तहनाम्याप्रमाणे आंतरराष्ट्रीय कोर्टाकडे निकालाला देत. विचारविनिमय करून ठरलें अगर आंतरराष्ट्रीय कोर्टानें निवाडा दिला तरी काय करावयाचें हें त्या त्या राष्ट्रांचे इच्छेवर अवलंबून होतें. नीतिनियम होते, आंतरराष्ट्रीय कायदा होता पण त्याप्रमाणे न वागणारास शासन देणारी सत्ता नव्हती. प्रत्येक राष्ट्रांतील शक्ति हीच अखेरी प्रभावी ठरे. तात्पर्य, आंतरराष्ट्रीय समाजांत कांही मूल्ये, कांहीं नीतिनियम वाढत्या व्यवहारांवरोबर ठरत आले. आंतरराष्ट्रीय व्यवहार नियमित व्हावा म्हणून मार्गदर्शन करणारा कायदाही निर्माण झाला. अर्थात् कोणी राजसत्तेनें तो केला नाही. या आंतरराष्ट्रीय कायद्यांत सर्व राज्ये सारखीं मानलीं जात. तथापि, जे प्रचल ते त्याविरुद्ध निकाल गेल्यास त्याला क्वचित्च मान्यता देत. जे निर्बल, त्यांना आपला पक्ष सत्पक्ष आहे याचें समाधान मिळे; पण आक्रमणापासून, स्वार्थापासून संरक्षण मिळत नसे. जगांतील राष्ट्रे जेथें बलानें व विस्तारानें विषम आहेत, तेथें सर्वमान्य व शक्तिमान् आंतरराष्ट्रीय राज्यसत्तेचे अगर संघटनेचे अभावीं समता ही थट्टा आहे.

आंतरराष्ट्रीय समाजांत व व्यवहारांत येणाऱ्या राज्यांराज्यांत समता व स्वातंत्र्य हे भाव नांदावयाचे, तर प्रथम युध्दानें प्रश्नांचा निकाल करून घेण्याची प्रथा बंद झाली पाहिजे. सवल राष्ट्र अगर राज्य जर आपलें म्हणें दुसऱ्या निर्बल राष्ट्रावर अगर निर्बल राज्यावर शक्तीचे जोरावर मान्य करण्यास मोकळें असेल तर तेथें

स्वातंत्र्य व समता यांना अर्थ नाही. युद्धाची प्रथा बंद करणे सोपे नाही. नुसत्या सरनाम्यांत युद्धाची प्रथा बंद करणे जरूर आहे असे म्हणून भागत नाही. नुसत्या अनेक राज्यांनीं जथीमर्थीनें केलेल्या घोषणांनीं भागत नाही. आंतरराष्ट्रीय व्यवहार-नियमन करणारे संघटन हेंच प्रभावी व प्रबळ असेल पाहिजे व जें राज्य विवेकानें न वागतां तरवारीला हात घालील त्याचें पारिपत्य करण्याची शक्ति व सोय त्यांत असली पाहिजे. त्याचबरोबर सदरहू संघटनेंत न्याय व नीतीला अनुसरून प्रश्नांचा विचार होईल असा विश्वास सर्वत्र उत्पन्न झाला पाहिजे. जर हें संघटन केवळ दोन-चार प्रमुख राष्ट्रांच्या सोयीचा वस्तुतः विचार करणारे असेल तर हा विश्वास उत्पन्न होणार नाही. राज्य जर ठराविक वर्गाचें हित पाहणारे असेल, त्यांच्याच इशान्यावर चालणारे असेल, तर तें सामाजिक हित यथार्थतेनें पाहणार नाही, रक्षिणार नाही. अगदीं तसेच परिणाम आंतरराष्ट्रीय नियमन करणारे संघटन जर २।४ श्रेष्ठी राष्ट्रांचे इशान्यावर चालेल तर होतील. जगांतील शांतता हेंच खरें आंतरराष्ट्रीय समाजाचें व नियमनाचें ध्येय आहे, ते या परिस्थितींत साध्य होणार नाही. ज्यांच्या हातांत सत्ता ते तिचा उपयोग आपल्याजवळ जें आहे तें कायम ठेवण्यासाठी, व जमल्यास अधिक मिळविण्यासाठी करतात, हा राज्याचे व्यवहारांत येणारा अनुभव, आंतर-राष्ट्रीय व्यवहारांतही येतो. १९२७ साली स्थापन झालेला राष्ट्रसंघ जागतिक शांतते-साठी, न्यायाचे प्रतिष्ठेसाठी झाला. सदरहू संघाचा उपयोग इंग्लंडादिक प्रमुख राष्ट्रांनीं स्वार्थानेंच केला. जगांतील शांतता संघानें वाढली नाही. मागील महायुद्धांत ज्यांना अन्याय झाला त्यांना राष्ट्रसंघामार्फत न्याय मिळाला नाही. ज्यांनीं राष्ट्र-संघाच्या आज्ञा धुडकावल्या, त्यांनाच त्यांतील प्रमुख राष्ट्रांनीं गौरविलें. युद्धाची प्रथा तर बंद नाहीच पडली, उलट राष्ट्रसंघामुळे, त्याचे कारवाईमुळे, चालू महा-युद्ध जन्मास आलें. राष्ट्रसंघाविरुद्ध तो ज्यांनीं घडवून आणला तेच वागूं लागले. राष्ट्रसंघ निघण्यापूर्वी जी स्थिति होती, ती राष्ट्रसंघ निघून अधिक वाईट झाली. हा सर्व अनुभव लक्षांत घेतां, आंतरराष्ट्रीय नियमन करणारे संघटन करणे किती दुर्घट आहे हें लक्षांत येईल. तथापि, त्याची आवश्यकता चालू युद्धानें अधिकच तीव्र भासूं लागली आहे. जगाचे व्यवहारांत जंगलचा एकमेव कायदा जारी झाला तर लठीवाल्यांचेंच शिजू लागेल, जगाची प्रतिष्ठा संपेल, प्रगति व सुधारणा यांना पूर्णविराम मिळेल. दर पिढीला जागतिक युद्ध व कोट्यवधि लोकांचा संहार होऊं लागला तर मानवसमाज कार काळ टिकणारही नाही. मनुष्य व इतर प्राणिसृष्टि यांत मनुष्य विचारशील असून त्याच्यांत बुद्धि आहे हा फरक आहे. मनुष्याचें वैशिष्ट्य

जर बुद्धि, विचारशीलता, तर त्या वैशिष्ट्याला त्याच्या जीवनांत, त्याच्या व्यवहारांत प्रथम स्थान दिलें पाहिजे. नक्की तेंच घडत नाही. अन्य प्राणिसृष्टीशीं असलेलें साधर्म्य त्याला सोडवेसं वाटत नाही. समाज जसा व्यक्तीला अवश्य व अपरिहार्य झाला आहे, तसेंच जगांतील राष्ट्रांराष्ट्रांतील, व्यवहारांत, कांहीं तरी नियमन अवश्य व अपरिहार्य झालें आहे. नियमन करणारें संघटन असलेंच पाहिजे. प्रत्येक पिढीला त्याची आवश्यकता अधिकाधिक तीव्र वाटत आहे. अनुभव लक्षांत घेऊन, अप-यशानें न बुजतां जगानें पुढें पाऊल या दृष्टीनें टाकलेंच पाहिजे. भावी संघटन कसें राहील हें आजच्या अधिर परिस्थितींत सांगणें कठीण आहे. तथापि, कांहीं स्थूल गोष्टी इष्ट व आवश्यक म्हणून सांगतां येतील. व्यक्तिस्वातंत्र्य व समाजनियंत्रण यांचा जसा समन्वय घडवून आणणें शक्य झालें, तसाच समन्वय, प्रत्येक राज्याच्या व्यक्ति-गत बाबी व जागतिक नियंत्रण यांचा घडवून आणणें इष्ट आहे ही गोष्ट महत्त्वाची मानली पाहिजे. ज्या बाबी, जो व्यवहार सामान्य आहे, त्याचें नियमन करतांना, प्रत्येक घटक-राज्याला आपलें म्हणणें सांगण्यास, आपला अभिप्राय देण्यास सारखीच संधि मिळाली पाहिजे. सदरहू संघटनांत आपण आहों ही भावना त्यांच्यांत उत्पन्न झाली पाहिजे. सारखी संधि म्हणजे प्रत्येक राज्याचें पूर्णपणें ऐकलें जाऊन, त्याचा पूर्ण विचार होऊनच निकाल घेतला जाईल. सर्व राज्ये सारखीं मानलीं पाहिजेत. सर्वांना समता याचा अर्थ कोणालाही शक्तीचे जोरावर आपलें म्हणणें लादतां येणार नाही. युध्दाची प्रथा बंद करील असें प्रभावी संघटन तयार करणें जरूर आहे. या आंतरराष्ट्रीय-नियमन-संघटनेच्या नियंत्रणाबाहेरील व्यवहारांत प्रत्येक राष्ट्राला, प्रत्येक राज्याला पूर्णपणें मोकळीक राहिल. ही मोकळीक म्हणजे त्यांचें स्वातंत्र्य. या अव-स्थेंत, राज्याचे अमर्याद प्रभुत्वावर, पूर्णस्वरूपी प्रभुत्वावर मर्यादा आली; पण त्या मर्यादेनेंच त्याच्या स्वातंत्र्याचें संरक्षण होणार व त्याला तितकेंच स्थैर्य येणार हेंही तितकेंच खरें. व्यक्तीचें स्वातंत्र्य, समाजाचे बाहेर राहून तिला लाभत नाही, त्याच न्यायानें राज्याचें स्वातंत्र्यही या आंतरराष्ट्रीय व्यवस्थेंतच आहे. त्याबाहेर राहून तें धोक्यांत येईल इतकेंच नव्हे तर राहाणारही नाही. सामान्य नियमांचें पालन कर-ण्यानेंच दोघांचे स्वातंत्र्याला मर्यादा आली, संयम आला, तरी त्यांतच स्वातंत्र्याची खरी शक्ति आहे व त्याचें संरक्षण आहे.

व्यक्ति ही आपला थोडा थोडा अधिकार, कणकण सत्ता देऊन राज्य तयार करते, राज्यसत्ता निर्माण करते व त्यांत आपण आहोंत असें मानते. आणि राज्यांत राहाण्यांत अगर राज्याचें नियम पाळण्यांत कमीपणा मानीत नाही. व्यक्तींचे बाब-

तीत, हा भाव वस्तुस्थितशी जुळतो की नाही, ऐतिहासिक सत्य त्यांत आहे की नाही, याचा विचार बाजूला ठेवून एवढे म्हणतां येईल की, राज्यांत राहाण्यांत व्यक्ति कमीपणा मानीत नाही व नियमांचे परिपालन करण्यांतही कमीपणा मानीत नाही हे सामान्यपणे खरे आहे. आंतरराष्ट्रीय नियमांचे संघटन हे वस्तुतः प्रत्येक राज्याने घटक होऊन निर्माण झालेले असते, त्याचे सभासदत्व केव्हाही सोडतां येतें. त्याचा अधिकार व त्याची सत्ता खरोखर प्रत्येक घटकाने कणकणाने दिली म्हणूनच निर्माण झाली. सर्वस्वी मान्यतेवर, संमतीवर आधारलेले हे संघटन नैतिक दृष्टीने जास्त प्रतिष्ठेचे ठरते; मग त्याचे न एकण्यांत कोणता मोटेपणा आहे, व एकण्यांत कोणता कमीपणा आहे? आपलेच आपण ऐकतो अशी वस्तुस्थिति असते. कारण होगान्या निर्णयांत प्रत्येक राज्याने भाग घेतलेला असतो. तो निर्णय-सामुदायिक अभिप्राय असतो. सर्वांचे अभिप्राय त्यांत समाविष्ट असतात. या बंधनांत प्रभुत्व कमी झाले, पण जेवढे दिले ते खुर्षीने दिले, व्यापकहितार्थ दिले व त्या मोबदल्यांत स्वातंत्र्याला स्थैर्य व संरक्षण मिळाले. अगदी स्वार्थी दृष्टीनेही प्रत्येक राज्याला हे संघटन हितावह आहे. जगांतील सर्व लहानमोठ्या राज्यांचे असे संघटन झाले, सर्व प्रश्न विचारविनिमय होऊन त्रिवेकाने सोडविले जाऊ लागले, युद्ध हद्दपार झाले, तर जगाचे कल्याण व वैयक्तिकदृष्ट्या राज्यांचेही कल्याण होईल. सर्व जगाचे असे एक योग्य संघटन, अगर एक संयुक्त राज्य होईल की नाही हे कोणी सांगू शकत नाही. तसे झाले तर त्यांत कांही कमीपणा आहे अगर धोका आहे असे मात्र नाही. योग्य संघटनांत समता व स्वातंत्र्य राहिल. खास व वैयक्तिक बाबी पूर्णपणे राज्याच्या अधिकाराखाली राहतील, त्यांत त्यांना संपूर्ण स्वातंत्र्य राहिल. या संघटनेचे निर्णयांत सर्वांना म्हणजे राज्यांचे प्रतिनिधींना भाग घेतां येईल व प्रत्येक राज्याच्या गरजेप्रमाणे जगांतील व्यवहारांना, आर्थिक व्यवहाराला व उत्पादनाला वळण देतां येऊन सर्वांची गरज भागवितां येईल; यायोगे सर्वांच्यांत समता राहिल. उपस्थित झालेले प्रश्न विचारासाठीं मांडले पाहिजेत अशी परंपरा उत्पन्न झाली, न्यायाने व नीतीने निकाल होतात असा विश्वास वाढला म्हणजे जगभर स्वातंत्र्य व समता यांना अनुकूल असे वातावरण उत्पन्न होऊन दोन्हीची वाढ होईल. आज, स्वातंत्र्य व समता यांचे अभावी, जगांत मुचलक सामुग्री असूनही बेकारी व उपासमारी वाचरत आहेत, व जीवन कष्टी करीत आहेत. चतुर्बिध स्वातंत्र्य जे रूझवेल्ट यांनी जाहीर केले, ते नुसत्या घोषणेने जगाला मिळणार नाही. जगाचे योग्य असे संघटन झाले, आंतरराष्ट्रीय व्यवहाराचे योग्य असे नियमन झाले, तर हे

शक्य आहे. सर्वांना स्वातंत्र्य व समता त्या संघटनांत लाभली तरच तें टिकेल. वर्ण-पद्धती, वंशपरत्वे, अगर प्रदेशपरत्वे कोणी वंचित झाला, वगळला गेला तर जगांत शांतता राहाणार नाही. एका राष्ट्रांत कांहीं स्वतंत्र व कांहीं गुलाम असे राहू शकत नाहीत. तीच स्थिति आधुनिक जगाला आज आली आहे. सर्वांना स्वातंत्र्य व समता ही आज जागतिक गरज आहे.

जगांतील प्रश्न युद्धानें न सोडवितां विवेकानें, विचारविनिमयानें, सोडवितां येण्यासारखें आहेत ही गोष्ट तत्त्वतः कोणी नाकबूल करित नाही. तथापि राष्ट्रा-संघाचा जो अनुभव आला आहे, तो आशाजनक नसल्यामुळे, सर्वत्र अस्थिर वाता-वरण उत्पन्न होऊन त्याचा शेवट महायुद्धांत झाला. महायुद्धानें प्रश्न सुटतील असें नाही, उलट त्यांत भर पडेल असेंच दिसतें. तडजोडीनें घेण्यांत राष्ट्रांला कमीपणा आहे, लवाद नेमून एखादे राष्ट्राविरुद्ध निकाल गेल्यास त्यांत त्याचा अप-मान आहे, असें मानण्यानें युद्धाचें वातावरण निर्माण होतें. युद्धानें हा अपमान भरून निघतो अगर न्याय मिळतो असेंही नाही. मानापमानाच्या झुल्लक गोष्टीवरून कोणी युद्धांत उतरत नाहीत. युद्ध पुकारण्याला जीं कांहीं अन्य कारणे आहेत तीं विचारविनिमयासाठीं मांडल्यानें कांहीं नुकसान होत नाही. ज्यांना तीं मांडल्यानें आपला पक्ष असत्य आहे, अन्यायाचा आहे हें उघड होईल असें वाटतें तेच माना-पनाच्या ताना मारून युद्धाची धमकी देत असतात. रणभूमीचा निकाल मानावाच लागतो पण तो महाग पडतो, अनिश्चित असतो, व त्यांत न्याय मिळेल याची शाश्वति नसते. राष्ट्रांराष्ट्रांतील प्रश्न विवेकानें तरी सोडविले पाहिजेत, नाहीं तर युद्धानें त्याचा जो काय निकाल होईल तो तरी मान्य केला पाहिजे. पहिल्या पद्धतींत स्वातंत्र्य व समता हीं जगांत नांदणें शक्य होतें, किंबहुना आज जगांत स्वातंत्र्य व समता सर्वत्र नाहीं म्हणूनच पुनःपुनः युद्धें उद्भवतात. हीच युद्धांचीं खरीं कारणे आहेत. साम्राज्य म्हणजे अंकित देशांची गुलामगिरी, विषमता व पारतंत्र्य हीं त्यांचीं मुख्य लक्षणे आहेत. कांहीं मागासलेल्या राष्ट्रांचा उद्धार करण्याचा आपला हेतु जाहीर करतात, कांहीं अंकित राष्ट्रांना स्वातंत्र्याला लायक करण्याचा दावा सांगतात. कांहीं जरी सांगितले तरी प्रत्यक्ष अनुभव अंकित राष्ट्रांना गुलामगिरीचाच येतो. नुसती राज-कीय नव्हे तर आर्थिक गुलामगिरीही अनुभवास येते. राष्ट्रांसघानें कांहीं देश मागास-लेले म्हणून कांहीं पुढारलेल्या राष्ट्रांचे हातीं उन्नतीसाठीं आज्ञापत्रानें (Mandate) दिले. तथापि आज्ञापत्रानें साम्राज्यभावच उत्पन्न झाला. ज्या राष्ट्रांला जेथें आज्ञा-पत्र मिळालें तेंथें त्याला खास हक्कच मिळाले, तेथें त्याचा खास अधिकार आहे

असेंच मान्य करण्यांत आलें. आज लेव्हेनॉनचें उदाहरण हीच गोष्ट स्पष्ट करीत आहे. मॅडेन्चे नवीन नांवाखालीं जुनाच खेळ चालू राहिला. उलट केलेल्या लूटमारीला मॅडेन्ने कायदेशीर स्वरूप देण्याचा प्रयत्न केला. जगांतील सर्व राष्ट्रे, सर्व लोक स्वतंत्र झाले म्हणजे साम्राज्याचा अभिलाष नाहीसा होईल व युद्धाचें मुख्य कारणही नाहीसे होईल. समाजांत आर्थिक विषमता हें जसें सर्व अनर्थांचें व संकटांचें मूळ आहे, तसेंच आंतरराष्ट्रीय जगांत राज्यांराज्यांतील विषमता ही व अनर्थांचें मूळ आहे. सर्व जगांतील राष्ट्रांना समता व स्वातंत्र्याचा लाभ झाला, आंतरराष्ट्रीय संघटनेनें तें संरक्षित झालें, म्हणजेच जागतिक शांतता प्रस्थापित होईल व तिचें ध्येय साध्य होईल. मागासलेले म्हणून स्वातंत्र्याला नालायक अगर समतेला अपात्र हें चूक आहे. स्वातंत्र्याची पात्रता तें भोगण्यानेंच येते. आंतरराष्ट्रीय संघटनेचें संरक्षण व मार्गदर्शन असलें म्हणजे पुरे आहे. साम्राज्यवादी राष्ट्र ही अंकित राष्ट्रांचा प्रश्न आंतरराष्ट्रीय संघटनेपुढें मांडण्यास कधींही तयार नसतात. त्यांत ते आपला अपमान समजतात, ते तो प्रश्न खाजगी समजतात. जर तो विचारविनिमयासाठीं मांडला तर त्यांचा पक्ष असत्य ठरेल, अन्यायाचा ठरेल हीच भीति मुळाशी असते. यामुळे जगांतील विषमता राहाते, स्वातंत्र्य व समता वाढीस लागून नाही, व युद्धे होऊन मानवजातीचा संहार होतो. सर्वत्र समता व स्वातंत्र्य असल तर जगांत शांति व जगाची प्रगति निश्चित आहे.

स्वातंत्र्य व समता हीं राज्यांत काय अगर आंतरराष्ट्रीय जगांत काय, नुसत्या घोषणेवर अवलंबून मिळणार नाहीत व टिकणारही नाहीत. स्वातंत्र्य व समता यांचा विचार करतां, राज्यसत्तेचा अधिकार व तिचें संघटन हें विशेष महत्त्वाचें आहे. हीं दोन्ही स्वातंत्र्य व समता यांना अनुकूल व अनुरूप असलीं पाहिजेत. तीं जर विरोधी अगर विसंवादी असतील तर नुसत्या कायद्यानें दिलेलें स्वातंत्र्य अगर जाहीर केलेली समता कागदोपत्री राहील, त्यांचा अभावच अनुभवाला येईल. म्हणून आतांपर्यंत जें वातावरण, ज्या मर्यादा राज्यव्यवस्थेंत असल्या पाहिजेत म्हणून सांगितलें, त्या सर्व राखल्या जातील तरच समाजांत स्वातंत्र्य व समता नागरिकांना अनुभवावयास मिळेल. मनुष्याला सार्थकता वाटून त्याचें कर्तृत्व फुलावयाचें तर अवश्य तें वातावरण निर्माण झालें तर शक्य आहे. स्वातंत्र्य व समता समाजांत असली म्हणजे सामान्य माणसांना सुद्धां एक प्रकारचा आत्मविश्वास वाटतो. आपण अगदींच उपेक्षित नाही, आपल्याला कोणी तरी विचारीत आहे, या जाणिवेनें मनुष्यांतील आत्मसन्मानभाव जागृत होतो व त्याचा त्याच्या वर्तनावर परिणाम होतो. त्याला समाजांत अभिमानाचें स्थान आहे

असें वाटूं लागतें. आपल्याला महत्त्व आहे हें जाणून त्याची वागणूक होते. लहान मुलानें पगडी डोक्यावर घातली व हातांत काठी घेतली कीं, त्याच्या चालण्यांत लागलीच ऐट येते व रुबाव येतो. स्वातंत्र्य व समता समाजांत आली म्हणजे मनांत उन्नत भाव येतात एवढेंच नव्हे तर वर्तनांतही प्रौढता येते, एक प्रकारची प्रसन्नतेची ऐट येते. समाजांत विषमता आहे, स्वातंत्र्याचा अभाव आहे, या परिस्थितींत मनुष्याचें व्यक्तिमत्त्व कोंडलें जातें, मारलें जातें. स्वातंत्र्य व समता असली म्हणजे अनुरूप वातावरण व अनुकूल साधनें उपलब्ध असतात. स्वातंत्र्य व समता असली म्हणजे काय नसतें व तें नसलें म्हणजे काय असतें हें नुसत्या शब्दांनीं पूर्णपणें सांगतां येणार नाहीं. अमृताची गोडी शब्दांनीं वर्णन करणें अशक्य; अनुभवानेंच ती यथार्थपणें कळत असते. समाजांतील स्वातंत्र्य व समता राखण्याचे व निर्माण करण्याचें काम राज्याचें आहे. समाजांत समता राज्यानें निर्माण केली व अमलांत आणली म्हणजे ती संरक्षित राहाते. कुणालाही विषमतेचा फायदा घेऊन दुसऱ्याचें अनहित करणें अवघड होतें. समाजांतील स्वातंत्र्य यामुळें अधिक वाढतें. खाजगी व्यक्तींच्या सद्भावनेनें समाजांत संपूर्ण समता उत्पन्न होणार नाही व जी कांहीं होईल तिला शाश्वति नसल्यामुळें व्यक्तिविकासालाही ती निरर्थक ठरेल.

आधुनिक राज्याचा विस्तार व विविध व व्यापक कार्यक्षेत्र लक्षांत घेतां सर्वस्वरूपी समता राज्यसत्तेनेंच अमलांत आणली पाहिजे हें अपरिहार्य ठरतें. तसें तिनें करावयाचें म्हणजे राज्यसत्तेच्या अधिकारांत अधिकांत अधिक भर पडते. राज्यसत्तेला अधिक अधिकार म्हणजे त्यांचा दुरुपयोग हाण्याची अधिक भीति. अधिकार अगर सत्ता चांगली कीं वाईट हें तिच्या केलेल्या उपयोगावरूनच ठरणार. अधिकार म्हणजे दिलेले हुकूम अमलांत आणण्याची सत्ता, तसें करावयाचा कायदेशीर हक्क. योग्यायोग्य ठरविण्याचाही कायदेशीर हक्क राज्यसत्ताच सांगणार. या परिस्थितींत सर्वव्यापी व सर्वशक्तिमान् राज्यंत्रापुढें व्यक्ति निर्बल ठरते. राज्यकारभारांतील गुंतागुंत व त्याचें व्यापक स्वरूप पाहून ती हतबल होते. राज्यकारभाराचें क्षेत्र वाढत गेल्यानें जें मध्यवर्ती क्षेत्र त्याला पुढें महत्त्व येतें, किंबहुना सर्व सत्ता, सर्व चालना, तेथेंच केंद्रित होतात. व्यक्तीला महत्त्वाचे निर्णय घेतांना विचारलेंही जात नाहीं. जें कांहीं होत आहे, त्यांत आपण आहोंत, आपला अभिप्राय मानला जातो असें वाटण्यासारखी परिस्थिति राहात नाहीं. समाजांत कोणी कोणावर आक्रमण करीत नाहीं पण सर्वांवरचा राज्यसत्तेचा ताबा वाढत जातो. व्यक्तींच्या आक्रमणांतून सुटलेला नागरिक राज्यसत्तेच्या सामुदायिक आक्रमणाखालीं अधिकाधिक येत जातो व त्याचें

स्वातंत्र्य आकसत जातें. ही परिस्थिति अनेक ठिकाणीं दिसून येते, परंतु ती अपरिहार्य नाही. प्रदेशानें अगर आर्थिक घटनेनें राज्य व्यापक असलें म्हणजे स्वातंत्र्य घटलेंच पाहिजे हें मानणें चुकीचें आहे. जनतेनें राज्यकारभारांत भाग घ्यावा, प्रत्येक नागरिकाला तें शक्य व्हावें, यासाठीं राज्य अगदीं लहान अगर एखाद्या शहरापुरतेंच असावें अशी जरूरी नाही. तसें असेल तर स्वातंत्र्य राहील हेंही बरोबर नाही. राज्यकारभारांत सर्व नागरिकांनीं जास्तीत जास्त लक्ष घातलें व ते दक्ष राहिले म्हणजे स्वातंत्र्य टिकतें हें उघड आहे. सत्ता ही प्रसरणशील आहे म्हणून तिला मर्यादेंत ठेवलें पाहिजे. ती उन्माद आणते व विषवत् होते म्हणून प्रमाणांत वापरली जाईल अशी व्यवस्था केली पाहिजे. तिचा दुरुपयोग होण्याचा संभव जास्त म्हणून अधिक पाहारा तिच्याभोंवतीं ठेवला पाहिजे. जें कार्य करील त्याचे परिणामावरून तिला अग्रहक व अग्रपूजेचा मान मिळाला पाहिजे. केवळ राज्यसत्तेनें केलें म्हणून युक्त अगर इष्ट मानणें चूक आहे. राज्यसत्तेला मर्यादा घालणें याचा अर्थ तिच्या कृत्यावर अभिप्राय देण्याचा नागरिकांचा हक्क मान्य करणें होय. सत्तेचा उपयोग जेव्हां व जेथें होईल तेव्हां तेथें योग्यायोग्यतेचा विचार होऊन झाला पाहिजे व तो विचार व्यक्तींनीं, नागरिकांनीं केला पाहिजे. म्हणजे राज्यकारभाराची व्यवस्था व संघटन असें असलें पाहिजे कीं हें शक्य झालें पाहिजे. हें घडवून आणण्यांत खरी समता व ही व्यवस्था अंमलांत ठेवण्यांत खरें स्वातंत्र्य आहे. हें सर्व राज्यकारभारांत विकेंद्रीकरण करण्यानें साध्य होईल.

विकेंद्रीकरण कार्यपरत्वे असो अगर प्रदेशपरत्वे असो, त्यायोगें अनेक लोकांना राज्यकारभारांत भाग घेण्याची संधि मिळते. त्यांच्यावर जबाबदारी टाकली म्हणजे त्यांच्या कर्तृत्वाला साहजिक आव्हान मिळतें. राज्यकारभारांत अधिकाधिक लोक अधिकाधिक प्रमाणांत लक्ष घालतात. लक्ष घालणारा व दक्ष राहाणारा नागरिक हाच स्वातंत्र्याचा खरा रक्षक आहे. ग्रामपंचायती, जिल्हाबोर्डें, प्रांतिक विधिमंडलें, या प्रमाणें प्रादेशिक विकेंद्रीकरण झालें म्हणजे हजारों नागरिक सत्तेच्या उपयोगाब्राबत दक्ष असतात. निरनिराळ्या उद्योगधंद्यांचा कारभार त्यांनीं त्यांनीं चालवावा असें विकेंद्रीकरण झालें म्हणजे तेथेही हजारों लोक व्यवस्थेंत येतात, कारभारांत लक्ष घालतात. विकेंद्रीकरणानें सत्तेचा उपयोग अयोग्य होणार नाही हें पाहणारें लोकमत व्यापक व प्रभावी होतें. गांवचा कारभार ग्रामपंचायत करित असली म्हणजे ते कारभारे डोळ्यांपुढें असतात, उलट सर्व सूत्रें लांबून हालत असलीं म्हणजे कसा कारभार चालतो याचें ज्ञानही लोकांना नसतें. त्यांचें म्हणणें तेथपर्यंत पोहोचत नाही. त्यांचा

अभिप्राय हवेंत खलास होतो. त्यांना फक्त हुकूम ऐकावे लागतात; निर्णय कळतात. कारभारांत विकेंद्रीकरण झालें म्हणजे गांवापासून लोकांना कारभार काय आहे, कळू होतो, याचें प्रत्यक्ष ज्ञान मिळतें, निर्णयांत ते प्रत्यक्ष भाग घेतात. कार्यांत खरी जबाबदारी उत्पन्न होते. राज्यकारभारांत केंद्रीकरण असलें म्हणजे कामाचे व्यापामुळें अधिकारी गोडळतात व साहजिक कार्यांत संकुचितपणा व किचकटपणा येतो. कार्यपद्धति त्रोटक राहाणें, संपूर्ण स्थानिक अनुभवाचे अभावीं अपरिहार्य होतें. विलंब लावणें, निर्णय टाळणें, एका खात्यानें तो दुसऱ्या खात्यावर लोटणें, साधकवाधक विचार न करतां जे आरडाओरड करतील त्यांचें समाधान करणें, व्यापक जनहिताकडे दुर्लक्ष करणें, उगीच तात्त्विक पाठ देणें व ढोबळ आणि अर्थशून्य सूचना देणें हा सर्व अनुभव केंद्रित स्वरूपाच्या राज्यकारभारांत येतो. यामुळें लोकांचे चालनाबुद्धीला वाव मिळत नाही. कुठलाही प्रयोग करावा व पुढें पाऊल टाकावें हेंही अशक्य होतें; सर्व काम दाखले पाहून चालतें !! यामुळें उपस्थित प्रश्नाचा निकाल लवकर लागत नाही इतकेंच नव्हे, तर न लावण्याच्या दृष्टीनेंच पुष्कळ वेळां प्रयत्न होतो व शेवटीं प्रश्नाचें महत्त्व कमी झाल्यानें आपोआप तो मिटतो, आणि धीरवर्तनाचें शहाणपण मिरविलें जातें !! मात्र कामाची धांदल व धांवपळ येवढी दिसते कीं, जणूं काहीं राज्यकारभाराला कंपवात होऊन तो सारखा हालत आहे. केंद्रांत अपस्मार व कडेला पंडुरोग असें विनादानें असल्या कारभाराचें वर्णन करतां येईल. म्हणून जेथें सत्तेचा योग्य उपयोग होईल तेथें ती असली पाहिजे म्हणजेच विकेंद्रीकरण झालें पाहिजे. यायोगें सत्तेचा योग्य उपयोग होईल, बहुसंख्याकांना राज्यसत्तेवर मोठ्या प्रमाणांत लक्ष ठेवतां येऊन स्वातंत्र्य राखतां येईल. स्वातंत्र्य म्हणजे लोकांचे चालनाबुद्धीला सतत व सारखा वाव, तो या व्यवस्थेंत मिळेल. कारभार व कायदा यांत लोकांचा अभिप्राय व्यक्त झाला नसेल, त्यांचे नियमनांत व निर्मितींत लोकांचा भाग नसेल तर त्यांच्या दृष्टीनें दोन्ही व्यर्थ आहेत. लोकांनीं दोन्हींत भाग घ्यावा यासाठीं त्यांना जरूर तें शिक्षण मिळालें पाहिजे. कोणते कायदे करावे, कारभार कोणत्या धोरणानें चालावा याचें ज्ञान त्यांना असलें पाहिजे. कारभार चालविण्याला कायद्याची बजावणी करण्यासाठीं अवश्य तें शील त्यांच्यांत असलें पाहिजे. सर्वच लोकांनीं तपशीलवार राज्यकारभारांत भाग घ्यावा असें नाही व तसें होणें शक्यही नाही. लोकांना कोणावर तरी विश्वास टाकावा लागतो. पण खुद्द लोक राज्यकारभाराशीं निगडित असले, म्हणजे राज्यकारभारांत ते जातीनें भाग घेत असले म्हणजे ते त्रिनयोरूपणें असा विश्वास टाकूं शकतात. कारण त्याचा दुरुपयोग झाल्यास परिस्थिति सुधारून घेण्याची शक्ति त्यांच्यांत असते व तिचा

उपयोग करून इष्ट तें पुनः घडवून आणतां येतें. अयोग्य झालें, सत्तेचा दुरुपयोग झाला, जनमताविरुद्ध झालें म्हणजे त्याचा विरोध करण्याची शक्ति समाजांत असणें म्हणजे स्वातंत्र्य. सत्तेचें कैदीकरण न होतां समाजांत ती पसरलेली असली म्हणजे तिचा दुरुपयोग ठळकपणें व व्यापकपणें होत नाहीं व दुरुपयोग झाल्यास विरोधी शक्तीही व्यापक व प्रभावी असते. समाजांत सत्ता विभागलेली, पसरलेली असली म्हणजे स्वातंत्र्य अधिक संघटित व अधिक प्रभावी असतें. इष्ट तें साधण्याची व अनिष्ट तें विरोधण्याची शक्ति म्हणजे स्वातंत्र्य तें या व्यवस्थेंत लाभतें.

घटना उत्तम असली, राज्यव्यवस्था आदर्श असली, तरी जोंपर्यंत नागरिक उदासीन आहे तोंपर्यंत ती व्यर्थ आहे. गंगा वाहात आली आणि आळशी दूर राहूं लागला, तर तो पुनीत होणार नाहीं हें उघड आहे. शुद्धतेसाठीं आंगोळ ही ज्याची त्यानेच केली पाहिजे. आचार्यद्वारां कांहीं गोष्टी होत नाहीत. तर्च परिस्थिति स्वातंत्र्या-बाबत आहे. आचार्यद्वारां तें प्राप्त होत नाहीं. तें प्रत्येक व्यक्तीला स्वतःचें प्रयत्नानें व प्रेरणेनें आत्मसात् करावें लागतें. स्वातंत्र्याचे मार्गावर दुसऱ्याच्या पावळानें गति प्राप्त होत नाहीं. ज्याचें त्यानें, खुरडत, लंगडत, हळू अगर जोरानें चालावें लागतें. राज्याचें स्वरूप अखेरीस नागरिकांचे शीलावर त्यांचे प्रवृत्तीवरच अवलंबून असतें. राज्यकारभाराकडे दक्षतेनें लक्ष देऊन, त्यांत मन घालून ते जशी घडण त्याला देतील तसा तो होईल. त्यांच्या इच्छेप्रमाणें राज्याचा घाट घडत जाईल. ते उदासीन राहातील. निष्क्रिय राहातील तर राज्यकारभारांत सत्तेचा दुरुपयोग होणें अपरिहार्य आहे, मग घटना कितीही आदर्श असो. लोकमताचे पाहान्यांत नसलेली सत्ता घातुक ठरते. सत्ता प्रथम सदसद्विवेकबुद्धि मलिन करते, नंतर अंतःकरण निष्ठुर करते व शेवटीं अविवेकी व अंध करते. सत्तेचा म्हणजे सत्ता चालविणाऱ्यांचा हा अधःपात नागरिक जागृत राहातील तरच टळेल. राज्य म्हणजे आपण, त्याचीं कृत्यें म्हणजे आपलीं कृत्यें ही जाणीव नागरिकांत असली पाहिजे. ते जबाबदारीनें वागले म्हणजे राज्यकार्यांत जबाबदारी येईल. ते दक्ष राहिले म्हणजे राज्यकारभारांत दक्षता बेईल. त्यांनीं न्याय मिळाला पाहिजे असे प्रयत्न केले म्हणजे न्याय मिळेल. त्यांनीं आपला अनुभव व आपला अभिप्राय राज्यकारभारांत आणला म्हणजे राज्यकारभार त्यांच्या गरजेचा विचार करील. त्यांनीं हांक मारली म्हणजे तो साद घालील. त्यांनीं स्वातंत्र्याची इच्छा नेटानें घरली तरच ते स्वतंत्र होतील. नागरिक विवेकी असतील तरच राज्यांत व राज्यकारभारांत विवेकाला स्थान राहील. पाणी पात्राचा रंग घेतें, राज्य पात्रतेचा, नागरिकांच्या शीलाचा. राजकीय सुखदुःखांचा दाता वस्तुतः मनुष्य स्वतःच असतो. त्यानें

आपल्या कर्मानें राज्य ग्रथित केलेलें असतें. त्याच्या स्वातंत्र्याचा तोच कारागीर असतो. भाग्यविधाता आपणच आहोंत, आपण करूं तसें होईल, यांतील अहंभाव वृथा नाही, ही आत्मशक्तीची जाणीव आहे, हें श्रेष्ठतम आत्मज्ञान आहे. म्हणून व्यक्ति ही तुच्छ अगर त्याज्य नाही, तिचें महत्त्व व तिचा मान राखण्यांत, तिची कदर करण्यांत राज्याचें शहाणपण व सुज्ञता व्यक्त होत असते. राज्यकार्यांत मदांधपणा आला, विवेक लोपला म्हणजे स्वातंत्र्य तुळगांत जातें, ज्ञान अज्ञानवासांत जातें. स्वाभिमानी व्यक्तींचा हाच श्रेष्ठतम मार्ग ठरतो. राज्यांत, राज्यकार्यांत शहाणपण, सुज्ञता यावी यासाठीं समाजांत समता पाहिजे. समता असली म्हणजे, सत्ता संपत्तीचे आधारें न चालतां, तिचा अधिकार सेवेन, सेवाबुद्धीन वापरला जातो म्हणजे सर्वांच्या हिताची काळजी अधिक वाहिली जाते, साहजिकच सर्वांबद्दल सारखेपणाचा भाव उत्पन्न होतो. सर्वांचें ऐकावें, कोणालाही तुच्छ मानूं नये येवढी सुशुद्धि निर्माण होते. एका वर्गाचें हित अगर उन्नति हें ध्येय न राहतां सर्वांची उन्नति, अगदीं साधारण माणसाची सुद्धां उन्नति करण्याकडे राज्यकार्यांत प्रवृत्ति दिसून येते. संपत्तीची जोपासना हें सत्तेचें कार्य न राहतां, समाजाचे संस्कृतीची जोपासना व त्यांतील सर्वांची सर्वांगीण उन्नति हें कार्य करण्यांत ती प्रतिष्ठा मानूं लागते. समाजांत अशी परिस्थिति उत्पन्न झाली म्हणजे व्यक्ति व राज्य दोघांचाही गौरव होतो. परस्परांबद्दल भाव दाखवून परमश्रेय प्राप्त करतां येतें. सत्तेतच शहाणपण आलें म्हणजे सत्तेपुढें शहाणपण चालत नाही हें म्हणण्याचा प्रसंग येत नाही. सत्तेत संपत्तीची दुर्गंधि व दर्प असेपर्यंत शहाणपण तेथून दूर असतें, ती जातांच तें येतें, त्याबरोबर व्यक्तीची प्रतिष्ठा येते, स्वातंत्र्य व समता नांदूं लागतात.

: संपत्ति स्वामित्व व समाज :

आतांपर्यंत विचार करतांना संपत्तीचा प्रभाव समाजकार्यात, राज्यकार्यात कसा पडतो याचा उल्लेख अनेक वेळां आला. संपत्तीची विषमता ही समाजांतील सर्व अनर्थांचे मूळ आहे असेही दोबळ मानानें दिसून आले. समाज व राजकारणांत एवढें महत्त्व पावलेली ही बाब, हिचा विस्तारशः विचार होणें आवश्यक आहे. मनुष्यांत आत्मसंरक्षणाची बुद्धि अगदी नैसर्गिक आहे. डोळ्यांत कचरा जाण्याची भीति उत्पन्न होतांच, आपोआप डोळा झांकला जातो. पायाखालीं कांहीं वळवळले असें वाटल्याबरोबर मनुष्य चटकन् उडी मारून बाजूला होतो. त्याच्या शारीरिक क्रिया, संकटाची चाहूल लागतांच संरक्षणाच्या दृष्टीनें होऊं लागतात. वारा, पाऊस, ऊन लागूं नये म्हणून अन्य कांहीं साधन नसलें तर हातानें तो कान झांकील अगर शरीर घट्ट करून बसेल, डोळ्यांमुळे हात धरील, ह्या सर्व क्रिया तो सहज करीत असतो. निवाऱ्यासाठीं जागा पक्षी तयार करतात व एकाचे घरट्यांत दुसरा जाऊं लागला तर लागलीच कलह उत्पन्न होतो. घरटें बांधणें व त्यांत दुसऱ्यास येऊं न देणें या गोष्टी पक्षी अगदीं स्वाभाविक प्रवृत्तीनेंच करतात. आत्मसंरक्षणासाठीं ते घरटें बांधतात व त्याच प्रवृत्तीनें त्याचें परक्यापासून संरक्षण करतात. मुंग्या मोठाल्या किड्यांना मारतात व त्यांना आपल्या वारुळांत नेतात अगि तेथें ठेवून सावकाश त्यांवर ताव मारतात. या दोन्ही क्रियांत त्यांची साहजिक प्रवृत्ति दिसून येते. आत्मसंरक्षणासाठींच दोन्ही गोष्टी—म्हणजे संहार व सांठवण—या केल्या जातात. अन्य प्राणिसृष्टींत दिसणारी ही आत्मसंरक्षणबुद्धि मनुष्यांतपण निसर्गतः आहे. मनुष्यांत अनुभव व अनुमान हीं दोन अधिक असल्यामुळे त्यांच्यांतील या आत्मसंरक्षणबुद्धीचा विकास अधिक झाला आहे. आत्मसंरक्षणासाठीं मिळवावें व सांठवावें हा त्याच्या जीवनाचा एक सिद्धांत झाला आहे. संपादन व सांठवण करण्याची वृत्ति अगर परिग्रहबुद्धि, आधुनिक समाजरचनेचा, समाजव्यवस्थेचा एक मौलिक भाग झाला आहे. ज्याच्याजवळ आहे त्याला साहजिक उद्यांची काळजी नसणार व ज्याच्याजवळ नाही त्याला आजची व उद्यांचीही

काळजी लागणार. उद्यांची काळजी नसवी म्हणून तर आज सांठवाक्याचें हाच परिग्रहबुद्धीचे पोटी खरा भाव आहे. पात्रसाळ्यांत मिळाले नाही हा अनुभव ध्यानांत धरून पुढील पावसाळ्यांत मिळणार नाही असे अनुमान काढून मनुष्याने वागणूक केली. जास्त मिळाले, जास्त संपादन केले म्हणून सांठविले, यापेक्षा उद्यां मिळणार नाही या भीतीने तसा पूर्वी अनुभव आल्याने सांठविले, हे अधिक खरे. आज या समाजांत परिग्रहबुद्धीचे मार्गे केवळ उद्यांची काळजी एवढाच हेतु आहे असे मात्र नाही. आजच्या परिग्रहबुद्धीने समाजांत “आहे रे” व नाही रे” असे दोन वर्ग केले आहेत. ज्यांच्याजवळ जीवनाची साधनसामुग्री आहे, ते ‘आहे रे’ व ज्यांच्याजवळ कांहीं नाही, उद्यांची भांत आहे ते ‘नाही रे.’ कमोजास्त प्रमाणांत जगभर ही स्थिती आज दिसून येत आहे.

ज्यांचेजवळ आहे त्यांना संपत्ति व साधनसामुग्री जवळ आहे म्हणून जीवनांत स्थैर्य व स्वास्थ्य वाटते यामुळे एकप्रकारचे समाधान जीवनांत लाभते. उद्यांची काळजी नाही, उपासमार डोळ्यांसमोर नाही म्हणून ते निभ्रांत असतात. यामुळे पोटासाठी वाटेले ते व वाटेले तितके श्रम करण्याची गरज राहात नाही. पसंत पडेल तो रोजगार अगर तितका रोजगार ते करू शकतात. पोटासाठी परिश्रम करण्यांत वेळ—फारसा वेळ—जात नसल्यामुळे मुबलक विश्रांति मिळून त्यांना तिचा उपयोग जीवनांत प्रसन्नता आणण्यासाठी करता येतो. अहोरात्र पोटासाठी श्रम करणारांना विश्रांति मिळाली तरच कांहीं जीवन सार्थ व्हावे म्हणून ते प्रयत्न करणार. त्यांना विश्रांतीचे अधिक महत्त्व पण ती मिळते कमी. “आहे रे ना” विश्रांति मुबलक, सार्थकतेसाठी साधने विपुल, कळाविलासाला परिस्थिति अनुकूल, धोपट मार्ग सोडल्याने धोका नाही. विषायक प्रवृत्तींना नवनिर्मित करण्यास, प्रतिभेला नवनवोन्मेषशालिनी होण्यास सर्वथैव अनुकूलता त्यांना असते. बुद्धीला व विचारांना पूर्ण वाव देऊन, शोध व बोध घेऊन, ज्ञानक्षेत्राच्या मर्यादा त्यांना विस्तारता येतात. प्रयोगानुकूलतेमुळे कुतूहल व उत्साह यांना कार्यक्षेत्र मिळते. क्षणाक्षणाला नवता उत्पन्न करण्याची संधि असल्यामुळे ते जीवनाला रमणीयता आणू शकतात. संपत्तीचे साहाय्याने समाजांतील जेवढे श्रेष्ठ व संस्कृतिपूर्ण म्हणून उपलब्ध असेल, ते त्यांना सहज प्राप्त करून घेता येते. संपत्ति काय करू शकते हे सांगितले म्हणजे संपत्तिमान् प्रत्येक गृहस्थ ह्याप्रमाणे करतो अगर वरील सर्व गोष्टी त्याला मिळतात असे मात्र अनुमान काढणे चुकीचे होईल. तसेच संपत्ति नसलेल्या मनुष्याला वरील गोष्टी मिळणार नाहीत अगर साध्य होणार नाहीत असेही अनुमान काढणे चुकीचे होईल. किती

तरी संपत्तिमान् माणसें अर्थहीन व हिणकस आयुष्यांत लोळत असतात. जीवनांतील उत्कट, उन्नत व भव्य भावनांशीं त्यांची तोंडओळखसुद्धां नसते. उलट किती तरी दरिद्री माणसें जीवनभर दारिद्र्याशीं झगडून अमौलिक व अलौकिक अशीं ज्ञानसाधना, ध्येयसाधना करून जीवनांतील श्रेष्ठतम आनंद व सुख भोगतांना समाजांत दिसतात. तथापि गरिबांच्या कोरडवाहू काळीत आधिभौतिक व अध्यात्मिक दोन्ही सुखांचें पीक नाममात्रच येतें. गरिबी व बहुसंख्यांक समाज अजूनही सर्वत्र गरीबच आहे—म्हणजे धडपडत, चांचपडत, व चरफडत आयुष्याचा प्रवास करणें आहे. क्षणभर थांबून सुखाचा श्वासही मिळणेंच कठीण असतें. हात टाकूं तेथें मिळेलच असें क्वचित् होतें. सफलतेचा, समाधानाचा क्षणही लाभत नाही. जीवनांतील लग्नासारख्या उदात्त प्रसंगीसुद्धां प्रसन्नतेवर सावकारी छाया पडलेली असते. कर्जपाण्याशिवाय लग्नही अशक्य असतें. पुत्रजन्माचा आनंद, खाणाऱ्या तोंडांत भर पडली या जाणिवेनें विरधळून जातो. गरिबांचें आयुष्य म्हणजे पहिल्या प्रवेशापासून ते अखेरचा पडदा पडेपर्यंत एक शोकपर्यवसायी नाटक असतें. अतिरेकांनं विनोद उत्पन्न होतो, तेच काय ते क्षण, त्यांच्या आयुष्यांत हास्य उत्पन्न करतात. पण तें हास्य सुखाचें नाही, आनंदाची लेकर त्यांत नाही. एखादा दुसरा सुखाचा किरण गडद अंधकारच स्पष्ट करतो. अशा परिस्थितींत एखादा दुसरा प्रगति शिखर गांठूं शकला तर तें विशेष आहे. नियम म्हणजे गरिबांचें सर्व आयुष्य पोटासाठीं श्रम करण्यांतच खर्च होतें, अन्य गोष्टींसाठीं त्यांना विश्रांतीच मिळत नाही. उलट संपत्तिमान् लोकांना पोटाची काळजी नसते. पण सुबलक विश्रांति असूनसुद्धां त्यांच्यांतील अनेकांचीं जीवनें अभिरुचिश्चून्य व अर्थहीन असतात. निभ्रांतता व स्वास्थ्य असूनसुद्धां त्यांचें जीवित अयथार्थच राहातें. आयुष्यभर ते करंटेच राहातात.

संपत्तिमान् म्हणतां येईल असा वर्ग समाजांत लहानच असतो. या थोड्या लोकांजवळ असलेली संपत्ति ते कांहीं समाजांत उपयुक्त कार्य करीत असतांना मिळालेली असते अगर मिळत असते असें नाही अगर ज्यांचेजवळ ती आहे अगर येत आहे ती त्यांच्या गुणांमुळे असेंही नाही. बापजाद्यानें पराक्रम केला म्हणून अगर राष्ट्रद्रोह करून वतन राखलें म्हणून, वारस्यानें अनेकांना मिळत असते. कोणाजवळ व्याजवट्टा करून, गरिबांना लुबाडून त्यांना नाडवून ती जमलेली असते. ज्यांचेजवळ संपत्ति ते साहजिक पुंजी बाळगून असतात, भांडवल त्यांचे ताब्यांत असतें. व्यापारांत व उद्योगधंद्यांत भांडवलवाल्यांचें प्रस्थान बसलेलें असतें. उत्पादनतंत्रांत झालेली प्रगति, त्यांतील यांत्रिकपणा, त्याची व्यापक प्रमाणावर झालेली संघटना, या सर्वांचा परि-

णाम भांडवलाचें महत्त्व वाढविण्यांत झालेला आहे, भांडवलवाल्यांना अफाट सत्ता मिळण्यांत झालेला आहे. उत्पादन मोठ्या प्रमाणावर होऊं लागल्यामुळें, भांडवलाची आवश्यकता अधिकाधिक होत गेली, त्याजबरोबर समाजाचें स्वरूप बदलत गेलें आहे. भांडवल अधिकाधिक प्रमाणांत थोड्या थोड्या लोकांचे हातीं आलें व मोठ्या मोठ्या संख्येनें लोक मजूर झाले, कारखान्यांतील रोजगारावर त्यांचें जीवन अवलंबून राहूं लागलें. शहरांतील वस्ति वाढली, शहरें वाढलीं, लहानलहान उद्योगधंदे, व्यक्तिगत उद्योगधंदे हल्लींच्या शास्त्रीय युगांत नामशेष होत आहेत. मोठा कारखाना म्हणजे मुबलक भांडवल म्हणजे भांडवलवाल्यांना मुबलक सत्ता म्हणजे त्याचें राज्यकारभारावर वर्चस्व असा अनुभव सर्वत्र आला आहे व येत आहे. उद्योगधंदे खाजगी मालकीचे, भांडवलाला सर्वत्र मोकळीक, खाजगी मालकी अनियंत्रित, या परिस्थितींत राज्यांत, संपत्तिमान् वर्गाचें, मालकवर्गाचें महत्त्व जास्त हें स्पष्ट आहे. राज्यसत्ता त्यांच्याच हिताची पाहारेकरी हेते, त्यांच्या इच्छेवर व इशान्यावर ती चालत असते. ज्यांचेजवळ मिळकत, ज्यांचेजवळ संपत्ति, त्यांनाच हक्क, त्यांनाच राज्यव्यवस्थेंत स्थान असें जरी उघड उघड नसलें तरी वस्तुतः तसेंच असतें व होतें. संपत्ति म्हणजे सत्ता हें गणित त्रिडतोड ठरतें. मजूरसंघ काढून किमान वेतनप्रमाण मान्य करण्यास लावून कामाचे तास, सुट्या, अपघात-विमा, बेकारी-विमा वगैरे बाबतींत कायदे करवून घेऊन कामगारवर्गांनं कांहीं मिळविलें आहे. पण त्यासुळें संपत्तिमानवर्गाचा राजकारणावरील कब्रजा अगर राज्यसत्तेवरील महत्त्व कमी झालेलें नाहीं. देशांतील उद्योगधंदे जांपर्यंत खाजगी मालकीचे आहेत, समाजाचीच रचना जेथें मालकी हक्कांवर आधारलेली आहे, तेथें समाजांत श्रीमंत व गरीब हे दोन वर्ग राहणारच व तेथें गरिबांना जीवनाला पूर्ण असें मिळणार नाहीं. उत्कृष्ट व प्रभावी नागरिक होण्याला अवश्य तें वातावरण उपलब्ध होणार नाहीं.

खाजगी मालकीला वाव देणारा, संपत्तिसंपादनाला अनिर्बंधितपणें वाव देणारा समाज, परिग्रहबुद्धीलाच चालना देणारा असतो. वाटेला तसें व वाटेला त्या मार्गानें मिळ-वावें असा संदेशच तो व्यक्तींना देत असतो. या परिग्रही समाजांत (Acquisitive Society) उत्पादनांत योजना नसते, समाजाचे गरजेसाठीं उत्पादन करावें व तशी योजना असावी असें न होतां कमाल नफा कसा मिळेल या दृष्टीनें उत्पादनाचीं चक्रे फिरतात. सामुग्रीचा पुरा उपयोग केवळ नफा होत नाहीं म्हणून केला जात नाहीं. कमी उत्पादन केल्यानें भाव वाढतो म्हणून कमी उत्पादन केलें जातें. समाजाला अवश्य असणाऱ्या वस्तु व सोयी यांची वांटणी गरजा लक्षांत न घेतां हेते. जास्तीत जास्त प्रमाणांत जास्तीत

जास्त लोकांची सोय करावी अगर गरज भागवावी ही दृष्टीच मुळीं बांढणी करतांना नसते. लोकांना तूप मिळालें नाहीं तरी चालेल पण तोफा अधिक ओतल्या जातात; कारण कारखानदारांना त्यांत अधिक नफा मिळतो. शाळागृहांची गरज आहे पण ती न बांधतां आरमारी जहाजे बांधलीं जातात. गरिबांना राहाण्याला झोपड्यासुद्धां नाहींत हें माहीत असूनही नवी दिल्ली १५ कोटि रुपये खर्च करून वसावेली जाते. राज्यसत्ताच असें वागते असें नाहीं, संपत्तिमान् व्यक्तीसुद्धां असेंच करतात. मजुरांना पुरेसें देणार नाहींत पण एका स्वागतसमारंभाला लाखांनीं खर्च करणारे मालक आहेत. समाजांतील साधनसामुग्री समाजोपयोगी व समाजाला आवश्यक अशा वस्तु व सोयी उत्पादन करण्यांत खर्च न होतां अधिक नफा मिळतो म्हणून श्रीमंत व गुलहौशी लोकांच्या चैनीच्या वस्तु निर्माण करण्यांत खर्च होते. या लोकांजवळ पैसा असतो म्हणून यांची मागणी बाजारांत परिणामकारक ठरते. गरिबांना आवश्यक वस्तूंची गरज असते, पण त्यांची मागणी जर त्यांचेजवळ पैसा नसेल तर, क्रयशक्ति नसेल तर बाजारावर परिणाम करणार नाहीं. उत्पादक नुसत्या मागणीचा विचार करीत नाहीं, मागणाराजवळ पैसा आहे का ? तें विकत घेणारें गिऱ्हाईक आहे का ? हें पाहून तो उत्पादन करतो. साधे कापड गरिबांसाठीं काढलें पण त्यांना गरज असून क्रयशक्ति नसेल तर पडून राहील म्हणून उत्पादक काढणार नाहीं. उलट उंची कापड, ज्याला गिऱ्हाईक आहे म्हणजे बिकत घेणारें गिऱ्हाईक आहे, ज्याला परिणामकारक मागणी आहे, तें काढील. श्रीमंत, आपल्या क्रयशक्तीचे जोरावर जरूर तें वळूंग उत्पादनाला देऊं शकतात. ते समाजांत राहातात त्यामुळे त्यांचा किंत्ता गिरवावा व मोठेपण मिळवावें असें अनेकांना वाटतें. संपत्ति ही मान्यता पावत असल्यामुळे तीच लायकीचें गमक समजलें जातें, सर्व गुण कांचनाचे आश्रयला जातात. विद्वत्ता नसतांनासुद्धां विश्वविद्यालये कांचनाला पदवीनें विभूषितात. बुसुक्षित संस्था मानपत्रांनीं गौरवितात. संपत्तिमान् वर्ग; ज्यांच्याजवळ संपत्ति नाहीं त्यांना आदर्श वाटतो. कारण त्यांचा होणारा सन्मान, त्यांची चालणारी सत्ता ही पाहिल्यानंतर त्यांचे प्राप्तीसाठीं संपत्ति हेंच साधन आहे हें उघड असल्यामुळे गुरुपद साहजिकच श्रीमंतवर्गाकडे येतें. श्रीमंतीला याप्रमाणें सामाजिक नेतृत्व प्राप्त होतें. संपत्ति ही नुसती गरज भागविण्यासाठीं मिळवावी येवढाच हेतु न राहतां तिच्या जोरावर सत्ता, सन्मान व नेतृत्व मिळतें म्हणून ती मिळवावी हा हेतु प्रबल होतो. नुसतीच विवेचना त्यांच्यांत न राहतां लेकिषणा त्यांच्यांत उत्पन्न होते. संपत्ति—संपादनांत त्यांना आत्मसन्मान वाटतो. तिच्या संपादनानें सत्तेची अभिलाषा तृप्त होते. तिच्या जोरावर ते समाजाचे आदर्श होऊन समाजाला बळण

लवू शकतात. परिग्रही समाजांत या परिस्थितींत नैतिक मूल्ये महत्त्वहीन ठरतात. त्यांतील आदर्शाना त्यांची गरजही वाटत नाही.

जेथे आदर्श व नैतिक मूल्ये यांचा संबंधच नाही तेथे अगर नाममात्र आहे तेथे परिग्रहबुद्धि अप्रतिहतपणे काम करते. तेथे वस्तु आणि सोयी यांचे उत्पादन समाजाच्या गरजेसाठी न होतां नफ्यासाठीं होतें, संपत्तीचे संपादनासाठीं होतें. समाजाचें सरक्षण—गरजेपासून संरक्षण—हा हेतु न राहातां संपत्तीचें संपादन, अधिक संपादन, कमालसंपादन हीच बुद्धि काम करीत असते. समाजाचे मागणीचा विचार न होतां धनवानांची परिणामकारक मागणीच उत्पादनानें पुरी केली जाते. त्यासाठीं समाजांतील सामुग्रीचा दुरुपयोग केला जातो. नफ्यासाठीं मालांत भेसळ करणे ही एक मामुली गोष्ट होते. कंपन्या काढणें व बुडविणें, कारखाने काढणें व बुडविणें हा एक संपत्तिसंपादनाचा सन्माननीय मार्ग म्हणून चोखाळला जातो. राज्यसत्तेवर श्रीमतांचा अग्रहक आहे हें गृहीतकृत्य मानलें असल्यामुळे विधिमंडळांतील प्रतिनिधींना आपले मुखत्यार समजून त्यांची संभाषना करणे हें गैर ठरत नाही. ज्ञानाचा पुरस्कार करून त्याला मिधे करणे म्हणजे गुणग्राहकता समजली जाते. कृतज्ञ ज्ञान त्यांचे परिग्रहवृत्तीला अनुकूल राहिल अशी विद्या समाजाला शिकविते. उत्पादकांचे संघटन करून, विक्रीसंघ काढून भाव वाढविणें, म्हणजे संघस्वातंत्र्याचा हक बजावणें एवढाच अर्थ घेतला जातो. भांडवल देशांत योग्य नफा देत नाही म्हणून परदेशीं नेणें यांत देशाच्या कर्तृत्वाला वाव देणें आहे असें मानलें जातें. मागासलेल्या राष्ट्रांत भांडवल घालून, कारखाने काढून त्यांची पिळवणूक करणे, याचा अर्थ त्यांची उन्नति करून त्यांना प्रगतिपथावर आणणें असा केला जातो. त्यांनीं विरोध केला तर कायदा व सुव्यवस्था बिघडेल म्हणून तो हाणून पाडला जातो. परदेशीं भांडवल सुरक्षित राहावें, तेथील व्यापार क्रियायतशीर व्हावा, म्हणून, युद्ध करावें लागलें, राष्ट्राला युद्धांत ओढावें लागलें तर तें तहाच्या पावित्र्यासाठीं, मोठमोठ्या व उदात्त तत्त्वांसाठींच झालें असें मानलें जातें. चीनमध्ये अफूला बंदी केली म्हणून युद्ध झालें तें चीनला व्यसन लागून तो निकालीं लग्नावा म्हणून नव्हे, तर व्यापारस्वातंत्र्यासाठीं व चीनचे उन्नतीसाठींच, परिग्रहबुद्धि समाजांत संपत्तीचे संपादनासाठीं सर्व नीतिनियम झुगारून देतें. खुद्द संपादनाचे कामांत, उत्पादनांत खराग्या मजुरांनासुद्धां आपल्या समाजविद्रोही व विषारी विचारसरणीनें भरून टाकण्याचा प्रयत्न करते. मुद्दाम संप घडवून आणून, उत्पादनाला हरकत उत्पन्न करून पुरवठा कमी करणे व तो कमी आला व भाव वाढला म्हणजे नुकसान भरून काढणें अगर नफा वाढविणें ही गोष्ट करण्यास तिला

प्रत्यवाय वाटत नाही. परिग्रही समाजांतील उत्पादनपद्धति ज्यांचे श्रमावर चालली आहे त्यांना मात्र त्यांत स्थान असें नाही. या उत्पादनपद्धतीमुळे संपत्तीचें संपादन झालें तरी राज्यांत स्थैर्य उत्पन्न होत नाही. कारण या पद्धतीचा परिणाम अगर उत्पादन म्हणजे अल्पसंख्य श्रीमान् व बहुसंख्य गरीब हें असतें व जेथें समाज असा दुभागला व दुभंगला गेला आहे तेथें त्याचा पाया अस्थिर झाला असाच इतिहासाचा अनुभव आहे.

अशा दुभंगलेल्या राज्यांत खरोखर एक समाज अगर एक राष्ट्र नांदत नसून दोन समाज अगर दोन राष्ट्रेच नांदत असतात. श्रीमंतांची श्रीमंती साहजिक राग-मत्सरादिक भावना उत्पन्न करते. गरिबांना पुरेसे मिळत नसल्यामुळे, त्यांच्या गरजा भागत नसल्यामुळे, श्रीमंतांच्या संपत्तीवर आक्रमण करण्याची प्रवृत्ति उत्पन्न होते. राज्याचे बंदोबस्तामुळे ही प्रवृत्ति दाबली जाते. राज्य नसेल तर मिळविलेली संपत्ति ठिकणार नाही हें जाणून श्रीमंतवर्ग राज्याचे बाजूला असतो, राज्यांत वर्चस्व स्थापन करतो. गरिबांना दाबून ठेवणें म्हणजे शांतता व सुव्यवस्था ठेवणें हें राज्याचें प्रमुख कार्य ठरतें. न्याय म्हणजे मिळकतीचें संरक्षण. गरिबांना, खालच्या वर्गाला गरिबीत ठेवलें नाही तर ते आळशी होतील असा वेदांत सांगणारेही असतात. समाजांतील सर्वांच्या गरजा भागविण्याचें काम राज्याचें नाही आणि राज्य तें करूंही शकणार नाही. राज्यानें अन्याय होऊं देऊं नये म्हणजे संपत्तीचें अपहरण होऊं देऊं नये. राज्याच्या कार्याचें स्वरूप संरक्षक आहे, संवर्धक नाही. राज्य म्हणजे पाहारेकरी, पालक नव्हे ही विचारसरणी अजूनसुद्धां सर्वस्वी इतिहासजमा झालेली नाही. या 'द्विराष्ट्र' राज्यांत खासगी मालकी हीच समाजाची धारणा करणारी शक्ति असते. 'स्वामित्व' हें समाजमंदिराची कोनाशिला मानली जाते. या 'काबाचें' पूजन सर्व 'इमानदार' करीत असतात. जे हें मानीत नाहीत त्यांना राज्य साहजिक 'काफीर' मानतें. काफरांना निकाली लावणें, त्यांचा निःपात करणें हा श्रेष्ठ राज्यधर्म मानला जातो. सुव्यवस्था म्हणजे आज जो समाजांत संपत्तीचा तोल आहे, जी वांटणी आहे ती कायम ठेवणें असा अर्थ आहे. जे या व्यवस्थेंत वंचित झाले आहेत, वगळले आहेत, ते साहजिक तिजविरुद्ध धडपडणार, प्रयत्न करणार आणि त्यांना तसें करूं देणें म्हणजे हा समतोल बिघडविणें आहे. म्हणून विद्यमान समाजव्यवस्था, अर्थव्यवस्था, सुव्यवस्थेचे नांवाखाली, सामाजिक शांततेच्या नांवाखाली, कायम ठेवणें हें राज्य आपलें पवित्रतम कर्तव्य मानतें. संपत्ति हें सर्व अनर्थीचें मूळ आहे, सर्व कलहांचे आदिकरण आहे, हें राज्यकर्तें जाणतात; पण त्यांचे प्रयत्न व प्रवृत्ति, तें मूळ

कायम ठेवण्याकडेच असते. यामुळे जे श्रेष्ठतम ध्येय त्याकडे दुर्लक्ष होतें, राज्याचा प्रधान हेतु बाजूला राहातो. सर्वांसाठी म्हणून असलेलें राज्य थोड्यांसाठी आहे हा अनुभव येतो. सर्वांना सारखी मदत व सारखी संधि देण्याऐवजी, थोड्यांचेच वांट्याला ही प्रभुकृपा येते. वंचितांचे प्रयत्न शासनसंस्थांमार्फत कायद्याचे जोरावर हाणून पाडले जातात. संघ बेकायदेशीर ठरतात अगर कायद्यानें संप करणें गुन्हा ठरविण्यांत येतो. मजूरसंघांना संप न करण्याबाबत कोर्टांमार्फत मनाईहुकूमपण प्रसर्गी देण्यांत येतात. राज्यव्यवस्थेत भाग घेण्याचा, मतदानाचा हक्क मिळकतीवर आधारून असंख्यांना वगळण्यांत येतें. लोकशाहीचा मुखवटा ठेवून संचितवाले (Vested Interests) संरक्षिले जातात. चालू समाजपद्धतीला उचलून धरणारी टीका विधायक व जबाबदार असा संकेत ठरवून, विरोधी टीका समाजांत कलह उत्पन्न करणारी म्हणून राज्यद्रोही असें ठरविलें जातें. लोकशाही घटना असूनसुद्धां सनदशीर मार्गांनीं कायदे करून संपत्तीची विषम वांटणी कमी करणें अशक्य करण्यांत येतें. जेथें लोकशाही नांवालासुद्धां नाहीं, त्या राज्यांत बहुसंख्यांक जनतेचे प्रयत्न निष्ठुरपणें हाणून पाडले जातात. अब्राह्या गोळ्यांची मागणी बंदुकीच्या गोळ्यांनीं पुरी केली जाते. भाषणस्वातंत्र्याचे मागणीचा जबाब गळफांसांनें दिला जातो. क्षणभर जनता भिते, भांबावते, समानांत भीषण शांतता दिसते, आपल्यावरील संकट टळलें, नवीन समता-धर्म सांगणारा विचार राज्यसत्तेनें नेस्तनाबूद केला, त्याचें दफन केलें या आनंदांत लक्ष्मीपुत्र मग्न असतात आणि थोड्याच काळांत स्वातंत्र्याची अमर इच्छा, समते-चा धीरगंभीर विचार पुनः प्रगट होतात; त्यांचें पुनरुत्थान होतें. त्यांना नवेनवे अनुयायी, नवेनवे क्षेत्र मिळत जातें. कांहीं ठिकाणीं संपत्तिमान् वर्ग थोडा अधिक घोरणी असतो. बहुसंख्यांक जनतेला राजकीय हक्क देण्यांत त्याची ना नसते. लोक-मतावर राज्यकारभार चालला पाहिजे हेंही तो मान्य करतो. मात्र लोकमत, सामदाम-दंडभेद या साधनचतुष्टयांनीं तो आपले कबजांत ठेवतो. राज्यांतील लोकांचें लक्ष अंतर्गत गोष्टींकडे न वेधतां दुसरीकडे लागावें म्हणून राष्ट्राला युद्धांतही खेंचण्यास हे लोक कमी करित नाहींत. बहुसंख्यांकांच्या मागण्यास भांडवलशाही समाजरचना कायम ठेवून जितक्या पुण्या करतां येतील तितक्या पुण्या करण्याची त्यांची तयारी असते, पण तेवढ्यानें राज्यांतील 'द्विराष्ट्र'—गरीब व श्रीमंत हे दोन वर्ग—नाहींसे होत नाहींत. मर्यादेबाहेर सवलतीपण त्यांना देणें अशक्य होतें. आहे ही आर्थिक व्यवस्था आमूलाग्र बदलली पाहिजे व शेवटीं समाजरचनाच बदलली पाहिजे असें स्पष्ट होतें. दंडपशाही अगर सवलतशाहींनें जनता फार काळ दबली नाहीं अगर

बनली जात नाही, जागृत व संधटित जनता स्वस्थ बसत नाही, तिच्या विचारसरणीने समाज हादरतो, तिच्या यत्नांनी राज्यव्यवस्था डळमळू लागते व घटका भरतांच विद्यमान व्यवस्था कोलमडून पडते. क्रांतीच्या आवाजाने संपत्तिमान् भयभीत होतात, जनता चेतविली जाते. जुन्या समाजक्षेत्राच्या सीमा, खुणेचे दगड, बांधवदिस्ती, सर्व उध्वस्त होतात. नवीन समाज जन्माला येतो, नवा समतोल उत्पन्न होतो, प्रसूतिवेदना व नवनिर्मितीचा आनंद बांचा उदात्त अनुभव समाजाला लाभतो.

भांडवलशाही समाजरचनेला कोणी उचलून धरणारे नाहीत अगर ती श्रेष्ठ आहे असे प्रतिपादणारे नाहीत असे नाही. त्यांचे म्हणणे असे की, समाजहितासाठी लोकांनी प्रयत्न केले पाहिजेत. कोणीही उगाच श्रम करणार नाही. मनुष्याला कांही तरी चेतना देणारे, प्रेरणा देणारे असेल तरच तो श्रम करील. श्रम करून संपत्ति मिळेल व ती आपलेजवळ राहील असे कांही असेल तर तो श्रम करील. निष्काम-कर्म हे समाजांत अशक्य आहे. म्हणून समाजांत संपत्ति, परिग्रह असू देणे जरूर आहे. समाजातील सर्व उत्पादनाने व त्याचे वांटणीने, समाजहित साधले जात नाही. ज्या उत्पादनाने खरोखर समाजहित साधले जाते, ज्या वांटणीने समाजहित साधले जाते, त्यांतील श्रम समाजहितासाठी आहेत असे म्हणता येईल. मद्याचे उत्पादन करून कोणते समाजहित साधले जाते? गांजा, अफू, चरस, चंडोल, यांच्या उत्पादनापासून कोणते समाजहित साधले जाते? जे या व्यापारावर, या उद्योगावर श्रीमंत झाले, त्यांनी कोणते समाजहित साधले? त्यांचे श्रम समाजहितविरोधीच आहेत. असल्या उद्योगधंद्यांत श्रीमंत होऊन वारसांना इस्टेट ठेवली म्हणजे वारसांना श्रमही करावयास नकोत असे होईल. म्हणजे संपत्ति ही श्रमांना प्रोत्साहन देणारी न ठरतां उलट परिणाम करणारीच ठरते. समाजहितासाठी परिग्रहाची जरूरी नाही, उलट परिग्रही समाजांत श्रमविमुखताच जास्त होण्याचा संभव आहे. परिग्रहबुद्धि असेल, तदनुकूल समाजव्यवस्था असेल तरच समाजहित साधेल. लोक श्रम करतील हे चूक आहे. आजचे पद्धतीत तसे होते म्हणून ते अपरिहार्य आहे अगर योग्य आहे असे ठरत नाही. मानसशास्त्राचेही दृष्टीने बरील विचारसरणी बरोबर ठरत नाही. परिग्रहबुद्धीनेच सर्व श्रम होतात हे अनुभवाविरुद्ध आहे. कलानिर्मिति, काव्यनिर्मिति, समाजसेवा यांत होणाऱ्या श्रमांत कोणती परिग्रहबुद्धि असते? प्राप्तीचा विचारसुद्धा तेथे नसतो, जे मिळते ते श्रमाचे पारितोषिक, मोबदला व तो ज्याचा त्याला मिळणे व त्याचेजवळ राहाणे इष्ट आहे व न्याय्य आहे म्हणून संपत्ति व परिग्रह योग्य आहेत, समाजातील त्यांचे स्थान यथार्थ आहे, असे नैतिक दृष्टीने समर्थन केले जाते. ज्यांनी

शोध लावले, ज्यांनी मेहनत केली, त्यांनी संपत्ति मिळविली हे ठीक झाले. त्यांच्या श्रमांना मोबदला मिळाला हेही योग्य झाले. परंतु लाखों लोक अविश्वांत श्रमतात, त्यांना जीवनाला सुद्धा पुरेसे मिळत नाही, त्यांच्या श्रमाचा मोबदला योग्य आहे का ? ज्या समाजांत श्रमाचा मोबदला म्हणून संपत्तीचे समर्थन केले जाते, तेथे हा अन्याय का ? श्रमाप्रमाणे का मिळू नये ? जेथे मिळेल तेथे त्यायाने मिळाले व न मिळाले नाही तेथे ते नालायकीने मिळाले नाही असे म्हणणे निष्ठुर असत्य आहे. लायकी म्हणजे जास्तीत जास्त नफा लुबाडण्याची लायकी असाच वस्तुतः अर्थ असतो. श्रमाचे सामाजिक महत्त्व, समाजाला त्याची गरजही लक्षांत न घेतां, ही लायकी ठरली जाते. असल्या लायकीला मिळालेली संपत्ति नैतिकदृष्ट्या योग्य कशी ? समाजाच्या आवश्यक वस्तूंचा पुरवठा जाणून बुजून कमी करून भाव वाढवून कमाल नफा मिळविणे हे काम अंगभूत लायकीचे पारितोषिक ? हे कोणत्या नैतिकदृष्टीने योग्य ठरते ? नैतिक दृष्टीने समाजांत संपत्तीला, परिग्रहाला स्थान असले पाहिजे हे समर्थनीय ठरत नाही, तसेच समाजांत हे असल्यानेच समाजाची नीतिमत्ता वाढते, सद्गुणांचे संगोपन होते अगर तो प्रगतिपर होतो हेही खरे नाही. हे असूनसुद्धा बहुसंख्यांक लोक अज्ञानी, दरिद्री, मागासलेले आहेत. संपत्तिमान् माणसे सद्गुणी अगर नीतिमान् असतातच असा अनुभव नाही. गरिबीत राहणारे पण नीतिमान् व सद्गुणी यांचेच प्रमाण लोकसंख्येत जास्त दिसून येते. श्रीमंत माणसे दानशूर असतात, या म्हणण्यांत विडंबन अधिक आहे. समाजाला कोटीने लुबाडावयाचे व त्यांतून कांहीं द्यावयाचे व तेही अहंकारवृत्तीने, यांत दान नाही, सौश आहे. जी पदवी परिश्रम करूनही मिळणार नाही ती पैशाने पुरस्कार करून मिळवावयाची हा एक समाजाशी सौदाच केला जातो. निदान दान दिल्यानंतर लोकमताने संपत्ति कशी मिळाली याची चिकित्सा करू नये एवढे तरी अपेक्षिले जाते. पुष्कळ वेळां अपराधी मन दान करून मानसिक स्वास्थ्य मिळवीत असते. तेथे दान सद्गुण होऊंच शकत नाही. संपत्ति व परिग्रह समाजांत नसेल तर ज्ञान वाढणार नाही हे म्हणणे अगदी हास्यास्पद आहे. गरिबीत व गरिबांनीच आतांपर्यंत ज्ञानाची परंपरा राखली आहे. तात्पर्य, नैतिकदृष्टीने परिग्रही समाजाचे अगर भांडवलशाही समाजव्यवस्थेचे समर्थन होऊं शकत नाही.

संपत्तिसंपादनाचे कामी नैतिक विचार करण्याचे कारण नाही, तो केवळ आर्थिक प्रश्न आहे व त्याच दृष्टीने समाजांतील संपत्तीकडे पाहिले पाहिजे असा विचार मांडणाराही एक वर्ग आहे. समाजांत परिणामकारक मागणी आहे, पैसे देऊन विकत घेणारे गिऱ्हाईक आहे म्हणून पुरवठा होतो, वस्तूंचे उत्पादन होते, नफा मिळतो,

व संपत्ति निर्माण होते. या सर्व क्रियेत नीतीची भानगड कशासाठी? जे परिणामकारक मागणी करतात म्हणजे ज्यांचेजवळ क्रयशक्ति आहे, त्यांनी वाटेल ती मागणी करावी असें आहे का? का, त्यांचें मागणीचा समाजाचे गरजेशीं कांहीं संबंध आहे? समजा, मोटारीची परिणामकारक मागणी आहे व ती पुरी करण्यांत उत्पादक गुंग झाले व समाजाला आवश्यक असणारे दुसरे उत्पादन कमी झालें; अगर बंद झालें तर तें योग्य होईल का? समाजाला लॅरीची गरज आहे व कारखानदारांनीं सुंदर व शोभिवंत मोटारी भारी किंमतीच्या, पण, गिन्हार्डक आहे म्हणून काढल्या; परिणाम असा झाला कीं, समाजांत लॅन्या नाहीत, हें योग्य झालें का? असें होऊं द्यावें का? उत्कृष्ट मद्याला परिणामकारक मागणी आहे म्हणून तें तयार करावयाचें का? गलिच्छ वाड्याला गिन्हार्डक आहे म्हणून तें छपावयाचें का? वेश्यांना मागणी आहे म्हणून त्या पुरविण्याचा धंदा चालू द्यावयाचा का? उत्पादनाला मागणी आहे म्हणून तें करावयाचें अगर करूं द्यावयाचें असें असत नाही. कांहीं तरी विधिनिषेध समाजांत या बाबतींत असतातच, कांहीं कायदे असतात. वाटेल ती मागणी कां होते व ती पूर्ण करण्याचे परिणाम काय होतात हें पाहावें लागतें. म्हणजे योग्यायोग्यतेचा, नीतीचा विचार तेथे होतो. मग जे आज घडत आहे, तें नीतीचे दृष्टीनें पाहणें योग्य ठरतें. जें संपादन होत आहे, त्याचें समर्थन तें चालू आहे म्हणून नैतिकदृष्ट्या पुरेसें ठरत नाही. समाजहिताचे दृष्टीनें विचार करतांना परिणामकारक मागणीनें संपत्तीचें संपादन व्हावें व त्यांत समाजाचे गरजांचा विचार होऊं नये अगर सामाजिक न्यायाचा विचार होऊं नये हें अनिष्ट ठरतें.

आजपर्यंत समाजांनें चालू दिलें तेव्हां त्यांत समाजाचा कांहीं तरी फायदा असेल, समाजाला उपयुक्तता पटली असेल, त्याशिवाय कसें चालू दिलें असतें असा प्रश्न कोणी उपस्थित करतात. समाजाला न पटणाऱ्या अनेक गोष्टी चालतात. विरोधशक्ति पुरेशी समाजांत नसते. लाखोंनीं भूकें मरावें व थोड्यांनीं चैन करावी हें समाजाला पटतें म्हणून समाजांनें चालू दिलें असें कोणी म्हणणार नाहीं किंवा थोड्यांनीं शिक्षण घ्यावें व अनेकांनीं अज्ञानांत राहावें यांतील उपयुक्तता समाजाला पटली म्हणून तसें होतें असें कोणी म्हणणार नाहीं, किंवा चालू आहे म्हणून उपयुक्त आहे अगर नैतिकदृष्ट्या समर्थनीय आहे असें मानणें चूक आहे. तसेंच जी प्रगति आजपर्यंत झाली ती ही पद्धति होती म्हणून झाली हेंही म्हणणें बरोबर नाहीं. ज्या समाजांत खाजगी मालमत्ता हा एक मौलिक भाग आहे ते प्रगतिपर समाज आहेत असें सांगण्यांत येतें. मागासलेल्या समाजांत सामुदायिक उत्पादन असे, त्यामुळे त्यांची प्रगति

झाली नाही. जेथे व्यक्तीला संपादनाला पूर्ण वाव आहे तेथे त्याचे व्यक्तिविकासाला अधिक वाव मिळतो व व्यक्तीची प्रगति झाली म्हणजे समाजाचीही प्रगति अधिक झपाट्याने होते हे सर्व खरे मानले तरी सामुदायिक उत्पादनपद्धतीत व्यक्तीला लाभणारे सुख खाजगी मालकीच्या उत्पादनपद्धतीत तिला लाभणाऱ्या सुखापेक्षा कमी आहे असे सिद्ध होत नाही. उलट, असे म्हणता येईल की, सामुदायिक उत्पादनपद्धतीत होणारी संपत्तीची अगर उत्पादनाची विभागणी अधिक न्यायाची असणार. कारण सर्वांनी उत्पादन केले आहे म्हणून त्यांत सर्वांचा भाग आहे हा विचार तेथे साहजिक प्रभावी व प्रमुख असतो. प्राचीनकाळाच्या सामुदायिक उत्पादनाचा अनुभव अगर माहिती कदाचित् पुरेशी नाही म्हणून ती जरी वाजूला ठेवली तरी गेल्या २५ वर्षांत सोव्हिएट रशियांत खाजगी मालकीने उत्पादन होत नसताना झालेली प्रगति नाकारणे शक्य नाही. तेथील विभागणीत निःसंशय अधिक सामाजिक न्याय आहे. खाजगी मालकी असेल तरच समाजाची प्रगति होईल हे कोणीही मान्य करणार नाही. मालकी व प्रगति यांत कार्यकारणभाव नाही.

खाजगी मालकी असली म्हणजे प्रगति होते याचे मागे प्रत्येक व्यक्ति आपले हित उत्तम तऱ्हेने जाणते व तिला मोकळीक दिली म्हणजे ती आपले हित साधील व समाजाची ही उन्नति होईल हे गृहीत धरलेले आहे. परंतु इतिहासाकडे पाहतां व्यक्तीला पूर्ण मोकळीक दिलेली दिसत नाही. तसेच खाजगी मालकीचीही कल्पना कायम व अमर्याद राहिलेली दिसत नाही. एके काळीं गुलाम ही संपत्ति मानली जात होती आतां नाही. कांहीं देशांत स्वतःची सर्व संपत्ति मरणानंतर वाटेल त्याला मृत्युपत्राने सर्वस्वी देतां येत नाही. इस्लामी कायद्याने तिसरा हिस्साच फक्त वाटेल त्याला देतां येतो, खाजगी मालकीच्या जमिनीवर वाटेल तशी इमारत बांधतां येत नाही, त्याबाबत सर्वत्र कायदे आहेत. खाजगी मालकीची जमीन अगर अन्य मिळकत नुकसानभरपाई देऊन राज्यसत्ता सर्वत्र घेऊ शकते. हयातीत अगर मृत्यूनंतर व्यक्तीची मालकी सर्वत्र मर्यादित झालेली आहे. त्याचे इच्छेप्रमाणे तिचा सर्वस्वी त्याला उपभोग घेतां येत नाही अगर आपल्यानंतर कोणी व्यावा किंवा कसा व्यावा हेंही ठरवतां येत नाही. राज्यसत्तेने जी मर्यादा घातली असेल त्या मर्यादेत तिचा उपभोग तिची वासलात करणे व्यक्तीला भाग पडतें. तथापि ही गोष्ट खरी आहे की, मर्यादा असूनसुद्धां बरीच मोकळीक व्यक्तीला याबाबत मिळाली आहे. परंतु नुसती मोकळीक असून प्रत्येक व्यक्ति आपले हित साधू शकत नाही, तें साधण्यासाठी पुरेशी शक्ति अगर साधनसामुग्री तिजजवळ असेल तरच शक्य आहे. म्हणजे योग्य

परिस्थिति अगर पुरेशी संधि असेल तरच व्यक्ति आपलें हित साधूं शकेल. व्यक्तीची योग्य परिस्थिति म्हणजे, समाजांतील साधनसामुग्रीचे दृष्टीने व ती ज्यांच्या ज्यांच्या हातांत असेल त्यांच्या तुलनेने; सापेक्षतेने व्यक्तिला योग्य परिस्थिति अगर पुरेशी संधि आहे की नाही, याचा विचार करावयाचा म्हणजे समाजांत संपत्तीचे अधिकार किती, मालकी हक्काच्या मर्यादा किती यांचाच विचार करावा लागतो. मालकीहक्क केव्हाही अमर्याद होते असें दिसून येत नाही. मालकीहक्क अमर्याद झाले तर पुरेशी संधि केव्हाही, कोठेही कोणाही व्यक्तीला मिळणार नाही. हें जाणूनच सर्व धर्मांनी, संपत्तिसंपादनाबबत मर्यादा उत्पन्न केलेल्या आहेत. इतिहासांतील सर्व समाजव्यवस्थांतून याच दृष्टीने प्रयत्न केलेले दिसून येतात. समाजांत हें माझे व हें तुझे, हा भाव उत्पन्न झाला, स्वामित्वाची जाणीव समाजांत रुजली. आणि एकदां हें बीज रुजलें म्हणजे त्याचा विस्तार होणे अपरिहार्य होतें. समाजांत कलहाचें पीक सारखें येत जातें याला आळा बसावा म्हणून, कांहीं नियमन बसावें म्हणून सर्व काळीं सर्व समाजांत धर्मवेत्त्यांनी, नीतिविदांनी प्रयत्न केलेले आहेत. ग्रीक पंडित व राजनीतिशास्त्रज्ञ प्लेटो यानें तर खाजगी संपत्ति नसावीच असें प्रतिपादलें आहे. हिंदुधर्मानें अपरिग्रह हा श्रेष्ठतम गुण मानला आहे ! नव्या करारांत एक वेळ सुईच्या नेट्यांतून उंट जाईल, पण श्रीमान् माणसाला स्वर्गप्राप्ति होणार नाही म्हणून येशून बजाविलें आहे. धन हें दानासाठी संपादावें असें स्मृतिधर्म सांगतो. धनवान् केवळ विश्वस्त आहेत. त्यांनी आपल्या धनाचा उपयोग परोपकारार्थ केला पाहिजे, असें आजही गांधीजी सांगतात. विश्वस्त झाल्याने जबाबदारी येते, पण तिचें नियमन व्यक्तिगतच राहातें. धनसंपादन हें सामाजिक परिस्थितीचा परिणाम आहे आणि त्या दृष्टीने त्याचें नियमन समाजांनें करणें न्याय्य व इष्ट आहे. व्यक्ति दान देईल पण समाज अगर राज्य न्याय देईल म्हणून त्यांत शाश्वत व निश्चिति जास्त. धनवान् दानी अगर विश्वस्त झाल्याने समाजांतील विषमता दूर होत नाही. ती धनसंपादनपद्धतीने उत्पन्न झालेली असते. दान न्यायाची बरोबरी करूं शकत नाही. दानानें अन्याय कायम राहून घेणाराचें व्यक्तिमत्व व कर्तृत्व मारलें जातें, देणारांत अहंकार उत्पन्न होतो. देणारा व घेणारा या दोघांचाही अधःपात होतो. जे वांचित आहेत व ज्यांचा समाजावर पुरी संधि मिळण्याचा हक्क आहे, त्यांना पोटासाठी अन्नछत्रांत जाण्यास सांगणें हा त्यांच्या नागरिकत्वाचा अपमान आहे. धर्माचें नियमन व आज्ञा यांनी विषमता दूर झालेली नाही. उलट संपत्तिमान् लोकांनी धर्मसंस्थांना सर्वत्र संपत्ति देऊन त्यांचा पुरस्कार करून त्यांना मिधें केलें आहे. व्यक्तीला पुरेशी संधि मिळवून देण्याचे कामी धर्म निष्फळ

ठरला आहे. दलिताना स्वातंत्र्याचा व समतेचा संदेश, कर्तृत्वाला उत्तेजन देणारा संदेश, विद्यमान अन्याय उलथून पाडण्यास सांगणारा संदेश न देतां आजचा धर्म त्यांना दैववादी संदेश देत आहे. मानवनिर्मित विषमता दैवावर लोहून जनतेची दिशाभूल करण्याचें काम आज धर्म करीत आहे.

मागील जन्मांत सुकृत केलें म्हणून “ शुचीनाम् श्रीमतां गेहे ” जन्म झाला. दैवानें संपत्ति मिळते, भाग्योदय होणें हें देणें ईश्वराचें, असें तत्त्वज्ञान समाजांत पसरवून विषमता कायम ठेवण्याचे प्रयत्न केले जात आहेत. निष्काम कर्म करावें मग संपत्ति कशीही व कशाही मार्गानें मिळाली तरी हरकत नाही, तिचा उपभोग घ्यावा, वाटेल तसा घ्यावा, मात्र तिचे ठायीं अनासक्ति असावी, येवढें असलें म्हणजे व्यक्ति निर्दोष ठरते, समाज न्यायी ठरतो असेंही प्रतिपादिलें जात आहे. व्यक्तीचें चारित्र्य कितीही चांगलें असलें अगर तिचा हेतु कितीही उच्च असला तरी तिनें संपादन केलेल्या संपत्तीचे सामाजिक परिणाम टळत नाहीत. धर्मानें व्यक्तिः संपत्तीचा विनियोग दान करून करावा म्हणून सांगितलें अगर अन्य कांहीं मर्यादा सांगितल्या तरी त्यानें समाजांतील व्यक्तींना पुरेशी संधि मिळू शकत नाही, व मिळालीही नाही. सर्वोना धनोत्पादनाला मोकळीक आहे येवढ्यानें समाजव्यवस्था न्याय्य ठरत नाही. तशी मोकळीक व जरूर तीं साधनें व्यक्तीला प्रत्यक्ष मिळालीं पाहिजेत; तसेंही घडून आलें नाही व येत नाही. उलट संपत्तीचे उत्पादनांत समाजानें अगर राज्यानें हस्तक्षेप न केल्यानें भांडवलशाही जन्माला आली आहे. समाजांत संपत्तीचे उत्पादनाला स्वातंत्र्य मिळाल्यानें, ज्याला कोणाला मिळेल तें त्याच्या श्रमाचा मोबदला समजला जाऊं लागलें. यश पात्रतेचा पुरावा ठरला. स्वहितासाठीं ज्यानें त्यानें प्रयत्न करावा व यशोमंदिर गांठावें. राज्याचा त्यास अडथळा नाही. प्रयत्न करावे, पराक्रम करावा, धन व सुख मिळवावें, या व्यक्तिस्वातंत्र्यवादी तत्त्वज्ञानाची पक्कड समाजव्यवस्थेवर सर्वत्र अजूनही दृढ आहे. व्यक्तींना आत्मोत्कर्षासाठीं, आत्मोन्नतीसाठीं स्वातंत्र्य असलें पाहिजे, याचा अर्थ त्यांच्या प्रयत्नांत राज्यसत्तेनें अडथळा आणूं नये एवढाच अजूनही कांहीं ठिकाणीं केला जात आहे. राज्याचें कार्य निराकरणीच (Negative) असलें पाहिजे असें अद्यापि कांहीं ठिकाणीं प्रतिपादिलें जात आहे. राज्य हें प्रयोजक असलें पाहिजे, संरक्षणाबरोबर संवर्धनपण त्यानें केलें पाहिजे, हें तत्त्वज्ञान मान्य झालें असलें तरी, सर्वत्र व्यापक प्रमाणावर तें अमलांत आलेलें नाही. व्यक्तीचें हित तेंच समाजाचें हित, पहिलें साधलें म्हणजे दुसरे साधतेंच, हा सिद्धांत निरपेक्ष आहे असा अजूनही समज आहे. समाजव्यवस्था ही सर्वोनीं सहकार्यानें करावयाची आहे, व

त्यांतील सुखदुःखे हीं सर्वांचीं सुखदुःखे आहेत, हा नैतिक भाव व जबाबदारीची जाणीव, व्यक्तिस्वातंत्र्यवादी तत्त्वज्ञानाचे वातावरणांत उत्पन्न होत नाही. व्यक्तीनें अप्रतिहतपणे मिळवावयाचें व राज्यानें तटस्थ राहून मिळवूं द्यावयाचें व मिळवलेलें संरक्षण करावयाचें, या परिस्थितींत समाजव्यवस्थेचा व समाजस्वास्थ्याचा आधार व्यक्तींची मिळकत व तिची मालकी हें होणें क्रमप्राप्त आहे. समाजाचें हें स्वरूप धर्म टाळूं शकला नाही. अनासक्तिबुद्धीनें, वास्तूला 'पर्णकुटी' म्हटल्यानें तिचें प्रासादत्व कमी झालें नाही, धनवानाला मेल्यानंतर स्वर्ग नाही या भीतीमुळे कांगी धनत्याग केला नाही. उलट धनानेंच 'याच देहीं याच डोळां' सत्तेचें स्वर्गसुख भोगतां येतें असा अनुभव आलेला आहे.

खाजगी मालकीवर आधारलेल्या समाजव्यवस्थेतील दोष व अन्याय गुप्त होते अगर ते कोणाला कळले नाहीत असें नाही. धर्मानें आपल्या परीनें त्याविरुद्ध आवाज काढला. रूसो वगैरे विचारवंतांनीं समाजांत सामुदायिक योजनेचें महत्त्व ओळखून तिची नैतिक आवश्यकता आहे असेंहि प्रतिपादलें. तथापि फ्रेंच राज्यक्रांतीनें या समाजव्यवस्थेला पहिला धक्का दिला. दुसरा धक्का उत्पादनांत, उद्योगधंद्यांत जी क्रांति झाली तिनें दिला. फ्रेंच क्रांतीनें समाजांत मनुष्याला मनुष्य म्हणून स्थान प्राप्त करून दिलें. स्वातंत्र्य, समता, बंधुभाव, याचा मिळकतीशीं संबंध नाही, मनुष्याशीं आहे, समाजांतील हक्क मनुष्यांना मनुष्य म्हणून मिळाले पाहिजेत, या तत्त्वज्ञानानें खाजगी मालकीवर पहिला वार वसला. आर्थिक-क्रांतीनें, आर्थिक समतेचे तत्त्वज्ञानाला निर्माण केलें. आर्थिक समता असल्याशिवाय कामगारांचें हित होणार नाही हें उघडपणें तेव्हांपासून प्रतिपादलें जाऊं लागलें. खाजगी मालकीचे हक्क मान्यता पावले आहेत म्हणून समाजांत विषमता उत्पन्न झाली हें तेव्हांपासून अधिक स्पष्ट झालें. खाजगी मालकीचे मागील व्यक्तिस्वातंत्र्यवादी तत्त्वज्ञानावर मग उघड उघड हल्ले सुरू झाले. वरील दोन्ही क्रांतींतून जे विचारप्रवाह निघाले, त्यांनीं मालकी हक्कांवर आधारलेल्या राज्यमीमांसेवरही परिणाम केला. समाजांत होणारें संपत्तीचें उत्पादन हें व्यक्तीच्या श्रमाचें केवळ फळ नव्हे, तर समाजांतील सर्व श्रम व शक्तींचा तो परिणाम आहे, हें त्याचें स्वरूप हळूहळू पटूं लागलें. समाजामुळे संपादन शक्य होतें व समाजांतील सर्व शक्तींचा हातभार त्याला लागतो. म्हणून मिळकतीचें स्वरूप, संपत्तीचें स्वरूप, सामाजिक आहे, तिचे परिणामही सामाजिक आहेत. या विचारसरणीनें संपत्तीची मालकी खाजगी रहावी, तिला कांहींही समाजहितार्थ मर्यादा असूं नयेत या तत्त्वज्ञानांतील अन्याय अधिक स्पष्ट झाला. फ्रेंच राज्यक्रांतीनें

सरंजामशाही नष्ट केली, जन्मानें राज्यकारभार करण्याचा, राज्यसत्ता चालविण्याचा अधिकार नाकारून तो नष्ट केला व मध्यमवर्गाचे हातांत सत्ता दिली. स्वातंत्र्याबरोबर समतेची व बंधुभावाची घोषणा झाल्यामुळे, समतेची मागणी पुरी व्हावी म्हणून लोकांचे प्रयत्न साहजिक सुरू झाले. समतेचा कितीही मर्यादित अर्थ केला तरी त्याचा परिणाम व्यक्तिगत मालकी हक्काचे व्यवस्थेवर व तत्त्वज्ञानावर होणें अपरिहार्य होतें. राजकीय स्वातंत्र्य आलें, त्यांतील विषमता कमी झाली, तर आर्थिक विषमता कां कमी होऊं नये, असें वाटणें साहजिक होतें. राजकारणांत जर कोणी वडिलोपार्जित हक्क सांगणें गैर तर आर्थिक व्यवस्थेंत तें न्याय्य कसें ? चालू व्यवस्था कायम ठेवणें म्हणजे विद्यमान विषमता कायम ठेवणेंच आहे. उलथून पाडलेल्या राज्यव्यवस्थेंत जर कांहीं दैवी मानलें नाहीं, तर या व्यवस्थेंत तरी कांहीं दैवी आहे असें मानण्याचें काय कारण ? ज्या व्यक्तिस्वातंत्र्यवादी तत्त्वज्ञानावर अर्थशास्त्र आधारलेलें होतें व जें अर्थशास्त्र विद्यमान व्यवस्था आदर्श आहे असें सांगत होतें, त्यांचेच सिद्धांत अचूक अगर अमर आहेत हें मान्य करण्यास फ्रेंच क्रांतीनंतर लोक तयार नव्हते. या मान्यवंत अर्थशास्त्राचीं मूलतत्त्वे तपासण्यास त्यांनीं सुरुवात करावी हें अगदीं साहजिक होतें.

औद्योगिक क्रांतीमुळे संपत्तीचें केंद्रीकरण झपाट्यानें होतें. मोठ्या प्रमाणावर उत्पादन होऊं लागल्यामुळे व तें यांत्रिक झाल्यामुळे कारागीरवर्गाचें स्वातंत्र्य नष्ट झालें होतें. कारागीरवर्ग उत्पादक न राहतां केवळ श्रमविक्रया झाला. एकीकडे थोड्या लोकांचे कवजांत उत्पदनाचीं साधनें अधिक अधिक येत गेलीं व दुसरीकडे स्वातंत्र्य नष्ट झालेल्या बेकार कारागिरांची, कामगारांची संख्या वाढत गेली. वस्तु विकत घ्यावी त्याप्रमाणें कामगारांचे श्रम विकत घेणें सुरू झालें. मागणी-पुरवठ्याचा निष्ठुर सिद्धांत मजुरीची किंमत ठरविण्याचें कसाईकाम करूं लागला. उत्पादनांत केवळ नफा हाच हेतु प्रचल व प्रमुख झाल्यानें गरजेचा विचार न करतांच तें होऊं लागलें. समाजांत एकाच वेळीं विपुलता व विवेचना नांदूं लागली. मूठभर श्रीमंत व बहुसंख्यांक गरीब असे दोन टट समाजांत उघड दिसूं लागले. या सर्व अवस्थेंतून मार्ग काढण्याचे दृष्टीनें, अनेक राष्ट्रांतील विचारवंतांनीं विचार केला. मार्क, एन्जेल्स, प्रौटोन, लॅव्क वगैरेंनीं विद्यमान अर्थव्यवस्थेच्या मुळाशीं जाऊन तिचे मूलभूत सिद्धांत तपासले. आपापल्या परीनें दोषदर्शन करून मार्गही त्यांनीं सुचविले. एक गोष्ट स्पष्ट झाली कीं, विद्यमान अव्यवस्थेंतून व्यवस्था निर्माण करणें झाल्यास समाजरचनेंत पुनः सांधमोड झाली पाहिजे. व्यवस्थेंतील तोल अगर हितसंबंधाचा मेळ, नवीन निर्माण केल

पाहिजे. जुना मेळ निरर्थक ठरल्याचें, जुन्या संस्था, जुने संकेत अर्थहीन ठरल्याचें स्पष्ट झालें. ही नवीन सांधमेड, हा नवीन मेळ, बहुजनसमाजाचे, बहुसंख्याकांचे हक्क मान्य केल्याशिवाय शक्य नाही याची स्पष्ट कल्पना आली. राज्यानें व्यक्तींना मोकळीक देणें व स्वतः अलिप्त राहाणें, अलग राहाणें यापुढें शक्य नव्हतें याची जाणीव पटली. राज्य संपत्तिसंपादनाचे क्षेत्रांत तटस्थ राहाणें, अशक्य आहे हें जाणून समाजसत्तावादाशीं कशी तडजोड करून भांडवलशाही किती टिकवितां येईल याचा विचार ते करूं लागले व त्या दृष्टीनें त्यांचीं पावलें पडूं लागलीं. समाजवादाचा अर्थ राज्यांतील उत्पादनानें सर्वांची गरज भागवावी, मनुष्यांचे नैसर्गिक हक्कांचा त्यांना उपभोग घेतां येईल अशी व्यवस्था असावी व हें सर्व राज्यानें करावें हा होता. पहिलें पाऊल म्हणून राजकारणांत सर्वत्र मतदानाचा हक्क जास्त जास्त व्यापक प्रमाणावर देण्यांत येऊं लागला. बहुतेक राज्यांतून तो सार्वत्रिक करण्यांत आला. करपद्धतींत कांहीं न्याय, व कांहीं समता असावी या दृष्टीनें, ऐपतीप्रमाणें कर घेण्याचें सुरू झालें. त्यांत वाढत्या प्रमाणपद्धतीचा समावेश करण्यांत येऊं लागला. अनेक ठिकाणीं शिक्षण हें मोफत करण्यांत येऊं लागलें. बेकारी, आजार, अपघात, वार्धक्य, यांची सोय विमा योजना अंमलांत आणून अनेक राज्यांतून सुरू झाली. राज्यांतील लोकांची चांगली निवासव्यवस्था असावी, हें राज्याचें कार्य आहे याची जाणीवपण कित्येक ठिकाणीं झाल्याचें दिसून येऊं लागलें. हें सर्व घडवून आणावयाचें म्हणजे राज्याला पैसा पाहिजे व तो पैसा अर्थात् कांहीं तरी अधिक प्रमाणांत संपत्तिमान वर्गाकडूनच वसूल करून उभा करणें प्राप्त झालें. राज्यानें आपलें कार्य केवळ संरक्षणाचें नाही, संवर्धनाचें आहे हें मान्य करून तें करण्यास सुरुवात केली. संपत्तिसंपादन थांबलें नाही, माणसें श्रीमंत होण्याचेंही बंद झालें नाही, मात्र सर्व व्यक्तींना पुरेशी संधि मिळावी या दृष्टीनें राज्याचें कांहीं कर्तव्य आहे हें राज्यानें मान्य केलें. संपत्तीचे मूलभूत कल्पनेंत बदल होत गेला. ती केवळ व्यक्तीचे प्रयत्नाचें फळ नाही तिचें सामाजिक स्वरूप आहे, म्हणून सामाजिक जबाबदारी पण तिजवर आहे, याची थोडीशी जाणीव होऊं लागली व त्याचाच परिणाम म्हणून राज्याचें स्वरूप वरीलप्रमाणें बदलून तें प्रेरक व प्रयोजक झालें, समाजसेवा हें त्याचें कार्य झालें.

आधुनिक राज्याचे कार्यांत याप्रमाणें बदल होण्यास १९ वे शतकाचे मध्यापासून सुरुवात झाली. समाजसत्तावाद नको; सवलती देऊन जेवढी व जितका वेळ तडजोड करून भागेल, तेवढें करण्याचा प्रयत्न चालू होता. उत्पादन वाढवून, नफा

वाढवून सवलती देणें भांडवलवाल्यांना कांहीं काळपर्यंत परवडतें. एक मर्यादा अशी येते कीं, उत्पादन वाढवून नफा मिळत नाही; उत्पादन कमी करून पुरवठा कमी होतो, भाव वाढतो; नफा राहातो, नुकसान टळतें; पण यानें समाजांत क्षोभ निर्माण होतो. राजकीय सत्ता मिळालेला व जागृत बहुजनसमाज ही अव्यवस्था सहन करण्यस तयार नसतो. तथापि, मागील महायुद्धाचे सुरवातीपर्यंत सवलतीचें धोरण चालू होतें व समाजाचे सोयी निर्माण करण्याचे प्रयत्न हळूहळू पण नेटानें चालले होते. १९१४ सालीं सुरू झालेल्या महायुद्धानें मनुष्यसंहार तर केलाच, पण अनेक कल्पनांचा संहार केला. सिंहासनावरोबर सिद्धांतही कोलमडून पडले. महायुद्धांतून बाहेर पडलेल्या जगांत नवीन मानसिक सृष्टि उत्पन्न झाली. जुन्या तत्त्वांवर जुन्या प्रणालींच्या आधारें पुनर्घटना करणें अशक्य झालें. संपत्तिविषयक कल्पना रशियांतील क्रांतीनें आमूलाग्र बदल्या. मालक मजूर, घरवाला भांडेकरी, जमीनदार कृळ, यांचे संबंध जुन्या मापांनं मेजणें अशक्य ठरलें. युद्धांत राज्यासाठीं मरावयाचें हें नागरिकांचें कर्तव्य ठरलें, मग शांततेच्या काळांत राज्यासाठीं जगणें व चांगल्या रीतीनें जगणें हा त्यांचा हक्क कां ठरूं नये? अशी साहजिक विचारणा सुरू झाली. लोक देशासाठीं मेले. देशांतील संपत्तिमान् लोकांचें आहे तें राहावें म्हणून मेले नाहींत असा आवाज सर्वत्र निघूं लागला. देशासाठीं लोक हें जर बरोबर, तर लोकांसाठीं देश कां नसावा? हा प्रश्न प्रस्तुत व प्रभावी ठरला. मनुष्यांना युद्धकालांत महत्त्व आलेंलें पाहिल्यानंतर शांततेच्या काळांत तें कां नसावें याचा खुलासा राज्यसत्तेला सर्वत्र विचारण्यांत आला. युद्धांत प्राण घेतांना, श्रीमान् गरीब, विद्वान् अडाणी, हा भेद रगदेवतेनें मानला नाहीं, मग राज्यदेवतेनें प्राणरक्षणांत कां मानावा? उद्योगधंद्यांत जे श्रम करीत नाहींत त्यांना अधिक कां मिळावें? मालकवर्गानें त्यांना अधिक प्राप्ति व्हावी असें कोणतें समाजाचें कार्य केळें? केवळ संपत्ति आहे, म्हणून वांटू ती प्राप्ति तिच्या साहाय्यानें समाजविद्रोह करून मिळावी हें कसें न्याय्य आहे? राष्ट्रांतील सर्वजण युद्धार्थ खरडे, अनेक बळी गेले, म्हणून राज्य राहिलें, समाज राहिला, म्हणून संपत्ति राहिली, व तिचें संग्रहण पुढें शक्य झालें. समाज आहे म्हणून संपत्ति आहे, तिजवद्दलेच हक्कही समाजानेंच निर्माण केले आहेत. मग या हक्कांचा समाजहितविरोधी उपभोग व्यक्तींना कां असावा? समाजांत बहुसंख्याकांच्या प्राथमिक व अवश्य त्या गरजासुद्धां पुऱ्या होत नाहींत या स्थितींत थोड्यांनीं चैन कां करावी? युद्धोत्तर जगांत सर्व राष्ट्रांतून वरीरूपमणें जनता प्रश्न विचारूं लागली, राज्याचें मूळ शोधून काढूं लागली. जीवन व राज्य यांचें मूळ शोधूं नये, तो अन्याय होतो, हा बर्फचा

हितोपदेश मान्य होण्यासारखा नव्हता. समाजांतील अन्याय, समाजांतील विद्यमान व्यवस्था राज्यामुळे चालते तर त्याचाच विचार केला पाहिजे, त्याचा पाया, त्याचे सिद्धांत, तपासले पाहिजेत, त्याचें जीवनतत्त्व निरीक्षिलें पाहिजे, त्याचें गतिशास्त्र समजावून घेतलें पाहिजे असें सर्वत्र वाटूं लागलें. राज्यांतील कार्यकारी सत्ता विपमना-पूर्वक कां वागते, विधिमंडळें संपत्तिमानवर्गाला अनुकूल असे कायदे कां करतात, न्यायदानांतही कांटा गरिबांविरुद्ध कां झुकतो, याचा विचार करणारांना या सर्वांचें एकच कारण सांगडलें आणि तें म्हणजे संपत्तीतील अमर्याद खाजगी मालकी. या स्वामित्वानें राज्यव्यवस्थेला गुलाम केल्याचें दिसून आलें. समाजपुरुषाचे पायांत ही शृंखला आहे, मानाचा तोडा नाही. ती असेपर्यंत स्वातंत्र्य नाही, सुख नाही, हें निश्चित कळलें. परिग्रही समाजांत असंख्य व्यक्तींना अविश्रांत परिश्रम हा सिद्धांत अटळ असल्याचें कळून चुकलें. मालकी म्हणजे संपत्तीवरील ताबा, तिची वासलात लावण्याचा, तिचा विनियोग करण्याचा हक्क, हा अगदीं सरळ अर्थ आहे. पण ताब्यांतील संपत्तीचा उपयोग करावा, विनियोग करावा या भावापेक्षां तिचा उपयोग दुसऱ्या कोणाला करून द्यावयाचा नाही हा प्रतिबंधक भाव मालकी हक्काचे कल्पनेंत आधर आहे. ही गंजींतील कुठ्याची वृत्ति परिग्रही समाजांतील मालकींत आहे. एवंगुणविशिष्ट खाजगी मालकी अनैतिक आहे म्हणून ती नष्ट झाली पाहिजे असें निश्चित मत प्रतिपादलें जाऊं लागलें. रशियन क्रांतीनें व रशियांत होत असलेल्या सामाजिक पुनर्घटनेमुळे खाजगी मालकीची अनिष्टता अधिक स्पष्ट होऊं लागली. समाजचे प्रगतीला समाजस्वास्थ्याला खाजगी मालकी अवश्य व अपरिहार्य आहे हा तिचा दावा रशियांतील घडामोडीनें खोटा ठरूं लागला. तेथील समाजसत्तावादाचें प्रात्यक्षिक व त्या प्रयोगांत मिळणारें वाढतें यश पाहून जगांतील भांडवलशाही राष्ट्रांतून भीतीचें वातावरण उत्पन्न झालें. १९ व्या शतकांत फ्रेंच राज्यक्रांतीनें राजकीय समता जगांत शक्य आहे हें दाखवून दिलें. २० व्या शतकांत सोव्हिएट रशियानें आर्थिक समता शक्य आहे हें दाखवून देण्यास सुरुवात केली.

साहजिकच भांडवलशाही राष्ट्रांवर रशियांतील घडामोडींचा परिणाम होणें अपरिहार्य होतें. जें महत्त्व १९ व्या शतकांत फ्रान्सला होतें, तें या शतकांत रशियाला प्राप्त झालें आहे. सोव्हिएट तत्त्वज्ञानावर, तेथील राज्यव्यवस्थेवर, राज्यमीमांसेवर जगभर टीका-टिपण्या सुरू झाल्या. रशियांतील समाजसत्तावादाचें राष्ट्रकुटुंबवादी, साम्यवादी स्वरूप (Communism) हें आत्यंतिक आहे. तेथें व्यक्तीला स्वातंत्र्य नाही येवढेंच नव्हे, तर समाज अगर राज्य हेंच सर्व. त्याविरुद्ध अगर त्याचेवर कोणाही व्यक्तीला

अधिकार नाही. त्याचे हितांतच व्यक्तिहित, त्याचे उत्कर्षांत व्यक्तिचा उत्कर्ष. या परिस्थितींत राज्यांतीच मान्य सिद्धांताविरुद्ध बोलणें अशक्य. खरें भाषणस्वातंत्र्य नाही. अधिकृत मानावें अगर मरावें याशिवाय विकल्प नाही. पूर्वी एका व्यक्तीची अगर एका लहान वर्गाची समाजावर हुकमत होती, आतां एका पक्षाची, मोठ्या संख्येंत असलेल्या पक्षाची हुकमत झाली. राज्य म्हणजे तो एकच एक पक्ष. अन्य पक्षांना वाव नाही. सत्ता आली म्हणजे व्यक्ति जें करतात तेंच पक्ष करतो. अधिकार म्हणजे अचूकपणाचा दावा आलाच, असहिष्णुता आली. विरोध म्हणजे राज्यद्रोह मानण्याची प्रवृत्ति आली. व्यक्तीनें केला म्हणजे जुलूम व पक्षानें किंवा बहुसंख्याकांनीं तेंच केलें तरी जुलूमच; त्याचें स्वरूप कसें बदलें ? अनियंत्रित राज्यसत्ता असतांना वधस्तंभ जसा तिचा आधारस्तंभ होता, त्याच आधारावर सोव्हिएट व्यवस्था कायम केली आहे. स्वयंभू निष्ठेपेक्षां मृत्यूचे भीतीनेंच राज्याला मान्यता मिळत आहे. या धर्तीवर व या स्वरूपाची टीका करून सोव्हिएट पद्धतीतील दोष अतिरंजित करण्यांत येऊं लागले. तथापि, रशियावर टीका करून परिग्रही समाजाचें नैतिक समर्थन होणें शक्य नव्हतें. परिग्रही समाजांतील मूलभूत खाजगी मालकीचे तत्त्वज्ञानाला कांहीं तरी नैतिक अधिष्ठान देणें जरूर वाटूं लागलें. नैतिक दृष्टीनें अधिष्ठान उत्पन्न करण्याकरतां व्यक्तीचें महत्त्व वाढविणें जरूर होतें. मालकी म्हणजे संपत्तीवरील ताबा. मग कोणत्या वस्तूवर व्यक्तीचा सर्वस्वी ताबा असावा, कोणत्या वस्तु सार्वजनिक महत्त्वाच्या म्हणून त्यांवरील त्याची मालकी अगर ताबा मर्यादित करावा हा विचार सुरू झाला. मनुष्याला हक्क आहेत व ते त्यांचे जीवनविकासाच्या दृष्टीनें जरूर आहेत, म्हणून त्या दृष्टीनें, कोणत्या गोष्टींवर त्याची मालकी असली पाहिजे हें ठरविणें जरूर झालें. विचार हा स्वभावतःच क्रांतिकारक आहे. तो सुरू झाला म्हणजे परिस्थितीवर परिणाम करीत असतो व त्याचेवर परिस्थिति परिणाम करीत असते. खाजगी मालकीला नैतिक अधिष्ठान देण्यासाठीं सुरू झालेल्या विचाराला मर्यादा घालणें अशक्य झालें. नैतिक अधिष्ठान देण्यांत खाजगी मालकीच शिळक राहात नाहीं असा धोका दिसतांच फॅसिझमचें तत्त्वज्ञान उदयास आलें.

समाज आणि व्यक्ति यांच्यांतील मौलिक ऐक्य लक्षांत घेतां दोघांचेही महत्त्व कमी मानण्याचें कारण नाही. राज्य हें सर्वस्व नाही व त्याचें प्रभुत्वही पूर्णस्वरूप नाही. राज्य हें व्यक्तीच्या जीवनांत पूर्णपणें प्रवेश करूं शकत नाही. त्यांतील कांहीं क्षेत्र राज्याचे अधिकाराबाहेर आहे, म्हणून व्यक्ति ही आपले परीनें महत्त्वाची आहे. सामाजिक हिताचें काय हें ठरविल्यानें व्यक्तीचे हिताचें काय, व्यक्तीच्या उत्कर्षाला

आवश्यक काय, हें व्यक्तीनें ठरविण्याचा हक्क नाशास्त्रीत होत नाहीं अगर त्यांतील आवश्यकता कमी होत नाहीं. समाज व व्यक्ति यांच्यांतील हिताविरोधाचे प्रसंग हे अपवाद असून हितैक्य हा सामान्य नियम आहे. व्यक्तीला विकासाला, आत्मोन्नतीला योग्य संधि पाहिजे. यांत निव्वळ व्यक्तीचेंच हित नाहीं, समाजाचेंही आहे. समाजाचें हित तरी व्यक्तींमार्फतच अनुभविलें जावयाचें असतें. त्याबाबतचा अखेरचा अभिप्राय व्यक्तीच आपल्या अनुभवानें देतात. हें सर्व लक्षांत घेऊन समाजांतील संपत्तिविषयक, मालकीविषयक कल्पनेचा विचार केला पाहिजे. व्यक्तीचे उन्नतीला अवश्य असलेल्या हक्कव्यवस्थेचा संपूर्ण फायदा व्यक्तीला मिळण्यासाठीं जेवढें नियंत्रण मालकी हक्काचें करणें जरूर आहे तें प्रथम झालें पाहिजे. राष्ट्रांतील उत्पादनांतून प्रथम सर्वांच्या प्राथमिक गरजा, आवश्यक गरजा भागल्या पाहिजेत. अन्नवस्त्रनिवासादिक प्राथमिक गरजा न भागल्या तर व्यक्तीचें जीवन अपुरें आहे, त्यांना विकासाचे प्रयत्न करावेसेसुद्धा वाटणार नाहीत. या गरजांची योग्य व्यवस्था ही राष्ट्रांतील उत्पन्नावर पहिला बोजा आहे. आवश्यक गरजा भागण्यासाठीं पुरेसें मिळणें हा हक्क अगदीं व्यक्तिस्वरूप आहे. यासाठीं आवश्यक त्या वस्तु अगर क्रयशक्ति व्यक्तीला मिळणें आवश्यक आहे. याचा अर्थ असा नव्हे कीं, सर्वांना सारखें अन्न दिलें पाहिजे. योग्य व पुरेशी क्रयशक्ति दिल्यानंतर प्रत्येक व्यक्तीला रुचिपरत्वे राहाण्याचा अगर खाण्याचा, पोषाख घालण्याचा हक्क असला पाहिजे, स्वातंत्र्य असलें पाहिजे. तसें नसेल तर तुरुंगाप्रमाणें सारखें अन्न, सारख्या खेळ्या, सारखे पोषाख होऊन आयुष्यांतील आनंद नष्ट होईल. आयुष्यांत विविधता असली म्हणजे रस उत्पन्न होतो, जीवनांत वैचित्र्य असलें म्हणजेच विचाराला चालना मिळते. सारखेपणानें विचार मारले जातात. काव्य, कला, साहित्य, या सर्वांचें प्रेरक तत्त्व विरोध व वैचित्र्य आहे. उदात्त आनंद, नाट्य क्षण, हे अनुभवांचे विविधतेतून निर्माण होतात. व्यक्तीचें वैशिष्ट्य विविधता असली म्हणजेच विकसतें, त्यांतच व्यक्तीला प्रसन्नता वाटते. काय निवडावें, असे विकल्प असले म्हणजे स्वतःला काय आवडतें याचा शोध लागतो, स्वतःची ओळख होते. मनुष्याचे मनाला शिक्षण मिळतें, म्हणून किमान प्रमाण ठरवून तेवढें प्रत्येकाला मिळालें पाहिजे. त्यांत त्यानें काय घ्यावें, काय घेऊं नये याबाबतींत त्याला स्वातंत्र्य असलें पाहिजे.

किमान प्रमाण हें सर्वांसाठीं आहे, तें मिळण्याचा हक्क सार्वत्रिक आहे. समाजांतील घडामोडींमुळे, कोणीही लाचार अगर निराधार राहाणार नाहीं असें झालें म्हणजे प्रत्येकाला आपले विकासाला, समाजक्षेत्रांत वाव आहे, आपण कोणी तरी

आहोंत असा विश्वास वाटेल. करंटे व कंटाळबाणें आयुष्य, भीक व ब्रेकारी हीं हद्दपार होतील. किमान प्रमाण मिळण्याचा हक्क आहे म्हणजे त्याबरोबर कर्तव्यपण आलें. प्रत्येक व्यक्तीनें समाजाकडून ध्यावें पण त्याबरोबर द्यावेंही. काम न करतां दक्षिणा पोसावें असें बंधन समाजावर असूं शकत नाहीं, समाजाला तें शक्यही नाहीं. प्रत्येकानें मिळविलें पाहिजे. श्रम करण्याची तयारी व्यक्तीची व ते घेण्याची व्यवस्था समाजाची असावी. प्रत्येकानें कार्य करून पोषणापुरतें मिळविलें पाहिजे. जें मिळेल तें श्रमाचें फळ असलें पाहिजे, तो कार्याचा मोबदला असला पाहिजे. श्रमाशिवाय मिळालेलें हें अनैतिक आहे, असामाजिकपण आहे, श्रम केल्याशिवाय फुकट जगण्याचा कोणालाही अधिकार नाहीं. दुसऱ्यानें मिळविलेल्यावर जगण्याचाहि कोणाला हक्क नाहीं. स्वतःचे श्रमानें प्रत्येकानें मिळविलें पाहिजे व जें स्वतःचे श्रमानें मिळविलेलें असेल तेंच स्वतःचें, तेवढ्यापुरताच त्याचा नैतिक अधिकार. कष्टार्जित मिळकतीवर व तेवढ्यापुरतीच मालकी मर्यादित असली पाहिजे. स्वतः न मिळविलेल्या मिळकतीवर जगणारे हे समाजावरील बांडगुळें आहेत. स्वतःचे कष्टानें समाजांत कांहींही भर न टाकतां दुसऱ्याचे श्रमावर जगून हे समाजद्रोह करित असतात. आजच्या समाजांत दुसऱ्याच्या श्रमानें निर्माण झालेल्या मिळकतीवर मालकी दिली जाते. त्याला कायदेशीर मान्यता आहे म्हणून श्रम न करतां जगणारे आज हजारां आहेत. मालकी आली म्हणून त्यांना नैतिक मान्यता अगर मोठेपण आलें असें मात्र नाहीं. ज्यानें श्रम करून, झगडून यशोमंदिर गांठलें, संपत्ति मिळविली त्याचें जें कौतुक समाज करतो, तें अगर तेवढें कौतुक त्याच्या मुलाचें करित नाहीं. वारसाकायद्यानें अगर मृत्युपत्रानें मिळकत येईल, मोठेपणा येणार नाहीं. कर्तृत्व व नेतृत्व नेहमींच स्वसंपादित असतात. वडिलोपार्जित संपत्तीबरोबर गुणसंपत्ति तदंगभूत वस्तु नसल्यानें येत नाहीं; यामुळे वारसांना समाजानें आदर न दाखविला तर अयोग्य नाहीं, उलट दाखविला तर चूक होईल. वडिलोपार्जित श्रीमंती असूनसुद्धां समाज-दृष्ट्या संपत्तीचा योग्य विनियोग करणारे असे कांहीं असतातही, पण हे थोडे प्रल्हाद अम्बादच असतात. वारस्यानें संपत्ति आली म्हणजे त्याचे सामाजिक परिणाम काय होतात हें पाहणें महत्त्वाचें आहे. पहिली गोष्ट म्हणजे वारसांना जगण्यासाठीं श्रमाबै लागत नाहीं व दुसरें म्हणजे श्रम करावे लागत नसल्यामुळे रिकामपणाच्या त्यांच्या उद्योगामुळे अनेक प्रकारें समाजांत अनर्थ उत्पन्न होतात; समाजांतील सामुग्रीही अनवश्यक उत्पादनाकडे खर्चिली जाते. पोटासाठीं उद्योगाची जरूरी नाहीं, मग मिळालेल्या वेळाचा व वित्ताचा दुरुपयोग सामान्यतः या वर्गाकडून होतो. एखादा

दुसरा कर्तृत्ववान् निघाला म्हणून ही पद्धत न्याय्य ठरत नाही अगर् त्या कर्तृत्वाची एवढी जबर किंमत समाजांनं द्यावी हेंही योग्य ठरत नाही. या वर्गांतील बहुसंख्याक चैनीत व ख्यालीखुशाहींत वेळ घालवीत असतात. समाजकारणांत अगर् राजकारणांत आले तर सेवेसाठी येत नाहीत, मानासाठी व पुष्कळ वेळां करमणुकीसाठी येतात. मनाचा उदासपणा घालविण्यासाठी प्रवचनें देतील, कीर्तनें करतील, पण धर्माची शिकवण आचरणांत आणणार नाहीत, पुराणांतील बांगीं पुराणांत ठेवण्याची परंपरा ते कधीही मोडणार नाहीत!! धर्मपरिषदेचे अध्यक्ष होतील, धार्मिक ग्रंथांच्या अर्पणपत्रिकाही स्वीकारतील, धर्मवीर म्हणवूनही घेतील, पण त्यांची विलासी मनें, कधीही विरागी झालेलीं दिसणार नाहीत. कला व साहित्य यांचा पुरस्कार करतील पण या पुरस्कृत कलेत कलावंत अवमानित झालेला असेल, साहित्यिक लक्ष्मीपूजक झालेला असेल. अनेक वेळां दुसऱ्यांची कला व दुसऱ्यांची साहित्यनिर्मिति यांच्यातील कोणाचे तरी नांवावर होऊन मिरविली जाते. समाज गरीब, विकत घेऊं शकत नाही म्हणून खपणारीं काव्ये व कादंबऱ्या निर्माण होतात. जहागिरदारांचे ‘वसंतराव’ इनामदारांच्या ‘कमूताई’ यांच्या प्रेमविलासामोवतीं साहित्यिकांची प्रतिभा फिरत असते. तिला अहोरात्र श्रमणाच्या मजुरांचें जीवन दिसत नाही. आपण उपाशी राहून मुलांसाठी मरणारी ‘श्यामची आई’ दिसत नाही, गरिबीतून उन्नतीकडे जाणारी, धडपडणारीं मुले दिसत नाहीत; स्वातंत्र्यासाठी, ध्येयासाठी, स्वसुखांवर अग्नि ठेवणारे, समाजांत उदात्त भावना निर्माण करणारे दिसत नाहीत. प्रेरक व प्रक्षोभक वाङ्मय, पुरस्कृत साहित्य निर्माण करूं शकत नाही. श्रीमंतांचे पुरस्काराने, सामाजिक सामुग्रीचा किती दुरुपयोग होतो याला प्रमाण नाही. समाजाच्या सांस्कृतिक गरजा न भागतां त्यांच्या विलासप्रियतेसाठी ती खर्चिली जाते. ज्या समाजांत दुसऱ्याच्या कष्टार्जित मिळकतीवर मालकी मान्य केली जाते, तेथें गरिबांच्या “नाहीरेच्या” गरजा दुर्लक्षित्या जातात हा अनुभव आहे. संपत्तीमुळे, क्रयशक्ति असल्यामुळे, परिणामकारक मागणी करून उत्पादनाला ते वळण लावूं शकतात. समाजांतील चालीरीतीनाही आपल्या वागणुकीनें ते वळण देतात. त्यांचे हावभाव, त्यांचे पोषाख, त्यांचे वोलणें यांचीं वर्णनें करणारे वृत्तपत्रकार हे त्यांचेच आश्रित असतात. संपत्ति ही कलहाचें कायम कारण असल्यामुळे, समाजांतील कजेदलालीवर जगणारा वकील-वर्ग हाही एकप्रकारें त्यांच्यावर अवलंबून असतो. संपत्ति म्हणजे प्रतिष्ठा. म्हणून संपत्तिमान् वर्गाचा आदर्श, या ‘खानदानीं’त स्वश्रमानें मिळवून घेऊं इच्छिणारे, अनेक आपल्यापुढें ठेवीत असतात. कर बसविणें असो, कर्ज काढणें असो, हा वर्ग

कसा वागेल हें लक्षांत घेऊन राज्य वागत असतें. संपत्तीचे जोरावर हा वर्ग राज्याची चाल ठरवीत असतो.

वरील वर्णनांत अतिशयोक्ति नाही हें सोडविएट रशियाशिवाय कोणत्याही देशा-कडे सूक्ष्मपणे पाहिलें म्हणजे कळून येईल. विधिमंडळांत जावयाचें म्हणजे निवडणुकीचे वेशींतून. निवडणूक म्हणजे पैसा. याचा परिणाम बहुसंख्याक प्रतिनिधि श्रीमान् अगर त्यांचे दडपणाखालचे असतात. इंग्लंडमधील कॉमन्समध्येच वास्तविक स्वरूप “टोरी एम्. पी.” या पुस्तकांत चित्रित केले आहे. निम्मे सभासद ठराविक कुटुंबांतून आलेले, नात्यागोत्याचे, श्रीमंत व सरदारवर्गातील आहेत. निम्म्यावर सभासद या नाही त्या उद्योगधंद्यांतील कंपन्यांचे चालक आहेत. हिंदुस्थानातील विधिमंडळें पाहिलीं तर हाच अनुभव येईल. जमीनदारवर्गाला, सरदारवर्गाला तर कायद्यानेच प्रतिनिधित्व दिलें आहे. व्यापार व उद्योगधंद्यांच्या संस्थानांही प्रतिनिधित्व दिलें आहे. जातवार प्रतिनिधित्व असलें तरी ‘फकीर’ न येतां अमीरच निवडून आलेले आहेत. सर्वसामान्य मतदारसंघांतून निवडून येणें हें खर्चाचें काम असल्यामुळे, अनेक निष्ठावंत पण ‘नाहीरे’ कार्यकर्ते यांना मागे ठेवून लक्ष्मीवंतांना शुभ्रवस्त्रांकित करून, पक्षाची दीक्षा देऊन निवडून आणावे लागले. आधुनिक जगांतील राजकारण म्हणजे महागाईचें राजकारण आहे. लोकशाही-खरी असो अगर बेगडी असो-म्हणजे निवडणूक. तिच्या राजकारणाचा उपक्रम व उपसंहार निवडणुकीनेच होतो. निवडणूक म्हणजे खटाटेप व खर्च. आधुनिक राजकारण म्हणजे एक वेळ प्रणयाराधन करून प्रेयसीची प्राप्ति होत नाही. सारखें व सतत जनतेचें प्रणयाराधन करावें लागतें, संपूर्ण वेळ या कामास देणें जरूर असतें. स्वतःसाठीं मिळवून हें करण्यास वेळ सांपडेल-पुरेसा सांपडेल हें कठीणच. पक्षसंघटनेनेसुद्धां या सर्व अडचणी दूर होत नाहीत. पक्षाचें द्वार गुणाबरोबरच पैशासाठीं पण उघडें ठेवावें लागतें. कुणाची गर्दी आंत होईल हें परिस्थिति व पक्षाच्या गरजा ठरविणार. हें राजकारणाचें ज्ञानें. शिक्षण मिळणें न मिळणें हें बहुशः आईबापांचे सांपत्तिक परिस्थितीवरच अवलंबून आहे. मोठ्या नोकऱ्यांना आवश्यक लागणारें शिक्षण पैशाभावीं अनेकांना घेतां येत नाही. शिक्षण मिळालें तरी, परीक्षेत उत्कृष्ट यश आलें तरी, मुलाखतींत अपयश येतें. कारण निवड करणारे कुलशील पाहातात, सामाजिक प्रतिष्ठा पाहातात. सैन्यभरती जातिभेदावर. लष्करी व बिनलष्करी जाति येथें आहेत. मन्मूला सुचलें नाही तें येथें घडत आहे!! जे भरती होतात, जे अधिकारी म्हणून निवडले जातात, ते शूरही असतील, पण सर्व कांहीं नैपुण्य अगर प्रसंगावधान दाखवितात

असें नाही. चालू महायुद्धांतच या गोष्टीचा पुरेसा पुरावा मिळेल. हिंदुस्थानची गोष्ट बाजूला ठेवून इंग्लंडमध्ये पाहिलें तर हाच अनुभव आहे. मुलकी अगर लष्करी अधिकाऱ्यांच्या जागा नाणावलेल्या व श्रीमान् घराण्यांतील लोकांना मोठ्या प्रमाणांत जातात. दरबारी वकीलवर्गांत (*Diplomatic service*) तर शेंकडा ७५ जागा सुमारे १२० कुटुंबांतील माणसांतून गेल्या १०० वर्षांत भरल्या गेल्या आहेत. किंवा हुना सरदारवर्गातील वेकारीसाठीं हें अन्नछत्र आहे असें म्हणण्यास हरकत नाही. समाजकारणाकडे पाहिलें तर उद्घाटनसमारंभ, कोनशिलासमारंभ, “सकल श्रीमंत सकल गुणालंकार” या नाहीं तर त्या ‘राजा’ शिवाय अगर या नाहीं तर त्या ‘दान-शूर’ अगर ‘त्यागवीर’ श्रेष्ठीशिवाय क्वचित्च होतो. पुरस्काराचे आशेनेच द्रिद्री व गरजू चालक असें करीत असतात. दुष्काळपंड जमविण्यासाठीं यांचाच खास आश्रय घ्यावा लागतो. कांहीं तरी मोठेपण दिल्याशिवाय अन्यथा चंचल असलेली लक्ष्मी आपण होऊन दानार्थ फारशी हालचाल करीत नाहीं. यांना गरिबांचें दर्शन फारसें होत नाहीं, मग त्यांच्या दुःखाची जाणीव लांबच राहिली. उन्हाळ्यांत उठी, पावसाळ्यांत पुणें व शर्यतीच्या मोसमांत मुंबई याप्रमाणें फिरत राहून हे कार-भार पाहात असतात. वर्तमानपत्रांत चालींतील घाण वस्ति दाखविणारे चित्र मिळणार नाहीं, पण कोणत्या घोड्यानें शर्यत जिंकली याचें चित्र दिसेल. त्याच्या चार पिढ्यांचा इतिहास सांगितला जाईल. पण चार पिढ्या लगेटीशिवाय ज्याला वस्त्र भेटलें नाहीं, त्याची करुण कहाणी सांगण्याला जागा मिळणार नाहीं. घोड्याकुऱ्यांची निगा नोकरांपेक्षा अधिक घेतली जाते. गरिबांचीं दुःखें व त्यांचा कळवळा, गरिबी आल्याशिवाय येत नाही ती अनुभवाची हांक आहे. समाजातील दुःखें पाहून गौतम समाज-विन्मुख झाला, संपत्ति व सत्ता यांचा त्याग त्यानें केला व तेथेंच ही परंपरा संपली. आतां समाजातील दुःखें पाहून कोणी बुद्ध होत नाहीं, अधिकाधिक संपत्तिवद्धच होतात !!

अकष्टार्जित संपत्तीवर जगणारा वर्ग समाजहिताचे दृष्टीनें कोणीही उपयुक्त अगर अवश्य आहे असें मानणार नाहीं. त्यांत अपवादभूत अशी एकादी दुसरी व्यक्ति चांगली निपजेल, पण त्यायोगें वर्गाची उपयुक्तता सिद्ध होत नाहीं अगर या पद्धतीचें नैतिक समर्थनही करतां येत नाहीं. समाजाची रचना अपवादावर आधारणें घातुक आहे, व अनिष्ट आहे. समाजाचे उच्च स्थानीं, कांहींही सामाजिकदृष्ट्या उपयुक्त काम न करणारा वर्ग ठेवणें म्हणजे समाजातील अन्य वर्गांना अन्याय करणें आहे. समाजातील संपत्ति हा सर्वांचा वारसा असला पाहिजे, तीवर सर्वांचा

हक्क असला पाहिजे. एकाच वर्गाला दुहेरी फायदा देणें सरळ अन्यायाचें आहे. अकष्टार्जित संपत्तीची मालकी मान्य करणें म्हणजे या भाग्यवंतांची श्रम करण्याची जरूरी अगर गरज नाहीशी करणें व त्यांच्या गरजा समाजांनं भागविण्याची जरूरी उत्पन्न करणें आहे. ऋयशक्तीच्या जोरावर त्यांच्या गरजा समाजाला भागविण्यास ते भाग पाडतात. जन्मामुळें वारसा आला, संपत्ति आली म्हणून अपरिमित सत्ता, समाजविद्रोही सत्ता मिळावी हा अन्याय आहे. समाजशक्तीवर, समाजप्रयत्नांवर हा अखंड बोजा बसणें हें गैर आहे, असह्य आहे. ज्यानें प्रत्यक्ष मिळविलें त्याचा मान समाजांनं केला, त्यांचें ऐकलेंही. पण त्याची संपत्ति ज्याचे ज्याचेकडे जाईल त्याचेसाठीं समाजांनं श्रमावें हें कोणी मान्य करणार नाहीं. त्याचे हातांत ही अकष्टार्जित संपत्ति ठेवणें म्हणजे समाजाला त्याचेसाठीं श्रम करण्यास सांगणें आहे. विद्वान्, शीलवान् व्यक्तींच्या मुलांना जो अधिकार समाज देत नाहीं, तो श्रीमंतांचे मुलांना, वारसांना मिळावा, हें अयोग्य आहे; यांत समाज मोठी विसंगति करीत आहे, यांत विषमता आहे, समाजांतील नैतिक बुद्धीचें विडंबन आहे. या मालकी व्यवस्थेंत कांहींही न्याय नाहीं. मालकी हक्काच्या कल्पनेंत या व्यवस्थेला स्थान दिल्यास कुणाचीही नैतिक मान्यता तिला मिळणार नाहीं. अकष्टार्जित संपत्तींत मालकी असणें अनवश्यक, अन्याय्य व अनीतिमान आहे.

मनुष्यानें श्रम करून मिळवावें व जगावें हें मान्य केल्यानंतर त्यानें आपल्या मुलाबाळांसाठीं कांहींच ठेवूं नये का? असा प्रश्न उपस्थित होतो. श्रमविरहित मिळालेली संपत्ति मग ती वारसानें, मृत्युपत्रानें, दानानें अगर देणगीनें असो, सर्वस्वीं व निरपवाद रीतीनें वर वर्णन केल्याप्रमाणें मानावी कीं नाहीं, का प्रमाणांत व कांहीं प्रकारांत तिला अपवाद असावेत असा प्रश्न उपस्थित होतो. आजच्या समाजांत मुलां-बाळांना शिक्षण मिळावें, ते चांगल्या स्थितींत राहावेत, आपल्या पश्चात् आपली पत्नी व आपलीं मुलें यांची आबाळ होऊं नये, हा एक हेतु मनुष्याचे श्रमास कारणीभूत असतो. आपण काढलेले हाल मुलांस काढावे लागूं नयेत ही साहाजिक इच्छा मनुष्याला असते. प्रयत्नाची प्रेरणा विद्यमान समाजांत केवळ स्वतःसाठीं स्वतःपुरतेंच मिळवावें येवढी मर्यादित नसते. प्रत्यक्ष प्रयत्नानें काय मिळतें हा प्रश्न नाहीं, कां मिळवावें हा प्रश्न आहे. विद्यमान समाज जन्मास आल्यापासून नागरिकांची सर्वस्वीं जबाबदारी स्वतःवर घेत नाहीं. मूल झाल्याबरोबर सार्वजनिक दारिद्र्यानें त्याची काळजी वाहाण्यास सुरुवात करून तें योग्य काळीं वृद्ध होऊन मेल्यानंतर सार्वजनिक खर्चानें व सार्वजनिक व्यवस्थेखालीं त्याचें दहन अगर दफन झालें, तर मनुष्याला त्याचे

पश्चात् वारसासाठी, मुलांबाळांसाठी कांहींही ठेवण्याचें कारण नाही. जी काळजी व कळकळ व्यक्तीला आपल्या अपत्यांबद्दल वाटते, तिची नैतिक आवश्यकता या व्यवस्थेनें नाहीशी होते. समाज अगर राज्यव्यवस्था, जन्मास आलेला प्रत्येक जीव ही समाजाची प्रभावी वस्तु नव्हे अमोलिक संपत्ति आहे, तिची निगा राखणें, तिची सर्वथैव व्यवस्था ठेवणें, हें स्वतःचें कर्तव्य आहे असें मानूं लागली व त्याप्रमाणें घडूं लागलें, म्हणजे मनुष्यानें स्वतःपुरतें व स्वतःचें पाहणें एवढेंच त्याचें कार्य ठरतें. राज्य हें सर्वांचा पिता. त्यांचे पिते हे ‘केवलं जन्महेतवः’ ही रघुवंशांत वर्णन केलेली परिस्थिति मग उपलब्ध होते. पण जोंपर्यंत असें होत नाही, तोंपर्यंत मनुष्यानें मुलांबाळांसाठीं ठेवणें अनिष्ट आहे का, अन्याय्य आहे का, असा प्रश्न उद्भवतो. श्रम करून मिळावावें, यांत श्रम करण्याचें वय व ताकद गृहीत धरली आहे. अज्ञानांनीं व वृद्धांनीं श्रम करून मिळावावें असें कोण म्हणेल? त्याचप्रमाणें श्रम करण्यास तयार असतां, समाजव्यवस्थेंत श्रम घेणारें संघटन नाही, म्हणून उपाशीं मरावें असेंही कोणी म्हणणार नाही. श्रम करण्याची ताकद व वय आहे, समाजांत राज्यव्यवस्थेंत श्रम घेण्याची व्यवस्था आहे अगर अपरिहार्य परिस्थितींत श्रम घेतां येत नसतील तर ब्रेकारभक्ता वगैरे व्यवस्था आहे, या परिस्थितींत मनुष्यानें काम केलें पाहिजे अगर काम करण्यास तयार असले पाहिजे. अकष्टार्जित वित्त आहे म्हणून काम करण्यास तयार नाहीं हें म्हणण्याचा त्यास हक्क नसावा; तशी परिस्थिति उत्पन्न करणारी अकष्टार्जित संपत्ति त्याचेजवळ राहतां कामा नये. मुलाबाळांची सर्व व्यवस्था जर राज्य करूं शकत नसेल, तर मनुष्याला आपल्या मुलाबाळांस कांहीं तरी मागें ठेवण्याचा अधिकार असणें न्याय्य ठरेल. अज्ञानाचें पालन राज्यानें तरी केलें पाहिजे, नाहीं तर पितरांनीं तरी केलें पाहिजे; म्हणून मनुष्याला या परिस्थितींत मुलांचें शिक्षण व संगोपन यापुरतें ठेवण्याचा अधिकार देणें गैर नाही. त्यांना शिक्षण मिळेल व वयांत येतांच ते श्रम करून मिळविण्यास लायक व कार्यक्षम होतील इतकी त्यांची तयारी होण्यासाठीं जेवढें लागेल तेवढें त्यांना ठेवल्यास हरकत नसावी. यापेक्षां जास्त ठेवणें म्हणजे श्रम न करतां जगण्याचा हक्क, हा असामाजिक हक्क त्यांस बहाल करणें आहे. यापेक्षां कमी ठेवावें अशी मर्यादा घालणें म्हणजे स्वतः राज्यानें कर्तव्य करावयाचे नाही व दुसऱ्यांस करूं द्यावयाचें नाही, असें खुनशीपणाचें व अन्यायाचें ठरेल. मरतांना मनुष्यास आपल्या अज्ञान अपत्यांची व्यवस्था स्वतःकडून झाली आहे अगर राज्य करीत आहे असा विश्वास असला पाहिजे. शिक्षण व अनाथांचें पोषण यासाठीं जर वारसाधनखर्च होणार असेल, तर वारसा समर्थनीय ठरेल. याचा अर्थ

मनुष्याला आपले नातू, पणतू यांची व्यवस्था करण्याचा हक्क आहे असा नव्हे. शिक्षणापुरती व श्रमाचे वय नाही तोंपर्यंत सोय करण्याचा हक्क व तोही स्वतःचे अपत्यांपुरतांच असावा. या मर्यादेबाहेर तो ठेवणे असमर्थनीय व अन्यायाचें आहे, अनैतिक आहे. स्मारकभूत किरकोळ पण जंगमवस्तु, उदाहरणार्थ मनुष्याचे फोटो, त्याचा पुस्तकसंग्रह अगर अन्य गोष्टी ज्यांचा भावनांशी संबंध आहे अशा, वारस्याने दिल्या गेल्यास हरकत घेण्याचें कारण नाही. या संपत्तीचा उपयोग दुसऱ्याचे श्रम घेण्याकडे होणार नसल्याने ती वारसांचे हातीं ठेवण्यास अन्याय नाही; तिच्या संग्रहामुळे त्याला श्रम करण्याची जरूरी नाहीशी होईल असे नसल्याने या संग्रहांत अनैतिक कांहीं नाही.

वरील दृष्टीने विचार केल्यानंतर कोणत्या परिस्थितीत मालकी मर्यादित राहून, समर्थनीय ठरेल हें स्पष्ट होतें. श्रमानें मिळविलेली संपत्ति श्रम करणाराजवळ राहाणे मग योग्य ठरतें. कांहीं तरी कार्य करून ती निर्माण झाली असेल तर ती समर्थनीय ठरेल; मात्र तें कार्य समाजाचे दृष्ट्या उपयुक्त असेल पाहिजे. शिक्षक, वैद्य, न्यायाधीश, सैनिक, शिपाई, खलाशी हे सर्व आपल्या श्रमानें कार्य करून मिळवितात. जें मिळतें तें त्यांनीं श्रम केले, कांहीं तरी समाजाची सोय व सेवा केली त्याचा मोवदला म्हणून मिळतें. शोधक, लेखक, हे श्रम करतात, समाजाला उपयुक्त असे कांहीं आपल्या कार्याने निर्माण करतात म्हणून ते जें मिळवितात, तें त्यांच्या श्रमांचे पारितोषिक होय. श्रम करून ते जगतात, जे श्रम समाजाला आज उपयोगी आहेत अगर उद्यां उपयोगी पडणार आहेत, ते करून जे मिळवितात ते समाजहित, समाजसेवा करित असतात. त्यांच्यासाठीं समाजानें जें कांहीं खर्च केलें असेल त्याची फेड ते याप्रमाणें करित असतात. समाजांत श्रम न करतां राहणारे, हे समाजविद्रोही व बांडगुळे आहेत. जे प्रत्यक्ष श्रम करून समाजाच्या उत्पादनांत भर टाकतात ते, व जे आपल्या कार्याने समाजांतील उत्पादनशक्ति वाढवितात, समाजाचे संस्कृतीत भर टाकतात ते, हें सर्व समाजांतील त्यांचे नागरिक या नात्याने कर्तव्य करित असतात. ते यथार्थपणे नागरिकधर्म आचरितात. जे श्रम न करतां जगतात त्यांचा बोजा समाजास सोसावा लागतो, त्यांच्यासाठीं समाजाला श्रम करावे लागतात. जे समाजाला उपयुक्त असे कार्य करतात, त्यांचा बोजा समाजावर असत नाही. समाजधारणाला अवश्य व उपयुक्त अशीं कार्ये करणारे आपले कर्तव्यच करित असतात म्हणून त्यांना जें मिळतें तें समर्थनीय ठरतें. केवळ कांहीं तरी कार्य करून संपत्ति मिळाली म्हणजे तिचे संपादन योग्य अगर समर्थनीय ठरतें, हा सिद्धान्त चूक आहे. संपत्ति ही श्रमाचा

योग्य मोबदला तरी असला पाहिजे अगर कर्तव्य—पालनाचें कार्य केल्याचें पारितोषिक असलें पाहिजे. मग प्रश्न असा उपस्थित होतो कीं, योग्य मोबदला म्हणजे काय व कसा ठरवावा ? कोणतें कार्य सम्राजदृष्ट्या कर्तव्य ठरतें व पारितोषिकाला पात्र ठरतें व तें ठरविण्याची कसोटी कोणती ? त्याचप्रमाणें मिळालेल्या संपत्तीचा उपयोग व उपभोग मालकानें काय मर्यादेंत घ्यावा हाही प्रश्न महत्त्वाचा होतो. श्रमाची मोजणी कशी करावयाची, प्रत्यक्ष परिश्रमानें का पात्रतेनें ? भित रचणारा गवंडी व ग्रंथरचना करणारा ग्रंथकार यांच्या श्रमाची किंमत कशी करावयाची ? मिळालेल्या संपत्तीतून खर्च करून शिल्पक राहिली व ती व्याजीं लावून उत्पन्न आलें तर या संपत्तीचें स्वरूप काय ? तिलाही श्रमाचा मोबदला अगर कर्तव्याचें पारितोषिक म्हणावयाचें का ? असल्या संपत्तीचे हक्क काय, तिच्या मालकीच्या मर्यादा कोणत्या ? समाजांतील शिल्पक व्यक्तींच्या हातीं असावी का ? राहिल्यास व ती गुंतविल्यास कायम दरानें व्याज मिळावें, का कमी जास्त ? कुठें गुंतवावी याला कांहीं मर्यादा आहे का ?

महत्त्वाचे दृष्टीनें श्रमाला काय मोबदला मिळावा हा प्रश्न प्रथम घेणें योग्य आहे. सर्वांना सारखें मिळावें, सर्वांची प्राप्ति सारखी असावी ही कम्युनिस्टांची—राष्ट्र-कुटुंबवादी लोकांची—विचारसरणी आहे. मनुष्याजवळ जी संपत्ति असेल, जी क्रय-शक्ति असेल त्या मानानें तो समाजावर प्रभाव टाकूं शकतो, त्याची मागणी त्या प्रमाणांत परिणामकारक असते. सर्वांचा समाजावरील प्रभाव सारखा करावयाचा तर सर्वांजवळील संपत्ति व क्रयशक्ति सारखी केली पाहिजे, सर्वांची प्राप्ति सारखी असली पाहिजे. अपवाद म्हणून त्यांत फरक केला तर, अपवाद वाढतच जातात व होणाऱ्या फरकांचेंपण कांहीं तरी समर्थन केलें जातें. फरक अगर विषमप्राप्ति काय तत्त्वांवर करावी हें निश्चितपणें अगर न्यायानें ठरविणें केव्हांही अशक्य आहे. न्हाव्याला कमी व न्यायाधिशाला जास्त, गवंड्याला कमी व ग्रंथकाराला जास्त, यांत निश्चितपणें असें माप आहे व त्यानें मोजून हें होत आहे असें नाही. कांहीं निश्चित वजनं आहेत व तीं टाकून प्रत्येकाचे श्रम तोळून हें होत आहे असें नाही. कांहीं तरी दडपून ठरविलें जातें व नंतर परंपरा म्हणून मानलें जातें. पुनः एकसारखे म्हणजे ते करित असलेल्या उत्पादनाचे कार्याचे दृष्टीनें, श्रम केले तरी सारखी प्राप्ति न मिळतां त्यांतही फरक केला जातो तोही विनमापानें. न्यायाधीश व न्यायाधीश यांतही सारखी प्राप्ति नसते व त्यांतील फरकाचे कारणही असेंच विनिर्दिशोन्नी. श्रमाश्रमांत मोबदल्याचे दृष्टीनें असलेलें प्रमाण तेंही सर्वत्र सारखें नसतें. गवंडी व इंजिनियर यांच्या

प्राप्तींतील प्रमाण सर्वत्र सारखेच असतें असें नाही. येथील न्यायाधिकांना, मुलकी अधिकार्यांना, जगांतील कोगत्याही देशांतील तत्सम कार्य करणाऱ्या लोकांपेक्षा अधिक मिळतें. शेवटचा कारकून, व खात्याचा मुख्य, यांचे येथील प्राप्तीचे प्रमाणांत जो फरक आहे, तो इतर कोठेही इतका मोठा नाही व याला सयुक्तिक असें कारण नाही. प्राप्तींतील विषमता कुठल्याही गुणावर निश्चितपणें अगर न्यायाणें आधारलेली आहे असें म्हणतां येणार नाही. जे भेद आज समाजांत दिसतात त्यांचे मुळाशीं संपत्ति हें कारण आहे. आनुवंशिक संस्कारामुळे वर्ग पडले जातात हें वर्गभेदाचें खरें कारण नसून खरें कारण आर्थिक विषमता हें आहे. याचा उत्कृष्ट पुरावा समाजांत श्रीमंतवर्गातील लगे कशीं ठरतात हें पाहिले म्हणजे मिळेल. वर्गाबाहेरील सोयरीक श्रीमंती पाहूनच होते. तेथें मग सनातनधर्म मानला जात नाही. जातकुळी, मानली जात नाही, जातिभेद व वर्गभेद नष्ट करण्याचा खात्रीचा उपाय म्हणजे समान प्राप्ति. समाजांत सर्वांना सारखें मिळूं लागलें म्हणजे लग्नाचे दृष्टीनें निवड करण्याला व्यापक क्षेत्र वधुवरांना उपलब्ध होईल; रूप व गुण पाहून स्वभावानुसार स्वयंवरे होतील, संसार अधिक सुखी होईल. निर्माण होणारी पिढी अधिक बलवान् व बुद्धिमान् निघेल.

समाजांत समान प्राप्ति असावी हें घडवून आणणें अतिशय विकट आहे. त्या मागील आदर्श व श्रेष्ठतम न्याय अमान्य करतां येणार नाही. तथापि आज जो समाज विद्यमान आहे तो कांहीं कोन्या कागदासारखा नाही, कीं ज्यावर पाहिजेल तें व पाहिजेल त्या लिपींत लिहितां येईल. त्याच्या चरित्रग्रंथाचीं पानें लिहिलेलीं आहेत, त्याची भाषा रूढ झालेली आहे, समाजपरतें त्याची लिपी पण निरनिराळी आहे. नवीन व्याकरणाचे दृष्टीनें बरीच खोडाखोड करावी लागेल. कांहीं न्हस्व तें दीर्घ करावें लागेल, अनुच्चारेंत म्हणून निरुपयोगी अनुस्वार काढावे लागतील. ते शब्दाची व्युत्पत्ति सांगत असतील, पण आज ते केवळ शोभा म्हणून आहेत व निरर्थक आहेत. तात्पर्य, समाजांतील विद्यमान भाव, ज्यांची मुळे जुनी आहेत ते लक्षांत घेऊन विचार केला पाहिजे. एकदम एकदाती नवीन रचना करणें अवघड आहे; अनिष्ट असल्याचा अनुभव सोव्हियटला आला आहे. प्रत्येकानें श्रमानें जगलें पाहिजे येवढें म्हटल्याबरोबर प्रत्येकाला पुरेसें मिळालें पाहिजे हें आलेंच. पण कमी-जास्त श्रमांना सारखी प्राप्ति यांतील कार्यकारणभाव सर्वांनाच पटणार नाही. कांहींना तर त्यांत अन्यायहि वाटेल. तसेंच ज्यांच्या गरजा प्रमाणानें अगर प्रकारानें सारख्या नाहीं त्यांना सारखी प्राप्ति मिळावी यांतही न्याय नाही. बायकामुलें

नसलेला विधुर अगर ब्रह्मचारी व कुटुंबवत्सल गृहस्थ, दोघेही सारखे श्रम करतात म्हणून सारखी प्राप्ति कशी न्याय्य ठरेल? दोघांच्या गरजा सारख्या नाहीत. त्यांना पुरेसे मिळावयाचे म्हणजे प्राप्तीत विषमता आलीच. एकसारखी प्राप्ति सर्वोंना मिळेल याचा विचार करतांना अनेक गोष्टींचा विचार करावा लागेल; गरजांची प्रतवारी करावी लागेल हे सगळे खरे; या अडचणी सर्व खऱ्या असल्या तरी आजची विषमता समर्थनीय व न्याय्य ठरत नाही. कुटुंबाही नीतीने अगर तर्कांनी तिचा पाटपुरावा करता येणार नाही. समान प्राप्तीचे ध्येय व्यवहारांत आणतांना कांहीं सुरड घालावी लागेल हे सोविष्टमध्यें घडले त्यावरून स्पष्ट होत आहे. क्रांतीनंतर समाजाची पुनर्घटना करतांना सुरवातीला तेथे विषम प्राप्ति कांहीं प्रमाणांत अपरिहार्य म्हणून स्वीकारावी लागली, व आजही २५ वर्षांनीं संपूर्णतया समान प्राप्तीचे धोरण तेथे स्वीकारले गेले नाही. तथापि मनुष्याचे मूल्य, त्याची लायकी, त्याचे संपत्तीवर ठरविणे, हे अन्यायाचे व अनैतिक आहे हा सिद्धान्त मात्र तेथे मौलिक असून समाजरचनेचा तो एक आधार आहे.

समान प्राप्ति तत्त्वांतील अडचणी व आजचे दृष्टीने त्यांतील अन्याय हा विचारांत घेतल्यानंतर आजच्या स्थितीत ही विचारसरणी सर्वस्वी स्वीकारार्ह वाटत नाही. मागणी व पुरवठा तत्त्वावर, बाजारमावावर वेतनप्रमाण, प्राप्तिप्रमाण ठेवावे ही विचारसरणीही स्वीकारार्ह नाही. या विचारसरणीतील अनवस्था व अन्याय हे तर उघडउघड दिसून येतात. समाजाला ज्या श्रमाची जरूरी आहे त्याचा पुरवठा होतो व जो भाव या परिस्थितीत श्रमांना येईल तो त्या श्रमांची किंमत म्हणून समाज मानतो. मनुष्याचे श्रमाला या व्यवस्थेत योग्य व अनुरूप मोबदला मिळतो असे प्रतिपादण्यांत येते, पण वस्तुस्थिति तशी नसते. मागणी व पुरवठा हा सिद्धान्त लागू होण्यासाठी जी निमंळ परिस्थिति असावी लागते ती बहुशः उपलब्ध नसते. सरकारी नोकरांचे पगार 'स्केलने' ठरतात. मागणी व पुरवठा हा न्याय तेथे नसतो. वकील-फी कायद्याने ठरविली जाते, मागणी व पुरवठा या सिद्धान्ताने सर्वस्वी नव्हे. अनेक कामे 'पसेंटेज बेसिस'वर म्हणजे शेकडा ठराविक प्राप्ति घेऊन केली जातात. तेथे मागणी-पुरवठा सिद्धान्त लावला जात नाही. कांहीं धंद्यांतून खास करारमदार करून वेतन ठरले जाते. उघडउघड स्पष्टेला वाव देऊन माणसे घेतली जात नाहीत. कांहीं कामांचे वेतन परंपरेने ठरलेले असते. गांवांतील ब्रह्मतेदारांचे वेतन मागणी-पुरवठ्याचे सिद्धान्ताने ठरत नाही. कांहीं कामांचे वेतन कमी असून लोक त्यांतील सन्मान लक्षांत घेऊन ते करीत असतात. वास्तविक अन्य ठिकाणी त्यांना जास्त

प्राप्ति मिळणे शक्य असते. वक्रीलीत जास्त मिळत असतां न्यायाधीश होणे हे सन्मानाचें म्हणून कमी प्राप्ति स्वीकारून लोक ते पद घेतात. सर्वत्र संपूर्णपणे स्पर्धा विद्यमान नसते. मागणी व पुरवठ्याचा सिद्धान्त निर्भळ वातावरण नसल्याने श्रमाचा खरा भाव निश्चित करू शकत नाही. म्हणून श्रमाला आज मिळणारी किंमत सर्वस्वी योग्य अगर अनुरूप मानणे चूक आहे. जी मिळते त्यांत न्याय असतो हे म्हणणे अधिक चुकीचें आहे. मनुष्याचे श्रमाची किंमत बाजारभावाने जी केली जाते, ती योग्य व नीतिदृष्ट्या ही कसेटी योग्यता ठरविण्यास पुरेशी आहे हे त्याहूनही अधिक चुकीचें आहे. भांडवलशाही उत्पादनाचे मुख्य उत्पादन म्हणजे मोठ्या प्रमाणांवरील बेकारी. मागणी-पुरवठा सिद्धान्ताने, बाजारभावाने बेकाराच्या श्रमाला शून्य किंमत ठरते हे बरोबर कस ठरेल ? बाजारभावाने किंमत येत नाही म्हणजे त्या वस्तूला कांहीच किंमत नाही, कांही मूल्य नाही असे झाले. यांतील अनैतिकता उघड आहे. जर बाजारभावावर मजुरांचे वेतन सर्वस्वी ठेवले गेले तर अनर्थ कोसळेल, विमान धेतनाचा कायदा जेथे आहे तेथे कांही तरी बरे आहे, जेथे नाही तेथे मजुरांचे हाल आहेत. मजुरांना रोजगार नसेल तर मरावे लागेल. त्यांचेजवळ शिल्पक क्वचितच. ते फार काळ बेकारीत राहू शकत नाहीत. त्यांच्या असहाय्य स्थितीचा फायदा बाजारभावाचे तत्वांनी मालकांना मिळतो. भाव ठरविण्यांत, दर ठरविण्यांत उभय पक्षांना स्वातंत्र्य आहे, करारस्वातंत्र्य आहे हे म्हणणे व्यर्थ आहे. दोन्ही पक्षांची निकड व गरज सारखी नसते, त्यांच्यातील ही विषमता करारस्वातंत्र्याला व्यर्थ ठरविते. ही विषमता म्हणजे भांडवलशाहीचा प्राण आहे; ही नसेल तर भांडवलशाही कोलमडून पडेल. जे अधिक गरजू व असहाय्य म्हणजे मजूर, त्यांना जे मिळेल ते घ्यावे लागते. बाजारभावाने मजुरी ठरणे, श्रमाची किंमत ठरणे म्हणजे विषमतेला स्वराज्यप्राप्तीच आहे. ही व्यवस्था सर्वथैव अनिष्ट आहे, अस्वीकाराई आहे.

बाजारभावाने श्रमाला मिळालेला मोबदला श्रमाचे सामाजिकदृष्ट्या मूल्य अगर महत्त्व ठरवू शकत नाही. अश्लील वाङ्मयाला बाजार भावाने खूप किंमत आली म्हणून त्याचे सामाजिक महत्त्व शाबित झाले असे नाही अगर त्यांतील श्रम समाजाचे दृष्टीने मूल्यवान् आहेत असेही ठरत नाही. समाजाचे मानसिक-स्वास्थ्य विघडले आहे येवढेच सिद्ध होतें. जाहिरातीचे धंद्यावर आज अनेक जगतात. त्यांचे श्रम समाजाचे दृष्टीने मूल्यवान् आहेत हे म्हणणे चूक होईल. आधुनिक धंद्यांना जाहिरातवाजीचा रोग जडला आहे. हा रोग किती विविध प्रकारचा व किती व्यापक आहे हे रस्त्यांतून जातांना, वर्तमानपत्रे वाचतांना, सिनेमा पाहतांना, सहज लक्षांत

येतें. या कामीं होणारे श्रम व त्या श्रमांना मिळणारा मेहनताना मोठ्या प्रमाणावर असला तरी त्यांचें सामाजिक मूल्य व महत्त्व कोणी विशेष मानीत नाहीं. जाहिरात म्हणजे अतिशयोक्ति करून गिऱ्हाइकास बनविणें आहे. उत्कृष्ट विक्रेता म्हणजे गिऱ्हाइकाला नको असतां वस्तु गळ्यांत बांधणारा. उत्कृष्ट वकील म्हणजे अपराध्याला वांचविणारा, कोर्टाचे हुकूम यशस्वी रीतीनें व्यर्थ करणारा. यांचे श्रम समाजाचे दृष्टीनें मूल्यवान् कसे ? यांची प्राप्ति मोठी असेल पण तिला सामाजिक मूल्य काय ? अरोग्यहीन व अव्यवस्थित घरे अगर चाळी बांधून, त्यांचे भाड्यांतून अनेक श्रीमंत झाले आहेत व होत आहेत; पण या मालकांनीं जेवढें मिळविलें त्याच्यापेक्षां किती तरी अधिक समाजाला त्यांनीं केलेल्या समाजाचे नुकसानी-बद्दल खर्च करावें लागलें आहे. गलिच्छ वस्तींत राहिल्यानें राहणारांचें अरोग्य बिघडतें. त्यांचें बिघडलें म्हणजे अन्य ठिकाणीं राहणाऱ्यांचें बिघडतें. अनेक सार्थींचा उगम असल्या गलिच्छ वस्तींतूनच होत असतो. सार्थींपाशीं समाजाला प्राणहानि व वित्तहानि सोसावी लागते. अशा मालकांची प्रगति म्हणजे समाजाला खर्चाची बाब होऊं शकते. त्यांची प्राप्ति समाजाला कांहीं देत नाहीं, उलट परिणाम करणारी होते. तिला सामाजिक मूल्य आहे असें कसें म्हणावें ? समाजाला अनुपयुक्त अशा अनेक गोष्टींचें उत्पादन करून अनेक लोक श्रीमंत होतात, संपन्निमान् होतात. परिणामकारक मागणी असली, विकत घेणारं गिऱ्हाईक भेटलें कीं, त्या वस्तूचें उत्पादन होतें. तिची समाजाला जरूर आहे अगर ती समाजाला उपयुक्त आहे याचा विचारच होत नाहीं. बाजारभावामुळें आलेली किंमत परिणामकारक मागणीमुळें आलेली आहे. ही किंमत आली म्हणजे समाजाचे दृष्टीनें त्या उत्पादनाला 'किंमत' आली अगर मूल्य आलें असें नाहीं. किंबहुना बाजारभावानें ठरलेल्या किंमतीचा, मूल्याचा, सामाजिक मूल्याचा सामाजिक मूल्याशीं संबंध असतोच असें नाहीं. जें सामाजिकदृष्ट्या मूल्यवान्, तें जर बाजारभावानें तितकेंच मूल्यवान् अगर मूल्यवान् असेल असें नाहीं. समाजाच्या आवश्यक गरजा अन्न, वस्त्र, निवास वगैरे यांचें सामाजिक महत्त्व व मूल्य स्वयंसिद्ध आहे. पण त्यांचें उत्पादन करणारे सामाजिक महत्त्वाकडे न पाहतां बाजारभाव पाहून वागतात, बाजारभावानें हें उत्पादन त्यांना कमी महत्त्वाचें, कमी मूल्याचें वाटतें. आज जें उत्पादन समाजांत होत आहे त्याचें कारण त्याला मागणी म्हणजे परिणामकारक मागणी आहे म्हणून. त्या उत्पादनाची किंमत, समाजाची गरज लक्षांत न घेतां अगर त्याचें सामाजिक महत्त्व लक्षांत न घेतां ठरली जाते. याचा अर्थ समाजांत संपत्तीची वांटणी, अशा स्वरूपाची होत आहे कीं, तिचा उपयोग परिणामकारक

मागणीच्या द्वारे समाजहिताला बाधक असा होत आहे. म्हणून कोणत्या मागण्या परिणामकारक व्हाव्यात व त्यांना काय किंमत यावी याची समाजाच्या दृष्टीने तपासणी झाली पाहिजे. ज्या इष्ट मागण्या असतील त्या परिणामकारक ठरविल्यानंतर सुद्धा तद्विषयक उत्पादनाला काय किंमत यावी हेही ठरविले पाहिजे. समाजाचे दृष्टीने उपयुक्त असे उत्पादन झाले पाहिजे व त्याची किंमतही समाजाचे हिताचे दृष्टीने ठरली पाहिजे. ही व्यवस्था म्हणजे योजनापूर्ण व्यवहार होय. त्यांत सर्वांच्या गरजा, श्रम करण्याची पात्रता, समाजातील विद्यमान व भावी सामुग्री व सरंजाम, आजच्या व उद्यांच्या गरजा वगैरे गोष्टींचा विचार होऊन न्यायाचे दृष्टीने प्रत्येक गोष्ट होईल. उपभोगासाठी उत्पादन व श्रमाने जीवन हा तेथे मुख्य संकेत राहील. आजच्या भांडवलशाही व्यवस्थेत भाव पाहून नफ्याचे दृष्टीने उत्पादन करावयाचे, स्वस्त घेऊन महाग विकवयाचे हा अगदी साधा दंडक आहे. सामाजिक न्याय अगर नीति यांचा येथे संबंध नाही. नफ्यावर आधारलेल्या व्यवस्थेत न्याय व नीति यांना नकार असतो. समाज धारणेल्या अवयव असणारे वरील मौलिक विचार जेथे नांदत नाहीत ती व्यवस्था फार काळ टिकू शकत नाही.

भांडवलशाही समाजव्यवस्थेत श्रमांना मिळणारे मूल्य अगर मोवढला, योग्य, अनुरूप नसतो व मिळणाऱ्या मोवढल्यावरून श्रमांचे सामाजिक महत्त्व अगर मूल्यही सिद्ध होत नाही, हे सहज समाज कसा वागतो याकडे पाहिले म्हणजे कळून येईल. ज्यांनी मोठमोठे शोध लावले, ज्यांनी कलानिर्मिती केली, काव्य व साहित्य यांत ज्यांनी प्रतिभाविलास केला त्यांचा जो सन्मान समाज करतो, त्यांच्याबद्दल जो आदर समाज दाखवितो, तो त्यांच्या प्राप्तीसाठी खऱा नाही. कारण त्यांना मिळणारी प्राप्ति त्यांच्या योग्यतेचे मानने क्षुद्र असते. बाजारांतील चलनी नाण्यापेक्षा काही तरी निराळ्या नाण्यांत समाज त्यांची किंमत करित असतो. ज्याने देश आसुतहिमाचल जागा केला, ज्याने रानोमाळ हिंडून वर्षानुवर्षे लढत राहून स्वातंत्र्य टिकविले, ज्याने सर्वत्र निराशा व अराज्य दिसत असतां आपल्या दिव्य नेतृत्वाने जखमी व घायाळ झालेल्या, मारामुळे झांपड आलेल्या राष्ट्राला उभे केले व कृतनिश्चय करून स्वातंत्र्यार्थ लढावयास लावले, त्या धीरवीर महात्मांच्या श्रमांची किंमत जगांतील कोणत्याही चलनांत करता यावयाची नाही. समाज कधी तसा प्रयत्नही करित नाही. आजही समाज आपल्या आदराने व आचरणाने दारूचा गुस्तेवाला व शिक्षक, सटोडिया व वैद्य, उद्योगधंदेवाले व बौद्धिक श्रमावर जगणारे, यांच्यातील फरक स्पष्ट करून श्रमांचे सामाजिक मूल्य निव्वळ प्राप्तीवर नाही हे दाखवित

असतो. कांहीं श्रमांची किंमत त्यांचे उत्पादनावर अवलंबून असते, तर कांहीं श्रमांची किंमत ते जनतेची जी सोय करतात, जी सेवा करतात, जें कार्य करतात त्यावरून ठरते. उद्योगधंदे व व्यवसाय (Industries and Professions) असें त्यांचें वर्गीकरण केलें तर पहिल्यांत नैतिक विचारांचा प्रश्नच उद्भवत नाही. कायद्यानें जें मना केलें नसेल तें उत्पादन करावे व त्याचें ध्येय नफा कमाल नफा. दुसऱ्यांत कांहीं आचरणाचे संकेत ठरलेले असतात, त्यांविरुद्ध जाऊन मिळविणें अयोग्य ठरतें. वकील, वैद्य वगैरे व्यवसायांत धंद्यांतील प्रतिष्ठा व तिचे संकेत मानावे लागतात. गैरशिस्त वर्तन झालें तर धंद्यांतून हाकालपट्टी होते, सनदा रद्द होतात. कांहीं तरी नैतिक बंधन व्यवसायांत असते, कांहीं तरी समाजविषयक सेवाभाव त्यांत असतो, निव्वळ प्राप्तीसाठीं तो करावयाचा नाही, हा विचार त्यांत असतो, म्हणून व्यवसायांतील दर्जा तो करणारास राखावा लागतो. उद्योगधंद्यांत दर्जा, प्रतिष्ठा वरील अर्थाने नफे. कांहींही केलें तरी उद्योगधंद्यांतून हाकालपट्टी होत नाही. नादारीनें पुष्कळ वेळां नुकसानी निकालांत लावून मनुष्य उद्योगधंद्याचे सृष्टीत पुनर्जन्म घेतो, भागील अनुभव कायम ठेवून !! गुन्हे केले तरी हाकालपट्टी होत नाही, दंड देऊन अगर शिक्षा भोगून पुनः काम सुरू होतेंच. उद्योगधंद्यांत कोण श्रम करतो याकडे समाज पाहत नाही. श्रमाचे उत्पादनाशीं त्याचा संबंध येतो. माल चांगला असला म्हणजे झालें, मालकाची चौकशी तो करीत नाही, कोण उत्पादक आहे हा प्रश्नच तेथें येत नाही. व्यवसायांत कोण काम करणार याला महत्त्व असतें. खटला कोण चालविणार, तो वेळेवर हजर असतो की नाही, औपध कोण देणार, त्याचें लक्ष काम करण्यांत असतें की नाही हें साहजिकपणे गिन्हार्डक पाहातें. यामुळें व्यवसायांत श्रमणारांना समाज अधिक महत्त्व देतो, त्यांच्या श्रमाचें मूल्य अधिक मानतो. समाजाच्या हिताचे दृष्टिनें त्यांचे श्रमाला बाजारभावाची किंमत लावणें चूक आहे व समाज आपल्या आचरणानें हें जाणतोही.

उद्योगधंद्यातील प्राप्तीकडे समाज कसा पाहतो याचें आणखी स्पष्ट उदाहरण विद्यमान युद्धपरिस्थितींत दिसून येत आहे. युद्धपरिस्थितीचा फायदा घेऊन जे उद्योगधंदेवाले व व्यापारी फायदा घेत आहेत, जनतेचें संकट म्हणजे ज्यांना आपल्या भाग्योदयाची संधि वाटते, त्यांना आज समाज कसे संबोधतो हें पाहण्यासारखें आहे. 'नफेबाजी,' 'नफेखोर' हे 'दरवडेखोरां' बद्दल सभ्य प्रतिशब्द आहेत. 'समाज-शोषक' वगैरे शब्दांनीं समाज उद्योगधंद्यांतील वर्तनाचें वर्णन करीत आहे. बाजारभावावर किंमत ठेवल्यास सर्व काळा बाजार होतो हा अनुभव आला आहे. चोर-

बाजारांत वस्तु स्वस्त मिळते, काळ्या बाजारांत महाग मिळते, दोन्ही नैतिकदृष्ट्या सारखेच प्रतिष्ठित आहेत !! बाजारभावावरून सामाजिक महत्त्व व मूल्य ठरतं असें जर म्हटलं तर आज अनर्थ होईल. भावनिर्घृण, अनुक्रमयोजना (priority Schemes) याची मागणी समाज करीत आहे व ती राज्याला सर्वत्र मान्य करावी लागत आहे, याचा अर्थ स्पष्ट आहे. जे समाजाला मूल्यवान् व महत्त्वाचें वाटतं त्यांची योग्य किंमत राज्यसत्तेनें ठरवून समाजाला तें उपलब्ध करून दिलें पाहिजे. बाजार-भावावर ही व्यवस्था सोपविणें म्हणजे कसायला 'कपिला' विकणें आहे. तिचें मूल्य-मापन सेवेनें तो करीत नाही, सुरीनें करतो. जे या युद्धांत स्वातंत्र्यरक्षणार्थ लढत आहेत, त्यांची जी कदर समाज करीत आहे, त्यावरूनही समाज सेवेला महत्त्व देतो व प्राप्तिवार योग्यता ठरवीत नाही हें उघड होतें. ज्या श्रमानें, ज्या सेवेनें देशकार्य होतें, समाजहित होतें, तिचे महत्त्व विशेष मानलें जातें. युद्धमानकाळीं राष्ट्रासाठीं जनतेला प्राणार्पण करण्यासाठीं आवाहन केलें जातें तें प्राप्तीची आशा दाखवून नव्हे, राष्ट्रासाठी प्राण देणें यांतील कर्तव्यनिष्ठा व प्रतिष्ठा दाखवूनच केलें जातें. हातांवर शीर घेऊन लढणारांची योग्यता, त्यांच्या हातांवर काय पडतें यावरून ठरविला समाज कृतघ्न व कंटा समजला पाहिजे. समाजहितार्थ युद्धकाळीं नागरिकांचे जीवितावर हक्क सांगणारी राज्यसत्ता, त्याच ध्येयासाठीं शांततेच्या काळीं त्यांचे वित्तावर जर हक्क सांगणार नाही व तेवढ्याच निश्चयानें ते घेणार नाही तर तीही कृतघ्न व कंटी समजली पाहिजे. समाजहिंसासाठीं म्हणून समाजातील संपत्तीवर राज्याचा अधिकार असला पाहिजे व तिची निर्मिती व नियमन, सामाजिक मूल्य व महत्त्व लक्षांत घेऊन झालें पाहिजे. समाजव्यवस्थेत माणसें खुर्षीनें नांदलीं पाहिजेत. त्यांची निष्ठा समाजांत न्याय मिळत आहे या विश्वासावर आधारलेली असेल तर ती खरी. परिग्रही समाजांत हा विश्वास लोकांत असत नाही; हा विश्वास येण्यासाठीं श्रमाचा मोबदला योग्य व न्याय्य मिळाला पाहिजे. बाजारभावावर हें काम सोपवून समाजांत हा विश्वास कधीही येणार नाही.

बाजारभावानें श्रमाची किंमत ठरविणारी विचारसरणी त्याच्या ठरविल्यानंतर आणखी एक विचारसरणी जी नेहमीं मांडली जाते तिचा विचार करणें जरूर आहे. या विचारसरणींत प्रत्येकाकडून शक्त्यनुसार ध्यावें व गरजेनुसार द्यावें हें मुख्य सूत्र आहे. हें व्यवहारांत आणतांना काय अडचणी उत्पन्न होतील हें पाहिलें पाहिजे. प्रत्येकानें आपली गरज ठरवावी का समाजानें त्याबाबतींत निबंध घालवेत ? मामलेदार कचेरीत एखादा रसिक कारकून आहे, त्याला अनेक कवींचे काव्यग्रंथ

हवे आहेत, त्यांची त्याला गरज आहे, ती वेतनाचे विचारांत घरावी का ? गिरणींत काम करणारा एखादा मजूर तालमीचा शोकी आहे व त्याकरतां त्याला तालमीच्या सामानाची गरज आहे, ती योग्य धरून त्यावरून वेतन ठरवावे का ? एखादा नाटककार असा आहे कीं, मद्यपान केल्याशिवाय त्याची प्रतिभा काम करत नाही, ही त्याची गरज लक्षांत घेऊन समाजानें त्याच श्रमाचा मोबदला त्याला द्यावा का ? प्रत्येकांनें आपल्या गरजा ठरविल्या व त्याप्रमाणें वेतन मागितलें तर अशक्य परिस्थिति होईल. ज्या गरजा सर्वांना समान आहेत त्यांचीच देखल घेणें न्याय्य आहे व योग्य आहे. या समान गरजांतसुद्धां एक कमाल प्रमाण ठरविलें पाहिजे, त्यापलीकडे गरज मानली जाऊं नये. कायद्यानें परवानगी आहे म्हणून, मनुष्यानें अनेक विवाह करावे, घराला प्रजापरिपदेचे स्वरूप द्यावे व समाजाकडे समान गरजेचे तत्त्वावर मोबदल्याची मागणी करावी हें न्याय्य ठरणार नाही. समान गरजांचा विचार करतांना सर्वसाधारणपणें काय असावे याचा विचार करून एक सरासरी प्रमाण ठरविले पाहिजे व या सरासरी प्रमाणाला अनुसरून मोबदल्याचा विचार केला पाहिजे. अधाशी व अल्पमुकी यांच्यांतील मध्य काढून इष्ट असे साधारण व सरासरी प्रमाण अन्नावावत ठरवितां येईल.

भुत्ताप्रमाणें कपडे घालणारा, व भुताप्रमाणें नागवा राहाणारा यांच्यातील मध्य काढून वस्त्रांचें तसेंच सरासरी प्रमाण हवामान विचारांत घेऊन ठरवितां येईल. वीस टालनी बंगल्यांत राहाणारा व एका खोलींत १०।२० राहणारे हे दोन्ही बाजूला सारून मनुष्याला त्याचा एकान्तप्रिय स्वभाव लक्षांत घेऊन किती असावे याचें साधारण प्रमाण तयार करतां येईल. समान गरजांवावत साधारण व सरासरी प्रमाण ठरविल्यानंतर, त्या प्रमाणांत प्रत्येकाला मिळेल अशी वेतनव्यवस्था करतां येईल. हें प्रमाण—वेतन ठरवितांना विशिष्ट व्यक्तींची गरज लक्षांत घेतली जाणार नाही अगार व्यक्तींची विशिष्ट गरजही लक्षांत घेतली जाणार नाही. सर्वसाधारणपणें ज्या समान गरजा आहेत त्याचा सर्वसाधारण विचार होऊन हें प्रमाणवेतन ठरलें जाईल. यापेक्षां कोणाला अधिक पाहिजे असेल, तर त्याचा विचार सामुदायिक दृष्टीनें होणार नाही व करणेंही शक्य नाही. त्या विशिष्ट गरजांचा विचार करणें हें समाजाचे कर्तव्यक्षेत्रांत येत नाही. व्यक्तींनीं या गरजा समाजाच्या मर्यादा सांभाळून, भागवून घेण्यासाठीं शक्य असल्यास श्रम करावे. या गरजा भागविण्याची जबाबदारी समाजावर नाही.

गरजेनुसार मिळवें यांतील मर्यादा व अडचणीप्रमाणेंच शक्त्यनुसार घ्यावे.

यांतही मर्यादा व अडचणी उपस्थित होतात. शक्तीप्रमाणे काम करावें, शक्तिप्रमाणे श्रम करावें म्हणजे नक्की काय ? जितकें चांगलें करतां येईल तितकें आपलें काम चांगलें करावें येवढें म्हणण्यानें प्रश्न सुलभ होत नाही. कामाला अथवा श्रमाला कांहीं कमाल मर्यादा आहे, का प्रत्येकानें आपली कमाल मर्यादा गांठली म्हणजे तें काम त्याच्या शक्तीप्रमाणे झालें असें म्हणावयाचें ? एखादा कामगार १२ तास काम करील, दुसरा एखादा १४ तास करील, तिसरा आणखीही जास्त करील म्हणून प्रत्येकाची शक्ति त्याला कमाल मर्यादेपर्यंत वापरण्यास सांगणें व नंतरच त्याचें काम शक्तीप्रमाणेच झालें असें मानणें उघड अन्यायाचें आहे. कमाल मर्यादेप्रमाणे कांहीं किमान मर्यादा आहे, कीं जी किमान मर्यादा अगर प्रमाण गांठल्याशिवाय कोणीही शक्तीप्रमाणे काम केलें असें मानलें जाणार नाही ? जर एखादा तितकें करूं शकत नसल तर त्याचे नशिबी काय ? तसेंच बौद्धिक शक्तीचे बाबतींत शक्तीप्रमाणे काम केलें हें कसे ठरवावयाचें ? ती मोजावयाची तरी कशा ? एखादा वकील २ मिनिटांत जे पटवून देतो ते दुसऱ्याला २ तासांत करतां येत नाही; म्हणून या दोघांत कोण शक्तीप्रमाणे काम करता झाला हें सांगणें कठीण आहे. पहिल्यानें थोडक्यांत आटोपून आपली शक्ति शिल्पक ठेवली असें कां म्हणूं नये ? तात्पर्य, मानसिक शक्ति मोजणें कठीण आहे, व्यक्तीवर सोपवावें तरी अडचण; सर्वसाधारण प्रमाण काढावें तर तेंही शक्य नाही. शारीरिक श्रम मोजणें जेथें कठीण आहे तेथें मानसिक श्रम मोजण्याची गोष्टच सोडून द्यावी लागते. दोन गिरण्यांत तेच काम तितकाच वेळ करणार कामगार, सारखे उत्पादन करूं शकत नाहीत असेही आढळून येतें. निष्ठुर देखरेख, आरोग्यविघातक परिस्थिति यामुळे हा फरक होऊं शकतो. या स्थितींत एकाच शक्तीप्रमाणे काम केलें नाही असे म्हणणें गैर होईल. कामावरून अगर श्रमाचे उत्पादनावरून शक्ति मोजणें विनचूक ठरणार नाही. कामगाराने प्रामाणिकपणें मीं शक्य तेवढें केलें असें म्हटल्यानें त्याच्या पुरतें तें खरें ठरेल पण या धोरणानें समाज-व्यवस्था चालणार नाही. कांहीं तरी दृश्य कसेटी असणें जरूर आहे. मनाच्या प्रामाणिकपणापेक्षां कामाचें प्रत्यक्ष प्रमाण ही अधिक चांगली कसेटी ठरते व तींत व्यवहार्यताही आहे. उद्योगधंद्यांत अधिकाधिक यंत्रें उपयोगांत येत आहेत व उत्पादनप्रमाणही वाढत आहे या परिस्थितींत कामगारांच्या दृष्टीनें अधिक दक्षता घेणें इष्ट आहे. कामांत गोडी उत्पन्न झाल्याशिवाय कोणीहि जास्तात जास्त चांगलें काम करणार नाही. गोडी उत्पन्न करण्याकरितां, मन घालून काम करण्याकरितां, गोडी उत्पन्न करणारें वेतन अगर मोबदला श्रमाला मिळाला पाहिजे.

वरील तीन्ही विचारसरणींतील अडचणी पाहिल्यानंतर हा मोवदल्याचा प्रश्न किती विकट आहे याची कल्पना येईल. मोवदल्याचा विचार करतांना दोन गोष्टींचा विचार केला पाहिजे. एक व्यक्तीचे दृष्टीने व एक समाजाचे दृष्टीने. व्यक्तीचे दृष्टीने त्याचे श्रमाचा मोवदला इतका असला पाहिजे की, त्याला त्याचें जीवन पूर्ण वाटलें पाहिजे. आपलें आयुष्य सफल करण्याला पुरेशी संधि त्यायोगें मिळाली पाहिजे. समाजाचे दृष्टीने ही व्यवस्था अशी असली पाहिजे की, समाजांतील अवश्य कार्ये चांगल्या रीतीने त्यायोगें चालतील, वाढीला लागतील. समाज व व्यक्ति यांच्या हिताचा समन्वय ह्या योजनेने साधला पाहिजे. व्यक्तींच्या गरजा त्यांचें त्यांचें महत्त्व जाणून भागविल्या पाहिजेत. त्याचप्रमाणें समाजांतील उत्पादनव्यवस्था हें करीत असतांना जुळवून घेऊन कार्यक्षम राखिली पाहिजे, तिच्यांतील तोल संभाळला पाहिजे. समाजांत जे श्रम करूं शकत नाहीत असें अज्ञान, अपंग, वृद्ध इत्यादिकांची व्यवस्था केली पाहिजे. ज्यांचें श्रमाचें वय आहे व ज्यांच्यांत शक्ति आहे त्यांनीं श्रम केलेच पाहिजेत. जे पतित असतील त्यांना योग्य मार्गावर आणून श्रमाची दीक्षा दिली पाहिजे. गुन्हेगार असतील त्यांचेकडे सूडबुद्धीनें न पाहतां समाजानें त्यांचा उद्धार करण्याचे दृष्टीनें त्यांच्याशीं वर्तून ठेवून त्यांना श्रम केल्यानें समाजांत पुन्हां स्थान मिळेल, जीवनांत नवीन आशा उत्पन्न होईल असा विश्वास त्यांच्यांत निर्माण केला पाहिजे. प्रत्येक नागरिकाला त्याच्या सर्वसाधारण व सरासरी गरजा भागतील इतकें मिळेल अशी व्यवस्था झाली पाहिजे. हें किमान प्रमाण ठरवितांना प्राथमिक व अवश्य गरजांचा विचार करून मग तें ठरविलें पाहिजे. ज्या गरजा भागल्या नाहीत तर मनुष्याला सर्वत्र उणेपणा भासेल, जें त्याच्यांत उत्कृष्ट व उत्कट आहे त्याला वाव मिळणार नाही, तो प्रभावी नागरिक होऊं शकणार नाही, त्या सर्वांची प्रथम व्यवस्था झाली पाहिजे. एवंगुणविशिष्ट व्यवस्था म्हणजे किमान वेतनप्रमाण अगर किमान मोवदलाव्यवस्था. या किमान वेतनप्रमाणापेक्षां कोणाही नागरिकाला कमी मिळतां कामा नये. त्याचबरोबर ज्या श्रमांना या प्रमाणांत अगर जास्त वेतन मिळणार असेल ते श्रम समाजाचे दृष्टीनें उपयुक्त असें कार्य करणारे असेल पाहिजेत. श्रमावद्दलाचा मेहनताना म्हणजे व्यक्तीचे श्रमावद्दलाचा मोवदला झाला; पण त्याच्या श्रमानें जें निर्माण होईल, जें कार्य होईल, त्या योगानें समाजाचे संपत्तींत भर पडली पाहिजे, समाजाचे संपन्नतेत कांहीं अधिक पडलें पाहिजे. केवळ श्रम करतो म्हणून मनुष्याला मोवदला मिळवा ही घातुक विचारसरणी आहे. त्याचे श्रमाचें उत्पादन हें समाजोपयोगी असेल तरच त्याच्या श्रमाचा मोवदला मिळेल. उपयुक्त असें कार्य

त्याचे श्रमानें होणार असेल तरच त्याला श्रम करण्याची संधि मिळाली पाहिजे, तरच त्याच्या जीवनाची व्यवस्था समाजानें आपले शिगवर घेतली पाहिजे. गुन्हेगार कांहीं शारीरिक अगर बौद्धिक श्रम कमी करीत नाहीत; पण केवळ श्रमानें त्यांना सामाजिक व्यवस्थेत स्थान दिल्यास अनर्थ कोसळेल. उत्पादनाचे सामाजिक उप-युक्तेवर श्रमाच्या मोबदल्याचा अधिकार अवलंबून आहे. जें समाजानें उपयुक्त म्हणून मान्य केलें असेल ते कार्य करणाऱ्या प्रत्येकाला योग्य मोबदला मिळून जीवनाला सफलता व पूर्णता आणण्याची संधि मिळाली पाहिजे. मनुष्याच्या सर्वसामान्य आकांक्षा तृप्त करतां येतील इतका मोबदला मिळण्याची आशा असली पाहिजे. सुदृढ शरीर, सुसंस्कृत मन, कांहीं कर्तृत्व करण्याची संधि हें तर योग्य मोबदल्यानें साधलेंच पाहिजे. पण याहीपेक्षां कांहीं जास्त करतां येईल इतकी माया त्यांत असली पाहिजे. आकांक्षापरिपूर्ती ही श्रमसाध्य आहे व यथायोग्य मोबदला हा श्रमाचा अधिकार आहे.

काय कार्य केलें असता किती मिळालें पाहिजे हें वर सांगितलें. हें मोबदला-प्रमाण मानलें तर समाजांत कठीण प्रसंग येईल, अनेक अडचणी उत्पन्न होतील. हें करणें अव्यवहार्य आहे असा आक्षेप येणें साहाजिक आहे. इतकी मजुरी मिळविणें कठीण व देणें कठीण. परिणामी बेकारी वाढेल अशीही भीति व्यक्त करणें अशक्य नाही. पगारवाढ अगर वेतनवाढ झाल्याबरोबर बेकारीत वाढ होते हें खरें नाही. भांडवलशाही व्यवस्थेतसुद्धां असा अनुभव नाही. पगारवाढ अगर वेतनवाढ होऊन अनेक देशांत बेकारीत भर पडलेली नाही. वास्तविक वेतनाचा व बेकारीचा असा कार्यकारण संबंध नाही. झालेलें उत्पादन घेण्यास गिन्हाईक नसतें म्हणून थोडकवर्ग उत्पादन आंखडत घेतो व त्याचा परिणाम बेकारीत होतो. गिन्हाईक घेत नाही याचा अर्थ गिन्हाईकाजवळ क्रयशक्ति नाही हा आहे. समाजांत क्रयशक्ति असते पण तिची वांटणी अशी विषम झालेली असते कीं ज्यांना जरूर आहे त्यांचेजवळ ती नसते, ज्यांच्याजवळ आहे त्यांना झालेलें उत्पादन नको असतें. समाजांतील ही विषम वांटणी हें बेकारीचे एक प्रमुख कारण आहे. मजुरीत वाढ केल्यानें कामगार अधिक कार्यक्षम होतो व त्याचा परिणाम उत्पादनावर चांगला असाच होतो. तसेंच काम-गारांना अधिक मिळूं लागलें म्हणजे त्यांच्या गरजा वाढतात; जुन्यांत प्रमाण वाढतें तर कांहीं नवीन प्रकारच्या गरजा उत्पन्न होतात, त्या भागविण्यासाठीं समाजांत साहाजिक अधिक उत्पादन होतें. समाजांत घेणारें गिन्हाईक भेटलें कीं मालाचा पुर-वठा होत जातो. पगारवाढ म्हणजे अधिक क्रयशक्ति मजुरांचे हातीं येणें व त्याचा

परिणाम व्यक्तिशः व उत्पादनाचे दृष्टीनेही चांगलाच होतो. भागीदारांना अधिक नफा वांटण्यापेक्षां मजुरांना अधिक वेतन देण्याने भांडवलवाल्यांचे सुद्धा अधिक कल्याण होतें. मजुरांची राहाणी पगारवादीने सुधारते; त्याचबरोबर धंद्यांत उत्पादनखर्च वाढल्यामुळे अव्यवस्थितपणे होणारा खर्च कमी करण्याकडे प्रवृत्ति उत्पन्न होते व धंद्यांतील कार्यक्षमता व व्यवस्थेतील टापटीप अधिक वाढते. उत्पादनखर्चांत मजुरी हा एक मोठा भाग आहे. पण मजूर हा उत्पादनांतील प्रमुख घटक आहे. त्याची कार्यक्षमता राखणें, तो संतुष्ट ठेवणें, हें सर्वांत जास्त महत्त्वाचें आहे. उत्पादनपद्धतींत मजुरांना संतुष्ट ठेवून अन्यत्र काटकसरीला पुष्कळ जागा असते तेथें ती करण्यास हरकत नसावी. नफा नियंत्रित करून, विक्रीची व्यवस्था संघटित करून, मजुरांचे श्रम वायां जाणार नाहीत अशी कामाची व्यवस्था करून मजुरांची मजुरी वाढविणें व ती वाढ कायम करणे अशक्य कोटींतील नाही. मजुरीत अगर वेतनांत वाढ केल्याने उद्योगधंदे खाला येतील, बेकारी वाढेल, सर्वत्र अव्यवस्था पसरेल ही भीति अस्थानी आहे. निदान अन्यत्र काटकसर करणें हे अशक्य आहे असें ठरपेईत तरी ही भीति समर्थनीय नाही. भांडवलशाही उत्पादनव्यवस्थेत मजुरांचे महत्त्व ओळखिलें जात नाही. त्याचे श्रम म्हणजे बाजारांत बाजारमावाने घेण्याची एक वस्तु आहे असें मानले जाते. वास्तविक समाजधारणेसाठी, समाजाचे सुस्थितीसाठी देशांतील उद्योगधंद्यांची परिस्थिति पाहून, उत्पादनाची साधनसामुग्री, संच व मरंजाम लक्षांत घेऊन जास्तीत जास्त दरानें श्रमाला मोवडला मिळेल अशी व्यवस्था करणें इष्ट आहे व अशी व्यवस्था कायम ठेवणे हें प्रत्येक समाजाचें आद्यकर्तव्य आहे. भांडवलशाही समाज हें मान्य करीत नाही समाजसत्तावादी समाज तें मौलिक कर्तव्य मानतो.

समाजांतील साधनसामुग्री लक्षांत घेऊन जितकें मोवडल्याचें किमान प्रमाण वाढवितां येईल तितकें वाढविलें पाहिजे. पण हें किमान प्रमाण सर्व धंद्यांत, तसेंच समाजांतील सर्व लोकांना सारखें ठेवलें पाहिजे असें नाही. शारीरिक श्रमाचे धंद्यांत काम करणारांना अधिक अन्न लागेल हें लक्षांत घेऊन त्यांतील किमान प्रमाण ठरविलें पाहिजे. लोहारकाम करणारास व लेखगीने काम करणारास प्रकारानें व प्रमाणानें सारखें अन्न देऊन भागणार नाही. लोहाराचें अन्न अधिक असलें पाहिजे, अधिक सकस अन्न असलें पाहिजे हें उघड आहे. धंद्यांतील श्रमाचें स्वरूप लक्षांत घेऊन हें किमान प्रमाण ठरविलें पाहिजे. तसेंच धंद्यांत श्रम करण्याची पात्रता येण्यासाठी करावा लागलेला खर्चही धंद्यांतील किमान प्रमाण ठरवितांना लक्षांत घेतला पाहिजे.

धंदे—शिक्षण घेऊन तयार झालेला कारागीर व निव्वळ घण मारणारा मजूर यांना सारखे किमान प्रमाण ठेवणे योग्य होणार नाही. प्रत्यक्ष श्रम किती खर्च करावे लागतात हे तर प्रथम लक्षांत घेतले पाहिजे. कोणत्या कामांत शारीरिक परिश्रम किती होतात हे पाहून त्याला अनुरूप असे किमान प्रमाण ठरविले पाहिजे. लेखणीने एक ओळ लिहिण्यापेक्षा अधिक शारीरिक शक्ति एक घण मारण्यास खर्ची घालावी लागते ही गोष्ट दृष्टिआड करून भागणार नाही. श्रमांतील प्रत्यक्ष शारीरिक श्रमाची दखल प्रथम घेतली पाहिजे. त्यानंतर जे धंदे व रोजगार समाजाला अवश्य आहेत अशांत ते चांगले चालावे या दृष्टीने उत्कृष्ट कारागीर येतील, बुद्धिमान् माणसे येतील अशी व्यवस्था असली पाहिजे. गिरणींत साध्या मजुरापासून उत्कृष्ट कारागीर, कार्यक्षम व्यवस्थापक यांपर्यंत सर्वांची जरूरी असते. बांधकामाचे धंद्यांत मजुराप्रमाणे सुतार, पाथरवट, इंजिनीयर या सर्वांची जरूरी असते. तसेंच समाजाला गवेड्यांबरोबर, ग्रंथ-कारही हवेत. शेतकऱ्यांप्रमाणे न्यायाधिकांची पण जरूरी आहे. वैद्याशिवाय तर त्याला अडचण वाटे. निव्वळ शारीरिक श्रमाचे दृष्टीने पाहिले तर यांतील अनेकांचे श्रम सारखे असतील. न्यायाधीश ८ तास खपतो. रेल्वेमजूरही ८ तास खपतो म्हणून त्या दोघांना सारखे वेतन मिळणे अयोग्य ठरेल. निव्वळ शारीरिक परिश्रमाने श्रम मोजले जाऊ नयेत. तसे झाले तर सर्वांना सारखे मिळेल व जर सर्वांना सारखे मिळणार तर जास्त चांगले करण्याकडे प्रवृत्ति राहाणार नाही. हुषार कारागीर व साधा मजूर यांना सारखे मिळणार असेल तर कारागीर काम यथातथाच करील. म्हणून श्रमाचे मूल्य त्याच्या कार्याचे सामाजिक स्वरूप लक्षांत घेऊन ठरविले पाहिजे. मोबदल्यांत तफावत करणे सर्व दृष्ट्या समर्थनीय ठरले पाहिजे व समर्थनीय ठरेल इतकेंच त्या तफावतीचे, विषमतेचे स्वरूप असले पाहिजे. परिश्रम व प्रयत्न सारखे असून त्यांचे परिणाम म्हणजे कार्य समाजाचे दृष्टीने कमीजास्त महत्त्वाचे असू शकेल. वैद्य, न्यायाधीश यांचे सामाजिक महत्त्व, रेल्वे—कामगार खाणी—कामगार यांच्यापेक्षा समाजकार्याचे दृष्टीने अधिक आहे. हे जर मान्य तर समर्थनीय विषमता मोबदल्यांत असण्यास हरकत नसावी व असा मोबदला न दिला तर जे कार्य होईल, त्यापेक्षा दिल्याने जास्त होईल असा विश्वास असेल, अशी शक्यता असेल तर ही विषमता समर्थनीय ठरेल.

मनुष्यस्वभाव ही एक घडत घडत आलेली घटना आहे, एक बनाव आहे व तो बदलू शकेल. परिस्थितीप्रमाणे तो बदलू शकतो असा अनुभवही आहे. तथापि, आजच्या समाजांत सर्वस्वी समाजसेवेचे हेतूने मोबदल्याकडे न पाहतां सर्वजण आप-

आपलें काम करतील अशी आशा करणें व्यर्थ आहे. प्राप्तीचा हेतु हा प्रभावी आहे, तथापि, प्राप्तीवर भर देऊन, या सकाम हेतूचा प्रधान मानून विचार करणें योग्य नाही. आजही समाजांत अनेक व्यक्ति स्वकर्म करतांना प्राप्तीचा विचार करीत नाहींत. अनेक प्रसंगीं माणसें केवळ सेवानुद्धीनें श्रमत असतात व हेक्षण आयुष्यांतील अमौलिक ठेवा समजतात. स्वातंत्र्यासाठीं अहोरात्र श्रमगारा देशभक्त, स्वातंत्र्य रक्षणार्थ मरणाचें मोल देणारे लक्षावधि सैनिक याच्यापुढें प्राप्तीचा हेतु क्वचितच असतो. कडावन्त व प्रतिभासंपन्न साहित्यिक हें आपणें कार्य पैशानें मोजीत नाहींत व त्या हेतूनें प्रेरित होऊन करीत नाहींत. अहोरात्र रसायनशाळेंत प्रयोग करून शोध लावणारा संशोधक, लक्ष्मीचे संशोधन करीत नाही; त्याच्या मनाला तिचा स्पर्शही नसतो. समाजांत अनेक कार्ये प्राप्तीचे हेतु धरून न होतां कार्यामुळें मिळणारा जीवनसाफल्याचा आनंद हाच तेथें प्रयत्नांचा प्रेरक असतो. अनेक कार्यांत समाजांत मिळणारा सन्मान प्रयत्नांना चालना देत असतो. अधिकाराची अभिलाषा, सत्तेचा मोह कित्येक मद्दत्तकांक्षी धडपडोचें चैतन्य असतें, जे केवळ धनच पाहिजे, पैसाच पाहिजे म्हणून त्यासाठीं मरत असतात, त्यांच्या मनांत संयत्ति मिळाल्यानें प्रतिष्ठा व सत्ता मिळते हा भाव जागृत असतो. हें सर्व खरें असलें तरी कांहीं प्राप्ति असले तर अधिक श्रम, अधिक प्रयत्न, अधिक कौशल्य माणसाकडून अंशक्षिणें आजच्या स्थितीत योग्य होईल. अधिक शिकून, अधिक कौशल्य संपादन करून पुढें अधिक प्राप्ति होईल म्हणून अनेकजण कष्टमय उमेदवारी करीत असतात, दीर्घकाल शिक्षणक्रम घेत असतात. आयुष्यांत ठराविक व बहुजन चांगलाळीत असलेला सोपा व सुरक्षित मार्ग सोडून पुढें सुखाचा मुक्काम भेटेल या आशेवर अनेकजण धाडस करून नवीन व अज्ञात मार्गाचा अवलंब करीत असतात. किनाऱ्याला घेतावेतानें काम करून मिळविण्यापेक्षां भर दर्शित जाऊन कोणी आपल्या नशिवाचा टाव घेतात, कोणी या प्रयत्नांत मरतात तर कोणाला यशो-मौक्तिक मिळतें. सर्वच धाडशी खलाशांना कोलंबसाचें भाग्य लाभत नाहीं. मृत्युखंड अनेकांचे वांट्यास येतो. तथापि, जे यशस्वी होतात, कृतकृत्य होतात, त्यांची प्राप्ति केवळ त्यांच्या परिश्रमाचें फळ मानणें चूक होईल. तें त्यांच्या पराक्रमाचें फळ आहे. त्यांचें कर्तृत्व त्यांनीं किती तास काम केलें याने मोजणें व्यर्थ आहे. किती श्रम केले यापेक्षां काय कार्य केलें ही दृष्टि ठेवून येथें विचार करावा लागतो. कार्याचे स्वरूपावरून त्याचें पारितोषिक ठरलें जातें. या दृष्टीनें विचार केला म्हणजे मनुष्यांना ते जें कार्य करतात, जें उत्पादन करतात त्याला अनुरूप असें वेतन देणें इष्ट ठरतें. कितीही कमी कारागिरी अंगीं असो प्रत्येकाला जें किमान प्रमाण

ठरविलें जाईल त्याप्रमाणें मिळेलच; त्यापेक्षां अधिक मिळवावयाचें तें जें कार्य अगर जें उत्पादन केलेल्या श्रमानें होत असेल तें लक्षांत घेऊन मिळेल, तेथें सिद्धि ही कसोटी राहील, साधना नव्हे. पराक्रमानें मिळेल केवळ परिश्रमानें नाही. जेथें कार्य अगर उत्पादन मोजतां येण्यासारखें आहे, तेथें त्याप्रमाणें मांडलाव्यवस्था करणें अवघड नाही. पण जेथें मनुष्यानें केलेलें कार्य बौद्धिक श्रमाचें आहे तेथें किमान प्रमाणापेक्षां जास्ती देतांना अनेक अडचणी उत्पन्न होतील. महत्त्वाचे दृष्टीनें अनुक्रम लावणें अत्यंत कठीण आहे. न्यायाधिकाचे कार्यापेक्षां फडणिसाचें कार्य कमी कीं अधिक ? फौजदारापेक्षां महालकन्याचें काम जास्त महत्त्वाचे कीं कमी ? तलाठ्याचें महत्त्व कार्याचे दृष्टीनें कसें ठरवावयाचें ? हें सर्व यथायोग्य रीतीनें ठरविणें निःसंशय अवघड आहे. यांनून मार्ग म्हणजे अगदीं शेवटच्या दर्जाचें काम करणारा व उच्च दर्जाचें काम करणारा यांत फारसा फरक न ठेवतां काम करणारे अवश्य त्या प्रमाणांत मिळतील इतकें वेतन-प्रमाण ठेवणें हा होय. आज कारकुनाचा पगार व खात्याचे मुख्याचा पगार यांत भयंकर अंतर आहे. हें तर कमी केलेंच पाहिजे. त्याजबरोबर प्रत्येक काम करण्यास पुरेशी माणसें येतील इतकें वेतन असलें पाहिजे. कामाचा प्रकार व त्याचें वेतन यांत कांहीं तरी मेळ असला पाहिजे. सर्व कामे सारखी नाहीत म्हणून वेतनही सारखें ठेवणें इष्ट नाही. त्याजबरोबर कामाकामांत फरक आहे, येवढ्याच मुद्यावर वेतनांत वाटेल तो फरक होतां कामा नये. किती वेतन ठेवले म्हणजे पुरेशी माणसें मिळतील हें पाहूनच तें प्रमाण कायम ठेवलें पाहिजे. व्यवसायांतूनही याच दृष्टीनें विचार करून प्राप्तीचें प्रमाण ठरविलें पाहिजे. आजच्या समाजांत शिक्षक, वकील, वैद्य यांच्या प्राप्तींत कांहीं मेळ नाही. काय ध्यावें, काय मिळावें याला कांहीं प्रमाण नाही. शिक्षक अगर आचार्य याला कांहीं कमी परिश्रम करावें लागत नाहीत, अगर त्याचें कार्यही कमी महत्त्वाचें नाही. पण आजच्या परिघाही समाजांत वकिलाला त्याच्यापेक्षां अधिक प्राप्ती होते. यशस्वी वकील काय मिळवील याला मर्यादा नाही व ते कसें मिळवील याला तर नाहीच नाही. तीच गोष्ट वैद्य व डॉक्टर यांची. ही अन्याय्य व्यवस्था दूर करणें जरूर आहे. समाजव्यवस्था अशी असली पाहिजे कीं, संधीचे अभावीं कोणाचेही प्रयत्न जागच्याजागीं थंड होऊं नयेत. कोणाही लायक माणसाच्या आशा जागचेजागीं विरघळून जाऊं नयेत. समाजव्यवस्थेत पराक्रमाचें मैदान सर्वांना मोकळें असलें पाहिजे. जीवनाचें शर्यतींत सर्वांना सुरवातीस सारखी परिस्थिति असली पाहिजे. कुणाचे डोक्यावर दारिद्र्याचा बोजा, कुणाच्या पायांत अज्ञानाची शृंखला, कुणाला वडिलोपार्जित श्रीमंतीनें लाभलेलें गतिचापल्य

अशी विषमता असतां कामा नये. सुरवातीस एका रेषेत सारख्या परिस्थितीत सर्वांनी असले पाहिजे. शेवटीं जो आपल्या पराक्रमावर पुढें जाईल तो जाईल. समाजांत संपत्तीचें संपादन समाजोपयोगी कार्य केल्यानंच शक्य असलें पाहिजे. प्रत्येकाला श्रमाचा योग्य मोबदला मिळून त्यायोगें त्यांच्यांतील उत्कृष्ट प्रयत्नांना प्रोत्साहन मिळालें पाहिजे व त्याला आपल्या आकांक्षांची परिपूर्ति करण्यासाठीं योग्य संधि मिळाली पाहिजे. कमी जास्त वेतन देणें जरूर झालें तर ती विषमता केवळ प्रयत्न व लायकी यांवरच आधारलेली असावी. तथापि, कोणालाही इतकें जास्त मिळूं नये कीं, त्यायोगें इतरांवर त्याला सत्ता गाजवितां येईल. कोणाजवळही इतकें साठतां कामा नये, कीं त्यानें त्याचे सहाय्यानें लोकांवर वजन मारावें अगर लोकांना विनश्रमानें त्याचा फायदा द्यावा. कांहीं तरी केल्याशिवाय कोणालाही मिळतां कामा नये. श्वासो-श्वासाइतकेच व्यक्तीला जगण्यास श्रम अवश्य झाले पाहिजेत. अशी समाजव्यवस्था असली म्हणजे समाजाला कांहीं दिल्याशिवाय कोणाला कांहीं मिळणार नाही. सर्वांना सारखी संधि सर्व क्षेत्रांत असल्यामुळें ज्याला जे प्रयत्न करावेसे वाटतील ते तो करू शकेल. या व्यवस्थेंत वडिलोपार्जित श्रीमंतीबरोबर वडिलोपार्जित दारिद्र्यपण नष्ट होईल.

श्रमाचा मोबदला मिळाल्यानंतर मनुष्यानें तो कसा खर्च करावा यावर निबंध नसावेत. सर्वांनीं सारखेंच खावें, सारखेंच पोशाख घालावेत, सारखीच पुस्तकें वाचावीत अशी परिस्थिति उ पन्न करणें अगर उत्पन्न होणें समाजाचे उन्नतीचें दृष्टीनें व व्यक्तीचें विकासाचे दृष्टीनें इष्ट नाही. विविधता व वैचित्र्य यांना अनुरूप वाव असावा. एखाद्याला अन्नावर कमी खर्च करून पुस्तकसंग्रह करावासा वाटेला, एखाद्याला वस्त्रावर जादा खर्च करावासा वाटेला, करमणुकीसाठीं एखाद्याला बालघाटी लावणी ऐकावीशी वाटेला, एखाद्याला बैठकी गाणें आवडेल; कोणी विश्रांतीचा वेळ बैठे खेळ खेळण्यांत घालवील, कोणी त्या वेळांत नाना देश, नाना क्षेत्रे पाहून येईल. भिन्न-रुचिहिलोकाः हें तत्त्व समाजांत असलें म्हणजे समाजाच्या दृष्टीनेंही हितावह आहे. शिस्तीचा ताण मनावर असला म्हणजे मन नवनवोन्मेषशालिनी प्रज्ञेला विन्मुख होतें, शिस्तीचे वातावरणांत विचार करपता, त्याची वाढ होत नाही. खाण्यापिण्यांत कपड्यालत्त्यांत, विचारांत, वाङ्मयांत शिस्त ब्रीकाळली म्हणजे जीवनांतील प्रसन्नता मालविळी जाते. लोकांना मोकळीक असली म्हणजे लोक अभिरुचिप्रमाणें वागत असतात. जीवन ही कला आहे व ती व्यक्तिगत अनुभवांतून प्रफुल्लित होत असते. संपत्तीचें समाजीकरण म्हणजे व्यक्तींच्या वैयक्तिक जीवनाचें समाजीकरण नव्हे. लोक-

शाही म्हणजे वैयक्तिक आयुष्यांत व अनुभवांत सारखेपणा आणणें नव्हे. वाजवितां येवो अगर न येवो प्रत्येकानें बाजाची पेटी घेतलीच पाहिजे, ठराविक व्यक्तींचे ग्रंथ घेतलेच पाहिजे, घराची रचनाव्यवस्था अगदीं ठराविक रीतीनें केलीच पाहिजे असें नियंत्रण समाजानें घालणें इष्ट नाहीं. काय उत्पादन व्हावें यावर समाजानें नियंत्रण घातलें पाहिजे. कोणत्या वस्तूचा कसा उपभोग घ्यावा हें क्षेत्र व्यक्तीला मोकळें असावें. मद्याचें उत्पादन चालू ठेवून मद्यपानबंदी करणें चूक आहे. त्याचें उत्पादनच बंद केलें पाहिजे. जी बंदी पडेल ती सर्वांना पडली पाहिजे. विशिष्ट वर्गाला उपयोगी पडेल असें उत्पादन चालू देणें म्हणजे विषमता उत्पन्न करून समाजाचे गरजेकडे दुर्लक्ष करणें आहे. विशिष्ट वर्गाची विशिष्ट राहाणी असें स्वरूप समाजांत न येईल अशी दक्षता उत्पादन व उपभोग या दोन्ही क्षेत्रांत घेतली गेली पाहिजे. दर्जाबाजी समाजांत सुरू झाली म्हणजे प्रत्येकाला आपला दर्जा ओळखून वाग असा इशाराच समाज देत असतो. समाजांतील महत्त्व हें केवळ केलेल्या कार्यानें मिळालें पाहिजे.

वर वर्णन केलेली मोवदला—व्यवस्था समाजसत्तावादी अगर भांडवलशाही कोणत्याही स्वरूपाच्या समाजांत अमलांत आणतां येण्याजोगी आहे. प्रत्यक्ष समाजघटना कशी जरी असली तरी वरील योजनेंतील न्याय सर्वसामान्यपणें मान्य होण्यासारखा आहे. प्रत्येकानें श्रम करून मिळवावें, प्रत्येकाला जीवनाला पुरें पडेल इतकें मिळावें, यापेक्षां जास्त समाजहिताचे दृष्टीनें जरूर असेल तरच मिळावें, या व्यवस्थेतील न्याय स्वयंसिद्ध आहे. ही व्यवस्था व ही विचारसरणी मान्य केल्यानें जीवनांतील अपुरेपणा व अस्थिरता नष्ट होईल. श्रम केले असतां जीवनाला पुरें पडेल इतकें नक्की मिळेल असा विश्वास प्रत्येकांत उत्पन्न होईल. आज लाखों लोक उद्यांचें कसें होईल या चिंतेंत व्यग्र असतात, जन्मभर उदास व विषण्ण मनानें काळ घालवीत असतात. त्यांच्या आशा करपून गेलेल्या असतात, महत्त्वाकांक्षांनीं त्यांना सोडून दिलेलें असतें. या व्यवस्थेंत प्रत्येकाला प्रयत्नांत हुशारी वाटेल, काम करण्यांत ईर्ष्या उत्पन्न होईल. कारण, अधिक चांगलें कार्य केल्यानें ‘चढती, बढती, पदवी’ मिळणार हें निश्चित असतें. मनुष्यानें निष्काम हेतूनें काम करून समाजसेवा करावी, कार्यासाठीं कार्य करावें हा आदर्श श्रेष्ठ आहे. तथापि, वस्तुस्थितीला अनुसरून आदर्शाकडे जास्तीत जास्त प्रमाणानें नेणारी ही विचारसरणी आहे. लोकांचे संमतीवर वेतनव्यवस्था आधारण्याचा हा एक प्रकार आहे. यांत जास्तीत जास्त सामाजिक न्याय साधला आहे. सोव्हियट रशियांतसुद्धां २५ वर्षांचे प्रयत्नानंतर समान प्राप्तीचें तत्त्व संपूर्णपणें अमलांत येऊं शकलें नाहीं. प्राप्तींतील ही विषमता समाजाचे हिताचे दृष्टीनें

अवश्य व अपरिहार्य वाटल्याने ती तेथेही दूर झाली नाही. या व्यवस्थेत सोव्हिएट-प्रमाणे श्रमानेच मिळविले पाहिजे व श्रमानेच जगले पाहिजे ही मौलिक वाच मानली आहे. ज्ञानाचे प्रगतीबरोबर श्रमाचे प्रकार वाढत आहेत. श्रमविभागणीवर तर समाज आधारलेला आहे व प्रगतीबरोबर ही श्रमविभागणी अधिक अधिक होत जाते. श्रमाचा मोबदला काय असावा हा प्रश्न मग अधिक अधिक विकट होत जातो. तो काळजीपूर्वक सोडविला नाही तर माणसे लोभी होतात व त्यांचे नैतिकदृष्ट्या अधःपतन होते. हे टळावे या दृष्टीने वरील विचारसरणी मार्गदर्शक आहे.

वरील विचारसरणीने समाजात मोबदला देण्याची व्यवस्था करून श्रम करणारांना न्याय मिळाला तरी तो समाज तेवढ्याने आदर्श होत नाही. अनेक बंधनेही हा न्याय असून असू शकतात. भांडवलशाही समाजात सुद्धा हा न्याय देणे शक्य आहे हे वर सांगितलेच आहे. शारीरिक सुखांची व्यवस्था झाली, अन्नवस्त्रादिक गरजा चांगल्या रीतीने भागल्या की, मनुष्ये समाजातील आपला अधिकार, आपले स्थान कोणते, राज्यात आपली सत्ता काय याची मग फारशी चौकशी करीत नाहीत. भांडवलशाही समाजात नफा मिळाला ह्या मुख्य सूत्राचे आधारे कार्य होत असते. त्याला अनुसरून राजकीय तत्त्वज्ञान जुळवून घेतले जाते. समाजातील जीवनक्रम ज्यांच्या हातात उत्पादन व त्याची साधने, ते निश्चित करतात. समाजाचे गरजांना ते वळण लावू शकतात. त्यांच्या महत्त्वाच्या दृष्टीने अनुक्रम ठरवू शकतात. कोणत्या विद्येला भाव असावा हे ते घडवून आणतात. चांगल्या व्यापार म्हणजे सर्वत्र सुवृत्ता, सुबलक रोजगार, पुरेशी मजुरी; व्यापार पडला म्हणजे बेकारी, पगारकाट, सर्वत्र अस्वस्थता व चणचण असे दृश्य दिसत असते व त्यामुळे चांगल्या स्थितीत व्यापार ठेवणे, उद्योगधंदे ठेवणे म्हणजे शहणपण आहे, त्यांतच समाजाचे कल्याण आहे असा सार्वत्रिक समज होतो. चांगल्या स्थितीत व्यापार व धंदे ठेवणे म्हणजे त्यांतील मालकांना नफा मिळू देणे हाच खरा अर्थ असतो. नफा हा भांडवलशाही व्यवस्थेचा प्राण आहे, तो तिचे चैतन्य आहे, त्याशिवाय ती हलू शकत नाही, जिवंत राहू शकत नाही. ती राहिल तर समाजात सुवृत्ता असा समज असल्याने ती जे करील व राज्यसत्तेमार्फत करवील ते हिताचेच असणार असे मानण्यापर्यंत मजल जाते. राज्यसत्ता सर्वस्वी भांडवलवाल्यांचे इशान्याने चालते. मजुरांबाबतचे कायदे त्यांचे हित डोळ्यांपुढे ठेवून केले जातात. त्यांना 'परवडणार नाही' ते होणार नाही. ताणतां येईल तेवढे जरी ताणले तरी मर्यादेबाहेर राज्यसत्तेला ते टवळाटवळ करू देणार नाहीत. भांडवलशाही समाजात भांडवलवाले व त्यांचे साथीदार, म्हणजे राज्य-

कर्त्यांचा वर्ग, हे सर्व व्यक्तिशः दुष्ट, अनीतिमान्, 'रक्तशोषक' असतात असें नाही. ते प्रेमळ असतात, दयाळू व दानी असतात, सुविद्य असतात, सार्वजनिक हितबुद्धिही त्यांच्यांत असते. परंतु हे सद्गुण प्रथम त्या वर्गातील सर्वांना गडगंज प्राप्ति झाली, मनाजोगता नफा मिळाला म्हणजे प्रकट होतात. याप्रमाणें प्राप्ति व नफा मिळविण्याचा त्यांचा कृतनिश्चय असतो व त्या कामीं मजुरांना घाण वर्तीत राहावें लागलें, अर्धपोटी राहावें लागलें, अज्ञानांत राहावें लागलें तरी ते पर्वा करीत नाहीत. कामगारांच्या चळवळी कायदा व सुव्यवस्थेचे नांवाखालीं दडपडण्यास त्यांचें दास झालेलें सरकार कचरणार नाही. टीकेला राज्यद्रोह, निपेधाला बंड मानून खटले, फटकें, पांशी, गोळीबार यांच्या जोरावर अंमल कायम ठेवण्यांत कांहीं पाप मानीत नाहीत उलट समाजाचें संरक्षण केलें असा दावा ते सांगतात. हें सर्व टाळावयाचें असेल तर नुसती न्याय्य वेतन व्यवस्था करून भागणार नाही तर या वेतनव्यवस्थाप्रमाणें औद्योगिक व्यवस्थेंत न्याय राहील, तिचें संघटन योग्य रीतीनें होऊन राजकीय क्षेत्रांत ज्याप्रमाणें सार्वत्रिक मतदानाचे हक्कां प्रत्येक व्यक्तीला महत्त्व प्राप्त झालें आहे, प्रतिष्ठा मिळाली आहे, तसें प्रभावी स्थान त्यांत प्रत्येक कामगाराला मिळेल अशी व्यवस्था निर्माण केली पाहिजे. कामगार उद्योगधंद्यांत प्रभावी झाला म्हणजे बेशिस्तपणा आला हें खोंटें आहे. कामगार प्रभावी होणें म्हणजे समाजाचे गरजेचा विचार होऊन ते उत्पन्न होणें, समाजहिताचा विचार त्यांत प्रभावी होणें आहे. समाजहिताचा विचार आला म्हणजे त्यांत काय उत्पादन करावयाचें व तें कसें करावयाचें या दोहोंचाही विचार आला.

मजुरांचे श्रम खपतात म्हणून त्यांना मोबदला हें योग्य आहे. भांडवलवाल्यांना मोबदला कशाबद्दल मिळतो, तो मिळावा का, व किती मिळावा याचा विचार केला पाहिजे. मजुरांचे श्रम ही त्यांची संपत्ति व त्यांवर त्यांचें स्वामित्व. या स्वामित्वाचे अधिकारांचा जसा विचार केला, तसा भांडवलवाल्यांची उद्योगधंद्यांतील संपत्ति व तिचें स्वामित्व, यांचे अधिकारांचा विचार केला पाहिजे. उद्योगधंद्यांत घातलेलें भांडवल व त्याचें स्वामित्व हें भांडवलवाल्यांचें असतें. याचा विचार करावयाचा त्यांना किती अधिकार असावेत याचा विचार करावयाचा म्हणजे ज्यांनीं भांडवल पुरविलें त्यांचा अधिकार काय, याचाच विचार करावयाचा. मजुरीचा विचार म्हणजे मजुरांचा विचार, तसेंच भांडवलाचा विचार म्हणजे भांडवलवाल्यांचा विचार हें स्पष्ट आहे. मनुष्यानें जी स्वकष्टानें मिळविली असेल तीच त्याची संपत्ति हें तर यथार्थतः स्वीकारलेल्या विचारसरणीतील मुख्य सूत्र आहे. म्हणून जे स्वतः मिळ-

विलेले नाही असे कोणाजवळही असणार नाही म्हणून असे भांडवल कुणालाही गुंतवितां येणार नाही, ते 'भाड्याने' देतां येणार नाही, ही पहिली मर्यादा आली. वारशानें अगर अन्य रीतीनें संपत्ति एकाकडून दुसऱ्याकडे जाणार नसल्यानें अकष्टार्जित संपत्ति कुणाकडेही असणार नाही. कष्टानें मिळवून जर कोणी शिल्पक टाकील तर ती शिल्पक गुंतविण्याचा प्रश्न उपस्थित होतो. बापाचे संपत्तीप्रमाणें बापाचा दर्जाही वारशानें जाणार नाही. बाप व्यवस्थापक होता म्हणून मुलगा व्यवस्थापक होणार नाही, कारण लायकी वारशानें येत नाही. गुणाशिवाय स्थानप्राप्ति ही अन्याय्य गोष्ट ठरली असल्यामुळे वारशानें नोकरी मिळण्याचा प्रश्नच उपस्थित होत नाही. उद्योगधंद्यांकडे केवळ व्यक्तिगत प्राप्तीचे दृष्टीनें न पाहतां समाजसेवेचे दृष्टीनें पाहणें अत्यंत जरूर आहे. वैद्य, वकील, शिक्षक, यांच्या व्यवसायांत प्राप्ति असते म्हणून तर लोक त्यांत जातात, पण प्राप्तीबरोबर कांहीं समाजकार्य आपण करीत आहों, हीही भावना कमीजास्त प्रमाणांत त्यांच्यांत असते. न्यायासाठीं झगडतो असा दावा वकील करतो. समाजाचें आरोग्य आपण संरक्षितों असें वैद्य सांगत असतो, भावी नागरिक आपण तयार करीत असतो, हा अभिमान शिक्षक बाळगतो. उद्योगधंद्यांतील मजूर व मालक यांच्या मनांत कोणते समाजसेवेचे विचार आजच्या परिस्थितींत उत्पन्न होतात ? कांहीं तरी तसे विचार उत्पन्न होतात का ? असा प्रश्न विचारल्यास नकारार्थीच उत्तर द्यावें लागेल. मजूर विचारा मजुरीसाठीं श्रमतो, अन्य विचार करण्यास त्याला वेळच नसतो. आपल्या उत्पादनाचें पुढें काय होतें याची त्याला काळजी करावी लागत नाही. समाजाला तें उपयुक्त आहे, का त्याचें अधःपतन करणारें आहे याचा विचार तो करीत नाही; कारण उत्पादनांत त्याची सहभागसलत कोणी घेत नाही. मालक नफ्याकडे बघतो. भागांवर किती नफा पडला, किती टक्के व्याज सुटलें, हाच विचार तो करतो. उत्पादनाकडे नैतिक दृष्टीनें तो बघत नाही. तो नफा होत असेल तर मद्याचें उत्पादन करील व त्याजबरोबर मद्यपानाचे निषेधाचा पुरस्कारही करील; गोसेवामंडळाचे कार्याचा पुरस्कार करील, पण त्याचबरोबर धंदा म्हणून कसाईखाना बांधण्याचें कंत्राटही घेईल. धंदा म्हणजे धंदा असा दंडक सांगून त्याचा नीतिमत्तेशीं संबंध जोडण्याचें अमान्य करील. धंद्यांत नीतिमत्ता, समाजसेवाभाव या अडचणीच तो मानतो. त्याचें कर्तृत्व नफ्याचे प्रमाणावर ठरतें, त्याचें यश प्राप्तीनें मोजलें जातें. वकील, वैद्य वगैरेंच्या रोजगारांत कसें वागावें याचा कांहीं दर्जा ठरविलेला असतो त्या दर्जाप्रमाणें त्यांना वागावें लागतें, कांहीं परंपरा असतात त्याप्रमाणें त्यांना वर्तन ठेवावें लागतें. उद्योगधंद्यांत कसें वागावें याला मर्यादा नाही व

प्रमाण नाही आणि कोणी त्यांत शिरावे याबद्दलही कसोटी नाही. किमान लायकीसुद्धां प्रवेशाला अवश्य नाही, परीक्षा नाही, परवाना नाही, सनद नाही, फक्त भांडवल पाहिजे; तें असले म्हणजे झालें. वैयक्तिक नालायकीने अगर अज्ञानानें अपयश येण्याचें कारण नाही अगर गैरवर्तनावद्दल हकालपट्टी होण्याचा प्रसंग नाही. कारखान्यांतील भांडवलवाल्यांना मालाच्या जाती ओळखतां येत नाहीत किंवा मालामध्यें काय काय असतें याची जाणीवही कारखान्यांना भांडवल पुरविणारांना नसते. आपल्या शेतांत काय पिकतें याची जाणीव जमिनदारांना नसते, ते फक्त खंडाकडे नजर ठेवतात व वाटेकडे तेथें राहून चैन करूं शकतात. तीच स्थिति उद्योगधंद्यांत भांडवल गुंतविणारांची असते. भागांवरील नफा अगर कर्जावरील व्याजाकडे फक्त त्यांचें लक्ष असतें. कारखान्यांत कसे काम चालतें याकडे ते बघतही नाहीत, मजुरांशीं त्यांचा संबंधही येत नाही, उत्पादनांत सरभेसळ झाली तरी त्यांना कोणी जबाबदार धरत नाहीत, किंबहुना खुशाल ती करूं देण्यांत येते. 'गिन्हाइकानें पाहून ध्यावें' हें गिन्हाइकाचें काम आहे या सिद्धान्ताचें समर्थन करण्यांत येतें. वकील, वैद्य वगैरे व्यवसायांत चूक झाली की, कायदा गिन्हाइकाला नुकसानभरपाई करून देतो. निष्काळजीपणा तेथें गुन्हा ठरतो. समाजाचे सेवेकरी म्हणून त्यांचेकडे समाज बघतो व त्यांनीं प्राप्तीपेक्षां सेवेचे प्रतिष्ठेकडे अधिक लक्ष द्यावें अशी अपेक्षा करतो. ही सेवेची अपेक्षा, उद्योगधंद्यांकडे पाहतांना असली पाहिजे. उद्योगधंदे समाजसेवेचे दृष्टीनें चालविले गेले पाहिजेत. तसें झाले म्हणजे त्यांतील प्राप्तीचें महत्त्व कमी होईल.

ज्या कार्यांत प्राप्तीला महत्त्व न देतां समाजसेवेला महत्त्व दिलें जातें, त्यांना जर व्यवसाय (Profession) म्हटलें तर सर्व उद्योगधंद्यांत ही व्यवसायप्रवृत्ति उत्पन्न केली पाहिजे. प्राप्तीपेक्षां कार्याची प्रतिष्ठा ही दृष्टि ठेवून उद्योगधंद्यांतील चक्रं फिरलीं पाहिजेत. समाजसेवाभावानें त्यांतील वातावरण प्रसन्न झालें पाहिजे. येवढें झाल्यानें सर्वच भांडवलवाले इष्ट असे वागतील असे मानण्याचें कारण नाही. आजही न शोभणारें वर्तन करणारे कांहीं तरी शिक्षक आहेत, वकील आहेत, वैद्य आहेत. तथापि, हे व्यवसाय केवळ प्राप्तीचे आशेनें सर्व करतात असें नाही. उलट आजच्या स्थितीत समाजाला उपयोगी पडावयाचें येवढ्याच दृष्टीनें उत्पादन करणारे कचित्तच. समाजसेवेचे ध्येयानें तें ध्येय ठेवलें म्हणजे कांहीं तरी प्रमाणांत याप्रमाणें वागणारे निघतीलच. तथापि, या दृष्टीनें कांहीं व्यवस्था निर्माण करावयाची झाल्यास, कांहीं गोष्टी ताबडतोब अवश्य ठरतात. भांडवल म्हणजे जें स्वकष्टार्जित मिळकतींतून शिल्लक असेल तें ज्या उद्योगधंद्यांत गुंतविलें जाईल तेथें तें मालक असणार नाही. श्रमाचा

मोबदला जसा निश्चित तसें भांडवलवालाचें 'भाडें' निश्चित ठरलें जाईल. धंद्यां-
 तील मालकी भांडवलवाल्यांची राहाणार नाही, त्यांचा ताबाही धंद्यावर राहाणार
 नाही. कर्ज देणाराचा संबंध व्याजापुरताच असला पाहिजे. बजेटांत तूट आली किंवा
 शिल्लक राहिली तरी रोखेदारांचें व्याज कमीजास्त होत नाही अगर केवळ रोखे-
 दार म्हणून हक्कानें राज्यकारभार कसा चालवा हेंही तो सांगू शकत नाही. बाजार-
 भावानें भांडवल घेतलें जाईल व ठरलेलें व्याज फक्त तें पुरविणारांना मिळेल. धंद्यांत
 नफा झाला तरी तो आजचेप्रमाणें शेषाधिकारी या नात्यानें त्यांना मिळणार नाही
 अगर नुकसान झालें म्हणून ठरलेलें व्याज बुडविलें जाणार नाही. लग्नासाठीं कर्ज
 काढलें म्हणजे सावकाराला वधूपरीक्षेचा हक्क प्राप्त होत नाही किंवा लग्नानंतर संसा-
 रांत खडाष्टक उत्पन्न झालें म्हणून त्याचें कर्ज बुडविलें जात नाही. धंद्यांत होणारा
 नफा चांगल्या व्यवस्थेमुळें होईल, भाव वाढल्यानें होईल, अगर अन्य कारणानें
 होईल. त्याचप्रमाणें अव्यवस्थेनें, भाव घसरल्यानें अगर अन्य कारणानें नुकसानही
 होईल. पण दोन्हीशीं भांडवलवाल्यांचा संबंध राहाणार नाही. भांडवल व मालकी
 यांतील नातें तोडलें जाईल. आज भांडवल म्हणजे मालकी आहे हें दृश्य राहाणार
 नाही. आज मालकी व व्यवस्था या अलग असल्या तरी व्यवस्थेवर अखेरचा अधि-
 कार मालकीचा म्हणजे भांडवलाचाच असतो. म्हणून व्यवस्थेचें स्वरूप आमूलाग्र
 बदललें जाईल. धंद्यांत व्यवस्था कशी राहावी, तो कसा चालविला जावा, हें त्यांत
 जे प्रत्यक्ष काम करणारे असतील ते ठरवतील. व्यवसायांत जशा परंपरा, प्रमाणें व
 संकेत असतात, तसें धंद्यांतही होईल. त्यांतील नियम, त्यांत काम करणारांच्या सल्ला-
 मसलतीनें तयार होतील. न खपतां खाणारा भांडवलवाला कटला म्हणजे कांहीं व्यव-
 स्थितपणा धंद्यांत निर्माण होईल. त्याची जुळवणूक, त्यांत कार्य करणारे असतील
 त्यांचे श्रम व श्रमांचें महत्त्व लक्षांत घेऊन होईल. त्यांत काम करणारे हे सर्व मालक
 असा भाव निर्माण होईल, कारण मालकी सांगणारा पण कांहींही कार्य न करणारा
 असा भांडवलवाला तेथें असणार नाही. खाजगी मालकीचा दर्प जाऊन, सार्वजनिक
 सेवेचा सुवास तेथील वातावरणांत उत्पन्न झाला म्हणजे मजूर व व्यवस्थापक यांचे
 संबंध सहकार्याचे राहातील. एकतेचें वातावरण तेथें निर्माण होईल. न्याय्य वेतन-
 व्यवस्थेनें संघर्षाला जागा राहाणार नाही. भांडवलवाला राहिला तरी त्याची मालकी
 नाही, व्यवस्थेशीं संबंध नाही, बाजारभावानें त्याचे भांडवलाचें भाडें दिल्यानें, त्याला
 कांहीं जास्त दिलें असें वाटण्याचें कारण नाही व जास्त देण्याचेंही कारण नाही.
 व्यवस्था तेथें काम करणाऱ्यांवर सोंपविली म्हणजे त्यांच्यांत जबाबदारी उत्पन्न होते व

जबाबदारीने कर्तृत्वाला वाव मिळतो, विधायक प्रवृत्तींना योग्य वातावरण उपलब्ध होतें. अधिकार व्यक्ति म्हणून न दिला जाता कायामुळे प्राप्त होईल. यामुळे कांहीं अस्वाभाविक अगर अन्यायाचें असें वाटत नाही. विद्यमान व्यवस्थेत भांडवलाला मालकी व ताबा आहे व त्यामुळे उत्पादनांत सामाजिक, हिताकडे त्याचे महत्त्वाकडे लक्ष दिलें जात नाही व ही खाजगी मालकी संतुष्ट ठेवण्यांत समाजाचें शहाणपण आहे असा वेदान्त सांगितला जातो. उत्पादनक्षेत्रांत खाजगी मालकी समाजाचे सुखासाठीं आवश्यक नाही. उलट ती समाजहिताविरुद्ध वागते हे आतांपर्यंतच्या विवेचनावरून स्पष्ट दिसून येतें.

विद्यमान भांडवलशाही उत्पादनपद्धतींत समाजहिताचा विचार गौण असतो. वर वर्णन केलेल्या व्यवस्थेत त्याला प्रथम व प्रमुख स्थान मिळेल, किंवा सर्व उत्पादन हें समाजाच्या गरजेकरतां, उपभोगाकरितांच निर्माण झालें पाहिजे हें तत्त्व मूलभूत राहील. कांहीं उत्पादन कीं ज्यावर समाजाचें स्वास्थ्य, आरोग्य, आवश्यक सोयी अवलंबून आहेत ते सर्व समाजाच्या मालकीचें होईल. वीज, वाहतुक, कोळसा वगैरे गोष्टींचें उत्पादन हें केव्हांही खाजगी मालकीचे ठेवणें इष्ट नाही. जेवढे जेवढे उद्योगधंदे हे कटीचे उद्योगधंदे [Key industries] आहेत कीं ज्यांवर ताबा असला म्हणजे अन्य धंद्यांवर प्रभुत्व चालवितां येतें ते सर्व समाजाचे मालकीचे झाले पाहिजेत. त्यांत होणारा नफा कोणा व्यक्तींना न मिळतां राष्ट्राला मिळाला पाहिजे. हे सर्व सामाजिक मालकीचे धंदे कोणत्या तत्त्वावर संघटित व्हावे हा दुय्यम प्रश्न आहे. मुख्य प्रश्न त्यांत होणारा नफा संपूर्णपणें समाजाला, राष्ट्राला मिळाला पाहिजे. महत्त्वाचे व मोठे धंदे याप्रमाणें सामाजिक मालकीचे झाल्यानंतर राहिलेले धंदे वाटेल तसे चालविले जातील असें नाही. सामाजिक मालकीचा असो अगर नसो, प्रत्येक धंद्यांत संघटना राहील. कांहीं मूलभूत तत्त्वांप्रमाणें कारभार चालेल. प्रत्येक धंद्यांत प्रमाणें ठरविण्यांत येतील; वेतनप्रमाण, कामाच्या तासांचें प्रमाण हें धंद्यागणिक ठरलें जाईल. कारखान्याची व्यवस्था लोकशाही तत्त्वावर आधारली जाईल. व्यवस्थापक व कामगार यांचे सहकार्यानें सर्व गोष्टी ठरल्या जातील. लहरीवर नोकरी हें जाईल. बढती-बहाली वशिल्यांवर राहणार नाही. कामगारप्रतिनिधि व व्यवस्थापक यांच्या संयुक्त कमिटीकडे हें काम जाईल. पगार, कामाचे तास, मुकादमांचें वर्तन, त्यांच्या नेमणुका व बढतफी या सर्वोबाबत तंट्या उपस्थित झाल्यास संयुक्त कमिटी त्यांचा निकाल करतील. मॅनेजरची हुकूमशाही नष्ट होईल. मॅनेजरचे मर्जीवर मुकादम नेमला न जातां संयुक्त कमिटीचे मंजूरीनें व मान्यतेनें नेमला जाईल. या व्यवस्थेनें अनेक

तंटे नाहीसे होतील. उद्योगधंद्यांत मालकाचा मेहुणा म्हणून कोणी मॅनेजर होणार नाही. प्रत्येक इसमाची लायकी परीक्षून, ठरलेल्या प्रमाणावरहुकूम असेल तर ती जागा त्याला मिळेल. किमान लायकी असल्याशिवाय वकील, वैद्य वगैरे व्यवसायांत प्रवेश नसतो तेंच तत्त्व उद्योगधंद्यांत स्वीकारलें जाईल. वशिलेबाजी नष्ट झाली म्हणजे व्यक्तींचे अन्याय्य व गुणहीन महत्त्व कमी होतें. सामुदायिक व सार्वजनिक दृष्टीनें मग विचार व्हावा असें वातावरण निर्माण होतें. खाजगी मालकीव्यवस्था असली म्हणजे वाटेल ती माणसें नेमावीं, वाटेल त्या तऱ्हेनें कारभार चालवावा, लोकमत मानूं नये, नवे शोध, नवें ज्ञान यांचा उपयोग करूं नये, काय व्यवहार करतों हें कोणास समजू नये अशी परिस्थिति असते. धंद्यांतील व्यवहाराचे दिशेने गुप्त न ठेवतां जाहीर केले पाहिजेत. असें झालें म्हणजे कोठें व कसा खर्च होतो हें जनतेला कळेल. त्यावरून धंदा करणारांची कार्यक्षमता अंदाजतां येईल. येवढेंच नव्हे तर कोणते धंदे प्रामाणिकपणें चालले आहेत, कोणत्या धंद्यांत निव्वळ सट्टेबाजी चालू आहे याचा तपास लागेल. कामगारांना ही माहिती अत्यंत उपयुक्त आहे. कोणत्या धंद्यांत स्थैर्य आहे हें त्यांना कळेल. सर्व धंद्यांवर हिशोब व कारभारवृत्त प्रसिद्ध करण्याची सक्ति असली म्हणजे पद्धतशीर व शास्त्रीय दृष्टीनें उत्पादनाचा विचार करणें सुलभ होईल. शास्त्रीयपद्धतीवर उत्पादनाची मांडणी व शास्त्रीय पद्धतीवर उत्पादनाची घडण आणि शास्त्रीय दृष्टीनें त्यांचा विचार होऊं लागला म्हणजे समाजाचें हित उत्कृष्टपणें साधलें जाऊन सामाजिक जीवनाला मारणारे, त्याचा हेतु विफल करणारे असें उद्योगधंद्यांचें स्वरूप नाहीसे होऊन सामाजिक जीवनांत सफलता, संपन्नता व समाधान निर्माण करणारी एक शक्ति असें तें ठरेल.

उद्योगधंद्यांतीच जें क्षेत्र खाजगी मालकीचें राहिल त्यांतही मालकीबरोबर व्यवस्था पाहाण्याचा हक्क राहाणार नाही हें वर स्पष्ट झालें आहे. मालकी असली तरी नियंत्रणाचा हक्क प्राप्त होत नाही असा अर्थ स्पष्ट झाला. कारखान्यांतील प्रत्यक्ष व्यवस्थेवर मालकाचें नियंत्रण राहाणार नाही; मालक म्हणून व्यवस्थेचा हक्क मिळणार नाही. मालकी व व्यवस्था यांच्यांतील संबंध तोडतांना कांहीं ठिकाणीं अडचणीही येतील. बांधकामाचा धंदा असा आहे कीं, प्रत्यक्ष व्यवस्थेशीं त्यांत भांडवल घालणाऱ्याचा सारखा संबंध येतो. घरे कशीं असावीत, कोणता माल वापरावा वगैरे गोष्टींचा निर्णय त्यानेंच घ्यावयाचा असतो. त्याचा व्यवस्थेशीं संबंध न ठेवला तर अन्याय होईल. परन्तु येथेंही त्याचें स्थान मालक म्हणून मानण्याचें कारण नाही. वस्तुतः व्यवस्थेंत तो प्रत्यक्ष देखरेखीचें काम करित असतो, व्यवस्थेंतील एक म्हणून

त्याचें स्थान मानण्यास हरकत नाही. लहान लहान प्रमाणांवरील धंद्यांत बहुतेक ठिकाणी मालक जातीनें खपत असतो, देखरेख करीत असतो. आपल्या छोट्या कारखान्यांत सारखा उभा असतो. अशा स्वरूपाच्या धंद्यांत केवळ त्यानें भांडवल घातलें म्हणून व्यवस्थेंत त्याला स्थान नसावें हें योग्य ठरणार नाही. जर तो प्रत्यक्ष व्यवस्थेंत खपत असेल, श्रमत असेल, तर त्याला व्यवस्थेंत स्थान असलें पाहिजे. परन्तु ज्या धंद्यांत भांडवलवाल्याचा उत्पादनाच्या क्रियेशीं संबंध येत नाही तेथें व्यवस्थेंत त्याला केवळ मालक म्हणून स्थान मिळतां कामा नये. विद्यमान उत्पादन-पद्धतींत म्हणजे भांडवलशाही उत्पादनपद्धतींत आजही मालक व व्यवस्थापक या भूमिका एकत्र क्वचितच असतात. मालक म्हणजे भांडवल पुरविणारे. हे कारखान्या-पासून दूर, त्यांतील प्रत्यक्ष उत्पादनक्रियेबाबत अज्ञानी, व्यवस्थेपासून अलिप्त असे असतात. त्यांचा संबंध नफ्यापुरताच असतो. प्रत्यक्ष कारखान्याची, उत्पादनाची व्यवस्था पाहणारे निराळेच असतात. भांडवलवाले म्हणजे मालक; यांचा व प्रत्यक्ष काम करणारे मजूर व देखरेख करणारे मॅनेजर यांचा संबंधही येत नाही. असले मालक व मजूर यांच्या सहकार्याचा प्रश्न अगर त्यांच्याशीं सहभागसलत करण्याचा प्रश्नच उद्भवत नाही. त्यांनीं व मजुरांनीं संयुक्तपणें नियंत्रण करावें हेंही शक्य नाही; कारण प्रत्यक्षपणें त्यांचा व्यवस्थेशीं कांहींही संबंध नसतो. कसें उत्पादन होतें, कसें केलें जातें यांच्याशीं त्यांचा संबंध नसतो. अनेकजण गोळा होतात. कुणी कारकून, कुणी कामगार, कुणी मुकादम, कुणी मॅनेजर व हे सर्व आपआपल्या श्रमांनें खपून उत्पादन करतात. श्रम देतात व भांडवल घेतात. मालक मात्र या व्यवस्थेंत घेण्यासाठीं फक्त असतो व त्याने किती घ्यावे त्याला मर्यादा नसते. वास्तविक व्याजापुरता त्याला हक्क असला पाहिजे. तसें झाल्यास त्याला व्यवस्थेंत स्थान मागण्याचा कायदेशीर हक्क नाही व देण्याचें कारण नाही. केवळ नफा घेण्यापुरताच त्याचा संबंध असेल तर जोपर्यंत नफा मिळत आहे, तोपर्यंतही त्याला व्यवस्थेंत स्थान देणें जरूर नाही. जर उत्पादनाचे कामीं त्याचा प्रत्यक्ष उपयोग होत असेल, तेथें तो श्रमत असेल तर व्यवस्थेच्या नव्या स्वरूपांत, नव्या घटनेंत साहजिक स्थान त्याला मिळेल.

भांडवलवाले प्रत्यक्ष उत्पादनाशीं किती संबंध ठेवतात हें पाहिल्यानंतर त्यांना त्यांच्या भांडवलावर बाजारमावानें ठराविक तेवढें व्याज मिळावें, अधिक कांहीं मिळूं नये यांतील न्याय सहज पटण्यासारखा आहे. आज त्यांना वाटेल त्या प्रमाणांत नफा मिळतो व त्यासाठीं ते श्रमही करीत नाहीत. या नफेबाजीचें समर्थन कुठल्याही दृष्टीनें होऊं शकत नाही. भांडवलशाहीतर्फें जें समर्थन करण्यांत येतें त्यांतील मुख्य

भर त्यांतील योजक-व्यवस्थेवर आहे. समाजांत नाना लोकांच्या नाना गरजा आहेत, त्या भागविण्याचे दृष्टीने नाना प्रयत्न होत असतात, त्यांत स्पर्धा असते, समाजांतील साधनसामुग्री हातीं येण्यासाठीं सारखी धडपड असते, सर्वत्र अव्यवस्था असते. या अव्यवस्थेत वाढत्या श्रमविभागणीने भर पडत असते. यांतून योग्य तऱ्हेने श्रम व सामुग्री यांची जुळणी करून उत्पादनसंघटनेची योग्य मांडणी करून, समाजाच्या गरजा भागविण्याचे महान् कार्य योजकवर्ग (*Entrepreneur*) करित असतो असे सांगितले जाते. उत्पादनाचे घटक एकत्र आणून उत्पादनाचे कार्यांत तो पद्धत निर्माण करतो असा दावा त्याचेतर्फे सांगितला जातो. बाजारभावाचे सूक्ष्म निरीक्षण करून मागणी पुरी होईल अशी पुरवठाव्यवस्था तो करित असतो. हा वर्ग नसेल तर काय पुरवठा करावा, कसा, केव्हां करावा हे ठरविणे कठीण होईल आणि प्रगतिमान समाजांत मागण्या प्रमाणाने व प्रकाराने सारख्या वाढत असतात. तेथे तर या वर्गाची जरूरी अधिक आहे. हा वर्ग जे कार्य करतो ते उत्पादनाला अवश्य आहे म्हणून त्यांना मिळणारी प्राप्ति ही उत्पादनखर्चाची एक बाब समजली पाहिजे, त्यांना जे मिळते ते त्यांच्या कार्याचे—आणि हे कार्य अवश्य आहे—पारितोषक समजले पाहिजे. तो वर्ग कार्य न करतां मिळवितो हे म्हणणे चूक आहे व वस्तुस्थितीला सोडून आहे. जर समाजाच्या गरजा पुरेशा भागात नसतील तर तो दोष या वर्गाचा नाही. पुरेशी सामुग्री व सरंजाम असून गरजा भागात नाहीत असे होत नाही. आज या वर्गाचे श्रमाला जे मिळते ते आदर्श व्यवस्थेचे दृष्टीने कदाचित् जास्त असेल, मिळणारा नफा, सामाजिक मूल्याचे दृष्टीने प्रमाणाबाहेरही असेल. पण जगांत जर सर्वत्र आदर्शप्रमाणे होत नाही तर येवढेच बाबतींत भर कां द्यावा व देणे न्याय्य नाही. उलट अनेक अडचणी व अडथळे यांना तोंड हेऊन हा वर्ग काम करित आहे. आणखी अडथळे उत्पन्न करणे म्हणजे त्याचे कार्यांत व्यत्यय आणणे आहे. कुणी तरी हे कार्य अवश्य असल्याने केलेंच पाहिजे, मग करित आहेत त्यांनाच करू देणे इष्ट नाही का ?

वरील प्रश्नाचे उत्तर अगदी स्पष्ट आहे. हा वर्ग ठेवल्याने उत्पादन हे नफ्यासाठी होणार, समाजाचे सेवेसाठी, केवळ समाजाचे गरजेला अनुसरून होणार नाही. भांडवलशाही उत्पादनांत परिणामकारक गरजांचाच विचार घेतला जातो. त्या पुरविण्याकडे उत्पादनाची सर्व चक्रे फिरत असतात. ज्याच्याजवळ क्रयशक्ति तो आपली मागणी परिणामकारक करू शकतो व त्याची गरज नफ्यासाठी उत्पादन करणारा मागवीत असतो. असंख्य लोकांना अनेक गोष्टींची गरज असते पण क्रयशक्तीचे

अभावीं ते मागणी करूं शकत नाहीत. त्यांचे मागणीस उत्पादक अगर योजकवर्ग मोजीतही नाही, त्याकडे संपूर्ण दुर्लक्ष करतो. बाजारांत श्रीमंत व गरीब दोघे आले म्हणजे श्रीमंताचें समाधान करण्याकडे योजक लक्ष देतो, नव्हे त्याला द्यावें लागतें. क्रयशक्तीचे जोरावर श्रीमंत आपली मागणी परिणामकारक करून योजकाला उत्पादन त्यांच्या मागणीस जुळेल असें घडवून आणावें लागतें. गरिबांची गरज, त्यांची मागणी त्यांच्याजवळ क्रयशक्ति नसल्यानें जागचे जागीं राहाते. ज्या मालाला गिन्हाईक आहे तो माल उत्पादक काढणार. कोणता माल काढावा हें बाजारभाव पाहून योजक ठरविणार. मांडवलशाही पद्धतींत बाजारांतील भावयंत्र मागणी—पुरवठ्याचें नियमन करीत असतें, उत्पादनाचें मार्गदर्शन करीत असतें. किंमत येऊं लागली, वाढूं लागली कीं योजकवर्ग तो माल काढूं लागतो, कमी झाल्यास कमी करूं लागतो. हें भावयंत्र ऐपतवालें गिन्हाईक, घेणारें गिन्हाईक कोणत्या मालाला आहे हें दाखवितें, त्या मालाची समाजाला आवश्यकता आहे अगर उपयुक्तता आहे हें तें दाखवीत नाही. आरशाप्रमाणें चेहरा दाखवील, चारित्र्य दाखविणार नाही. समाजाला जें खरोखर जरूर आहे, ज्याची आवश्यकता आहे त्याकडे योजकवर्ग पाहत नाही. तो भावयंत्रावरून परिणामकारक मागणी हेरतो व ती पुरविण्यासाठीं झटतो, ज्यांच्याजवळ पैसा आहे तेच या व्यवस्थेंत प्रभावी ठरतात. लोकांचें कल्याण हा या व्यवस्थेंतील हेतु नाही. ज्या मालाला गिन्हाईक आहे व ज्यापासून नफा आहे तो उत्पादन करणें हें यांतील मुख्य सूत्र आहे. यामुळें समाजहिताचे दृष्टीनें या व्यवस्थेंतील उणेपणा स्पष्ट आहे. समाजांतील मागण्या या व्यवस्थेंत पुण्या केल्या जात नाहीत व त्याचें कारण समाजांतील मागणी करणारें गिन्हाईक ऐपतीचे दृष्टीनें, क्रयशक्तीचे दृष्टीनें सारखें नसतें. जर सर्वांची क्रयशक्ति सारखी असती तर या व्यवस्थेंतही सर्वांच्या मागण्यांना सारखा मान दिला गेला असता. समाजांत आर्थिक विषमतेमुळें गरीब व श्रीमंत असे वर्ग पडले आहेत व श्रीमंतवर्ग आपल्या क्रयशक्तीचे जोरावर सर्व उत्पादनसृष्टीवर प्रभाव चालवितो. या विषमतेचा फायदा सारखा श्रीमंतवर्गालाच मिळत असतो. उत्पादनव्यवस्थेवर या सुखी व संपत्तिमान् वर्गाची पकड असल्यामुळें त्यांच्या हिताचे दृष्टीनें, त्यांच्या गरजा भागविण्याचे दृष्टीनें ती काम करीत असते. त्यांच्या गरजा भागविण्यांत तिला जास्त जास्त नफा मिळतो. गरिबांची मागणी क्रयशक्तीचे अभावीं प्रभावी नसते. नफ्याचे दृष्टीनें योजकवर्ग काम करीत असतो. नुकसानासाठीं त्यानें पसारा मांडलेला नसतो. त्याच्या प्रयत्नांचा हेतु उघडपणें नफा असतो. समाजांत निव्वळ पैसे गुंतविणारेही लोक असतात. म्हणजे त्यांच्या पैशांवर

व्याज मिळाले अगर् नफा मिळाला म्हणजे झाले, यापलीकडे ते ज्या व्यवहारांत पैसा गुंतविला असेल त्याकडे पाहात नाहीत. कांहीं आपला पैसा ज्या व्यवहारांत अगर् धंद्यांत गुंतविलात त्याची व्यवस्था जातीने पाहतात. हे मालक व व्यवस्थापक दोन्ही भूमिका स्वतःचे ठिकाणी आणतात. आधुनिक युगांत उत्पादन मोठ्या प्रमाणावर होत आहे. त्यांत यंत्रे अधिक अधिक येत आहेत. साहजिक या परिस्थितीत भांडवल मोठ्या प्रमाणावर लागते, मग अनेकांकडून ते गोळा करावे लागते. जे गोळा करतात ते साहजिक महत्त्व पावतात. भांडवल एकाच, गोळा करणार दुसरा व प्रत्यक्ष त्याचे सहाय्याने उत्पादनची उभारणी करणारा व त्यावर व्यवस्था पाहणारा तिसरा अशी वांटणी होते. या वांटणीमुळे मालक व व्यवस्थापक एक हे दृश्य कचितच दिसून येते. या व्यवस्थेत भांडवल उभारणे व त्याची व्यवस्था पाहणे यांचे महत्त्व वाढते. हे काम करणारे म्हणजे पैशाचा पुरवठा करणारे (Financiers) यांच्या हातांत औद्योगिक क्षेत्रातील सर्व सूत्रे व सर्व चालकत्व जाते व त्यांचा उद्देश कमाल नफा मिळविण्याचा असतो व त्याच दृष्टीने ते नियंत्रण करीत असतात. योजक केवळ पगारी नोकर, व्यवस्थापक होतो. असे स्वरूप आजच्या उत्पादनव्यवस्थेचे आहे. जो कार्य करतो तो पगारी व्यवस्थापक होतो व जे कार्य करीत नाहीत ते धंद्यांतील सर्व नभ्यावर मालकी सांगतात व तो घेतात. म्हणून त्यांना मिळत असलेला नफा त्यांच्या कार्याचे पारितोषिक होऊ शकत नाही. धंद्यांतील या चालकांना धंद्याला आवश्यक असे कांहीं कार्य नसते की, ज्याबद्दल मिळणारा नफा मेहनताना समजता येईल. त्यांनी पुरविलेल्या भांडवलावर फक्त बाजारभावाने व्याज घेण्याचा त्यांचा वास्तविक हक्क आहे. मालक व उत्पादनांतील प्रत्यक्ष कार्य यांच्यांत या व्यवस्थेत कांहींही संबंध नसतो व त्यामुळे मजूर व मालक यांच्यांत संघर्ष उत्पन्न होतो. ही पार्श्वभूमि कायम ठेवून समाजहितकारक उत्पादनव्यवस्था निर्माण होणे अशक्य आहे.

उत्पादनावर भांडवलशाहीपद्धतीत वर दर्शविल्याप्रमाणे ज्या वर्गाचे नियंत्रण आहे, ज्या मालकी व्यवस्थेचे नियंत्रण आहे ते ठेवणे अन्यायाचे आहे. कार्यान्वये अवश्य ते कार्य ते करतात म्हणून त्यांना हा अधिकार प्राप्त झालेला नाही. केवळ संपत्तीचे जोरावर हा अधिकार प्राप्त झालेला आहे व हा अन्याय दूर होणे अत्यंत जरूर आहे. हे नियंत्रण, हा संपत्तीचा अधिकार कसा नष्ट करावा हे त्या त्या समाजांतील, त्या त्या राष्ट्रांतील परिस्थितीवर अवलंबून राहिल. फ्रेंच राज्यक्रांतीने एका दिवसांत सरजामशाही नष्ट केली, त्याप्रमाणे क्रांतीच्या मार्गाने हे मालकी हक्क नष्ट होऊ शकतील. सोव्हिएट क्रांतीने हे घडवून आणलेही आहे. कोठे क्रांतीचा मार्ग

शक्य आहे तें त्या देशातील परिस्थितीवरून ठरणार आहे. क्रांति यशस्वी न झाली तर मालकशाही सूड घेईल, विरोधकांचीं पाळेंमुळें खणून काढील हें तितकेंच खरें आहे. विचारविनिमयानें, सामोपचारानें होत असेल तर कोणी नाकारीत नाही. तथापि सामोपचाराचें बोलणें म्हणजे संघटनेचा अभाव समजला जातो, तडजोडबुद्धि ही दुर्बलतेचें लक्षण समजलें जातें. बहुसंख्यांक वंचित लोक जेव्हां न्यायबुद्धीला आवा-
हन करतात, तेव्हां मालकशाही व तिचे पाहारेकरी म्हणजे विद्यमान राज्यसत्ता त्याला राजद्रोह समजतात, समाजाची उलथापालथ करण्याची चिथावणी समजतात व सु-
व्यवस्थेच्या नांवाखालीं बहुसंख्यांकांना चिरडण्यांत येतें. समजूतदारपणा एकतर्फी असून भागत नाही. मर्यादेपलीकडे भांडवलशाही मजुरांना जास्त देऊं शकत नाही व अधि-
कारसंन्यास करण्याचा तिचा स्वभाव नाही. असह्य परिस्थिति झाली कीं, जनतेचा असंतोष विद्यमानाच्या मर्यादा तोडतो व आपल्या भवितव्याचें दान क्रांतीचे फाशानें टाकतो. योग्य दान पडलें कीं राज्यसत्तेच्या कटा ताब्यांत घेतो, न पडलें तर तीन तेरा होऊन देशोधडीला लागतो. धोका आहे म्हणून तो पत्करण्याचा हक्क नाही असें कोणास म्हणतां येणार नाही. सामानें जर यश मिळत नसेल तर न्यायाला समरभूमींत उतरण्याचा पूर्ण हक्क आहे. न्याय मिळावा म्हणून अवश्य पडेल तर जनतेला क्रांतीचा मार्ग स्वीकारण्याचा पूर्ण हक्क आहे. त्यांत अनैतिक अगर असनदशीर असें काहीं नाही. क्रांतीनें यश महाग पडतें, पण कार्य अविलंबें करून होतें असा इतिहासाचा दाखला आहे. हळूहळू कायदे करून नुकसानभरपाई देऊन मालकी हक्क कमी करावेत असेंही सांगणारी विचारसरणी आहे. जेथें जेथें खाजगी भांडवल असेल तेथें तेथें त्यावर ठराविक दरानें व्याज मिळण्याचा फक्त हक्क असावा, उत्पादनावर भांडवल-
वाल्यांचा ताबा नसावा व त्यांतील नफ्यावरपण त्यांचा हक्क नसावा, या शर्तीवर त्यांना त्यांचे भांडवलावर ठराविक व्याज देण्याची हमी राज्यसत्तेनें घ्यावी असें या विचारसरणीतील मुख्य सूत्र आहे. धंद्यांतील नफा, मग जे यांत काम करणारे आहेत त्यांना व यांत कामगार, व्यवस्थापक, संशोधक सर्व आले, मिळावा. कशा पद्धतीनें हा वांटला जावा हा गौण प्रश्न आहे व शिवाय धंद्यांगणिक त्यांत भेदही होतील. तथापि, या व्यवस्थेमुळें धंद्यांत काम करणारांना धंदा व्यक्तीचे मालकीचा नाही, सार्वजनिक मालकीचा भाव त्यांत आहे असें वाटूं लागेल व त्यामुळें जबाबदारीनें व व आपुलकीनें सर्वजण काम करतील. समाजाला या व्यवस्थेंत स्थान देतां येईल. काय उत्पादन करावें याचा विचार करतांना उत्पादकाबरोबर उपभोगी म्हणजे तें उत्पादन विकत घेणारा येऊन, सहकार्यानें निर्णय घेतां येतील. असें झालें म्हणजे समाजाच्या

गरजेचा विचार होईल व समाजहिताचे दृष्टीने उत्पादन होईल. आजच्या व्यवस्थेत नफा हाच उत्पादनाचा प्रधान हेतु असल्याने समाजाच्या हिताकडे दुर्लक्ष होतें. समाज-सेवा हा त्याचा हेतु नसतो.

धंद्यांतील भांडवलवाल्यांना त्यांचे भांडवलावर ठराविक व्याज देणें व त्यांचा उत्पादनावरील ताबा उडविणें या व्यवस्थेत कांहीं साधतें व कांहीं साध्य होत नाही. समाजांत श्रमाशिवाय मिळू नये, कार्य केल्याशिवाय कोणास कांहीं मिळू नये हें साध्य होत नाही. गुंतविलेलें भांडवल श्रमानें मिळविलेलें आहे हें खरें तरी पण श्रम करून मिळविलें व तें गुंतवून निव्वळ राहिलेले आयुष्य त्यावरील व्याजावर गुजारा करून घालविणें म्हणजे श्रम न करतां जगणें असा त्याचा अर्थ होतो. श्रमाशिवाय संपत्तीचें संपादन नाही इतकी व्यवस्था केल्यानंतर श्रम करून मिळवून त्यावर पुढें जन्मभर काम न करतां राहाण्याची सवड ठेवली तर तें तर्काला धरून होणार नाही. पण त्यांत व्यवहारीपणा आहे व अगदींच अन्याय नाही. सर्वत्रच खाजगी मालकी नाहीसा करून सर्व उत्पादन समाजाचे मालकीचें केलें म्हणजे हा प्रश्न उद्भवणार नाही. तथें भांडवल जमविण्यापासून उत्पादनाची विभागणी करण्यापर्यंत सर्व व्यवस्था समाज-मार्फत राज्य करील, कुणालाही शिल्पक टाकण्याइतकें मिळणार नाही व त्यामुळें ती गुंतविण्याचा प्रश्नच उपस्थित होणार नाही. २५ वर्षांनंतरसुद्धा ही व्यवस्था सोव्हिएटमध्ये झालेली नाही. कांहीं तरी विप्रमता प्राप्तीमध्ये ठेवणें भाग पडलें आहे, कांहीं तरी क्षेत्रांत खाजगी मालकी ठेवणें अपरिहार्य झालें आहे. तिच्या व्याप मर्यादित करणें, तिच्या जोरावर कुणालाही कुणावर ताबा सांगतां येणार नाहीं येवढें करणे जरूर आहे व त्याप्रमाणें तथें होत आहे. हा अनुभव लक्षांत घेतां स्वतः केलेल्या श्रमापासून मिळवून, त्यांतील शिल्पक गुंतवून त्यावरील व्याज त्या व्यक्तीला हयातीपर्यंत मिळाल्यास फारसें त्रिडडेल अगर अन्यायाचें होईल असें मानण्याचें कारण नाही. जें प्रथम मिळवावें लागेल, तें श्रम करून शिवाय त्या व्यक्तीचे पश्चात् तें कोणालाही मिळणार नाही. कारण अकष्टार्जित असें संपादन नाही. श्रमानें मिळविलेल्या भांडवलाचा मिळविणारांचे हयातीपर्यंतचा व नंतरचा विचार झाला. पण येथ-पर्यंत वर्णन केलेली व्यवस्था अंमलांत आणतांना ज्यांचें भांडवल स्वकष्टार्जित नाही पण सर्वत्र गुंतलेलें आहे त्यांची व्यवस्था काय करावयाची हा महत्त्वाचा प्रश्न आहे. क्रांतीच्या मार्गानें नवनिर्मित केली तर हा प्रश्न उपास्थित होत नाही. तिच्या भूकंपानें खाजगी मालकीची सर्व चिरेबंदी इमारत पायासुद्धां ढासळून पडते. मग हा अस्ताव्यस्त पडलेला मालमसाला कसा वापरावा याचा प्रश्न उरत नाही.

परन्तु जो विचार करावयाचा आहे तो नवीन व्यवस्था शांततेने व समजुतीने अमलांत आणण्याच्या दृष्टीने. जे विद्यमान मालक आहेत त्यांच्या पश्चात् संपत्ति त्यांचे वारसाला जाणार नाही अगर् अन्य कोणालाही त्यांना मृत्युपत्राने देतां येणार नाही. अद्या हयातीनंतरच्या व्यवस्थेला फारसा विरोध येणार नाही. समाजांत जे आहेत त्यांना कष्टाशिवाय जगण्याचा हक्क नाही हे सिद्ध असले म्हणजे वारसा मिळेल या भरवंशावर कोणी राहाणार नाहीत, प्रत्येकजण स्वतः मिळविले पाहिजे हे उमगून वागू लागेल. मग जे आज केवळ वडिलोपार्जित भांडवलावर जगत आहेत, त्यांच्या हयातीपर्यंतचाच प्रश्न शिल्लक राहातो. अकष्टार्जित संपत्ति म्हणून राज्याने ती कांहीं न देतां ध्यावी, का कांहीं देऊन त्यांचे मालकी हक्क उडवावेत हा प्रश्न आहे. संपत्ती वावत मनुष्याची प्रवृत्ति इतकी तीव्र असते की, मरेपर्यंत तो ती सोडण्यास तयार नसतो. इतकेंच काय मेल्यानंतर ती कायम राहावी व आपल्या वारसाकडे राहावी म्हणून तिच्या हयातीनंतरच्या व्यवस्थेवरही हक्क सांगतो !! मृत्युपत्र करण्याचा अधिकार याचा अर्थ मेल्यानंतरही संपत्तीवर नियंत्रण करण्याचा हक्क हा आहे. संपत्ती वावत मनुष्याची भावना लक्षांत घेऊन हा प्रश्न सोडविला पाहिजे. शरिरावर दरवडे-खोरांने केलेल्या जखमा मनुष्य विसरतो, पण त्याने लुबाडून नेलेल्या धनाची आठवण जात नाही, त्याचीच त्याला हळहळ वाटत असते. राज्याने दिलेला देहदंड मनुष्य कालांतराने विसरतो, पण जप्त केलेल्या संपत्तीबद्दलचा राग कधीही जात नाही. या परिस्थितींत कांहींही न देतां मालकांना उखडून काढणे अन्यायाचे ठरणार नाही, पण थोडे अव्यवहार्य ठरेल. समजुतीच्या व शांततेच्या वातावरणांत हे व्हावयाचे आहे हे लक्षांत घेतां कांहीं तरी त्यांची व्यवस्था करणे जरूर आहे. अगदीं बाजारभावाने त्यांना नुकसानभरपाई देणे हे चूक आहे. जरी त्यांचे पश्चात् त्यांची संपत्ति त्यांचे वारसाकडे जाणार नसली तरी या प्रमाणावर देणे चूक आहे. मालकांना त्यांच्या हयातीपर्यंत त्यांची व्यक्तिशः परिस्थिति लक्षांत घेऊन योग्य तेवढे सालोसाल द्यावे; त्याजबरोबर जे श्रम करण्याचे वयांत असतील त्यांना श्रम करण्यास सांगून त्याचा मोबदला म्हणून हे मिळावे. अर्थात् हा मोबदला कदाचित् त्यांच्या श्रमाचे मानाने जास्त असेल पण हा अपवाद करण्यास हरकत नाही, सर्वसाधारण व्यवस्थेस त्याने बाध येत नाही. याप्रमाणे विद्यमान मालकांची व्यवस्था केल्यास त्यांना विशेष तक्रार करण्यास जागा राहाणार नाही. समाजावर थोडा काळ थोडा बोजा बसेल पण अनेक कटकटी त्याने टळतील हाही कांहीं कमी फायदा नाही. समाजांतील हा मौलिक बदल किंबहुना त्याचा पुनर्जन्म अगदींच सुखासुवी होत नाही. रक्तदाना-

ऐवजीं हें थोडें द्रव्यदान देऊन मालकी हक्काचे खग्रास ग्रहणांतून जर समाज सुटत असेल तर हा व्यवहार स्वस्तांत पडला असें म्हणण्यास हरकत नाही.

मालकांचा ताबा याप्रमाणें उडविल्यानंतर उत्पादनाचे व्यवस्थेवर राज्याचें नियंत्रण राहील हें उघड आहे. प्रत्यक्ष व्यवस्थेबाबत जे त्यांत काम करणारे आहेत त्यांच्यावर जबाबदारी टाकण्यांत येईल. प्रत्येक धंद्याचें अनुरूप असें संघटन होईल, यामुळें नोकरशाही बळावणार नाही. नोकरशाही म्हणजे विलंब, चिकटपणा, ठराविक सांच्यांतून जाण्याची प्रवृत्ति, प्रयोगविन्मुखता, हा अनुभव सर्वत्र आहे. म्हणून सर्व उत्पादनांत सारखें संघटन अगर सर्वत्र एक ठर्याचा कारभार न ठेवतां, धंद्यागणिक एक प्रकारें स्वायत्तता निर्माण करून सर्व उत्पादनाचें संयुक्त पद्धतीनें संघटन करणें जरूर आहे. केंद्रीकरण, योजना आंखण्यापुरतें, सामान्य मार्गदर्शनापुरतें, सामान्य नियंत्रणापुरतें मर्यादित करून साधनसामुग्री, नैसर्गिक सोयी, वाहतुकीची सोय, समाजाची गरज लक्षांत घेऊन उत्पादनासाठीं निरनिराळे प्रादेशिक घटक निर्माण करणें इष्ट ठरेल. योजना केंद्रांत ठरेल, त्याची बजावणी घटक करतील, प्रत्यक्ष व्यवस्था, प्रत्येक कारखान्यांत, उत्पादनक्षेत्रांत, त्यांतील काम करणारे ठरवतील. योजना ठरविण्यापूर्वीं खालपासून, अगदीं अखेरचें कारखान्यापासून सल्ला-मसलत विचारली जाईल, अडचणींचा विचार केला जाईल, अखेरची योजना आपली आहे असें प्रत्येकाला वाटेल. कारण ती लादलेली नाही व कोणा व्यक्तीचे हितार्थ नाही. शिवाय तिचे अंमलबजावणींत ती पुरी करण्यांत कामगारांचें सहकार्यच मूलभूत आहे. ही नवीन व्यवस्था सुखासुखी समाजांत येणार नाही हें उघड आहे. पण त्याजबरोबर विद्यमान व्यवस्था, मांडवलशाही व्यवस्था असल्या झाली आहे हें विसरून चालणार नाही. मजुरांचें तीत सहकार्य नाही, त्यांच्या सुखाची तेथें पर्वा केली जात नाही, व त्यांना तें भेटतही नाही. केवळ श्रम विकणारे हेंच त्यांचें स्वरूप असल्यानें त्यांचें मन कामांत असत नाही, त्यांना त्यांत उत्साह नाही. आपुलकीचा भाव नसल्यानें ते उत्पादनाकडे उदासीन वृत्तीनें पाहतात. प्राप्तीची विषम वांटणी त्यांचे मनावर आघात करीत असते. जादा वेतन, बोनस, व्यवस्थेतील वाढती कार्यक्षमता या उपायांनीं कांहींही फरक पडत नाही. नफ्यांत हिस्सा देऊन मूलभूत फरक होत नाही व जेथें हा प्रयोग झाला तेथें असा अनुभवही आला आहे. विद्यमान पद्धत सुवास संपून निर्माल्यावत् झाली आहे येवढेंच नव्हे तर ती सडली असून समाजभर तिची दुर्गंधी सुटली आहे. ती आवश्यक नाही हें विचारान्तीं कळून चुकलें आहे. तिच्याशिवाय अधिक चांगली, अधिक न्यायी व्यवस्था असूं शकते हें

सोव्हिएट रशियानें अनुभवानें प्रत्यक्ष दाखविलें आहे. ती अपरिहार्य आहे हें असत्य हें वाढत्या ज्ञानानें बहुजन समाजाला पटलें आहे. तीत वरवर सुधारणा करून सुखाची न्याय्य वांटणी होत नाही हा अनुभव सर्वत्र आला आहे. ती आमूलाग्र बदली पाहिजे हा सिद्धान्त झाला आहे व त्याच दृष्टीने प्रयत्नांची पावले संधटित मजुरांची पडत आहेत. त्यांची चाहूल मालकांना लागली असून शक्य तेथे मालकी हक्काचा किल्ला लढविण्याचे दृष्टीने त्यांची तटबंदी चालू आहे. कोठे फॅसिस्ट पथकें उभारलीं जातील, कोठे राष्ट्रीय सरकार स्थापन केलें जाईल, कोठे कोर्टमार्फत मजुरांसाठीं केलेले कायदे असनदशीर ठरविले जातील; तथापि कांहीं केलें तरी भवितव्यता टळणार नाही. कुठल्याही संजीवनीनें हें मटें आतां जिवंत होणार नाही. नवनिर्मिति अनिवार्य आहे. जुन्याला शरण किंवा मरण याशिवाय विकल्प नाही. दोन्हींतही कष्ट आहेत, दोन्हींतहि स्वत्वनिवृत्ति आहे. होणार तें आकर्षक, आल्हादकारक आहे, त्याची ओढ समाजाला लागली आहे. हा प्रवास शक्य तर फरफटत, ठेंकाळत न व्हावा म्हणून इच्छा असणें साहजिक आहे. तथापि, नवनिर्मितीतील वेदना, त्यांतील आनंद व मांगल्य यांकडे लक्ष देऊन समाज सहन करतो. किंबहुना या वेदना अपरिहार्य आहेत हेंही तो जाणतो.

नव्या व्यवस्थेचें, नवनिर्मितीचें स्वरूप कसें असावें याचें दिग्दर्शन येथपर्यंत केलें आहे. ज्या भावना व जे विचार भांडवलशाही व्यवस्थेचे मुळाशीं होते व ज्यांमुळे कांहीं काळ ती यशस्वी झाली ते आतां राहिले नाहीत. व्यक्तिस्वातंत्र्यवादाची नैतिक प्रतिष्ठा कमी झाली आहे. भांडवलशाहीमुळे समाजाला प्रगति लाभली व पुढें लाभेल हें मानण्याइतकें जग आतां अज्ञानी राहिलें नाही. भांडवलशाही गेली तर अनर्थ ही भीति राहिली नाही. भीतीवर आधारून कांहींही कायम होत नाही. राज्य अगर समाजव्यवस्थाही भीतीवर आधारून कायम राहात नाही. संपत्ति व निष्ठा हे खरे आधार आहेत व हें लक्षांत घेऊन नवीन व्यवस्थेचें स्वरूपदिग्दर्शन केलें आहे. व्यक्तीचे सुखाबद्दलची काळजी हा तर तिचा पाया आहे. तीत नफ्यासाठीं उत्पादन याचें उच्चाटन झालेलें आहे, खाजगी नफ्याला तेथें स्थान नाही. कोणी विशेष जास्त मिळवील व सांठवील हें अशक्य केलें आहे. श्रमाशिवाय कोणाला मिळण्याचा हक्क नाही व जगण्याचाही हक्क नाही हा तर तिचा जीवनसिद्धांत आहे. एवंगुणविशिष्ट व्यवस्था आदर्श व वास्तवता यांचा प्रभावी समन्वय आहे. या व्यवस्थेला मान्यता मिळण्यास अडचण नसावी. मजुरांना योग्य वेतन मिळून उत्पादनांत मानाचें व मालकीचें स्थान यांत आहे. उद्योगधंदे श्रम न करणाऱ्या मालकीचे गुलाम

नाहींत. त्यामुळे समाजांत न्यायाचे वातावरण उत्पन्न होईल. ऐतखाऊ कोणीही राहाणार नाही. याचा परिणाम चांगलाच होईल. श्रमाला किंमत आल्याने ते जास्त प्रसन्न व प्रभावी होतील. अन्यायाने वांटणी नसल्याने अधिक श्रम करून अधिक मिळू शकते हा विश्वास असल्याने आजच्या विषमतेच्या वातावरणांतील उदासीनता व उद्ध्विगता नाहीशी होऊन कामगार मोकळ्या व आनंदी मनाने काम करतील. समाजांत उत्पादन प्रमाणाने व प्रकाराने वाढेल. या व्यवस्थेत आपण बघेंच गुरफटलेले आहेत असे कामगारांना वाटण्याचे कारण नाही. त्यांच्या सहकार्याने व सहलामसलतीने उत्पादन होत असल्यामुळे त्यांची निष्ठा, त्यांचा नैतिक पाठिंबा हे त्यांचे चैतन्य आहे व हे कायम राखण्याची सारखी प्रयत्नपरंपरा पण चालू राहील. मोठमोठ्या कारखान्यांतून काम करणारांचे व्यक्तित्व मारले जाते. ते निव्वळ यंत्रे होतात, या आक्षेपांत तथ्य आहे. परंतु त्याला उपाय म्हणजे सर्व कारखाने, सर्व गिरण्या मोडून सर्वत्र ग्रामोद्योग सुरू करणे हा नाही. ग्रामोद्योगाने यंत्रयुगापूर्वीची कारागिरी सुरू केली म्हणजे सर्वत्र सुख व समाधान अवतरेल अगर कला नैपुण्य वाढेल हे खरे नाही. त्या योगाने उत्पादन नक्की कमी होईल. काम करणारांना विशेष मानसिक समाधान लाभेल, त्यांच्या व्यक्तिविशेषाला, वाव मिळेल याची खात्री नाही. कलाविकासाला व व्यक्तिविकासाला अनुकूल वातावरण असावे लागते व ते वातावरण उत्पन्न करणे शक्य आहे. आज काही गरजा अपरिहार्य व अवश्य झाल्या आहेत. त्यांचा पुरवठा करणे झाल्यास यांत्रिक उत्पादन हे टाकून चालणार नाही. या उत्पादनांतच अनुकूल वातावरण उत्पन्न करता येईल.

मानसिक प्रसन्नता व अनुकूल आणि अनुरूप माध्यम असले म्हणजे कला-निर्मिति होते, गुणविकास होतो. न्याय्य व योग्य मोबदलाव्यवस्थेने मानसिक प्रसन्नता येण्याला खास मदत होईल. योग्य शिक्षणाने करीत असलेल्या कामाचे रहस्य मनुष्याला समजते व तो कामाचे आहारी न जाता तो आपल्या श्रमांना, आपल्या कार्याला आयुध्यांत योग्य ते स्थान देतो. गुरे वळणे व मुले वळणे हे सारखे न समजतां विवेकी शिक्षक आपल्यावर भावी नागरिक तयार करण्याची जबाबदारी आहे असे समजतो. देशाचे भवितव्यतेला वळण देण्याची संधि आपणास आहे या जाणिवेने व अभिमानाने त्याच्या कार्यात त्याचे गुणविशेष विकसित होतात. ज्ञानाने कार्याचे सामाजिक स्थान कळते, म्हणजे समाजहित, समाजसेवाभाव कर्त्याचे मनाला उन्नत करीत असतात, त्याच्या अनुरूप गुणांना हल्लवारपणे आवाहन करीत असतात. कामगारांना योग्य शिक्षण मिळाले म्हणजे करीत असलेले कार्य यांत श्रमापेक्षां काही तरी

अधिक आहे असे त्यांना खास वाटेल. आजचे उत्पादनव्यवस्थेत योग्य विश्रांति कामगारांना मिळत नाही. काम अधिक करावे लागते. तेच ते काम करून श्रमांबरोबर कंटाळाही अधिक येतो. गर्दीत व गडबडीत काम करावे लागते यामुळे मानसिक ताण व त्रास अधिक पडतो व अधिक थकवा येऊन त्यांचे मन हतबल होते, उदासीन होते. नवीन व्यवस्थेत योग्य विश्रांति मिळणे हा कामगारांचा हक्क मौलिक मानला आहे. उत्पादनाची, कारखान्याची मांडणी योग्य प्रकारे करून गर्दी व गडबड घालविणे शक्य आहे. एका ठिकाणी काम करणाऱ्यांचे प्रमाण आटोपशीर ठेवले म्हणजे परस्परांचा परिचय अधिक होईल. त्यांच्यात एकतेचे वातावरण निर्माण होईल. या योगाने कामही चांगले होईल. १०० माणसांचे डब्यांत बसून प्रवास करण्यापेक्षा आटोपशीर १० माणसांचे कंपार्टमेंटमध्ये बसून प्रवास करणे माणसाला साहजिक आवडते व तो प्रवास अधिक सुखकर होतो. परिचयाला आटोपशीर प्रमाण चांगले, सामुदायिक भावही तेथे लौकिक निर्माण होतो. याच तत्त्वावर सैन्याची रचना केली जाते. आधुनिक शिक्षणशास्त्राप्रमाणे विद्यार्थ्यांचे वर्ग आटोपशीर असवेत यांतील रहस्य तरी हेच आहे. ‘अभ्यासवर्तुळ’ काढण्यामागील तत्त्वज्ञान याच स्वरूपाचे आहे. संख्या आटोपशीर असली म्हणजे संग्रहशक्ति अधिक प्रभावी असते व आपुलकी अधिक वाढते. आज कोणी कामगार कारखान्याकडे प्रेमाने, अभिमानाने पाहत नाही. ‘हा माझा कारखाना’ असे न म्हणता ‘येथे आम्ही पोट जाळतो’ ‘येथे मरतो’ हीच भाषा ऐकू येते. खाजगी मालकी नाही. योग्य मोबदला, पुरेशी विश्रांति, प्रत्यक्ष काम करण्याची जागा आटोपशीर व आरोग्यपूर्ण, सहकारी कामगार परिचयाचे, इतके झाल्यानंतर अवश्य ती मानसिक प्रसन्नता व अवश्य ते अनुकूल वातावरण व्यक्तिविकासाला, गुणविकासाला उपलब्ध झाल्यावांचून राहणार नाही. व्यवस्थेत कामगारांना स्थान असल्यामुळे आपलेच कार्य आहे असे त्यांना वाटेल. अधिक श्रम करून, अधिक काम करून अधिक मिळविणे हे सर्वांना शक्य असल्यामुळे काही तरी विशेष करून दाखवावे अशी प्रेरणा होईल. गुणाला प्रतिबंध नाही हा विश्वास असला म्हणजेच त्यांचा विकास होतो. सर्वांना सारखा न्याय मिळेल असा अनुभव असला म्हणजे प्रत्येकाला न्यायाने वागावे असे वाटते. न्याय मिळेल, गुणाला प्रतिबंध नाही, येवढेच नव्हे तर प्रयत्नांनी उच्चतम स्थानसुद्धा प्राप्त करून घेणे शक्य आहे हा विश्वास असला म्हणजे कर्तृत्व उफाळते. अवश्य त्या गरजा भागतील येवढे वेतन तर निश्चित मिळणार असल्याने कामगाराला पोटासाठी स्वाभिमान सोडण्याचे कारण पडणार नाही, कर्तृत्वासाठी प्रयत्न व अभि-

मान त्याजवळ भरपूर शिल्लक राहिल. शिक्षण व विभ्रांतीमुळे व सर्वत्र समतेचें वातावरण निर्माण झाल्यामुळे एक नवी प्रतिष्ठा तो स्वतःचे जीवनांत निर्माण करू शकेल, आयुष्यांत विधायक कर्तृत्वाचें मांगल्य त्याला आणतां येईल. भांडवलशाही व्यवस्थेंत, आजच्या विद्यमान व्यवस्थेंत हें कांहींही त्याला शक्य नाहीं. त्याच्या मानव्याचा सन्मान राखण्याइतकीसुद्धां व्यवस्था आज नाहीं. समाजाबद्दल आपलेपणा वाटावा अशी आज त्याची स्थिति नाहीं. नवीन व्यवस्थेंत त्याचें व समाजाचें मौलिक ऐक्य पुन्हां खरेंखुरें प्रस्थापित होतें, समाजांत त्याला स्थान प्राप्त होतें. आज जसा एखादा प्राध्यापक पाहुण्याला अभिमानानें आपली शिक्षणसंस्था दाखवितो, एखादा सैनिक आपल्या पलटणीचा गौरव जसा खुलवून सांगतो, त्याचप्रमाणें नवीन व्यवस्थेंत कामगार 'हा आमचा कारखाना; यांत आम्ही अशी व्यवस्था केली आहे,' हें स्वाभिमानानें व कर्तृत्वाचें जाणिवेनें सांगेल; कारण कारखाना व कामगार हे येथें एकजीव झालेले असणार.

येथपर्यंत जो विचार केला तो प्रामुख्यें करून जे शारीरिक श्रम करणारे आहेत त्यांच्या दृष्टीनें. तथापि, आमूलाग्र मनुष्यस्वभाव बदलला आहे हें गृहीत धरून विचार केलेला नाहीं. मनुष्यस्वभावांतील विशेष गोष्टी लक्षांत घेऊन, त्यांचें महत्त्व जाणून हा विचार केला आहे. म्हणून ही व्यवस्था बौद्धिक श्रम करणाऱ्यांनासुद्धां अमान्य होण्याचें कारण नाहीं. त्यांचा स्वाभिमान यांत दुखविला जात नाहीं. उलट आज 'कारकुंडे' म्हणून त्यांचा अपमानच होतो. 'व्हा. फा.' म्हणून त्यांना हिणविलें जातें. त्यांना मिळणारें वेतन हुशार कारागिरापेक्षां जास्त नसतें. सामाजिक राहाणी त्यांची खर्चाची असते व प्राप्ति बेताची असते व त्याचा परिणाम ते सदैव कष्टी व संचित असतात. कुठल्या तरी पतपेटीचे अगर सावकाराचे देणेदार ते बहुशः असतातच. प्रत्यक्ष कामाचें स्वरूप पाहिलें म्हणजे आज कारकून म्हणजे हरकाम्या असा अर्थ झाला आहे. मालकानें सांगावें व यानें निमूटपणें ऐकावें हा अनुभव सार्वत्रिक आहे. कारखान्यांतील मजुरांना अन्य काम सांगितलें जात नाहीं व कारकुनांना वाटेल तें काम केल्यावांचून भागत नाहीं. न केलें तर बडतर्फी, एक गेला तर ५६ मिळतात व तेही कमी पगारावर व वाटेल तें काम करण्यास तयार. त्यांच्या जीवनांतील लाचारीला मर्यादा नाहीं. कारकून व स्वाभिमान हें आजच्या जमान्यांत दुर्मिळ दृश्य आहे. लायकी नसतां नात्यानें व वशिल्यानें नेमणुका व बढती त्यांना स्थित-प्रज्ञता ठेवून पाहार्वीं लागतात. संघ काढून मालकशाहीविरुद्ध तोंडसुख घेण्याचेंसुद्धां धैर्य त्यांच्यांत नसतें. पांढरपेशांची फक्त प्रतिष्ठा त्यांना लाभते, प्राप्ति मात्र नाहीं.

वास्तविक त्यांचें स्थान श्रमजीवी जनतेंत आहे व त्यांच्यांत उघड येण्यानें पोळ प्रतिष्ठा फक्त जाईल, पण स्वाभिमान, संघशक्ति, दिलदारपणा ही भरीव प्राप्ति होईल. परिग्रही समाजांत त्यांचें जें स्थान कार्यान्वये आहे तें कार्यनिष्ठ समाजांत, श्रमजीवी व्यवस्थेंत बदलणार नाही. नव्या व्यवस्थेंतही त्यांना कार्य करून राहतां येईल. पूर्वी मालकासाठी, मालकाचे अनुरोधानें ते करीत, तर आतां समाजासाठी, नव्या तत्वांचे अनुरोधानें त्यांना करावें लागेल. पूर्वी त्यांचा विचार न घेतां हुकूम मिळत व तेही कुणाचा विचार न घेतां हुकूम देत. आतां दोन्ही बाबतींत त्यांचा सल्ला घेतला जाईल व त्यांना सल्ला घ्यावा लागेल. विचारविनिमयानें व सहकार्यानें व्यवस्था होत असल्यामुळे त्यांचें स्थान मानाचें राहील. प्राप्ति कार्य व लायकी यांचे-वर अवलंबून राहील व त्यांत अन्याय होणार नाही. शिवाय मालकाच्या लहरीची तलवार त्यांचे डोक्यावर लटकत राहाणार नाही. नोकरींत स्थैर्य येईल. त्यांना व्यवस्थेंत स्थान आहे म्हणून कामांत आपुलकी वाटे. स्वातंत्र्याचें वातावरण तेथें निर्माण होईल. समाजाची सेवा व सोय हा हेतु उपादनाचा असल्यामुळे त्याचाही परिणाम या बौद्धिक श्रम करणाऱ्यांवर चांगला होईल. समाजाचे सेवेंत मिळणारा सन्मान हा अनेकांना प्रयत्न करण्यास प्रेरणा देत असतो. कांहीं उदार आत्मे समाजसेवेसाठी वाटेत तें निष्काम बुद्धीनें करतात. कांहींच्या कर्तृत्वाची फणा केवळ प्राप्तीच्या पुंगी-नेच उभारते, पण कांहींचे प्रयत्न जनसेवेच्या आनंदांत डुलत असतात. समाजांतील लोभाचें उच्चाटन कोणी करू शकत नाही. मनुष्याचे षड्विकार प्रबल आहेत. प्रत्यक्ष शंकरानें काम जाळला पण तो अनंग होऊन अमर झाला !! जेथें देव थकले तेथें मानव व मानवी संस्था कृती पुऱ्या पडणार ! तथापि, निर्लोभी प्रयत्नांना सामा-जिक सन्मानतेचें अधिक अधिक फल देऊन समाजांतील अनगड लोभ कमी करतां येईल. आजही लाखों लोक उदात्त भावनेनें च धेयासाठी मृत्यूचें मोल देत आहेत, हा अनुभव मनुष्याचे सत्प्रवृत्तीवर विश्वास वाढविणारा आहे व याच विश्वासावर नवी व्यवस्था आधारलेली आहे.

आजची समाजव्यवस्था ही कार्यनिष्ठ (Functional) नाही. समाजाचें कांहीं ऋण श्रम करून फेडावें अशी सक्ति नाही. हिंदुधर्मातील वर्णव्यवस्था कार्य-निष्ठ होती. कार्यपरत्वे प्रत्येकाला स्थान होतें व सर्व समाज त्यावर आधारलेला होता. संपत्तीप्रमाणें कार्यही वारशानें, जन्मानें जाई. यामुळेच तो जातिनिष्ठ झाला, परंपरा-निष्ठ झाला, व त्याचा परिणाम तो प्रगतिविन्मुख व परतंत्र झाला. समाजांत कोणी कोणाची सेवा मालकी हक्कानें घेतली म्हणजे ती गुलामगिरीच होय. पिढ्यानुपिढ्या

ठराविक मार्गानें जाऊन अन्य मार्ग स्वीकारल्यास अधर्म ही भीति उत्पन्न करून विद्यमान हें दैवायत्त व अनिवार्य हा सिद्धान्त प्रचलित करण्यांत आला. संपत्तीचे विषम वांटणीनें जे अन्याय व अडथळे उत्पन्न होतात, त्यांत जातिनिष्ठ समाजव्यवस्थेनें येथें अधिक भर पडली. वर्णाश्रम व्यवस्थेविरुद्ध ब्र काढणें हा अधर्म, हें पाखंड आहे असें अजूनही मानण्यांत येतें. परिग्रही समाजातील संपत्तीचे मालकीबद्दल अवाक्षर काढणें म्हणजे समाज उलथून पाडण्याचा प्रयत्न करणें समजलें जातें. जे यशस्वी होत नाहीत, ज्यांच्यांत कर्तृत्व नाही पण महत्वाकांक्षा आहे, त्यांचा मत्सर समानप्राप्तीचा पुरस्कार करीत असतो असा आक्षेप घेण्यांत येतो. संपत्तीवर नियंत्रण घालणें, तिचे स्वामित्वावर नियंत्रण घालणें हें चूक आहे. कारण त्यापासून अव्यवस्था माजेल अशी भीति सर्व परिग्रही समाजांत उत्पन्न होणें अगदीं साहजिक आहे. संपत्तीची व प्राप्तीची समान वांटणी करणें व्यर्थ आहे, त्यापासून सर्वजण सुखी होणार नाहीत असे आंकडे देऊन व आकांडतांडव करूनही काहीं ठिकाणीं सांगितलें जातें. परिग्रहव्यवस्था समाजांत नसेल, कर्तृत्वानें जें मिळेल त्यावर जर व्यक्तीचें स्वामित्व राहाणार नसेल तर प्रयत्नांना चालना राहाणार नाही, पराक्रमाला प्रेरणा राहाणार नाही असा धाक घालण्यांत येतो. शिवाय असें करणें म्हणजे मनुष्यस्वभाव लक्षांत न घेतां काहीं तरी एकांगी वागणें आहे अशी टीका होते. वास्तविक संपत्ति व स्वामित्व ह्या काहीं निरपेक्ष, निराकार दिक्कालातीत वस्तु नाहीत. युगायुगांचे ठायीं त्यांचें स्वरूप व तद्विषयक कल्पना बदलत आल्या आहेत. गुलाम मनुष्य खरा, पण वस्तुप्रमाणें त्यावर मालकाची मालकी ही व्यवस्था एके काळीं समाजांत होती. ज्यावर पूर्वी मालकी होती तेच आज मालक झाले आहेत. हा परक लक्षांत घेण्यासारखा आहे. कालच्या संपत्तीच्या कल्पना आज नाहीत, आजच्या उद्यां राहाणार नाहीत. सामाजिक व राजकीय संस्था या संपत्ति व स्वामित्व यांना जन्म देत असतात. त्याच त्यांचें पोषण करतात. सामाजिक व राजकीय संस्था बदलल्या, त्यांचे हेतु बदलले, त्यांचें कार्य बदललें तरी संपत्तिविषयक कल्पना अचल अगर अमर राहाव्यात असें म्हणणें गैर ठरेल. संपत्ति ही समाजानें जन्म दिलेली, समाजानें मानलेली आहे म्हणून आहे. ती एक सामाजिक वस्तुस्थिति आहे. माझी मिळकत मी माझी मानली तरी समाजानें ती माझी मानली तरच ती आहे. माझ्या मालकीची कल्पना व वस्तुस्थिति याप्रमाणें केवळ सामाजिक आहे, समाजमान्यतेवर तिचें अस्तित्व अवलंबून आहे. सामाजिक वस्तुस्थिति ही नेहमीं बदलत असते हा तिचा स्वभाव-धर्म आहे, म्हणून तीत बदल व्हावा हें म्हणण्यांत मनुष्यस्वभावविरुद्ध काहीं नाही,

इतिहासाला सोडून सांगितलें जातें असेंही नाही. बदललेल्या परिस्थितीला अनुरूप असा बदल संपत्तिविषयक कल्पनेंत व्हावा येवढीच अपेक्षा सांगणाराची असते.

हा बदल किती अवश्य आहे हें विद्यमान व्यवस्था किती अपुरी व किती अन्यायाची आहे हें पाहिलें म्हणजे सहज पटतें. आजची भांडवलशाहीव्यवस्था भीतीवर आधारलेली असल्यामुळें मनाचा मोकळेपणा कामगारांत राहात नाही व त्यांचें आयुष्य त्यांना विफल वाटतें, व्यर्थ वाटतें. प्राप्तीची विषम वांटणी होत असल्यामुळें श्रमांना योग्य तें मिळत नाही. कांहींना श्रम न करतां प्राप्ति होऊन ते समाजावर प्रभुत्व गाजवितात. सुखाची वांटणी विषम होऊन कांहीं चैनीत तर कांहींना खाण्याची भ्रान्त अशी परिस्थिति उत्पन्न होते. जगण्याला 'अवश्य येवढेंसुद्धा' होत असलेल्या वांटणीमुळें अनेकांना मिळत नाही. सर्व दृष्टीनें विद्यमान व्यवस्था अपुरी व अन्यायाची आहे. तिजबद्दल कोणालाही आतां प्रेम राहिलें नाही. 'भांडवलशाहीचा नाश होवो' हा आवाज सर्व देशांतील बहुसंख्यांक वंचित समाज सारखा काढीत आहे. या परिस्थितींत संपत्तीचे व स्वापित्वाचे कल्पनेंत आमूलाग्र बदल होणें व घडवून आणणें इष्ट आहे, नव्हे अपरिहार्य आहे. खाजगी मालकी यापुढें समाज धारणेचा धर्म राहूं शकत नाही. ती समाजाची धारणा करण्याऐवजीं समाजाचे तुकडे करीत आहे. जी मौलिक एकता व्यक्ति व समाज यांत पाहिजे ती खाजगी मालकीनें नष्ट केली आहे. तिनें समाजाचे संघटन न होतां विघटन होत आहे, नाश होत आहे. समाजधारणेसाठीं नव्या धर्माची आवश्यकता आहे. नवीं दैवतें आज पाहिजे आहेत, कारण जुनीं निष्फल ठरलीं आहेत; नवे मंत्र पाहिजे आहेत, कारण जुने स्फूर्ति देऊं शकत नाहीत. नवीं मूल्ये पाहिजे आहेत, कारण जुन्यांची किंमत शून्य झाली आहे. नव्या धर्मांत शास्त्र व श्रम हे जनतेचे श्रेयस् व प्रेयस् हित साधणारे ठरणार आहेत. यत्नदेव, श्रमदेव हें नवीन दैवत आहे. 'कष्टेविण दरिद्रता' ही नवी घोषणा आहे. श्रम व आराम यांत आतां कार्यकारण भाव आहे. सुख हें सर्वांचें साध्य पण श्रम ही त्याची साधना हा नवा संकल्प आहे. काय आहे, किती आहे हें पाहून माणसाची योग्यता आतां मोजली जाणार नाही; काय कार्य केलें यानें ती मोजली जाईल. जें जो मिळवील तें तो स्वश्रुमानें व त्यांत त्याचे कर्तृत्वाचा परिमल असेल, त्याचे गुणाची ती साक्ष असेल, समाजाला कांहीं देऊनच मग त्यानें कांहीं घेतलें याची त्यांत ग्वाही असेल. जें मिळेल तें जीवनविकासाला कधींच कमी पडणार नाही. जें अधिक कोठें मिळेल तें इतकें थोडें असेल की, त्यानें कोणावर प्रभाव टाकतां येणार नाही. जें मिळेल तें शोभा म्हणून कोणी मिरविणार नाही तर

त्याचा सदुपयोग होईल. समाज व व्यक्ति हे एका महान् कार्यात सहभागी आहेत, हा भाव उत्पन्न होऊन मौलिक एकता पुन्हा प्रस्थापित होईल. सामाजिक व्यवहारांत कार्यावर प्रतिष्ठा आधारलेली असल्याने गुणांनाच पूजास्थान मिळेल. आजचा संघर्ष लुप्त होऊन सहकार्यांचे स्वरसंमेलन समाजाचे जीवन संगीतांत ऐकू येईल. विविध-तेला विधायक क्षेत्र मिळेल. मनुष्य, मनुष्य म्हणून मान्यता पावेल. कोणी कुणाचे आश्रयाखाली राहाणार नाही. मन मारणारा मिथेपणा समाजांतून हद्दपार होईल. विचार, विवेक वाढेल, पण त्याने निष्क्रियता वाढणार नाही. प्राप्ति ही श्रमाची पुण्याई असल्यामुळे दारिद्र्य हे कष्टविन्मुखतेचे पाप ठरेल. यत्न हा देव व श्रमणे हा धर्म या योगाने नवीन अध्यात्मभाव उत्पन्न होईल. जीवनाचे व्याकरण नियम-बद्ध होवून सकर्मक कर्तरी प्रयोगाचे महत्त्व सर्वांना पटेल. आर्ष प्रयोगाचे नांवा-खाली कोणी अपवादभूत संपत्तीचे समर्थन करू शकणार नाही. ज्ञानयुक्त सेवाप्रधान कर्मयोग, श्रमयोग ही समाजगीता होईल. समाजहिताबद्दल अमर्याद आसक्ति व व्यक्तीचे आसक्तीला मर्यादा राहून उभयतांचे कल्याण करणारा नवा अनासक्तियोग प्रभावी ठरेल. सर्व सारखे म्हणून सर्व सुखी व म्हणून सर्व एकमेकांचे कल्याण इच्छि-तील. एवंगुणविशिष्ट समाज होण्यासाठी कोण विरोध करील ! ज्यांच्या जवळ नाही त्यांचे दारिद्र्य व दुःखच जाणार आहे; ज्यांच्या जवळ आहे त्यांचा तो डोक्यावरील बोजा गेल्याने मनांतील भीतीच जाणार आहे व दोघांनाही पुरेसे मिळून त्यांत स्थैर्य व न्याय राहून संरक्षण मिळेल.

: राज्य, राष्ट्र व जग :

कुठल्याही विषयाचा विचार दोन दृष्टींनीं होत असतो. एक तत्संबंधींचें शास्त्र व एक तत्संबंधींचा व्यवहार. राजकारणाचाही विचार दोन दृष्टींनीं करणें जरूर आहे. व त्याप्रमाणें आधुनिक राजकारणावर विचार करणारांनीं केला आहे. राजकारणांतील मीमांसक अगर शास्त्रीय वाजूना ज्यांत विचार होतो त्याला जर राज्यशास्त्र म्हटलें तर प्रत्यक्ष राज्यसंघटन, राज्याचीं कायें, त्यांतील संस्था यांचा विचार ज्यांत होईल त्याला राज्यव्यवहार—विचार अगर राज्यव्यवहार—स्मृति म्हणणें योग्य होईल. राज्यशास्त्रांत राज्याची उत्पत्ति, ऐतिहासिक व तात्विक यांचा विचार होईल. प्रभुत्व व त्याचें स्वरूप कसें असावें यांची चिकित्सा होईल. राज्याचें संघटन-स्वरूप कसें असावें व कोणत्या संघटनांत प्रभुत्वाचें अधिष्ठान कोठें असतें, राज्य-संघटनेचा हेतु काय असावा, त्या दृष्टीनें अवश्य अशी हक्कव्यवस्था काय असावी व कशी असावी, प्रभुत्वाची मर्यादा, स्वातंत्र्य व समता हे सर्व प्रश्न राज्यशास्त्रानें चर्चिले पाहिजेत. कायदे कशासाठीं, त्यांना कोणी मान्यता द्यावी, त्यांचा व नीतीचा संबंध, न्यायदानाचीं तत्त्वे यांचाही समावेश राज्यशास्त्रांतच झाला पाहिजे. विद्यमान राज्यें, विद्यमान राज्यव्यवस्थेचे नमुने, संयुक्त अगर एकमुखी राज्यें, घटनात्मक प्रश्न व परंपरा, राज्य करीत असलेलीं कायें संरक्षणात्मक व संवर्धक, विधिमंडळें व त्यांतील कार्यपद्धति, न्यायदानाची व्यवस्था, कार्यकारी व्यवस्था व तत्सम प्रश्नांची चर्चा राज्यव्यवहार विचारांत घेतो. राज्यशास्त्र तात्विक दृष्टीनें विचार करतें, तें करतांना विद्यमान संस्था व संघटना यांची चिकित्सा करील; त्यांचें पृथक्करण करून त्यामार्गे लपलेले भाव स्पष्ट करील, त्याचप्रमाणें इतिहासांत जमा झालेल्या घटना त्यांची तपासणी करील, त्यांची दखल घेईल. आजच्या संस्था या कांहीं एकदम उत्पन्न झाल्या नाहीत. त्यांतून जशा उद्यांच्या उत्पन्न होणार आहेत त्याच न्यायानें काल-च्यांतून आजच्या उत्पन्न झाल्या आहेत हेंही स्पष्ट आहे, याची दखल राज्यशास्त्र घेतें. राज्यशास्त्र हें सामाजिक शास्त्र असल्यामुळें त्यांत आग्रहीपणाला जागा नाही. झालेल्या

घटना, आलेले अनुभव, यांच्यांत तुलना करून, समालोचन करून कांहीं कार्य-कारणभाव शोधून, त्यांचा पडताळा घेऊन, राज्यशास्त्र कांहीं सिद्धांत काढीत असतें. विद्यमान शासनामध्यें या सिद्धांताचा आविष्कार किती झाला, कसा झाला हा राज्य-व्यवहारविचार पाहातो. राज्याचे अंतर्गत स्वरूपासंबंधीं जसे राज्यशास्त्रानें सिद्धांत काढले आहेत व ते काढावे हें जसे त्याचे विचारक्षेत्रांत येतें तसेंच राज्याराज्यांतील संबंधांत झालेले व होत असलेले व्यवहार व घटना यांचा विचार करून त्यांबाबत कांहीं सिद्धांत काढणें, त्यांचा विचार करणें हेंही त्याचे क्षेत्रांत येतें. राज्यांतील अंतर्गत संघटन कसें असावें याचा विचार तें जसें करतें त्याचप्रमाणें आंतरराष्ट्रीय संघटन कसें असावें याचाही विचार करतें. राज्यशास्त्र व्यक्तीपासून जगापर्यंत मनुष्यामनुष्यांत, त्यांच्या समूहासमूहांत होणाऱ्या व्यवहारांचा सिद्धांतिक दृष्टीनें विचार करतें.

आतांपर्यंतच्या लिखाणांत अंतर्गत दृष्टीनें राज्याचा विचार केला आहे. राज्य कसें व कसकसें अस्तित्वांत आलें अगर आलेलें असावें याबद्दल नाना मतें आहेत. राज्याचा आंतरराष्ट्रीय दृष्टीनें विचार करावयाचा तर या मतांचा थोडा परामर्श घेणें जरूर आहे. मानवसमाज कसा निर्माण झाला व त्यांत राजकीय भाव कसा निर्माण झाला हें विस्तारानें सांगण्याचा उद्देश नाही. प्रत्यक्ष जगाचे सुरवातीस काय घडलें याची नोंद नाही. जेथपासून नोंद आहे तेथपासून समाज ही संस्था आधींच अस्तित्वांत आलेली दिसते. कसें घडून आलेलें असावें याबाबत अनेक तर्क आहेत. कसें असावें याबद्दलही प्राचीन काळापासून अनेक आदर्श विचार-वंतांनीं समाजापुढें ठेवलेले आहेत. अॅरिस्टॉटल याचे मतें राज्य म्हणजे समाज. समाजाचें, व्यक्तीचें हितार्थ समाज आहे. व्यापक हिताचे दृष्टीनें विचार करणारा समाज म्हणजे राज्य. मनुष्यप्राणि एकाकी नाही व एकटा राहूं शकत नाही. संगति व सहवास हा त्याचा स्वभाव आहे. स्त्रीपुरुषसंयोग हा जीवनाचा आधार आहे. ती त्यांची प्रवृत्ति आहे. हे दोन एके ठिकाणीं आले म्हणजेच समाजाचे आयुष्यास सुरवात झाली. दोन माणसें एके ठिकाणीं आलीं म्हणजे कुणी तरी कोणाचें तरी ऐकलें पाहिजे, म्हणजे राज्याचे आयुष्यास सुरवास झाली. कुटुंबांत, कुटुंबांतस्थित बापाचा अधिकार, जमातींत, टोळींत पुढाऱ्याचा अधिकार, राज्यांत एकाचा अगर अनेकांचा अधिकार याप्रमाणें झालें. आज्ञा व आज्ञापालन ही व्यवस्था समाजाचे संरक्षणासाठीं अवश्य आहे. म्हणून राज्याची आवश्यकता भासून तें निर्माण झालें, संरक्षणासाठीं निर्माण झालें व संवर्धनासाठीं तें कायम राहिलें पाहिजे. कोणाच्या मतावर अगर मर्जीवर आधारलेला संकेत असें त्याचें स्वरूप नाही. राज्य हा मनुष्यांना स्वाभाविक असा

भाव आहे, ही एक नैसर्गिक संस्था आहे. मनुष्य जन्मतो तो मुळीं राज्यांतच. तो जन्मतःच त्याचा नागरिक असतो. या दृष्टीनें आधीं राज्य मग व्यक्ति असा क्रम लागतो. राज्य म्हणजे एक मोठें कुटुंब नव्हे तें एक संघटन आहे. प्रत्येक नागरिकाला राज्यकारभारांत भाग घेण्याचा अधिकार आहे. सर्वांचें हित साधणारी घटना तीच योग्य घटना होय. एका वर्गाचें अगर थोड्या लोकांचें हित पाहणारें राज्य अयोग्य, याप्रमाणें ऑरिस्टॉटलची विचारसरणी आहे. हॉब्सचें मत यापेक्षां अगदीं निराळें आहे. राज्याचें प्रभुत्व अमर्याद आहे. प्रत्येक समाजांत एक सत्ता अशी असली पाहिजे कीं, जिला मर्यादा नाही व जिचे सर्व ऐकतात व जी स्वतः कोणाचेंही ऐकत नाही. ही सत्ता ज्याचेजवळ तो प्रभु, त्याचेपेक्षां राज्यांत कोणी श्रेष्ठ नाही अगर बरोबरीनें हक्क सांगणाराही नाही. तो अनियंत्रित, अमर्याद, सत्ताधीश आहे. राज्यांतील प्रभुत्व या स्वरूपाचें असतें व तें योग्य आहे हें दाखविण्यासाठीं हॉब्सनें राजकीयसमाज कसा अस्तित्वांत आला याबद्दल एक विचारसरणी मांडली व तसें घडून आलें असें प्रतिपादिलें. जर कोणी शास्ता नसेल, सर्वांच्यावर हुकमत गाजविणारा नसेल तर मनुष्ये शांततेनें राहणार नाहीत. नित्य संघर्ष तेथें राहिल, वैर व भीति सर्वत्र वरचढ होतील; तेथें कायदा नाही, न्याय नाही, संपत्ति नाही म्हणजे राहूं शकत नाही. शांतता हवी अमते पण जीव अधिक प्रिय असतो. म्हणून सर्व मार्गांनीं ती संरक्षण करण्याचा प्रयत्न हेतो व असा प्रयत्न करणें नैसर्गिक आहे. शांतता पाहिजे असेल तर जे व जितके शांततेला विरोधक व विसंगत असतील ते व तितके नैसर्गिक हक्क मनुष्यानें सोडून दिले पाहिजेत. तसें करावयाचें म्हणजे सर्वांनीं विचार करून, ठरवून व जें ठरेल त्याप्रमाणें प्रामाणिकपणें वागूनच होणें शक्य आहे. जीवनसंरक्षणासाठीं याप्रमाणें होतें, कारण हीही एक मनुष्याची उपजत प्रवृत्ति आहे. परंतु येवढ्यानें भागत नाही. हें जें काहीं ठरलें असेल तें चालू राहाण्यासाठीं मनुष्यांचें वर्तन समाजहिताविरुद्ध न होतां त्यास अनुकूल व्हावें म्हणून कोणी तरी सर्वांना मर्यादित ठेवून त्यांवर हुकमत चालविण्यासाठीं अवश्य लागतो व तो सर्वांसाठीं असावा लागतो. यामाठीं समाजांतील लोकांनीं आपले नैसर्गिक हक्क सर्वांवर अधिकार चालविण्यासाठीं एकाचे अगर अनेकांचे स्वाधीन केले. प्रत्येकानें, बाकीच्यांनींही पण दिले म्हणून व त्याच शर्तीवर आपले हक्क वरीलप्रमाणें स्वाधीन केले. ज्यांना मिळाले तो प्रभु झाला. त्याची सत्ता म्हणजे राज्याचें प्रभुत्व, त्याशिवाय बाकी सर्व प्रजा झाले. संमतीनें सत्ता मिळाली, सार्वजनिक हितासाठीं मिळाली पण ती परत घेण्याचा अगर तिच्यांत कमीजास्त करण्याचा अधिकार कुणालाही नाही. तसें करणें म्हणजे

‘मूळ करारा’ विरुद्ध वागणें आहे. हा ‘प्रभु’ जें जें करील तें तें करण्याचा त्याला पूर्ण अधिकार आहे. तो करील तें कदाचित् गैरशिस्त असेल, पण गैरकायदा कधींच असणार नाही. नीतिविषयक विचार त्याचे कृत्याबद्दल अप्रस्तुत ठरतो. हत्ती दिल्या-नंतर अंकुशाबद्दल वाद घालणें इतकें तें हास्यास्पद आहे. या प्रभूचा कायदा म्हणजे सल्ला नव्हे, तो हुकूम आहे व अमान्य केल्यास प्रायश्चित्त अटळ आहे. जें कायद्याला मान्य तेंच बरोबर, जें कायद्यानें प्रतिबंधित केलें आहे तें चूक. कायदा प्रभूचा म्हणून पाळलाच पाहिजे. तो सयुक्तिक आहे म्हणून पाळला पाहिजे हा विचार अप्रस्तुत आहे व अनवश्यक आहे. जो नागरिक विरोध करील तो करारान्वयें अस्तित्वांत आलेला राजकीय समाज उलथून पाडीत असतो. जें संघटित झालें आहे तें विघटित व विलग करण्याचा प्रयत्न करित असतो. त्याचें वर्तन मूळ कराराविरुद्ध असतें. याप्रमाणें हॉब्सची विचारसरणी, राज्य्राचे, राजकीय समाजाचे उत्पत्तीबद्दल आहे.

हा ‘मूळ करार’ म्हणजे एक कल्पित कथा होय. तथापि हॉब्सनें तत्कालीन राज्यव्यवस्थेंतील राजाचें स्थान सर्वश्रेष्ठ करण्याकरितां आपला ग्रंथ [*Leviathan* ब्रह्मराक्षस] लिहिला राजा हा प्रभु व तें योग्य ठरविण्यासाठीं मूळ कराराची कथा निर्माण केली. हॉब्सचे राज्यप्रमीमांसेचा परिणाम झाला. पुढें इंग्लंडमध्ये १६८८ ची क्रांति होऊन एका राजाला काढून दुसरा पार्लमेंटनें आणला. प्रजेला, पार्लमेंटला या-प्रमाणें करण्याचा अधिकार आहे हें दाखविणें जरूर होतें. झालेल्या घटनेचें तात्त्विक समर्थन करणें जरूर होतें. तें लॉकेनें केलें. राजा हा परमेश्वराचा अंश आहे, त्याचे अधिकार परमेश्वरानें त्याला दिले आहेत, त्याचें प्रभुत्व अमर्याद आहे ही समाजांत प्रचल असलेली विचारसरणी हतबल करावयाची होती. राजा म्हणजे प्रभु, कदाचित् परमेश्वरानें निर्माण केला असेल, पण त्याचा अर्थ ती जागा, ती भूमिका त्यावर असलेला मनुष्य नव्हे, तो तेथें अचल नाही तें स्थान पवित्र आहे, स्थानापन्न व्यक्ति पवित्र नाही. गादी राहावी, राहिली पाहिजे पण वाटेल तसा वागणारा गादीवर ठेवावा हें चूक आहे. मुळारंभी कोणी शास्ता नव्हता, परंतु सर्वत्र अराजक होतें असें मात्र नाही. मनुष्याची उपजतबुद्धि, त्याला एकमेकाला दुखवूं नये, सर्व सारखे व स्वतंत्र आहों, कोणी कोणाचा जीव अगर स्वातंत्र्य हरण करावें हें योग्य होणार नाही असें सांगतें. कोणी या उपजत बुद्धीविरुद्ध या विवेकबुद्धीविरुद्ध वागेल तर त्याविरुद्ध वाटेल तो उपाय योज-ण्याचा प्रत्येकाला अधिकार आहे, प्रत्येकाला या नैसर्गिक हक्काची बजावणी कर-ण्याची सत्ता आहे. आपलें जीवित व वित्त यांचें संरक्षण करण्याचा त्यावर आक्रमण करणाराचा समाचार घेण्याचा व त्यावर अभिप्राय देऊन शिक्षा करण्याचाही प्रत्ये-

काला हक्क आहे. कुठलाही राजकीय समाज हा अधिकार असल्याशिवाय व्यक्तींचे जीवित व वित्त सुरक्षित ठेवू शकणार नाही. म्हणून जेथे जेथे व्यक्तींनी ही नैसर्गिक सत्ता व हक्क समाजाच्या हवाली केले आहेत व समाजाचे कायदे त्यांचे संरक्षण करीत आहेत तेथे तेथे राजकीय समाज आहे. व्यक्तींनी आपला व्यक्तिशः अभिप्राय देण्याचा व शिक्षा करण्याचा हक्क समाजाला दिल्याने, समाज कांहीं ठराविक नियमान्वये जे सर्वाना सारखे आहे, हे काम तिऱ्हाईत [umpire] या नात्याने करीत असतो. व्यक्तींनी हक्क दिले, पण कायमचे नाहीत व ठराविक बाबतीतच दिले आहेत. जो या समाजाचा फायदा घेईल, तो 'मूळ कराराचा' पक्षकार होतो. मूळ करारांत निवाडा देण्याचे काम तिऱ्हाईत म्हणून समाज करतो. जर राजाचे अधिकार अमर्याद मानले, त्याला सर्वश्रेष्ठ मानले तर त्याच्यांत व प्रजेत उत्पन्न होणाऱ्या वादांचा निकाल लावण्यास कोणी तिऱ्हाईत अधिकारयुक्त निवाडा देण्यास राहात नाही. असा तिऱ्हाईत नसेल तर तो राजकीय समाज नाही. मग त्याचे अभावी समाजांत अराजक असणार, 'निसर्गावस्था' असणार. ज्या अर्थी राजकीय समाज आहे त्याअर्थी राजा व प्रजा यांच्यांतील निवाडा करणारा तिऱ्हाईत ही भूमिका समाजाला दिली पाहिजे. म्हणजेच राजा सर्व श्रेष्ठ नाही, त्याचे अधिकार अमर्याद नाहीत. तो सर्वश्रेष्ठ असेल तर राजकीय समाज नाही आणि राजकीय समाज तर आहे. याचा अर्थच तो सर्वश्रेष्ठ असणे शक्य नाही. लोकेचे मते बहुसंख्याकांनी अधिकार चालवावा हे व्यवहार्य आहे व त्याप्रमाणे होत आहे. त्यांचा अधिकार म्हणजे सर्वांचा अधिकार असाच त्याचा अर्थ आहे. तथापि, राज्याची सत्ता मग ती कुणीही वापरो, तिचे अधिष्ठान कोठेही असो, अमर्याद नाही. राज्याचे हेतूने ती मर्यादित आहे. सामाजिक भांडबलावर काढलेल्या कंपन्यांना जसे त्यांचे घोषित हेतूला विसंगत असे कांहीं करता येत नाही, तशीच स्थिति राज्याची आहे. विधिमंडळाचा अधिकार श्रेष्ठ आहे व राज्यसत्ता आहे तो तोंपर्यंत तो आहे. मूळ करारांत दिलेले अधिकार जोंपर्यंत संरक्षण मिळत आहे तोंपर्यंतच आहेत. ते बंद झाले अगर अशक्य झाले अगर अधिकारांचा दुरुपयोग झाला तर ते रद्द होतात. राज्यसत्तेचे स्वरूप कसेही असो, प्रत्येक समाजाला आत्मसंरक्षणाचा हक्क आहे व तो सर्वश्रेष्ठ आहे. कारण समाज हा राज्यसत्तेपेक्षा [Government] श्रेष्ठ; समाजच संपला, विखुरला तर राज्यसत्ता आपोआप लोपते. पण राज्यसत्ता लोपली तरी समाज संपुष्टांत येत नाही. म्हणून राज्यसत्तेत बदल घडवून आणणे शक्य आहे. मूळ करारांत राजकीय समाज व्हावा म्हणून अधिकारत्यागाला व्यक्तींनी मान्यता दिली. याचा अर्थ अधिकाराचे अधिष्ठान, राज्य

अमुकच स्वरूपाचें असलें पाहिजे असा नाहीं. राजकीय संस्था, राज्यसत्ता निरनि-
राळ्या स्वरूपाच्या असूं शकतील. करारानें फक्त राज्य असवें येवढेंच बंधन कायमचें
व निरंतर आहे. तेवढा भाग बदलतां येणार नाहीं. राज्यसत्तेचा अधिकार दिक्-
कालातीत नाहीं. परिस्थितीप्रमाणें तो कमीजास्त होईल, त्याचें स्वरूप बदलेल. राजा
'ईश्वरी' अंश मानला अगर त्याला जगाचा मूळ पुरुष आदाम याचा वारस
म्हणून अधिकार मानला तरी अधिकाराचा दुरुपयोग झाला, सरकार असह्य झालें
म्हणजे जनता तें सहन करणार नाहीं हें निश्चित आहे. राज्याचे प्रभुत्वाबद्दल कांहीही
मीमांसा लावली तरी जनतेच्या या वर्तनांत फरक पडणार नाहीं.

सर्व सत्ताधीश राज्य हेंच मूळ करारांतून निघतें असें हॉब्सचें म्हणणें, तर मर्या-
दित प्रभुत्व असलेलें सदनशीर राज्य त्यांतून निघतें असें लॉकचें म्हणणें. कायदेशीर
म्हणून योग्य असें एक म्हणतो तर योग्य म्हणून कायदेशीर असें दुसरा म्हणतो. या
मूळ कराराचे कल्पनेचा परिणाम तिसऱ्या तऱ्हेनें रूसोचे विचारसरणींत दिसून येतो.
करारानें समाज व सार्वजनिक सत्ता निर्माण झाली. लोकांनीं तिला अधिकार दिले,
पण प्रत्येक व्यक्ति करारानंतरही स्वतंत्र राहिली व स्वतःशिवाय कोणाचें ऐकण्याचें पण
कारण तिला नाहीं अशी रूसोची विचारसरणी आहे. सर्वांनीं आपलें अधिकार
दिलें; पण एकाला अगर अनेकांना नव्हे तर सर्व समाजाला दिलें. आपल्यापैकीं
प्रत्येकजण आपलें तनमन समाइकींत देतो. सार्वजनिक बुद्धि (General will) चे प्रभु-
त्वाखालीं, नेतृत्वाखालीं ती समाइकी आहे आणि या समाइकींतून प्रत्येकजण त्या
सार्वजनिक बुद्धीचा अविभाज्य भाग या नात्यानें घेतो. ” समाजांतील प्रत्येक
व्यक्तीला प्रभुत्वांत भाग आहे म्हणून ती 'नागरिक' आहे. राज्यानें केलेले कायदे
'प्रजाजन' म्हणून तो पाळतो. जो या समाजाचें प्रभुत्व दर्शविणाऱ्या सार्वजनिक
बुद्धीचे विरुद्ध जाईल, त्याला सर्व समाज आज्ञा पाळण्यास भाग पाडील, म्हणजेच
त्याला स्वतंत्र होण्यासाठीं त्याचेवर सक्ति करण्यांत येईल. समाजाचें प्रभुत्व अदेय
आहे, अविभाज्य आहे. सार्वजनिक बुद्धि यथार्थ असेल तर ती अप्रमादी व अचूक
आहे. सर्वांचें प्रभुत्व म्हणून तें अन्यायी असणारच नाहीं. जो सर्वांसाठीं असेल
तोच कायदा. राज्यांत कोणतीही विशिष्ट सत्ता श्रेष्ठ नाहीं. विधिमंडळ हें प्रभुत्वपूर्ण
अशा समाजाचें सेवक आहे. सरकार अगर राज्यसत्ता हें प्रभु नाहीं तर समाज-
रूपी प्रभु व व्यक्तिरूपी त्याचे प्रजाजन यांच्यातील मध्यस्त आहे. त्याला कायदे
करण्याचा अधिकार नाहीं व हा प्रभु प्रत्यक्ष कारभार करूं शकत नाहीं. प्रत्येक
वेळेस सर्व समाजानें जमून ठरवावयाचें हें अशक्य आहे. राज्यसत्ता मग प्रबल होते

व समाजाचे प्रभुत्वावर हक्क सांगते. तसें झालें म्हणजे मूळ करार मोडतो. रूसोच्या सामाजिक, कराराचा (Social contract) हा सारांश आहे. सर्व लोकांनीं एके ठिकाणीं येऊन कारभार पाहावयाचा, कायदे करावयाचे सर्वांनीं प्रत्यक्ष भाग घ्यावयाचा हें आधुनिक राज्यांतून अशक्य आहे. सर्व समाज जमला म्हणजे सरकार अगर राज्यसत्ता (Government) तहकूब ठेवली जाते. कारण मुख्य मालक जातीनें हजर असतो. प्रतिनिधिद्वारां मालकानें हें काम करणें म्हणजे कांहीं तरी थातुरमातुर प्रकार आहे. त्यांना संपूर्ण मुक्त्यारी सर्व सत्ता असणार नाहीं; शिवाय त्यांनीं केलेल्या कार्याला मान्यतेची जरूरी राहतेच. इंग्लंडमध्ये जनता पार्लमेंट निवडून देते पण तिचें गुलाम होते, खंर स्वातंत्र्य तेथें नांदत नाहीं. समाजाची खरीखुरी सार्वजनिक अगर सामुदायिक बुद्धि काम करीत नसल्यानें जे विद्यमान कायदे आहेत ते खंरखुरे कायदे नाहींत; कारण यच्चयावत् समाजानें ते केले नाहींत. आधुनिक राज्यांतील हे दोष कसे टाळावे हें मात्र रूसोनें सांगितलें नाहीं. प्रतिनिधिक व्यवस्था हीच एक तोड यावर आहे हें त्याला मान्य नव्हतें. सरकार अगर राज्यसत्ता ही कांहीं करारानें निर्माण होत नाहीं, तर प्रभुत्वपूर्ण समाजानें ती निर्माण केलेली असते. सामाजिक करारसुद्धां कुणी राजा व लोक यांच्यामध्ये झालेला नाहीं. कराराला कोणी तिन्हाइतानें मान्यता दिलेली नाहीं. एका अर्थानें तो नैसर्गिक आहे. कारण नैसर्गिक अगर उपजत बुद्धीनें लोकांनीं तो अस्तित्वांत आणला. जो एकदां करार झाला त्यांत सर्व जनतेचे हक्क समाविष्ट झालेले आहेत, प्रभुत्व अर्पण आहे, पण अधिकार कारभार चालविण्याचा अधिकार देय आहे. प्रसंगां हा अधिकार सर्वाधिकारी नेमून चालविला गेला तरी रूसोला हें अमान्य नव्हतें.

रूसोच्या विचारसरणींत दोष असतील, विसंगति असेल, पण रूसोचे विचारसरणीचा मुख्य परिणाम जो सर्व युरोपभर झाला तो डोळ्यांआड करतां येत नाहीं. सर्व मनुष्ये जन्मानें स्वतंत्र व सारखीं आहेत. राज्यांतील प्रभुत्व हें जनतेचा सामुदायिक वारसा व हक्क आहे. राज्यांतील कायदे म्हणजे जनतेच्या सामुदायिक सार्वजनिक बुद्धीचें प्रतिबिम्ब असलें पाहिजे, ही महान् तर्क त्याच्या विचारसरणींतून निघाली व त्यांचा परिणाम युरोपचे राजकारणावर युगप्रवर्तक ठरला. फ्रेंच राज्यक्रांतीच्या सुरवातीचा 'मानवी हक्कांचा जाहीरनामा' त्याच्या विचारसरणीवर बराच आधारलेला आहे. घटनाभूत मानवीहक्कांच्या घोषणा, जनतेचें प्रभुत्व सांगण्याची प्रथा सुरू होण्याला कारण रूसोची विचारसरणी आहे हें अमान्य करतां येत नाहीं. राजकीय तत्त्वज्ञान व राज्यशास्त्र सिद्धांत हे कांहीं लेखकांचे पुस्तकांत पडून राहात नाहींत.

त्यांचा परिणाम राज्यकारभारावर, राज्याच्या कार्यावर होत असतो. राज्य कसे अस्तित्वांत आलें, राजकीय समाज कसा अस्तित्वांत आला याबाबतचे विचार लॉकेनंतर इंग्लंडमध्ये थांबले नाहीत. प्रसिद्ध कायदेपंडित ब्लॅकस्टोनने समाज 'निसर्गावस्थेंत' होता ही गोष्ट अमान्य केली. कांहीं करारमदार होऊन समाज अस्तित्वांत आला ही कथा त्यानें अमान्य केली. समाजाचा घटक व्यक्ति नव्हे, कुटुंब आहे व मनुष्यांचा संगति-प्रिय स्वभाव लक्षांत घेतां समाजाशिवाय राहाणें त्याला अशक्य होतें, म्हणून समाज निर्माण झाला असें प्रतिपादिलें. "प्रत्येक राज्यव्यवस्थेंत सर्वश्रेष्ठ, अप्रतिकार्य, अनियंत्रित असा अधिकार कोणाला तरी असतो व असला पाहिजे व त्याचे ठिकाणीं प्रभुत्वाचे हक्क समाविष्ट झालेले असतात." हा अधिकार इंग्लंडमध्ये पार्लमेंटला आहे असें ब्लॅकस्टोनचें म्हणणें आहे. "जें पार्लमेंट करील अगर करतें तें कोणालाही या जगांत अन्यथा करतां येणार नाही." ब्लॅकस्टोननें लॉकेच्या तत्त्वप्रणालीवर आपली विचारसरणी कांही अंशांनीं उभारली. तथापि मूळ करार वैचारिक दृष्टीनें अर्थशून्य करण्याचें कार्य ह्यूमनें केलें. फ्रान्समध्ये रूसोचे विचारसरणीनें क्रांतिकारकांचे विचार भारले होते व फ्रान्सची राजकीय परिस्थितिपण रूसोचे विचारसरणीला उपयुक्त भूमि ठरली. इंग्लंडमध्ये राजकीय परिस्थिति इ. स. १६८८ नंतर स्थिर स्वरूपाची होती म्हणून व झालेल्या क्रांतीचें समर्थन करावयाचें होतें म्हणून एक विशिष्ट विचारसरणी लॉकेनें प्रतिपादिली. लॉकेचे विचारसरणींतील अनेक हेत्वाभास ह्यूमनें स्पष्ट केले. ह्यूमचें म्हणणें कीं, मनुष्ये विवेकबुद्धीनें वागतात हा सिद्धान्त निरपेक्ष नाही. विवेकाच्या कल्पनेंत असलेला घोटाळा त्यानें स्पष्ट केला. विवेकानें वागणें म्हणजे कार्यकारणभाव लक्षांत घेऊन वागणें. अमुक एक असेल तर अमुक परिणाम होईल याचा अर्थ जें गृहीत प्रमेय आहे तें सिद्ध झालें असें नाही व त्याजबरोबर जें अनुमान परिणामस्वरूपी म्हणून काढलें तेंही इष्ट आहे असें नव्हे. दोन कल्पनांची तुलना करून अगर एकापासून दुसरी निघते येवढें म्हटल्यानें सर्व सिद्ध झालें असें होत नाही. भौतिक शास्त्रांतील कार्यकारणभाव जास्त नियमित, निश्चित असतो तशी गोष्ट सामाजिक शास्त्रांत नाही. अमुक परिस्थितींत माणसें असतील तर अमुक रीतीनें वागतीलच असा ठाम सिद्धान्त सांगणें अयोग्य आहे. अमुक एक गोष्ट योग्य आहे अगर इष्ट आहे याचा अर्थ ती विवेकानें तशी ठरविली, कार्यकारणाचा विचार केला म्हणून तशी ठरली असा नाही तर ती मनुष्याला तशी वाटते, तसा अनुभव त्याला येतो. म्हणजे त्याचा तो अभिप्राय (Judgement) आहे, विवेक (Reason) नाही. विवेक फक्त कोणत्या मार्गानें गेलें असतां इष्ट तें मिळेल अगर अनिष्ट ते

टळेल हें सांगतो. जो परिणाम असेल त्याचा विवेकाशी संबंध नाही. चांगला अगर वाईट हें व्यक्ति अभिप्राय देऊन ठरविते. अमुक गोष्ट योग्य, न्याय्य अगर उपयुक्त हा अभिप्राय आहे, अमुक गोष्टीपासून अमुक गोष्ट निघते हा कार्यकारणभाव आहे, अनुमान काढणें हा विवेक आहे, या तीन क्रिया निरनिराळ्या आहेत व तशा स्पष्ट केल्या पाहिजेत. अभिप्राय हा मनुष्यांच्या अनुभवांवर, प्रवृत्तींवर अवलंबून असतो. विवेक व कार्यकारणभाव, हे निरपेक्ष अगर निश्चित असूंच शकत नाहीत. पुष्कळ वेळां अनुमानाप्रमाणें घडतें, कार्यकारणभाव दिसून येतो म्हणून ते अनिवार्य आहे अगर अवश्य आहे, असें सिद्ध होत नाही. उलट असू शकेल व होतेही. कांहीं गोष्टी होतात म्हणून गृहीत धरून त्यांना संकेत मानून समाज चालतो. भाषा जशी समाजाची मनुष्य स्वीकारतो तसेंच हे संकेत स्वीकारतो. त्याचे स्वहिताचे विरुद्ध असल्यास तो ते बदलील, मानणार नाही. असे संकेत समाजांत पाहिजेत हें मान्य, पण ते “नैसर्गिक” आहेत अगर ती शाश्वत तत्वे आहेत हें खरें नाही. निसर्गनियम व समाज यांतील संगतीवर आधारलेले तत्त्वज्ञान या विचारसरणीनें निष्फळ ठरविलें. नैसर्गिक हक्क, नैसर्गिक न्याय वगैरे कल्पनांवर आधारलेली मीमांसा या विचारसरणीनें डळमळली. समाजांत माणसें स्वहिताचे दृष्टीनें अगर समाजांत स्वास्थ्य राहावें म्हणून केलेले संकेताचे दृष्टीनें बहुशः वागतात, पण हे संकेत निरंतर व निरपेक्ष नाहीत. ह्यूमच्या या ‘अतितात्त्विक’ विचारसरणीनें विध्वंसक काम केलें, विधायक अशी राज्यविषयक मीमांसा त्यानें सांगितली नाही असा त्याचेविरुद्ध आक्षेप आहे.

मॉन्टेस्क्युनें विवेकबुद्धि, नैसर्गिक न्याय, करार वगैरे कल्पना स्वीकारल्या, पण एकंदरीत त्याचे विचारसरणींत कराराला त्यानें दुर्लक्षिलें हें स्पष्ट दिसून येतें. त्याचे विचारसरणींत देश, काल, परिस्थिति याला त्यानें महत्त्व दिलें आहे. राजकारण हे कांहीं कल्पनेचे खेळ नव्हेत. राजकारणाचा संबंध चालत्या बोलत्या, बुद्धि व भावना असणाऱ्या मनुष्यांशीं असतो. म्हणून ज्या घटना घडल्या आहेत त्यांचा परामर्ष घेऊनच कांहीं सिद्धांत मांडले पाहिजेत. देशाची भौगोलिक स्थिति ही सुद्धा देशांतील लोकांच्या प्रवृत्तीवर परिणाम करित असतें. देशांतील कायदे व देशांतील राज्यसत्तेचें स्वरूप हे कांहीं निरपेक्ष स्वयंसिद्ध अशा सिद्धांतावर आधारलें नसून त्या त्या देशांतील परिस्थिति, परंपरा वगैरे गोष्टींचा तो परिणाम असतो. “वस्तूंच्या स्वभावधर्मातून निघणारे आवश्यक संबंध म्हणजे कायदा” अशी कायद्याची त्यानें व्याख्या केली आहे. भौतिक शास्त्रांत आवश्यक संबंध म्हणजे वस्तूंचें सारखें वर्तन. उदाहरणार्थ,

एखादा पदार्थ वर फेकला की तो खाली जमिनीवर पडतो. सर्व पदार्थांचे वर्तन याप्रमाणे होतें. समाजांत कायदा हा सर्वांचे सारखे वर्तन असावे, एक नमुना अगर प्रमाण की ज्याला धरून सर्वांनी वागावे म्हणून आहे. अज्ञानाने अगर अतिशिष्टपणाने काहीं तसे वागणार नाहीत, विचारस्वातंत्र्य, क्रियास्वातंत्र्य यांचे नांवांखाली काहीं वागणार नाहीत; तथापि, सर्वसामान्यपणे लोकांनी तसे वागावे हा त्याचा हेतु आहे. कायदा झाला म्हणजे योग्य कोणते अगर अयोग्य कोणते कळतें असें मात्र नाही. योग्यायोग्यतेच्या कल्पना कायद्याचे आधी असतात. निसर्गानेच या कल्पना निर्माण केलेल्या असतात. समाजांत सर्वच वावती! कायदा नसतो तरीसुद्धां अमुक एक गोष्ट अयोग्य झाली, अन्यायाची झाली असें समाज म्हणतो, तें कशाचे आधारें? समाजांत, मनुष्यांत एक उपजत बुद्धि असते व ती विवेकपूर्ण असते. तिला अनुसरून हें योग्य कीं अयोग्य हें मनुष्य ठरवीत असतो. ही विवेकबुद्धि देशकालपरिस्थितीप्रमाणें कायद्यांत प्रतिबिंबित होत असते. अॅरिस्टॉटल व बॉडीनप्रमाणें समाजांतील कायदे, समाजांतील संस्था, संकेत व परिस्थिति यांना अनुसरून असले पाहिजेत. चालीरीती व परंपरा योग्य कारणाशिवाय समाजांत उत्पन्न होत नाहीत. म्हणून प्रत्येक समाजानें परिस्थितीचें योग्य आकलन करून कायदे केले पाहिजेत. कांहीं तरी निरपेक्ष तात्त्विक अशा कल्पना डोळ्यांपुढें ठेवून कायदा करणे योग्य होणार नाही. सारासार विचारबुद्धीनें तुलनात्मक पद्धतीनें राजकीय तत्त्वज्ञानाकडे पाहण्याची प्रथम सुरवात बॉडीननें केली. परिस्थितीप्रमाणें समाजांतील संस्था बनतात व बदलतात व तसें घडवून आणण्याचा जनतेला हक्क आहे. लोक राजकारण करण्याला लायक नसतात, या आक्षेपाला त्यानें स्पष्ट उत्तर दिलें आहे. लायकीची जरूरी नाही, लोक राजकारणांत लक्ष घालीत असले म्हणजे पुरे. अनुभव व विचारविनिमय या साधनांनीं चुका दुरुस्त होतात व योग्य तें घडून येतें. जुन्या घटनांचें संशोधन करून ऐतिहासिक दृष्टीनें राजकारणाचे अभ्यासाकडे पाहण्याचें महत्त्व त्यानें ओळखिले म्हणूनच कराराचे कल्पनेला त्यानें महत्त्व दिलें नाही.

रुसोनें आपल्या विचारसरणींत समाजाला नैतिक प्रतिष्ठा दिली होती, त्याचे बदल दृढ श्रद्धा उपन्न केली होती. ह्यूमचे विचारसरणींत सर्वत्र स्वहिताचा पुरस्कार दिसत होता. भावनांचे मागेसुद्धां स्वहितच प्रभावी असतें असें त्याचे विचारसरणीतून निघत होतें. धर्म, नीतिशास्त्र, परंपरा या सर्वांविरुद्ध त्याची विचारसरणी होती. पण तिचा परिणाम न होतां उलट फ्रेंच क्रांतीनें परंपरा, धर्म, नीतिमत्ता यांबाबतचा आदर इंग्लंडमध्ये अधिक जागृत झाला. परंपरेचा पुरस्कार बर्कहत्तका कोणी केला

नाहीं. प्रथम अतितार्किकपणा याविरुद्ध त्याची विचारसरणी आहे. “मानसिक व सामाजिक शास्त्रांत शब्दांच्या व्याख्या असणें जरूर आहे. तथापि, सारासारविचारानें व्याख्या करण्याचे कामी थोडी दक्षताच घ्यावी.” स्वतः त्याचे विचारसरणीत यामुळे त्रिसंगति दिसून येते. आयर्लेडमधील जुलमी कायद्यांचा निषेध करतांना त्यानें सांगितलं, “देशांतील यच्चयावत् लोकांविरुद्ध असणारा कायदा योग्य व विवेकपूर्ण असू शकत नाही आणि म्हणून त्याला अधिकारही नाही. राज्यसत्तेचें स्वरूप कसेही असो, लोक हेच ग्येरे कायदे करण्याचे अधिकारी आहेत; प्रत्यक्ष कायदा करणारा एक असो अगर अनेक असात, कायदा करण्याची सत्ता अखेरची लोकांची आहे व त्यांची संमति असल तरच तो कायदा होईल.” तथापि सर्व लोकांनासुद्धां समाजाविरुद्ध कायदा करण्याचा अधिकार नाही असें त्याचें मत होतें. फ्रेंच क्रांतीनंतर झालेल्या घटनांमुळे त्याचे विचारसरणीत निराळा दृष्टिकोन दिसून येतो. “जर राजकीय समाज हा कांहीं संकेत ठरून अस्तित्वांत आला असेल तर ते संकेत समाजाला शिरोधार्य असले पाहिजेत. कोणा व्यक्तीला त्याविरुद्ध हक्क सांगतां येणार नाही. न्याय मिळावा म्हणून स्वतः प्रत्येक गोष्टीवर अभिप्राय देण्याचा हक्क व्यक्ति सोडून देते, कांहीं स्वातंत्र्य सुरक्षितपणें राहील म्हणून सर्वच सर्व विश्वासानें व्यक्ति बहाल करते.” प्रत्यक्ष सामाजिक करार झाला की नाही हें कोणी सांगू शकत नाही असें म्हणून समाजांतील कांहीं संकेत हे सनातन आहेत, पवित्र आहेत व त्यांना कोणीही हात लावतां कामा नये असें त्याचें मत होतें. पण हे संकेत कोणते हें त्यानें सांगितलें नाही. कदाचित् संपत्ति, धर्म व घटनेंतील प्रमुख भाग हे ते असावेत. तथापि हे संकेत कांहीं निसर्गापासून निर्माण झाले नाहीत अगर मनुष्य स्वभावांतच ते आहेत असेंही नाही हें त्याला मान्य होतें. परंपरेनें व दीर्घकालीन वहिवाटीनें समाज, राजकीय समाज झालेला असतो. “निसर्गावस्थेंत लोक अशी कांहीं वस्तु नाही, केवळ माणसें जमली म्हणजे त्यांना सामुदायिक असा भाव अगर अस्तित्व येतें असे नाही. लोक या कल्पनेमागे संघ ही कल्पना आहे. ही कल्पना सर्वेस्वी कृत्रिम आहे व म्हणून ती कांहीं समजुतीनें, कांहीं संकेतांनैच उत्पन्न होते. हे संकेत काय आहेत हें त्या समाजाचे स्वरूपावरून ठरविलें जातें.” अज्ञात कालापासून हा समाज चालत आलेला आहे. वहिवाटीवर त्याचा अधिकार उभारलेला आहे. संपत्ति, सत्ता, शासन या सर्वांवर जास्त अधिकार वहिवाटीनेंच सांगतां येतील. राष्ट्र ही कांहीं लहानशा क्षेत्राबाबतची कल्पना नाही अगर क्षणभर जमलेला मनुष्यांचा जमाव नाही. ती एक अविरत व अनंत काल सातत्यानें राहाणारी कल्पना आहे. ती क्षणिक अगर

स्थानिक नाही, व्यापक व चिरायु आहे. क्षणासाठी यांत कोणी येत नाही, भावना-वश होऊन यांत कोणी येत नाही. विचार करून अनंत काल व अनंत पिढ्यासाठी हा निर्णय घेतला गेलेला आहे. देशकालपरिस्थितीप्रमाणे समाजाची घटना घडत आलेली आहे. व्यक्ति मूर्ख आहे, समूह अविचाराने वागतो तेव्हा मूर्ख असतो, पण मनुष्यजात शहाणी आहे व वेळ मिळाला म्हणजे विचार करून योग्य तेंच करते. सर्व माणसे सारखी आहेत हे खोटे आहे. समाजधारणेसाठी विषमता व विविधता जरूर आहेत. व्यक्तिहिताचे कल्पनेवर समाज आधारलेला नाही. कुटुंब व शेजार याबद्दल असलेल्या प्रेमांतून देशप्रेम, राष्ट्रभक्ति निर्माण झालेली असते. मनुष्याची ही साहजिक प्रवृत्ति झालेली असते. परंपरागत कर्तव्य करण्याची बुद्धि व समानांचे आपण एक भाग आहेत ही जाणीव या योगाने समाज टिकत असतो. परंपरागत संस्था व कर्तव्ये नसतील तर समाज टिकणार नाही. या संस्था कोणीं एकांनी निर्माण केलेल्या नाहीत, त्या वाढत वाढत आल्या आहेत व प्रभावी आहेत. जुन्या संस्था म्हणजे अनुभवांचा सांठा असतो, समाजाला त्यांचा परिचय असतो. त्या आदरांचे स्थान असतात. वाटेल त्याने उठावे व लोकांचे नांवावर, नैसर्गिक हक्काचे नांवावर त्यांचेवर हल्ला करावा हे वेडेपणाचे आहे, घातुक आहे. समाजघटनेत समाजाच्या संस्थांत अवश्य तो बदल करावा हे त्यांतूनच दिसून येत असते. धुरंधर मुसद्दी योग्य बदल घडवून समाजधारणा टिकवीत असतात. मनुष्याची प्रतिष्ठा, रीतीरिवाज, परंपरा व समाजांतील स्थान यांवर आहे. संस्कृति व सुधारणा हा समाजाचा ठेवा आहे व समाजांत राहण्याने व्यक्तीला तो मिळणार असतो. ज्ञान, कला, नैतिक आदर्श या सर्वांचा पाठीराखा समाज व सामाजिक परंपरा या आहेत. समाजाचे नियंत्रण म्हणजे अडचण नव्हे, तर ते स्वातंत्र्याचे प्रवेशद्वार आहे. “होय, समाज हा एक करार आहे. पण राज्य कॉफी, तंबाखू, लवंगा वेलदोडे यांचा व्यापार करण्याची भागीदारी नाही, की जी वाटेल तेव्हा रद्द करता येईल. ही एक आदरणीय भागीदारी आहे. क्षणभंगुर नफ्यासाठी अगर क्षणिक कालासाठी ही नाही. सर्व शास्त्रे, सर्व कला, सर्व सद्गुण, सर्व कांहीं श्रेष्ठ यांतील ही भागीदारी आहे. ज्यासाठी ही भागीदारी आहे ते एका निधीत प्राप्त होत नाही म्हणून जे विद्यमान आहेत त्यांच्यां-तील ही भागीदारी नसून जे मृत व विद्यमान व जे जन्मावयाचे आहेत या सर्वांत ही भागीदारी आहे. विशिष्ट समाजांतील करार हा त्या अनंत मानवी समाजाचे करारांतील एक कलम आहे व यामुळे दृश्य व अदृश्य जग, लघु व महान् आत्मे एकमेकाला जोडले जाऊन दृढ प्रतिशेने निर्धारित झालेल्या योजनेप्रमाणे जगांतील सर्व नैतिक व भौतिक विचार नियत केलेल्या भूमिकेवर राहून वागत आहेत.”

“तसा कांहीं असाधारण व बिकट प्रसंग नसतांना केवळ मूलभूत हक्क, नैसर्गिक हक्क आहे म्हणून शासनसंस्थेची पाळेमुळे उखडून टाकणे योग्य नाही. जनतेच्या सार्वभौमत्वासाठी अगर प्रभुत्वासाठी याची जरूरी नाही. केवळ माणसे माजल्याने ते ‘लोक’ या संज्ञेला पात्र ठरत नाहीत. जी संघभावना त्यांत आहे ती कृत्रिम आहे म्हणून ती उत्पन्न होऊन दृढ होण्यास वेळ लागतो. राष्ट्र मोडणे सोपे, घडवून आणणे कठीण आहे. आगि बदल तरी बहुमताचे जोरावर घडवून आणणार. बहु-मताला बाकींच्यावर बंधन घालण्याचा काय अधिकार आहे? बहुमत म्हणजे राष्ट्राचे मत मानणे ही एक आणखी चुकीची समजूत आहे. कृत्रिम सत्तेवर व चुकीच्या कल्पनेवर कायदा आधारून चालणार नाही. जर परंपरा व वहिवाट यांना कांहीं किंमत नाही, कांहीं अधिकार नाही तर आज जे ‘गुंड व पुंड’ क्रांतीच्या गर्जना करीत आहेत त्यांना फ्रान्सच्या भूमीवर हक्क सांगण्याचा काय अधिकार आहे?”

फ्रान्सच्या क्रांतीमागील विचारसरणा भ्रममूलक आहे असे त्यांचे स्पष्ट मत होतें. अनेक प्रसंगी लोक परंपरेला, वहिवाटीला योग्य आहे म्हणून मानीत नाहीत तर भीतीमुळे मानतात, अज्ञाताबद्दल धास्ती वाटते म्हणून आहे ते वाईट असले तरी चालवून घेतात. जेव्हां ते परंपरा तोडून, वहिवाट सोडून वागू लागतात तेव्हां त्याचा अर्थ जे आहे ते केवळ अपुरे व अमान्य आहे येवढेच नव्हे, तर असह्य झालेले आहे असाच असतो. परंतु बर्कने त्याचा विचारच केला नाही. राज्य ही एक पवित्र वस्तु मानून त्याची प्रतिष्ठा त्याने वाढविली. समाज, सरकार व राज्य या वास्तविक तीन पृथक् कल्पना अगर भाव आहेत. बर्कने ‘राज्य’ याला सर्व संस्कृतींचे, सुधारणांचे विश्वस्त बनविले. फ्रान्समधील क्रांतिकारक राज्यसत्ता उलथून पाडून, फ्रेंच समाजाचा द्रोह करून सर्व संस्कृति व सर्व सुधारणांचा नाश करीत आहेत हे त्याला दाखवावयाचे होतें. राजकारणांतील स्थायी भाव म्हणजे राज्य, त्यावर आक्रमण करून क्रांतिकारकांनी प्रक्षोभ निर्माण केला, सर्वत्र उलथापालथ केली ही मोठी चूक केली हे त्याला सांगावयाचे होतें व इंग्लंडला ह्या तत्त्वज्ञानापासून वांचवावयाचे होतें. वास्तविक समाज हा संस्कृतीचा व सुधारणेचा विश्वस्त आहे, राज्य नव्हे. सरकार उलथून पाडणे म्हणजे समाज उलथून पाडणे हे खरे नाही. तसेंच केवळ राज्यावर संस्कृति व सुधारणा अवलंबून आहेत हेही खरे नाही. राज्याचे महत्त्व व प्रतिष्ठा वाढविणारी विचारसरणी त्याचेपासून सुरू झाली. समाज व त्याचे शासन ही केवळ मनुष्याचे अधिकारांतील बाब आहे असे तो मानीत नसे. या सर्वांत परमेश्वराचा हात आहे असे त्याचे मत होतें. प्रत्येक राष्ट्राचे स्वतःचे मर्जीप्रमाणे वागून चालणार नाही, तर

व्यक्तीने ज्याप्रमाणे समाजांत आपले स्थान असेल त्याला अनुरूप वर्तन केलें पाहिजे, त्याचप्रमाणे राष्ट्रांने सुद्धा जागतिक संस्कृति व सुधारणानिमित्तीचे कामी आपले जें स्थान असेल त्याप्रमाणे वागलें पाहिजे. “दैवी योजनेप्रमाणे” हें सर्व झालें पाहिजे. अनंत काळासाठीं केलेल्या योजनांपैकीं भूत व भविष्य यांच्यामध्ये काम करणारा एक दुवा आपण आहों असें तो म्हणे. समाजांत स्थैर्याची आवश्यकता किती आहे व ती परंपरेवर कशी आधारलेली आहे हें सांगणें त्याच्या विचारसरणीचें मुख्य सूत्र आहे. क्रांतिकारक विचारसरणीला जाव देणारी त्याची विचारसरणी होती. धनवान् वर्गाला ती एक देणगीच मिळाली. समाजाचें स्थैर्य म्हणजे राज्याचे स्थैर्य म्हणजे जे विद्यमान आहे ते राज्यसत्तेमार्फत सुरक्षित ठेवणें हा त्याचा व्यावहारिक अर्थ होतो.

रुसोची विचारसरणी व फ्रान्समधील राज्यक्रांति यांचे परिणाम पार दूरवर झाले. फ्रान्सची राज्यक्रांति फ्रान्सपुरती मर्यादित राहिली नाही. नेपोलियन क्रांतीतून निर्माण झाला, आणि त्यानें फ्रान्सचा अम्मल युरोपभर वसविण्याचा प्रयत्न केला. लहान लहान राष्ट्रांवर त्यानें केलेल्या आक्रमणाचा परिणाम राष्ट्रीय भावना, राष्ट्रीय परंपरा, राष्ट्रीय संस्कृति यांना जागें व स्पष्ट करण्यांत झाला. फ्रेंच राज्यक्रांतीपूर्वी विशिष्ट गोष्टीसाठीं बंडे होत व सर्वत्र मान्यता पावलेल्या तत्त्वांना आवाहन करण्यांत येई. जुलमाविरुद्ध आवाज काढतांना जुने कायदे यांचा आधार घेतला जाई. फ्रेंच राज्यक्रांतीपासून हे सर्व बदलले. समाजांतील अन्यायामुळे उत्पन्न झालेल्या भावना, यावरच यापुढें सर्व प्रयत्नांचा आधार देण्यांत येऊं लागला. लोकांच्या इच्छा आणि लोकांच्या गरजा यांवर योग्य कीं अयोग्य हें ठरविण्यास सुरवात झाली. लोकांना सर्व हक्क आहेत, लोक हेंच खरे प्रभु आहेत इत्यादि तत्त्वे फ्रेंच राज्यक्रांतीमुळे सर्वत्र पसरलीं. परंपरा कांहीं सार्वत्रिक नीतिप्रमाण, नैसर्गिक न्याय व कायदा यांचे महत्त्व राहिलें नाही. क्रांतीपूर्वी देशाच्या मर्यादा राष्ट्रीय दृष्टीनें ठरत नव्हत्या, तर राज्यकर्त्यांच्या हिता-हिताचे दृष्टीनें, नात्यागोत्याचे दृष्टीनें ठरत असत. राष्ट्र म्हणून कांहीं मानण्यांत येत नव्हतें. लोकांना राज्यकारभारांत फारसें विचारण्यांत येत नव्हतें. जेथें सर्वत्र स्वातंत्र्य नष्ट झालें होतें तेथें राष्ट्रीय स्वातंत्र्याचा प्रश्नच शिल्लक नव्हता. वारसा म्हणून, स्त्री-धन म्हणून एका देशाचें राज्य दुसऱ्याकडे जाई. ज्या देशाच्या राजाचे संबंध सोय-रिकीनें गुंतलेले नव्हते तो वेगळा पडे व याच कारणामुळे पोलंडचे स्वातंत्र्य नष्ट झालें. त्याचे तीन तुकडे करून तिघांनीं वांटून घेतले. राष्ट्र म्हणून भावना युरोपचे राजकारणांत महत्त्व पावण्याला सुरवात तेथून झाली. फ्रेंच क्रांतीपूर्वी परंपरा व वहि-वाट म्हणून अधिकार चाले. फ्रेंच क्रांतीनें या दोन्हीचा नायनाट केला. क्रांतीनंतर

अनेक घडामोडी झाल्या, अनेक देशांतून वारंवार राज्यसत्ता बदलल्या, कुठेही कुठल्याही व्यवस्थेला स्थैर्य लाभेना अशी स्थिति झाली. पराभूत झालेला पक्ष लोकांच्या भावनांना चेतवी व पुनः उलथापालथ होई. समाजाचे अस्थिर वातावरणांत तत्त्वज्ञान व तदनुसार वर्तन यांचा एकमेकांवर परिणाम होऊन परम्परविरोधी विचार उत्पन्न होतात. आत्यंतिक व अतिरेकी मते प्रतिपादिली जातात. ध्येयाचे आकर्षणाने प्रवृत्त झालेले भावनोद्भव प्रयत्न यांना सारासार विचार, व्यवहार्यतेची इष्टता, विवेक हे पारसे पटत नाहीत. अतिरेक व अतिशयोक्ति यांतील चूक दुसऱ्या टोंकांतील अतिरेक व अतिशयोक्तीने दुरुस्त होते. क्रांतीचे वातावरणांत थोडे पण विचारवंत यांना बहुतांच्या मदतीशिवाय कांहीं विशेष करतां येत नाही व बहुत आले म्हणजे बहुतांची बुद्धि तेथे आली, भावनावशता आली व मग विवेकाची मर्यादा तेथे राहात नाही. समोवतालचे वातावरण क्रांतीचे असते. या वातावरणांत उत्साहाचे व आकांक्षाचे पीक अमाप येते. सर्वत्र हिरीरी उत्पन्न होऊन एक प्रकारच्या उल्हासांत अशक्यता, अव्यवहार्यता अदृश्य होतात. सिद्धि माळ घालण्यास वधूप्रमाणे वाट पाहात आहे असे वाटते. जेथे नाना लोकांची नाना दुःखे आहेत, तेथे सर्वांना एकत्र आणण्यासाठी तात्त्विक ध्येय हेच एक प्रभावी साधन आहे. अर्थात् त्याची प्राप्ति सर्व दुःखे निवारण करील अशीच अपेक्षा असते. तथापि, नुसते तात्त्विक ध्येय, केवळ तात्त्विक कल्पना ही कांहीं समाजरचनेचा पाया होऊ शकत नाही. नुसते 'स्वातंत्र्य', नुसते 'पाकिस्तान' ही एक तात्त्विक, एक निरक्षेप कल्पना झाली. तात्त्विक कल्पना औषध म्हणून ठीक आहे पण अन्न म्हणून तिचा उपयोग होत नसतो. समाजधारणेसाठी, नवनिर्मितीसाठी त्या कल्पनेला व्यावहारिक स्वरूप द्यावे लागते. वर्गशः व्यक्तिशः तिचा काय अर्थ होईल हे कळावे लागते, ध्येयाने प्रयत्नाची दिशा, प्रगतीची दिशा फक्त निश्चित केली जाते. विद्यमान व्यवस्था असद्य आहे, अनैतिक आहे येवढेच फक्त त्यायोगे निश्चित सिद्ध होते. विद्यमानाला उचलून धरणाऱ्या विचारसरणीलाही तिचे पुरस्कर्ते अतिरेकाला नेतात. जे आहे ते सर्वोत्कृष्ट आहे असे तात्त्विक दृष्ट्या सांगू लागतात. दोहोंच्या संघर्षांत विद्यमान व्यवस्थेचे संरक्षक व्यवहारांत अतिरेकांनी व अविचाराने वागतात, जाणूनबुजून अन्याय करतात, त्यांचीं कृत्ये जाणून बुजून हिंसात्मक असतात. त्याचे उलट विद्यमानाचे विरोधक यांची स्थिति असते. त्यांचे हातून अन्याय झाले तर ते अपरिहार्य म्हणून होतात, त्यांचीं कृत्ये क्रांतिकारक खरी पण त्यांतही कांहीं उपायकारक, कांहीं उपयुक्त असते. फ्रेंच राज्यक्रांति या गोष्टींना अपवाद नव्हती. स्वातंत्र्य, समता व बंधुभाव या तीन घोषणा

फ्रेंच राज्यक्रांतीच्या होत्या. नेपोलियनने अनेक राज्ये फ्रान्सला जोडलीं, पण जेथे जेथे त्याचे सैन्य गेलें त्याचरोबर या कल्पना पण गेल्या हें तितकेंच खरें आहे. प्राचीन काळीं राज्ये लहान होती, नगरराज्ये होती. त्यांचा उद्देश काय असे, त्यांचा हेतु काय असे याचा उल्लेख पूर्वीच केला आहे. एखादं शहर अगर लहानसा प्रदेश यापेक्षां जास्त विस्तार राज्याचा नसे. त्या राज्याचा संस्था त्याचे विस्ताराचे दृष्टीने पुरेशा होत्या. राज्यविषयक मीमांसा त्या वेळचे विचारवंतांनीं जी केली तीही त्याच दृष्टीने केली. याचा अर्थ असा नव्हे कीं, प्रेटो व ॲरिस्टॉटल यांच्या तत्त्वज्ञानाचा उपयोग फक्त नगरराज्यापुरताच होता. मनुष्यांचे परस्परांतील संबंध व व्यवहार यांचा अभ्यास करून त्यांचें नियमन करावें ही प्रेटोची विचारसरणी प्रत्येक सामाजिक शास्त्रांचा एक मूलभूत सिद्धांत आहे. त्याचप्रमाणें ॲरिस्टॉटलच्या तत्त्वज्ञानाचे मुख्य सूत्र म्हणजे सर्व नागरिक नैतिक दृष्ट्या सारखे; राज्याचा आधार, शक्तिपक्षां समति हा अधिक आहे व समतीनें विचारविनिमय होऊन कायदे व्हावेत व त्याप्रमाणें राज्याचा कारभार चालावा. हे अद्यापीही राजकीय तत्त्वज्ञानाचे प्रमुख सिद्धांत आहेत. परंतु नगरराज्यांपलीकडे त्यांची दृष्टि गेली नाही. नागरिक म्हणजे त्याला प्रत्यक्ष कारभारांत भाग घेतां आला पाहिजे. राज्याचा विस्तार मोठा असेल तर हें शक्य नाही. प्रतिनिधिद्वारां हें शक्य आहे याचा शोध त्या वेळीं व पुढें कित्येक शतके लागला नव्हता. राज्य म्हणजे असें असलें पाहिजे की, एका टांकाला कांहीं झालें कीं लागलीच सर्वत्र कळलें पाहिजे. वॅविलोन एका कोटांत वसलें होतें पण एका बाजूचें शहर शत्रूनें घेतलें तरी दुसऱ्या बाजूस तें कळलें नाही म्हणून वॅविलोन हे खरें राज्य नव्हतें. त्याच स्थानांत, तीच जमात अगर त्याच जातीचे लोक सारखे पिढ्यान् पिढ्या राहिले तरी तेंच राज्य राहिले असे ॲरिस्टॉटलचें मत नव्हतें. एकाच नटवर्गाने आनंदपर्यवसायी व शोकपर्यवसायी अशीं दोन नाटके केलीं म्हणून तीं दोन, एक नाटक होऊं शकत नाहीत. राज्यघटना जोंपर्यंत एक आहे तोपर्यंत राज्य आहे. क्रांति झाली कीं राज्य बदललें, जुनें गेलें नवें आलें. म्हणून जुनें व नवें एक नव्हे असे त्याचें म्हणणें असे. आंतरराष्ट्रीयदृष्ट्या हें जर खरें मानलें तर आज अनेक अनर्थ घडून येतील. कांहींही शाश्वति आंतरराष्ट्रीय तहनामें व तडजोड याबाबत राहाणार नाही. पण त्या वेळीं राज्यांराज्यांतील व्यवहाराचे नियंत्रणाचा अगर नियमनाचा प्रश्न फारसा उपस्थित झाला नव्हता. त्या वेळचे पांडितांपुढें राज्य म्हणजे नगरराज्ये एवढीच कल्पना होती. स्वयंपूर्णता, आपल्या गरजा आपणच भागवावयाच्या व सर्व नागरिकांनीं राज्यकारभारांत भाग घ्यावयाचा या दोन मुख्य आधारभूत कल्पना नगरराज्याच्या होत्या

व त्या दृष्टींनीं त्यांनीं विचार केल्या; पण स्वयंपूर्णता पुढें पुढें अशक्य झाली. एक तर अलग राहावे अगर अन्य राज्यांशीं व्यवहार करावा. व्यवहार सुरू झाला म्हणजे तहनामे आले, संघ आले म्हणजे स्वातंत्र्य थोडेसे मर्यादित झाले. अलग राहिले तर शेवटीं नाश होणार हें स्पष्ट होतें. आजही राष्ट्रांची तीच स्थिती आहे. स्वयंपूर्णता ठेवावी तरी अडचण. आंतरराष्ट्रीय व्यवहार वाढवावा तर आंतरराष्ट्रीय नियमन व त्याबरोबर 'प्रभुत्वास' मर्यादा आलीच. ग्रीस देशांत लहान संघ मग निर्माण झाले. पण त्यांतून कायम व स्थैर्यशील अशी राज्ये निर्माण झाली नाहींत. राज्यकारभारांत भाग घेणें म्हणजे श्रेष्ठ जीवन तेही जसजसे संघ आले तसतसे अशक्य झालें. शिकंदरनें नाना प्रदेश जिंकले व त्यांची व्यवस्था राजसत्ता (Monarchy) स्थापन केली पण सामाजिक व राजकीय प्रश्न जे नगरराज्य सोडवूं शकले नाहीं ते राजसत्ता स्थापन पण सुटले नाहींत. नगरराज्यांत मनुष्य हा नागरिक म्हणजे राज्याचा एक अंश होता. शिकंदरच्या राज्यांत मनुष्य म्हणजे एक व्यक्ति असे स्वरूप आले. त्याच-पुढें स्वतः कसे वागावें व जगांत इतरांशीं कसे वागावे असें विचार उभें राहिले. दोन्हीसाठीं दोन तत्त्वज्ञाने निर्माण झाली. नगरराज्यांत अगदी एकाकी असें त्याला वाटत नसे, कारण प्रत्येक कारभारांत तो सहभागी असे. आतां त्याला स्वतःचें जीवन एका अर्थानें एकाकी झालें असें वाटणें साहजिक होतें. तसेंच इतरांशीं वागतांना जी परिस्थिति लहानशा नगरराज्यांत होती ती आतां राहिली नाहीं. समाज मोटा झाला, व्यापक झाला व त्यामुळें त्यांतील व्यक्तिगतपणा साहजिक कमी झाला. प्रत्येकजणाला अलग अलग असें वाटूं लागले व या परिस्थितींत समाधानप्राप्तीसाठीं त्याचे लक्ष अधिक अधिक तत्त्वज्ञानाकडे व शेवटीं धर्माकडे लागलें. अधिक अंतर्मुख तो झाला. कांहीं तरी चिरंतन, कांहीं तरी उदात्त हवें अशी तीव्र जाणीव होऊन मनुष्ये स्वतः-साठीं 'आत्मा' ही उदात्त कल्पना रचत होती; तो भाव जागृत होत होता.

एकीकडे व्यक्तिजीवनाबाबत नवें तत्त्वज्ञान तयार होत होतें तर त्याबरोबर त्यानें समाजांत कसे राहावें याचाही विचार होत होता. सर्व लोकांच्यांत कांहीं तरी समान आहे व तें सार्वत्रिक आहे हें स्पष्ट होऊं लागले. नगरराज्यांत व्यक्ति, नागरिक कारभारांत भाग घेई. त्यामुळें त्याचें महत्त्व कार्यावर होतें. आतां कार्याव्यतिरिक्त मनुष्याची मान्यता उभी करावयाची होती. व्यक्तीचें महत्त्व राखून समाजाचे प्रचंड अस्तित्वाशीं त्याची सांगड घालावयाची होती. नगरराज्यांतील सर्व व्यक्ति सारख्या ही समता जशीचे तशी येणें शक्य नव्हतें. म्हणून परमेश्वरापुढें सर्व सारखे, कायद्यापुढें सर्व सारखे, काळा गोरा, श्रीमंत गरीब असा कांहीं भेद वस्तुस्थितींत असेल, पण

परमेश्वर व कायदा यापुढें तो नाही अशी विचारसरणी आली. या दृष्टीने मनुष्ये सारखी आहेत येवढाच विचार सिद्ध झाला असें नाही. कायदा हा संमतीवर असला पाहिजे, बलावर आधारलेला तो नसावा हीही कल्पना स्वीकारली गेली. नगरराज्याचा कायदा मोठ्या व्यापक कायद्याचा एक भाग झाला. राज्यसत्ता ही एक केंद्रीकरण करणारी शक्ति ठरली. राजा राज्याचा प्रमुखच नव्हे, तर राजा म्हणजे राज्य असें हळूहळू झाले. सर्व मुख्य एकत्र ठेवील, एकसंधि ठेवील अशी दुसरी शक्ति नव्हती. स्थानिक कायदे, स्थानिक रीतिरिवाज राहिले, पण राजाचा असा स्वतंत्र कायदा होता व राजा म्हणजे एकीचें व सुराज्याचे प्रतिक जाहलें. ग्रीक व अन्य प्रजा यांना एकत्र ठेवणें या कामासाठी राजसत्ता अनियंत्रित होणें अपरिहार्य ठरलें. राजसत्तेला पौर्वात्य देशांत दैवी प्रतिष्ठा होती तशीच येथेही आली. राजा एक देवता समजण्यांत येऊं लागला व हीच भावना पुढें रोमन सम्राट्याविषयीं पण अस्तित्वांत आली. राजा हा दैवी अंश आहे, त्याचा राज्य करण्याचा दैवी हक्क ही कल्पना आधुनिक युगाचे सुरवातीपर्यंत कायम राहिली. या कल्पनेनें राजाच्या अधिकाराला एक भक्कम आधार मिळाला. त्याचा कायदा हा केवळ त्याचा हुकूम नव्हे, केवळ त्याची इच्छा नव्हे असा भाव उत्पन्न होऊन त्याला अधिक महत्त्व प्राप्त झालें, त्याला सातत्य व सनातनत्व आलें. या तात्त्विक वातावरणांत व्यक्तींना राजाला मानणें, त्याच्या आज्ञा पाळणें यांत अप्रतिष्ठा अगर अनैतिक असें कांहीं वाटण्याचें कारण नव्हतें. परमेश्वर सर्व सत्ताधीश व सर्वांचें चांगले करणारा, त्याचा अंश राजा तोही त्याच स्वरूपाचा असणार. परमेश्वरानें सर्व सृष्टींत एक व्यवस्था निर्माण केली आहे, त्या व्यवस्थेला अनुरूप असें वर्तन व्यक्तींनीं ठेवलें पाहिजे. जगांत एकंदर विवेक, सौजन्य व सद्भावना यांचेंच महत्त्व आहे. सर्व मनुष्ये परमेश्वराचीं लेकरें आहेत म्हणून सर्व बंधु-बंधु आहेत. या विचारसरणीतून जागतिक राज्याची कल्पना उद्भूत झाली. कायदा हा सर्वांच्या वर्तनाला नियमन करणारा, योग्य कोणतें अयोग्य कोणतें हें सांगणारा, म्हणून न्याय्य कोणतें, अन्याय्य कोणते याचें तो प्रमाण आहे. काय करावें व काय करूं नये हे समाजाला सांगण्याचें काम त्याचें आहे. राज्यांत असलेल्या निरनिराळ्या शहरांतील रीतिरिवाजांत विरोध आला म्हणजे त्यांचा निर्णय करावा लागे व तो करतांना ज्या तत्वांचा, ज्या कल्पनांचा विचार होई, त्यांतून हळूहळू एक सार्वत्रिक स्वरूपाचा कायदा तयार होऊं लागला, कांहीं न्यायाचे सिद्धान्त प्रतिष्ठित होऊं लागले. जे शहराचें कायदे न्यायाचें दृष्टीनें अपुरे पडत त्यांना पुरे करण्याचें काम या सिद्धांतांनीं केलें. या सिद्धान्तांवर आधारलेला न्याय म्हणजे नैसर्गिक कायदा असें म्हणण्यांत

येऊं लागलें. व्यापक व विस्तारपूर्ण असलेल्या राज्याला अनुरूप अशी न्यायविषयक व्यवस्था अस्तित्वांत येऊं लागली.

रोमन साम्राज्यांत अनेक प्रांतांतून व प्रदेशांतून नाना रीतीरिवाजांचे लोकांशीं व्यवहार सुरू झाले, तेव्हां त्यांचें नियमन करणारा कायदा रचतांना या नैसर्गिक कायद्याचे तत्वांची फार मदत झाली असें दिसून येतें. न्याय सर्वांना मिळाला पाहिजे, सारखा मिळाला पाहिजे वगैरे नैसर्गिक कायद्याचे तत्वांचा प्रभाव राज्याचे कायद्यांवर पडला. राज्याचा विस्तार वाढला. तें अधिराज्य जरी झालें तरी त्यांतील मनुष्येही सर्व निसर्गतः सारखीं आहेत. सामाजिक परिस्थिति विपम असली तरी न्याय सर्वांना सारखा मिळाला पाहिजे. प्रजेची निष्ठा सक्तीनें न मिळवितां स्वसंतोषानें मिळविली पाहिजे, ही विचारसरणी कायम राहिली. शिकंदरनें प्रवर्तित केलेल्या राज्यसत्तात्मक व्यवस्थेचा वारसा रोमकडे गेला. सिसरोनें नैसर्गिक कायद्याचे कल्पनेला स्वीकारलें. जग परमेश्वरानें निर्मिलें आहे व परमेश्वराकडून जगाचा व्यवहार चालू आहे, त्यासाठीं परमेश्वराचा कांहीं कायदा आहे व मनुष्ये हीं परमेश्वरानें निर्माण केलेलीं आहेत व तीं स्वभावतः विवेकी व सामाजिक प्रवृत्तींचीं आहेत हें लक्षांत घेऊनच तो परमेश्वरी कायदा निर्माण झाला आहे असें प्रतिपादून तो म्हणतो, “हा कायदा बदलण्याचा कोणत्याही सेनेटला अगर लोकांना अधिकार नाही, हा सर्वत्र सारखा आहे. रोममध्ये एक, अथेन्समध्ये दुसरा असें त्याचें स्वरूप नाही. तो एक सनातन व अनंत काल राहाणारा आहे. तो सर्वांवर बंधनकारक आहे आणि सर्वांचा मालक व शास्ता एक व तो परमेश्वर आहे. तो या कायद्याचा निर्माता आहे. त्याचा अर्थ सांगणारा व त्याचा आधारही तोच आहे. हा कायदा अमान्य करणाराला मानवी शिक्षा मिळणार नाही, पण तो अमान्य करणारा पतित होईल.” “राज्य ही लोकांची बाब आहे, पण वाटेल ते लोक एके ठिकाणीं आले म्हणून तें होत नाही. कायदे व हक्क यांबद्दल ज्यांच्यांत एकमत आहे व त्यानें एकत्र झालेले व एकमेकांचें हित साधण्याची इच्छा असलेले लोक म्हणजे राज्य.” याचाच अर्थ कायदा व सत्ता यांवर लोकांचा अधिकार, राज्याची सत्ता लोकांकडून सामुदायिक रीतीनें मिळालेली. सिसरोनें कायदा व न्यायाधीश यांचें वर्णन अनुक्रमें ‘मूक न्यायाधीश’ व ‘बोलका कायदा’ याप्रमाणें केलें आहे. राज्य व राज्याचा कायदा या दोहोंवर परमेश्वराचें अगर नैतिक अगर नैसर्गिक कायद्याचें श्रेष्ठत्व आहे व असले पाहिजे असें त्याचें मत होतें. रोमन कायदेपंडितांनीं मुलकी कायदा, सार्वत्रिक कायदा व नैसर्गिक कायदा असे ३ भाग केले. विशिष्ट राज्याचा त्या राज्याचे हुकमानें अमलांत आलेला

तो कारक कायदा [Positive Law] होय. दुसऱ्यांत व तिसऱ्यांत त्यांना भेद फारसा दाखवितां येत नसे. तथापि, राज्याचे कारक कायद्यांपेक्षां कांहीं तरी श्रेष्ठ असा कायदा पाहिजे व आहे असें त्यांचें निश्चित मत होतें. त्याचें स्वरूप सिसरोनें वर्णन केल्याप्रमाणेंच आहे असेंही ते मानीत. कारक कायद्यापेक्षां श्रेष्ठ असा नैसर्गिक कायदा [Natural Law] आहे व तो मनुष्याचे उपजत अशा विवेकबुद्धीवर व त्याचे सामाजिक स्वभावप्रवृत्तीवर आधारलेला असून त्याच्याशीं तुलना करून राज्यांतील कारक कायदा योग्य ठरला पाहिजे ही कल्पना प्राचीन काळापासून अगदीं आधुनिक युगापर्यंत चालू होती. नैसर्गिक कायदा म्हणजे न्यायाचें प्रमाण व तें साधण्याचा, त्याचेबरोबर येण्याचा प्रयत्न कारक कायद्याचा असला पाहिजे. नैसर्गिक कायद्याचे तत्त्वांत समता, सारखेपणा, व्यवहारांतील सचोटी, क्रियेपेक्षां कार्याचे हेतूचें महत्त्व, तांत्रिकतेपेक्षां न्यायबुद्धीनें न्यायदान वगैरेंचा समावेश असे. नैसर्गिक कायद्याची प्रतिष्ठा उभारून समाजजीवनांत खरें न्यायदान मिळण्यास रोमन कायदेपंडितांनीं मदत केली. त्याचप्रमाणें राजाची सत्ता त्याला लोकांनीं दिलेली आहे व लोकांकडून प्राप्त झालेल्या अधिकारान्वयें रोमन बादशहा कायदे करतो हें तत्त्वही त्यांनीं स्वीकारलेलें होतें. कायद्याचें श्रेष्ठत्व हें व्यक्तिगत नाहीं, तात्त्विक आहे म्हणून कायदेशीर सरकारचा कायदा मानण्यांत अप्रतिष्ठा नाहीं, अनैतिक कांहीं नाहीं. उलट बेकायदेशीर पण यशस्वी जुळमी सत्तेपुढें मान वांढविणें अगर तिचा कायदा मानणें यांत अप्रतिष्ठा व अनैतिकपणा आहे हा भाव स्पष्ट झाला होता. 'आम्ही स्वातंत्र्यासाठीं कायद्याचे सेवक आहोंत' हें सिसरोचें वाक्य अर्थपूर्ण आहे. ही विचारसरणी रोमन साम्राज्य जुळमी झालें तेव्हांही टिकून राहिली व त्यानंतरही टिकून होती.

रोमन तत्त्वज्ञ सेनेकानें राज्य या कल्पनेला नवीन कशटणी दिली. अॅरिस्टॉटलपासून राज्य हें व्यक्तिविकासाला, प्रगतीला आवश्यक असा सिद्धांत होता. माणसें शुद्ध राहिलीं, सदाचरणी राहिलीं तर राज्याची आवश्यकता नाहीं आणि पूर्वी नव्हती असें प्रतिपादून त्यानें राज्य हें समाजांतील दुष्टपणा घालविण्यासाठीं अवश्य झालें असें मत मांडलें. त्याचे विचारसरणीनें नागरिकत्वाचें वैभव व प्रतिष्ठा जाऊन एक सव घोडे बारा टक्के स्वरूपाची समता येते. राज्य हें मनुष्याचे विकासाचे पूर्णत्वाचें साधन न राहतां शक्तीचे जोरावर समाजांत कांहींतरी जीवन शक्य करणारी एक घटना होतें. सेनेकाची ही विचारसरणी ख्रिश्चन उपदेशक व धर्मवेत्ते यांनी एक विशिष्ट अर्थानें स्विकारून समाजधारणेसाठीं तिचा उपयोग केला. ख्रिश्चन धर्म हा मुक्तिधर्म आहे, राजकीय तत्त्वज्ञान नाहीं, हें जरी खरें असलें तरी वाढत्या प्रसारा-

बरोबर एक राजकीय तत्त्वज्ञान त्यांतून निघाले हेंही पण खरें आहे. सुरवातीस विद्यमान तत्त्वप्रणालीप्रमाणे ख्रिस्ती धर्मोपदेशकांचे मत होतें हें स्पष्ट आहे. नव्या करारातील न्याय, आज्ञापालन, समता वगैरेंच्या कल्पना हेंच दर्शवितात. ज्यांचा ईश्वर-प्रणित कायदा व रोमन लोकांचा नैसर्गिक कायदा यांत फरक नाही असें स्वच्छ मत अनेक धर्मोपदेशक यांनी मांडले आहे. “सीझरचे (राजाचे) असेल तें सीझरला द्या व देवाचे असेल तें देवाला द्या.” अशी खुद्द ख्रिस्तांची आज्ञा आहे. सेंट पॉल म्हणतो, “जी सत्ता आहे ती परमेश्वराची आहे, ती त्यानें दिली आहे. तिला विरोध करणे म्हणजे त्याला विरोध करणे आहे. जे विरोध करतील ते शापित होतील. राज्यकर्ते हे सत्कृत्यासाठींच आहेत. राजा दुष्कृत्यांना शासन करण्याकरितां आहे. देवाचा तो सेवक आहे. म्हणून शासनभयास्तव व सदसद्विवेकबुद्धीनेंही त्याचे माना. कर-भार ज्याचा त्याला द्या, रीतीचे असेल तें रीतीनें द्या. भीतीचे असेल तें भीतीनें द्या, मान ज्याचा असेल त्याला तो द्या, सर्वांचे जें असेल तें त्यांना द्या.” तत्कालिन समाजांत असलेली अस्वस्थता जाऊन सुव्यवस्था व्हावी म्हणूनही हा उपदेश केला असण्याचा संभव आहे. आज्ञापालन हे देवांनं सांगितलेलें कर्तव्य आहे, ही मुख्य गोष्ट लक्षांत ठेवण्यासारखी आहे. देवांनं आज्ञापालन सांगितलें यातून राजा हा दैवी आहे हा भाव निघतोच. तथापि, राजा म्हणजे संस्था; तो अधिकार दैवी आहे, ती चालविणारी व्यक्ति दैवी नाही ही गोष्ट सेंट पॉलचे लिखाणांत स्पष्ट दिसून येते. वार्ट राजा असेल तर तें पापाचें प्रायश्चित्त आहे म्हणून त्याचें ऐकून भोगले पाहिजे असें प्रातेपादले जात होतें. रोमन तत्त्वज्ञानाप्रमाणें लोकसंमतीनें कायदा होत असल्यामुळे तो सनदशीर व योग्य असाच होईल हा भाव त्यांत होता. आज्ञापालनामागील तत्त्वज्ञानांत याप्रमाणें उघड फरक होता. ख्रिस्तीधर्माप्रमाणें राजाचें ऐकावें हें खरें, तथापि राजाज्ञा व देवाची आज्ञा यांत विरोध आल्यास देवाची आज्ञा मानावी हा सिद्धांत स्पष्ट होता. या जगापेक्षां श्रेष्ठ अशा मुक्तिसाठीं सत्यधर्म देवांनं सांगितलेला आहे. त्या कामीं कोणी राजा अडथळा घाटूं शकत नाही. राजाज्ञेचें पालन धर्माविरोधेन करावयाचें हें अगदीं सरळ होतें. काहीं तरी अव्यात्मिक जग आहे ही भावना पूर्वीपासून होतीच. तथापि राज्याशीं तिचा संबंध नव्हता. अनेक शहरें, अनेक जाती अनेक प्रदेश एकसूत्रांत आणण्यासाठीं अर्वाचीन एकराष्ट्रीयत्वाचे अभावी धर्म हीच एक प्रभावी शक्ति होती. शिकंदर व त्याचे पश्चात् आलेले राज्यकर्ते यांनी या शक्तीचा प्रत्यक्ष प्रभाव पौरात्य देशांत पाहिला होता. थोडेसें अनुकरण रोममध्ये सुरूही झाले होतें. नीति व धर्म हे दोन्ही राज्यांत एकत्र झालेले असून राजा हा सत्ता

धीश व धर्माचाही अधिकारी अशी त्याची भूमिका झालेली होती. ख्रिस्तीधर्म राजाला धार्मिक श्रेष्ठता व अधिकार देण्यास तयार नव्हता. राजा ख्रिश्चन असला तरी तो ख्रिस्ती-धर्मात आहे त्यापेक्षा अधिक नाही. ख्रिस्तीधर्मांनी (Church) राज्याचें क्षेत्र हळूहळू निश्चित केलें. धर्मात त्याचा अधिकार नाही. धर्मपीठांच्या जमिनीवर व संपत्तीवर त्याचा अधिकार नाही. मनुष्याची प्रवृत्ति द्विविध असते, ऐहिक व परमार्थिक; त्याचे जीवनांत हे दोन प्रवाह सारखे वाहात असतात. एका प्रवृत्तिसाठी, ऐहिक समाज त्यांतील वैभव व त्यांतील आसक्तीच्या भावना; दुसरे प्रवृत्तीसाठीं दुसरा समाज देवाची 'नगरी' (City of God) जेथें आध्यात्मिक जीवन व दैवी शांति मिळणें शक्य आहे. एकांत सैतानाचें राज्य, दुसरें प्रभु येशूचें राज्य. या दोन राज्यांत अनंत कालापासून चालत आलेला संघर्ष म्हणजे इतिहास, अखेरचा विजय दुसऱ्यास मिळणार हें निश्चित म्हणून रोमचें पतन झालें, याप्रमाणें सेंट ऑगस्टीनने रोमच्या नाशाचा अर्थ लावला. ख्रिस्ती धर्माचा इतिहास म्हणजे परमेश्वराचा सैतानावरील मोर्चाचा इतिहास ठरला. सर्व मानव-वंश म्हणजे एक कुटुंब. मनुष्याचें जीवन म्हणजे परमेश्वर व त्याचे शत्रु यांच्यांतील लढ्याची रणभूमि, इतिहास म्हणजे सर्वांचे मोक्षाची हळू हळू स्पष्ट होणारी दैवी योजना म्हणून सर्व मानववंशानें ख्रिस्ती होऊन ख्रिस्ती धर्माचें नेतृत्व स्वीकारलें पाहिजे असें प्रतिपादलें जाऊं लागलें. अखेर राज्य हेही ख्रिश्चन राज्य असलें पाहिजे. सर्व समाज ख्रिस्ती असला पाहिजे व ख्रिस्तीधर्म अध्यात्मिक मुक्तीसाठीं आहे म्हणून राज्यापेक्षां श्रेष्ठ असला पाहिजे ही विचारसरणी प्रभावी झाली. हीच विचारसरणी पुढें झालेल्या 'पवित्र रोमन साम्राज्याचे,' (Holy Roman Empire) बुडाशी होती. ज्या राज्यांत परमेश्वराचें परमेश्वराला दिलें जात नाही, तेथें न्याय असूंच शकत नाही. म्हणून राज्य ख्रिस्ती असलें पाहिजे म्हणजेच तें न्याय्य असेल. राज्याचे अस्तित्व व आवश्यकता न्यायासाठीं या तत्वज्ञानाचा असा अर्थ लावण्यांत आला. सर्व समाज ख्रिस्ती तत्त्वावर संघटित होऊं लागल्यानंतर राज्यही त्याचे परिणामापासून अलिप्त राहाणें अशक्य होतें. धर्माप्रमाणें राज्यांतही सर्व मानवजात आली पाहिजे. धर्माचें स्वरूप सार्वत्रिक मानल्यानें राज्यालाही सार्वत्रिक स्वरूप आलें. पूर्वी सार्वत्रिक राज्याची कल्पना नव्हती असें नाही. पण आतां त्याला धर्माचा आधार मिळाला, नगरांतील संकुचित प्रदेशांतील राज्य धर्माचे प्रतिष्ठेवर व्यापक झालें. पवित्र रोमन साम्राज्य हें त्याचें स्वरूप होतें.

पवित्र रोमन साम्राज्याचा नाश झाल्यानंतर मोठ्या विस्ताराचें राज्य युरोपांत राहिलें नाही. या साम्राज्याचा नाश करणाऱ्या जर्मन रानटी टोळ्यांच्या कल्पना, त्यांचे

रीतिरिवाज हळूहळू सर्वसामान्य राजकीय विचारांशी सांधमोड होऊन जुळू लागले. टोळीचा कायदा म्हणजे 'लोककायदा' रीतिरिवाजावर आधारलेला असे. टोळींतील सर्वांना तो लागू असे. त्याचें स्वरूप यामुळें व्यक्तिगत होतें. फिरणाऱ्या टोळ्या जेथें जातात तेथें ते आपले रीतिरिवाज घेऊन जात, आपला कायदा घेऊन जात. या टोळ्या स्थायिक नसल्यामुळें प्रादेशिक स्वरूप असें त्यांचें कायद्याला आलें नव्हतें. जिकिलेल्या प्रदेशांत स्थायिक झाल्यानंतर स्थानिक समाजांत ते कालांतरानें मिसळून गेले व मग कायदा स्थानिक, प्रादेशिक झाला. कायदा व्यक्तिगत असला म्हणजे त्यांत सारखेपणा नसतो. धर्मागणिक जमातीगणिक कायदा निराळा असला म्हणजे व्यवहार सुलभ होत नसतात. कायद्याची अंमलबजावणीही अडचणीची असते. कायदा स्थानिक असला म्हणजे त्यांत सारखेपणा असतो. त्यानें व्यवहारांत सुलभता येते, त्याची बजावणी करणेंही सुलभ जातें. 'लोककायदा' हा पुढें स्थानिक झाला तरी त्याचेमागील कल्पना बराच काल कायम होती. लोककायदा म्हणजे लोकांनीं तयार केलेला व त्यांत लोकांना बदल करण्याचा अधिकार आहे अशी कल्पना त्याचेमागें नव्हती. तो न बदलणारा, सनातन स्वरूपी आहे अशी श्रद्धा होती. तो काय आहे हें सांगण्याचें काम 'लोकांचे' आंह व राजा जेव्हां काय कायदा आहे हें जाहीर करी त्या वेळीं सर्व लोकांचे सल्ल्यानें जाहीर करतो कीं, असा मंत्र म्हणे. काय कायदा आहे हें ज्यांच्यावर त्याची अंमलबजावणी होणार आहे त्यांचा कायदा आहे व त्यांचे सल्ल्यानें तो जाहीर झाला पाहिजे. हें तत्वज्ञान मध्ययुगांतील व्यवहारांत स्पष्ट दिसून येतें. कायदा जाहीर करण्यांत राजाचा एक भाग आहे. पूर्वी जाहीर केलेले कायदे बंधनकारक म्हणून विद्यमान राजाला मानावे लागे; नवीन जाहीर करतांना जनतेची संमति व सल्ला घ्यावी लागे. कारण त्यांचा कायदा जाहीर करावयाचा असे. कायद्याला, न्यायाला धरून वागेन अशी शपथ राज्यांराहणाचे वेळीं घ्यावी लागे. या रीतीने राजा कायद्याचे अंमलाखालीं असे. रोमन कायदेपंडिताचे मतानें राजाचा, बादशहाचा कायदेशीर हक्क रोमनजनतेचे संमतीवर आधारलेला. मात्र एकदां अधिकार दिल्यानंतर तो कायमचा बाह्यहाला मिळे. मध्ययुगीन राजाचा अधिकार त्याला सतत जनतेशीं सहकार्य करूनच चालविणें जरूर होतें; कारण प्रत्येक कायदा जाहीर करतांना जनतेचा सल्ला ही आवश्यक शर्त होती. राजा हा राज्याचा एक भाग होता, प्रमुख अगर प्रभु नव्हता. एकसूत्रीपणाची आवश्यकता नव्हती. कारण राज्याचा विस्तार मोठा नव्हता. राजा वारसाहक्कानें येई, तथापि त्याची निवडणूकपण होत असे. वारसच निवडला जाई हें खरें, पण निवडणुकीचा समारंभ होई हेंही खरें. म्हणजे लोकसंमतीची आव-

शक्यता मानली जाई. केवळ वारशानें राज्यावर हक्क सांगतां येत नसे. वारशानें हक्क उत्पन्न होई, निवडणुकीनें त्याला मान्यता मिळे व प्रभुकुपेनें तो राज्य चालवी अशी परिस्थिति होती. या तीन तत्वांना विरोधक अशी परिस्थिति असेल तर राज्यसत्तेला विरोध करण्याचा नैतिक हक्क नव्हे तर कायदेशीर हक्कही आहे हें मानलें जाई.

कायदा म्हणजे लोकांचे मालकीचा, त्याचा संबंध लोकांशी, यामुळें आणखी कांहीं राजकीय कल्पना त्यापासून निर्माण झाल्या. रोमन साम्राज्याचा नाश झाल्या-नंतर मोठ्या विस्तारानें राज्य राहाणें शक्य झालें नाहीं. सर्वत्र अव्यवस्था व अस्वस्थता उत्पन्न झाल्यामुळें व्यवस्था ठेवतां येईल इतक्या बेतानें राज्याचा विस्तार राहूं लागला. जमिनीचें महत्त्व सर्वांत जास्त म्हणून व तीवर सर्व अवलंबून असल्यामुळें ज्यांचे हातांत जमीन त्यांचें महत्त्व वाढलें. गांवांतील जमीन वहिवाटीप्रमाणें ज्यांचे हातांत होती त्यांचें—व्यक्ति अगर जमात—महत्त्व वाढलें. प्रत्येक गांव आपले मामुली रक्षणाची व्यवस्था करी. समाज व राज्यव्यवस्था याप्रमाणें स्थानिक दृष्टीनें संघटित झालेली होती. मध्यवर्ती राज्यसत्ता दूरवरचे जीवित व वित्त यांचें संरक्षण करण्यास असमर्थ होती. कोणावर तरी गांवच्या लहानसहान खातेदार लोकांना अवलंबून राहाणें आवश्यक झालें व यांतून संरंजामशाहीचें संघटन उभारलें गेलें. उत्पन्न झालेले संबंध दोन प्रकारचे होते. एक व्यक्तिविषयक व एक संपत्तिविषयक. मोठे खातेदाराची चाकरी करून व आपली जमीन मालकीहक्कानें त्याला देऊन, खंडकरी म्हणून ती कसून व खंडावद्दल चाकरी करून अगर माल देऊन लहान खातेदाराला राहाणें भाग पडलें. संरक्षण मिळालें पण मालकी गेली व चाकरी आली. कांहीं इसम संपत्तीनें व सत्तेनें गबर झाले व त्यांनीं लहानांचें संरक्षण करावें असें झालें. ज्यांच्याजवळ अफाट जमिनी होत्या तेही लहान लहान भागांनें खंडानें देऊं लागले. संरंजामशाही म्हणजे जमिनीच्या भोगवट्याची एक पद्धत असें तिचें स्वरूप होतें. मालकी थोड्यांची, वहिवाट करणारे अनेक पण सर्व कुळें व खंड देणारे असें तिचें स्वरूप होतें. राजानें राज्यांतील जमीन सरदारांना, त्यांनीं आणखी कोणाला, त्यांनीं आणखी कोणाला याप्रमाणें एखाद्या पिरॉमिडप्रमाणें या व्यवस्थेचें स्वरूप होतें. पाया विस्तृत व शिखर अगदीं त्रिदुवत्. जमिनीचा खंड म्हणून सरदारांना राजाला सैन्य द्यावे लागें व तीच गोष्ट क्रमाक्रमानें खालचे थरापर्यंत जाई. जमिनीबरोबर त्या त्या क्षेत्रांत न्यायदानाचा हक्कही सरदारांना मिळे. सरदारांचे नजराण्यावर, खंडावर राज्याचें उत्पन्न विशेषें करून अवलंबून असे. सैन्य, पैसा व न्याय या तिन्ही गोष्टींत राजा व प्रजा यांत अनेक पायऱ्या या व्यवस्थेनें उत्पन्न झाल्या. राजाचा अंमल अप्रत्यक्ष झाला, सत्ता जास्त प्रमाणांत विभागलेली व

विकेंद्रित झाली. जमिनीबाबतची ही व्यवस्था सर्वत्रच पसरली. सरकारी हुदा, सरकारी चाकरी ही सुद्धा वारसहक्काने जाऊ लागली. चाकरी हे वतन झाले. सरकारने नेमणूक केली म्हणून अधिकार अगर चाकरी हे न राहतां मालकी हक्काने वडिलोपार्जित वतनाने, वहिवाटीने ती आहे असे झाले. काम करावयाचे येवढीच जबाबदारी फक्त या वतनी लोकांवर असते. राजा सर्व दृष्टींनी नियंत्रित असा या व्यवस्थेने झाला. सरदारांना त्याने शर्तीवर जमिनी दिल्या तरी त्याला राज्याचे प्रमुख मानण्याकडे प्रवृत्ति होती. त्याला तसे न मानले तर राजा व प्रजा हे नाते राहाणार नाही. त्याच्या बरोबरीची सत्ता अन्य कोणाला आहे असे मानले तर तीच आपत्ति येते म्हणून कायदेपांडित तो श्रेष्ठ आहे असे प्रतिपादित. पण परमेश्वर व कायदा हे त्याचेपेक्षा श्रेष्ठ आहेत असे बजावत. कायद्याने त्याला राज्य व सत्ता दिली म्हणून त्याने कायद्याला त्याचे योग्य ते दिले पाहिजे. कायद्याऐवजी जर राजाची इच्छा राज्य करू लागली तर तो राजाच होऊ शकत नाही हा सिद्धांत स्पष्टपणे सांगण्यांत येत असे. कायदा हा त्याचा लगाम आहे तो नसेल तर घातला पाहिजे असे स्पष्ट मत ब्रॅकटनने दिले आहे. राजा राज्यांतील जमिनीचा मालक होता व सरदार, त्याची कुळे व त्याचबरोबर न्यायदान करणारे न्यायाधीश असत. राज्यांतील तो प्रमुख अधिकारी होता पण हा अधिकार तो सहकार्याने चालवी. खाजगी कामांत, खाजगी संबंधांत सार्वजनिक अधिकार समाविष्ट झालेले दिसत असे; त्याचबरोबर परंपरेप्रमाणे राज्याचे प्रमुख पद, राज्याचा प्रमुख न्यायाधीश म्हणूनही तो होता. परंतु सर्व अधिकार त्याचे हातांत केंद्रित झाले नव्हते हे उघड होतें. या परिस्थितीतून पुढे राजाचे सल्लागार मंडळ व शेवटी विधिमंडळ वगैरे संस्था निर्माण झाल्या.

ख्रिस्तीधर्म हा रोमन बादशाहीचा धर्म झाला, पण त्यानंतर राज्य व धर्म यांच्यांतील तंत्र्यास सुरवात झाली. ऐहिक व पारमार्थिक कल्पनेच्या बाण्या व ताण्याने ख्रिस्तीधर्मबुद्धीचे महावस्त्र विणले होते. मनुष्याच्या जीवनाचे दोन भाग आहेत म्हणून त्यावर नियंत्रण ठेवणाऱ्या दोन सत्ता आहेत. एक राज्य व एक धर्मपीठ; व दोन्ही सत्ता एकवटणे हे धर्मदृष्ट्या अशक्य होते. नैसर्गिक कायद्याप्रमाणे एका सत्तेने चालावे व परमेश्वरी कायद्याप्रमाणे दुसरीने चालावे असे झाले म्हणजे उभयतांत संघर्ष येण्याचे कारण नव्हते. उलट या महान् योजनेच्या दोन भागांत सहकार्याची अपेक्षा ठेवली होती. दोन्ही सत्तेचे प्रजाजन एकत्र होते. सर्व समाज खिश्चन होता. तथापि प्रसंगाने एकमेकांनी एकमेकांचा अधिकार चालविला होता. रोमच्या पडत्या काळांत सर्वस्वी पोप ग्रेगरी याने राज्याचा कारभार पाहिला होता. त्याचप्रमाणे

शालमेननेन धर्माधिकारी व सामान्य प्रजा या सर्वांवर आपला अधिकार आहे असे समजून वर्तन केले. धर्मगुरूंनी राज्याभिषेक केला म्हणून धर्माचें श्रेष्ठत्व सांगावें हें पुढें वाद सुरू झाल्यावर सुरू झाले. पोपचे निवडणुकींत अनेक वेळां बादशाहांनी हात घालून ढवळाढवळ केली होती हीही गोष्ट अधिकाराचा दाखला म्हणून वाद सुरू झाल्यानंतर पुढें आली. राज्याचे, बादशाहीचे तंत्रानें वागण्यांत धर्माविरुद्ध वर्तन होतें असें म्हणणारा वर्ग प्रथम काँस्टंटिनोपल येथील धर्मोपदेशकांत निघाला. धर्माचा उद्देश मुक्ति आहे, ऐहिक सुख नाही अगर ऐहिक राज्यव्यवस्था पाहाणें हाही नाही. धर्मोपदेशक हा राजाला जबाबदार नाही, देवाला आहे अशी त्यांची विचारसरणी होती. धर्माची प्रगति जशी युरोपभर होत गेली त्यामानानें धर्मपीठांचें संघटन अधिक दृढ झालें, त्यांतील सत्ता केंद्रित झाली. धर्मपीठाचा मुख्य, धर्मगुरू पोप याचें महत्त्व वाढलें, सत्ता वाढली. देशोदेशीं मठ स्थापन झाले. जमिनी मिळाल्या. संपत्तीचा संग्रह धर्मपीठांत होऊं लागला. ‘अखंड कलहाचें कारण’ संपत्ति हें पुनः अनुभवास आलें. वादाचें स्वरूप तात्त्विक दिसत असलें तरी ज्या वेळीं वाद रंगांत आला त्या वेळीं तें तसें राहिलें नाही. राजा झाला तरी तो ख्रिश्चन आहे म्हणून तो धर्मसत्तेखालीं येतो. तो जर धर्मपीठाचे निर्णय न मानील तर त्याला बहिष्कृत करण्याचा हक्क धर्मपीठाला आहे. तो ख्रिश्चनच राहिला नाही तर प्रजेनें त्याला निष्ठावन्त राहण्याचें कारण नाही, म्हणजेच राजाला पदच्युत करण्याचा अधिकार धर्मपीठाला आहे असा दावा सांगण्यांत येऊं लागला, प्रत्येक ख्रिश्चन मनुष्यावर धर्म व नीति या क्षेत्रांत धर्मपीठाचा एकमेव अधिकार आहे. या उलट राजसत्तेतर्फें असें प्रतिपादण्यांत येई कीं, सत्ता परमेश्वराची आहे, परमेश्वरानें राजाला सत्ता दिली म्हणून राजा परमेश्वराला जबाबदार आहे. परमेश्वरच त्याला पदच्युत करू शकतो. जोंपर्यंत राजा ख्रिस्ती आहे तोंपर्यंत त्याला पदच्युत करण्याचा कोणालाही अधिकार नाही. रोम हें साम्राज्याचें केंद्र होतें म्हणून पोपचें महत्त्व वाढलें. वास्तविक पोप हें धर्मपीठ नव्हे, तो धर्मगुरू नव्हे. जे खरोखर महात्मे आहेत व देवपुत्र आहेत तें खरें देवाचें धर्मपीठ. धर्मगुरूंनी ऐहिक बाबतींत लक्ष घालण्याचें कारण नाही. त्यांचें तें क्षेत्र नाही. ‘राजाचा अधिकार कोणीही काढू शकत नाही.’ राजातर्फें मांडलेल्या विचारसरणीला उत्तर म्हणून राज्यमीमांसक अशी विचारप्रणाली पुढें करण्यांत आली. सत्ता व कायदा हे न्याय देणारे असले पाहिजेत. राजाचे अधिकार म्हणजे त्या पदाचे अधिकार नष्ट करतां येतात. ज्या कार्याकरितां राजा हें पद निर्माण झालें तें कार्य जर विद्यमान व्यक्तीकडून होत नसेल तर न्याय्य वर्तन करण्याचा करार त्या व्यक्तीनें मोडला. तेव्हां “विवेक

बुद्धि असें सांगते कीं, प्रजेनें त्याला निष्ठावंत राहाण्याचे कारण नाही, त्याच्या आशा पाळण्याचें कारण नाही.” अशी परिस्थिति झाली म्हणजे वस्तुस्थिति जाहीर करण्याचें काम पोपचें आहे. कारण सदसद्विवेकबुद्धीचें श्रेष्ठ न्यायालय म्हणजे पोप अशी विचारसरणी मॅनेगोल यांनें मांडली होती. जें अप्रामाण्य व अयोग्य झालें तेंच पोपनें रद्द करून टाकलें असा अर्थ यांतून निघतो. पण जें अयोग्य अगर अप्रामाण्य होणार अगर होत असेल त्याच्याशीं पोपचा संबंध नाही, क्रियेशीं संबंध नाही, कृत्य झाल्या-नंतर त्याचा अधिकार येतो. म्हणून राजसत्ता ही पोपवर अवलंबून नाही, ती स्वतंत्र आहे असा त्यांतून श्लेष निघाला. एकमेकांविरुद्ध दाखले, परंपरा दाखविण्यांत येऊं लागल्या. राजा व परमेश्वर यांत कोणी मानवी मध्यस्थ नाही असें एक प्रतिपादी, तर समाजाला परमेश्वराचे छात्राखालीं राज्यसंघटन करण्याचा पूर्ण हक्क आहे, त्यांत राजाचे मध्यस्थीची जरूरी नाही असें दुसरा प्रतिपादी. या विचारसंघर्षांत विद्वत्तेपक्षां वावदूकताच अधिक होती, श्रद्धेपक्षां अंधविश्वासच जास्त दिसून येत होता. सामान्य जनता या वादविवादापासून अलिप्त होती. माळ्याचे मक्याबद्दल कोळ्यांचें हें भांडण ४१५ शतकें चाललें होतें!!

वरील वादविवाद चालू असतांना युरोपमध्ये विश्वविद्यालये सुरू झालीं व विद्येला उत्तेजन मिळालें. पॅरिस व ऑक्सफर्ड येथील विश्वविद्यालये लवकरच बौद्धिक क्षेत्रें झालीं, ग्रीक विद्येचे पुनर्जीवन झालें. एक नवीन बौद्धिक वातावरण उत्पन्न झालें. ॲरिस्टॉटलचे ग्रंथ प्रथम ख्रिस्ती धर्मपीठानें मना केले होते, पण पुढें ते वाचण्यांत येऊं लागले. पुनः ॲरिस्टॉटलचे राजकीय तत्त्वज्ञानाची छाप युरोपचे राजकीय विचारांवर पडूं लागली. जॉन ऑफ सॅलिसबरीनें राजा हा कायद्यानें बांधला गेला आहे, त्यानें कायद्याप्रमाणें वागले पाहिजे. जर तो कायदा टाकून ‘हातांत तलवार घेऊन वागेल तर तलवारीनें त्याला मरण येणें योग्य आहे’ असें निर्भीडपणें आपल्या ग्रंथांत प्रतिपादिलें. टॉमस एक्विनास यांनें ॲरिस्टॉटलचे तत्त्वज्ञानाला ख्रिश्चन तत्त्वज्ञानांत बेमालूम सामील करून घेतलें. ईश्वर व निसर्ग हे व्यापक आहेत, सर्वव्यापी आहेत, त्यांच्यांत सर्व तऱ्हेच्या विविधतेला जागा आहे. सहकार्य व संमेलन यांनें सर्व कांहीं एकत्रित करतां येण्यासारखें आहे. ज्ञान आणि श्रद्धा यांत विरोध असण्याचें कारण नाही. बुद्धीपक्षां श्रेष्ठ ईश्वरप्रणित ख्रिश्चन-धर्ममीमांसा आहे पण ती बुद्धीचे विरुद्ध नाही. शास्त्र व मीमांसा यांनीं जे विचार स्थापित केले आहेत त्यांना धर्ममीमांसा पूर्णता देते, ती त्यांची परंपरा राखते; पण त्यांचे विचार कधींही नष्ट करीत नाही. बुद्धीचें, ज्ञानाचें पूर्ण स्वरूप म्हणजे श्रद्धा आहे, त्यांच्यांत विरोध

नाहीं. दोघांनीं मिळून ज्ञानमंदिर उभे करावयाचें असतें. सर्व जगाचे रचनेत कांहीं हेतु आहे, कांहीं साध्य करावयाचे आहे, तेथें प्रत्येक व्यक्तीला स्थान आहे. प्रत्येकानें सार्वजनिक हितांत आपलें काम करून भर टाकली पाहिजे. यांत राजा आला, भिक्षुक आला, सुतार आला, शिक्षक आला. राजा जोंपर्यंत आपल्या कार्यानें समाज-हित करीत आहे तोंपर्यंत त्याचें वर्तन योग्य आहे. त्याला ईश्वरानें सत्ता दिली पण लोककल्याणाकरतां. जरूरीपेक्षां जास्त कर घेण्याला त्याला हक्क नाहीं. सर्व लोक सुखी व सद्गुणी होतील अशा रीतीनें त्यानें राज्य चालविले पाहिजे. कारण तोच हेतु व्यक्तीचा व समाजाचा आहे. हा राज्याचा नैतिक हेतु असल्यामुळें साहजिकच सत्तेला मर्यादा असली पाहिजे आणि ती कायद्याप्रमाणें चालली पाहिजे. समर्थनीय विरोध म्हणजे सार्वजनिक विरोध. जनतेचा विरोध समजला पाहिजे व जे प्रत्यक्ष करतील त्यांनीं आपल्या कृत्यांनीं जे विद्यमान अन्याय दूर व्हावेत म्हणून प्रयत्न चालविले आहेत त्यापेक्षां अधिक त्रास सार्वजनिक हिताला उत्पन्न होणार नाही येवढी जबाबदारी स्वीकारली पाहिजे, येवढी दक्षता घेतली पाहिजे. राज्यद्रोह हें महान् पाप आहे पण जुलमी सत्तेचा समर्थनीय विरोध हा राज्यद्रोह नाहीं. कारण जुलमी राज्यसत्ता मुळीं कायदेशीरच नसते. जेथें प्रजेनें राजाला हक्क दिले असतील तेथें प्रजेनें त्याला दूर करावें. जेथें हें नसेल तेथें राजा ज्याचे अधिकाराखालीं असेल त्याचेकडे दाद मागावी. सत्ता, राजकीय अधिकार कसा निर्माण होतो याबद्दल त्याचें स्वतःचें असें तत्त्वज्ञान नव्हतें. मानवी कायदा हा एक दैवी कायद्याचाच भाग आहे. सनातन कायदा, निसर्गाचा कायदा, दैवी कायदा, मानवी कायदा असे ४ भाग त्यानें केले हें खरें. सनातन कायदा म्हणजे परमेश्वराची बुद्धि, जिन्या योगानें जगाचे सर्व व्यवहार चालतात; तो मानवी बुद्धीपलीकडील आहे पण तिच्याशीं त्याचा प्रतिरोध नाहीं. प्रत्येक मनुष्याचे मनांत योग्य तऱ्हेनें राहावें, स्वभावाप्रमाणें वर्तन करावें हें ज्यायोगे येतें तो नैसर्गिक कायदा होय. समाजांत राहावें, संसार करावा, ज्ञान मिळवावें वगैरे प्रवृत्ति सर्व नैसर्गिक कायद्यामुळें उत्पन्न होतात. दैवी कायदा म्हणजे साक्षात्कार, ईश्वरप्रणित गोष्टी. बुद्धीनें अप्राप्य पण प्राप्त झालेलें असें सर्व यांत येतें. मानवी कायदा हा वरील तिन्ही कायद्यांना अनुसरून असतो. मुलकी व सार्वत्रिक असे दोन भाग त्याचे त्यानें कल्पिले. कायदा म्हणजे कसें वागावें अगर वागू नये हें सांगणारें प्रमाण. मनुष्य हा विचारी प्राणी आहे, बुद्धीनें तो वागतो, सारासार विचार तो करतो म्हणजे सामाजिक प्रवृत्तीनें तो वागतो, म्हणून कायदा हा व्यक्तीसाठीं नाहीं, समाजासाठीं आहे. समाजाचा अधिकार त्याचे मागे आहे,

व्यक्तीची बुद्धि नव्हे. लोकांनी अधिकार दिलेली व्यक्ति तो जाहीर करील, अगर रीतिरिवाजांत तो असू शकेल. तथापि तो समाजहितासाठी व सर्व लोकासाठी असेल. तो जाहीर झाला म्हणजेच प्रभावी होतो. नैसर्गिक कायद्यांतूनच मानवी कायदा निर्माण होतो. देशपरत्वे कमी जास्त फरक त्यांत राहिल पण त्याची मूलतत्त्वे सर्वत्र सारखीच असतील, कारण सर्वत्र मनुष्यप्रवृत्ति सारख्याच असतात. राज्याचें स्वरूप नाना तऱ्हेचें असलें तरी मूलभूत कल्पना व तत्त्वे सारखीच आहेत; न्याय्य, योग्यायोग्य विचार हे सर्वत्र सारखेच असतात. मानवी जीविताचें साध्य एकच आहे, साधनें अनेक आहेत.

टॉमस् एक्वीनासची ही विचारसरणी त्याचे कालांत युगप्रवर्तक ठरली. कायदा व राज्यसत्ता यांचा इतक्या नैतिक प्रतिष्ठेवर आधार आहे हें त्या काळीं सांगणें विशेष होतें. मानवी कायदा नैसर्गिक कायद्याला धरून असला पाहिजे म्हणजेच राज्यांतील कारक कायदा (Positive Law) न्यायावर आधारलेला असला पाहिजे हें उघड होतें. कायदे करणें म्हणजे मनाला वाटेल तें करणें असें नव्हे, तर काल व परिस्थिती. प्रमाणें समाजहितासाठी आदेश तयार करणें होय. न्यायानें व विवेकानें राजा व प्रजा या दोघांनीं वागलें पाहिजे. न्यायाविरुद्ध वागणाऱ्या जुलमी सत्तेचा नाश करणें हा नुसता हक्कच नव्हे तर या विचारसरणीनें कर्तव्य ठरतें व तसा अर्थही काढण्यांत येत असे. टॉमसचें मतें सर्व युरोप एकधर्मी ख्रिस्ती समाज व्हावा व त्यावर एक राज्य असावें असेंच होतें. ऐहिक सत्ता व धार्मिक सत्ता या दोहोंनीं आपापल्या क्षेत्रांत ईश्वरी संकेताप्रमाणें वागावें असें त्यानें प्रतिपादिलें, प्रत्यक्ष वस्तुस्थितींत युरोपवर एक राज्य नव्हतें. डान्टे हा कवि होता. त्यानें हें एक राज्य कसें असावें याचें चित्र काढलें आहे. त्यानें सर्वत्र अस्वस्थता, लहान लहान राज्ये व कायम तंटेब्रखंडे ही परिस्थिति पाहिली व यांतून मार्ग म्हणजे बादशाहीखालीं सर्व संघटना केली म्हणजे शांतता व सुव्यवस्था नांदेल असा अभिप्राय व्यक्त केला. मनुष्याला बुद्धि आहे, समाजाचें ध्येय सर्वांनीं विवेकानें वागावें हें आहे व जर सर्वत्र शांतता असेल तर हें शक्य आहे. सार्वत्रिक शांतता ही या दृष्टीनें आवश्यक आहे, त्याविना समाजांत सुख लाभणार नाही. समाजांत कोणी तरी नाना व्यवहारांसाठीं मार्गदर्शक पाहिजे म्हणून राज्य याची आवश्यकता आहे. सर्वत्र शांतता ठेवण्यासाठीं, सर्वत्र ज्याची सत्ता राहिल असें एकराज्य पाहिजे. एका राज्याखालीं आले म्हणजे सर्व एक होतात. एकराज्य करण्याचें हें काम रोमन लोकांनीं करावयाचें आहे, कारण तो ईश्वरी संकेत दिसतो. रोमन साम्राज्याखालीं जगाचें नियंत्रण व कल्याण व्हावें असा इतिहासाचा

संदेश आहे असें डान्टेनें मांडले. इतकेंच नव्हे तर रोमन साम्राज्याचा हा दावा खुद्द येशूख्रिस्तानें मान्य केला आहे असा निष्कर्ष त्यानें काढला. ख्रिस्तानें मनुष्य जातीच्या पापाचें क्षालन करण्यासाठीं सुळावर चढून शिक्षा भोगली. हें क्षालन झालें याचा अर्थ योग्य शिक्षा भोगली म्हणजेच ज्यानें शिक्षा केली त्याला अधिकार होता म्हणूनच ख्रिस्तानें ती भोगली. म्हणजेच त्यानें न्यायाधीश पायलट व रोमन बादशाहा अगस्टस यांचा अधिकार मान्य केला. क्षालन झालें नाहीं असें म्हणणें शक्य नव्हतें; मग रोमचा अधिकार मानणें अगदीं तर्काला धरून होतें, ख्रिस्ती धर्मानेही त्याचे मते रोमचा सार्वत्रिक सत्ता चालविण्याचा, एकराज्य स्थापन करण्याचा हक्क मंजूर केला होता. डान्टे पोपचें श्रेष्ठत्व ऐहिक कारभारांत मानण्यास तयार नव्हता. ख्रिस्ताप्रमाणें धर्माचें राज्य म्हणजे ऐहिक राज्य नव्हे; देवाचें राज्य म्हणजे धर्माचें आहे म्हणून ऐहिक बाबतींत कांहींही अधिकार सांगणें धर्माविरुद्ध आहे असा विचार त्यानें मांडला. एक राज्य टॉमस व डान्टे या दोघांनाही हवें होतें दोघांनींही राज्याची बैठक ऑरिस्टॉटलचे तत्त्वज्ञानाला धरून उभारली होती. ऑरिस्टॉटलचे तत्त्वज्ञानांत राजकीय समाज स्वयंपूर्ण होता व त्याला कुठल्याही दैवी मान्यतेची जरूरी नव्हती. वरील दोघांच्या विचारसरणींत परमेश्वरी कर्तृत्व महत्त्वाचे स्थानावर राखण्यांत आले होतें. हाच त्यांच्यांतील दोष होता आणि म्हणून एकराज्य होणें अशक्य होतें.

राज्य व पोप यांचे वादाचा परीणाम ख्रिस्ती धर्मपीठाचे संघटनेवर एका विशिष्ट प्रकारें झाला. धर्मोपदेशक देशपरत्वे स्थानिक राज्याची बाजू घेणें शक्य वाटलें म्हणून पोपचा अधिकार केवळ नैतिक राहून भागणार नाहीं हें स्पष्ट झालें. सर्व धर्मोपदेशकांनीं पोपचे शिस्तींत राहावें हें केवळ नैतिक बंधन न राहातां त्याला कायद्याचें स्वरूप आलें. धर्मपीठाची संघटना ही अधिकारी स्वरूपाची झाली. पोपला धर्मसंघटनेचें नियंत्रण करण्याचा अधिकार कायदेशीर आहे असें प्रतिपादलें जाऊं लागलें. पोप व राजा यांचीं भांडणें वाढूं लागलीं व त्याचा परिणाम दोन्ही बाजूनीं नवी नवी मंडळी, नवे नवे विचार मांडूं लागली. जगांत दोन्ही सत्ता ऐहिक व परमार्थिक व त्यांपैकीं कोण श्रेष्ठ ही वादाची भूमिकाच नाहींशी झाली. पोपच दोन्ही सत्तांचा अधिकारी, पोप सोयीसाठीं निरनिराळे राजे नेमतो येथपर्यंत विचासरणी पोंहोंचली. उलट फ्रेंच पंडित ड्यूबॉय यांनें फ्रान्सनें युरोपचें नेतृत्व स्वीकारावें, सर्व धर्मपीठांची संघटना राजाचे नियंत्रणाखालीं असावी, पोपचे अधिकाराखालील जमिनी ध्याव्यात व त्याला वर्षासन द्यावें, शिक्षणाचें काम धर्मोपदेशकांकडून काढावें अशी विचारसरणी मांडली. फ्रेंच राजा फिलीपनें धर्मपीठाच्या जमिनीवर कर बसविण्यास सुरवात

केली. पोपनें कर देऊं नये म्हणून फतवा काढला, पण त्याचा कांहीं उपयोग झाला नाही. फ्रेंच धर्मोपदेशक राजाचे बाजूचेच दिसून आले. धर्मपीठाचे जमिनीवर कर बसविण्याचा राजाला अधिकार आहे की नाही हा प्रमुख प्रश्न झाला. हक्क आहे, धर्मपीठाचे अधिकार फक्त परमार्थिक बाबतींत आहेत व धर्मपीठ ऐहिक सत्तेवर अवलंबून आहे असें एक पक्ष म्हणे, हा हक्क नाही असा दुसरा पक्ष म्हणे, व तें शाबित करण्याकरितां सर्व सत्ता प्रथम पोपची आहे व नंतर त्यानें राजाला दिली अशी भूमिका घेणें त्याला भाग पडलें. वादविवादांत पोपला पारमार्थिक बाबतींत तरी किती अधिकार आहेत याचीच चिकित्सा सुरू झाली व त्याचा परिणाम प्रॉटेस्टंट पंथ निघण्यांत झाला. पोपचा व त्याचे नेतृत्वाखाली असलेल्या धर्मोपदेशकांचे संबंध काय आहेत याचाही विचार होऊं लागला. एकीकडे ख्रिस्तानें पीटर व त्याचे वारस यांचे हवालीं स्वर्गाच्या राज्याच्या किल्ल्या दिल्या असल्यामुळें पोपला सर्व सत्ता सर्व अधिकार देवाकडून मिळाले आहेत असें सांगण्यांत येऊं लागले. सर्व कायदेशीर हक्क पोपला आहेत, निव्वळ नैतिक अधिकार त्याचे नाहीत, सर्व कायदेशीर सत्तेचें उगमस्थान पोप, जगांतील श्रेष्ठ न्यायालय पोप, जगांतील प्रभुत्व पोपचें असा दावा सांगण्यांत येऊं लागला. जें श्रेष्ठ तें श्रेष्ठ असलें पाहिजे. जगांतील पार्थिव वस्तूंवर अपार्थिव व आध्यात्मिक शक्तीचा प्रभाव आहे. शब्दपेक्षां अर्थ श्रेष्ठ आहे. म्हणून ऐहिक सत्ता ही पारमार्थिक सत्तेच्याखाली राहिली पाहिजे. वस्तूची मालकी तिचे सदुपयोगावर अवलंबून आहे असें ॲरिस्टॉटलचें म्हणणें आहे. राजकीय सत्तेची मालकी ही सदुपयोगावर अवलंबून आहे. मानवी हित म्हणजे त्यांचें पारमार्थिक हित म्हणून राजकीय सत्तेची मालकी पोपकडे असली पाहिजे !! पोपचें हें प्रभुत्व म्हणजे ‘मृत रोमन साम्राज्याच्या समाप्तीवर बसलेलें त्याचें मुकुटधारी भूत’ असें त्याचें वर्णन हॉबजनें केलें आहे. दुसरीकडे रोमचे बादशहाला जे अधिकार होते ते सर्व राजाला आहेत असें फ्रेंच कायदेपंडितांनीं सांगण्यास सुरवात केली. धर्मपीठाचा अधिकार केवळ नैतिक आहे. मसिलिओनें तर तो केवळ शिक्षण देण्याचा आहे असें प्रतिपादिलें. खुद्द धर्मपीठाचे संघटनेंत, धर्मोपदेशाचे दृष्टीनें सर्व सारखेच आहेत. जो अधिकार क्रांतींत आहे तो केवळ सोयीसाठी, कारभारासाठी आहे. पोप, त्याचे संघटनेंतसुद्धां श्रेष्ठाधिकारी नाही. धर्मापलीकडे धर्मपीठाला अधिकार नाही. म्हणून त्याचे ताब्यांत असलेल्या जमिनीवर राजाला कर बसविण्याचा अधिकार आहे. जॉन ऑफ् पॅरिसचें म्हणणें धर्म सर्वत्र असला पाहिजे. पण सर्वत्र एकराज्य पाहिजे असें नाही. धर्मदृष्टीनें मानव सारखे म्हणून तो सार्वत्रिक असणें ठीक आहे. पण मनुष्याचे

हितसंबंध विविध असतात, प्रवृत्तीत वैचित्र्य असते म्हणून सर्वत्र एकराज्य असणे बरोबर नाही. जगभर एकसत्ता असणे जरूर नाही. प्रांत अगर राजाचें राज्य हाच विस्तार अगर क्षेत्र राज्याला पुरेसे आहे, कारण त्यांत स्वयंपूर्णता आहे. धर्मपीठाचे योगक्षेमासाठी जमिनी त्यांना असाव्यात, पण त्यांची मालकी पोपची नव्हे, समाजाची आहे. तिचा दुरुपयोग करण्याचा पोपला अधिकार नाही. योगक्षेमासाठी संपत्ति हवी म्हणून तिजवर मालकी सांगण्याचें कारण नाही. पोप जर अयोग्य वागत असेल तर त्याचे अधिकाराखालील धर्मोपदेशकांना त्यांना विरोध करण्याचा हक्क आहे. पोप जर अन्यायानें वागेल तर त्याला समाजाचा शत्रु समजून राजानें योग्य तें त्याचें पारिपत्य केले पाहिजे. पोपला कायदेशीर हक्क नाही, त्याचा अधिकार नैतिक आहे.

मार्सिलिअस यानें पोपचे अधिकारावर आगखी हल्ला चढविला. इटालियन असल्या. मुळें आधींच पोपचे सत्तेविरुद्ध त्याचा राग होता. त्यानें राज्यसत्तेवर पोपचा अधिकार नाही येवढेंच सांगितलें नाही तर पोपची सत्ता, धर्मसत्ता राज्याचे नियंत्रणाखालीं असावी असें प्रतिपादलें. धर्म जरूर आहे व ख्रिस्ती धर्म खरा आहे. त्यांतील सत्याची कसोटी बुद्धी नाही श्रद्धा आहे. पाद्याचें काम फक्त त्यांतील गोष्टी शिकविण्याचें आहे. धर्मपीठाला कांहीं ऐहिक अधिकार नाहीत. धर्माविरुद्ध वर्तन झालें तर त्याबद्दल प्रायश्चित्त या आयुष्यांत नाही व तें परमेश्वर देत असतो. परमेश्वरी कायदा ऐहिक शिक्षा देत नाही. ऐहिक शिक्षा देणारा कायदा मानवी कायदा आहे व तो मनुष्यानें केला पाहिजे. मानवी कायदा म्हणजे या जगांतील व्यवहाराबद्दल कसें वागावें अगर वागूं नवे व तो म्हणजे सर्व लोकांची अगर जे सत्ताधीश असतील त्यांची आज्ञा आहे व ती न मानणारास शासन अटळ आहे. दैवी कायदा ही देवाची आज्ञा पण त्यामागे व्यवहारनियंत्रण हा हेतु नाही तर मरणोत्तर श्रेष्ठ जीवन मिळावें हा हेतु आहे. मानवी कायद्यांत धार्मिक गुन्ह्यांचा संबंध नाही. जर त्यांचा संबंध असला तर ते मानवी कायद्याविरुद्ध गुन्हे होतील, दैवी कायद्याविरुद्ध नव्हे. ते गुन्हे दैवी कायद्याविरुद्ध मानले तर मरणोत्तर देव शिक्षा देईल; मानवी कायद्याविरुद्ध मानले तर राज्य शिक्षा देईल. धर्मपीठाला, पोपला कुठेंही अधिकार नाही. नास्तिकपणा, धर्मद्रोह, याबद्दल जर या जगांत शिक्षा द्यावयाची असेल तर तो अधिकार राज्याचा आहे. धर्मबाह्य करणें हाही अधिकार राज्याचा आहे. धर्माचा संबंध कायद्याशीं नाही, म्हणून कुठल्याही ऐहिक अधिकार असा सत्ता म्हणजे बलनिष्ठ सत्ता, (Coercive Power) सत्तिसत्ता याची जरूरी धर्माला नाही. धर्मोपदेशकाचें कार्य म्हणजे वेद्याचें कार्य, पथ्यपाणी सांगावें, सद्गता द्यावा पण सक्ति करतां येणार नाही. योगक्षेमापुरतें उत्पन्न

धर्मपीठाला असावे; पोपपासून पाद्यापर्यंत काढून टाकण्याचा हक्क राज्यसत्तेला आहे. शोडक्यांत म्हणजे पोपचे प्रभुत्वावर जबरदस्त व सर्व बाजूंनी त्याने हल्ला केला. राज्यसत्तेला धर्मावर अधिकार देऊन एकमुखी धर्मसत्ता असावी यावरही त्याचे विचारसरणीने अग्रघात झाला. सर्व उपदेशक सारखे आहेत. पीटर हा त्याचे इतर सहकाऱ्यापेक्षा श्रेष्ठ नव्हता. सेंटपीटरचा वारसा पोपला येतो हे खरे नाही. येवढे सांगून न थांबता तो म्हणतो, “योग्य पुराव्याचे अभावी पीटर रोममध्ये होता अगर रोमचा बिशप तो होता हे मानणे चुकीचे आहे.” केवळ रोम शहर हे साम्राज्याची राजधानी होती म्हणून तेथील धर्मपीठाचे महत्त्व वाढले. पोपला अन्यथा कांहीही महत्त्व नाही. देशोदेशींच्या ख्रिश्चन लोकांनी राज्यसत्तेच्या मसलतीने प्रतिनिधि निवडले व त्यांचे एक मंडळ असावे व या मंडळाने सर्व धार्मिक बाबतींतील निवाडे द्यावेत अशी योजना त्याने मांडली. विल्यम ऑफ् ओक्याम या ऑक्सफर्ड पंडिताने तिला सर्वसामान्य पाठिंबा दिला. मात्र हे मंडळ अप्रमादी आहे अगर त्याचे निवाडे निर्दोष असतीलच असे मानण्यास तो तयार नव्हता. अभ्यास व निरंतर शोध करित राहाण्याने धार्मिक सत्य स्पष्ट होत जातात असे त्याचे म्हणणे होते. चौकशी व विक्रिसा करण्याचा प्रत्येकाला हक्क आहे, नव्हे ते कर्तव्य आहे असेच तो मानी; अधिकारी सत्तेला निर्णय घेण्याचा अधिकार नाही, ते कार्य जे ज्ञानी व विचारवंत आहेत त्यांचे आहे.

पोपचे जगावरील प्रभुत्व तर कोणीच मानीना, उलट खुद्द धर्मसंघटनेत त्याचे प्रभुत्व मानण्यास लोक नाखूष होते, हाच अर्थ प्रतिनिधिमंडळाने धर्मनिर्णय द्यावा या योजनेतून निघत होता. अनियंत्रित सत्ता का सनदशीर सत्ता हा वाद धार्मिक सत्तेच्या संघटनांत याप्रमाणे सुरू झाला. विक्रिफने पोपला परमेश्वराने सत्ता दिली नाही असे सांगून ती सत्ता सर्व ख्रिश्चन समाजाला दिली आहे असे प्रतिपादले. ‘मुगुट डोक्यावर ठेवल्याने अगर झगा घातल्याने धर्मगुरुत्व येत नाही’ ते ख्रिस्ताने सत्ता देऊन दिले पाहिजे. सत्ता सर्व ख्रिस्ती समाजाला आहे म्हणून सर्व ख्रिस्ती समाजाने धर्मगुरु निवडले पाहिजेत अशी विचारसरणी प्रादुर्भूत झाली. धर्मपीठाची सुधारणा करणे हा विषय लोकचर्चेचा विषय झाला. धर्मातसुद्धा सुधारणा करण्याचा हक्क सर्व जनतेला आहे या विचाराचा परिणाम सामाजिक व राजकीय क्षेत्रांतही होऊ लागला. अन्याय कर व कायदे, छळ व गांजणूक यांनी बहुजन समाजांत बेदिली सर्वत्र पसरली होती. अनेक देशांतून शेतकऱ्यांनी उठाव केले होते. जन्माने सर्व लोक सारखेच असतात. जगभर मनुष्यस्वभाव सारखाच आहे. समा-

जांतील विषमता अन्यायमूलक आहे असें अनेकजण प्रतिपादून लागले. आदाम विणी व इव्ह काती त्या वेळीं कोणी शिष्टजन नव्हते, मग आतांच कां ? असेही प्रश्न लोक विचारून लागले. ख्रिस्ताचे आज्ञेप्रमाणें सर्व सारखे असले पाहिजेत, तेथें भेदभाव असूं नयेत अशी मागणी सुरू झाली. धर्मसंघटनेंतच फक्त सुधारणा व्हावी हें म्हणणाऱांना जें होत होतें तें पसंत नव्हतें म्हणून त्यांनीं विक्लिफ वगैरे मंडळींचा निषेधही केला. प्रतिनिधीमंडळामार्फत सुधारणा व्हावी म्हणून तपशीलवार योजनापण मांडण्यांत आली, पण कांहींही सुधारणा झाली नाही. जो वादविवाद झाला त्यांतून अनियंत्रित सत्तेविरुद्ध व सनदशीर सत्तेच्या बाजूनें जी विचारसरणी मांडण्यांत आली त्याचा उपयोग मात्र युरोपमधील पुढील राजकारणांत झाला, त्यांतील कल्पना सर्व युरोपभर पसरल्या. धर्मसत्ता सर्व लोकांची, पोपची नव्हे, पोप फक्त तिचा विद्यमान उपयोग करणारा, लोक या संस्थेचा केवळ एक मुक्त्यार. काय कायदा करावा हा लोकांचा अधिकार आहे, लोकांचेतर्फें त्यांचे प्रतिनिधि म्हणून प्रतिनिधिमंडळ आहे, त्याची संमति असेल तर निर्णयाला प्रामाण्य आहे, येरवीं नाही. लोकसंमति रीतिरिवाजांतूनही दिसून येते, पण त्याबाबतींत मंडळ हें अधिक अधिकारवाणीनें बोलूं शकतें. लोकांनीं न मानल्यामुळे पोपचे अनेक फतवे निरर्थक ठरले आहेत. प्रांतवार, राज्यवार मान्यता असेल तर निर्णयाला महत्त्व व प्रामाण्य; म्हणून देशकालपरिस्थितीप्रमाणें कायदा असावा. राज्यसत्ता लोकसंमतीवरच अवलंबून आहे. सर्व जन सारखे व स्वतंत्र निसर्गतः असतात म्हणून कुणी कुणावर सुव्यवस्थेसाठीं अधिकार चालविणें झाल्यास, तो संमतीनें व सहकार्यानेंच शक्य आहे. म्हणून राज्यसत्ता ही लोकसंमतीवर आहे. जसा कायदा हा मानला तर कायदा आहे, तसेंच राज्यसत्ता मानली तर आहे. मान्यता हेंच तिचे प्रामाण्य आहे. सर्व जनता कांहीं प्रत्यक्ष संमति देऊं शकत नाही. म्हणून मंडळामार्फत, प्रतिनिधीमार्फत ती असावी, मंडळांत पोपला स्थान आहे पण मंडळ त्याचेपेक्षां श्रेष्ठ आहे. कायद्याला अनुसरून त्यानें वागलें पाहिजे. कायद्यापेक्षां तो श्रेष्ठ नाही. त्याची निवड व्हावी याचा अर्थ तो धर्मसंस्थापनेचे कार्याला उपयोगी आहे व म्हणून जर तो तसा नसेल तर त्याची आज्ञा मानण्याचें कारण नाही. या कल्पना जरी धर्मसत्तेच्या वादविवादांत निर्माण झाल्या, स्पष्ट केल्या गेल्या तरी त्यांचा फैलाव राजकीय क्षेत्रांत सर्वत्र झाला.

राजकारण व धर्मकारण यांत वादविवादाच्या लाटा कमीजास्त उठत होत्या तरी समाजांत आर्थिक घडामोडी सारख्या अविरतपणें चालू होत्या. एकराज्य असावें, एकसमाज असावा हें प्रतिपादलें जात असतां प्रत्यक्ष राज्यव्यवस्था स्थानिक स्वरू-

पाची होती, व्यापार हळूहळू विस्तृत होत होता, वाढत्या व्यापाराला स्थानिक राज्यसत्ता उत्तेजन देत होत्या, व्यापार राज्यांतील व राज्याबाहेरील वाढवावा अशी भावना सर्वत्र होती. राज्य म्हणजे एक प्रादेशिक एकता अशी भावना उत्पन्न होऊं लागली. त्यांतील हितसंबंध त्याहून निराळे असा स्पष्ट फरक व्यापाराबरोबर अन्य बाबतींतही दिसू लागला. पैसा व धाडस दोन्ही जवळ असणारा व्यापारीवर्ग सर्वत्र महत्त्व पावू लागला. या वर्गाचे हितसंबंध जमीनदारवर्ग, सरंजामवर्ग यांच्याशी जुळेनात. सरंजामवर्गाला स्वतःचे वर्चस्वासाठी व महत्त्वासाठी अव्यवस्था व अस्वस्थता ही अनुकूल होती तर व्यापारीवर्गाला सुव्यवस्था व स्थैर्य यांची जरूरी होती म्हणून व्यापारीवर्ग सुव्यवस्था राखणाऱ्या राज्यसत्तेच्या बाजूचा झाला. हळूहळू राज्यसत्ता अधिक अधिक अधिकार आपलेकडे घेऊं लागली; राज्यकारभार सुधारला पण राज्यसत्ता अनियंत्रित झाली. लोकांना सरदारी जुलमापेक्षां राजाचा जुलूम बरा वाटला. १६ वे शतकाचे आरंभी राज्यसत्तेवरील जुन्या मर्यादा मोडून पडल्या होत्या, नियंत्रणें निःसत्त्व झालीं होती, अनियंत्रित राज्यसत्ता सर्वत्र तलवारीला साक्ष ठेवून राज्य करीत होती. सरंजामशाही व लहान पण स्वतंत्र शहरे या मध्ययुगीन राजकीय संस्था राज्यसत्तेने चिरडून टाकल्या व हें सर्व नवोदित प्रादेशिक भावनेच्या, राष्ट्रभावनेच्या जोरावर तिने केले होते. राज्याची प्रगति, राज्याचा व्यापार, राज्याची सुव्यवस्था, त्याचा जगांतील लौकिक या सर्वांत रस घेणारी, अभिमान बाळगणारी भावना ही प्रादेशिक होती. ती अमुक धर्माचा अगर अमुक वंशाचा राजा राज्य करीत आहे म्हणून ती नव्हती. राजे लोकांनी या भावनेचा पूर्ण फायदा घेतला. धर्मसंस्थांनासुद्धा त्यांनी चिरडले. धर्मात पुढें उत्पन्न झालेले पक्ष हे राजाचे सहाय्यानेच यशस्वी झाले. ल्यूथरने राजाश्रय मिळविला म्हणून जर्मनीत प्रॉटेस्टंटपंथ विजयी झाला. स्पेनमध्ये कॅथॉलिक पंथानें राजाश्रय मिळविला म्हणून तेथें तो प्रभावी झाला. इंग्लंडमध्ये प्रॉटेस्टंटपंथाला राजाश्रय मिळाला म्हणून तेथें तो प्रभावी ठरला. तात्पर्य, धर्म राज्यसत्तेचा आश्रित झाला. राजसत्तेने सर्वत्र आपला प्रभाव बसविला, राजा म्हणजे राज्य हें सूत्र सर्वत्र सत्य ठरलें. व त्या सूत्राला अनुरूप असे राजकीय तत्त्वज्ञान सांगणारे पण निर्माण झाले. जुन्या संस्था नाहींशा झाल्या त्याबरोबर त्यांतील मान व मर्यादापण लोपल्या. नैतिक भाव जो काहीं जुन्या संस्कृतींत होता तोही संपुष्टांत आला.

मॅकेव्हेलीने सत्य व सौजन्य यांना भाव नाहीं हें पाहिलें. साधनाला प्रतिष्ठा नाही. साध्य साधलें म्हणजे साधनें यथार्थ ठरतात हा अनुभव घेतला. बल व छल (कपट) हीं यशाचीं अचूक अस्त्रे आहेत असे स्पष्टपणें समाज त्याला सांगत होता.

परिस्थितींत यशस्वी राज्यव्यवस्था कशी करावी या दृष्टीने त्याने आपले पुस्तक 'राजा' हें लिहिलें हें उघड आहे. तत्त्वज्ञान असें त्याने सांगितलें नाहीं तर राज्य कसें बलवान् करावें, कोणतें धोरण स्वीकारून सत्ता वाढवावी, कोणत्या चुका टाळाव्यात या गोष्टींवर त्यानें भर दिला. राजकारणाचा प्रधान हेतु सत्ता टिकविणे व वाढविणे हा आहे व त्यांत यश हीच एकमेव कसोटी आहे असें समजूनच त्याचें लिखाण आहे. राजकारणाचा विचार करतांना दुसऱ्या कशाचाही विचार करणे अप्रस्तुत आहे. राज्य चांगले किंवा वाईट याचा विचार न करतां टिकविलें पाहिजे या मताचा अनुवाद त्यानें केला आहे. पोप इटलीचा शत्रू तो समजत असे म्हणून प्रभावी राज्य निर्माण करून इटली संघटित करावा असें त्याला वाटे. ख्रिस्ती धर्मांनें लोकांना बलहीन केले असा त्याचा आरोप. व्यक्तीनें नैतिक असावें कारण त्याचे वर्तनावर समाजाची शक्ति अवलंबून आहे, पण राजाला ज्यायोगे सत्ता राहिल व वाढेल असेंच वर्तन श्रेयस्कर आहे. राजा नीतिनियमापलीकडे आहे व असला पाहिजे. शास्त्रीय व निर्विकारबुद्धीनें राजकारणावर त्यानें लिखाण केले असें म्हणून त्याचें समर्थन कांहींनीं केले आहे. जनतेला संरक्षण व स्थैर्य हवें असतें व राजाला सत्ता हवी असते, दोन्ही स्वार्थी आहेत असें मानून तो चालतो. व्यक्तीचा अपुरेपणा व असमर्थता ही राज्यसत्तेचा आधार आहे. मनुष्यस्वभाव आग्रही व परिग्रही आहे, आहेतें ठेवून आणखी कमवावेसें त्याला वाटतें. सत्ता व संपत्ति याला कुठें तरी मर्यादा आहे पण मानवी इच्छा व अभिलाषा यांच्या मर्यादा अद्यापि कोणाला सांगडल्या नाहींत. त्यांना मर्यादेंत ठेवण्यासाठीं बलवान् प्रभावी राज्यसत्ता अवश्य आहे. जीवित व वित्त यांचें संरक्षण सर्वांना हवें असतें. त्यांतलें त्यांत वित्तावर मनुष्याची आसक्ति विशेष. एक वेळ बापाचा प्राण घेगारास मनुष्य क्षमा करील पण त्याची मिळकत जप्त करणाऱ्यास क्षमा करणार नाहीं. म्हणून मेकेंडेली म्हणतो. राजानें प्रसंगी जीव ध्यावा पण लुटें नये. मनुष्यांत आक्रमणप्रवृत्ति असते व म्हणून स्पर्धा व संघर्ष हे समाजांत नित्य ठाण मांडून असतात. राज्यसत्तेला यापासून उपद्रव असतो. म्हणून सर्व हितांची जुळवणूक करण्यांत राज्यसत्तेचें कौशल्य असतें. कायदा हा सर्व समाजाचें नियमन करतो, त्यांतूनच समाजधारणेचें कार्य होत असतें. जो धोरणी, मुत्सद्दी आहे, ज्याला मुत्सद्दीपणाचें यथार्थ ज्ञान आहे, त्याचे कर्तृत्वाला मर्यादा नाहीं. कायदा व राज्यसत्ता यांचे योग्य उपयोगानें राष्ट्राचा भाग्यविधाता तो होऊं शकतो. तो नीतिनियमाबाहेर आहे. क्रियेंत कोणी दोष काढील तर झालेल्या कार्यानें तो मान्यवंत ठरेल. प्रसंगाप्रमाणें वर्तावें, राज्य राखावें, राज्य वाढवावें, राज्य स्थापावें व हें करतांना

साध्याकडे लक्ष द्यावे. कारण सिद्धीनेच जग माणसाची किंमत ठरविते. क्रांतिकालासाठी एक तत्त्वज्ञान व प्रस्थापित राज्यसत्तेसाठी दुसरे असा अर्थ या विचारसरणीतून निघतो.

मॅकॅव्हेलीचे तत्त्वज्ञान आचरणारे राजे इटलीतच होते असे नव्हे तर इंग्लंड, स्पेन, फ्रान्समध्येही होते. चांगल्या हेतूसाठी वाममार्ग स्वीकारण्यास सांगणाऱ्या तत्त्वज्ञानाचा उपयोग फक्त वाममार्ग स्वीकारण्यात झाल्यास नवल नाही. अनियंत्रित राजसत्तेचे वर्चस्व वाढविण्याकडे या तत्त्वज्ञानाचा उपयोग झाला. वास्तविक मॅकॅव्हेली याला अनियंत्रित राजसत्ता पाहिजे होती असे नाही. बेकायदेशीर वर्तन सरकारी अधिकाऱ्यांकडून होऊ नये हे त्याने स्पष्ट सांगितले आहे. धन व दारा याबाबत मनुष्ये वाटेले तो प्रतिकार करण्यास तयार होतात म्हणून राज्यकर्त्यांनी या बाबतीत व्यवस्थित वागावे. ज्या राज्यसत्तेत अनेकजण सहभागी आहेत ती जास्त टिकते. राजासुद्धा वारशाने गादीवर न येतां निवडणुकीने यावा. पण जर लोक अगदीच भ्रष्ट व भांड असतील तर सुव्यवस्थेसाठी बलवान राजसत्ता असणे इष्ट आहे. सरदारवर्गाचे नालायकीबद्दल तर त्याने स्पष्ट शेर दिला आहे. राजा व प्रजा, दोघांचे ते शत्रु आहेत असे त्याचे मत होतं. संरक्षणासाठी त्यांचेवर व भाडोत्री सैन्यावर विसंबून न राहातां राजाने नागरिकसैन्य उभारावे. राज्याचे संरक्षणासाठी बाकी सर्व विचार बाजूला सारून वागलं पाहिजे. “मान, अपमान, न्याय, अन्याय सर्व बाजूला सारून दृढ निश्चयाने वागलं तरच संरक्षण होईल. देशाचे स्वातंत्र्य व जीवन कसे राहील हाच प्रश्न डोळ्यांपुढे ठेवून वागलं पाहिजे.” इजिप्तमध्ये ज्यूंना ज्या बंधनांत पडावे लागले त्यापेक्षा जास्त बंधनांत त्याने विद्यमान इटलीला पाहिले. मीडच्या गुलामगिरीत पर्शिया होता, त्यापेक्षा तीव्र गुलामगिरीत इटली जखडलेला त्याला दिसत होता. अथेनियन्सपेक्षा जास्त पांगापांग त्याला इटलीत दिसली. “कोणी नेता नाही, कसलीही सुव्यवस्था नाही, पराभूत व पीडित, घायाळ व हतबल सर्वत्र दबलेले दीन, हीन व करंटे” लोक पाहून त्यातून बलवान इटालियन राज्य निर्माण व्हावे हा हेतु मनाशी धरून त्याने आपला ग्रंथ लिहिला असा अभिप्राय कित्येकांनी व्यक्त केला आहे. धर्म व राजकारण यांची त्याने केलेली फारकत पुढे पुढे राजकारणी विचारांत मान्यता पावली.

प्रादेशिक एकीची भावना, एकराज्य होऊन प्रभावी व्हावी याचे मुळाशी इतिहास परंपरा होती. पूर्वी एकराज्याखाली सर्व प्रदेश होता. एकराज्यातून प्रादेशिक निष्ठा उत्पन्न झालेली होती. राज्य गेलं तरी प्रादेशिक एकीचा भाव राहिला. संघटन विस्कटलं तरी संस्कृति कायम होती. लोकांचे मनांत इटली म्हणजे एक असा भाव

कायम होता. व त्याचेंच प्रतिबिंब मॅकॅन्हेलीचे ग्रंथांत दिसून येतें. ख्रिस्ती धर्मांत जे दोन पंथ, कॅथॉलिक व प्रॉटेस्टंट झाले व ज्यांच्या भांडणांत युरोप २०० वर्षे निमग्न होता, त्यांनी आपल्या भांडणांनी राष्ट्र या कल्पनेला मूर्त स्वरूप दिलें. राष्ट्र या भावनेला आळवून राजांनी आपला अंमल सर्वत्र अनियंत्रित केला. ख्रिस्ती धर्मांत फूट पडण्यापूर्वी ख्रिस्ती धर्मांतील तत्वांचें संरक्षण राजकीय सत्तेनें करावें व सर्वत्र सुव्यवस्थेसाठीं एकधर्म असावा हें अगदीं स्वयंसिद्ध असें मानण्यांत येई. पण जेव्हां रोमचे धर्मपीठांत भांडणें सुरू झालीं, धर्मदृष्ट्या खरा पंथ कोणता, खरें तत्त्व कोणतें हें सांगण्याचें काम राज्यसत्तेकडे आल्याबरोबर त्या परिस्थितीचा फायदा राज्यकर्त्यांनी घेतल्यास नवल नाहीं. ल्यूथरला त्याचे धर्मस्थापनेसाठीं राजाश्रयाची जरूरी भासली. इंग्लंडमध्ये धर्मसुधारणा करण्याचें काम अत्यंत धार्मिक (?) अशा ८ व्या हेन्रीकडे आलें. तसेंच अन्यत्र झालें. सर्वत्र राज्यसत्ता अधिक प्रभावी झाली. युरोपभर धार्मिकवाद माजला, त्या वेळीं लोक राजाभोवती गोळा होऊ लागले व एकीची अपेक्षा करूं लागले. राज्यसत्तेनें ज्या पंथाला आश्रय दिला तो तेथें विजयी ठरला. कोणताही पंथ हरो अगर जिंको, राजा सर्वत्र विजयी झाला. अनियंत्रित राज्यसत्ता या धर्मपंथाचे भांडणांत उत्कर्षाला पोहोचली. राजाश्रय मिळाला म्हणून राजनिष्ठा ही अव्वल धार्मिक बाब झाली. आपल्या धर्मपंथाचें संरक्षण करणें म्हणजे विरुद्ध धर्मपंथाला आश्रय देण्याच्या राजावर हल्ला करणें हा अर्थ झाला. यामुळे धर्मविरोधाला राजकीय विरोधाचें स्वरूप प्राप्त झालें. राज्यांतील अन्य पंथांचे अल्पसंख्यांक धर्मद्रोह, व राज्यद्रोह दोन्ही करतात असें वाटणें साहजिक झालें. अन्यायी राजा व अधर्मी राजा म्हणून त्याला दोन्ही नात्यांनीं विरोध करणें तितकेंच साहजिक झालें. धर्मासाठीं राज्यसत्ता अनियंत्रित झाली व धर्मासाठींच तिचें नियंत्रण होणें अपरिहार्य ठरलें. विरोध विकासवादाचा हा एक दाखला आहे. यातून पुढें धार्मिक सहिष्णुता व मर्यादित राज्यसत्ता निर्माण झाल्या. तथापि, वादाचे प्रसंगी प्रजेला राजाला विरोध करण्याचा योग्य परिस्थितीत हक्क आहे का अजिबात नाहीं हा प्रश्न महत्त्व पावला. अजिबात हक्क नाहीं असें म्हणणारा पक्ष अनियंत्रित राजसत्तेचा वाली होता. लोकांकडून राजाला सत्ता प्राप्त होते म्हणून योग्य परिस्थितीत त्याला विरोध करण्याचा जनतेला हक्क आहे असें निव्वळ राजकीय दृष्टीनें म्हणतां आले असतें, पण तसें न म्हणतां धर्मदृष्टीनें तोच विचार भांडण्यांत येत होता. ल्यूथर व कॅल्व्हिन हे दोघे राजांना निमूटपणें मानाव्यात या मताचे होते. परंतु त्यांच्या पंथांनीं पुढें धार्मिक सुधारणेसाठीं राजकीय विरोध हें एक साधन म्हणून उपयोगांत आणलें. ल्यूथरचे दृष्टीनें धर्माचें खरें तत्त्व

आत्मानुभावांत होतें. वैयक्तिक श्रद्धा व अनुभव यांचें महत्त्व तो मानी. त्याचे दृष्टीनें प्रत्येक ख्रिश्चन हा स्वतःचा पुरोहित होता. धर्मप्रसारासाठीं म्हणून बलाची आवश्यकता त्याला वाटत नव्हती. पाद्रयाचें जीवन, स्वातंत्र्य व वित्त हें धर्मानें अधिक मानावें हें तो गैर मानी. त्याचे मतें प्रत्येक ख्रिश्चन हा धर्मानें सारखाच असला पाहिजे. ख्रिस्ती धर्मपीठांत सहज सुधारणा होण्याचें चिन्ह त्याला दिसेना म्हणून लोकांनीं, सरदारांनीं, राजांनीं ती घडवून आणावी असें त्यानें मत मांडलें. धर्मपीठांतील अव्यवस्था व अनीति पाहून तो म्हणे कीं, राजा हा आपत्तीमुळे धर्मगुरु होतो. राजकीय सत्तेच्या साहाय्यानें त्यानें रोमवर विजय मिळविला व त्याचा परिणाम राष्ट्रांचें असें धर्मपीठ निर्माण झालें. त्याजबरोबर राजाची आज्ञा पालन करणें हें श्रेष्ठ कर्तव्य आहे असें सांगणें प्राप्त झालें. “राज्यकर्ते म्हणजे सामान्यतः जगांतील अति मूर्ख व अति पाजी लोक असतात” असें म्हणणारा ल्यूथर “राजा हा जगाचा देव आहे, सामान्य जनता सैतान आहे व लोकांना प्रायश्चित्त मिळावें म्हणून त्याचे-कडून परमेश्वर प्रसंगी बंड करवीत असतो.” असें म्हणूं लागला !! राजाज्ञा न पाळणें हा खून, चोरी, व्यभिचार इत्यादि गुन्ह्यांपेक्षां अधिक पापमय गुन्हा आहे असें त्यानें प्रतिपादिलें. सविनय आज्ञापालनाचा तो प्रमुख पुरस्कर्ता ठरला. राजाला विरोध करणें हें पाप मानल्यानंतर त्याचे सत्तेवर ज्या कांहीं मर्यादा होत्या त्याही संपल्या. ल्यूथरचे तत्त्वज्ञानानें धर्मीत अध्यात्मिकता वाटली पण राजाला बेसुमार आधिभौतिक सत्ता मिळाली. तो राष्ट्रेता व धर्मनेता झाला, राजा तर तो होताच.

कॅल्व्हिन तर राजा कसाही असो त्याचें ऐकलें पाहिजे असें प्रतिपादी. लोक व्यक्तीची आज्ञा पाळत नाहीत, पदाची पाळतात. वॉईट राजा येणें हें प्रजेच्या पातकाचें फळ. राजा वॉईट वागेल तर तो प्रजाद्रोह नव्हे तर देवद्रोह आहे. देव त्याला शिक्षा करील, लोकांनीं शिक्षा करावयाची नाही. धर्मतत्त्वे सांगण्याचा हक्क धर्मपीठाला आहे व खऱ्या धर्माचें संरक्षण राजकीय सत्तेमार्फत व्हावें हें त्याचें मत फ्रान्समध्ये, स्कॉटलंडमध्ये राजकीय परिस्थितीमुळे निराळें परिणाम देणारें ठरलें. फ्रान्समध्ये त्याच्या पंथीयांनीं राजाश्रय मिळणें अशक्य झाल्यामुळे राजकीय विरोध स्वीकारला व तेंच स्कॉटलंडमध्ये झालें. जॉन नॅक्सन स्पष्ट सांगितलें कीं, “अधर्मे वर्तावें असें सांगणाऱ्या राजाचें एकावें असें परमेश्वरानें सांगितलें आहे असें म्हणणें म्हणजे परमेश्वर अधर्माचा व पापाचा रक्षणकर्ता आहे असें म्हणण्यासारखें आहे. असें जे म्हणतील ते देवाचे निंदक असून प्रायश्चित्त भोगतील.” धार्मिक भांडणामुळे राजसत्ता राष्ट्राचें नेतृत्व सांगूं लागली, एकीचें प्रतीक ती ठरली, राज्यकारभाराचें केन्द्रीकरण ती करूं शकली. इंग्लंडचे राजसत्तेला

विरोध पूर्वीपासून विशेष नव्हता म्हणून धर्मांमुळे तो अधिक वाढला नाही. इंग्लंड-मध्ये स्थानिक अगर प्रांतिक सत्ताकेंद्रें प्रभावी नव्हती म्हणून राजसत्तेला प्रभावी विरोध नव्हता. राज्यकारभारांत लवकर एकसंधीपणा आला, राष्ट्रांत जूट लवकर झाली. राजाचे अनियंत्रित सत्तेला विशेष उचलून धरण्याचें कारण पडलें नाहीं व पुढें राजसत्तेला विरोध झाला तो पार्लमेंटचे द्वारे. म्हणजे राजकीय दृष्टीनें फ्रान्समध्ये प्रांतिक सत्ता विशेष होती. यादवी होऊन मगच फ्रान्समध्ये एकसंधी सत्ता राजानें स्थापन केली. राजाचे अनियंत्रित सत्तेचे पुरस्कर्ते या परिस्थितींत पुष्कळ निर्माण होणें साहजिक होतें. एकसंधी राष्ट्र फ्रान्समध्ये राज्यानें निर्माण केलें व ते अनियंत्रित सत्ता होती म्हणूनच झालें हें उघड दिसतें. धार्मिक भांडणाबरोबर राजकीय व धार्मिक विरोध एकमेकांत निरनिराळ्या देशांत निरनिराळ्या तऱ्हांनीं समाविष्ट झालेले होते. अनियंत्रित राजसत्ता ही पूर्वापार परंपरेला व इतिहासाला सोडून आहे व त्याचप्रमाणें न्यायाविरुद्ध व निसर्गाचे कायद्याविरुद्ध आहे असें फ्रेंच प्रॉटेस्टंटपंथीयांची विचारसरणी होती. नैसर्गिक कायदा व जुने व कदीम हक्क सांगून राजसत्तेला मर्यादा आहे असें अन्यही म्हणत. तथापि, पद्धतशीर विचार ह्यूजेनॉट-फ्रेंच प्रॉटेस्टंटपंथ-लेखक हॉटमन, लेव्युट, मानें वगैरेंनीं मांडले. दैवी कायद्याविरुद्ध राजाज्ञा असल्यास ती मानावी का ? वरीलप्रमाणें वर्तन करणाऱ्या राजाविरुद्ध प्रतिकार करणें कायदेशीर आहे का ? व तो कोणी कसा व कोठपर्यंत करावा ? त्याचप्रमाणें राज्यांत तो अन्य रीतीनें जुलूम करीत असेल तर प्रतिकार करणें योग्य आहे का व तो कोणी, कसा व कोठपर्यंत करावा ? एका राज्यांत लोक धर्मासाठीं अगर जुलमाविरुद्ध राजसत्तेला प्रतिकार करीत असतील तर दुसऱ्या राजांनीं त्यांना मदत करणें कायदेशीर आहे का ? त्यांनीं ती केलीच पाहिजे का ? असे प्रश्न उपस्थित करून मॉर्नेनें आपल्या ग्रंथांत त्यांचें विस्तारानें विवेचन केलें आहे. राजा व प्रजा एक पक्ष व परमेश्वर दुसरा पक्ष यांच्यांत एक करार अगर संकेत झाला. यामुळे समाज हा एक धर्मसंघ झाला, लोक देवाचे लाडके झाले व त्यांचेवर खरा व योग्य धर्म आचरण्याचें बंधन आलें. राजा व जनता यांच्यांत दुसरा करार अगर संकेत झाला. त्यामुळे जनता राज्य झाली. राजानें चांगलें वागलें पाहिजे व तो चांगला वागेल तोंपर्यंत लोकांनीं त्याचें ऐकावें असें बंधन त्याचेवर आलें असें मॉर्नेचें म्हणणें आहे. दुसऱ्या करारावरून राज्य हें समाजासाठीं आहे व निष्ठा ही सशर्त आहे हें स्पष्ट होतें. तथापि, राजाचा देवाशीं संबंध लावण्यांत तत्कालीन परिस्थिति कारणीभूत झाली होती हें उघड दिसतें. धर्माप्रमाणें वागण्याची हमी राजा व जनता यांचेकडून देवानें जणू कांहीं जबाबदारीनें घेतली होती !! राजाला देवाकडून व जनतेकडून सत्ता

मिळाली होती म्हणून देव व जनता ही राजापेक्षां श्रेष्ठ आहेत व दोघांची सेवा त्याने केली पाहिजे असा निष्कर्ष काढण्यांत आला. सत्धर्म त्याने चालवावा व त्यासाठी सत्ता आहे, न चालविल्यास तो कराराविरुद्ध वागतो म्हणून प्रत्येक ख्रिश्चनाने त्याला विरोध करावा, प्रत्येक ख्रिश्चनाचा धर्म देवाचे ऐकावे हा आहे म्हणून धर्म-विरोधी राजाचा प्रतिकार करणे हे त्याचे कर्तव्य ठरते. जनतेचे कर्तव्य सत्धर्म राखण्याचे आहे व राजा त्याविरुद्ध जात असतां जनता स्वस्थ राहिल तर दोषी ठरेल. दुसऱ्या कराराविरुद्ध वागून राजा जुलूम करील तर त्याला जनतेने विरोध करावा. जनतेची निष्ठा सशर्त व तीही न्याय्य व कायदेशीर राजसत्ता असेल तर. राजाने मात्र आपली वर्तणूक विनशर्त चांगली ठेवली पाहिजे. वहिवाटीचा हक्क जनतेविरुद्ध राजाला सांगतां येणार नाही. मनुष्य स्वभावतः स्वातंत्र्यप्रिय आहे व ज्याअर्थी दुसऱ्याचे ऐकण्यास तयार होतो, कांहीं मर्यादा स्वीकारतो, त्याअर्थी कांहीं तरी चांगले होईल, फायदा मिळेल म्हणूनच हे तो करीत असला पाहिजे व यांत जर अपेक्षाभंग झाला तर मूळ भूमिकाच नाहींशी होते हे उघड आहे. राजापेक्षां कायदा श्रेष्ठ आहे. कायदा म्हणजे मूर्तिमंत विवेक व शहाणपण होय. विचारी मन म्हणजे कायदा आणि विचारी मन म्हणजे परमेश्वरी अंश. म्हणून कायद्याचे ऐकणे म्हणजे देवाचे ऐकणे होय. कायदा हा लोकांचा ठेवा आहे, राजाचा नव्हे. त्यांचे संमतीने तो बदलतां येतो. कायद्याप्रमाणे राजाने चालले पाहिजे. कायद्याविरुद्ध व जुलमाने वागणारा राजा आपला हक्क गमावितो. जो बेकायदेशीर रीतीने राजा होऊन जुलूम करीत आहे तो मुळी राजाच नव्हे म्हणून कोणाही नागरिकाला त्याचा प्राण घेण्यापर्यंत प्रतिकार करण्याचा हक्क आहे. जो राजा कायदेशीर आहे पण पुढे कायद्याविरुद्ध वागू लागला तर त्याला विरोध करण्याचा हक्क वाटेला त्या नागरिकाला व्यक्तिगत नाही, तर राज्यांतील सर्व जनतेला एक संघ या नात्याने तो आहे. जनतेचा विरोध हा तिचे नेत्या-मार्फत व्हावयास पाहिजे असें मॉर्नेचे म्हणणे आहे. त्याचे ग्रंथांतून तो लोकशाहीचा पुरस्कार करणारा होता असें विधान कांहीं करतात. ते चूक आहे. त्याची व त्यावेळची विचारसरणी केवळ प्रतिकाराचा हक्क आहे याच्या पलीकडे गेली नाही, कारण परिस्थितीची मागणी तेवढीच होती.

स्कॉटिश पंडित बुर्केनने आपल्या ग्रंथांत दोन्ही करारांचा उल्लेखही केला नाही. त्याचे म्हणणे, सत्ता ही समाजाची देणगी आहे व म्हणून सत्तेचा उपयोग समाजाचे कायद्याप्रमाणे झाला पाहिजे. मनुष्य स्वभावतः सामाजिक प्रवृत्तीची आहेत. म्हणून सर्वसामान्य नियंत्रण करण्यासाठी उत्पन्न झालेले शासन हे नैसर्गिक आहे.

प्रतिकाराबाबत त्याची भूमिका मॉनेंप्रमाणेच आहे. खुद्द फ्रान्समधील पार्लमेंटने (States-General) कायदा करून राजावद्दलची निष्ठा रद्द केली. ' जर राजा संरक्षणाचें कर्तव्य बजावीत नसेल, जुलूम करीत असेल, जनतेचे प्राचीन हक्क व स्वातंत्र्य नष्ट करीत असेल आणि त्यांना गुलाम समजत असेल तर तो राजा नाही, जुलमी सत्तावान् आहे; आणि तो तसा आहे म्हणून राज्यांतील संस्थांना त्याला पदच्युत करून त्याचे जागीं दुसरा निवडण्याचा हक्क आहे ' असें सरनाम्यांत जाहीर करून सदरहू कायदा पास करण्यांत आला. या सरनाम्यांत त्या वेळचे राजकीय तत्त्वज्ञान पूर्णपणे प्रतिबिंबित झालेले आहे. खुद्द कॅथॉलिकपंथी जेसुयिस्ट लेखकसुद्धां प्रतिकाराचा हक्क आहे असें प्रतिपादित होते. विशेषतः स्पॅनिश जेसुयिस्टांत ही विचारसरणी अधिक प्रभावी होती. जुआन डी मरीयानाचें मतें राजाला सत्ता लोकांकडून करारानें मिळाली. लोकांचे प्रतिनिधिसंस्थांना कायदा बदलण्याचा हक्क आहे. करारापूर्वी लोक केवळ पशुवत् राहात होते. स्वतःचें स्वतःला असवे, संग्रहबुद्धि, मालकी भावना ही सुरू झाल्याबरोबर त्यांनीं समाजरचनेकडे पहिलें पाऊल टाकलें. आपली वस्तु आपल्याला राहावी म्हणून प्रत्येकाला वाटूं लागले म्हणजे आपोआपच संकेत उत्पन्न होतात. दिल्याशिवाय कोणी घेऊ नये, जो मिळवील त्याचा त्यावर मालकी हक्क वगैरे भाव निर्माण होणें म्हणजे समाजांत नियमनाचा जन्म झाला, म्हणजे कायदा जन्मला, म्हणजे शासन आलें. याप्रमाणें त्यानें समाजाचें व शासनाचें जन्म-रहस्य सांगितलें. प्रतिकाराचा हक्क तर प्रतिपादलाच; पण जुलमी राजाचा वध हेंही समर्थनीय म्हणून सांगितलें. जेसुयिस्ट ग्रंथकार स्वरेज यांनं प्रतिकाराच्या हक्कांचें निराळ्या रीतीनें समर्थन केलें. निसर्गांत व मनुष्य स्वभावांत कांहीं गुणविशेष असे आहेत कीं, त्या योगानें कांहीं वर्तन हें चांगलें होतें व कांहीं वाईट होते. या परिस्थितींत योग्य अगर अयोग्य, चांगले अगर वाईट हें कांहीं परमेश्वराचे अगर मनुष्याचे लहरीवर अवलंबून नाही तर कांहीं नियमानें तें ठरलें जातें. मनुष्यांचें संबंध व त्यांच्या वर्तनाचे परिणाम यांवर राज्यांतील कारक कायदा व त्यांचे नियम यांची यथार्थता अवलंबून असते. जो नैसर्गिक कायदा आहे तो परमेश्वर अगर पोप कोणीही बदलूं शकत नाही. जें त्यानें अयोग्य ठरविलें असेल तें परमेश्वराला सुद्धां योग्य म्हणतां येणार नाही, म्हणून जो कायदा अगर जो आचार या नैसर्गिक कायद्याविरुद्ध आहे तो अयोग्य आहे, तो बदलण्याचा अगर त्याला प्रतिकार करण्याचा जनतेला हक्क आहे. व्यक्तीप्रमाणें राजानेंही नैसर्गिक कायद्याप्रमाणें चाललें पाहिजे. म्हणजे राज्यांतील संबंधसुद्धां नैसर्गिक कायद्याचे आधारावर नियमित केले

पाहिजेत. तात्पर्य, प्रतिकाराचे हक्कामागें राजाला सत्तादान लोकांनीं केलें त्यानें राज्य न्याय व समाजहित यांकडे पाहून चालविलें पाहिजे. निष्ठा ही सशर्त आहे. राजा कायद्याविरुद्ध वागल्यास त्यास प्रतिकार करण्याचा हक्क आहे, येवढें तत्त्वज्ञान उभें राहिलें.

प्रतिकाराचे तत्त्वज्ञानाविरुद्ध राजाची सत्ता दैवी आहे हें तत्त्वज्ञान येणें अपरिहार्य होतें. ही विचारसरणी मांडण्याला कारणपण धार्मिक मांडणेंच झालीं. अल्पसंख्यांकांनीं विरुद्ध धर्माच्या राजाविरुद्ध प्रतिकाराची मीमांसा सांगितली, तर बहुसंख्यांकांनीं राजाचे बाजूनें विधर्मी अल्पसंख्यांकांना चिरडून टाकण्यासाठीं राजसत्तेला दैवी प्रतिष्ठा दिली. सुरुवातीला धर्मभेदामुळें होणारी यादवी टळावी म्हणून स्थैर्य व सुव्यवस्थेचें बाजूनें राजसत्ता दैवी आहे हें सांगण्याचा उपक्रम झाला. दैवी आहे असें म्हटलें म्हणजे विरोध करणें देवाविरुद्ध वर्तन होतें म्हणून टळेल अशी आशा होती. फ्रान्समध्ये दोन्ही पंथ जोरकस होते, त्यांच्या लढ्यांत देशाचा नाश होत होता व फ्रेंच राज्यसत्ता व फ्रेंच सभ्यता व संस्कृतीचा नाश होईल हें दिसू लागलें होतें. फ्रान्सबाहेर, फ्रेंच वर्चस्व कमी होत होतें. यांतून एकच मार्ग राष्ट्राचे अभ्युदयासाठीं होता व तो म्हणजे राजाला राष्ट्राचें नेतेपद देऊन सर्वांनीं त्याच्याशीं निष्ठावन्त राहावयाचें. धर्म पृथक् असून राजा एक मानणें केवळ राष्ट्रभावनेनें शक्य झालें. राजा दैवी हक्कांनं आहें हें म्हणणें या परिस्थितींत अधिक सोयीचें होतें. शिवाय अधिकार, राजकीय अधिकार याला पूर्वीपासून एक धार्मिक प्रतिष्ठा होतीच. सेंट पालपासून ही विचारसरणी चालू होतीच व राजाची सत्ता दैवी आहे व तिचा दुरुपयोग झाल्यास प्रसंगीं विरोध करण्याचाही हक्क आहे हे दोन्ही विचार प्राचीन काळापासून परिचित होते. दोहोंमध्ये जुळणी करून वागणें शक्य होतें. परंतु तीव्र धार्मिक मतभेद झाल्याबरोबर दोन्ही विचार अतिरेकाला गेले. धर्मासाठीं मुद्धां बंड करावयाचे नाही, प्रतिकार करावयाचा नाही, त्रिशर्त सविनय आज्ञापालन हा व्यक्तीचा धर्म आहे, राजाला विरोध म्हणजे देवाला विरोध आहे, राजा देवाचा या जर्गी प्रतिनिधि आहे असें एक पक्ष म्हणू लागला. दुसरा पक्ष काय म्हणे याचें विवेचन मागें केलें आहे. अस्वस्थता व अव्यवस्था यांचे भीतीमुळे लोक या पहिल्या विचारसरणीकडे वळले. राजाश्रयानें आपला पंथ प्रभावी होईल म्हणून त्या पंथानें ही विचारसरणी उचलून धरली. राष्ट्रीय एकी, राष्ट्रीय स्वातंत्र्य, देशाभिमान या भावनांनीं या विचारसरणीला महत्त्व आले व राजा मागें सांगितल्याप्रमाणें धर्मनेता, राष्ट्रनेता व सर्वसत्ताधीश झाला. बौद्धिक समर्थन या विचारसरणीचें करणें अशक्य होतें. धर्मवचनें घेऊन जों-

पर्यंत राजकारणाचा विचार होत होता तोंपर्यंत या दैवी हक्काला कांहीं आधार होता. राजकारणाचा, राज्याचा विचार केवळ बौद्धिक दृष्टीनें होऊं लागल्याबरोबर हें दैवी हक्काचें भूत सद्गति घेतें झालें. नैसर्गिक कायद्यावर जर हा हक्क सांगावा तर अनावस्था होते. वारससंबंधीचे कायदे निरनिराळ्या देशांत निरनिराळे होते. फ्रान्समध्ये स्त्री राजा होऊं शकत नव्हती; म्हणजे देशादेशांतील कायदे पाहून देव सत्तादान करतो असें ठरतें, म्हणजे देशांतील कायदाच देवापेक्षां श्रेष्ठ ठरला, तेथील रीतिरीवाज त्याचेपेक्षां प्रभावी ठरले !! बौद्धिक दृष्टीनें कांहीं असो प्रत्यक्ष व्यवहारांत दैवी हक्कांची विचारसरणी कांहीं काल लोकप्रिय होती हें खरें. ‘कायद्याचें निवासस्थान राजाचें अंतःकरण’ आहे, राजा म्हणजे ‘चालती बोलती देवाची प्रतिमा आहे’ असें सांगण्यांत येत असे. इंग्लंडचा राजा पहिला जेम्स तर असें म्हणे की, “पार्लमेंटापूर्वी राजा होता, कायद्यापूर्वी राजा होता, फार काय राजांनें दिली म्हणून जर्मनींत मालकी लोकांना आहे. राजा कायदा करतो, कायदा राजाचा निर्माता नाही; देबरहस्य व राजरहस्य पाहूं नये. दोन्ही पवित्र आहेत” !! इंग्लंडमध्ये अव्यवस्थेची भीति नव्हती म्हणून राजाचे अनियंत्रित सत्तेला दैवी हक्काची जोड फारशी प्रभावी ठरली नाही. राष्ट्रीय एकी का यादवी हा प्रश्न तेथें उत्पन्न झाला नाही, तर राष्ट्रीय एकीचें प्रतीक कोण ? राजा कीं पार्लमेंट ? कायदा करणार कोण ? राजा कीं पार्लमेंट ? असें तेथील वादाचें स्वरूप स्पष्ट झालें. युरोपमध्ये राष्ट्रीय स्थैर्यासाठीं लोकांनीं दैवी हक्काचें महत्त्व मान्य केलें व म्हणूनच तद्विषयक विचारसरणी लोकप्रिय झाली.

दैवी हक्क केवळ राजाला राज्यांत सुव्यवस्था व शांतता राखण्याचे कार्मी अधिक यश यावें या हेतूनें ब्रह्माल केला गेला असे दिसतें. सर्व पक्षातीत राष्ट्रीय एकीचे केंद्र ही राजाची भूमिका सर्वत्र मान्यता पावली. राज्यांत या रीतीनें धर्मकलह बंद पडत चालले व सहिष्णुता मान्यता पावत चालली. सहिष्णुता व राष्ट्रीय एकी झाल्याबरोबर राजकीय विचार धर्मविषयक विचारांतून अलग झाले. राज्याचें प्रभुत्व याचा धर्मापासून सबंध तुटला व तत्संबंधीचे विचार केवळ राजकीय भूमिकेवरून होऊं लागले. बॉडीन या फ्रेंच पंडिताची विचारसरणी या दृष्टीनें महत्त्वाची आहे. सेंट बार्थोलोमोची कत्तल झाल्यानंतरचा त्याचा महत्त्वाचा ग्रंथ प्रजातंत्र (Republic) हा प्रसिद्ध झाला. या क्रूर कत्तलीचा परिणाम त्याच्या व अनेकांच्या विचारावर झाला. सहिष्णुता व सुव्यवस्था यांचा पुरस्कार येवढा झाला कीं, या विचाराचे मंडळींना ‘राज्यांतील शांतता व सुव्यवस्था आत्मोद्धारापेक्षां अधिक वाटते व परमेश्वराची बाजू घेऊन लढत राहाण्यापेक्षां त्याला सोडून हे शांतता स्वीकारण्यास अधिक

तयार आहेत ' अशी टीका त्यांचेवर झाली. बॉडीनवर तर कायदेपंडितांनी पण टीका केली. कारण बॉडीनचे मत कायदा व राजकारण नुसतें ऐतिहासिक दृष्टीनें न पाहतां राष्ट्रांतील भौतिक परिस्थिति, हवापाणी, वंश वगैरे गोष्टींचाही त्यांत संबंध आहे म्हणून त्यांचाही त्यांत विचार व्हावा. मध्ययुगीन दृष्टिकोन बॉडीनचा नाही, पण त्यांत संपूर्णपणें आधुनिक दृष्टिकोनही नाही. इतिहास व मीमांसा यांचा संयोग घडवून आणण्याचें काम आपण करीत आहोंत असें त्याचें म्हणणें होतें. इतिहासाचें चैतन्य त्यांत जर नसेल तर मीमांसेचीं सर्व प्रमेयें निःसत्त्व व निर्जीव आहेत असे तो म्हणे. सर्वसामान्य सिद्धांतांचे चौकटींत उपलब्ध होणारा अनुभव वसविण्याचा त्याचा प्रयत्न असे. वस्तुस्थितीनें सिद्धान्ताला वाळसें यावें व बुद्धीनें त्यांतून अर्थ ल्यावा अशी त्याची योजना होती. केवळ सुखासाठीं व लोकांच्या भल्यासाठीं राज्य आहे असें त्याचें मत नव्हतें. " राज्याला शरीर व आत्मा दोन्ही आहेत व आत्मा श्रेष्ठ आहे; ' तथापि या आत्म्यासाठीं काय करावें हें नक्की त्यानें सांगितलें नाही. समाजांतील मुख्य संस्था कुटुंब व कुटुंबाला खाजगी मालकीचे हक्क आहेत. कुटुंबांतूनच समाज व राज्य यांचें संघटन होतें. नाना कुटुंबे संरक्षणासाठीं व सोयीसाठीं संघटित होतात. ही संघटना म्हणजे गांवें, शहरे, निरनिराळ्या संस्था व हीं सर्व एका सत्तेखालीं आली म्हणजे राज्य निर्माण होतें. या विचारसरणीनें त्यानें कुटुंब व खाजगी मालमत्ता यांचे महत्त्व वाढविलें. खाजगी क्षेत्रांत कुटुंबाचें महत्त्व, सार्वजनिक क्षेत्रांत राज्याचें महत्त्व. संपत्तीची मालकी कुटुंबाची, प्रभुत्व राज्याचें मालकीचें. खाजगी मालकी ही कुटुंबाचे नैसर्गिक हक्काची बाब त्यानें मानली. राज्याला प्रभुत्व हें नैसर्गिक आहे असें मात्र त्यानें म्हटलें नाही. बलाचे जोरावर राज्य निर्माण झालें असें त्याचें मत आहे. पण बल हें एकमेव राज्याचें लक्षण आहे असें त्यानें म्हटलें नाही. बलाचे जोरावर दरवडेखोरांचीपण संघटना प्रभावी असते, पण तिला कोणी राज्य म्हणत नाही. लोक राज्याचें कां मानतात हें नक्की त्यानें सांगितलें नाही. प्रभुत्व, अखेरची सत्ता असल्याशिवाय राज्य सुव्यवस्थित राहणार नाहीं येवढें त्यानें स्पष्ट केलें आहे. देवाचा संबंध प्रभुत्वाशीं नाहीं हें त्यानें स्पष्ट केलें, पण प्रभुत्व कशावर आधारलेलें आहे याचें स्पष्टीकरण त्यानें केलें नाही. राज्य म्हणजे ज्यांत राजा व प्रजा असा संबंध आहे असें संघटन. राजा म्हणजे प्रभुत्व हें नातें ज्यांत आहे तें राज्य. प्रजा व राजा यांमध्ये अनेक नातीं असतील. ते एक धर्माचे असतील नसतील. एक भाषा असेल नसेल. एक वंश असेल नसेल, या सर्व गोष्टींचा राज्य या तात्त्विक कल्पनेशीं संबंध नाही. राजा व प्रजा हें नातें असणें म्हणजे राज्य. या विचारसर-

णीने त्याने राजकीय विचारांत क्रांतिकारक भर टाकली. नाना पंथ, नाना वंश, नाना रीतिरिवाज, नाना कायदे असेल तरी राजा व प्रजा हे एक राजकीय बंधन असले म्हणजे राज्य झाले. समान प्रभुत्व असले म्हणजे एक राजकीय समाज होतो असा या विचारसरणीचा निष्कर्ष आहे. प्रभुत्व म्हणजे नागरिक व प्रजा यांच्यावरील सर्व श्रेष्ठ सत्ता, ती कुठल्याही कायद्याने मर्यादित होत नाही. ती तात्पुरत्या स्वरूपाची नसून कायम स्वरूपाची असते. बिनशर्त असणे हे तिचे लक्षण आहे. ती अदत्त नसली तरी अंदेय आहे. वहिवाटीने तिला बाध येत नाही. तिचेपासून कायदा निर्माण होतो म्हणून ती त्यापेक्षा श्रेष्ठ आहे. ही सर्व श्रेष्ठ सत्ता अनिर्वधित असून कायद्याने कोणाला जबाबदार नाही. राज्यांतील कायदा म्हणजे राजाचा हुक्म. रीतिरिवाजसुद्धा राजाचे परवानगीनेच जारी राहातात. राजा कायदा करून ते बदलू शकेल पण रीतिरिवाजाने कायदा बदलता येणार नाही. कायदा करण्याचा हक्क हा एकट्या राजाला आहे, कारण प्रभुत्वाचे ते मुख्य लक्षण आहे. प्रत्येक सुव्यवस्थित राज्यांत ही कायदे करण्याची सत्ता कुठे तरी असली पाहिजे. हे प्रभुत्व, ही अविभाज्य सत्ता कुठे तरी राज्यसंघटनेत असली पाहिजे, राज्याचा तो आत्मा आहे. ती नसेल तर राज्य नाही. राज्यसत्तेचे स्वरूप या प्रभुत्वाचे अधिष्ठानाने बदलेल पण राज्याचे स्वरूप बदलणार नाही. राज्य म्हणजे ही सत्ता ज्यांत आहे ते संघटन, जर ही सत्ता एका माणसाकडे असेल तर ती राज्यसत्ता (Government) राजसत्तात्मक (Monarchy) ठरेल; जर कायदे करतांना सरदार वगैरे संस्थांची संमति अवश्य असेल तर ही सत्ता त्या संस्थांत आहे म्हणून ती राज्यसत्ता महाजनसत्तात्मक (Aristocracy) ठरेल. जर ही अखेर निर्णयाची सत्ता लोक प्रतिनिधींच्या संस्थांचे हातांत असेल तर ती राज्यसत्ता लोकशाही (Democracy) स्वरूपाची ठरेल. राज्यसत्तेचे कांहीही स्वरूप असले तरी राज्यांचे स्वरूप एकच राहाते. राज्यांचे स्वरूप व प्रभाव कायद्याने प्रजेल्या कळतो. कोण कायदा करतो, याने कायद्याचे काय स्वरूप राहील याचा अंदाज बांधता येईल. बॅडीनने राज्य व राज्यसत्ता अगर सरकार यांतील भेद एक प्रकारे स्पष्ट केला. राज्य म्हणजे प्रभुत्व, निर्णयात्मक सत्ता; राज्यसत्ता अगर सरकार म्हणजे त्या सत्तेच्या आविष्काराचे साधन; राज्य म्हणजे अर्थ व राज्यसत्ता म्हणजे वाणि असा त्यांतील संबंध दाखवता येईल.

राज्यांतील सर्व संस्था, धार्मिक, व्यापारी वगैरे राजाचे मर्जीवर अवलंबून आहेत. त्याचेपासून त्यांना हक्क व प्रतिष्ठा प्राप्त होतात. प्रभुत्व जरी अमर्याद व बिनशर्त म्हणून त्याने वर्णिले तरी व्यवहारांत त्याला मर्यादा बसतात असे त्याने

सांगितले. कायदा करण्याचा हक्क जरी राज्याला आहे तरी नैसर्गिक कायद्याची त्याला मर्यादा आहे. मानवी कायद्यापेक्षा हा श्रेष्ठ आहे व ज्या प्रमाणात मानवी कायदा हा कायद्याला अनुसरून असेल त्या प्रमाणात राज्य हें यथार्थ आहे, येरवीं ती केवळ जबरदस्तांची संघटना होईल. वचनें पाळावीत, खाजगी संपत्ति हिरावूं नये ह्या गोष्टी नैसर्गिक कायद्यानें सांगितल्या आहेत. त्यांची कदर मानवी कायद्यानें केली पाहिजे. या दृष्टीनें नैसर्गिक कायदा अमर्याद प्रभुत्वाला मर्यादा घालतो. राजाला मादीचा वारसा बदलतां येत नाहीं. ही एक मर्यादा त्यानें सांगितली. त्याचप्रमाणें कांहीं बाबी कीं ज्यांना घटनात्मक महत्त्व असतें अशांत त्याला बदल करतां येणार नाहीं असें त्यानें प्रतिपादलें. राजाचें प्रभुत्व हें अमर्याद, सर्व कायद्यांचें उगमस्थान, पण त्याचबरोबर त्याला कांहीं घटनात्मक कायदे जे त्यानें केले नाहींत, ते बदलतां येणार नाहींत असें राज्यसत्तेचें विरोधात्मक स्वरूप त्याचे विचारसरणीत दिसून येतें. याचें कारण त्याला राजा राष्ट्रचे एकीसाठीं, सुव्यवस्थेसाठीं हवा होता, ती परिस्थिति राजाला अमर्याद प्रभुत्व दिल्याशिवाय शक्य नव्हती. जुनीं स्वातंत्र्ये व हक्कपरंपरा, जुन्या संस्था व संकेत तर त्याला हवे होते. त्या दृष्टीनें राजाला अमर्याद सत्ता देणें धोक्याचें होतें. म्हणून नैसर्गिक कायद्याच्या मर्यादा त्यानें राज्यसत्तेला घातल्या, घटनात्मक बाबींचा कोट त्याच दृष्टीनें उभारला. राजा हें राज्यांतील लोकांच्या प्रभुत्वाच्या आविष्काराचें एक साधन आहे असें सरळ म्हणण्याचें त्यानें टाळलें. तथापि, राजानें निःपक्ष राहावें, दडपशाही न करतां समजुतीचे व सहकार्याचे धोरणानें वागावें, तहनामे व वचनें पाळावीत म्हणजे सुव्यवस्था राहील, क्रांति होणार नाहीं असें प्रतिपादलें. क्रांति म्हणजे प्रभुत्वाचें अखिष्टान बदलणें असा त्यानें अर्थ केला आहे. नुसते कायदे बदलून क्रांति होत नाहीं. कायदे करणारे बदलले, ती निर्णयात्मक सत्ता स्थान बदलती झाली म्हणजे क्रांति झाली असें ऑरिस्टॉटलप्रमाणें त्याचें मत होतें. अमर्याद प्रभुत्वाची फ्रान्सचे परिस्थितीत आवश्यकता होती म्हणून तिला इष्ट ठरविण्यासाठीं ही तत्त्वप्रणाली मांडली असा त्याचेवर आक्षेप आहे. इतिहास व तत्त्वज्ञान यांची जोड घालण्याचे प्रयत्नांत आवश्यक तें इष्ट वाटणें अपरिहार्य आहे. साधारण गोष्टींना महान् तत्त्वांचें महत्त्व देण्याची संवय तात्विक दृष्टीनें इतिहासाकडे पाहणाऱाना असते. इतिहास म्हणजे नानाविध अनुभव आहेत, कार्यकारण सांगणारा तर्क ग्रंथ नव्हे अगर प्रमेयांचें विवेचन करणारी सिद्धांत कौमुदी नव्हे. दोन गोष्टी मात्र बॉडीनचे विचारांतून स्पष्ट झाल्या. एक, प्रभुत्व म्हणजे राजकीय सत्ता, राज्य म्हणजे सत्ता असणारे व ज्यावर ती चालते यांच्यातील संबंध, कायदा म्हणजे त्या सत्तेची आज्ञा. व दुसरे म्हणजे ही सत्ता कशानें तरी मर्यादित असावी.

धर्मशास्त्राचे पकडीतून राजकारणशास्त्राची सोडवणूक करण्यास बाँडीननें सुरवात केली. त्यानंतरच्या विचारवंतांनीही तोच उपक्रम स्वीकारला. खुद्द जेसुयिस्ट पंथाच्या लेखकांनी राज्याची मीमांसा धर्मदृष्ट्या लावण्याचें सोडून दिलें. त्यांचा हेतु धर्माची प्रतिष्ठा फक्त पोपमहाशयांना राहून त्यांच्या अधिकाराचें वैशिष्ट्य वाढावें हा होता. समाज करारानें अस्तित्वांत आला असें सांगण्यांत येई, पण त्यांत धर्माचा अमर देवाचा भाग नसे. कसे वागावें हें ठरविणें अगदीं नैसर्गिक आहे, ही सामाजिक प्रवृत्ति आहे व तिला अनुसरून माणसें कसे वागावें हें ठरवितात. या ठरावांतून समाज निर्माण होतो. संगतींत व समाजानें राहणें ही एक नैसर्गिक गोष्ट आहे, मनुष्याच्या अनेक नैसर्गिक गोष्टींप्रमाणें ही एक आहे असे प्रत्यक्ष कोणी म्हटलें नाहीं तरी करारप्रवृत्ति ही नैसर्गिक आहे व करारानें समता होते हें म्हणणें जवळ-जवळ तसेंच आहे. अल्थ्युसीयसनें (Althusius) प्रभुत्व ज्यांत आहे हें राज्य व हें प्रभुत्व लोकांतच संघट्ट्या राहातें असें स्पष्ट सांगितलें. हें प्रभुत्व त्यांना दुसऱ्या कोणालाही देतां येत नाहीं असें त्यानें सांगून लोकसंस्थेचे उद्देश सफल व्हावे म्हणून करारानें काहींना प्रत्यक्ष कारभार करण्यासाठीं सत्ता दिली जाते अशी विचारसरणी मांडली. जर तिचा दुरुपयोग झाला तर तें सत्तादान रद्द होते व ती पुनः मूळ मालकाकडे येते. या विचारसरणींत प्रभुत्व व कारभार करणारी सत्ता अलग दाखवून दोन्हीचें अधिष्ठान निराळें असतें असें त्यानें विशद केलें. प्रभुत्वावर याप्रमाणें विसंगति न येतां व्यवहारांत मर्यादा बसते. माणसें संमतीनें संघांत येतात व राज्य ही एक संमतीवर आधारलेला संघ आहे या विचारसरणींत उत्पन्न झालेला अधिकार हा त्या संघाच्या संघटनेंतूनच निघतो हें स्पष्ट होतें व त्याजबरोबर तो संमतीवर आधारलेला असल्यामुळें मर्यादित करतां येतो व प्रसंगीं त्याला विरोध करणें योग्य ठरतें हेंही उघड होतें. ग्रोशियसनें (Grotius) जवळजवळ हीच विचारसरणी मांडली. राज्याराज्यांतील संबंधांत त्यानें मांडलेली विचारसरणी विशेष महत्त्वाची मानली जाते. मनुष्य हा विशेष प्रवृत्तीचा प्राणि आहे. त्याला संगति व समाज हवा असतो ही त्याची, प्रवृत्ति अनिवार्य असते व समाजांत येण्यांत त्याचा स्वार्थ असल्या तरी त्यांतून समाजाचें हितही साधतें. त्यानें निर्वेध स्वीकारल्यानें समाजांत सुव्यवस्था व शांतता राहाते. ही सुव्यवस्था ठेवणें अवश्य आहे व या आवश्यकतेतून सर्व कायद्यांचा उगम आहे. ही सुव्यवस्था राहावी म्हणून संपत्तीचें स्वैर्य, शहाजोग व्यवहार, वचनपूर्ती बगैरे बाबतींत कांहीं तरी नियम अगर संकेत होणे जरूर असतें. मनुष्याच्या आकांक्षा व आचार यांची जुळवणूक नियमानें व संकेतानें

होणें जरूर होतें. तसें न झालें तर अनर्थ होईल. पण मनुष्याची प्रवृत्ति सामाजिक असल्यामुळे या आवश्यकतेला अनुसरून तो वागत जातो. ही जी वागण्याची मनुष्याची प्रवृत्ति तीच नैसर्गिक कायद्याची जननी आहे. नैसर्गिक कायद्यांतून राज्याच्या कारक कायदा (Positive Law) निर्माण होतो. राज्य या संघटनेत असल्याने हा मानण्याचें मनुष्यांनी मान्य केलेलें असतें. काहीं काहीं गोष्टी सर्वत्र न्याय्य व योग्य मानल्या जातात. ह्या सर्व गोष्टी म्हणजे नैसर्गिक कायदा. सयुक्तिक व विवेकपूर्ण बुद्धि, रास्त व निसर्गधर्माला अनुसरून जें सांगते तें म्हणजे नैसर्गिक कायदा. कोणतें योग्य अगर अयोग्य हें हा कायदा सांगतो. निसर्गाला धरून असल्यामुळे देवालासुद्धा त्यांत फरक करतां येणार नाही. दोन अधिक दोन म्हणजे चार हें देव कसें बदलू शकेल ? असें सांगून नैसर्गिक कायद्यांतील अचूकपणा प्रोशियसनें सिद्ध करण्याचा प्रयत्न केला. राज्यांराज्यांतील संबंधांत त्यानें हीच विचारसरणी मांडली. दोन भिन्न धर्मीय समाजाचे नियंत्रण काहीं एका धर्माचे कायद्यानें होणार नाही. त्याचप्रमाणे एकाच धर्माचे भिन्न झालेले पंथ यांचें नियंत्रण एकाच कायद्यानें होणार नाही हें उघड आहे. कॅथॉलिक, प्रॉटेस्टंट, ख्रिस्तेतर समाज या सर्वांच्या परस्परांतील संबंधांचें नियमन करणारा कायदा अगर संकेत हवे होते. याचा अर्थ पूर्वी हे संबंध नव्हते असा नव्हे, त्याचें नियमनही होत होतें. त्या नियमनाचे मागें नैसर्गिक कायदा आहे, त्याला अनुसरून तें होतें असें त्यानें प्रतिपादलें. आंतरराष्ट्रीय कायदा नैसर्गिक कायद्यावर आधारलेला आहे व असला पाहिजे असें त्याचें मत दिसून येतें. नैसर्गिक कायदा हा एक मानदंड झाला. राजकारण व राज्यांतील व आंतरराष्ट्रीय जगांतील कायदे योग्य कीं अयोग्य हें ठरविण्याची तो एक कसोटी झाला. तो एक नमुना म्हणून डोळ्यांपुढें ठेवून कायदे व्हावेत असें त्याचें महत्त्व ठरलें व त्या दृष्टीनें तो उपयुक्तही झाला. व्यवहारांत प्रभुबाबर मर्यादा त्यानें घातली.

नैसर्गिक कायदा हा साधा, स्वयंसिद्ध व गणिताप्रमाणें अचूक आहे इतकें महत्त्व त्याला या वेळीं प्राप्त झालें. वास्तविक त्यांत अशी परिस्थिति नव्हती. कित्येक गोष्टी केवळ तर्कनिष्ठ होत्या म्हणून सत्य मानल्या होत्या. काहीं गोष्टींपासून काहीं परिणाम होतात हें खरें असलें तरी मूळ काहीं गोष्टी सिद्ध कशा झाल्या ? त्या सत्य कशा ठरतील ? सत्य म्हणजे वस्तुनिष्ठ परिस्थिति. तर्कांनें सिद्ध झालेली गोष्ट, अनुमान बरोबर आहे येवढेंच सांगेल. विवेकबुद्धीला अनुसरून नैसर्गिक कायदा आहे पण ही बुद्धि जें दृष्टीत धरील तें सत्य कसें ? त्या वेळचे मतप्रणालीप्रमाणें विवेकबुद्धी जे दृष्टीत धरील तें स्वयंसिद्धच असेल, त्यादिबाय ती तें दृष्टीत घरणारच नाही, असा तिचा

प्रभाव आहे असें मानलें जाई. गृहीत धरलेल्या सिद्धान्तांचे चौकटीत अनुभवानें, निरीक्षणानें काम करावें असें त्याचें मत होतें, म्हणूनच मानवी कायदा अगर कारक कायदा याला वाव आहे. कायदा अगर न्याय यांतील फरक या रीतीनें दिसून येतो. कायद्यापेक्षां न्याय अधिक आहे व अगोदरचा आहे. न्यायाची कल्पना अधिक व्यापक आहे. नैसर्गिक कायदा अगर न्याय ही एक शुद्ध अशी भूमितींतील सिद्धान्ताप्रमाणें कल्पना आहे. जिला लांबी आहे पण रुंदी नाही, ही शुद्ध रेषेची व्याख्या आहे. प्रत्यक्ष अशी रेषा काढतांच येणार नाही. पण रेषा काढतांना शक्य तितकी रुंदी कमी ठेवण्याचें प्रयत्न व्हावेत या दृष्टीनें या व्याख्येची उपयुक्तता आहे, त्याच दृष्टीनें वस्तुस्थितीत शुद्ध, निर्मोळ, निरपेक्ष, न्याय येणार नाही, पण तो जास्तीत जास्त तसा आणण्याचा प्रयत्न करण्यासाठी या शुद्ध कल्पनेची उपयुक्तता आहे. सर्वसामान्य प्रघात याचें या दृष्टीनें महत्त्व आहे. जें योग्य आहे, त्याचा तो एक पुरावा आहे. तसें नसतें तर सार्वत्रिक मान्यता तो पावला नसता. ही विचारसरणी स्वीकारूनच प्रोशियसनें आंतरराष्ट्रीय कायद्याची मीमांसा केली. जें योग्य असेल त्याला अनुसरून राज्यांतील कायदा असला पाहिजे. अनुमानानें योग्य असणें व वस्तुस्थितीत योग्य असणें यांतील फरक स्पष्ट असून उमगला नव्हता. तथापि नैसर्गिक कायद्याचे कल्पनेनें राजकारणांतील भिन्न तात्त्विक दृष्टीत एकता उत्पन्न केली. एखादी गोष्ट यथार्थपणें बंधनकारक व्हावयाची असेल तर तिला ज्यांच्यावर बंधन पडणार आहे त्यांची संमति पाहिजे, हें एक स्वयंसिद्ध तत्त्व नैसर्गिक कायद्याचें होतें व हें स्वयंसिद्ध तत्त्व सर्व विचारवंतांनीं मान्य केल्यामुळे राजकारणांत एकता उत्पन्न झाली. कांहीं तरी मनुष्याला स्वीकारावें लागतें, पण त्यातल्यात्यांत स्वहिताचे दृष्टीनें व स्वमतानें जें तो स्वीकारील तेंच तो खरोखर स्वीकारतो. भीतीनें, जबरदस्तीनें अगतिकत्वानें स्वीकारलेलें याला नैतिक बंधन नसतें. खुशीनें स्वीकारणें म्हणजे ठरल्याप्रमाणें वागूं असें वचन देणें असतें व वचन पुरें करावें ही नैसर्गिक प्रवृत्ति आहे. सयुक्तिक बंधन म्हणजे जें खुशीनें स्वीकारलेलें असतें तें. समाज कसा का अस्तित्वांत आला असेना हें तत्त्व स्वयंसिद्ध आहे. कांहीं तरी करार अगर संकेत झाल्याशिवाय सर्व सारख्याच, सर्व स्वतंत्र माणसांनीं कुणाचे तरी ऐकावें व कांहींही ऐकावें व कुणी तरी सांगावें असें होणें शक्य नाही, असें गृहीत धरून अलथ्युसीयस, प्रोशियस फ्युफेन्डार्फ यांनीं आपले विचार मांडले आहेत. करारामुळे प्रभुत्वाला मर्यादा येते असें प्रतिपादलें आहे. जनतेची संमति ही एक महत्त्वाची बाब याप्रमाणें सर्व विचारांमागे आहे हें स्पष्ट झालें. नैसर्गिक कायद्याचे आधारावर राजकीय सिद्धान्त उभारल्या-

मुळें व्यक्तीचें महत्त्व जास्त ठरतें. व्यक्ति ही प्रथम व्यक्ति होती व संमतीनें समाजांत, राज्यांत नागरिक झाली, व तसें होणें अपरिहार्य होतें असें नैसर्गिक कायदा सांगे. समाज, राज्य हें मनुष्यासाठीं आहे. मनुष्य राज्यासाठीं नाही; व्यक्ति हें ध्येय व तिचे विकासासाठीं समाज व राज्य हीं साधनें आहेत. तर्क व नीति या दोन्ही दृष्टींनीं व्यक्ति, समाज अगर राज्य यांचे आधींची आहे, अग्रज आहे. व्यक्ति हें सत्य आहे, राज्य अगर समाज हा एक संबंध आहे. एक भरीव आहे, दुसरें कल्पनानिष्ठ आहे, असें मानण्याकडे त्या वेळीं प्रवृत्ति होती, व्यक्तिस्वातंत्र्यवादाचीं बीजे या प्रवृत्तींत दिसून येतात.

प्रभुत्व लोकांचें, त्यांनीं राज्यकारभारासाठीं ज्यांना दिलें, त्यांनीं दिलेल्या सत्तेचा दुरुपयोग केल्यास काढून टाकण्याचा हक्क आहे, ही विचासरणी अधिक अधिक प्रभावी होऊं लागली. धर्मपंथांतील भांडणें जोंपर्यंत जोरांत होती तोंपर्यंत स्थैर्यासाठीं, एकी व संरक्षण यांसाठीं राजाचें महत्त्व वाढविलें जात होतें. त्या दृष्टीनें राजकीय विचार चालू होते. बहुजन समाजाचे आर्थिक हीनतेकडे, त्यांच्या दुःखाकडे कोणी बघतही नसे. तथापि मोअरनें (More) या गोष्टींचा परामर्श आपल्या ग्रंथांत (Uthopia) केलेला आहे. समाज कसा परीग्रही झाला आहे याचें वर्णन त्यांत सांपडतें. संपत्तीची विषम वांटणी इतकी आहे कीं, अनेकांना चोरीशिवाय उपजीविकेचें साधन नाही असें सांगून आदर्श राज्याचें चित्र त्यानें रेखाटलें आहे. मनुष्यांतील सद्भावनांचा तो पुरावा होता, पण प्रत्यक्ष व्यवहारांत नीतिमत्तेला पाशवी बलापुढें हार खावी लागत होती. तथापि, बहुजन समाजाचा विचार हळूहळू होऊं लागला. गरजा भागाव्यात यासाठीं समाज निर्माण झाला, व्यवस्थेसाठीं राज्य निर्माण झालें, राज्यसत्ता अस्तित्वांत आली; राज्यसत्ता आली म्हणजे कारक कायदा आला. हा मानावा, कारण तो संमतीवर आधारलेला आहे, असा वेदांतही आला. पण क्लेश, दुःखें जाऊन समाधान लाभेल, समाजांत शांतता नांदेल अशी अपेक्षा कदाचित् असली तरी ती पुरी मात्र झाली नाही. नैसर्गिक कायद्याला अनुसरून मानवी कायदा असावा हें मान्य होऊनही पहिल्यांतील समताभाव दुसऱ्यांत आला नव्हता. उलट विद्यमान विषमता कायद्याचे आधारावर प्रतिष्ठा पावत होती. धर्माचें राष्ट्रीयकरण करून राज्यांत सर्वत्र एक धर्म असावा असें हुकूरनें प्रतिपादलें. त्याबिरुद्ध जे जातील ते सुव्यवस्था व शांतता विरोधी आहेत असें समजावें असें त्यानें प्रतिपादलें. पण धर्मविरोधाशिवाय अशांततेची, अव्यवस्थेचीं कारणें झपाट्यानें उत्पन्न होत होती याकडे त्यानें अगर अन्य विचारवंतांनीं फारसें लक्ष दिलें नाही. वैचारिक क्षेत्रांत मात्र

जनतेचें प्रभुत्व सिद्ध करण्याची परंपरा वाढत चालली होती. इंग्लंडमध्ये राजाला धर्मनेता केल्यामुळे राजकारणातील तेल दांसळला. खरी सत्ता कुठें आहे, खरें प्रभुत्व कोणाचें हा प्रश्न तेथें प्रस्तुत झाला; कुठें तरी तें असलें पाहिजे हें निश्चित आणि तें राज्यांतच असलें पाहिजे पण कोणत्याहि संघटनेच्या एका भागांत असणें शक्य नाही असे विचार पुढें येऊं लागले. राजा अगर पार्लमेंट अगर अन्य संस्था, यापैकी कोणा एकाचें प्रभुत्व नाही तें राज्याचें आहे, पार्लमेंट ही अखेरची सत्ता आहे. कारण पार्लमेंट हें सर्वश्रेष्ठ न्यायालय आहे. न्यायदानाचा हक्क राजाला नाही असें एक पक्ष म्हणे. या उलट वेकनची विचारसरणी होती, “न्यायाधीश हे सिंह, पण सिंहासनाखालील सिंह.” राजा हें अखेरचें न्यायालय असें तो प्रतिपादी. जज्ज कोकने “राजाला वटहुकुम काढून अगर बंदी करून जें कृत्य पूर्वीं गुन्हा नव्हतें तें गुन्हा ठरवितां येत नाहीं” असा निकाल देऊन राजाला त्याच्या सत्तेची मर्यादा स्पष्ट सांगितली. इतकेंच नव्हे तर खुद्द पार्लमेंटने कायदा योग्य रीतीनें पास केला तरी तो जर सारासार विचार व विवेक याला धरून नसेल तर तो निरर्थक आहे, रद्दवातल आहे असे त्यानें आपले मत दिलेलें आहे. साधारण कायदा कीं ज्यांत लोकांचे परंपरागत हक्क, राजाचे अधिकार, पार्लमेंटचे अधिकार यांचा समावेश आहे व विवेक जो सारासार विचाराला धरून आहे तो सर्व श्रेष्ठ असें त्याचें मत होतें. एका अर्थानें साधारण कायदा (Common Law) म्हणजे ज्याला घटनात्मक कायदा म्हणतां येईल इतका अर्थ कोकच्या मतांत दिसून येतो. घटनात्मक कायदा अगर घटनात्मक बाबी बदलण्याचा हक्क कोणालाही नाही असा अर्थ यांतून निघतो. या सगळ्या वादविवादांत अखेरची सत्ता कोणाची याचा निर्णय लागणें जरूर झालें. यादवी झाली व इंग्लंडमध्ये अखेर-निर्णयाची कायदेशीर सत्ता लोकांची प्रातिनिधिकसभा म्हणजे पार्लमेंट तिजकडे आहे असें ठरलें. या वादविवादांत हॉब्सची भूमिका काय होती हें मागे आल आहे. प्रभुत्व हें अविभाज्य आहे. यांच्यांत थोडे, त्यांच्यांत थोडे, असें तें राहूं शकत नाहीं. अखेरचा निर्णय घेण्याची सत्ता निश्चितपणें कोणाकडे तरी असली पाहिजे. हॉब्सचें मत ती राजाकडे आहे, असें होतें. कायदेशीर प्रभुत्व पार्लमेंटचें आहे अखेरची सत्ता पार्लमेंटची आहे, हा निर्णय यादवींतील यशानें पार्लमेंटनें मिळविला.

इंग्लंडमधील यादवीच्या घटनांत व तद्विषयक वादविवादांत लोकमत ज्याला म्हणतां येईल त्यानें बराच भाग घेतला होता असें दिसतें. अनेक चोपडीं अनेक तऱ्हांनीं विचार करणारीं प्रसिद्ध झालीं. राजाचे व पार्लमेंटचे हक्कांबरोबर ‘जनतेचे हक्क’ आहेत अशी विचारसरणी मांडणारा एक गट होता. ज्या सैन्याचे जोरावर

क्रॉम्बेळ यशस्वी झाला होता त्या सैन्यांतील पलटणीपलटणीतून चर्चा होई. कमिथ्या नेमल्या गेल्या होत्या. त्यांचे विचार बहुजनसमाजाचें दुःख व दारिद्र्य नष्ट करण्याचे दृष्टीने मांडले जात होते. जन्मानें सर्व सारखे आहेत, सर्वांना सारखे स्वातंत्र्य व सारखी संपत्ति मिळाली पाहिजे व हे मिळणें हा प्रत्येकाचा जन्मसिद्ध हक्क आहे. सर्वांची सत्ता व प्रतिष्ठा जन्मतः सारखी आहे व खुषीनें आणि संमतीनें अधिकार कमीजास्त झाले आहेत. प्रत्येकांनं संमति देऊन राज्य स्वीकारलें आहे. ज्याला संमति नसेल अगर ज्यानें संमति दिली नसेल त्या ठिकाणीं बंधन अगर निष्ठा उत्पन्न होण्याचे कारण नाही. परंपरागत हक्क अगर कायदा बंधनकारक नाही. मॅग्नाचार्याची सनद त्या वेळेला चांगली असेल, पण तिच्या जोरावर आजचा अन्याय न्याय ठरत नाही. या युगाचे आम्ही आहोंत; परंपरा, प्रतिबंध, जुलमी अधिकार या सर्वांपासून आम्ही सर्वस्वी स्वतंत्र असलो पाहिजे. कायद्यानें स्वामित्व निर्माण झालें आहे, निसर्गांनं नव्हे, या आक्षेपाला, कायदाच बेकायदेशीर आहे असें उत्तर देण्यांत येई. “निसर्गाचे कायद्यानें या देशावर जसा आमचा हक्क नाही तसा तुमचाही नाही” असें सांगण्यापर्यंत वादाची सीमा पोहेंचली होती. जुनें तेवढें होता होईतोपर्यंत ठेवावें असें क्रॉम्बेळचें व अन्य नेत्यांचें मत होतें. परंपरा मोडून नये असें त्यांना वाटे. उलट ‘स्वतंत्र लोकांना काळिमा आणणारे या देशाचे कायदे आहेत’ असें समतावादी क्रांतिकारक म्हणत होते. व हे सर्व रद्द होऊन न्याय व विवेक यांना धरून सर्वांच्या संमतीनें त्यांची मांडणी झाली पाहिजे अशी मागणी ते करीत होते. क्रॉम्बेळ व कांहीं क्रांतिकारक राजाशीं तडजोडीस तयार होते, पण कांहीं ‘राजसत्ता ही सर्व जुलमांचें उगमस्थान आहे’ या मताचे होते. ज्यांचे हितसंबंध राज्यांत आहेत त्यांनाच मताचा हक्क असावा असा एक पक्ष म्हणत होता, तर समतावादी क्रांतिकारक समान प्रतिनिधित्व म्हणजे सर्व व्यक्तींना मताधिकार, सर्व हितसंबंधांना मताधिकार, असें बजावून त्याची मागणी करीत होता. कायदा व्यक्तीवर चालतो, संपत्तिवर नाही, वस्तुवर नाही म्हणून संपत्तीला प्रतिनिधित्व असण्याचें कारण नाही. व्यक्तींना पाहिजे असें ते प्रातिपादित. कुणी काय करावें अगर करूं नये हें मनुष्यांना कायदा सांगतो, निर्जीव वस्तूंना नाही, म्हणून त्यांना महत्त्व देण्याचें कारण नाही. केवळ मनुष्य आहे म्हणून जर मताधिकार दिला तर तो संपत्तीचे कायदेशीर हक्कांवरही नैसर्गिक हक्क आहे म्हणून सांगू लागेल अशी भीति व्यक्त करण्यांत येई. नैसर्गिक हक्क असे कुणालाही नाहींत, जे आहेत ते कायद्यानें दिले आहेत असें जेव्हां मांडले गेलें, तेव्हां कायदा जेव्हां समर्थनीय असतो व संमतिपूर्ण असतो तेव्हांच न्याय्य

समजला जातो असें उत्तर देण्यांत आले. समतावादी क्रांतिकारकांनी प्रतिनिधि परिषद भरवून घटना तयार करण्याचाही प्रयत्न केला. घटनाकायदा करून खुद्द पार्लमेंटची सत्ता सुद्धा मर्यादित व्हावी हा त्यांचा उद्देश उघड होता. दुसरा एक गट तसाच क्रांतिकारक होता. त्यांच्यापैकीं काहींनीं जमिनदारांच्या जमिनी जबरदस्तीने घेऊन त्यांचें उत्पन्न गरिबांना वांटण्यास सुरवात केली. बहुजनसमाजाचे दृष्टीनें तें अधिक प्रिय होतें. निसर्गानें जमीन सर्वांना दिली आहे म्हणून तिची मालकी सर्वांची हवी. खाजगी मालकी अनैसर्गिक व दुष्ट प्रवृत्तीचें लक्षण आहे. 'तुमचीं वस्त्रे भारी आहेत, तुमचीं पोटे भरलीं आहेत, समाधान व सन्मान तुमचें पुढें हात जोडून उभें आहेत, तथापि निर्णयदिन (Day of Judgement) जवळजवळ येत आहे. ज्या गरीब जनतेवर तुम्ही जुलूम करीत आहां तीच देशाचे पांग फेडील, तीच उद्धार करील. मालकीचे बंध तोडा, जर कांहीं दया असेल तर इस्त्रायेल (जनता) बंधनांतून मोकळा होऊं दे' ही भावना चेतविणारी विचारसरणी त्यांची होती. विद्यमान इंग्लंड हा त्यांचे मते एक तुरुंग असून कायदे हे त्याचे गज व वकील हे त्यावरील अधिकारी होत. ख्रिस्तीधर्म हा खराच बंधुभावाचा धर्म आहे अशी त्यांची समजूत होती, म्हणून ख्रिस्ताला ते आपल्या पक्षाचा प्रमुख मानीत. या खळबळीचे वातावरणांत राजाशी तडजोड न झाल्यानें तो फांशी गेला व प्रजासत्ताक राज्य इंग्लंडमध्ये स्थापन झालें.

प्रजासत्ताक राज्यस्थापनेमुळे बहुजन समाजाचा आर्थिक दृष्टीनें विचार सुरू होणें अपरिहार्य झालें. संपत्तीची विषम वांटणी हें क्रांतीचें मूळ आहे असें अँरिस्टॉटलचें मत आहे. देशांतील जमीन मूठभर लोकांचे हातांत असेल व हे जमीनदार प्रबळ असतील तर प्रजातंत्र अगर प्रजासत्ताक राज्य होणार नाही असा मॅकेंव्हेलीनें अभिप्राय नमूद करून ठेवला आहे. ज्यांच्या हातांत जमिनी त्यांचेवर आर्थिक व राजकीय दोन्ही दृष्टींनीं जनतेला अवलंबून राहावें लागतें हें तत्कालीन पंडित हॉरिंग्टननें ओळखून तिची जास्त लोकांत वांटणी व्हावी असें प्रतिपादलें. 'कायदा हा शक्तीवर आधारलेला आहे. शक्ति म्हणजे राज्यांतील सैन्य. सैन्य पोसावें लागतें, म्हणून जमिनी हव्यात, आणि जर त्या मूठभर लोकांचे हातीं असतील तर कायदा ही एक लांकडी तलवार ठरेल. सत्ता या अर्थानें एक सामाजिक शक्ति आहे व ती उपजीविकेच्या साधनावर नियंत्रण असेल तर आहे. नुसती कायदेशीर सत्ता आहे येवढ्यानें कांहीं होत नाही. लोकराज्य अगर प्रजासत्ताक राज्य यथार्थ व्हावयाचें असेल तर उपजीविकेच्या साधनावर राज्यसत्तेचें नियंत्रण पाहिजे. अशी त्याची विचारसरणी

होती. प्रजातंत्र म्हणजे कायद्याचें राज्य, मनुष्यांचें नव्हे असें तो म्हणे. सर्व लोकांच्या संमतीनें लोकांच्या हितासाठीं प्रजातंत्र राज्य असलें म्हणजे कायदा होतो, अन्यत्र तें शक्य नाही. विषमतेचा नमुना विद्यमान व्यवस्थेंत कसा असतो हें वडील मुलाला वारसा जातो यानें दाखवून तो म्हणतो, “मुलांना आपण कुठ्याच्या पिलांप्रमाणें मानतों, एकाला मांडीवर खेळवितों व बाकींच्यांना बुडवून टाकतों !!” राज्यांतील जमीन फार थोड्या लोकांच्या हातांत होती, अनेक जण नाराज होते व त्याचा परिणाम म्हणून क्रांति झाली असें त्यानें विवरण करून राज्यसत्तेचें स्वरूप संपत्तीचे वांटणीव्यवस्थेवर अवलंबून आहे असा सिद्धांत मांडला. राजकीयदृष्ट्या प्रजासत्ताक राज्याच्या कल्पनांना मिल्टननें अधिक महत्त्व दिलें. वारसा हक्कानें सत्ता जावी हें निसर्गाविरुद्ध आहे; सुज्ञानीं राज्य करावें, मूर्खानीं नाही असा निसर्गाचा आदेश आहे असें मिल्टनचें मत होतें. लोकांनीं देशांतील शाहाण्या व सुज्ञ लोकांना एकदांच निवडावें व त्यांनीं हयातीपर्यंत अधिकार चालवावा अशी त्याची योजना होती. फ्रान्सनें वडील मुलाला वारसा यावा हें नैसर्गिक आहे असें मानण्याचा वाहाणा केल्या. नंतर अँडम हा पहिला राजा, मग वारसा हा जर वडील मुलाला तर केव्हांही एकच वारस असला पाहिजे व हा एक नक्की कोण हें सांगतां येत नाही म्हणून सर्व राजे हे राजे नाहीत, त्यांना कुणालाही कायदेशीर हक्क नाही अशी चिन्तोड विचारसरणी मांडली. पण इंग्लंडमधील प्रजातंत्र—राज्य हें एका क्षणाचें स्वप्नच ठरलें, पुन्हां रक्तहीन क्रांति होऊन राजसत्ता अर्थात् मर्यादित राजसत्ता प्रस्थापित झाली.

एका राजाला वधस्तंभ दाखवून व एकाला वनवास दाखवून राजाचें प्रभुत्व हें अमर्याद नाही, तें लोकांचें धन आहे, प्रतिनिधिसंस्था ही कायदेशीरपणें अखेरची सत्ता आहे ही गोष्ट इंग्लंडमध्ये सिद्ध झाली. वादविवाद होऊन विशेष कंठशोष न होतां हा तत्त्वबोध झाला, धार्मिक सहिष्णुता ही एक प्रस्थापित संकेत झाली. जे इंग्लंडमध्ये घडून आलें त्याचें तात्त्विक समर्थन लॉकेनें केलें हें मागें आलें आहे. जे इंग्लंडमध्ये झालें, तसें फ्रान्समध्ये न होतां, राष्ट्रांतील एकीसाठीं जें महत्त्व व जे अधिकार राजाला मिळाले त्याचा परिणाम तेथील राज्यसत्ता कमालीची अनियंत्रित व जुलमी होण्यांत झाला. ‘मी म्हणजे राज्य’ हें १४ व्या लुईचें वाक्य प्रसिद्ध आहे. यशानें कारकीर्दीला सुरवात झाली पण त्याचे मृत्यूचे वेळीं सर्व फ्रान्स जवळ जवळ विटला होता, संपूर्णपणें गांजला, होता. बाहेर सर्वत्र फ्रान्सला शत्रु उत्पन्न झाले होते. प्रस्थापित झालेली धार्मिक सहिष्णुता मोडली गेली होती. अनियंत्रित सत्ता कार्यक्षमही राहिली नव्हती. असमाधान व असंतोष सर्वत्र पसरला होता. प्रथम या असें-

तोषाला वाङ्मयांत वाचा फुटली. काव्य, कादंबरी, नाटक हीं सर्व उघडउघड सार्व-जनिक प्रभांच्या चर्चेचीं व प्रचाराचीं साधनें झालीं. व्हाल्टेअरसारखा कवि, रूसो-सारखा कादंबरीकार, डिडेरो (Diderot) सारखा शास्त्रज्ञ, फार काय टर्गो (Turgot) सारखा मुलकी अधिकारी हे सर्व आपापल्या परीनें राज्यविषयक मौलिक विचार प्रकट करूं लागले. जे राजकारणाचा तात्विक दृष्टीनें विचार करणारे होते, तेही उघडउघड लिहूं लागले. नैसर्गिक कायदा, नैसर्गिक हक्क, करारमीमांसा, प्रभुत्व, मानवी कायदा—सर्व कांहीं जुनीं मते निरनिराळ्या दृष्टिकोनांतून मांडलीं गेलीं. बदललेल्या परिस्थितींत जुन्याच कल्पना अगदीं तशाच राहात नाहीत; सर्वसामान्य चर्चा सुरू झाली म्हणजे प्रत्येक विचारसरणीतील वेंचक तेवढें घेण्याकडे प्रवृत्ति असते. पण त्यामुळें जी तर्कप्रतिष्ठा पृथक् पृथक् विचारसरणींत असते ती नाहीशी होते. ३०।४० वर्षे प्रत्यक्ष क्रांतीपूर्वीं जी चर्चा झाली, जी ग्रंथनिष्पत्ति झाली तींतून कांहीं आवेशी, कांहीं अभिनिवेशी, कांहीं अतिरेकीही विचार मांडले गेले होते. परंपरेला आवाहन करावें तर १४ वा लुई दिसे, म्हणून विवे-काला महत्त्व मिळालें व बुद्धिप्रामाण्यावर भिस्त ठेवण्यांत आली. प्रतिनिधिसंस्थेचा अभाव व त्यामुळें प्रत्यक्ष राजकारणाचा अनुभव नसल्यानें, राजकीय विचारांत व्यव-हार्यता नसे. विचारसरणींत आग्रहीपणा होता. वस्तुस्थिति उपेक्षणारी कल्पनारम्यता पण त्यांत असे. उत्कट भावना पुष्कळ वेळां विचारांतील विसंगति दृष्टीआड करीत. मॅन्टेस्क्यूची विचारसरणी काय होती याचा उल्लेख पूर्वींच आला आहे. व्हाल्टेअरनें नागरिक-स्वातंत्र्यावर अधिक भर दिला. सहिष्णुतेचा तो पुरस्कर्ता होता. तथापि, राजकीय स्वातंत्र्याशिवाय नागरिकस्वातंत्र्य नाहीं हें त्यानें नीटसे ओळखलें नाहीं. ‘कांहीं माणसें बुद्धि चुकीनें चालवितात, कांहीं ती चालवीतच नाहीत व कांही केवळ जुलूम करण्यासाठीं ती चालवितात’ असें सांगून जुलूम करणारे व असहिष्णु लोक यांची टर त्यानें सर्वांत जास्त उडविली आहे. लोकांना तो दुष्ट व मूर्ख समजे. जे ज्ञानी आहेत त्यांना संपूर्ण विचारस्वातंत्र्य पाहिजे यावर त्याचा विशेष आग्रह होता. उलट हेल्व्हेटियस (Helvetius) हा सर्व व्यक्तींचा विचार करणारा होता. त्याचें म्हणणें प्रत्येक व्यक्ति आवश्यकतेमुळें स्वहिताकडे पाहाते. पदार्थविज्ञानशास्त्रांत ‘गति’ (Motion) या कल्पनेला जें महत्त्व आहे तितकेंच महत्त्व नीतिशास्त्रांत स्वहितप्रवृत्तीला आहे. जें स्वहिताचें तें मनुष्याला योग्य व चांगलें असें वाटतें; त्याच न्यायानें मनुष्यांचें समूहाला अगर राष्ट्राला त्याच्या हिताचें असेल तें योग्य व चांगलें वाटतें. नीतिमान लोक जनता वाईट असें म्हणत असतात. पण लोक वाईट नाहीत.

ते स्वहिताकडे पाहून वागतात. ही प्रवृत्ति बदलणार नाही म्हणून चांगले कायदे करून जास्तीत जास्त लोकांचे जास्तीत जास्त हित साधले पाहिजे. पुष्कळांचे पुष्कळ हित हाच खरा सिद्धांत आहे. विद्यमान कायदे थोड्या लोकांचे हितार्थ असून बहुजनांचे विरोधी आहेत ते असतात. ते करणेच मुळी खऱ्या नीतिविरुद्ध आहे. वारंट कायदे असले म्हणजे लोक तंत होतात म्हणून चांगले कायदे होणे जरूर आहे. लोकांनी त्यांचे स्वहिताचे दृष्टीनेच सर्वांचे हितास जपणे योग्य आहे हे पटवून देण्यांत खरे कौशल्य आहे. इंद्रियांना होणाऱ्या सुखदुःखांच्या भावनांतूनच स्वहिताची बुद्धि मनुष्यांत निर्माण झाली आहे व या स्वहिताचे बुद्धीवरच मानवी वंशाचे सातत्य आधारलेले आहे. स्वयंभू अशी काही नीति नाही. परिस्थितीवर तिच्या कल्पना आधारलेल्या असतात. योग्य कायदे करून व्यक्तिहित व सामाजिक हित यांचा समन्वय करता येतो. जे उपयुक्त ते योग्य ही एकमेव कसोटी त्याचे विचारसरणीत मानली आहे.

उपयुक्तता ही कसोटी मानली, म्हणजे प्रत्येक गोष्ट उपयुक्त असेल तरच योग्य असे म्हणणे प्राप्त होते. मग नैसर्गिक हक्कांचे महत्त्व जाते. त्याचप्रमाणे संमतीने राज्य आहे व चालले पाहिजे हाही सिद्धांत निरर्थक ठरतो. कारण उपयुक्त असेल तेच कायद्याने करावयाचे असे ठरविल्यानंतर संमतीचा प्रश्न येतो कोठे ? मानवी कायदा योग्य ते प्रायश्चित्त देऊन सर्व लोकांच्या हिताचा समन्वय करू शकेल. लोकांना स्वहित-बुद्धीने व शिक्षेच्या भीतीने त्या कायद्याला मानावेसे वाटेल. हेल्थेटिसचा उपयुक्ततावाद कायद्याने सार्वजनिक हित साधणारा होता. नैसर्गिक कायद्याचे कल्पनेप्रमाणे सर्व लोक स्वतंत्र असले म्हणजे आपोआप सार्वजनिक हित साधते, समाजांत एक सूर उत्पन्न होतो. कारण मनुष्यांची प्रवृत्तीच जुळवून घेण्याकडे असते. म्हणून शक्य तितका राज्यसत्तेचा हस्तक्षेप व्यवहारांत नसावा असा सिद्धांत त्यांतून निघतो व हीच विचारसरणी भौतिकवादी तत्त्वज्ञांनी (Physiocrats) मांडली. सुख आणि दुःख या मनुष्याच्या मूलभूत प्रवृत्ति आहेत. त्याच्या सर्व आचारांचे उगमस्थान या प्रवृत्तीत आहे. सुव्यवस्थित समाजांत मनुष्ये स्वहितबुद्धीने वागतात, पण ही स्वहित-बुद्धि अगदीच पराकोटीची नसते. थोडा विवेक तीत असतो. या विवेकी अगर सभ्य स्वहितबुद्धीने मनुष्याला त्याच्या स्वहिताचे काय आहे हे कळते म्हणून कायद्याने त्याच्या स्वातंत्र्यांत शक्य तितका कमी हस्तक्षेप करावा. राज्यसत्तेने व्यवहारांत हस्तक्षेप केला नाही म्हणजे झाले, मग तिचे स्वरूप अनियंत्रित राजसत्तात्मक असले तरी चालेल अशी या भौतिकवादी तत्त्वज्ञांची विचारसरणी होती. राजकीय स्वातंत्र्य

असल्याशिवाय, राजकीय हक्क असल्याशिवाय, व्यक्तीचें आर्थिक स्वातंत्र्य व्यर्थ आहे असें त्यांना वाटत नव्हतें. हॉलबॅच (Holbach) यानें नैसर्गिक हक्क व उपयुक्तता-वाद यांचा मेळ घातला. त्यानें धर्म व राज्यसत्ता दोन्हीवर हल्ला चढविला. त्याच्या ग्रंथाला (System of Nature) टीकाकारांनीं 'नास्तिकाचा धर्मग्रंथ' म्हणून संबोधलें आहे. त्याचे मतें लोक वाईट नाहीत, राज्यसत्ता त्यांना वाईट करते. सार्वजनिक हित हें सरकारचें ध्येय नसतें. कारण सरकार अगर राज्यसत्ता ही जुलमी राजे व भिक्षुक यांचे हातांत असते. त्यांचा उद्देश लोक-कल्याण नसून लूट हा असतो. याला उपाय म्हणजे समाजांतील सार्वजनिक बुद्धीला वाव देणें हा आहे. कारण त्या योगानें समाजांत हितसमन्वय व एकसूर उत्पन्न होईल व तसें होणें अगदीं नैसर्गिक आहे. समाजातर्फें समाजविरोधी वर्तन करणारास शासन करण्याकरितां त्याचा मुखत्यार म्हणून राज्यसत्ता आहे. मनुष्याला स्वहित साधण्यासाठीं समाज आवश्यक आहे. त्याचें स्वातंत्र्य हा त्याचा अर्पण हक्क आहे. कारण स्वातंत्र्याशिवाय अभ्युदय नाही. सर्व राष्ट्रांचा मिळून आंतरराष्ट्रीय समाज होतो व युद्ध म्हणजे लूट व खून यांची आंतरराष्ट्रीय आवृत्ति आहे. सार्वजनिक हिताविरुद्ध जेव्हां राज्यकर्ते वागतात तेव्हां ते राज्यसत्तेचा विपर्यास करतात. वर्गावर्गांतील हितविरोध यांतून सर्व दोष उत्पन्न होतात. लोकांना अधिक शिक्षण दिलें म्हणजे ते अधिकाधिक विवेकी होतील, वेडगळ धर्म व जुलमी सत्ता दूर सारतील व स्वहित साधून सार्वजनिक हितही साधतील.

फ्रेंच राज्यक्रांतीच्या पूर्वीच्या वाङ्मयांत जगाची प्रगति सारखी होत आहे, समाजाची उन्नतीही होत आहे. जसजसा काळ जाईल तसतसा अनुभव वाढेल, ज्ञान वाढेल, जग प्रगतिपर होईल असा एक विचार दिसून येतो. टर्गोनें व कॉन्डॉरसेनें (Condorcet) या प्रगतीच्या विचाराला एक ऐतिहासिक सिद्धांताचें स्वरूप दिलें. भौतिक शास्त्रें पुनःपुनः होणाऱ्या गोष्टींचा विचार करतात, त्यांतील कार्यकारणभाव शोधून काढतात. इतिहास हा कधीही समाप्त न होणारा 'अनुभव ग्रंथ' अगर 'अनुभवामृत' असून त्यांतूनच सभ्यता (Civilization) निर्माण होत असतें, वाढत जातें. इतिहासाचीं निरनिराळीं पर्वें वरील दोघांनींही मांडून फ्रेंच क्रांति म्हणजे नव्या युगाची सुरवात असें प्रतिपादलें. फ्रेंच क्रांतीचा उपक्रम आणि उपसंहार यांनीं त्यांच्या मनांतील अर्थापेक्षां निराळ्या अर्थानें नवें युग सुरू केलें. राष्ट्रांराष्ट्रांत समता होईल, वर्गभेद नाहीसें होतील, लोकशाहीनें मागासलेल्या लोकांना लुबाडणें बंद होईल, शिक्षण व संधि सर्वांना सारखी मिलेल, युद्धें नष्ट होतील, एका शब्दांतच म्हणजे स्वर्ग पृथ्वीवर येईल अशी त्यांची कल्पना होती. समाजांत ही विचारसरणी

अधिक प्रिय होती. शास्त्राची व ज्ञानाची प्रगति सारखी होत होती. स्वातंत्र्य व संधि लोकांना मिळून सामाजिक व राजकीय उन्नति होईल अशी आशा सर्वत्र वाटत होती. नैसर्गिक हक्क, राज्यसत्तेवरील मर्यादा, समता व स्वातंत्र्य या सर्वांचा पुरस्कार मोठ्या हिरिरीने होत होता. रूसो याने या वातावरणात प्रज्ञाभ उत्पन्न केला. बुद्धीने सांगण्यापेक्षां भावनेने सांगण्याकडे त्याचा कल होता. विचारी माणसांपेक्षां सर्वसामान्य माणसांचे विचार, भावना व प्रवृत्ति यांना त्याने अधिक महत्त्व दिले. श्रद्धा व सद्गुण यांचा नाश तत्त्वज्ञानी लोकांनी केला आहे असा त्यांवर त्याचा आरोप आहे. देश व धर्म यांना कमी लेवून त्यांची विडंबना करून जे कार्य चालले होते त्याविरुद्ध त्याने निषेध प्रदर्शित केला आहे. कांहीं श्रद्धा, कांहीं आदर, कांहीं नैतिक प्रवृत्ति असल्याशिवाय शील अगर समाज शक्य नाही. निव्वळ बुद्धि व शास्त्र यांवर अवलंबून भागणार नाही. तसेंच विवेकी स्वहितबुद्धीने माणसे प्रेरित होतात हे त्याला मान्य नव्हते. समाज म्हणजे मूठभर शिकलेले लोक नव्हेत, तर समाज म्हणजे सर्वसामान्य लोक. मानवी वंश म्हणजे सर्वसामान्य लोक. मनुष्य सर्व वर्गात सारखाच असतो म्हणून जेथे बहुसंख्याक लोक तेथेच आदर दाखविला पाहिजे, त्याचाच विचार केला पाहिजे. नीति म्हणजे सामाजिक परिस्थितीने ठरेल ती. व्यक्तीचे सुख म्हणजे समाजाचे सुख. समाज हाच खरा नीतीचा नियता आहे. उन्नतीचा उत्पादक, नैतिक मूल्यांचे प्रतीक तोच आहे. स्वहितबुद्धि, सुखाभिलाषा, स्वामित्वभाव, परस्पर व्यवहार व करार करून राज्यसत्ता स्थापन करण्याची बुद्धि ही सर्व मनुष्यांत आहेत असे गृहीत धरून आतां पर्यंत विचारवंतांनी विचार मांडले, पण या सर्व गोष्टी मनुष्याला आल्या कशा? हा प्रश्न रूसोने विचारून त्याला उत्तर 'समाजामुळे' असे त्याने दिले. समाजांत व्यक्तीच्या सद्गुणांना व भावनांना वाव आहे, समाजाबाहेर नैतिक असे कांहीं नाही. म्हणून विचारवस्तु व्यक्ति ही नसून नागरिक म्हणजे समाजाचा षटक ही आहे, समाजविरहित व्यक्ति अर्थशून्य आहे असे तो म्हणे.

मनुष्यांत धिवेकबुद्धि आहे व त्यामुळे नैसर्गिक न्याय त्याला पटतो; नैसर्गिक कायद्यावर मानवी कायदा आधारलेला आहे या रूढ कल्पना रूसोला पसंत नव्हत्या. नैसर्गिक कायदा हा नागरी कर्तव्ये न करण्यासाठी काढला आहे असे तो म्हणे. सर्व मानववंश हा एक समाज आहे व सर्वांना सार्वत्रिक असे कांहीं नैसर्गिक हक्क आहेत हे त्याला मान्य नव्हते. सर्व माणसे सारखी, पण जो ऐक्यभाव 'समाज' या कल्पनेत आहे तो 'सर्व मानवजातीचा एक समाज' या कल्पनेत नाही. समाज अशी एक वस्तु आहे, समाज हा एक सामुदायिक भाव आहे, केवळ त्यांतील व्यक्तींची तो

बेरीज नव्हे; त्यापेक्षा अधिक व अलग असा भाव समाज या कल्पनेत आहे. एक भाषा, हितैक्यता हे जसे समाजांत आहे तसे मानववंशांत नाही म्हणून मानववंश हा एक समाज होऊ शकत नाही. निव्वळ स्वहिताची दृष्टि माणसाने ठेवली तर माणसे एकत्र येणारच नाहीत. स्वतःचे हिताबरोबर इतरांच्या हिताची काळजी घेतली म्हणजेच समाजाचे हिताची काळजी घेतली तरच ती एकत्र येतात. याचाच अर्थ सामाजिक गरजेमुळे ती एकत्र आली व हेच जास्त स्वाभाविक आहे, यांतच अधिक नैसर्गिक वर्तन आहे अशी त्याची विचारसरणी होती. समाज अशी कांहीं बुद्धि आहे व तिला रूसोने सार्वजनिक बुद्धि (General will) असे म्हटले आहे व ही सार्वजनिक बुद्धि सर्व कायद्यांचे उगमस्थान आहे, समाजाचे संरक्षण व संवर्धन करण्याकडे तिची प्रवृत्ति असते, राज्यांत न्याय्य काय, अन्याय्य काय, योग्य काय, अयोग्य काय, हे ही बुद्धि ठरविते. सार्वजनिक बुद्धि कशी अस्तित्वांत येते, सामाजिक कारांतील सारांश व एकंदर रूसोचे विचारसरणीतील विसंगति याचा परामर्ष या प्रकरणाच्या सुरुवातीस घेतला आहे. राज्यसत्तेत कोणालाही वारसाहक्क नाही, कोणी त्यावर परंपरेने हक्क सांगू शकत नाही, राज्य व त्याचे प्रभुत्व हे जनतेचे आहे या स्फोटक कल्पना फ्रेंच क्रांतीच्या वेळीं फ्रेंच क्रांतिकारकांना उपयोगी पडल्या एवढेच नव्हे, तर त्या निरंतर क्रांतीचे तत्त्वज्ञान झाल्या आहेत (Doctrine of permanent revolution). सार्वजनिक बुद्धीचे यथार्थचे दृष्टीने नगरराज्ये जरी रूसोला योग्य वाटली तरी हेणें शक्य नव्हतें व त्याचे विचारसरणीचा परिणाम, त्याने जागृत केलेल्या भावनांचा परिणाम राष्ट्रीयत्वाला महत्त्व मिळण्यांत झाला. संपूर्णपणे स्वतंत्र नागरिकत्व म्हणजे प्रत्येकाने जातीने राज्यकारभारांत भाग घेणे हे आधुनिक राज्याचा विस्तार लक्षांत घेतां शक्य नव्हतें. परंतु जी एक स्वतंत्र नागरिकत्वाबद्दल सर्वत्र भावना निर्माण झाली, तिने स्वतंत्र राष्ट्रांचे नागरिकत्व या कल्पनेत क्रांतीनंतर झालेल्या ऐतिहासिक घटनेमुळे प्रवेश केला. राष्ट्र स्वतंत्र झाले पाहिजे म्हणजे ते राज्य झाले पाहिजे हा विचार प्रभावी झाला. राज्य हे राष्ट्रांचे प्रभावी लक्षण होऊन त्याचे ठिकाणी अफाट भक्तिभाव वाढला. खुद्द त्याचे हयातीत युरोपची स्थिति त्याचे शब्दांत सांगायचा म्हणजे “आज कुणीही फ्रेंच, जर्मन, स्पेनियर्ड, अगर इंग्लिशमन नाहीत, हे सर्व युरोपियन आहेत व जेथे लुटण्यास धन व भोंदण्यास स्त्रिया आहेत तेथे त्यांचा मायदेश आहे.” फ्रेंच क्रांतीपूर्वीचा व क्रांतीनंतरचा युरोप राजकीयदृष्ट्या एक राहिला नाही.

नगरराज्य व त्यास आनुप्रांगिक असे राजकीय तत्त्वज्ञान यांपासून विचाराने

एक ख्रिश्चन समाज, सर्वत्र एक राज्य व त्याला आनुपंगिक असें तत्त्वज्ञान येथपर्यंत मजल मारली. या प्रवासांत धर्माचें ओझें बरोबर घेतल्यानें त्याचे नशिवास आदर्श-प्राप्ति, आकांक्षासिद्धि येण्याऐवजीं, कलह, कलकलाट हीं आलीं. धर्म दुर्भंगला, धर्मानें एकीऐवजीं वैर उत्पन्न केलें. 'मी भूतलावर तलवार घेऊन आलों आहे' ही देवपुत्राची, शांतिदूताची वाणी निराळ्या अर्थांनं खरी ठरली. स्थैर्यासाठी, सरक्षणासाठीं राज्य, पण तें धर्मकलहासाठीं उपयोगिलें जाऊं लागलें. संमतीवर आधारलेलें राज्य राजानें संमतीनें अनियंत्रित व जुलमी केलें. अस्वस्थता व अव्यवस्था या जनतेच्या संकटांतून राजानें सण साधला. स्थैर्य व संरक्षण आलें पण स्वातंत्र्य गेलें याची जाणीव झाली. स्वातंत्र्याची प्रवृत्ति मनुष्यांत अखंड आहे, अनादि आहे, अनंत आहे. धर्माचे नांवावर, राष्ट्राच्या एकीच्या नांवावर अनियंत्रित सत्ता, स्वातंत्र्य दडपून टाकणारी सत्ता, चिरस्थायी होत नाही. धर्म ही भांडणाची बाब नाही, व्यक्तीनें आचरण्याची बाब आहे ही जाणीव होतांच, सहिष्णुता सद्गुण ठरला. एक उपयुक्त तत्त्व ठरलेली धर्मासाठीं राज्यसत्ता अनियंत्रित असण्याचें कारण नाही हें स्पष्ट झालें. धार्मिक भावनेच्या तीव्रतेतून सुटका झालेलें मन अनियंत्रित सत्तेचावद्दल विचार करूं लागलें. स्वातंत्र्याच्या जुन्या ध्येयांनीं तें स्फुरूं लागलें. पुन्हां जुने आदर्श नव्या कल्पनांचे शिके घेऊन विचारांच्या व्यापारांत पसरूं लागले. राज्य हे लोकांचें, प्रभुत्व लोकांचें, राष्ट्र लोकांचें, हे आदर्श डोळ्यांपुढें ठेवणारी जनता मुकी राहात नाही, ती हजारों मुखानीं बोलते व हजारों हातांनीं काम करते; तेंच तिनें फ्रान्समध्ये केलें. लोकांना कशाचें तरी वेड लागतें. धर्माचें गेलें तर स्वातंत्र्याचें आले. धर्म राष्ट्रापुरता मर्यादित झाला होता. स्वातंत्र्यपण राष्ट्रनिष्ठ झालें. नगरराज्य गेळें, विश्वराज्य गेलें, राष्ट्र-राज्य आलें. फ्रेंच क्रांतीपूर्वीं राज्यामुळें राष्ट्र एक झालें. क्रांतीनंतर राष्ट्र एक म्हणून राज्य एक असलें प. डिजे. एका राज्यांत राष्ट्रे हें चूक नव्हे असल्य आहे असे विचार सुरू झाले. राज्यांत दोन धर्म नकोत म्हणणारी प्रवृत्ति दोन राष्ट्रे एका राज्यांत राहूं देणार नाही हें अगदीं उघड होतें. आधुनिक राजकीय विचारांची मौलिक वस्तु राष्ट्र ही बनली. मग राजकीय तत्त्वज्ञानही त्याला अनुपंगिक असें उभारलें जाऊं लागलें.

नियंत्रित राजसत्ता असतांना राज्याच्या मर्यादा राजाच्या नात्यागोत्यानें ठरल्या जात होत्या, राज्यकारभाराचा व लोकमताचा संबंध नसे. सरदारवर्गाचे विशेष हक्क व धर्मपीठाच्या जमिनी जोंपर्यंत सुरक्षित तोंपर्यंत हे वर्ग बेफिकरी होते. विचारवंतांपैकीं काहीं राज्याचाच विचार करीत तर कांहीं केवळ व्यक्तींचा आणि जोंपर्यंत

प्रादेशिक चिरफाड झाली नव्हती तोंपर्यंत सर्वसामान्य जनता प्रत्यक्ष कोण अगर कोणतें घराणें राज्य करते याचदल उदासीन होती. युद्धें होत पण त्यांत जनतेचा संबंध नसे. मलांच्या कुस्तींत जितका रस ध्यावा तितका रस जनता घेई. युरोपच्या सर्व राजकारणावर निरनिराळ्या राजघराण्यांचा वारसाइकाचा प्रभाव होता व त्यांतूनच तंटेबरेबडे होत. पोलंडला या सोयरीकीची सुरक्षितता नव्हती म्हणून बिनवारशी माल वांटून ध्यावा त्याप्रमाणें त्याची वांटणी करण्यांत आली. न वांटतां अखंड पोलंड एखाद्या राजानें घेतला असता तर कदाचित् युरोपचा इतिहास निराळा झाला असता. परंतु या चिरफाडीनें राष्ट्रीयत्वाची भावना युरोपभर पसरली, जो अस्पष्ट भाव होता तो स्पष्ट व स्फोटक आदर्श झाला, जी एक आशा होती तिला राजकीय हक्क, राजकीय अधिकाराची तीव्रता आली. राज्याच्या मर्यादा या अन्यायी व अनैसर्गिक आहेत अशी ओरड सुरू झाली. राष्ट्रीय एकीच्या भावनेवर अनियंत्रित झालेली राजसत्ता राष्ट्रीय एकीची, राष्ट्रीयत्वाची शत्रू बनली. फ्रेंच राज्यक्रांतीनें जुनें फ्रेंच—राज्य नष्ट केलें. जुनी चौकट तोडून, फोडून, फेकून देण्यांत आली. राजा हा राज्यकारभाराचा मध्यबिंदु होता, सत्तेचें केंद्रीकरण त्याचे ठिकाणीं झालें होतें. परंपरेनें राज्याच्या मर्यादा ठरल्या होत्या ही सर्व रचना नष्ट झाली. सर्व भाग जे संघटित होते ते विखुरले गेले. कारण जुनें संघटनेचें तत्त्व मोडून काढलें होतें. राज्याची मर्यादा परंपरेऐवजीं वंशदृष्ट्या ठरविली गेली. एकजातीचे, एकवंशाचे लोक हा आधार झाला व राजसत्ता अगर ऐतिहासिक परंपरेशिवाय त्यांच्यांत एकी व सामुदायिक भाव असू शकतो हें दिसून आलें, इतकेंच नव्हे तर त्यांची सार्वजनिक बुद्धि ही सर्व सत्ताधीश आहे, ती राज्यापेक्षां श्रेष्ठ आहे असा सिद्धांत ठरला. फ्रेंच जनता, फ्रेंच लोक, ही फ्रेंच राज्यापेक्षां निराळी वस्तु आहे, निराळी शक्ति आहे व ती राज्यापेक्षां श्रेष्ठ आहे. राष्ट्र या कल्पनेचा हा तात्त्विक आविष्कार प्रथम फ्रेंच क्रांतीच्या वेळीं झाला. खरें महत्त्व लोकांचें व तें परंपरेनें मर्यादित नाही हें तत्त्व स्फोटक होतें पण त्याबरोबर विधायकही होतें. जेथें जेथें लोक एकजिनसी होते तेथें तेथें राष्ट्र निर्माण झालें. राज्य व परंपरा यांना बाजूस सारून राष्ट्रभाव संघटित झाला. राज्याच्या मर्यादा म्हणजे राष्ट्राच्या मर्यादा नव्हत हें स्पष्ट झालें. राष्ट्राला मर्यादा निसर्गानें पडतात असें मानलें जाऊ लागलें. फ्रेंच क्रांतींतून हें सर्व निर्माण झालें पण सुरवातीस फ्रेंच क्रांतीचें स्वरूप निराळें होतें. कांहीं सर्वसामान्य तत्त्वांनुसार राज्यसत्ता असावी, व्यक्तींना स्वातंत्र्य असावें, समता असावी असें तिचें प्राथमिक स्वरूप होतें. स्वातंत्र्यासाठीं झालेल्या क्रांतीतून जेव्हां नेपोलियन निर्माण

होऊन सान्या युरोपभर स्वातंत्र्य नष्ट करीत चाळला तेव्हा त्याला झालेल्या विरोधातून फ्रेंच क्रांतीतील राष्ट्रविषयक भूमिका व तत्त्वज्ञान स्पष्ट झाले. फ्रेंच राज्यकारभाराला जिकलेल्या प्रदेशांतून लोक विरोध करू लागले. कारण राजे नष्ट अगर दुर्बल झाले होते. परकी राज्यकारभार, परकी संस्था यांना हा विरोध होता म्हणून त्यांचे स्वरूप राष्ट्रीय होतें. क्रांतिकारक फ्रेंचांबद्दल त्यांच्या नव्या विचारांबद्दल, त्यांच्या क्रांतीबद्दल अन्य लोक स्वतः विचार करू लागले. क्रांति कशी झाली यापेक्षां क्रांतीमुळे फ्रेंच राष्ट्र कसे यशस्वी होत गेले, युरोपभर नेपोलियनच्या पराक्रमामागे फ्रेंच जनता कशी होती, याचे विचारानें फ्रेंच लोक अगर फ्रेंच राष्ट्र यांचें क्रांतिविषयक महत्त्व अधिकाधिक स्पष्ट झाले. राजकीय-स्वातंत्र्य, राष्ट्रीय स्वातंत्र्य, व धर्म या तिघांवर नेपोलियननें आघात केला व तिघेही तात्पुरते एक होऊन नेपोलियनचा त्यानीं नायनाट केला. त्यानंतर कांहीं काळ जुना जमाना पुनः सुरू करण्याचे प्रयत्न झाले. तथापि राष्ट्रीयत्वाच्या कल्पनेचें महत्त्व वाढत गेलें. प्रथम कायदेशीर राजा पदभ्रष्ट केला गेला म्हणून लोक नेपोलियनविरुद्ध होते. फ्रेंच राज्यकारभार चांगला असला तरी तो परकी होता. म्हणून त्याला विरोध होता. विरोध राष्ट्रीय भावनेनें पण कायदेशीर राजाच्या हक्कप्राप्तीसाठी. नेपोलियनच्या पाडावानंतर झालेल्या व्यवस्थेंत लोकांच्या नव्या जागृतीची दखल घेतली गेली नाही. परकी अंमलाखालील ब्रेव्हंड-झाहीविरुद्ध लोक उठले. परके म्हणून आतां विरोध न होता अन्याय्य कारभार आहे म्हणून विरोध सुरू झाला. पुढें सत्ता कायदेशीर असली, राज्यकारभार मर्यादेनें चालत असला तरी जांपयेंत सत्ता चालविणारे परकी आहेत तोंपयेंत सर्व राज्यकारभार असनदशीर आहे म्हणून विरोध सुरू झाला. एका राष्ट्रावर दुसऱ्या राष्ट्राला अगर परक्यांना राज्य करण्याचा अधिकार नाही हें शुद्ध तत्त्व प्रतिष्ठा पावलें.

राष्ट्रीयत्व हें संवध १९ व्या शतकांत नुसतें क्रांतीचें सारसर्वस्व होतें. एका राज्यांत दोन राष्ट्रे नसावीत, राज्य व राष्ट्र यांच्या मर्यादा सारख्याच असाव्यात, एका राष्ट्रावर दुसऱ्या राष्ट्राचा राज्य करण्याचा अधिकार नाही ही तत्वे मान्यता पावली व त्यांना आवाहन करून अनेक युद्धे, अनेक क्रांत्या, युरोपमध्ये झाल्या. परकी अमलाखालील असलेल्या राष्ट्रांतील निर्वामित देशभक्तांनीं ही विचारसरणी वाढविली. राष्ट्रीयत्वाचे विचार हद्दपारींत वाढतात व स्वातंत्र्याचे विचार दडपशाहींत फोंफावतात हा इतिहासाचा अनुभव आहे. राष्ट्रीयत्वाला वैचारिक प्रतिष्ठा मॅझिनीनें दिली. “लोक एकविचाराने भरले आहेत, त्यांना एकी पाहिजे, एकराष्ट्र पाहिजे आहे. राज्याचें स्वरूप कसें असावें हा कांहीं आंतरराष्ट्रीय प्रश्न नाही. इतरांना त्यांत हात घालण्याचें

कारण नाही, तो केवळ राष्ट्रीय प्रश्न आहे,” असे त्याने स्पष्ट सांगून आंतरराष्ट्रीय काळजी वाहाणाऱांना मर्यादित वागण्यास सांगितले. प्रभुत्व लोकांचे आहे, त्यांची सार्वजनिक बुद्धि ही सर्वसत्ताधीश (Sovereign) आहे, हे मान्य केल्यानंतर “लोकांनी कसे राहावे कोणत्या जमावाशी कसे वागावे हे त्यांनी ठरवावयाचे नाही तर कोणी? ते त्यांनी ठरवावयाचे नाही तर मग त्यांना स्वातंत्र्य कसले आहे?” हे मिल्सचे विचार अर्थपूर्ण आहेत. कोणाशी जमाव करून राहावे हा लोकांचा हक्क आहे व हा अधिकार चालवून लोक राष्ट्र निर्माण करित असतात. लोकांचे प्रभुत्वाला राष्ट्र ही संघटना अत्यंत अवश्य आहे. निरनिराळ्या राष्ट्रांचे लोक एका राज्यांत असल्याने हे प्रभुत्व प्रभावी होत नाही व राज्यसत्तेचे स्वरूप लोकशाही राहणार नाही अशी भीतिपण अनेकांनी व्यक्त केली आहे. कायदा आणि क्रांति यांतून राष्ट्रीयत्वाचे तत्त्वज्ञान निर्माण होतं. कायदेशीर सत्ता ही राष्ट्रीय, त्याला विरोध करणारी व क्रांति ते मान्य करणारी म्हणून राष्ट्रीयत्वाचे शास्त्राने क्रांति कायदेशीर सत्तेवर हल्ला करते अशी अँकटन याची विचारसरणी आहे. अनियंत्रित सत्तेमुळे युरोपांत राष्ट्रीय एकी झाली पण तीच पुढे राष्ट्रीय एकीच्या व राष्ट्रीय स्वातंत्र्याच्या विरुद्ध होती. राष्ट्रीयत्वाकडे दोन दृष्टींनी पाहता येते. एक एकीचे व एक स्वातंत्र्याचे दृष्टीने. एकीचे दृष्टीत राष्ट्रीयत्व हे लोकांच्या सामुदायिक बुद्धीच्या शक्तीवर आधारलेले आहे. लोकांची उच्चतम आकांक्षा म्हणजे ही एकी कायम ठेवणे, अखंडत्व राखणे, हे श्रेष्ठतम ध्येय असल्यामुळे अन्य कोणत्याही विचाराला महत्त्व राहात नाही. अखंडत्वाला विरोध म्हणजे जुलूमजबरदस्ती अगर राष्ट्रद्रोह मानला जातो. विद्यमान हक्क, परंपरा, इतिहास, ही सर्व बाजूला सारून, केवळ वंशदृष्ट्या एकजिनसीपणा हा प्रमाण ठरून तोच राष्ट्राचा पाया होतो. राष्ट्रीयत्व हे वंश अगर धर्म यांवर केवळ न आधारतां, अधिक व्यापक, अधिक उच्च अशा भावनांवर आधारणे हे प्रगतीचे लक्षण न मानतां स्वजनद्रोह मानला जातो. केवळ धर्म अगर वंश यांवर राष्ट्रीयत्व आधारले म्हणजे अखंडत्वाची व एकीची आवश्यकता एवढी वाटते की, नागरिकहक्क, नागरिकस्वातंत्र्य ही त्यापुढे रद्द ठरतात. अखंडत्व हा त्या राज्याचा एकमेव हेतु होतो व जेथे राज्याचा हेतु असा निरपेक्षपणे एखादीच विशिष्ट गोष्ट होऊन बसते, तेथे ते अनियंत्रित होणे अपरिहार्य होतं. राष्ट्रीयत्वाकडे स्वातंत्र्याचे दृष्टीने पाहिले म्हणजे राज्यावर स्वातंत्र्याच्या दृष्टीने मर्यादा घालणे जरूर होतं. कारण अमर्याद व अनियंत्रित शासनसत्ता असेल तर प्रजेला स्वातंत्र्य नाही हे उघड आहे. स्वातंत्र्य हीच एक वस्तु राष्ट्रांत अशी असते की, जिचा फायदा

सर्वांना मिळू शकतो व जिला कोणाचाही खराखुरा विरोध नसतो. केवळ अखंडत्व पाहिजे असेल तर परकी सत्तेखालील सुराज्यावर स्वराज्याची व स्वातंत्र्याचीही तहान्न भागवून ते ठेवले पाहिजे अगर स्वराज्यांत ते टिकवावयाचे असेल तर राज्य हे अनियंत्रित स्वरूपाचे अपरिहार्य म्हणून स्वीकारणे मान्य केले पाहिजे. राष्ट्र हे केवळ वंश अगर केवळ धर्म या भावनांवर आधारले म्हणजे एकी, अखंडत्व हाच एक प्रधान हेतु होतो व ते राष्ट्र राज्य झाले, स्वतंत्र राज्य झाले तरी स्वातंत्र्याचे दृष्टीने ते अनियंत्रित सत्ताधारी होणे अपरिहार्य होतें. पाकस्तान केवळ धर्मावर आधारलेले राष्ट्रीयत्व असल्यामुळे त्यांतील अखंडत्व टिकविण्यासाठी राज्यसत्ता अनियंत्रित सत्ता होणे अपरिहार्य आहे. स्वातंत्र्याचे दृष्टीने राष्ट्रीयत्वाकडे पाहिले म्हणजे एकी अगर अखंडत्व हा राज्याचा प्रधान हेतु राहात नाही. स्वातंत्र्य म्हणजे विविधता. ती असली म्हणजे स्वातंत्र्य संरक्षणाचे संघटनपण निर्माण होतें. एक-धर्म अगर एक वंश यांवर केवळ राष्ट्रीयत्व व केवळ राष्ट्रीयत्वावर राज्य आधारलेले असले म्हणजे राज्यांत विविधता कमी म्हणून स्वातंत्र्यही कमी. राज्यांत एकापेक्षा अधिक हितसंबंध असले म्हणजे ते अनियंत्रित राहात नाही, सर्व हितांचे जुळवून घेण्यासाठी प्रयत्न करतांना साहजिक मर्यादा उत्पन्न होतात. विद्यमान हितसंबंध ते लक्षांत घेतें, ध्येयमार्गें धुंद होऊन न लागतां वास्तववादी असतें, विविधतेमुळे लोकमत अधिक प्रभावी व चौकस असतें. व्यक्ति ही महत्त्वाची मानली जाते. एकजिनसी राष्ट्रराज्यांत राज्याला महत्त्व मिळून, राज्य म्हणजे सर्वस्व ! त्यापुढे व्यक्ति यःकश्चित् उरतात. विविध हितसंबंध ज्यांत आहेत ते राष्ट्र लोकशाहीकडे झुकलेले असतें, लोकशाहीत त्याची परिणति होते. विविध हितांमुळे सहिष्णुता ही आवश्यक होते व मनसहिष्णुता ही लोकशाहीची दाई आहे, तिची संरक्षणदेवता आहे. राज्यांत राष्ट्रीयत्व हे प्रमुख असणे योग्य आहे पण राज्याचे ते सारसर्वस्व झाले तर स्वातंत्र्य लोपतें, कमी होतें, सत्ता अनियंत्रित होते असा १९ व्या शतकांतील युरोपच्या इतिहासाचा दाखला आहे.

अनेक राष्ट्रे मिळून एक राज्य व्हावे, असावे म्हणजे प्रगतीकडे जग जास्त जोराने जाईल असे अँकटन यांचे म्हणणे आहे. पूर्वी राष्ट्रांराष्ट्रांतील फरक ठळक होते. भाषा निराळी, धर्म निराळा, रीतिरिवाज निराळे व वंशही विशेषतः भिन्न होते. राष्ट्रां-राष्ट्रांत इतके अंतर आधुनिक काळांत राहिले नाही. वंशमिश्रण मोठ्या प्रमाणावर जगभर झाले आहे. येथील विद्यमान मुसलमान ही मिश्रप्रजा आहे. अमेरिका ही तर मिश्र प्रजेचा आदर्श आहे. संबंध युरोपमध्यें एक धर्म आहे. आधुनिक राजकीय विचारांची प्रगति लक्षांत घेतां, एक राज्यांत अनेक धर्मांचे, अनेक भाषा बोलणारे,

आपआपले खास रीतिरिवाज व खास कायदे सुरक्षित ठेवून चांगले व दक्ष नागरिक म्हणून लोकांना राहाणे शक्य आहे असा प्रत्यक्ष अनुभवही आज जगांत मिळत आहे. एक मूळ पुरुषापासून कूळ सांगणारे म्हणून एक राष्ट्र ही प्राचीन कल्पना आतां हास्यास्पद ठरेल. नद्या, पर्वत, दरीखोरी यावरून राष्ट्र ही केवळ प्रादेशिक कल्पना कोणी मान्य करणार नाही. भूगोलाने राष्ट्र निर्माण केले नाही इतिहासाने ते निर्माण केले आहे. या निर्मितीत राज्य याचा भाग आहे. एक राष्ट्र दुसऱ्या राष्ट्रापासून पृथक् ही भावना, पृथक् राज्यसत्ता असल्याशिवाय निर्माण होत नाही. राज्यभाव निर्माण झाल्याशिवाय राष्ट्रभाव स्पष्ट होत नाही. विगत स्वातंत्र्यावर राष्ट्रांचे हक्क सांगितले जातात याचा अर्थ हाच आहे. पूर्वी स्वतंत्र होतों म्हणून स्वातंत्र्याचा हक्क राष्ट्रांला आहे या विचारसरणीत राज्याने राजकीय सत्तेने, राष्ट्र निर्मिले, निश्चित केले असे स्पष्ट होतें; म्हणून अनेक राष्ट्रे एका राज्यांत येण्याने उच्चतम राष्ट्रीयत्व निर्माण होईल, जगाची प्रगति होईल या अंकटनच्या विचारसरणीत बरेच तथ्य आहे. विविध हितसंबंध एकत्र येण्याने स्वातंत्र्यपण राहील नव्हे वाढेल. एक नवी निष्ठा उत्पन्न होईल. जातिनिष्ठा, वंशनिष्ठा ही नैतिकदृष्ट्या कमी प्रतीची आहे. सुसंस्कृत व सुधारलेल्या जमान्यांत व्यापक पायावर आधारलेल्या राष्ट्रांवरील निष्ठा ही अधिक नैतिक आहे. धर्मात जे स्थान श्रद्धेला आहे ते राजकारणांत राष्ट्रप्रेमाला, राष्ट्रनिष्ठेला आहे. व्यक्तिगत त्यागावर, आत्मसमर्पणावर दोन्हींचा आधार आहे. स्वतःसाठी, कुटुंबासाठी त्याग करणे ही मनुष्याची नैसर्गिक प्रवृत्ति, राष्ट्रभक्तीत तर असतेच, पण राष्ट्रासाठी त्याग करण्यांत तिला नैतिक कर्तव्याची प्रतिष्ठा प्राप्त होतें. राष्ट्रप्रेम म्हणजे भौगोलिक राष्ट्रावद्दलचें प्रेम नव्हे, राष्ट्र ही एक नैतिक व राजकीय भावना आहे. त्याचें प्रादेशिक स्वरूप म्हणजेच सारसर्वस्व समजणें हें चूक आहे. देशांतील नद्या, पर्वत, मैदाने, दरीखोरी हीं सर्व कोणीही आले तरी कायम आहेत. देशांतील लोकांना त्यांवर प्रेम उत्पन्न होण्यासाठी प्रादेशिक सृष्टीपेक्षां कांहीं तरी अधिक असावे लागतें. अन्य लोकांपेक्षा देशवासीयांना कांहीं तरी अधिक वाटण्यासारखें असल्याशिवाय राष्ट्रप्रेम उत्पन्न होणार नाही. हें अधिक म्हणजेच राष्ट्र या कल्पनेतील राजकीय व नैतिक भाव. प्रदेश कायम राहून राष्ट्र नाहीसें होईल. राष्ट्र म्हणजे केवळ आधिभौतिक जीवन नव्हे तर आध्यात्मिक जीवनही त्यांत आहे. दगडमाती, इमारती म्हणजे संस्था नव्हेत; आदर्श म्हणजे संस्था. इमारतींना संस्था मानणें व प्रदेशालाच केवळ राष्ट्र मानणें सारखेंच चुकीचें आहे. केवळ प्रादेशिक निष्ठा व अंध राज्यनिष्ठा हीं दोन्ही सारखीच घातकी

आहेत. एकीमुळे जगांतील शांतता अशक्य झाली आहे व दुसरीमुळे स्वातंत्र्य आकसले आहे. दोन्ही जेथे एकत्र झालीं तेथे व्यक्ति क्षुद्र झाली. तिचें स्वातंत्र्य व अभ्युदय यांपेक्षां राष्ट्राची अस्मिता व अहंकार श्रेष्ठ ठरला. राज्य व्यक्तिविकासाचें साधन होण्यापेक्षां राष्ट्राचें वर्चस्व स्थापन करणारें शस्त्र झालें. व्यक्तीचें स्वातंत्र्य व जगाची शांति दोन्ही धोक्यांत आली.

१९ व्या शतकांतील राजकारणाला राष्ट्रवादाचें राजकारण म्हणणें अयथार्थ नाही. प्रत्येक राष्ट्र मग तें कितीही लहान असे, स्वतंत्र राज्य झालेंच पाहिजे व तसें करण्याच्या प्रयत्नांचा इतिहास म्हणजे युरोपचें न संपणारें शोकगीत आहे. एक महायुद्ध सुरू झालें असतांनासुद्धां राष्ट्रीयत्वाचा क्रांतिकारक स्फोटकपणा कमी झालेला नाही. मागील कुठल्याही तहानें अगर आंतरराष्ट्रीय व्यवस्थेनें राष्ट्रीयत्व संतुष्ट झालें नाही. लोकांच्या मनावरील राष्ट्रीयत्वाची पकड दोन महायुद्धें होऊनसुद्धां कमी झाली नाही. राष्ट्रीयत्वाचे दृष्टीनें सर्वत्र सर्वांना समाधान होईल अशी व्यवस्था होणें अशक्य आहे. राष्ट्रीय स्वातंत्र्य कायम ठेवून अनेक राष्ट्रांना एकराज्याखालीं आणणें ही गोष्ट घडवून आणण्याची धमक अगर सामर्थ्य लोकशाही तत्त्वज्ञानांत नाही, राजसत्तेच्या उध्वस्त झालेल्या परंपरेत नाही, क्रांतिकारी अवस्थेत तर नाहीच नाही. चालू महायुद्धांत आंतरराष्ट्रीय लक्षणे असलेल्या सोव्हिएट रशियाच्या पोटांतसुद्धां राष्ट्रीयत्वाचीं आंतडीं सांपडलीं. तेथें राज्यरक्षणार्थ हात उगारतांच राष्ट्रीयत्वाचीं वाघनखें जगानें पाहिलीं. फ्रेंच क्रांतींतील तत्त्वज्ञानाचा शेवट राष्ट्रीयत्वाचे तत्त्वज्ञानांत झाला. फ्रेंच क्रांतींतून उत्पन्न झालेल्या समतेतून, लोकशाही समतेतून समाजसत्तावाद निर्माण झाला. समाजसत्तावादानें राष्ट्रीयत्वाला निदान आळा बसेल असें गेल्या महायुद्धानंतर रशियाकडे पाहून वाटत होतें. कामगरांना मायदेश नाही, जग हा त्यांचा वारसा आहे हें सांगणारें तत्त्वज्ञान आज राष्ट्रीयत्वापुढें बलहीन ठरलें आहे. राष्ट्रीयत्वापुढें लोकशाही तत्त्वज्ञान निस्तेज बनलें आहे. लोकमतपेक्षां राष्ट्रीयत्वाची छाप राज्यावर अधिक पडते यावरून ही गोष्ट स्पष्ट आहे. युद्धानें राज्यें तोडून अगर जेडून जगांत शांतता प्रस्थापित करण्याचे सर्व प्रयत्न राष्ट्रीयत्वानें, राष्ट्रवादानें हाणून पाडले आहेत. जगाला कायम युद्धयमान स्थितींत ठेवण्याचें कार्य राष्ट्रीयत्व अजूनही करीत आहे. लोकांच्या मनांत उत्साह उत्पन्न करणारें हें तत्त्वज्ञान खरोखर प्रतिगामी होणें अपरिहार्य आहे का ? अँकटनच्या म्हणण्याप्रमाणें राष्ट्रीयत्व म्हणजे इतिहासांतील मागचें पाऊल हा सिद्धांत अटळ, निरक्षेप आहे का ? जगांतील आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांतसुद्धां अटळ आहे का ? या प्रश्नांचा विचार विस्तारानें करणें जरूर आहे.

आधुनिक कालांतील राष्ट्रीयत्व राज्यामार्फत प्रकट होऊं इच्छितें म्हणजे प्रत्येक राष्ट्र स्वतंत्र व स्वयंशासित राज्य झालें पाहिजे. राष्ट्र स्वतंत्र आहे म्हणजे राष्ट्र व राज्य हीं एक आहेत. राष्ट्र-राज्यामुळे संरक्षणाला एक विविष्ट महत्त्व आलें. सरहद्दीकडे युद्धशास्त्राचे दृष्टीने पाहणें भाग पडलें. कांतीतून, युद्धांतून राष्ट्रं राज्ये झालीं. तथापि सर्व राष्ट्रं कांहीं राज्ये झालीं नाहींत. तसेंच जीं झालीं त्यांना सर्वांना प्रादेशिक पूर्णता राष्ट्रीयत्वाचे दृष्टीने मिळाली नाहीं. राष्ट्रांतील कांहीं भाग परक्या राज्याखाली राहिला असें अनेक ठिकाणीं घडून आलें. राष्ट्र राज्य झाल्यावरोंवर नवा उत्साह उत्पन्न झाला, नवें कर्तृत्व स्फुरूं लागलें. प्रगति म्हणजे जिवंतपणा हें पटून त्या दृष्टीने पावलें टाकतांना राष्ट्राला परिपूर्णता यावी असें सर्वांना वाटूं लागलें. प्रत्येक गोंष्ट आपल्या राष्ट्रांत व्हावी व तें घडवून आणण्यासाठीं, राज्य हें उत्कृष्ट साधन हातीं आल्यानें, प्रत्येक राष्ट्र हें आर्थिकदृष्ट्या स्वयंपूर्ण होण्याकडे वळलें. यशस्वी महत्वाकांक्षा राज्याच्या सरहद्दीन क्वचितच राहतात, नवी कार्यक्षेत्रें शोधिलीं जातात. वसाहती, संरक्षित प्रदेश, वगीखालचे प्रदेश मिळविण्याची खटपट सुरू होते. युरोपमधल्या प्रत्येक प्रबल राष्ट्रांने हे केलें आहे. वसाहती मिळविल्या व घालविल्या आहेत. राज्याबाहेर मिळविलेल्या प्रदेशांवर व वसाहतीवर गैरवाजवी अंमल करून त्या हातच्या घालवल्या आहेत, युद्धं करूनही त्या घेतल्या आहेत. बांदरील प्रदेशांवर, वसाहतींवर अंमल असतांना राष्ट्रीयत्वाचें दृष्टीने खुपीने कोणी तेंथें राष्ट्र निर्माण होऊं दिलें अगर तें स्वतंत्र होऊं दिलें असें क्वचितच झाले आहे. एका राष्ट्राचा दुसऱ्यावर अंमल नसावा म्हणणाऱ्यांनींच तो सर्वत्र चालविला आहे. राष्ट्रीयत्वाचें शत्रु राष्ट्रीयत्वच या अर्थानें झालें आहे. यशस्वी राष्ट्रीयत्वांतून निर्माण झालेल्या साम्राज्यवाद हा राष्ट्रवादाचा कट्टा वैरी झाला आहे.

आधुनिक राष्ट्रीयत्वाची व्याख्या करणें अवघड आहे. अमुक एका गोष्टीने राष्ट्रीयत्व येतें हें सांगणें सोपें नाहीं. एकवंश असेल तर त्या लोकांचें राष्ट्र होते असें म्हणवें तर अमेरिका म्हणजे अनेक वंशांचें व जातींचे कडबोळें असून राष्ट्रीयदृष्ट्या स्वादिष्ट व बलवर्धक आहे. वंशदृष्ट्या सर्वत्रच कमीजास्त प्रमाणांत मिश्रण आहे. नाझींचा 'आर्य' तर्कांत शुद्ध असेल, वस्तुस्थितीत तो तसा नाहीं. येथील प्रजा आर्य, अनार्य, शक, द्रविड, मोंगल, वगैरेंच्या मिश्रणापासून झाली आहे असें म्हणण्यास फारशी हरकत नाहीं. एकभाषा असेल तर एकराष्ट्र हेंही चुकीचें आहे. तसें असल्यास राष्ट्र एक होण्यास मदत होते हें खरें. स्वित्झर्लंडमध्ये तीन भाषा असूनही पूर्ण एकेपा असलेलें राष्ट्र तेंथें आहे. कॅनडा व अमेरिकेचीं संयुक्त संस्थाने हीं एकभाषिक

ब संलग्न असूनही दोन पृथक् राष्ट्रे आहेत. केवळ एक राज्य आहे अगर एका राज्य-सत्तेखाली आहे म्हणून राष्ट्रीयत्व येतं अगर राष्ट्र हेतं असेही नाही. राष्ट्र ही भावना परिपूर्ण होण्यास राज्य हे अवश्य आहे हे खरे. इंग्लंड व आयर्लंड एका राज्याखाली होती म्हणून तीं एकराष्ट्र झालीं नाहीत. एका राज्याखाली खुपीनें येण्यानें, ते अनेक निरनिराळ्या राष्ट्रांत एक समन्वय होऊन नवें राष्ट्रीयत्व निर्माण होईल हें शक्य असलें तरी आजचें राष्ट्रीयत्व एकराज्यसत्तेखालीं लोक आहेत म्हणून निर्माण होत नाही. हिंदुस्थान व ब्रह्मदेश एका राज्यसत्तेखालीं असतांना एकराष्ट्र झाले नाहीत. ऑस्ट्रियाचे अंमलाखालीं अनेक राष्ट्रे होती पण त्यांचें एकराष्ट्र झालें होतें असें कोणी म्हणणार नाही. एकधर्म असले तर एकराष्ट्र होतें हेंही अनुभवाविरुद्ध आहे. युरोपभर एकधर्म असूनही एकमेकांचे प्राण घणारे हल्ले करणारी राज्ये तेथें आहेतच. सुसलमानधर्म मानणारी प्रजा सलग प्रदेशांत कोटींनीं राहात असूनही एकराष्ट्र झालेली नाही. तुर्क, मिसर, अरब, अफगाण, हीं स्वतंत्र राष्ट्रे आहेत. लक्षावधि सुसलमान रशियाचें नेक-नागरिक आहेत. या सर्वांचा एकधर्म आहे. सर्व स्वतंत्र आहेत. परंतु एक राष्ट्रीयत्वाचा विचारही तेथें नाही. धर्मानें राष्ट्रीयत्व येत नाही, येण्याला थांडीशी मदत होते. राष्ट्राला भौगोलिक प्रदेश पाहिजे, मायभूमि अगर पितृदेश ज्याला म्हणतां येईल असा भूभाग पाहिजे हें उघड आहे. तथापि, हजारों वर्षे मूळ मायभूमीपासून हद्दपार झालेले कोट्यवधि ज्यू हे प्रत्यक्ष प्रदेश नसतांनाही एकराष्ट्रीयत्वाची भावना बाळगून आहेत हेंही लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे. ही राष्ट्रीयत्वाची 'अशरीरिणी वाक्' त्यांना अद्यापि, मुखवीत आहे, उत्तेजित करीत आहे. त्यांच्या आकांक्षांना कधीं तरी प्रत्यक्ष प्रदेश मिळेल असें सांगत आहे. राष्ट्रीयत्व हें लग्नसंस्थे-प्रमाणें नैतिक व भौतिक अशा द्विविध प्रवृत्तीचा संगम आहे. नुसता प्रदेश म्हणजे राष्ट्र नव्हे त्यापेक्षांत अधिक आहे. कांहीं नैतिक, कांहीं आध्यात्मिक भाव त्यांत आहेत. दोन प्रदेश पृथक् मानल्यानें दोन राष्ट्रे निर्माण झालीं येवढ्यानें भागत नाही. प्रादेशिक पृथक्पणाबरोबर कांहीं भावनेची एकी अशी असते कीं, ती अन्य लोकांपासून स्वतःचा अलगपणा स्पष्ट करीत असते. ही भावनेची एकी परंपरेनें उत्पन्न झालेली असते. समान इतिहास, कीं ज्यांतील सुखदुःखें, जयापजय हे सामुदायिक आपुलकीनें भोगिलेले असतात, अनुभविलेले असतात, ही भावना जोपासित असता. मिळून, जुळून केलेल्या प्रयत्नांची स्मृति, त्यांतून निर्माण झालेल्या रोमहर्षक प्रसंगांच्या आठवणी, या भावनेला संघटित करीत असतात. एक आपुलकीचें नातें निर्माण होऊन तें लोकांना एकत्र आणीत असतें. आपण एक आहोंत, परंपरेनें, संस्कृतीनें, इतरापेक्षां आपण

भिन्न आहेत, आपली स्फूर्तिस्थाने, उत्तेजक नैतिकभाव, हे दुसऱ्यांपेक्षा निराळे आहेत ही जागीव या एकीला एक नैतिक प्रतिष्ठा देत असते, एक आध्यात्मिक तेजोबल तिच्याभोवती निर्माण करित असते. राष्ट्रीयत्वाची भावना, राष्ट्रातील व्यक्तीमधील समानत्व अधिक स्पष्ट करते. त्याबरोबर राष्ट्राबाहेरील लोकांशी असलेले आपले पृथक्त्वही अधिक अधिक स्पष्ट करित असते. आपले साहित्य, कला, काव्य हे कांही विशिष्ट आहे, त्याचा वारसा आपला असून ते इतरांच्या साहित्यबलापेक्षा वेगळे, निराळे आहे हे दाखविण्याकडे सदर भावनेची प्रवृत्ति असते व तसे प्रयत्नही होत असतात. घरे सर्वत्र असतात, पण प्रत्येकाला स्वगृहासंबंधी कांही विशेष वाटत असते व त्यांत तो स्वतःचे व्यक्तित्व दर्शविणारे कांही तरी आणतोच. तीच गोष्ट राष्ट्राचे बाबतीत दिसून येते. साहित्य, कला, काव्य, संगीत यांत सार्वत्रिक स्वरूप आहे, तथापि त्यांतूनही कर्त्याचे, निर्मात्याचे राष्ट्रीयत्व चकाकत असते.

राष्ट्रीयत्व यांत आपुलकीचा व अलगपणाचा असे दोन्ही भाव समाविष्ट आहेत. मनुष्य संगतिप्रिय आहे, जमावाने राहावे ही त्याची प्रवृत्ति आहे म्हणून तर समाज निर्माण झाला. टोळ्या टोळ्या करून भटकणारी माणसे कुठे तरी कुठल्या तरी प्रदेशांत स्थिर झाली, विशिष्ट ठिकाणी राहाणे त्यांना घरे वाटू लागल्यामुळे तेथे राहू लागली, तो प्रदेश त्यांना आपला वाटू लागला. तेथे त्यांचे हितसंबंध सहवासाने उत्पन्न झाले. त्यांतील मृत तेथे गाडले गेल्यामुळे, जमीन साफसुद्ध करून घरे बांधल्यामुळे, देवदेवता तेथे स्थापन केल्यामुळे, या नाही त्या तऱ्हेने त्या प्रदेशाबद्दल त्यांना आपुलकी वाटू लागली. तेथे त्यांच्यावर हल्ला झाला असता जीविताबरोबर घांदारे, पशु व अन्य वस्तु यांचे ते संरक्षण करू लागले. तात्पर्य, ज्या प्रदेशांत त्यांची वास्तु होती, वस्ति होती, त्याचे संरक्षण ते आपुलकीने करू लागले. ती पितृभू, पुण्यभू झाली. प्रदेशाबरोबर पराक्रमाच्या स्मृति संलग्न झाल्या. जे केले, जे जिंकले त्याच्या कथा सामाजिक झाल्या. त्यांतील व्यक्ति हे त्या समाजाचे वीरपुरुष झाले. समाजाचा इतिहास, समाजाची परंपरा निर्माण झाली. रक्त सांडून, देहार्पण करून जतन केलेला वारसा तसलीच किंमत देऊन ताब्यांत ठेवणे हे साहजिक कर्तव्य आहे असे वाटू लागले. परक्यांशी लढून कायम ठेवलेले वतन हे आपले आहे, त्यावर आपल्या पूर्वजांसून आपला हक्क आहे व ते वतन भावी पिढीसाठी अखंड ठेवले पाहिजे ही विचारप्रणाली उत्पन्न झाली. बहुतेक राष्ट्रे संघर्षांतून, युद्धांतून निर्माण झाली आहेत, स्पष्ट झाली आहेत. होगान्या हल्ल्यामुळे आपुलकीची भावना संघटित होऊन अंतर्गत राष्ट्राच्या मर्यादा पडतात तर त्याचबरोबर या मर्यादांच्या बाहेरचे हे

परके, मग हल्ला करणारे असेत अगर नसेत हेंही स्पष्ट होतें. अलगपणाचा भाव स्पष्ट होतो. राष्ट्रीयत्वाचा हा अलगपणाचा भाव अधिक प्रभावी असतो. त्याचें हें लक्षण अधिक महत्त्वाचें मानलें जातें. उत्पादनाचे दृष्टीनें, आर्थिक दृष्टीनें, हा अलगपणा येतो असें नाहीं पण त्याचा उपयोग त्या दृष्टीनें करण्यांत येतो हें खरें आहे. केवळ आर्थिक दृष्टीनें पाहिलें तर लहानसहान राष्ट्रे आधुनिक जगांत ठेवणें हें विडंबन आहे. आर्थिकदृष्ट्या प्रत्येक राष्ट्र, मग त्याचें क्षेत्र किती का लहान असेना, स्वयंपूर्ण होऊं इच्छील तर तें अशक्य आहे. आर्थिकदृष्ट्या राष्ट्रीयत्वाचा विचार करणें म्हणजे भावनांचा, पवित्र भावनांचा व्यापारी भाव करणें असा आरोप केला जातो. बाल्कन्समधील लहानलहान राष्ट्रे स्वयंपूर्ण होणें अशक्य आहे. तथापि त्यांचें राष्ट्रीयत्व कायम राहाण्यासाठीं केवढे प्रचंड उद्योग चालले आहेत हें स्पष्ट दिसत आहे. पाकिस्तान झालें तर 'फाकस्थान' होऊन उपाशी राहावें लागेल हे समजत असूनही लोकांचीं मनं ज्योतीवर झडप घालणाऱ्या पतंगांप्रमाणें धुंद झालीं आहेत. 'फारबि बरी निरयगति, परवशता शतगुणें करी जाच' हाच अनुभव सर्वत्र येत आहे. गुलामीतील आरामापेक्षां स्वातंत्र्यांतील दारिद्र्य श्रेष्ठतर हाच इतिहासाचा कौट आहे. लहान असूं पण स्वतंत्र असूं हीच प्रत्येक राष्ट्रभक्ताची घोषणा आहे. या पृथक्पणाचे भावनेसाठीं, इतरांपासून स्वतंत्रपणें अलग राहाण्यासाठीं वाटेळ ती किंमत देण्यास राष्ट्र तयार होतें.

राष्ट्राला आधुनिक जगांत पृथक् राहाणें, स्वतंत्र राहाणें म्हणजे राज्यपद मिळवूनच राहिलें पाहिजे. हें राज्य सकलगुणालंकृत, सर्वलक्षणापेत असे असेल तरच राष्ट्र स्वतंत्र राहील. हें राष्ट्र—राज्य आपल्या प्रदेशांत सर्व सत्ताधीश राहील, संपूर्ण प्रभुत्वयुक्त राहील. राष्ट्रांतील सर्व जीवनोपयोगी साधनसामुग्रीवर तें नियंत्रण घालूं शकेल. त्याच्या आज्ञा अटळ असतील. अवज्ञा, अमान्यता दंडिली जाईल. तें सर्वांचा शास्ता पण त्याचा कोणी शास्ता असणार नाहीं. अंतर्गत व्यवहारांत राज्य जसें कुणाचें हुकूम मानीत नाहीं, त्याचप्रमाणें आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांत त्याला कोणी हुकूम करूं शकत नाहीं. बाह्य व्यक्तीला अगर कोणत्याही संस्थेला तें जबाबदार नाहीं. ही त्रेजबाबदारी राष्ट्राच्या स्वातंत्र्याचें, राज्याचें मुख्य लक्षण आहे. हें राष्ट्र—राज्य स्वतःच्या सरहद्दी स्वतःच ठरविण्याचा दावा सांगतें; राज्यांत आयात कर वसविणें हा त्याचा हक्क आहे. राज्यांतील अल्पसंख्यांकाना कसें वागवावे, कोणा परकीयांना आंत येऊं द्यावे, कोणता धर्म चालूं द्यावा, राज्यसत्तेचें स्वरूप कसें राहावें या सर्व बाबतींत राज्य हें सत्ताधीश आहे. राष्ट्रभाव जागता ठेवणें व तो अधिकाधिक संघटित करणें

हे कार्य पूर्ण जाणिवेने राज्यांत केले जाते. शिक्षण व परंपरा यांचा उपयोग सर्वत्र याच दृष्टीने केला जातो. राष्ट्रभाव जागता ठेवून जसा ऐक्यभाव वाढतो तसाच इतरांपेक्षा अलगपणाचा भावही वाढतो. केवळ युद्धामुळेच हे दोन्ही भाव वाढतात असे नाही, उलट त्यांना आत्यंतिक स्वरूप आले की युद्धे अपरिहार्य ठरतात, अटळ होतात. शेजारचे राष्ट्र बलिष्ठ झाले की याही राष्ट्राला बल वाढवावे लागते आणि शेजारच्या राष्ट्राशी विरोध असला तर अलगपणाचा भाव जास्त जास्त वाढतो. राष्ट्रांतील वाङ्मय व वृत्तपत्रे हितविरोध अधिक अधिक स्पष्ट करीत असतात, राष्ट्रांतील अहंकाराला व अस्मितेला चेतवीत असतात. हितविरोधाच्या व वाढत्या परकेपणाच्या वातावरणांत, स्वराष्ट्रावरील निष्ठा अधिक तीव्र व त्यामुळे जास्त अविवेकी होते. वेडा, खुळा, नकटा कसा जरी स्वतःचा मुलगा असला तरी त्या गोष्टीचा विचार मनांत न घेता व न आणता आईबाप त्यावर प्रेम करतात. त्यावर त्यांची माया जशी साहजिक असते, त्याचप्रमाणे स्वतःचा देश चुकत असो अगर बरोबर असो, त्याच्याबद्दलच प्रेम अखेरीं प्रभावी ठरते. आपले राष्ट्र चुकत आहे, अन्याय करीत आहे हे विवेकबुद्धी सांगत असतानामुद्धा राष्ट्रप्रेमापुढे ते हतबल होते. युद्धाला विरोध करणारे, राष्ट्र युद्धांत पडल्याबरोबर खांद्यावर बंदुका टाकून जन्मभर सांगितलेले तत्त्वज्ञान क्षणांत दूर सारतात. युद्ध सुरू होतांच सत्याचा पहिला बळी पडतो. विवेक प्रथम जखमी होतो. स्वपक्ष म्हणजे सत्पक्ष हा सिद्धांत स्वयंसिद्ध होतो व याविरुद्ध वागेल तो देशद्रोही ठरतो. राज्याचे म्हणजे राज्यसत्तेचे युद्धघोरण अमान्य करणारा, कर्तव्यविन्मुख नागरिक मानला जातो, येवढेच नव्हे तर त्याला पंचमस्तंभी मानण्यापर्यंत मजल जाते. राष्ट्रभावना चेतली असता विवेक हा शत्रु वाटणे स्वाभाविक होतो. राष्ट्रीयत्वाखालील अलगपणाचा भाव तीव्रतेला गेला म्हणजे असे घडून येणे अनिवार्य आहे.

पोलंडची चीरफाड झाल्यापासून युरोपच्या राजकारणांत राष्ट्र हे राज्य असले पाहिजे हे तत्त्व प्रभावी ठरून राहिले आहे. राष्ट्राला स्वातंत्र्याचा हक्क आहे व राष्ट्र हेच खरे प्रभुत्वाचे, राजकीय सत्तेचे उगमस्थान आहे ही तत्त्वे त्याच वेळी अमेरिकेतील वसाहतींनी स्वतंत्र होऊन व फ्रान्समध्ये लोकांनी क्रांति करून प्रस्थापित केली. १९ व्या शतकांत युरोपांत एका राष्ट्राचा दुसऱ्या राष्ट्रावर अंमल असणे हे अनैतिक व अव्यवहार्य आहे हा सिद्धांत प्रभावी ठरला. राष्ट्र व राज्य यांच्या मर्यादा एकच असल्यात व त्या तशा असल्या म्हणजे सत्ता नियंत्रित राहाते, नागरिक स्वातंत्र्ये फुलतात असे मिलचे म्हणणे आहे. लोकांनी कोणाशी मिसळून वागावे,

कशा जमावानें राहावें हें ठरविण्याचा त्यांचा हक्क आहे व यांतच लोकशाहीचें सार-सर्वस्व आहे, निदान हा तिचा मौलिक सिद्धांत आहे, असें तत्त्वज्ञान त्या वेळीं प्रभावी होतें. मार्गे सांगितल्याप्रमाणें एकी व स्वातंत्र्य हें लोकांचें प्रभुत्व प्रभावी करण्यासाठीं मग अवश्य होतें. एकी म्हणजे संघटित राष्ट्र व स्वातंत्र्य म्हणजे राज्यपद. या दोहोंचा संगम होऊन राष्ट्र-राज्य निर्माण झालें. लोकशाहीवर विश्वास असणाऱ्या तत्त्वज्ञानांतून व तो नसणाऱ्या तत्त्वज्ञानांतून एकच अपत्य जन्माला आलें आहे. हेजेलनें राष्ट्र-राज्य हे राजसत्तात्मक स्वरूपांत कल्पिलें. सरंजामशाही नाहीशी करून राष्ट्राज्य उभारण्यासाठीं राजसत्ता जरूर आहे असें त्याचें मत होतें. इतकेंच नव्हे तर जर्मनीत राष्ट्र-राज्य निर्माण करणें ही इतिहासाची नियति आहे. गतइतिहास लक्षांत घेतां व होणाऱ्या घटनांची अंतर्गत व अंतःप्रेरणा लक्षांत घेतां काय करावें हें जर्मनीला इतिहासानें सांगूनच ठेवलें आहे. राष्ट्राचें इतिहासांत पुढें पाऊल कसे व कोठें टाकावें, राष्ट्राचें पुढें भाग्य काय आहे, हें जें घडून आलें आहे व जें घडत आहे त्यांतून स्पष्ट होत असतें. घटनांतील अंतर्नाद तें सांगत असतें, त्यांच्यांतील प्रेरणा-दिशा दाखवीत असतें. जें कांहीं घडतें तें यदृच्छया घडत नाही, त्यामागें ईश्वरी सूत्र असतें. जें आहे तें असलेंच पाहिजे हें उमगलें म्हणजे तेंच असावयास पाहिजे हें लोकांना पटेल. आहे तेंच असावयास पाहिजे हा त्याचा सिद्धांत, म्हणजे स्थिति ही सुस्थिति म्हणण्यासारखी मात्र नाही. जें असलें पाहिजे तें नैतिकदृष्ट्या इतिहासानें अपरिहार्य केलें आहे. तें 'ओळखून तें' घडवून आणून तें आहे असें केलें म्हणजे, आहे हें असलें पाहिजे हें स्पष्ट व सुसंगत होतें. जें आहे तें म्हणजे जें दिसतें तें नव्हे तर त्याच्या मागचा भाव, त्यामागील कल्पनेचें इतिहासानें दाखविलेलें सातत्य, हें होय. जर्मनी राज्य झालें पाहिजे म्हणजे जर्मनीनें तसें व्हावयास पाहिजे. त्याकडे जर्मनीचें पाऊल पडणें हें सभ्यता व प्रगतीचे दृष्टीनें इष्ट, पण त्याचबरोबर जर्मन इतिहासानेंही तें संकल्पिलें आहे. जर्मनीच्या इच्छेवर तें अवलंबून नाही. तसें होणें अनिवार्य आहे. इतिहास म्हणजे ईश्वरी योजनेचा चित्रपट; 'धाता यथा पूर्वमकल्पयत्'-अशी त्याची विचारसरणी होती. राष्ट्र-राज्याची प्रतिष्ठा हेजेलइतकी कोणीही वाढविली नाही. राष्ट्रराज्य हें मनुष्याचे निष्ठेचें अखेरचें प्रमाण आहे, त्यापेक्षां मोठें कांहीं नाही हा विचार मॅझिनीनेंही मांडला. राष्ट्र हें एक पवित्र कार्य आहे (Nation is a Mission) हे त्याचे शब्द अर्थपूर्ण आहेत. राष्ट्रापलीकडे मनुष्याच्या निष्ठेवर हक्क सांगणारें कांहीं आहे असें त्या वेळीं कोणाही प्रमुख तत्त्वज्ञानाचें मत नव्हतें.

राष्ट्र-राज्य ज्या काळांत उदयास आलें व ज्या काळांत तद्विषयक राजकीय

विचार महत्त्व पावले त्याच वेळीं, युरोपमध्ये औद्योगिक प्रगति झपाट्याने होत होती. उद्योगधंदे यंत्रमय झाले होते. आधुनिक औद्योगिक युग सुरू झाले होते. यंत्रसाहाय्याने उत्पादन मोठ्या प्रमाणावर होऊ लागले होते. वहातुकीच्या साधनांत क्रांतिकारक फरक झाला होता. बाजारपेठ स्थानिक अगर राष्ट्रीय न राहातां जगाची अशी बाजारपेठ अस्तित्वांत आली होती. जगाची बाजारपेठ ही आजचे युगांत महत्त्वाची गोष्ट आहे. ती काबीज करणे सहज नाही म्हणून सर्वत्र तीव्र स्पर्धा आहे. बहुतेक देशांतून सदरहू देशाला लाभतो त्यापेक्षां जास्त तयार माल उत्पादन केला जातो. शिलकी माल खपविण्यासाठी बाजारपेठ बघावी लागते. बाजारपेठ आली म्हणजे स्पर्धा आली. इंग्लिश व जपानी कापड हिंदुस्थानांत एकमेकाशी स्पर्धा करते. परदेशांतून येणाऱ्या मालावर आयातकर—संरक्षक जकाती—बसवून देशी मालाविरुद्ध असलेली स्पर्धा कमी करता येते. देशांत संघटन करून अंतर्गत स्पर्धापण कमी केली जाते. वसाहती मिळवून, मागासलेल्या प्रदेशांतून सवलती मिळवून व्यापारी तहांतून एका राष्ट्राला दिलेली सवलत सर्वांना मिळावी अशी योजना करून आंतरराष्ट्रीय दृष्ट्या स्पर्धा कमी करण्याचा प्रयत्न केला जातो. पण सर्वांचा परिणाम म्हणजे आंतरराष्ट्रीय व्यापार खुला राहात नाही. त्याला जे ते राष्ट्र आपल्या हिताच्या दृष्टीने मर्यादा घालते. वहातुकींत पूर्णता आली, जगभर व्यापार खुला राहिला म्हणजे जगांतील राष्ट्र एकमेकांवर अवलंबून राहातील व त्यायोगे युद्ध करणे परवडणार नाही. इतकेच नव्हे तर सर्वत्र व्यापारी हितसंबंध राज्यसत्तेला युद्धापासून परावृत्त करतील अशी विचारसरणी एके काळी प्रभावी होती. प्रत्येक मनुष्य स्वहित जाणतो म्हणून ते साधण्यासाठी त्याला स्वातंत्र्य असले पाहिजे व तसे ते आले म्हणजे समाजांत जास्तीत जास्त हित साधले जाईल. म्हणून राज्यसत्तेने व्यापारांत, व्यवहारांत हस्तक्षेप करू नये हा व्यक्तिस्वातंत्र्यवादाचा मौलिक सिद्धांत आहे. त्याचे आंतरराष्ट्रीय स्वरूप म्हणजे राष्ट्रांमधील व्यापारांत व व्यवहारांत राज्यसत्तेने पडू नये म्हणजे जगाचे हित जास्तीत जास्त साधेल हे आहे. अंतर्गतदृष्ट्या राज्यसत्तेने हस्तक्षेप केला नाही अगर नाममात्र केला याचा परिणाम भांडवलशाही उत्पादन सर्वत्र प्रभावी झाले. भांडवलशाही उत्पादनांत अशी परिस्थिति उत्पन्न होते की, गरजेपेक्षा अधिक उत्पादन होतं. होणारे उत्पादन देशांतील लोक पूर्णपणे विकत घेण्यास असमर्थ होतात. प्राप्तीमधील विषमता समाजांत वाढत जाते व त्याचा परिणाम उत्पादक शक्ति व उपभोगाला अवश्य असणारी क्रयशक्ति यांच्यांत अधिकाधिक फरक पडतो. म्हणजे वाढत जाणारी उत्पादकशक्ति अगर भांडवल याला देशी फायदेशीर रीतीने

गुंतविण्यास वाव मिळत नाही. स्वतंत्र अशा परगण्यांत वाव मिळणें याच कारणा-
 साठीं अशक्य असल्यामुळें वसाहती मिळवाव्यात, संरक्षित प्रदेश मिळवावे, देश-
 बाहेर राजकीय अंमल बसवावा, हें राज्यसत्तेमार्फत केलें जातें व भांडवलाची सोय
 होते. साम्राज्यशाही अशा रीतीनें निर्माण होते. देशांतील भांडवलाला क्षेत्र मिळण्या-
 साठीं जन्माला आलेली साम्राज्यशाही, मग भांडवलवरील नफा कायम ठेवण्यासाठीं
 कायम ठेवावी लागते. तलवारी मागें तराजू जातो व तरवारीचे जोरावर वजन मारून
 वर्चस्व राखतो. पुष्कळ वेळां हा क्रम उलट झालेलाही दिसतो. प्रथम व्यापार सुरू
 करावयाचा, नंतर भांडणें सुरू करावयाचीं व नंतर राजकीय अंमल बसवावयाचा
 असंही होतें. कसेंही झालें तरी देशाबाहेर राजकीय सत्ता प्रस्थापित झाली म्हणजे राष्ट्र
 हें साम्राज्य होते व राज्य जसें भांडवलवाल्यांचे देशांत गुलाम असतें, तसेंच साम्राज्य
 हें साम्राज्यांत त्यांचेंच गुलाम असेत. त्यांच्याच हिताच्या दृष्टीनें जकातीचें धोरण
 लादलें जातें. व्यापारविषयक तहनामं अगर योजना या त्यांच्याच हिताच्या दृष्टीनें
 ठरविल्या जातात. राष्ट्रांतील भांडवलवाल्यांचा स्वार्थ हें साम्राज्याचें मूळ आहे.
 साम्राज्याची उत्पत्ति, स्थिति आणि लय, हीं सर्व आर्थिक स्वरूपाचीं आहेत.
 यद्दच्छा कोणतेंही साम्राज्य स्थापन झालेलें नाही. साम्राज्याचा 'बोजा' कोणी
 गोंरा अगर पिवळा निहंतुक अगर निःस्वार्थी बुद्धीनें घेत नाही अगर घेतलेला
 नाही अगर त्यांना कोणी घेण्यास सांगितलेंही नाही. इतकेंच नव्हे तर तो बोजाही
 नाही. असेल तर लुटीच्या धनाचाच तो बोजा आहे आणि तो बोजा म्हणून, अजून
 कोणी खुपीनें दूर केलेला प्रसंग इतिहासांत पडला नाही. किती जरी नैतिक आदर्श
 सांगितले, देशप्रेमाला आळविलें तरी साम्राज्याचें सत्यस्वरूप आर्थिक आहे व म्हणून
 राष्ट्रांचें आर्थिक वर्चस्व साम्राज्यांत व अन्यत्र कायम ठेवण्यासाठीं राष्ट्र-राज्याचा
 उपयोग केज जातो. राष्ट्र राजें याप्रमाणे करूं लागलीं म्हणजे आंतरराष्ट्रीय व्यापार
 खुला राहात नाही एवढेंच नव्हे तर तेंथें स्पर्धा व मत्सर वाढत जातो व त्याचें पर्य-
 वसान युद्धांत होतें. राष्ट्र-राज्यानें देशांत व्यक्तिस्वातंत्र्याचे नांवाखालीं हस्तक्षेप न
 करतां भांडवलशाही जोपासिली व राज्यसत्तेनें हस्तक्षेप करूं नये म्हणणाऱ्या भांड-
 वलशाहीनें राज्यसत्तेला परदेशीं हस्तक्षेप करण्यास भाग पाडून, नव्हे तें तिचें
 कर्तव्य आहे असें भासवून साम्राज्यशाही निर्माण केली. राज्याला साम्राज्यवाद
 देऊन संपत्ति स्वतःला ठेवून मान आणि धन यांची यांप्रमाणें वांटणी भांडवल-
 शाहीनें केली!! साम्राज्यावर आघात म्हणजे राष्ट्रांचे मानावर आक्रमण हें मग
 उघडच झालें. साम्राज्याचें संरक्षण म्हणजे राष्ट्रांच्या कीर्तीचें संरक्षण ठरतें आणि

जेथें राष्ट्रच्या मानापमानाचा प्रश्न तडजोडीने मिटत नाही तेथें तो तलवारीने मिटवावा लागतो.

वरील विचारसरणी विनचूक असल्याचें अनुभवानें सिद्ध झालें आहे व जोंपर्यंत राष्ट्रराज्य हें व्यापारी वर्चस्वाखालीं आहे, जोंपर्यंत भांडवलवाले वस्तुतः राज्याचें धोरण ठरवीत आहेत, तोंपर्यंत असेंच होणें अपरिहार्य आहे. थोड्यांचे फायद्यासाठीं राष्ट्रीयभावना चेतविल्या जातात. राष्ट्र स्वयंपूर्ण असलें पाहिजे हें ध्येय साध्य करण्यासाठीं जबर आयातजकात बसविली जाते. बहुसंख्याकांनीं वस्तु महाग घेऊन थोड्यांची धन करणें भाग पडतें. राष्ट्राच्या संरक्षणाचे दृष्टीनें कांहीं धंद्यांना विशेष सवलती दिल्या जातात. उत्पादकांना सोडस्कर पडावें म्हणून देशांत कोणी यावे, कोणी येऊं नये हें सरकार ठरवीत असतें. संरक्षणाचे दृष्टीनें अवश्य असलेले धंदे बुद्धि नयेत म्हणून त्यांना युद्धोपयोगी सामान तयार करण्यास सरकार सांगतें. हें धंदे तरतात पण युद्धाचें वातावरणही निर्माण होत जातें. युद्धांत वहातुक धोक्याची असते म्हणून शक्य तितक्या प्रमाणांत राष्ट्र स्वयंपूर्ण करण्याचा प्रयत्न होतो. तें करावयाचें म्हणजे संरक्षक जकातीचें धोरण स्वीकारावें लागतें. आधुनिक युद्धाचें स्वरूप इतकें बदललें आहे कीं, कोणतेही राष्ट्र या दृष्टीनें स्वयंपूर्ण होऊं शकणार नाही. स्वयंपूर्णता पूर्णपणें येण्यासाठीं सरहद्दी जितक्या दूरवर नेतां येतील तितक्या नेण्याचा प्रयत्न होतो. रबर, जस्त, लोखंड, कोळसा, गहू वगैरे वस्तु मुबलक मिळतील इतका प्रदेश ताब्यांत असावा असें वाटूं लागतें, नव्हे अवश्य होतें. ऐपतीबाहेर लष्करी खर्च करणें भाग होतें. संरक्षणासाठीं लोकांच्या सुखसोयी कमी कराव्या लागतात. लोकांना चेतवून लोणी नको, तोफा पाहिजेत असा कौल घेतला जातो. 'खुनांत यश मिळावें म्हणून आम्ही भुकेनें मरूं' या धुंदीत उपासमार सोसून युद्धासाठीं जनतेला तयार करण्यांत येतें. प्रत्येक राष्ट्र हेंच करतें व त्यामुळे सर्वत्र ही स्पर्धा उत्पन्न होते. मग युद्धाचें वातावरण उत्पन्न होणें अपरिहार्य होतें. भीतीचें व धास्तीचें वातावरण पसरूं लागतें. संरक्षणाच्या दृष्टीनें लहान लहान राष्ट्रे सोईप्रमाणें तहनामे करून कुठल्या तरी गटांत जात असतात. युद्धाची भीति, फार काळ भीति म्हणून राहात नाही, लवकरच ती वस्तुस्थिति होते. आंतरराष्ट्रीय जग एक दारूचें कोठार झालेलें असतें. ठिणगी पडतांच युद्धाचा भडका होतो. ही आग स्थानिक न राहातां, एकाच खंडांत न राहातां जगभर पसरते. जल-स्थल-आकाश व्यापूनही उरतेंच, युद्ध सरहद्दीवर न राहातां व सैनिक भिडले आहेत तेथेंच न राहातां तें सर्वव्यापी व सर्वेकश होतें. देशांतील साधनसामुग्रीवर महत्त्वाच्या कच्च्या मालावर राज्याचें केवळ नियंत्रण ठेवल्यानें

जगांतील युद्धाचें स्फोटक वातावरण सर्वस्वीं नष्ट होईल असें नाहीं. राज्यसत्तेचें वरीलप्रमाणें नियंत्रण असेल तर साधनसामुग्रीचा दुरुपयोग जरा कमी होईल हें खरें. समाजवादी राष्ट्रांही आंतरराष्ट्रीयदृष्ट्या राष्ट्रवादी असू शकतें हें चान्द्र युद्धांत स्पष्ट झालें आहे आणि जोंपर्यंत राज्य, संघटनेनें तें समाजसत्तात्मक का असेना, पण भावनेनें तें राष्ट्रीय आहे, तोंपर्यंत त्याचें प्रभुत्व, त्याची सत्ता, ही राष्ट्र-राज्याचें आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांतील गुणदोषांपासून अश्रित असणार नाहीं. समाजसत्तावादी राष्ट्र-राज्य (Nation state) तितक्याच हिरीरीनें सरहद्दी वाढवील, तितक्याच दक्षतेनें संरक्षणाकडे वघेल व प्रत्यक्ष युद्ध तर अधिक कार्यक्षमतेनें लढवूं शकेल. सोव्हिएट रशियानें बाल्टिक राष्ट्रां आपल्या राज्यांस जोडून घेतलीं व तें करतांना जरी लोकशाहीचा मंत्र म्हटला तरी त्याचें शुद्ध साम्राज्यशाहीस्वरूप जगापासून लपून राहिलें नाहीं. चान्द्र युद्धांत तर आंतरराष्ट्रीयत्वाचा मुखवटा रशियानें उघडपणें फेंकून, राष्ट्रीय संस्कृति, स्लव्ह राष्ट्र, राष्ट्रांतील वगैरे राष्ट्र-राज्यांचे सर्व भाव प्रकट केले आहेत. सर्व राष्ट्रे समाजसत्तावादात्मक होऊन जर राष्ट्र-राष्ट्रां राहातील व कोणाचें कोणावर प्रभुत्व नाहीं, प्रत्येकाचें प्रभुत्व परिपूर्ण अशीं राहातील, तरी त्यांच्यांत संघर्ष होणार नाहीं अगर युद्धें होणार नाहींत असें मानण्याचें कारण नाहीं. राष्ट्र-राज्यांतील पृथक्पणाचा भाव हा स्वभावतःच शांततेचा शत्रु आहे.

स्वयंनिर्णयाचा व संपूर्ण प्रमुखत्वाचा हक्क सांगणारा राष्ट्रवाद हा जागतिक शांततेच्या मुळावर जन्मलेला आहे. राष्ट्रीयत्वाचे कल्पनेंतून उत्पन्न होणारें राजकारण जगाची शांतता कायम धोक्यांत ठेवील याची कल्पना मिल्, मॅझिनी वगैरेना खास नव्हती. शांतता निर्माण व्हावी, लोकांच्या आकांक्षा पुऱ्या व्हाव्यात म्हणून एका राष्ट्रांनें दुसऱ्या राष्ट्रावर अंमल चालवूं नये हा सिद्धांत, हें तत्त्वज्ञान अस्तित्वांत आलें. पण राष्ट्रीयत्वापासून निर्माण झालेलें राष्ट्र-राज्य हें शांतताविरोधी आहे असा अनुभव आला आहे. त्याचें राजकारण मानापमानाचें राजकारण होतें व राजकारण मानापमानाचें झालें म्हणजे भावनेची तीव्रता व अंधता निर्माण होतें. या वातावरणांत मग न्याय्यबुद्धि मलिन होते. राष्ट्र हीच कल्पना भावनामय आहे. मग राष्ट्रांचे मानापमानाच्या प्रसंगांत सर्वत्र भावनेला चेतविलें जाईल अगर जातें यांत अस्वाभाविक कांहींच नाहीं. 'माझा देश' ही केवढी प्रचंड भावना आहे, याचा पुरावा लक्षावधि लोकांनीं देहार्पण करून दिला आहे आणि जेव्हां राज्यानें युद्ध जाहीर केल्याबरोबर कसलाही विचार न करतां राष्ट्राचें संरक्षण करावयाचें आहे म्हणून प्रत्येकानें निमृटपणें व निष्ठेनें युद्धांत सामील झालें पाहिजे असें सांगण्यांत येतें, नव्हे

फर्माविण्यांत येतें, तेव्हां हें असं कां व्हावें याचा विचार करणें जरूर होतें. राज्य कशासाठीं आहे हा मौलिक प्रश्न महत्त्व पावतो. प्रत्येक राष्ट्राला जिवंत राहण्याचा हक्क आहे, प्रत्येक व्यक्तीला जिवंत राहण्याचा हक्क आहे, पण तिनें तें कसें राहावें हें ती व्यक्ति ठरवीत नाही, समाज ठरवितो व समाजाचें मर्यादित राहूनच व्यक्तीला जिवंत राहावें लागतें. राष्ट्राला जिवंत राहण्याचा हक्क आहे पण तें एकाकी जिवंत राहात नाही. तें शेजारी असणाऱ्या राष्ट्रांबरोबर जिवंत राहातें. या मोठ्या जागतिक समाजांत त्याला जिवंत राहावयाचें नसतें म्हणून त्यानें कसें जिवंत राहावें हें ठरविण्याचा हक्क त्याला एकट्याला नाही. शेजारधर्म हा कांहीं आहे. जगांतील सर्व राष्ट्रांनीं मिळून झालेल्या एका सामुदायिक भावाच्या कांहीं मर्यादा आहेत. जगांतील राष्ट्रे जगांत राहातात, त्यांच्यांत व्यवहार होतात, एक प्रकारें जागतिक समाज निर्माण झालेला असतो व त्याचाही कांहीं हेतु असतो, कांहीं आदर्श त्याचे व्यवहारांत उत्पन्न झालेले असतात. या बृहत् समाजाचा राष्ट्र हा एक घटक असतो म्हणून केवळ त्याचें खास असे हितसंबंध गौणच असले पाहिजेत. या बृहत्समाजाचें हित हें श्रेष्ठ असलें पाहिजे व तसें असेल तर हा बृहत्समाज नीट चालेल. राष्ट्रभक्ति ही श्रेष्ठ आहे, पण ती अंधभक्ति झाली कीं तिच्यांत गौणत्व येतें. व्यक्तीला, दुसऱ्या व्यक्तीच्या हक्कास बाध न येतां वागण्याचें स्वातंत्र्य आहे अधिकार आहे. तें शीतें मर्यादित तसाच अधिकार प्रत्येक राष्ट्राला आहे. प्रत्येक राष्ट्राचे हक्काला दुसऱ्या राष्ट्राच्या तत्सम हक्काची मर्यादा आहे. ज्या राजकारणांत हें मानलें जात नाही, हा विवेक केला जात नाही, ही न्यायबुद्धी असत नाही, तें राजकारण केवळ मनगटाचें राजकारण, केवळ सत्ताभिलाषी राजकारण आहे. मनगटाचें राजकारण परराष्ट्रीय, आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांत सहन करण्याची एकदां संवय झाली कीं, तिचा परिणाम अंतर्गत राजकारणांतही होतो. बिनशर्त निष्ठा ही स्वातंत्र्याला नेहमीच घातक असते. राज्य जर अनीतीनें परराष्ट्रीय व्यवहारांत वागत असेल व त्यामुळे युद्ध ओढविलें असेल तर नागरिकांवर निष्ठा दाखविण्याची नैतिक जबाबदारी नाही. अन्याय तेथें सहन केला म्हणजे खुद्द देशांतील अन्याय सहन करण्याकडे प्रवृत्ति होते. राष्ट्र-राज्याला मर्यादित ठेवण्याची जबाबदारी प्रत्येक नागरिकावर जागतिक शांततेच्या दृष्टीनेंही आहे. नागरिकाची उदासीनता ही राष्ट्रांत स्वातंत्र्याची व जगांत शांततेची शत्रु आहे.

व्यक्तीला ज्याप्रमाणें समाजांत राहून विकास करावयाचा असतो, त्याचप्रमाणें जगाच्या बृहत्समाजांत राहूनच राष्ट्राला आपली उन्नति करावयाची असते. मनुष्य स्वभावानें संगतिप्रिय आहे, त्याला समाजांत राहावेसे वाटतें, राष्ट्राला तसें राहणें

अनिवार्य असतें व एकत्र राहावें लागतें म्हणून योग्य कोणतें अयोग्य कोणतें हें सामुदायिक दृष्टीनें, सामुदायिक हिताचे दृष्टीनें ठरलें जातें. मी घरांत कसाही वागेन, पण समाजांत कसें वागावें व कोणतें योग्य होईल हें समाज ठरवितो, त्याचे संकेत समाज उभारीत असतो; आणि आतां शास्त्रीय शोधानीं जग येवढें विशाल असूनही एवढें आढोक्क्यांत आणलें आहे कीं, एकमेकांवर सारखें अवलंबून राहाणें राष्ट्रांना अपरिहार्य झालें आहे. कोणी आतां चीनसारखी भित बांधून जगावेगळा राहूं शकत नाही. सामुदायिक व्यवहाराचें, सामुदायिक संबधाचें क्षेत्र सारखें वाढत आहे. सामुदायिक महत्त्वाचे प्रश्नही सारखे वाढत आहेत म्हणून त्यांचें नियमन करणें जरूर आहे व तें नियमन सामुदायिक स्वरूपाचें असणें हें केव्हांही इष्ट आहे. एका राष्ट्रानें नियमन करणें म्हणजे अन्य राष्ट्रांचें स्वातंत्र्य कमी करणें आहे किंवा तें जें करील तें योग्य आहे असें समजणें आहे. यानें नियमन होणार नाहीं शांततेचा निःपात होईल. म्हणून जें नियमन इष्ट आहे तें सामुदायिक, आंतरराष्ट्रीय स्वरूपाचें असलें पाहिजे व त्यांत प्रत्येक राष्ट्राचें सहकार्य असलें पाहिजे. सक्तीनें लादलें तर जसें सक्ती केली म्हणजे मनुष्य वागतो तसेंच तें राष्ट्र वागेल. त्याच्या प्रवृत्तींत आपुलकीनें काहीं करावें असें दिसणार नाहीं, नियमन दूर सारण्याची संधीच तें सारखी पाहात राहील. प्रस्थापित नियमनाचा तें गुप्त शत्रूच राहील. नियमन स्वीकारण्यांत कोणाचाही अपमान नाही व सर्वांची सोय आहे, फायदा आहे ही खात्री होऊन स्वीकारलेलें नियमन अधिक टिकाऊ असतें. स्वाभिमान व स्वहित यांच्या मिलाफावर आधारलेल्या व संमतीनें शिक्षा मोर्तब केलेल्या नियमनाला जें प्रामाण्य येतें, जी मान्यता येते, तीच खरी; तीच शांततेची ग्वाही आहे.

याप्रमाणें सर्वांच्या संमतीनें नियमन होणें याचा अर्थ प्रत्येक राष्ट्राच्या संपूर्ण प्रभुत्वाच्या हक्काला मर्यादा आली हें उघड आहे. सांखळी भक्कम व्हावी म्हणून व प्रत्येक कडी एकमेकांत चांगली बसावी म्हणून थोडी थोडी ती कानसावी लागते. राष्ट्रांचें प्रभुत्वही थोडें थोडें कानसावें लागतें. कारण त्याशिवाय एकमेकांशीं जुळणार नाहीं व संघटनेंत शक्तीही येणार नाहीं. आजच्या जगांत कोणी तरी तीनचार बल्लिष्ठ राष्ट्रांनीं एकत्र यावें व जगाचे चावडींत बसून दमपट्टीनें व्यवहार चालवावा हें दृश्य दिसून येत आहे व त्याचाच परिणाम म्हणजे जगाला युद्धांतून उसंत मिळत नाहीं. सर्वांच्या संमतीनें होणाऱ्या नियमनांत वरील गुंडगिरीला स्थान नाही. कोणकोणत्या गोष्टी सामुदायिक आहेत तें ठरविणें, त्यांचे नियमनाच्या दृष्टीनें नियम करणें व त्यांची अंमलबजावणी होण्यासाठीं जरूर त्या संस्था स्थापणें व हें सर्व ठरविण्यासाठीं

सर्व राष्ट्रांचे प्रतिनिधि घेणें इतक्या सगळ्या गोष्टी करणें म्हणजे जगभर एक सत्ता चालविणारें संघटनच निर्माण करणें आहे. पण असलें अगर या स्वरूपाचें संघटन असल्याशिवाय जगाला गत्यंतर नाही. किंबहुना घडत असलेल्या व घडलेल्या परिस्थितीप्रमाणें अशाच दृष्टीनें जगाचें पाऊल पडणें हें क्रमप्राप्त होत आहे. राष्ट्रां-राष्ट्रांत निर्हेतुक व नैतिक सहकार्याची परंपरा नाही, जगांत एकभाषा नाही, या अडचणी तर आहेतच पण जागतिक संघटनेनें दिलेला निर्णय एखाद्या राष्ट्रांनें न मानला तर, त्याला तो कसा मानावयास लावावयाचा हा सर्वांत विकट प्रश्न मागील अनुभवांनें अधिक विकट झाला आहे. प्रश्नाचा निकाल विचारविनिमयानें न करतां युद्धानें करण्यास हल्लींच्या युद्धाचे स्वरूपाकडे पाहिल्यास राष्ट्रे कचरतात हें खरें व तेवढ्यापुरतें असलें संघटन यशस्वी होईल असें मानण्यास जागा आहे. आधुनिक युद्ध म्हणजे आत्महत्या असें लास्की म्हणतो. तथापि तिला 'हाराकिरी' 'पवित्र आत्महत्या' मानून ती करण्यास राष्ट्रे तयार होतात हेंही खरें आहे. आजच्या जगाचे स्थितीत राष्ट्रांनीं सहकार करावा नाही तर स्वाहाकार करावा अशी परिस्थिति असून, राष्ट्रे योग्य निवड करित नाहीत यांतील अर्थ समजून घेतला पाहिजे. मागील महायुद्धानंतर जगांत शांतता, लोकशाही नांदावी, राष्ट्रीय स्वातंत्र्य व आंतरराष्ट्रीय शांतता शक्य व्हावी म्हणून राष्ट्रसंघ निर्माण झाला. राष्ट्रांपेक्षां अधिक अशी ती संघटना निश्चित होती. राष्ट्रांराष्ट्रांतील तंटे, विचारविनिमयानें, तडजोडीनें लवादानें मिटवण्यासाठीं निर्माण केलेलें तें एक संघटन होतें. त्याचें कार्यक्षेत्र राष्ट्रांपेक्षां व्यापक, त्याचा अधिकारही राष्ट्रांपेक्षां व्यापक असा कल्पित होता. असें आंतरराष्ट्रीय संघटन हें अधिराज्य झालें पाहिजे तरच तें यशस्वी होऊं शकतें हा अनुभव राष्ट्रसंघाबाबत आला. अधिराज्य होणें म्हणजे त्याचे निर्णयाला कायद्याचें स्वरूप येणें, त्या ठिकाणीं प्रभुत्व येणें, त्याचा हुकूम अमान्य करणारास शासन मिळणें हें हाय. हें प्रभुत्व, ही सत्ता या संघटनेस देण्यास कोणतेंही घटक राष्ट्र तयार नव्हतें. तसें प्रभुत्व देणें म्हणजे स्वतःचें प्रभुत्व कमी करणें, त्याला मर्यादा उत्पन्न करणें, बाहेरचा हुकूम मानणें असा त्याचा सरळ अर्थ होतो. प्रभुत्वाचे अभावीं राष्ट्रसंघाचा अधिकार केवळ नैतिक राहिला. अधिकार हा सत्तेशिवाय अपुरा असतो. 'नायमाधिकारो बलहीनेन लभ्यः' हें राजकीय उपनिषदांतील महान् तत्त्व आहे. जे बलवान् होते त्यांनीं बलाचे जोरावर राष्ट्रसंघाचा फायदा घेतला व त्या जोरावर त्याला ठोकलें. राष्ट्रांचें अमर्याद प्रभुत्व, हीच जगाचे शांततेच्या मार्गावरील मोठी अडचण आहे. बाहेरील संघटनेचा निर्णय मान्य करणें म्हणजे आपलें स्वातंत्र्य दुसऱ्याचे मर्जीवर अवलंबून ठेवणें आहे

असें वाटतें. सत्तेच्या जोरावर काय शहाणपणाचें आहे, काय बरोबर आहे हे ठरविण्याचा हक्क सोडून देण्यास राष्ट्र-राज्य तयार नसतें. वाटेल त्या मार्गानें हवें आहे तें साध्य करण्यास तयार झालेलें राष्ट्र विचारविनिमयास, लवादास तयार होत नाहीं. कारण विवेकबुद्धि वाटेल तें साध्य करूं देणार नाही ही खात्री असते. सहकार करून, विचारविनिमय करून, लवादाकडून निर्णय घेण्यांत बरील धोका असतो म्हणून बलवान् राष्ट्र तो पत्करीत नाहीत. जपान व इटली यांनीं राष्ट्रसंघाची मध्यस्थी याच कारणाकरितां नाकारली; हिंदुस्थानचा प्रश्न याच कारणाकरितां इंग्लंडनें राष्ट्रसंघापुढें येऊं दिला नाही.

आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांत किती तरी प्रश्न असे आहेत कीं, त्यांच्याबद्दल आजही विचारविनिमय होतो, थोडेसें नियमनही होतें. वाहतुक, व्यापार, उद्योगधंदे, सार्वजनिक आरोग्य, परदेशगमन, परदेशवस्ति, अल्पसंख्याकांचें संरक्षण वगैरे प्रश्नांबाबत बरीच प्रगति राष्ट्रसंघानें केली. मजुरांचे कायदे सर्वत्र सारखे असावेत व ते योग्य असावेत म्हणूनही आंतरराष्ट्रीय मजूरकचेरीनें पुष्कळ प्रयत्न केले आहेत. चालू महायुद्धापूर्वीं जगांतील कांहीं वस्तूंचें उत्पादनाबाबतही, आंतरराष्ट्रीय करारमदार झाले होते. आंतरराष्ट्रीय संघटनेला केवढें क्षेत्र आहे हें यावरून सहज दिसून येईल. त्याजबरोबर राष्ट्रे निरनिराळीं असलीं तरी किती तरी गोष्टी त्यांच्यांत समान आहेत कीं ज्यांचे बाबतींत सारखे कायदे, सारखे संकेत करतां येणें शक्य आहे. राष्ट्रांमध्ये जितकी समानता, समानशीलता येईल तितकें सख्य व सहकार हे वाढतील. जगांतील कच्चा माल जगाचे हिताचें दृष्टीनें उत्पादिला पाहिजे व वांटला पाहिजे हा अधिकार जर आंतरराष्ट्रीय संघटनेनें सांगायचा, तर जेथें पारतंत्र्य आहे, जीं राष्ट्रे दुसऱ्या राष्ट्रांचे सत्तेखालीं आहेत, त्यांचाही विचार आंतरराष्ट्रीय दृष्टीनेंच झाला पाहिजे. हिंदुस्थान व इंग्लंड यांच्यांतील प्रश्न आंतरराष्ट्रीय झाला पाहिजे. फिलिपाइन व अमेरिका यांच्यांतील प्रश्नही असाच झाला पाहिजे. सर्व राष्ट्रे सारखीं स्वतंत्र असलीं म्हणजे जगांत जास्त सख्य, जास्त शांतता नांदेल हें उघड आहे. जगांतील साधनसामुग्रीचाच फक्त आंतरराष्ट्रीयदृष्ट्या विचार करावयाचा व मनुष्यांच्या भावनांना दूर ठेवावयाचें, यानें आंतरराष्ट्रीय संघटन यशस्वी होणार नाही, म्हणजे जगांत शांतता नांदणार नाही. जगाचें नियमन करावयाचें म्हणजे एक प्रकारें राज्यसत्ता निर्माण करावयाची, संघटनेला राज्यसत्तेचे कमीअधिक अधिकार द्यावयाचे हें उघड आहे. अटलांटिक सनद जाहीर करून भागणार नाही, त्याप्रमाणें घडवून आणणारें व्यक्तिगत राष्ट्रापेक्षां अधिक सत्तेचें संघटन जरूर आहे, तें संघटन म्हणजे राज्यसत्ता स्वरू-

पाचें असलें पाहिजे. म्हणजे त्याचे निर्णय पसंत नसले तरी घटकांनीं ऐकले पाहिजेत. वादविवाद, विचारविनिमय होऊन ते व्हावेत हें ठीक, पण ते झाले म्हणजे सर्वांवर बंधनकारक असले पाहिजेत. तसें नसेल तर राष्ट्रसन्ध्याप्रमाणेंच याही संघटनेचा बोज-वारा उडेल. संघटनेंत कुणाला किती प्रतिनिधि, त्यांतील संस्थांचें स्वरूप हे प्रश्न महत्त्वाचे खरे, पण मुख्य महत्त्वाचा प्रश्न संघटनेला प्रभुत्व असलें पाहिजे, तिचा हुकूम मान्य झाला पाहिजे हा आहे.

राष्ट्रीय स्वातंत्र्य यत्किंचित् न सोडतां जागतिक शांतता व सुव्यवस्था उभारणें हें एक स्वप्न आहे. व्यक्ति व समाज, नागरिक व राज्य, हे विरोधी संबंध नाहींत. त्यांच्यांतील मौलिक ऐक्य प्रस्थापित करतां येतें. योग्य संस्था व संकेत उभारून हे संबंध सुखोत्पादक करतां येतात. व्यक्तिविकास व सामाजिक प्रगति हीं विरोधी नाहींत एकच आहेत, एकमेकांशिवाय दोघेही अपूर्ण आहेत हें अनुभवानें व विचारानें सिद्ध झालें आहे. राज्याचा विचार जसा त्यांतील नागरिकांच्या दृष्टीनें करावा लागतो, तसेंच राज्य हें जगांतील बृहत्समाजाचें एक घटक आहे हें लक्षांत घेऊन त्या समाजांतील त्याचे स्थान व त्यांच्यामधील असणारे व उत्पन्न होणारे संबंध लक्षांत घेऊन विचार करणें जरूर आहे. किंबहुना तसा विचार न केल्यावर राज्यविषयक मीमांसेला पूर्णता येणार नाहीं. समाजांत येण्यानें व्यक्तीला आपलें स्वातंत्र्य मर्यादित पण संरक्षित झालें हें जसें वाटतें, तसें राज्याला आंतरराष्ट्रीय समाजांत येण्यानें वाटलें पाहिजे. व्यक्तीला जशी आपल्या हक्कांवर कोणी अतिक्रमण करणार नाहीं अशी ग्वाही कांहीं राज्यामुळें मिळते, तशीच राज्याला आंतरराष्ट्रीय समाजांमुळें मिळाली पाहिजे. संरक्षणार्थ व्यक्ति कांहीं अंगावर चिलखत घालून बाहेर पडत नाहीं अगर खिशांत पिस्तूल घालून बाजारांत जात नाहीं, घराभोंवतीं तट उभारीत नाहीं. कारण तिला समाजांत राज्य सुव्यवस्था राखीत आहे असा विश्वास असतो. ही सुव्यवस्था विघडविणारांस शासनसंस्था—राज्य—दंडील ही खात्री असते. त्याचबरोबर ही सुव्यवस्था ठेवण्यांत व्यक्तीचें हित आहे हीही तिला खात्री असते. हा विश्वास व ही खात्री आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांत आली पाहिजे, तरच जगांत सुव्यवस्था व शांतता नांदेल हें उघड आहे. व्यक्ति आपल्या हक्कांचें, आपल्या सत्तेचें थोडें दान करून समाज अगर राज्य निर्माण करते अशी जी विचारसरणी आहे तिचाच स्वीकार करून आंतरराष्ट्रीय समाज कल्पून त्याला सत्तेचें अधिष्ठान दिलें पाहिजे. तसें झालें म्हणजे प्रत्येक राष्ट्राला आपल्या हक्कांवर कोणी अतिक्रमण करणार नाहीं असा विश्वास उत्पन्न होईल. आज जगाचे राजरस्त्यावर नखशिखांत शस्त्रास्त्रांनीं सजूनच राष्ट्र चाल-

तत्त. कारण कोणत्या वेळीं हल्ला होईल याचा नेम नसतो. व्यक्तीला समाजांत जर हित आहे असे वाटते, त्याचें नियंत्रण स्वतःचे विकासाला जरूर वाटते, तर व्यक्तीनीच झालेलें राज्य व चालविलेलें राज्य याला जागतिक सुव्यवस्थेंत आपला विकास आहे, आपलें स्वातंत्र्य संरक्षित आहे असें कां वाटूं नये? राष्ट्रप्रेम ही शुद्ध स्वरूपांत अविवेकी भावना खास नाही. राष्ट्राचें स्वातंत्र्य कायम राहून जगाची शांतता राहावयाची हें घडवून आणतांना कांहीं तरी त्याग करणें जरूर आहे हें प्रत्येक व्यक्तीला विचारांतीं पटणारें आहे. विचारांत अनेक निर्वंध व्यक्तींनीं मान्य केले आहेत. निर्वंध सर्वांवरच असले व सर्वांच्यासाठीं असले म्हणजे त्यांत न्यायभाव असतो व संमतीनें ते उभारले असले म्हणजे त्यांत अपमानाचें शक्य राहात नाही. प्रत्येक स्वतंत्र राष्ट्रांनं संमतीनें निर्वंध स्वीकारण्यांत कमीपणा नाही त्यांत सर्वांचे हित आहे; मर्यादा येते पण स्थैर्य व संरक्षणही लाभतें. चिलखत अंगावर घालून जावें लागत नाही, तलवारीस हात घालून एक हात निकामी करावा लागत नाही आणि हे निर्वंधपण जेवढे सामुदायिक स्वरूपाचे आहेत तेवढ्याच क्षेत्रापुरतें राहून, व्यक्तीप्रमाणें राष्ट्रही आपल्या खास क्षेत्रांत संपूर्णपणें स्वायत्त राहूं शकतें. राज्यांतमुद्दां जें सामुदायिक क्षेत्र आहे, त्याबाबत ज्यांच्या ज्यांच्यावर निर्वंधानें परिणाम होणार आहे, त्यांच्याशीं विचारविनिमय करूनच निर्वंध उभारले पाहिजेत, ही जशी इष्ट विचारसरणी तीच आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांत स्वीकारली पाहिजे. व्यक्तित्व ठेवून समाज जर राहूं शकतो व नियमन करूं शकतो, तर राष्ट्रीयत्व ठेवून आंतरराष्ट्रीय समाज कां नियमन करूं शकणार नाही? उलट आंतरराष्ट्रीय नियमनानें खरोखर बहुसंख्यांक जनतेच्या हिताच्या दृष्टीनें अधिक विचार होणें जास्त संभवनीय आहे. आंतरराष्ट्रीय मजूर-कचेरीनें, ज्या व्यापक बुद्धीनें मजुरांचेबाबत निर्णय घेतले त्यांवरून ही गोष्ट स्पष्ट होते. राष्ट्रांत जर मजुरांचेबाबत कायदे करण्याचा प्रसंग आला म्हणजे मालकांच्या हितसंबंधांचा जास्त विचार होतो; पण आंतरराष्ट्रीयदृष्ट्या विचार करतांना मजुरांचे हिताचा विचार जास्त होतो. कारण विचारविनिमयांत तेथें खाजगी हितसंबंध अप्रस्तुत होऊन राष्ट्राचे हितसंबंध हें विचारांचें प्रमाण होतें. परराष्ट्रीय राजकारण जर नुसतें राज्यानें ठरवावयाचें असें असेल तर तें केव्हांही राज्यसत्ता ज्या वर्गाच्या, ज्या गटाच्या हातांत असेल त्यांच्या हितसंबंधांच्या दृष्टीनें ठरविलें जाईल, त्यांच्या हितार्थ राज्याची शक्ति व प्रतिष्ठा खर्ची पडेल हें उघड आहे व तसा अनुभवही आहे. उलट परराष्ट्रीय राजकारण, म्हणजे आंतरराष्ट्रीय समाजांतील सामुदायिक क्षेत्रांतील हितसंबंध म्हणून त्याचें नियमन जर आंतरराष्ट्रीय समाजानें म्हणजे त्याचे

संघटनेने करावयाचें असें असलें म्हणजे वर्गहिताचे दृष्टीनें विचार होणार नाही. आंतरराष्ट्रीय समाज संघटित व सत्ताधीश होण्यांत वर्गापेक्षां व्यक्तीचें हित अधिक साधलें जाईल.

आंतरराष्ट्रीय समाजाला राज्यसत्ता प्राप्त झाली म्हणजे राष्ट्रीयत्व नाहीतें होईल अगर राष्ट्रप्रेम आटेल वगैरे आक्षेप फोल आहेत. समाज झाल्यानें अगर राज्य झाल्यानें, व्यक्तीचें व्यक्तित्व लोप पावलें नाही, उलट त्याचे व्यक्तिमत्वाला अधिक वाव मिळण्याचो परिस्थिति उत्पन्न झाली हा अनुभव आहे. तसेंच समाजांत येण्यानें व्यक्तीचा आत्म-सन्मानभाव अगर स्वाभिमान गेला नाही, उलट तो राखला गेला आहे. समाजकार्यांत माझाही हात आहे या जागिरेनें व्यक्तीच्या अभिमानाला प्रतिष्ठा आलेली आहे. याच दृष्टीनें विचार केला म्हणजे राज्याला व्यापक संघटनेंत येण्यानें व्यक्तित्वाला, राष्ट्रीयत्वाला सोडावें लागत नाही व राष्ट्रप्रेमालाही धक्का बसत नाही आणि पुष्कळ वेळां राष्ट्रप्रेम ही स्वार्थासाठीं कांहीं व्यक्तींनीं व गटांनीं चेतविलेली भावना असते. मागील महा-युद्धांतून रशिया बाहेर पडल्यानंतर रशियावर स्वारी करण्यांत इंग्लंडचें गेलेलें कोणतें मानधन परत मिळवावयाचें होतें ? कांहीं इंग्लिश सावकारांचें कर्ज नवीन रशियन सरकारनें रद्दवातल ठरविलें, त्यांच्या धनासाठीं हजारों इग्रज बळी देण्यांत आले हें उघड आहे. तेलच्या कंपन्यांना सवलती मिळाल्या नाहीत, व्यापारी कंपन्यांना प्रवेश मिळाला नाही कीं लागलीच राष्ट्राचा अयमान झाला म्हणून गवगवा करण्यांत येतो व खाजगी भांडवलवाल्यांसाठीं, राष्ट्रांची इभ्रत पणाला लावून शेंकडों नागरिकांना बळी देण्यांत येतें हाही अनुभव प्रसिद्ध आहे. आज राष्ट्राच्या नांवावर राज्यसत्ता जें परदेशीं जपतें, जें संरक्षण करतें, तें खरोखर राष्ट्राचें सामुदायिक हित नसून मूठभर लोकांचें खाजगी हित असतें. रबर, तेल, रेल्वे, अफू, चहाचे मळे, थोडक्यांत परदेशांत गुंतविलेलें खाजगी भांडवल संरक्षण करण्यासाठीं राष्ट्राभिमानाला चेतवून, राष्ट्रप्रेमाला भडकावून, भांडवलाची दासी झालेली राज्यसत्ता, हजारों तरुणांचे बळी देते. होणाऱ्या युद्धासाठीं भांडवलवाले दारुगोळा व अन्नसामुग्री तयार करून देऊन त्यांवर नफा मिळवितात, सरकारला कर्ज देऊन व्याज मिळवितात, तरुण पिढीला मरण्याची संधि देऊन आपला स्वार्थ अमर करतात. राष्ट्रीयत्व व राज्य यांच्यांतील भावनेचा व संघटनेचा उपयोग याप्रमाणें मूठभर लोकांच्या स्वार्थासाठीं होतो हें दुर्दैव आहे. आंतरराष्ट्रीयसमाज संघटित होण्यासाठीं व्यक्तिगत राज्याचें स्वरूप यथार्थपणें लोकसत्तात्मक होणें जरूर आहे.

राष्ट्राचें प्रादेशिक स्वरूप हें केवळ यष्ट्येचें निदर्शक आहे. लोकांना पाहिजेल

तेथें नदी, पर्वत अगर समुद्र, येऊन सरहद्द आंखीत नाहीं. लोक भौगोलिक परिस्थिति पाहून परंपरेनें म्हणजे इतिहासानें मर्यादा ठरवीत गेले. आसिंधुपर्यंतच भारतभू कां ? त्यापलीकडे भारतभू कां नसावी ? लहान डोंगरांच्या दोन्ही बाजूंचा प्रदेश एकराष्ट्रांत येतो मग मोठ्या डोंगरांच्या दोन्ही बाजूंचा प्रदेश कां येऊं नये ? खाडीचे दोन्ही बाजूस असलेला प्रदेश एका राष्ट्रांत येतो तर केवळ ३० मैल रुंदीचा समुद्र मध्यें असला म्हणून दोन्ही बाजूंचे प्रदेश दोन राष्ट्रे कां व्हावीत ? राष्ट्रांचें प्रादेशिक स्वरूप ठरविण्यांत लोकांच्या स्वयंनिर्णयापेक्षां निसर्गाची लहर जास्त प्रभावी ठरली असाच याचा अर्थ होतो. निसर्गाशीं मनुष्यानें जुळवून घेतलें असेंच दिसतें व याचें कारण तसें करणें व्यवस्थेचे दृष्टीनें व संबंध ठेवण्याचे दृष्टीनें आटोपशीर व सोयीचें होतें. जेथें शक्य झालें तेथें अनेक राष्ट्रे एका राज्यांतही आलीं. धर्मदृष्ट्या अनेक राष्ट्रांचें नियमन एकहाती पोपनें व खलिफानें किती तरी शतकें केलेंच कीं नाहीं ? निसर्ग राष्ट्र असें प्रमाण धरून वागला नाहीं व वागतही नाहीं. अमुक एक प्रदेश हें अमुक एक राष्ट्र हें त्यांतील लोकांनीं ठरविलें. सर्व जगाचें एकराष्ट्र होण्यास निसर्गाची खास अडचण नाहीं. एवढी व्यापक व प्रभावी घटना करण्याचा वकूब लोकांनीं दाखविला पाहिजे. मनुष्ये सर्वत्र सारखीं, मनुष्यस्वभाव सर्वत्र सारखा हें म्हणण्यांत अखिल मानवसमाज हा एक आहे हा भावच दिसून येतो. हा भाव व जगांतील सर्व भूप्रदेश यांचा समन्वय करणें हें अवघड पण अशक्य मात्र नाहीं. त्यांतील मोठी अडचण म्हणजे प्रदेशनिष्ठ राष्ट्र व राष्ट्रनिष्ठ राज्य—म्हणजे राष्ट्र—राज्य ही आहे. जगाचें हित व राष्ट्र—राज्याचें हित हा विरोध परिहार करण्याकरितां खुद्द राष्ट्र—राज्यांतील अंतर्गत हितविरोध परिहार होणें जरूर आहे. कारण या राज्याची सत्ता मूठभर लोकांच्या स्वार्थासाठीं खर्ची पडते हा अनुभव आहे. ती सत्ता जर सर्व लोकांच्या हितासाठीं यथार्थपणें खर्ची पडूं लागली तर ती अधिक व्यापक जें जागतिक हित त्याला विरोधी असणार नाहीं. मूठभर लोकांचें हित व जागतिक हित यांतील विरोध राष्ट्रांतील सर्व लोकांचें हित व जागतिक हित यांतील विरोधापेक्षां प्रमाणानें आणि प्रतीनें जास्त असणार हें उघड आहे. राष्ट्रांतील सर्व लोकांचें हित व जागतिक हित यांत अधिक साम्य, मूठभर लोकांचें हित व जागतिक हित यांच्यांतील साम्यापेक्षां खास आहे. कोणीही उपाशीं राहूं नये, कोणीही थकेपर्यंत श्रमूं नये, हें तत्त्व सर्वांना मान्य होईल; कारण त्यांत सर्वांचें हितैक्य आहे. पण राज्य जर भांडवलशाहीचे हातांत असेल तर कामाचे तास कमी करणें अगर किमान वेतन ठरविणें याला तें देशांत व बाहेर दोन्हीकडे विरोध करील, पण तें जर लोकसत्तात्मक

असेल तर त्याला सर्व लोकांचे ऐकून, त्यांच्या दृष्टीने विचार करून वागावे लागेल. कोणा एका वर्गासाठी ते झटणार नाही व आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांतही त्याच दृष्टीने वागेल. आंतरराष्ट्रीय विचारविनिमयांतही मूठभर लोकांच्या स्वार्थाचे दृष्टीने विचार न होतां सर्व राष्ट्रांतील सर्व लोकांच्या दृष्टीने विचार होईल. राज्य या परिस्थितीत प्रभुत्व मिरविणार नाही नैतिक श्रेष्ठत्व दाखवील. राज्य जोपर्यंत एका वर्गाचे हातांत आहे तोपर्यंत ते सत्ता मिरविण्याकडे झुकलेले असते. कारण युद्ध झाल्यास मरणारे या वर्गातील नसतात. मिरविण्यांतील शोभा ते भोगतात, मरण्यांतील भोग दुसऱ्यांना द्यावा लागतो. न्यायाने, तडजोडीने न घेतल्यास स्वतःचे प्राण द्यावे लागतील हे जेव्हां सिद्ध असेल तेव्हांच न्यायाने वागण्याची बुद्धि आंतरराष्ट्रीय विचारविनिमयांत मुत्सद्यांना येईल. भांडवलशाही राष्ट्र—राज्याचे प्रतिनिधि वेजवावदार बोलतात याचें कारण उघड आहे. शांतताभंग होण्यांत भांडवलवाल्यांचें नुकसान नसतें म्हणूनच त्यांची भाषा मानापमानाच्या छंदांत बोलत असते. राष्ट्रसंघाच्या इतिहासांत या गोष्टीचे अनेक दाखले सहज दिसून येतील. राष्ट्र—संघाला कोणी बलहीन व कर्तृत्वशून्य केले असेल तर भांडवलशाही राज्याचे प्रतिनिधींनींच. यांनींच राष्ट्र—संघाला न्याय देणारी व्यवस्था करण्याऐवजी स्वार्थी विषमता व विद्यमान अन्याय आंतरराष्ट्रीय जगांत कायम ठेवण्याचें साधन म्हणून उपयोगांत आणले.

राष्ट्र—राज्यांतील भांडवलशाही वर्चस्वाला आंतरराष्ट्रीय संघटना ही एक मर्यादा आहे. एखादे बलिष्ठ राष्ट्र असले तरी त्याला आंतरराष्ट्रीय विचारविनिमयांत थोडे विचाराने, थोडे व्यापक दृष्टीनेच वागावे लागते. येवढें नैतिक बजन त्यावर पडतेंच. पण जर राष्ट्र—राज्य लोकसत्ताक झाले, लोकहिताचे प्रतिनिधी झाले तर आंतरराष्ट्रीय संघटन अधिक प्रभावी, अधिक हितप्रद होऊन त्याच्या निर्णयांना प्रामाण्यता व मान्यता अधिक मिळेल. आपला अभिप्राय सामुदायिक निर्णयांत समाविष्ट आहे, विचारांत घेतला गेला आहे हा विश्वास व्यक्तीला असला म्हणजे त्याची निष्ठा जशी तेजस्वी असते त्याचप्रमाणे आंतरराष्ट्रीय निर्णयांत प्रत्येक स्वतंत्र राष्ट्राचा अभिप्राय समाविष्ट आहे, विचारांत घेतला गेला आहे असा विश्वास असला म्हणजे त्याची निष्ठाही तशीच तेजस्वी राहील व स्वतंत्र राष्ट्र म्हणजे एखादा वर्ग अगर मूठभर लोक नव्हेत तर सर्व नागरिक अशी परिस्थिति झाली म्हणजे ही निष्ठा अधिक तेजस्वी होईल व प्रभावी होईल हे स्पष्ट आहे. त्याचबरोबर होणारे निर्णयांत अधिक अधिक लोकहित साधणारे व सयुक्तिक होतील. कारण जास्तीत जास्त अनुभवांवर व अभिप्रायांवर ते आधारलेले असतील. प्रत्येक मताला मिळणारी प्रतिष्ठा ही तें किती व्यापक

अनुभवावर आधारलेले आहे यावर अवलंबून असते. आजही अनेक संस्था आंतर-राष्ट्रीय स्वरूपांत काम करून मतप्रचार करीत आहेत. आंतरराष्ट्रीय मजूर संघ, आंतरराष्ट्रीय व्यापारी संघ, आंतरराष्ट्रीय सहकारी संघ वगैरे संस्था आंतरराष्ट्रीय स्वरूपांत काम करून महत्त्व संपादन करीत आहेत. आंतरराष्ट्रीय क्षेत्रांत होणाऱ्या व्यवहारांत कांहीं एकसूत्रीपणा आणून कांहीं व्यवस्था निर्माण करण्याचें, सर्व प्रकारें संकलन करण्याचें कार्य जर मध्यवर्ती अशा संस्थेकडून झालें तर अधिक चांगले हें कोणीही कबूल करील. आंतरराष्ट्रीय समाजाचें असें संघटन असण्यानें व तें राज्य-सत्ता स्वरूपाचें असण्यानें व्यवहारांत नियमबद्धता व निश्चिति येईल हेंही उघड आहे. कांहीं प्रश्न आंतरराष्ट्रीय असून अशा संघटनेचे अभावीं त्यांचा निकाल राष्ट्रशः करावा लागतो व त्याचा परिणाम अनिष्ट होतो. किती तरी बाबतींत सोय व कार्यक्षमता सह-कार्यानें वाढणें शक्य असून तसें न होतां अनेक राष्ट्रांचे श्रम व सामग्री व्यर्थ खर्ची पडते. सोय, संरक्षण, स्थैर्य व प्रगति या सर्व दृष्टींनीं वरील प्रकारचें संघटन असणें, जगांतील लोकांचे दृष्टीनें इष्ट आहे.

असें राज्यसत्ता स्वरूपाचें संघटन झालें तर तें उद्यां व्यक्तिगत राष्ट्र-राज्य नाहीसें करणार नाहीं कशावरून ? अशी शंका येणें स्वाभाविक आहे. हें संघटन समर्थ आहे, बलवान् आहे व त्याचा हुकूम अमान्य करणाऱ्यास शासन अटळ आहे हें तर गृहीत धरलें आहे. मग सर्वसत्ताधीश हे वाटेले तें कां करणार नाहीत ? न्यायासाठीं निर्माण झालेले अन्याय करणार नाहीत याची खात्री काय ? हा मौलिक प्रश्न आहे. सुव्यवस्थेसाठीं, शासननासाठीं, राज्यसत्ता एका दृष्टीनें समर्थ करावी लागते व दुसऱ्या दृष्टीनें ही समर्थ झालेली राज्यसत्ता स्वतःवर नियंत्रण घालील अशी व्यवस्था करावी लागते. सत्ता समर्थ नसेल तर शासन होणार नाही, कोणी तिचें ऐकणार नाही व राष्ट्रसंघाचा हा अनुभव ताजा आहे. जर समर्थ झाली तर ती अन्यायानें न वागेल अशी व्यवस्था निर्माण करणें जरूर आहे. राज्याचें प्रभुत्व मर्यादित ठेवण्यासाठीं जी हक्कव्यवस्था असावी असें मागें प्रतिपादिले आहे, त्याच अनुरोधानें आंतरराष्ट्रीय व्यवस्थेंत हक्कव्यवस्था करणें शक्य आहे. आंतरराष्ट्रीय संघटनांत सुद्धां कांहीं शिष्टांचें प्राबल्य होणें शक्य आहे. राष्ट्रसंघाचा अनुभव तसाच आहे. म्हणून कांहीं मौलिक हक्क घटक राष्ट्रांचे ठरविले पाहिजेत व ते घटनेत समाविष्ट केले पाहिजेत. घटक होण्याची पात्रता प्रादेशिक राष्ट्रीयत्वावरच आधारलेली असणार हें उघड आहे; निदान आजच्या स्थितींत दुसरे कांहीं शक्य नाही हें स्पष्ट आहे म्हणून प्रदेशनिष्ठ राष्ट्र हें स्वतंत्र असलें पाहिजे व तें स्वतंत्र राष्ट्र घटक झालें म्हणजे त्याचें स्वातंत्र्य व

त्याचें प्रादेशिक अखंडत्व हे मौलिक हक्क मानले पाहिजेत. या दोहींत त्याचे संमती-शिवाय कांहींही फरक करण्याचा अधिकार आंतरराष्ट्रीय संघटनेला नसावा. जें प्रादेशिक दृष्टीने राष्ट्र आहे व लोक त्याप्रमाणें भावना बाळगून आहेत त्यांना स्वातंत्र्य देऊन घटक केलें पाहिजे व जे घटक झाले त्यांचें स्वातंत्र्य व अखंडत्व राखलें पाहिजे. हें दुहेरी काम या संघटनेचें असलें पाहिजे. यानें अशांततेचें मूळ नाहींसें होऊन शांतता कायम ठेवण्याइतके सर्वांचे हितसंबंध महत्त्वपूर्ण राहातील. एवंगुणविशिष्ट आंतरराष्ट्रीय संघटन झालें तर कोणत्याही स्वतंत्र राष्ट्राला भिण्याचें कारण नाहीं. घटक राष्ट्रांचे संमतीशिवाय त्यांचे सरहद्दींत फेरफार होणार नाहींत. लोकांच्या इच्छे-विरुद्ध वागण्याचा परिणाम काय होतो, याचा चांगलाच अनुभव सर्वांना आला आहे. सक्तीनें केलेलें कार्य टिकत नाहीं एवढेंच नव्हे तर त्यानें तीव्र प्रतिक्रिया उत्पन्न होते. संमतीवर आधारलेल्या निर्णयांना शाश्वति जास्त आहे हें जाणण्याचें शाहाणपण आजच्या जगांतील मुत्सद्यांना खास आहे. दोन महायुद्धांतून जर एवढा अनुभव पटला नाहीं तर तिसरें महायुद्ध निश्चित आहे. राष्ट्रांनीं आंतरराष्ट्रीय संघटन निर्माण करून त्याला प्रभावी न केलें तर तिसरें महायुद्ध अटळ आहे. असल्या संघटनाचे अभावीं संरक्षणासाठीं प्रत्येक राष्ट्राला कायम युद्धाचे तयारीनें राहावें लागेल युद्धांत उपयोगीं पडावे म्हणून साथीदार गांठून अलग अलग संघ करावें लागतील, कांहीं साम्राज्यसंघ राहातील, कांहीं प्रादेशिक संघ राहातील. लहान लहान राष्ट्रांना नाममात्र स्वातंत्र्य मान्य करून या नाहीं त्या संघांत संरक्षणासाठीं जावें लागेल. आंतरराष्ट्रीय राजकारण भावी युद्धाचे दृष्टीनें पावलें टाकतील. जगांतील प्रमुख प्रमुख सत्ता राजकारणांत तोल राहावा म्हणून डावपेंचानें वागून भूमिका घेतील व शेवटीं तोल जाऊन पुनः एकदां जागतिक युद्धाचा वणवा पेटेल व त्यांत कोट्यवधि माणसें, अगणित संपत्ति व सामुग्री यांचा नाश होऊन, सभ्यता व संस्कृति यांचा लोपहि होईल.

या धोक्यापासून बचाव करण्याचें एकच साधन म्हणजे प्रत्येक राष्ट्र-राज्यानें आपलें प्रभुत्व स्वखुषीनें मर्यादित करून घेऊन आंतरराष्ट्रीय संघटन राज्यसत्ता स्वरूपाचें केलें पाहिजे. राष्ट्रापलीकडे मनुष्याचे निष्ठेवर हक्क सांगणारें कांहीं नाहीं इतकें राष्ट्राला महत्त्व देऊन जगाची शांतता राहाणार नाहीं. स्वतंत्र राष्ट्र व जागतिक शांतता यांतील विरोध अटळ नाहीं. विचारानें, विवेकानें योग्य संस्था व संकेत उभारून त्यांचा परिहार करणें शक्य आहे. मानवी विचारानें धर्मदृष्टीनें एकसमाज कल्पिला, मानव्याचे दृष्टीनें एक मानवसमाज आहे हेंही कल्पिलें, मग

जग हें एक आहे, जगांतील शांतता ही सामुदायिक जबाबदारी आहे, हें त्याला आकलन होत नाही हें म्हणगे बरोबर नाही. राष्ट्रांचें स्वातंत्र्य कायम ठेवून त्याला व्यापक संघटनेत सन्माननीय सहकार्य करतां येईल अशी व्यवस्था निर्माण करणे मानवी बुद्धीचे आभांक्रयाबाहेर खास नाही. राज्यविषयक क्षेत्रांत स्वायत्तता ठेवून आंतरराष्ट्रीय क्षेत्रांत सामुदायिक निर्णय मान्य केल्याने, राज्याचे प्रभुत्वाला कमीपणा नाही. अडचण आजचे जगांत जी आहे ती राष्ट्र-राज्य स्वतः स्वतंत्र राहून राष्ट्राबाहेरील प्रदेशावर राजकीय अंमल गाजवूं इच्छिते ही आहे. जगाचे प्रभावी संघटनेला खरी अडचण साम्राज्य-शाहीची आहे आणि साम्राज्यशाही म्हणजे भांडवलशाहीचें राजकीय स्वरूप आहे. भांडवलशाही म्हणजे वर्गनिष्ठ लोकांचें आर्थिक संघटन. त्याचें हितसंरक्षण करण्यासाठीं राज्य झटत असतें. त्यासाठीं लष्कर तें उभारतें. लष्करावर खर्च म्हणजे अनुत्पादक खर्च. परदेशी प्रदेशांवर स्वामित्व म्हणजे साम्राज्य. तें टिकविण्यासाठीं हें सर्व अवश्य, म्हणजे देशांतील जनतेच्या सुखासाठीं, सोयीसाठीं कमी कमी खर्च; साम्राज्य नसल्यास भांडवलवाले नुकसानीत जातील म्हणून साम्राज्य टिकविण्याचे दृष्टीनें परराष्ट्रीय राजकारण चालणें अटळ. राज्यांत लोक नाराज होणें मग अपरिहार्य; लोक नाराज झाले म्हणजे जनता—भांडवलवाले यांच्यांतील लढा अटळ व त्याचा परिणाम भांडवलवाल्यांचा बहुशः जय. मग राज्य लोकसत्तात्मक, लोकशाही स्वरूपाचें राहात नाही. वस्तुतः अनियंत्रित झालेले राज्य मग आणखी साम्राज्य वाढविण्याचे दृष्टीनें वागत जातें, शेवटीं दुसऱ्या तसेंच वर्तन करणाऱ्या साम्राज्याशीं युद्ध अपरिहार्य होतें. आंतरराष्ट्रीय शांततेच्या वातावरणाला खाजगी हितसंबंध याप्रमाणें धोका उत्पन्न करतात. आंतरराष्ट्रीय विचारविनिमयाला साम्राज्यशाही राष्ट्रांचे प्रतिनिधि हजर राहिले तरी त्यांची दृष्टि भांडवलशाहीच असते. सायमन व अमेरी यांनी मॅचूरियावरील जपानी आक्रमण योग्य मानलें याचें रहस्य यांतच आहे. आंतरराष्ट्रीय न्याय देणाऱ्या व शांतता स्थापन करणाऱ्या समितीवर असल्या राज्यांचे प्रतिनिधींना जागा देणें म्हणजे कसायांना गोरक्षणे समितीचे कार्यवाह करणें आहे. नैतिक कर्तव्य व भौतिक हित यांचा विरोध उत्पन्न झाला असतां माणसें दुसऱ्याचे आहारीं जातात हा अनुभव आहे. म्हणून असा पेंचप्रसंग न येण्याकरितां शक्य तें केलें पाहिजे. राज्य भांडवलशाही असतांना त्याचें आंतरराष्ट्रीय धोरण लोकशाहीचें असणार नाही, शांततेचें असणार नाही. अशांततेत भांडवलशाहीचा अभ्युदय असतो तर शांततेतच लोकशाहीचें संरक्षण असतें. शांततेसाठीं झटणें हें लोकशाहीचें स्वाभाविक लक्षण आहे. जगांत शांतता नांदावयाची असेल तर ती व्यवस्था आंतरराष्ट्रीय संघटनेमार्फतच झाली पाहिजे.

ती व्यवस्था प्रभावी व्हावी यासाठी संघटनेत येणारं प्रत्येक राष्ट्र खरं लोकसत्ताक असलं पाहिजे. राष्ट्रांत विषमतापूर्ण समाज असतां, भांडवलशाही प्रभावी असतां, आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांत समतेचें तत्त्वज्ञान सदरहू राष्ट्र आणू शकत नाही. जीवनाचा प्रभाव विचारावर पडतो, याचा अनुभव येथेही येतो. साम्राज्यांत रस घेणारं राष्ट्र आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांत समता हवी, स्वातंत्र्य हवें असें विचार प्रदर्शित करणें व त्या-प्रमाणें वागणें कठीणच. म्हणून जगांत आंतरराष्ट्रीय व्यवस्था प्रभावी होण्यासाठी, राष्ट्रांतील समाज जो आज वर्गनिष्ठ आहे तो बदलला पाहिजे. राष्ट्रांचें राज्य हें वर्ग-स्वार्थाचें साधन व पाहारेकरी न होतां तें सर्व लोकांच्या हिताचें पालक झालें पाहिजे. सर्व लोकांच्या हिताचा विचार करून चालणारं राज्य म्हणजे समाजसत्तावादी समाजाचें राज्य हें उघड आहे. अन्यत्र कमीजास्त प्रमाणांत वर्गदृष्टीनें आर्थिक प्रश्नांचा विचार होतो. सर्व जगांतील समाज एक व सर्वांच्या हिताच्या दृष्टीनें विचार करण्यासाठीं सर्वत्र एकच समाजसत्तावादी समाज झाला तर तें निःसंशय श्रेष्ठ असें संघटन होईल. पण आज ही अशक्य घटना आहे. केवळ भांडवलवाले आंतरराष्ट्रीय दृष्टीनें संघटन करित होते, म्हणून समाजसत्तावादही आंतरराष्ट्रीय भूमिकेवरून झोलत होता. चालू युद्धांत जेथे समाजसत्तावाद खरोखर प्रभावी आहे तेथे तो राष्ट्रीय वृत्तीचाच निघाला. समाजसत्तावादाचे भूमिकेवरून आंतरराष्ट्रीय संघटन प्रभावी होईल असें आज तरी वाटत नाही. राष्ट्र हें समाजसत्तावादी समाजाचें प्रमाण धरून प्रथम सर्वत्र अलग का होईना, पण तसे समाज निर्माण केलें पाहिजेत व हीं समाजसत्तात्मक राज्ये आंतर-राष्ट्रीय संघटनेंत आलीं म्हणजे ते संघटन प्रभावी होईल, जगांत शांतता नांदेल, खऱ्या प्रगतीला अनुकूल असें वातावरण निर्माण होईल. कारण व्यापक हितार्थ प्रत्येक राष्ट्र-राज्य आपले प्रभुत्वाला खुषीनें मर्यादा घालील.

आज राष्ट्र-राज्य प्रभुत्वाला मर्यादा घालून घेण्यास तयार नाहीं याचें कारण वर्गनिष्ठ समाज हें आहे. नुसत्या राजकीय समतेनें लोकसत्ता यथार्थ होत नाही. आर्थिक समता, आर्थिक लोकशाही झाली म्हणजे राज्य कोणा एकाचें हितार्थ आंत अगर बाहेर झटणार नाही. राज्याचें प्रभुत्व कुणाचे खाजगी स्वार्थासाठीं अमर्याद राहावें असें वाटणार नाही. सर्वांचे हितार्थ खुषीनें मर्यादा स्वीकारण्यास अडचण येणार नाही. वर्गनिष्ठ समाज हा संपत्तीनेंच वर्गनिष्ठ होतो. संपत्तीच्या विषमतेतच त्याचें रहस्य आहे. विषमता ही द्वेष, मत्सर यांची जन्मभूमि आहे. राष्ट्रांत यांना वाव मिळाला म्हणजे त्याच कारणाकरितां आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांत त्यांना वाव मिळतो. राष्ट्रांत ते क्रांति घडवितील तर बाहेर ते महायुद्धे घडवून आणतील. म्हणून राष्ट्रांतील

सामाजिक विषमता दूर होणे हे जगतिक महत्त्वाचे आहे असे म्हटले तर ते अगदीच चुकीचे ठरणार नाही. राष्ट्राची प्रतिष्ठा थोड्या लोकांचे श्रीमंतीवर व वैभवावर नाही तर जनतेच्या अभ्युदयावर आहे ! जनतेच्या अभ्युदयासाठी सामाजिक विषमता नष्ट होणे हे जरूर आहे. आधुनिक जगांत उत्पादन वाढले म्हणून जनतेचा अभ्युदय झाला नाही, तिच्या सुखांत म्हणण्यासारखी भर पडली नाही. व्यापार, उद्योगधंदे मोठ्या प्रमाणावर होऊ लागले, त्यांचे आंतरराष्ट्रीय संबंध अधिक येऊ लागले व अधिक निकट झाले म्हणून जगाची अशी एक बाजारपेठ झाली हे खरे; परंतु तेवढ्याने जगाचा एक असा आर्थिक समाज की ज्यांत सर्वांचे हित राखिले जाते असा झाला नाही. उलट जेथे भांडवलवाल्यांना आंतरराष्ट्रीय संगठन फायदेशीर वाटले नाही तेथे त्यांनी राज्याचे मदतीने अनर्थ घडवून आणले आहेत. व्यापार-व्यवहार इतके गुंतागुंतीचे झाले आहेत की युद्ध करणे परवडणार नाही, युद्ध होणार नाही असे १९१४ पूर्वी म्हणणारे विचारवंत होते. राजकारणाचे सुकाणू आर्थिक नफा हा आहे व मनुष्याचे वर्तनावर त्याच्या भावनेपेक्षा त्याच्या विश्वाचा प्रभाव अधिक पडतो म्हणून युद्ध होणार नाहीत असे म्हणणारा नॉर्मन एंजल मागील महायुद्धाने खोटा ठरला. काही लोकांच्या नफ्यासाठी बहुसंख्याकांच्या भावनांना चेतवून मागील महायुद्ध झाले. रशिया सोडून बाकी सर्व राष्ट्रांत पूर्वीचीच समाजरचना, वर्गनिष्ठ समाज रचना राहिली व पूर्वीच राजकारण राहून अपरिहार्य असे दुसरे महायुद्ध सुरू झाले. सत्यापेक्षा सत्तेला महत्त्व देऊन मागील महायुद्धानंतरचा तह झाला. अन्यायावर आधारलेली व्यवस्था टिकली नाही व अन्यायाची प्रतिक्रिया द्वेषाचे व सूडाचे वातावरणांत प्रलयकाल आणणारी ठरली. मॅकेव्हिलीला टीकाकार फार, पण अनुयायी असंख्य आहेत. पूर्वी करावयाचे ते बोलावयाचे नाही असा शिरस्ता होता. आतां ग्रंथ लिहून पुढे काय करणार, कसे फसविणार हे आगाऊ सांगण्याचा प्रघात सुरू झाला आहे. वायबलचा पुढा घालून “राजा” (Prince) या ग्रंथाची पाने आंत ठेऊन मुत्सदी वागत. आतां तेही बंधन झुगारून दिलेले आहे. जे आहे, लुबाडलेले आहे, ते ठेवणार अशी जाहीर घोषणा आतां होते. ताकद असेल त्याने घ्यावे, धमक असेल त्याने बाळगावे हा सिद्धांत दोन महायुद्धांतील कालांत नामवंत झाला. राष्ट्रांचे प्रभुत्व कमी न केल्याने राष्ट्रसंघ याला आळा घालू शकला नाही, व्हर्सायला जे पेरले ते म्युनिकला उगवले. निर्बल पण न्याय्य आकांक्षाना घरी व बाहेर मारून टाकणारे राजकारण जबरदस्तापुढे नमले, सत्तेने व शक्तीने केलेले चिरकालीन नसते हा अनुभव पुनः एकदां आला. या महायुद्धानंतर अनुभवाने राष्ट्रे शाहाणी होतीलच असा भरंवसा आज तरी दिसत नाही.

मूठभर लोकांच्या स्वार्थासाठी प्रथम देशांत अन्याय्य विषमता ठेवून मग जगभर युद्ध अटल करण्याचें कार्य जगांत साम्राज्य प्रवृत्तीनें केलें. ती जर युद्धोत्तर जगांत प्रभावी ठरली तर पुनः तेंच घडेल हें उघड आहे. साम्राज्य म्हणजे विषमतेचें बृहत्-स्वरूप आहे. विषमता ही बलानेंच कायम राहाते. अन्यायाचा मोठा पाठिराखा म्हणजे अविवेक, व अविवेक म्हणजे अनैतिक बल, पाशवी बल. जगांत शांतता, विषमता राहून टिकणार नाही, बलानें प्रस्थापित केलेली शांतता भावी युद्धाची नांदीच ठरते. जगांत शांतता राहाण्यासाठीं विषमता प्रथम नष्ट केली पाहिजे व शांतता राखणाऱ्या आंतरराष्ट्रीय संघटनेला सत्ता देऊन सत्तेचा उपयोग जगांत किमान होईल अशी व्यवस्था केली पाहिजे. युद्धाशिवाय प्रश्न सोडविण्याचा हा एकच मार्ग आहे. युद्धानें युद्ध नष्ट होणार नाही. युद्ध होण्याचीं कारणें नष्ट झालीं म्हणजे युद्ध होणार नाहीत. युद्ध म्हणजे मानवी सद्गुणांना उत्कर्षाप्रत नेणारी, मानवाला पूर्णता देणारी घटना होय असें मानणारे तत्त्वज्ञान ज्यांच्या नशिवाला युद्ध येतें त्यांच्या अनुभवाशीं तें जुळत नाही. लस्की म्हणतो, युद्धाचें आकर्षण हें वारांगनेच्या विकत घेतलेल्या प्रेमाप्रमाणें आहे. अनुभवानें त्यांतील वैफल्य कळून येतें. जे युद्ध घडवून आणतात ते दूरच राहातात. रणक्षेत्रांत लक्षावधि लोक मृत्युमुखी पडतात. वांचलेलें बहुतेक मनानें अगर शरिरानें पंगु बनतात. विमानां हल्ले, उपासमार, यांनीं लक्षावधि लोक देशांतच बळी पडतात. जे कातडी बचावून राहातात व नफेखोरी करून कमावतात ते नैतिकदृष्ट्या पतितच राहतात. लढाईनंतर पुनः द्रोप, मत्सर, सूडादि भावना कायम राहातात. जे जिंकतात ते हरतात व जे हरतात ते नष्ट होतात व इतकें करून प्रस्थापित झालेली शांतता दोन युद्धांतील स्वल्पविरामच ठरते. युद्धाचा वारसा निराशा व नाश असेंच आढळून येतें.

या सर्व अनर्थीचें मूळ राष्ट्र-राज्याचें प्रभुत्व सर्वसत्ताधीश व अमर्याद ठेवण्याची इच्छा व हट्ट हें आहे. या राज्याला विनशर्त निष्ठा देणें हें व्यक्तीचें, राष्ट्राचे व जगाचे दृष्टीनें धोक्याचें आहे. राज्यावरील निष्ठा तें राज्य आहे म्हणून व्यक्तीनें द्यावयाची नाही, तर तें काय करते यावर ती अवलंबून आहे. सांगीव हेतूवर ती अवलंबून नाही, तर राज्याचे कार्याचा जो अनुभव व्यक्तीला येईल त्यावर ती अवलंबून आहे. व्यक्तीची निष्ठा ही राज्याचे आदर्शावरील निष्ठा आहे. ते आदर्श ती मान्य करते म्हणून निष्ठा ही तेथें नैतिक ठरते. सदरहू आदर्श राज्यानें अनुभवांत आणून दिले पाहिजेत ही तिची अपेक्षा असते व राज्य जोंपर्यंत त्या दृष्टीनें कार्य करित असेल. तोंपर्यंत त्याच्याशीं सहकार्य करणें, नव्हे त्या कार्यांत आत्मसमर्पण

करणें हें व्यक्तीचें परमकर्तव्य आहे. राज्य आदर्शप्रमाणें वागत नसेल तर तें तसें वागेल अशी सक्ति, असा प्रभाव त्यावर पाडणें हें त्यांतील नागरिकांचें काम आहे. नागरिक जितके दक्ष, विवेकी तितके हें काम त्यांचे हातून जास्त होईल हें उघड आहे. भांडवलशाही समाजव्यवस्थेत राज्याचें प्रभुत्व भांडवलवाल्यांचे नफ्याकरितां, हितसंबंध राखण्याकरितां अमर्याद राहाणें, सत्ताधीश राहाणें अपरिहार्य आहे. कारण भांडवलवाल्यांचे हितसंबंध शेवटीं युद्ध करून रक्षिणें जरूर होतें. राज्याचा आदर्श वार्हीही असला व प्रत्यक्ष त्याचें कार्य म्हणजे भांडवलशाही कायम ठेवणें हेंच असलें म्हणजे, त्याचें आंतरराष्ट्रीय धोरण शांततेचें असणार नाही. युद्ध हें एक शस्त्र, राष्ट्रचें म्हणजे भांडवलवाल्यांचें हितसंरक्षण करणारें आहे असें तें मानील आणि म्हणून राज्याचें प्रभुत्व कमी करून आंतरराष्ट्रीय संघटनेला प्रभावी तें होऊं देणार नाही. राष्ट्र-राज्याचें प्रभुत्व व आंतरराष्ट्रीय व्यवस्था यांच्यांतील विरोध म्हणजे वस्तुतः भांडवलशाही व आंतरराष्ट्रीय व्यवस्था यांच्यांतील विरोध आहे. आंतरराष्ट्रीय व्यवस्था मान्य करणें म्हणजे विवेकाला मान्यता देणें आहे. बेजबाबदार व बेगुमान वागून सत्तेचे जोरावर हक्क सांगणें अगर पाहिजे तें मिळविणें हें आंतरराष्ट्रीय व्यवस्था प्रभावी झाली तर अशक्य होईल म्हणून ती प्रभावी न होऊं देण्यांत भांडवलशाहीचें हित असतें. राष्ट्र-राज्याचें प्रभुत्व भांडवलशाहीला याप्रमाणें उपयुक्त असतें व असा तिचा अनुभव; आहे म्हणून, तिचा आंतरराष्ट्रीय व्यवस्थेला विरोध आहे. पण हा विरोध बहु-संख्यांक लोकांना दिसून येत नाही; त्यांच्या राष्ट्रीय भावना चेतवून युद्धाला प्रवृत्त केलें जातें व तरुण पिढीच्या चितेवर भांडवलशाही आपल्या पोढ्या भाजून घेत. लोकांचें अज्ञान हेंच युद्धाचें, कलहाचें मोठें कारण आहे व लोकांच्या अज्ञानाचा फायदा घेऊन स्वार्थी गट आपलें कार्य साधीत असतात. व्यक्तीनें समाज स्वीकारला यांत व्यक्तीचें अकल्याण झालें नाही. व्यक्ति लहान लहान नगरराज्यांतून व्यापक राष्ट्र-राज्यांत आले म्हणून तिचें अकल्याण व्हावें असें नाही. आज तसें होत असेल तर त्याचें कारण जेवढी दक्षता नगरराज्यांत नागरिक घेत तेवढी घेतली जात नाही हें आहे. राज्याचे विस्ताराबरोबर नागरिकांनीं आपली दक्षता वाढविली पाहिजे. जाग्रत व दक्ष नागरिक असले म्हणजे राष्ट्र राज्यांत येण्यानें व्यक्तीचें अकल्याण होण्याचें कारण नाही. नागरिकांना वस्तुस्थितीचें ज्ञान झालें पाहिजे, दिलें पाहिजे. विवेकानें वागण्यानें समाज टिकतो, राष्ट्र टिकतें व जगाची शांतताही टिकू शकते हें लोकांना ज्ञान झाल्यानें कळून येणार आहे. वहातुकीचीं विशेष साधनें नसतां जगाच्या एक-तेची कल्पना प्राचीन काळी मानवी विचारानें केली आहे. मानवसमाज एक आहे

हैं उदात्त तत्त्व कोणी अमान्य करीत नाहीं. आज तर आर्थिकदृष्ट्या जग एक आहे अशी परिस्थिति आहे. जगाची जी एकी धर्म करूं शकला नाही ती करण्याची पान्नता आज आर्थिक व्यवहारांत आली आहे. व्यक्ति, राष्ट्र, जग हे एका संघटनेत आणण्याचें सामर्थ्य आज उपलब्ध आहे मानवी विचार अव्यवस्था, अस्वस्थता उत्पन्न करूं शकतात, पण त्याचबरोबर व्यवस्था व शांतताही उत्पन्न करूं शकतात. आतां राज्य ही कांहीं थोड्या लोकांची मिरास राहिली नाही. सर्व जनतेचा तो वारसा आहे आणि विवेकानें सर्व जनतेनें तो वापरला तर आंतरराष्ट्रीय व्यवस्था प्रभावी होऊन जगांतील सर्व दुःख व दारिद्र्य नाहीसें होईल व 'अष्टस्वातंत्र्ये' जीं आज अशक्य वाटतात तीं शक्य होतील.

: राज्य व अधिकार :

आधुनिक राज्याचा हेतु काय असावा व तो साध्य होण्यासाठी नागरिकांना कोणते हक्क असवेत, समता व स्वातंत्र्य हे आधुनिक राज्यांत किती अवश्य आहेत, संपत्ति व स्वामित्व यांचे स्वरूप काय राहिले, राज्याचे आंतरराष्ट्रीय स्वरूप व कार्य कोणते असावे वगैरे विषयांची चर्चा येथपर्यंत केली. सदरहू चर्चेत जे स्वरूप स्पष्ट म्हणून प्रतिपादिले आहे त्यातील अधिकाराचे स्वरूप त्याच दृष्टीने कसे असावे याचा अधिक विचार करणे योग्य होईल. राज्य व राज्यसत्ता या दोन पृथक् वस्तु आहेत व राज्यसत्ता म्हणजे कांही अगम्य अगर अपौरुष असे कांही नसून तिचे स्पष्ट व स्थूल स्वरूप म्हणजे जे ती चालवितात तीं माणसें हे होय ही गोष्ट आतां पर्यंतच्या विवेचनांत स्पष्ट झाली आहे. राज्याचा हेतु राज्यसत्तेमार्फत मनुष्यांनीं, अर्थात् कांही मनुष्यांनीं अधिकार चालवून, सत्ता चालवून सफल करावयाचा असतो. कायद्यानें ही सत्ता थोड्या माणसांचे हातीं असणे अपरिहार्य आहे. विस्तृत अशा आधुनिक राज्यांत प्रत्यक्ष सत्ता चालविणे सर्व लोकांना शक्य नाही म्हणून कायद्यानें ती थोड्या लोकांचे हातांत दिलेली असते. प्रत्यक्ष सत्ता अगर अधिकार कोण चालवितो. किती जण चालवितात हा प्रश्न कमी महत्त्वाचा असून तो अधिकार कसा चालविला जातो, त्याचे निर्णय हे केवळ एखादा दुसऱ्या व्यक्तीच्या इच्छेचे व अभिप्रायाचे प्रतिबिंब आहे का जास्तीत जास्त लोकांच्या अनुभवावर व अभिप्रायावर ते आधारलेले आहेत हा प्रश्न मुख्य व अधिक महत्त्वाचा आहे. राज्य म्हणजे नागरिकांव्यतिरिक्त व बाह्य अशा सत्तेचे स्वरूप नाही. राज्याचे प्रभुत्व म्हणजे त्यातील नागरिकांचेच प्रभुत्व आहे. म्हणून राज्यकारभारासाठी दिलेली सत्ताही पण त्याच स्वरूपाची म्हणजे लोकांकडून मिळालेली. कायद्यानें ती थोड्यांचे हातीं आली असली तरी तिचा पिंड लोकसंमतीचा आहे. जेवढे लोकमत, जेवढा लोकांचा अनुभव तिच्या निर्णयांत ग्रथित होईल तेवढ्या प्रमाणांत ती यथार्थ आहे. लोकांच्या अनुभवाला जुळवून जेवढा अधिकार वापरला जाईल तेवढाच योग्य मानला पाहिजे; किंबहुना ही त्याची

मर्यादा मानली पाहिजे. अधिकाराचें वस्त्र, लोकांचा अनुभव व अभिप्राय या तंतू-
तून निर्माण झालें पाहिजे. या क्रियेनें त्याची प्रत व प्रमाण मान्यता पावतें. असें
घडून यावयाचें म्हणजे लोकसंमतीचा अर्थ अधिक व्यापक करावा लागेल, प्राति-
निधिक संस्थाविषयक संकेत अधिक विस्तृत करावे लागतील. आज राज्य लोक-
संमतीनें चाललें आहे याचा अर्थ केवळ तत्त्वदृष्ट्या तसें चाललें आहे येवढाच होतो.
अमुक मनुष्यांनीं कारभार चालवावा असें निश्चितपणें लोक क्वचित्च सांगतात. तसेंच
त्यांनीं केलेले कायदे अनेक वेळां लोकमताशीं व लोकांचें अनुभवांशीं जुळत नाहींत.
किंबहुना त्यांच्या गरजा व अडचणी दूर करण्याचे दृष्टीनें ते अपुरे पडतात. त्या-
बरोबर हेंही खरें कीं, लोकांचे अनुभव पाहून, खरें लोकमत हेरून, त्याचें संकलन
करून, त्याचें स्पष्टीकरण करून त्याला मागण्याचें स्वरूप देऊन राज्यसत्तेपुढें पद्धत-
शीर रीतीनें नेहमींच ठेवलें जातें असेंही नाहीं. लोक स्वस्थ बसले, कांहींही मत-
प्रदर्शन न झालें तर लोकांची संमति आहे असा सरळ अर्थ आज काढण्यांत येतो.
पुष्कळ वेळां लोकांना काय होत आहे हें जाणण्याची इच्छा असते पण त्यांना माहिती
दिली जात नाहीं अगर अपुरी दिली जाते. सत्यापेक्षां प्रचार, माहितीपेक्षां मतेच
त्यांचेपुढें येतात. अनेक प्रसंगीं लोक अज्ञानामुळें, आळसामुळें, उदासीनतेमुळें काय
पाहिजे आहे, आपलें म्हणणें काय आहे हें सांगत नाहींत. या स्थितींत त्यांची संमति
आहे हें मानणें उघड उघड गैर आहे. कांहीं वेळां लोक संमति देतात म्हणजे इतकी
कीं, ती राज्यसत्तेवर सक्तीच होते आणि याही परिस्थितींत तिला संमति मानणें चुकीचें
आहे. वस्तुस्थिति लक्षांत घेऊन, सारासार विचार करून समन्वित झालेली ती
लोकांची इच्छा नसून भावनेच्या वातावरणांत बेभान होऊन केलेली घोषणा असते.
कांहीं वेळां एका गोष्टीची संमति घेऊन लोकांना अनपेक्षित व अकल्पित असें पण
राज्यसत्ता जाणूनबुजून दुसरेच घडवून आणतें. या स्थितींत जें घडून आलें त्याला
संमति होती असें म्हणणें गैर आहे. नागरिकस्वातंत्र्य मर्यादित करणारे अगर नष्ट
करणारे कायदे हे या प्रकारचें मोठें उदाहरण आहे. संमतीच्या अर्थाचा अनर्थ करून
अनेक गोष्टी आज होतात व लोकशाहीचे नांवावर त्या खपविण्यांत येतात.

बरील परिस्थिति सर्वत्र अनुभवास येत असल्यामुळें संमति व लोकसंमति म्हणजे
यथार्थपणें काय हें इष्ट आहे. लोक मूठभर राज्यकारभार करणारे यांचें ऐकतात.
म्हणून जें होत आहे त्याला लोक राजी आहेत हें मानणें चूक आहे, घातुक आहे.
समाजधारणेसाठीं आज्ञा देणारे व आज्ञा पाळणारे पाहिजेत व आज्ञाधारकत्वही अवश्य
आहे. पण याचा अर्थ असा नव्हे कीं, प्रत्येक आज्ञा पाळली पाहिजे अगर पाळलेली.

आज्ञा योग्य आहे अगर आज्ञाधारकत्व म्हणजे यथार्थसंमति. चार लोक मानतात म्हणून आपण मानावे ही गतानुगतिकत्वाची बुद्धि काहींच्यांत असते. कोणी मोठा मनुष्य सांगतो आहेना, तो शहाणा आहे म्हणून त्याचें मानावें असें मानणारे काहीं असतात. हजारों वर्षे राज्यसत्तेचें मानावें ही संवयच झालेली असतें म्हणूनही आज्ञाधारकत्व येतें. आळस, उदासीनता यामुळे काहीं व शिक्षेचे भीतीनें काहीं आज्ञाधारक बनतात. संमति ही अखेरीस राज्याचा आधार आहे ही गोष्ट मागें विवरण करतांना स्पष्ट केली आहे. शिक्षेचे भीतीनें श्रद्धा कधीही हतबल होत नाही. लोकांना मर्यादेबाहेर असह्य झालेली राज्यसत्ता टिकत नाही. जोंवर टिकत आहे, तोपर्यंत तिला काहींना काहीं प्रमाणांत संमतीचा आधार आहे असें म्हणणें प्राप्त आहे. अपेक्षिलेल्या गोष्टींपैकी काहीं तरी काहीं प्रमाणांत होत आहे म्हणून लोक विरोध करीत नाहीत. लोकांचें प्रभुत्व अबाधित ठेवण्याचे दृष्टीनें अज्ञानमूलक अगर उदासीनताप्रधान आज्ञाधारकत्व नष्ट झालें पाहिजे. सक्तीचे संमतीवर कारभार न चालतां संमतीचे शक्तीवर तो चालला पाहिजे. आजचा कारभार व कायदे लोकांचे विचारांशां, लोकांच्या अनुभवांशीं, त्यांच्या परिस्थितीशीं सुसंबंदी असत नाहीत. कारभार हांकणारे, कायदा करणारे तज्ज्ञ असतात, काय हेंच आहे, काय परिस्थिति आहे हें ते ठरवितात व तें ठरवितांना त्यांचा अनुभव, त्यांचा दृष्टिकोन प्रभावी ठरतो, त्यांच्या निर्णयांत त्यांचाच रंग भरला जातो. हरिजनवस्तींतील दुःखें तेथें क्षणभर राहून समजणार नाहीत. दिवसभर गिरणींत काम करतांना शरिराला किती थकवा येतो, मन किती उदास होतें, हे केवळ गिरणींत चार तास घालवून कळणार नाही. मनुष्याला त्याचे परिस्थितीचा काय अनुभव येतो, कसा येतो हें त्याचा तोंच खरोखर सांगू शकतो, पाण्यांत मासा कसा राहातो हें मनुष्याच्या कसें अनुभवास येणार? दुःख अनुभवल्यानें दुःख कळत असतें, वर्णनें वाचून अगर केवळ साक्षीभूत होऊन कळत नाही. जें विशिष्ट परिस्थितींत मनाला वाटतें, अनुभवाला येतें तें काहीं ति-हाइताला मोजतां येत नाही. पगारकाट झाली अगर ताळेबंदीची नोंदीस लागली याचा धक्का कामगारांचे मनावर किती बसतो याचें मोजमाप करण्याचें थर्मामीटर नाही. कचेरींत पंल्याखालीं निर्जीव आंकड्यापासून सचेतन असें काहीं निर्माण होऊन आत्मकथा सांगत नसतें. संप करणें ब्रह्मदेशीर ठरविण्यांत मजुरांचा अनुभव ग्रथित झालेला नसतो. अधिकारी व तज्ज्ञ यांना त्यांच्या गैरसोयीचा, समाजांत होणाऱ्या अस्वस्थतेचा आलेला अनुभवच तेथें ग्रथित झालेला असतो. ते आपल्या अनुभवाच्या अनु-रोधानें परिस्थितीचा अर्थ लावतात म्हणजेच तिचा विपर्यास होतो, यथार्थपणें तिचा

अर्थ लावला जात नाही आणि म्हणून जेवढ्या प्रमाणांत कायदा अगर कारभारांतील कार्य अशा विपर्यस्त अर्थावर आधारलेलें असेल तर तेवढ्या प्रमाणांत त्याला खरी-खुरी मान्यता मिळाली, खरीखुरी संमति मिळाली असें म्हणतां येणार नाही. सत्तेचे जेरावर त्याचा प्रसार जरी झाला तरी मान्यता त्याला मिळाली असें कधीही म्हणतां येणार नाही. मजूर जिवंत राहाण्याइतकें तरी मिळावें म्हणून मागणार व मालक कमाल नफा मिळावा म्हणून प्रयत्न करणार. या परिस्थितींत एकमेकांना एकमेकांचे परिस्थितीचा विचार करण्यास सांगणें हास्यस्पद आहे. तिन्हाईत इसम दोघांच्याही परिस्थितीचा अनुभव यथार्थपणें मनापुढें उभा करूं शकत नाही. दोघेही कांहीं मार्ग काढण्याचें इच्छेनें एकत्र आले तर निदान एकमेकांना एकमेक आपआपल्या परिस्थितीचा अधिकृत व अनुभवी अर्थ सांगूं शकतील. ज्याच्या त्याच्या अनुभवाचा अर्थ सांगण्याचा हक्क ज्याला त्याला असला पाहिजे. दुसऱ्यानें तो सांगणें चूक आहे. त्याचप्रमाणें हा हक्क सर्वांना सारखा असला पाहिजे. याप्रमाणें ज्यानें त्यानें हा आपला हक्क बजावून एखादी गोष्ट मान्य केली तर ती मान्यता खरी, ती संमती यथार्थ समजली पाहिजे. आज राज्यांत जेव्हां न्याय एकमेकांविषय मागण्यांत येतो तेव्हां तो बहुशः मागणाऱ्यानांच एकतर्फी हवा असतो. संरक्षक जकाती पाहिजेत. त्याशिवाय राष्ट्रांतील उद्योगधंदे निकाल लागतील ही ओरड करतांना गिन्हाइकाला वस्तु महाग मिळतील याचा विचार ओरड करणारे करीत नाहीत. आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांत आक्रमकांना हाणून पाडण्याची मागणी करतांना, मागणी करणारांचें पूर्वीचे आक्रमण विसरलेलें असतें. न्याय मागतांना स्वतः दुसऱ्यांना न्याय देण्याची इच्छा नसते. ज्यांचा ज्यांचा संबंध येतो त्या सर्वांना आपलें म्हणणें आपलें अनुभव मांडण्याचा व निर्णयांत भाग घेण्याचा सारखा हक्क असला म्हणजेच खराखुरा न्याय शक्य आहे, मग होणाऱ्या निर्णयाला खरी मान्यता व प्रामाण्यता आहे, तेथेंच खरी संमति आहे. ज्या निर्णयांत आपला अभिप्राय व अनुभव ग्रथित झाला नाही किंबहुना विचारांतही घेतला जात नाही ते निर्णय संमतिविरहीत आहेत म्हणून ते बंधनकारक असूं शकत नाहीत. कायदेशीर निर्णय आहे म्हणून कांहीं तो सयुक्तिक अगर नैतिकदृष्ट्या योग्य ठरत नाही. विधियुक्त म्हणजे नीतियुक्त असें निरपवाद गणित नाही.

ज्यांच्यावर राज्यकारभाराचा परिणाम होणार आहे, ज्यांचे हितसंबंध राज्यसत्तेचे निर्णयानें कमीजास्त होणार आहेत त्या सर्वांच्या संमतीनें राज्यकारभार चालणें अगर निर्णय घेतले जाणें याचाच अर्थ स्वराज्यसंमति घ्यावी असें म्हटल्यानें दोन पक्ष कल्पिले जातात हैं खरें आहे. लोकसत्तात्मक राज्य अगर लोकशाही राज्य

याचा अर्थ सर्वोच्च राज्य पण थोड्यांनी चालवावयाचें मालक व मुक्त्यार यांत जेवढें द्वंद्व आहे तेवढेंच लोक व राज्यकारभार चालविणारे यांच्यांत आहे. या द्वंद्वाचा परिहार संमतीच्या तंत्रानें होत असतो. राज्य व नागरिक यांची मौलिक एकी व्यवहारांत टिकविण्यासाठी संमति अगर मान्यता हा एकमेव मार्ग आहे. आपण केलेले कायदे आपण एकावयाचे हा लोकशाहीचा सिद्धांत संमतीचे मंत्रानें सिद्ध होत असतो. लोकांच्या संमतीनें जें विधियुक्त असेल तें नीतियुक्त होतें. मुक्त्याराचा मालकाशीं जो संबंध तोच त्याचें अधिकाराचा आधार त्या संबंधाला अनुसरून अधिकाराचा उपयोग तो करतो. संबंध या सूक्ष्म कल्पनेचें अधिकार हें कार्य आहे. आई व मूल यांच्यांतील संबंधाचें वात्सल्य हें स्वरूप आहे. राज्यांतील सत्ता चालविणारा अधिकार म्हणजे राज्य व नागरिक यांच्यांतील संबंधाचें स्पष्ट स्वरूप अगर त्याचें कार्य म्हणून अधिकाराचें प्रामाण्य हें वरील संबंध कसे आहेत, कसे संघटित झाले आहेत यांवर अवलंबून आहे. मुक्त्याराचा अधिकार योग्य अगर अयोग्य हें त्याचें मालकाशीं जसे संबंध असतील त्याप्रमाणें असणार. व्यवहारांत मुक्त्याराला कुलअधिकार आधीं दिलेले असतात व प्रत्येक व्यवहाराचाच त्याला मालकाला विचारावें लागत नाहीं. त्यांचे संबंध एकदम एकाच वेळीं निर्माण झालेले असतात व त्यांच्यांत बदल क्वचितच होतो. मुक्त्यारपत्र रद्द केल्यानें संबंधच संपतात. राजकारणांत ज्या संबंधांवर अधिकार आधारलेला आहे, ते सारखे बदलत असतात, राज्यकारभारानें ते बदलत असतात व केलेल्या कार्यानेंही ते बदलतात. कामाचे तास मर्यादित केल्यानें, किमान वेतन ठरविल्यानें, वेकारी—विमा अंमलांत आणल्यानें संबंधाचें स्वरूप बदलतें हें उघड आहे. हें सर्व होण्यापूर्वीं कामगार, नागरिक व राज्यसत्ता यांच्यांत जे संबंध होते त्यांत या सर्व सोयी राज्यसत्तेनें अंमलांत आणल्यानें बदल झाला. किंबहुना राज्यकारभारांत जें होतें त्यानें हे संबंध सारखे बदलत असतात. त्याचप्रमाणें असलेल्या संबंधामुळें जें कार्य होतें त्याचाही परिणाम संबंधाचें स्वरूप बदलण्यांत होतो. किमान वेतन मिळण्याचा हक्क कार्य करू लागला म्हणजे नागरिकांचे संबंधांत फरक पडत जातो. त्याचा पूर्वींचा अनुभव व नंतरचा अनुभव यांत फरक असतो व त्या फरकानुसार तो या संबंधांकडे पाहातो, म्हणजेच संबंधाचें स्वरूप बदलतें. कुठल्याही राज्यसत्तेच्या कृत्यानें हितसंबंधांवर परिणाम झाला कीं त्या हितसंबंधांचें स्वरूप बदलतें. आत्मतत्कारानें साखर महाग झाली, प्रातिकर वाढविल्यानें नफा कमी झाला, मुलांना कारखान्यांत काम करण्याची बंदी केल्यानें मालकाला स्वस्तांत श्रम मिळेनासे झाले. सरकारी कृत्यानें येवढेंच होतें असें नव्हे. ज्यांचेवर ज्यांचेवर परिणाम झाला त्यांचे त्यांचे

हितसंबंधांत बदल झाला, प्रत्येकाचे अनुभवावर परिणाम झाला. गिन्हाइकाला साखर महाग मिळाली म्हणून तो नाराज. त्याचे जीवनावर त्याचा परिणाम कांहीं तरी होणारच व त्या परिणामामुळे आणखी कांहीं बदलही होणार. आयात—कर बदलल्याने देशांतील साखरेच्या कारखानदारांचे हितसंबंधांवर चांगला परिणाम झाला. त्यांचा धंदा फायदेशीर झाला व तो फायदेशीर झाला म्हणून आणखी कांहीं परिणाम त्यांचे हितसंबंधांवर होणार हेंही तितकेंच खरें. हितसंबंधांचें स्वरूप बदललें म्हणजे नागरिक व राज्यकारभार करणारे यांच्यातील संबंध बदलतात. होणारे बदल अनेक प्रश्न उपस्थित करतात.

राज्यकारभार म्हणजे अडचणीवर उपाययोजना त्यांतून पुन्हां अडचण, पुन्हां उपाययोजना असा कधीही न संपणारा डाव आहे. ज्या उपाययोजनेत जास्तीत जास्त अनुभव ग्रथित केले असतील तोच कामचलाऊ ठरतो. म्हणजे त्यांच्यासाठी उपाय आहे त्यांच्या अनुभवांवर त्याची उभारणी असेल तरच तो ठिकाऊ ठरणें संभवनीय असतें. बाहेरील व्यक्तीनें योजिलेले उपाय तिच्या मर्यादित व उपन्या अनुभवावर आधारलेले असतात. ज्यांचेवर निर्णय परिणाम करणार त्यांच्या अनुभवाला ते विसंगत असतात म्हणून निर्णय लादले गेले तरी कार्यक्षम होत नाहीत. मान्यतेचे अभावी विसंवादी वातावरण निर्माण होतें, मनुष्यांच्या विधायक प्रवृत्तींना आवाहन देईल अशी शक्ति तेथें उलब्ध होत नाही. हांगारे निर्णय निरनिराळ्या ठिकाणी निरनिराळ्या रीतीनें अंमलांत येतात. कारण स्थानिक अनुभवांचा विचार त्यांत क्वचितच केलेला असतो. अपेक्षेपेक्षां निराळें घडतें. कारण अपेक्षाच मुळीं चुकीच्या व एकांगी माहितीवर व अनुभवावर उभारलेली असते. अंमलांत येतांना निर्णयाचें स्वरूप परिस्थित्यनुरूप बदलतें येवढेंच नव्हे तर निर्णयाचें हें अनपेक्षित स्वरूप परिस्थितीला अनपेक्षित रीतीनें बदलत असतें. शेतकरी कर्जविमोचनाचे कायद्यानें हातांवरील कर्जासाठीं जमिनी विकल्या जाऊं नयेत म्हणून केलेली योजना परिणामी विपरीत ठरली. प्रत्येकाच्या कर्जासाठीं जमिनी गहाण पडूं लागल्या व कर्जविमोचनाऐवजी कर्ज सुरक्षित झालें. गहाणाचा हिशोब मुद्राप्राप्त व घ्यावा म्हणून योजना केली, तर सर्व व्यवहार खरेदीचा होऊं लागला. अपेक्षेप्रमाणें कर्जविमोचन झालें नाही तर अनपेक्षित परिणाम म्हणजे शेतकऱ्यांच्या जमिनी सावकारांचे घरांत गेल्या मर्यादित व उपन्या अनुभवावर तिन्हाईत व्यक्तीनें घेतलेल्या निर्णयाचा परिणाम काय होतो याचें हें एक चांगलें उदाहरण आहे. प्रत्यक्ष शेतकरी व सावकार यांना एकत्र आणून, त्यांच्या उभयतांच्या अनुभवांना व अडचणींना जुळणारा मार्ग त्यांनाच काढण्यास सांगितला

असता तर, खात्रीने शेतकऱ्यांचे कांही तरी कल्याण झाले असते. अडचणीचा अनुभव असणारा मनुष्य अडचणी जाणतो. अन्यायाचा अनुभव असणारा मनुष्य अन्याय जाणतो. म्हणून उपाययोजना होतांना लोकांच्या अनुभवाला अनुसरून ती असेणे योग्य आहे. म्हणून उपाययोजना करणारा, कार्य करणारा अधिकार या व्यापक अनुभवांवर आधारलेला असला पाहिजे. केवळ व्यक्ति एखादी गोष्ट स्वीकारते म्हणून तिची संमति आहे, ही अधिकाराची पार्श्वभूमी न राहातां व्यक्तीची अनुभवनिष्ठ बुद्धि ही अधिकाराचा आत्मा असला पाहिजे, तीच खरी संमति होय.

विविध अनुभव व अभिप्राय एके ठिकाणी आणून त्यांतून दिग्दर्शित झालेल्या अडचणींवर समन्वय करून मार्ग काढणे, उपाय शोधणे ही अधिकाराची खरी भूमिका व खरे कार्य आहे. विविधतेत, एकता नव्हे पण एकी उत्पन्न करून समुदायाची समन्वित बुद्धि (Common will) घडवून आणणे म्हणजेच लोकशाही यशस्वी करणे आहे. प्रगति प्रत्येकाने पृथक् राहण्याने अगर समाजाकडून वाटेल तसे घेण्याने होत नाही, तर समुदायांत राहण्याने व आपला भाग, आपले उत्कृष्ट जे असेल ते समाझीत देण्यानेच होते. सर्वांचा अनुभव संकलित करून प्रगति शक्य करावयाची असते. राज्यकारभारांत हे संकलन जेथे चांगले होते तेथे तो यशस्वी होतो, तेथे अधिकाराला खरी संमति प्राप्त होते. अधिकाराला आधारभूत असलेले नानाविध अनुभव व तद्विषयक संबंध हे मागे सांगितल्याप्रमाणे सारखे बदलत असतात, म्हणून संकलन करण्याची क्रिया सारखी चालू असेणे जरूर आहे. तरी ती चालू असली म्हणजे राज्यकार्याला नैतिक अधिष्ठान मिळत राहतं, विधियुक्त ते बहुतेक नीतियुक्त राहतं. कायदा हा थोडा तरी अनुभवामागे, लोकमतामागे रेंगाळणारच. परंतु शक्य तितका तो लोकमतप्रमाणे करण्यांत राज्याची नैतिक प्रतिष्ठा वाढत असते. कायद्याबद्दल आदर दाखविला जाईल याची ग्वाही कोणी घेऊ शकत नाही. व्यक्तीचे अनुभवाविरुद्ध तो गेल्यास त्याचे सदसद्विवेकबुद्धीचे विरुद्ध तो असल्यास त्याचे श्रद्धेवर तो आघात करित असल्यास, व्यक्तीला तो अमान्य करण्याचा पूर्ण नैतिक हक्क आहे. नापसंतीचे क्षेत्र शक्य तितके कमी होण्याचे दृष्टीने जास्तीत जास्त लोकांच्या अनुभवांवर राज्यकारभाराचे कार्य व कायदे आधारले पाहिजेत. भीतीने नव्हे तर आपल्या संमतीवर कार्य चालले आहे, कायदे होत आहेत म्हणून ते मानले पाहिजेत असे जास्तीत-जास्त लोकांना वाटले पाहिजे. सर्वांची एक जिनसी मान्यता मिळेल हे शक्य नाही. कारण भिन्न प्रवृत्तीचीं माणसे असतात. कोणाच्या मनांत काय कळ उठेल हे कोणी सांगवे ? आपल्या अनुभवाविरुद्ध आपल्या श्रद्धेविरुद्ध होत आहे अशी खात्री अस-

स्यामुळे लोक प्रतिकाराला तयार होतात. राज्यसत्तेच्या विरोधाला शासन हे अटळ आहे म्हणून ते दिव्य स्वीकारणारांची भूमिका येरागवाळांची नसते. त्यांची श्रद्धा, त्यांचे आदर्श, त्यांचा विरोध हे नैतिक कर्तव्य आहे म्हणून जागृत करीत असतात, स्फूर्ति देत असतात, त्यागांत आत्मसन्मान व मृत्यूत अमरत्व आहे हा दिव्य संदेश ते देत असतात.

नागरिक व राज्यसत्ता यांत विरोध उत्पन्न होऊं नये म्हणून राज्यकारभार व कायदे हे जास्तीत जास्त लोकांच्या अनुभवांवर, अभिप्रायांवर आधारणें अवश्य आहे हें वर सांगितलें. संमति म्हणजे अभावात्मक स्वरूपाची गोष्ट नव्हे तर अनुभवाचे वाचनें ती दिली जाऊन, तिचा विचार होऊन होणाऱ्या निर्णयांत ती समाविष्ट झाल्याचा विश्वास म्हणजे संमति. तिचें स्वरूप क्रियात्मक (Active) असलें पाहिजे. आशाधारकत्व हें अधिकाराचा आदेश न राहातां संमतीचें लक्षण झालें पाहिजे आणि जर ही संमति प्रभावी करावयाची असेल तर राज्यकारभारांतील प्रत्येक कृत्य नागरिकांनै दक्षतेनै पाहून, तपासून स्वीकारलें पाहिजे. संमतीच्या हक्काबरोबर दक्षतेचें कर्तव्य येतें. हें कर्तव्य योग्य प्रकारें होण्यासाठीं, नागरिक सुबुद्ध व सुशिक्षित असला पाहिजे, येवढेंच नव्हे तर उपस्थित प्रश्नावद्दलची सर्व माहिती त्याला मिळाली पाहिजे. पुष्कळ वेळां खरोखर पुरेशी माहिती दोन्ही पक्षांना नसते, येवढेंच नव्हे तर खरोखर वादाचा प्रश्न नव्ही काय आहे त्याचें स्वरूपण पूर्णपणें त्यांना आकलन झालेलें नसतें. वस्तुस्थिती काय आहे यावद्दलमुद्दां वाद असतो. एकाची माहिती दुसरा मान्य करीत नाहीं मग अनुमानें तरी कशी मान्य होणार ? या परिस्थितींत उपस्थित प्रश्नाला प्रस्तुत असलेली सर्व माहिती, सर्व वस्तुस्थिती ही दोघांचे पुढें सत्य स्वरूपांत येणें जरूर असतें. या दृष्टीनें माहिती गोळा करणारें, वस्तुस्थितीचें इतिवृत्त देणारें, हें तिन्हाईत असणें व तज्ज्ञ असणें दृष्ट असतें. मालक व मजूर यांच्या वादांत प्रत्येकांनै पुरविलेल्या माहितींत सत्याबरोबर मतांची, अनुमानांची गल्लत असते. म्हणून मत व माहिती पृथक् करून, अनुमानें वस्तुस्थितीतून बाजूला काढून निभेळ व निरपवाद अशी वस्तुस्थिती (Facts) पुढें मांडणारा तज्ज्ञ हवा असतो. त्यानें निर्णयाला अवश्य अशी सर्व माहिती पुरविली पाहिजे. पण निर्णय त्यानें द्यावयाचा नाहीं. निर्णय हा पक्षकारांच्या अनुभवांतून व अभिप्रायांतून निर्माण झाला पाहिजे कारण तेथें संमतीचा विश्वास उत्पन्न करावयाचा असतो. तिन्हाइतानें अगर तज्ज्ञानें निर्णय कांहींही दिला तरी त्याचे मुळाशीं त्याचा अनुभव अधिक प्रभावी झाले असणार व तो अनुभव उपरा व उसना असल्यामुळे निर्णय कुठल्या तरी एका बाजूस झुकणें जास्त

संभवनीय असतें. निर्णयाची जबाबदारी पक्षकारावर टाकण्यानं होणारा निर्णय अधिक ठिकाऊ व अधिक स्वीकार्य होतो. म्हणून माहिती गोळा करण्याचें, वस्तुस्थितीचें कथन तयार करण्याचें काम एकाचें व निर्णय करण्याचें काम प्रभाशीं संबंध येणाऱ्या व्यक्तीचें असलें पाहिजे. माहिती गोळा करतांना, आंकडे तयार करतांना, वस्तुस्थिति निश्चित करतांना सुद्धां दक्षता घेणें जरूर आहे. राज्यकारभारांत अधिकारी माहिती गोळा करतात पण ती गोळा करतांना सुद्धां कारवाई करतां येते. गुत्ता एखादे ठिकाणीं घडवा कीं नाहीं याबाबत लोकमत काय आहे हें पाहतांना अधिकारी कुणाचें मत घेतात हें पाहिलें पाहिजे. कर वसवितांना तो किती सह्य होईल हें ठरवितांना फडणीस कुणाचें मत प्रमाण मानतो हें पाहिलें पाहिजे. लोकमताचें निदर्शक म्हणून काना-कोपऱ्यांत निघणाऱ्या वर्तमानपत्राचे दाखले दिले जातात. लोकमत आपले वाजूस आहे हें दाखविण्यासाठीं कित्येकांना राज्यसत्ता शिराळशेटी पुढारीपण व महत्त्व देत असते. तसेंच भांडवलवाले यांच्या पकडींत जर देशांतील वृत्तपत्रें असतील तर तीं मोठ्या प्रमाणानें खपून, पण खरें लोकमत दर्शविणार नाहींत. सरकारी खात्यांतून तयार केलेली वस्तुस्थितीचीं कथनें अगर गोळा केलेले आंकडे, संकलित केलेली माहिती, ही नेहमीं व सर्वस्वीं संशयातीत असते असें मानणें चुकीचें आहे. उलट त्यांत प्रचाराचा, विशिष्ट मतप्रणालीचा रंग अनेक वेळां नजरेस पडतो. कार्याच्या सतत अनुभवांनं आपल्याला तज्ज्ञांचा अधिकार प्राप्त झाला आहे असा अहंकार नोकरशाहीचा सर्वत्र दिसून येतो. वस्तुतः लोकांना काय हवें आहे, लोकांच्या अनुभवांशीं काय जुळतें हें त्यांच्यापेक्षां लोकांतून येणारे त्यांचे प्रतिनिधि हे जास्त जाणतात. लोक काय सहन करणार नाहींत हें लोकनियुक्त प्रधान जितकें अधिकारानें व यथार्थ रीतीनें सांगू शकेल तितकें अनेक वर्षे इतिवृत्तांच्या व फाईलींच्या वातावरणांत काम करणारा अधिकारी सांगू शकणार नाहीं. म्हणून राज्यकारभारांत कायम अधिकाऱ्यांची माहिती व कथनें हीं लोकमताचीं निदर्शक अगर अनुभवाचें सार मानणें व त्यावर निर्णय घेणें हें धोक्याचें आहे. खरें लोकमत काय आहे हें समजून घेण्यासाठीं योग्य साधनें समाजांत उपलब्ध करणें जरूर आहे. लोकांचा अनुभव ग्रथित करून त्यांतून निर्णय घेतला जावा या दृष्टीनें त्यांचें योग्य संघटन असणें जरूर आहे. कारभार चालविणारा मंत्री याला यथार्थपणें लोकमत कळणें जरूर आहे. त्याचा अधिकार, लोकांचें मत जमेस धरून त्यांच्या अनुभवाला जुळून घेणाऱ्या निर्णयांतच आहे. म्हणून त्याचेपर्यंत लोकमत पोहोचलें पाहिजे, लोकांचा अनुभव भिडविला पाहिजे, लोकांच्या बुद्धीला काय वाटलें याची जाणीव पाहिजे. या सर्वांची दखल घेतांना सर्व हितसंबंधांना

न्यायाचे दृष्टीने जें योग्य तें महत्त्व देऊन, योग्य ती जुळणी करून समन्वय घडवून होणारा निर्णय जास्तीत जास्त लोकांच्या अनुभवाला व अभिप्रायाला जुळेल असें मग त्याला करतां येईल.

अधिकाराचे स्वरूपाबाबत वरील विचारसरणी स्वीकारल्यानें, अधिकारान्वये केलेली म्हणून प्रत्येक गोष्ट योग्य अगर न्याय्य मानली जाणार नाही. त्या बाबतीत वरील विचारसरणीत अनेक मर्यादा उत्पन्न होतात. राज्यांतील प्रत्येक नागरिकाचा व्यक्तिशः व संघशः अनुभव राज्यसत्तेला कळला पाहिजे म्हणजे तो अनुभव त्यांना सांगतां आला पाहिजे, स्पष्ट करतां आला पाहिजे. काय अनुभव आहे येवढी जाणीव असून भागत नाही. जोडा कोठें लागतो हें कळतें, पण तें सांगतां आणें पाहिजे, सांगण्याचा मार्ग उपलब्ध असला पाहिजे. काव्यकल्पना, सौंदर्यानुभूति, अनेक मनांत उत्पन्न होते पण तिचा आविष्कार करण्याची शक्ति व शब्दसंपत्ति अगर अन्य माध्यम नसेल तर तीं सर्व मनांतलें मनांत राहतील. व्यक्तींचीं दुःखें त्यांच्या केवळ जाणिवेनें दूर होत नाहीत. गरजा केवळ कळल्यानें त्यांचा परिहार होत नाही. त्या मांडतां आल्या पाहिजेत व मांडण्याला साधनें असलीं पाहिजेत. या दृष्टीनें प्रत्येक राज्यव्यवस्थेत नागरिकहक्कव्यवस्था असली पाहिजे. राजकीय सत्तेत नागरिकांना शिरण्याचें हें एक प्रवेशद्वार आहे. हक्कव्यवस्थेला मान्यता मिळाली तर हा प्रवेश सोपा होतो, नाही तर तेथेंच लढा द्यावा लागतो. राज्याचा हेतु कितीही जरी श्रेष्ठ असला तरी राज्यसत्ता प्रत्यक्ष व्यवहारांत त्याचा विपर्यास करीत असते. केवळ लोकहित डोळ्यांपुढें ठेवून सतत व निरपेक्षपणें अध्याप कोठेंही राज्यसत्ता वागल्याचें उदाहरण नाही. जे राज्यसत्ता चालवितात त्यांच्या मतांप्रमाणें राज्यकार्य होतें. त्यांच्या बुद्धीचा प्रभाव व प्रतिबिंब त्यावर पडतें. प्रभुत्व कायदेशीर कोणाचें हें महत्त्वाचें नसून प्रत्यक्ष राजकारणांत कोण प्रभु, कोणता गट प्रभावी, हें महत्त्वाचें आहे आणि म्हणून नैतिक व कायदेशीर नागरिकहक्कांची आवश्यकता उत्पन्न होते नैतिक कल्पना व मूल्ये बदलत असतात म्हणून कांहीं गोष्टी मौलिक, कांहीं हक्क मौलिक मनुष्य मानतो. योग्यायोग्यतेची त्यांची स्वतःची अशी कल्पना असते, राज्यसत्तेची आज्ञा व त्याचे सद्सद्विवेक बुद्धीचा आदेश, यांत विरोध आल्यास तो राज्यसत्तेला जुमानणार नाही. तसें वागण्याचा त्याला पूर्ण हक्क आहे. मनुष्याला कांहीं अपेक्षा, कांहीं आज्ञा असतात आणि राज्याचा हेतु यथार्थ होण्याचे दृष्टीनें अपेक्षापूर्ति, आज्ञांची सफलता अवश्य असली म्हणजे नागरिकाला राजकीय हक्क तेथें प्राप्त होतो. राज्याचे हेतूचे सफलतेसाठीं नागरिकांच्या विशिष्ट अपेक्षा सफल झाल्या पाहिजेत,

याचा अर्थ समाजाच्या विद्यमान स्थितीत तसें होणें अत्यंत अवश्य आहे व अवश्य म्हणून प्रस्तुत हक्क नैसर्गिकही होतें; म्हणजेच त्याला मान्यता मिळाली पाहिजे व तो कायदेशीर झाला पाहिजे असें क्रमप्राप्त होतें. हक्क या दृष्टीनें तात्त्विक नसून त्यामागे समाजाचा अनुभव उभा असतो. हक्कव्यवस्था (System of rights) प्रभुत्वाला मर्यादित करते हें खरें, पण त्यामुळे राज्यसत्ता योग्य मार्गावर राहाणें संभवनीय असतें. म्हणून हक्कव्यवस्थेला मान्यता न देणारी कोणतीही सत्ता नैतिक नाही, एवढेंच नव्हे तर ती विधियुक्त (Legitimate) पण नाही. सत्ता ही विनश्वरते वापरण्यासाठी दिलेली नाही. ती कशी आहे व काय करते यावर तिची प्रतिष्ठा व मान्यता अवलंबून आहे. हक्क-व्यवस्था अमान्य करण्यानें अगर कमी करण्यानें लोकमत समजूत घेण्याचे मार्गच बंद होत असतात. लोकांच्या गरजा मग राज्यकारभारांत पुण्या होत नाहीत, कारण लोकांच्या अपेक्षांचें ज्ञान नसतें. लोकांच्या अनुभवाला सत्ता पारखी झालेली असते. या परिस्थितीत भाषणस्वातंत्र्य नाही, संघ स्वातंत्र्य नाही, अन्य नागरिकस्वातंत्र्ये नाहीत म्हणून लोक जर स्वस्थ बसतील तर, त्यांच्या मौनाचा अर्थ संमति म्हणून करण्यास राज्यसत्ता कमी करणार नाही व नागरिकस्वातंत्र्यावरील आक्रमणाविरुद्ध जर प्रतिकार न केला तर त्यावर सत्ता सारखें आक्रमणच करीत राहील व त्याचा नायनाट करील. म्हणून प्रकरण ३ मध्ये सांगितलेली हक्क-व्यवस्था असली पाहिजे व ती कायम ठेवण्याची नव्हे परिस्थितीप्रमाणें तीत भर घालण्याची दक्षता नागरिकांनीं घेतली पाहिजे. स्वातंत्र्य हें मोठें जागृत दैवत आहे. एखादी जरी पूजा चुकली अगर अपुरी झाली तर भक्ताकडे ते पाठ फिरविते.

प्रत्येक नागरिकाला आपला अनुभव, आपल्या गरजा सांगण्याचा हक्क असला पाहिजे, याचा अर्थ नागरिकानें सांगावें व अधिकाऱ्यांनीं ऐकवें हा नाही. सहानुभूतिपूर्वक व सभ्यतापूर्वक ऐकून घेतलें येवढ्यानें नागरिकाला त्याच्या हक्काचा उपभोग प्राप्त झाला असें होत नाही. नागरिकांचें म्हणणें ऐकलें पाहिजे याचा अर्थ होणाऱ्या निर्णयांत त्याची सहभागसलत विचारांत घेतली पाहिजे व होणाऱ्या निर्णयानें त्याचे अनुभवाला समाधान मिळालें पाहिजे. म्हणजे निर्णय करण्याचे क्रियेत त्याला हक्क असला पाहिजे. निर्णय मी केला आहे हा अभिमान त्याला आला म्हणजे मान्य करण्याची जबाबदारी होईल तो स्वीकारतो. अन्यथा केलेले निर्णय यांत त्याला आपुलकी वाटणार नाही व त्यांत त्याचे अनुभवाला जुळेल असेंही सांपडणार नाही. केवळ राज्यसत्तेची आज्ञा म्हणून तो तिजपुढें बांकेल पण त्याची संमति मिळाली असें कदापि म्हणतां येणार नाही. केवळ तें राज्यसत्तेचें सत्तेच्या जोरावरील कृत्य राहील. राज्य हें

लोकांचें खरें पण राज्यसत्ता ही थोड्यांची, म्हणून या थोड्यांचें कृत्य लोकांच्या संमतीनेच विधियुक्त होत असतें. राज्यसत्तेचें कार्य लोकसंमतीनें राज्य-कार्य होतें. राज्यसत्ता ही वस्तुतः बलावर आधारलेली सत्ता आहे व तिचें प्रत्येक कृत्य लोकसंमतीनेच कायदेशीर व विधियुक्त होत असतें प्रत्येक कार्याला व कायद्याला लोकमान्यता संपादून आपला कायदेशीर अधिकार राज्यसत्तेला क्षणाक्षणाला टिकवावा लागतो. जनतेशीं सतत सहविचार व सहामसलत हा तो अधिकार टिकविण्याचा मार्ग आहे. जनतेच्या संमतीशिवाय झालेलें कार्य व कायदा जनतेच्या विचारप्रवाहाला सोडून असतो. भांडवलशाही-प्रधान समाजांतील राजसत्ता भांडवलशाही विचारांना अनुकूल असेंच कायदं करणार. राज्यकर्तें ज्या विचारांचे त्या विचाराला धरूनच ते होणार. परकी राज्यकर्तें आपल्यावरील टीका राज्यद्रोह म्हणून मानणार व कायद्यानें त्याला शिक्षा सांगणार. कारण सदर कायद्यांत केवळ राज्यकर्तें यांचाच अनुभव व अभिप्राय ग्रथित असणार. म्हणूनच त्यांच्या हिताचें तो संरक्षण करणार. सत्ता वापरणारे इसम अगर वर्ग यांच्या अनुभवाच्या मर्यादा ओलांडून सत्ता धोका स्वीकारीत नाही. या अपुऱ्या व स्वार्थी अनुभवाची मर्यादा सत्तेला वेष्टून असते. या परिस्थितीत जे सत्तेपासून वंचित आहेत, ज्यांच्या अनुभवाला व संमतीला तेथें स्थान नाही त्यांच्या दृष्टीनें सदर सत्ता नैतिक नाही, विधियुक्त नाही. तिचें स्वरूप केवळ बलसंघटन, सक्तीनें काम करणारें संघटन येवढेंच राहिल. प्रत्येक नागरिकाला राज्यकारभारांत भाग असला पाहिजे हा त्याचा हक्क आहे. यावरच राज्य या संस्थेची उभारणी आहे आणि राज्य जर यथार्थपणें लोकशाही स्वरूपाचें, लोकसत्तात्मक व्हावयाचें असेल तर नागरिकाला राज्यकारभारांत भाग घेतां आला पाहिजे. येवढेंच नव्हे तर त्यानें घेतलाच पाहिजे अशी परिस्थिति उत्पन्न केली पाहिजे. राज्याची इच्छा राज्यसत्तेनें अमलांत आणली पाहिजे व ती आणतांना तिचा विपर्यास होणार नाही हें नागरिकांनीं सारखा राज्यकारभारांत भाग घेऊन घडवून आणलें पाहिजे. राज्याची इच्छा अगर राज्याची बुद्धि म्हणजे राज्यांतील नागरिकांच्या नानाविध इच्छांचा, नानाविध बुद्धींचा समन्वय होऊन निर्माण झालेली समन्वित इच्छा अगर बुद्धि होय. एवंगुणविशिष्ट बुद्धि व्यक्तिगत बुद्धीपासून अलग खरी पण अलिप्त नाही. सर्वांच्या बुद्धींची बेरीज नव्हे, पण त्यांत सर्वांच्या बुद्धींचें प्रतिबिंब खास आहे. म्हणूनच तिचें श्रेष्ठत्व आहे. ती जेथें राज्यव्यवहारांत प्रभावी आहे तेथें लोकसत्ता आहे, नसेल तेथें हुकूमशाही अगर झब्बूशाही आहे हें निश्चित समजावें.

राज्याची मर्यादा लहान होती म्हणजे एकादें नगर अगर त्याहून थोडा अधिक

प्रदेश, तेव्हा प्रत्येक नागरिकाला राज्यकारभारांत भाग घेणे शक्य होते. ॲरिस्टॉटलने म्हणून राज्यकारभारांत भाग घेणे हे नागरिकत्वाचे प्रमुख लक्षण सांगितले. आधुनिक राज्य प्रदेशांनी विस्तृत असते एवढेच नव्हे तर त्यांचे कार्यक्षेत्रही विविध व व्यापक असते. या स्थितीत नागरिकाने भाग घ्यावा याचा विचार करितांना किती, केव्हा व कसा भाग घ्यावा याचा विचार करणे जरूर आहे पण अवघडही आहे. नागरिक शिक्षणाने, अनुभवाने प्रत्येक राज्यकार्य अगर कायदा तपशीलवार पाहून, तपासून त्याचा विचार करण्यास अगर त्याचावत सहाय्यसल्लत देण्यास लायक असतो असे मानणे चुकीचे आहे. राज्यकार्यात सहभाग घेणे म्हणजे अनेक प्रसंगी केवळ मत देणे या पलीकडे त्यांना काहीं करता येणार नाही, हे उघड आहे. प्रत्यक्ष अंमलबजावणी हे क्षेत्र आमनागरिकांसाठी नाही, पण कोणी अंमलबजावणी करावी हे मात्र त्यांनी ठरविणे योग्य आहे. एखाद्या धोरणाचे, एखाद्या कायद्याचे बारीकसारीक गुणदोष पाहून, त्यांची छाननी, त्यांची चिकित्सा करून विचार करणे अगर त्यांची जुळणी करणे हे काम आम-जनतेचे नाही; पण धोरणांतील मुख्य तत्त्व काय आहे याचा विचार व काय असावे याचा निर्णय देण्याचे कार्य जनतेने केले पाहिजे. प्रत्येक समाजांत काहीं परंपरा, काहीं संकेत, विचारांचे व वागणुकीचे मान्यता पावलेले असतात. त्यांचे संरक्षण करणे, त्यांच्यांत वाढ करणे हे जनता साहजिक आपले कार्य समजते. म्हणून राज्यकारभारांत त्यांविरुद्ध काहीं होत नाही हे पाहण्याचे कार्य जनतेचे आहे व या दृष्टीने त्यांना मानणारे राज्यकर्ते निवडून देण्याचे कार्य ती करित असते. प्रस्थापित संकेतांविरुद्ध कोण वागतो, वेजनावदार कोण वागतो, हे जनतेने ठरविले पाहिजे. एका दृष्टीने प्रत्येक नागरिक भागही घेतो व प्रेक्षकही असतो. प्रेक्षक असल्याने खेळांत कोण कुठे चुकतो, कोण चुकारपणा करतो, कोण अयोग्य वागतो हे त्याला चांगले कळते. त्याजबरोबर तो जेथे भाग घेईल, त्याला तेथल्या अडचणी अनुभवाने कळतात, म्हणून तो जास्त जबाबदारही होतो. प्रत्येकजण प्रत्येक गोष्ट करू शकत नाही, पण जे चांगले त्याला करता येईल, त्याचे क्षेत्र त्याने शिक्षणाने वाढविले पाहिजे. अनुभवांत भर घालून, योग्यायोग्य पाहून निर्णय करण्याची शक्ति संपादन केली पाहिजे. राज्यकारभार करणारे हे ठराविक मुदतीपर्यंतच असले पाहिजेत व नंतर त्यांनी पुन्हा लोकमतापुढे येऊन लयकी दाखवून, नवी कबुलियत करून दिली पाहिजे. जुने कूळ ठेवावे की नाही, त्याने वावराचे बांध, हद्दीच्या खाणा-खुणा योग्य राखल्या की नाही, मालकी हक्कास बाध आणणारे काहीं कृत्य केले की काय, खंड वेळेवर व पुरा घातला की नाही हे सर्व लक्षांत घेऊन जसा दक्ष मालक

वागतो त्याप्रमाणें नागरिकांनीं वागून राज्यकारभारांत सहभागी व्हावयास पाहिजे. इतकेंच नव्हे, तर अयोग्य वर्तन केल्यास मुदतीची सक्ती न सागतां राज्यकारभार करणाऱ्यांस दूर करून दुसरे नेमण्याचाही हक्क त्यांनीं गाजविला पाहिजे. केवळ निवड-पुकीचे वेळीं वर लिहिल्याप्रमाणें भाग घेतल्यानें नागरिकाला त्याचे जीवताचे दृष्टीनें पूर्णत्व लाभणार नाही. राजकीय समता असून आर्थिक विषमतेमुळे लोकशाही ही एक करण कदाणी ठरली आहे; म्हणून आर्थिक क्षेत्रांत व प्रत्यक्ष राज्यकारभाराचे क्षेत्रांत नागरिकांना भाग घेतां आला पाहिजे. तेथील निर्णयांत त्याचा हात असला पाहिजे. आर्थिक क्षेत्र या दृष्टीनें संघटित झालें पाहिजे. वरच्यानें सांगावें व खालच्यानें ऐकावें हें कोठल्याही क्षेत्रांत बंद होऊन प्रत्येक क्षेत्रांतील अधिकार हा सहविचार व सहकार्य यांतून निर्माण झाला पाहिजे. त्या त्या क्षेत्रांत काम करणारे एकत्र येऊन त्यांच्या विचारविनिमयानें निर्णय घेतले गेले म्हणजे कार्य चांगलें होतें, जबाबदारीनें होतें, प्रयत्न विधायक होतात. वातावरण प्रसन्न व प्रगमनशील राहातें. जेथें अधिकाराचें अधिष्ठान सहकार्य नाही व जेथें तो अलग व ज्यावर तो परिणाम करणार तें अलग अशी स्थिति असेल तेथें अधिकार चालविणाऱ्यांचे हितसंबंध पृथक् होतात. हित-संबंध पृथक् झाले म्हणजे सत्ताही या पृथक् हितसंबंधाच्या दृष्टीनेंच वापरली जाते. मग तिचा लौकिक हेतु काहींही असो. किंबहुना ही पृथक् हितभावना लौकिक हेतू-चेही स्वरूप बदलून टाकते. असे पृथक् हितसंबंध उत्पन्न होणार नाहीत अशी व्यवस्था राजकीय कारभार विषयक, आर्थिक किंबहुना समाजाच्या सर्व कार्यक्षेत्रांत होणे जरूर आहे.

वरील दृष्टीनें विचार केला म्हणजे राज्याचें महत्त्व जास्त वाढतें, राज्य सर्वत्र प्रभावी होतें, सर्वत्र तें पसरतें असें मानण्याचें कारण नाही. समाजाचा हेतु अखेरीस व्यक्तिहित आहे, राज्याचा हेतुही अखेरीस त्याच स्वरूपाचा आहे. समाज व राज्य या काहीं व्यक्तिविरहित निरपेक्ष कल्पना नाहीत. राज्य अगर समाज ही अलग अशी नैतिक वस्तु मानली तरी व्यक्तींच्या जीवनापासून ती अलिप्त नाही. सत्तेनें समाज अगर राज्य हे अधिक आहे व असले पाहिजे. तथापि तें अप्रतिकार्य आहे अगर त्याचा आदेश शिरोधार्य समजला पाहिजे असें नाही. व्यक्तींच्या जीवनांतील सर्व पैलूंवर त्याचा अधिकार आहे असेंही नाही. व्यक्तींच्या जीवनांत अगदीं खास असें तिचें क्षेत्र असतें तेथें कोणालाही प्रवेश नसतो. तद्विषयक संबंधांत राज्यानें दबळा-दबळ केली तर व्यक्ति नष्ट होईल पण नमणार नाही. या खास महालाचे प्रवेश-दारापर्यंत समाज, राज्य अगर अन्य बाह्य उपाधी येऊं शकतात. धर्म ही एक अशीच

बाब आहे. तद्विषयक श्रद्धेवर जर राज्य असल्या नियंत्रण करू लागले तर व्यक्तीच्या श्रद्धेपुढे राज्याचे प्रभुत्व निर्बल ठरते. सत्ता व सदसद्विवेकबुद्धि यांचे संघर्षात सत्ता हटते, नाहीतर सदसद्वुद्धि तरी खलास होते. मनुष्य स्वभावतःच संघप्रिय आहे. जमावाने रहावे असे त्यास वाटते. समाजात राहूनसुद्धा आपआपल्या प्रवृत्तिसुसार, मतानुसार तो गट करीत असतो, संघ करीत असतो. भजनी मेळ्यापासून भारतीय स्वरूपाच्या संघाचाही तो सभासद असतो. कुठे भजन करावे, कोणार्शी मिसळावे, कोणत्या 'ऋषी'त जावे, कोणत्या मजूरसंघात सभासद व्हावे, हे त्याचे पाहणे आहे. यांत कुणालाही कांही अधिकाराने सांगण्याचा हक्क नाही. व्यक्ति आपल्या प्रवृत्तीचे प्रतिबिंब या संघातून, या संस्थांतून पाहात असतो. त्याचे व्यक्तिगत जीवन त्याच्यांती नानाविध प्रवृत्तींना नांव देण्याला, आविष्कार करण्याला त्याला अपुरे वाटते म्हणून या व्यापक पण तितक्याच आपुलकीच्या जीवनांत तो रस घेतो, रंगतो. संघ ही त्याचे जीवनाची संपूर्ण आवृत्ति की, जिचा सक्षेपतः सारांश त्याचे व्यक्तिगत जीवनग्रंथात तो पाहात असतो. संघांनाही व संस्थांनाही एक प्रकारे व्यापक व्यक्तित्व असते, एक वैशिष्ट्य असते व त्याच्या आविष्कारांत, त्याच्या विकासांत व्यक्ति आपला अनुभव व आनंद वेचीत असते. आत्मगौरवाप्रमाणे या संस्थांच्या व संघांच्या गौरवांत त्याला गोडी वाटते, अभिमान वाटतो. हे त्याचे संघटित व्यापक जीवन व राज्य यांत विरोध उत्पन्न झाल्यास प्रसंगी तो राज्यास विरोध करण्यास प्रवृत्त होतो. व्यक्तिशः व संघशः अशा प्रवृत्तीची असलेमुळे राज्य हे तिला सर्व ठिकाणी सर्वतोपरी घासून जाईल ही भीति अत्यन्त आहे. राज्य हे व्यक्ति व राज्य, व्यक्तीचे संघ व राज्य, यांच्यातील संबंधांच्या मर्यादा ओळखून निरनिराळ्या क्षेत्रांत समन्वय घडवून आणून, एकरूपता भाव निर्माण करीत असते. राज्य, एकच वाद्य सर्वोर्नी वाजवावे असे न करतां निरनिराळ्या वाद्यांनीं स्वरसंमतेत घडवून आणते. लहान लहान वर्तुळे जुळवून सर्व वर्तुळे एका मोठ्या वर्तुळांत जुळविण्याचे कार्य राज्य करते.

जेथे राज्य एकजिनीसी, एकराशी एकी करते, तेथे व्यक्तित्व संघर्ष व राज्य हे अखेरीस व्यक्तीची उपेक्षा करून वागते. राज्य हे व्यक्तीपेक्षा अधिक, त्यापेक्षा कोणी श्रेष्ठ नाही, ते कोणासही कनिष्ठ नाही असे व्यक्तिभक्षक स्वरूप तत्त्वतः नव्हे तर व्यवहारांत तेथे येते. तेथे व्यक्तीची निष्ठा आदेशिली जाते. तिच्या गौरवाला, स्वानुभवाला आवाहन करून निष्ठेची प्राप्ति करण्याची गरज राज्यसत्तेला वाटत नाही. उघड उघड हे राज्य लोकसत्तात्मक नाही लोकसत्तात्मक राज्यांत राज्य हे व्यक्तीच्या अभिप्रायांचे, अनुभवांचे संकलन करून आपला अधिकार, आपली सत्ता निर्माण

करित असते, म्हणून लोकांची मनापासूनची निष्ठा तेथील राज्यव्यवस्थेला हवी असते; व त्या दृष्टीने ती जास्तीत जास्त कशी मिळेल हा तिजपुढें महत्त्वाचा प्रश्न असतो. केवळ व्यक्तींचे हितसंबंध जुळविण्यानें, एकता निर्माण करण्यानें, सर्वाधिकार, अमर्याद व अनियंत्रित अधिकार, वस्तुतः राज्याला प्राप्त व्हावेत, हें म्हणणें चूक आहे. समाजांत राज्याशिवाय दुसरें कुठे तरी निष्ठास्थान असूं देणें म्हणजे धोक्याचे आहे, अगर राज्याचे प्रभुत्वाला कमीपणा आणणारे आहे, ही विचारसरणी बरोबर नाही. या विचारसरणीचा स्वीकार केल्या तर राज्यांत एकही संस्था अगर संघ राहूं शकत नाही, भिन्न धर्मांचें लोक राहूं शकत नाहीत, विविधताही राहणार नाही, स्वातंत्र्यही कमी होईल. जे स्वतःचें बुद्धीला कर्तव्य म्हणून वाटतें, ते बजावितांना परंपरा, लोकमत, अगर सत्ता ढवळाढवळ करणार नाही, ही ग्वाही, हे संरक्षण प्रत्येक नागरिकांस असले पाहिजे; हे स्वातंत्र्य जर नसेल तर तेथें लोकशाही राहणार नाही. व्यक्तिची सदसद्विवेकबुद्धि ही विचारांनीं घेतलेल्या निर्णयाला अखेरची मान्यता देणारी शक्ति आहे व हीच लोकशाहीची खरी संरक्षक देवता आहे, तिचे प्रभावी कवच आहे. म्हणून राज्य हे सर्वस्व, सार नाही. व्यक्ति ही राज्यांत असूनही तिचें श्रेष्ठत्व कमी होत नाही. व तिचें श्रेष्ठत्व राखिल्यानें राज्याला गौणत्व येतें असेंही नाही. व्यक्तीचे व्यापक व्यक्तिमत्त्वाला वाव देणाऱ्या संस्था राज्यांत राहिल्यानेंही राज्याचें श्रेष्ठत्व कमी होत नाही अगर त्यामुळे राज्यांत अनर्थ अगर अव्यवस्था निर्माण होईल असें मानणेंही चुकीचें आहे. सुव्यवस्था म्हणजे समाजांतील हितसंबंधांची जुळणी, त्यांत साधला जाणारा तोल व त्या दृष्टीनें सत्तेचें संघटन होत असतें. सुव्यवस्था म्हणजे न्याय्य व्यवस्था मानणें चुकीचें आहे. विद्यमान अन्यायाविरुद्ध व्यक्तीला व्यक्तिशः, संघशः दाद मागण्याचा हक्क असला पाहिजे. सुव्यवस्थेचें नांवांखालीं तो नाकारणें म्हणजे राज्य जें करील तें नुसतें कायदेशीर नव्हे तर न्याय्य व योग्यपण आहे, असें प्रतिपादन करण्यासारखें आहे. समाजांत शांतता हवी असेल तर सुव्यवस्था पाहिजे. सुव्यवस्थेसाठीं कायदे पाहिजेत. राज्य हितसंबंधांची जुळणी करून सुव्यवस्था निर्माण करतें म्हणून त्याचे सर्व कायदे, सर्व हुकूम, व्यक्तीनें विनशर्त मानले पाहिजेत; त्याविरुद्ध आपली सदसद्विवेकबुद्धि अगर अन्य कांहीं उभे करतां कामा नये असें म्हणणें म्हणजे राज्याचा अधिकार कायदेशीर आहे येवढेंच नव्हे तर तो निरपवाद व निरपेक्ष रीतीनें नैतिक व न्याय्य आहे असें गृहीत धरणें आहे.

वरील विचारसरणी चुकीची व घातुकही आहे. राज्याचें संघटन हे निहेंतुक

नाहीं. तथापि हेतु कांहींही असला तरी तें प्रत्यक्ष काय कार्य करतें त्याचा अनुभव नागरिकांना प्रत्यक्ष कसा येतो हा महत्त्वाचा प्रश्न आहे आणि व्यवहारांत राज्य कसें अनुभविलें जातें याचा विचार करावयाचा म्हणजे वस्तुतः राज्यसत्तेच्या, सरकारच्या कार्याचाच विचार करावा लागतो. राज्याचा हेतु राज्यसत्तेमार्फत कारभारानें व कायद्यानें नागरिकांना अनुभवावा लागतो. जें प्रत्यक्ष अंमलांत येतें, अनुभवास येतें तें राज्यसत्तेचे हुक्म, तिच्या अधिकाऱ्यांचे निर्णय, म्हणून राज्यसत्तेचा अधिकार व त्याचें स्वरूप काय आहे व असावें हा प्रश्न महत्त्वाचा ठरतो. या अधिकारांवर कुणाचा प्रभाव पडतो हें समाजांतील संपत्तिविषयक व्यवस्थेवर कसें अवलंबून असतें, याचे विस्तारशः विवेचन मागे येऊन गेलें आहे. अधिकार कसा निर्माण व्हावा म्हणजे त्याचा दुरुपयोग होणार नाही व समाजांत विषमता राहणार नाही याचेंही विवेचन येऊन गेलें आहे. तें लक्षांत घेतां ज्या प्रमाणांत सत्तेचा अगर अधिकाराचा उपयोग वस्तुतः नैतिकदृष्ट्या योग्य आहे तेवढ्याच प्रमाणांत तो उपयोग विधियुक्त आहे, म्हणजे तेवढ्या प्रमाणांत कायदा व नीति यांचा मेळ त्या विशिष्ट कार्यांत आहे असें म्हणतां येईल. आणि एवंगुणविशिष्ट कुत्याला अगर कार्याला व्यक्तीची जास्तीत जास्त निष्ठा प्राप्त करून घ्यावयाची असेल तर तें व्यक्तीच्या अनुभवांस व अभिप्रायांस शक्य तितकें जास्त जुळेल असें असलें पाहिजे. डोळस निष्ठा हीच खरी निष्ठा आहे. समाजांत सुव्यवस्था हवी, सामाजिक शांततेसाठीं कायदा हवा, कायद्याशिवाय हें शक्य नाही हें सर्व खरें. तथापि, व्यक्तीच्या अनुभवाला या सुव्यवस्थेचा व शांततेचा काय अर्थ येतो हें पाहूनच त्याची थोरवी, त्याचें श्रेष्ठत्व मानण्यास व्यक्ति तयार होईल. सुव्यवस्था म्हणजे अहोरात्र कष्ट व पुरेसें न मिळणें व शांतता म्हणजे दुःखसुद्धां बोलून दाखवून अधिकाऱ्यांचे कानांपर्यंत नेण्याची बंदी असा जर अनुभव येत असेल तर केवळ राज्यामार्फत हें होत आहे म्हणून योग्य अगर त्यांतले त्यांत योग्य असें व्यक्तीस मानण्यास सांगणें, हें त्याच्या बुद्धीची विटंबना करणें होय. राज्याची योग्यता पटली पाहिजे, ती गृहीत धरून भागणार नाही. सत्याचा पुरावा अनुभव आहे अधिकार नव्हे. म्हणून कायदा ज्या प्रमाणांत समाजाच्या परिस्थितीचा निदर्शक असेल, ज्या प्रमाणांत तो योग्य असेल असें अनुभवास आढळून येईल, त्या प्रमाणांत लोकांना तो खरोखर कायदेशीर वाटेल. कायदा म्हणजे कांहीं तरी निरपेक्ष तत्त्वांवर आधारलेला व राज्याचे प्रभुत्वानें प्रभावी झालेला सिद्धांत नव्हे. राज्याचा तो हुक्म आहे हें खरें, पण हें त्याचें रूप आहे, त्याचें कार्य व्यक्तींना त्यांचें आयुष्यांत राज्याचें हंतूला अनुसरून विकासासाठीं अवश्य ती परिस्थिति निर्माण करून देणें

हैं आहे. कायदा हैं व्यक्तीला समाजाविरुद्ध तक्रार करण्याचें एक साधन न राहातां, त्याच्या उन्नतीच्या मार्गातील एक संरक्षक व संचालक वाटला पाहिजे, म्हणून समाजाच्या परिस्थितीचा, अनुभवाचा, जास्तीत जास्त समावेश कायद्यांत होणें इष्ट आणि अवश्य आहे. मनुष्यांना जे हक्क असणें अवश्य आहेत व जे त्यांनीं योग्य म्हणून मानले आहेत त्यांचा समावेश जर विद्यमान सुव्यवस्थेंत झालेला नसेल तर ती सुव्यवस्था त्यांचेसाठी अनर्थकारक, अन्यायकारकच ते मानतील. आणि त्या परिस्थितीत विद्यमान व्यवस्था कायम करणाऱ्या, तिला संरक्षणाऱ्या, कायद्याविरुद्ध वागणें, त्यांचा प्रतिकार करणें हे त्यांचे कर्तव्य आहे असें ते मानणें साहजिक आहे व तसा त्यांना अधिकार आहे. कायदा सत्तेनें जरी केला असला तरी वस्तुतः तो नागरिकांचे जीवनांतून, अनुभवांतूनच निर्माण होत असतो व ज्या प्रमाणांत नागरिकांना तो अनुभवाला पटेल, जुळेल त्या प्रमाणांत त्याचा वास्तविक अधिकार आहे. त्यांच्या अनुभवांशीं विसंगत, त्यांच्या अभिप्रायांस न जुळणारा कायदा हा ते भीतीनें, सक्तीमुळे अगर नाइलाजानें मानतील. तावडतोच विरोधही करणार नाहीत. तथापि राज्यसत्तेनें तो कायदा केला म्हणून त्याला ते कायदेशीर समजणार नाहीत व त्यांची निष्ठा मनापासूनची नसल्यानें प्रभावी असणार नाही. प्रेमाशिवाय ससार व निष्ठेशिवाय राज्यकारभार हे दोन्ही सारखेंच व्यर्थ आहे आणि आधुनिक विचारप्रवाहाप्रमाणें ही स्थिति बदलून टाकण्याचा प्रत्येकास हक्क आहे.

अनुभवांवर आधारलेला अधिकार तेवढाच कायदेशीर व योग्य, असे मानलें म्हणजे एक प्रकारें अराजक वातावरणाला उत्तेजन देण्यासारखें आहे असा आक्षेप येईल. जे पटत नसेल तें बोलून दाखविण्यास बंदी करणें, संप्रसक्तच नाहीसें करणें, अन्य न्यायिकत्वांतचें नाहीशीं करणें, तात्पर्ये राज्यसत्तेला होणारा प्रत्येक विरोध दाबून टाकण्यानें अराजकत्व ठळकें अस्य अनुभव नाही. थोडे लांजते, पण जेव्हां बरसते तेव्हां झडीवर झडी येत जातात असा अनुभव आहे. मनुष्य हा कांहीं जन्मावर नाही कीं कुणीही कसाही हांकून न्यावा. त्याला मन आहे, विचार आहेत. तो एक नैतिक शक्ति आहे. आपल्या नैतिक कृत्यांनीं व प्रयत्नांनीं तो राज्याला स्वैर्य व प्रतिष्ठा देत असतो. त्याची ज्ञानसंपदा वाढवून, त्याची सदसद्बुद्धिकबुद्धि ज्ञानयुक्त करून त्याची निष्ठा राज्यकार्यांत मिळविणें लोकशाहीत अत्यंत अवश्य आहे. हुकुमशाहीत हुकुमशाहीची इच्छा म्हणजे कायदा. तेथें ज्ञान व अनुभव यांना महत्त्व नाही. जेथें कांहीं विशिष्ट वर्गाचें प्राबल्य राज्यसत्तेत आहे, तेथेंही परिणामाकडे दुर्लक्ष करून कांहीं काळ कारभार चालेल. पण लोकशाहीत प्रत्येक न्यायिकाचें अभिप्रायाला व

अनुभवाला योग्य मान मिळूनच निर्णय घेतले गेले पाहिजेत. नागरिकांचे सहकार्य व श्रद्धा मिळविणे हे तथे आय कर्तव्य ठरते. कायदा म्हणजे राज्ययंत्रांतील, राज्यसंघटनेतील 'वनेला माल' नव्हे की, ज्याची प्रत व किंमत लिहिली असेल ती नागरिकांनी बिनतक्रार कायम भावाने द्यावी. नागरिक आपल्या मान्यतेने त्यांची किंमत ठरवीत असतात. मानला तर अधिकार, नाहीतर निराधार आहे, हे मौलिक सत्य आहे. घरांत येणारा मानला तर अतिथि ठरतो नाहीतर आक्रमकच. नागरिकांची मान्यता हीच एक अखेरची कसोटी युक्तायुक्तेची व खऱ्या अर्थाने कायदेशीरपणाची आहे. ही कसोटी वापरण्याचा नागरिकांचा हक्क हा निर्विवाद आहे. अन्याय का अव्यवस्था असा प्रश्न उपस्थित झाला असता अनेक प्रसंगी अव्यवस्थेला मनुष्यांनी स्वीकारले आहे. कारण तोच मार्ग त्यांना श्रेयस्कर वाटला. स्वातंत्र्य नष्ट करणारे कायदे याच भूमिकेवरून जगभर विरोधिले जातात. जिवंत राहावे हाच हेतु धरून त्यासाठी वांटल ती किंमत स्वातंत्र्याची सुद्धा देणार काही निघतील. पण काही या परिस्थितीत आत्मयज्ञ हाच एक श्रेष्ठ मार्ग मानतील. जिवंत राहाणे म्हणजे ध्येयानुसार जिवंत राहाणे हाच खरा अर्थ आहे. म्हणून राज्याचे कार्य व पद्धत ते ध्येय साधण्याला अनुकूल नसेल तर त्याला विरोध करणे हा जीवनाचा सन्मान करणे आहे. असह्य परिस्थिती झाली म्हणजेच अराजक जन्मते. कोणाला धर्माचे दृष्टीने असह्य वांटेल, कोणाला आर्थिक विषमतेमुळे असह्य वांटेल, कोणाला दुसऱ्या काठल्या कारणासाठी राज्यकारभार असह्य वाटेल. त्यांच्या त्यांच्या दृष्टीने आहे यांपक्षां अराजक श्रेयस्कर वांटेल हेही तितकेच खरे. नाराज पण निस्तब्ध राहाण्याने सत्ता प्रबल होत नसते अधिकाराची धार अधिक तीव्र होते. उलट प्रतिकार करण्याने सत्तेला आपल्या मर्यादा कळतात. मान्यतेने अधिकार अधिकृत होतो, कायद्याला कायदेशीरपणा येतो म्हणून जे अमान्य ते अनधिकृत, असनदशीर असे म्हणणे चूक नाही. अमान्य असलेल्या अधिकारांविरुद्ध, सत्तेविरुद्ध प्रतिकार करण्याचा हक्क कुठलीही घटना काढून घेऊ शकत नाही. प्रत्येक नगरिकाला जन्माने तो प्राप्त झाला आहे. अराजकाचे भीतीने तो नष्ट करिता येत नाही व होतही नाही. हा राखीव हक्क त्याचे स्वातंत्र्य रक्षितो एवढेच नव्हे तर त्याचा मान व प्रतिष्ठाही राखतो.

कायदा बरील दृष्टीने विचार करता मान्यतेने यथार्थ होतो हे ठरवूनंतर त्याच्या जास्तीत जास्त मान्यता मिळवावी हे राज्यसत्तेचे ध्येय असले पाहिजे. व्यक्तीचे अनुभव नानाविध व विचरितले म्हणून मान्यतेचे दृष्टीकोनही निरनिराळे असणे सहजिक आहे. मनुष्यांच्या गरजाही अक्षरशः स्वरूपा नसतात. म्हणून, एकाच मान्य

केलें म्हणजे सर्वमान्य झालें असें होणार नाहीं. प्रत्येक व्यक्ति आपल्या खास अनुभवांस अनुसरून राज्यकारभाराकडे, त्याच्या निर्णयाकडे पाहणार. जास्तीत जास्त लोकांच्या मतानें व अनुभवांनं ग्रथित झालेले निर्णय जरी जारी झाले तरी ते सर्वमान्य आहेत असा दावा करतां येणार नाहीं. निर्णयाबद्दलची मान्यता व्यक्तिगत आहे, ती व्यक्तीची मानसिक स्थिति आहे. बहुमताचा तेथें प्रश्न नाहीं. कायद्याबद्दल, कारभाराबद्दल आदर हाही त्याच स्वरूपाचा आहे. आज्ञेनें कुणी प्रेम करीत नाहीं, तिनें आदरही उत्पन्न होत नाहीं. लोकशाहीत जास्तीत जास्त प्रमाणावर निर्णय लोकमतावर आधारल्यानें ते सर्वमान्य होण्याला अत्यंत अनुकूल वातावरण उत्पन्न होतें. तथापि सदरहू निर्णय प्रत्यक्ष अनुभवांत ज्या व्यक्तीला जसे वाटतील, तेंच स्वरूप त्या व्यक्तीचे दृष्टीनें महत्त्वाचे आहे. तिच्या अनुभवाला जुळेल तर त्यांना प्रामाण्य आहे, नाहीं तर त्या व्यक्तीपुरते त्यांना प्रामाण्य नाहीं हें उघड आहे. राज्याचें निर्णय मानावेत, आज्ञाधारकत्व असावें हें महत्त्वाचें खरें, पण एकांनें मनाप्रमाणें सांगवें व दुसऱ्यानें मुकाट्यानें तें मानवें यांत आज्ञाधारकत्व नाहीं, मनुष्यत्वाचा अपमान आहे. नागरिकांची निष्ठा प्रभावी असावी, विधायक असावी या दृष्टीनें राज्यकारभारांतील निर्णयांत तो सहभागी असला पाहिजे. जी परिस्थिति, ज्या घटना निर्णयानें होणार असतील, त्यांत त्याला जबाबदारीचें स्थान आहे असें वाटलें पाहिजे, तें घडवून आणण्यांत आपला हात आहे असें समजलें पाहिजे. राज्याच्या कार्यांत आपलही गौरव आहे, आपलें व्यक्तिमत्त्व तेथें उमटलें आहे असा विश्वास असला म्हणजेच तेथें खरी निष्ठा निर्माण होते, आपण घेतलेले निर्णयच आपण मानीत आहोंत असा भाव उत्पन्न होतो. आज्ञाकरणारे व आज्ञा मानणारे हें द्वंद्व तेथें नाहीसें होऊन, व्यक्ति व राज्य यांतील मौलिक एकता प्रस्थापित होतें. सर्वांच्या अभिप्रायांतून निर्माण झालेला कायदा खऱ्या अर्थानें कायदेशीर; कारण कुणाच्या अनुभवाशीं तो विसंगत अगर विग्रही नसतो. हें घडवून येण्यासाठीं निर्णय घेतांना, कायदे तयार करतांना लोकांना सहभागी केलें पाहिजे, त्यांना निश्चित स्थान या कार्यांत दिले पाहिजे. राज्यकारभार प्रत्यक्ष जे चालवितात, ते आपल्या हिताच्या दृष्टीनें, आपल्या अनुभवाला जुळेल असेंच वागणार. त्यांचे दृष्टीनें होणारे कायदे व होणारा कारभार हें योग्य असलें, कायदेशीर असलें तरी इतरांचे दृष्टीनें तसें असणार नाहीत. इतरांचा अनुभव तेथें नसल्यानें, इतरांना मान्यता देणें अगर त्यांच्याकडून ती अपेक्षिणें चूक आहे. एकदां अधिकार मान्यतेनें मिळाला म्हणून तो कायम आहे अगर त्याचे आधारावर कायम मान्यतेचा दावा सांगणेंही चूक आहे. प्रत्येक कृत्याला

सर्वसामान्यपणें मान्यता मिळाली पाहिजे. कारण तसें न झालें तर अनुभव व होणारे निर्णय, यांत सुसंगति राहाणार नाही. अधिकार हा जनतेच्या समन्वित अनुभवांतून निर्माण होतो हा सिद्धांत लक्षांत घेतां, जनमत सारखें अंदाजिलें पाहिजे, लक्षांत घेतलें पाहिजे हें क्रमप्राप्त प्राप्त होतें. अधिकाराचें अधिष्ठान याच मार्गानें गेल्यानें जनमनांत कायम राहातें. कायद्याचें फळ विधिमंडळाचें फांदीला लागलें तरी त्याचा जीवनरस जनमनाच्या हजारों सुख्यांतूनच वर गेला पाहिजे.

जनता व राज्यकार्य यांच्या विरोधाचें परिणाम प्रसिद्ध आहेत. जे निर्णय जनतेच्यावर लादले जातात त्यांपासून जनतेला सुख तर होत नाही पण राज्याचें स्थैर्यही संशयास्पद होत असते. दारूचें कोठार कोणते वेळीं भडकेल याचा नेम नसतो, आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांतही हाच अनुभव येतो. व्हर्सायचा तह लादल्याचा परिणाम म्हणजे दुसरे चालू महायुद्ध होय. पराभूत जर्मनी व विजयी दोस्त राष्ट्रे दोघांनाही शांतता हवी होती. दोघांच्याही विचारानें योग्य निर्णय होऊन, योग्य तह होऊन शांतता प्रस्थापित झाली असती. पण प्रत्यक्ष जो तह झाला त्यांत उघटें झालें. जर्मन जनतेला त्यासंबंधी काय वाटतें हें सांगण्याचीसुद्धां बंदी करण्यांत आली होती. तह अमान्य केल्यानें उत्पन्न होणाऱ्या संकटाला मिळून जर्मन राष्ट्रांनें तो स्वीकारला आणि या परिस्थितींत त्यांतील शर्तीप्रमाणें वागावें, हे नैतिक कर्तव्य आहे असें कोणाही जर्मनाला वाटेनासें झालें. त्याचा जो अनुभव आला त्यानें प्रत्येक जर्मन तो मोडण्याची संधि शोषण्यास व प्रयत्न करण्यास प्रवृत्त झाला. ज्यांनीं तह लादला त्यांना सत्ता हवी होती, शांतता नको होती. कारण त्यांतून शांतता निघणार नाही हें त्यांना पूर्ण माहीत होतें. म्हणूनच वारंवार तहाचे पावित्र्याबद्दल आव आणून बोललें जात होतें. झालेल्या व्यवस्थेंत एकतर्फी विचार केला होता. ज्यांचे त्यांत ऐकलें गेलें नाही, ज्यांचा त्या निर्णयांत कांहींही भाग नव्हता, त्यांवर तो बंधनकारक राहाणार नाही हें स्पष्ट होतें. मनुष्यस्वभावाविरुद्ध रचना करून तिजविरुद्ध वर्तन करणारांस दोष देणें हें चूक आहे. सक्तीनें सैन्यांत भरती करून सैनिक हत्यार टाकून देतो म्हणून त्यास दोष देणें इष्ट नाही. सैन्यांत जाण्यांत त्याचें हित आहे, त्याचें कर्तव्य आहे हें त्याला पटले पाहिजे, म्हणजे तो हत्यार चालवील. सक्तीनें लादलें निर्णय तात्पुरते यशस्वी ठरले तरी अखेरीस घातक ठरतात. सहकार्यानें, सहविचारानें केलेलें कार्य अल्प असलें तरी सर्व मान्य असतें व म्हणून त्यांत स्थैर्यही असतें.

राजकारण व आंतरराष्ट्रीय राजकारण यांत होणारे निर्णय सहकार्यानें व सहविचारानें न झाले तर काय होतें याचें दृश्य प्रत्येक राष्ट्रांत व आंतरराष्ट्रीय कारभारांत

सर्वत्र दिसून येत आहे. जेथे जेथे व्यवस्था हवी आहे तेथे तेथे ती सहकार्याने व संमतीने प्रस्थापित न झाल्यास ती टिकणार नाही, मग त्या व्यवस्थेचे स्वरूप राजकीय असो, सामाजिक असो अगर आर्थिक असो. निव्वळ मताचा हक्क देऊन राजकारणांत पुरेशी संमति मिळत नाही तर राज्यकारभाराच्या अखंड कार्याशी सतत लोकमत संलग्न राहील अशी व्यवस्था करणे जसे जरूर आहे, तसेच औद्योगिक आर्थिक क्षेत्रांत निव्वळ योग्य वेतन देऊन सर्व कांहीं ठीक होईल असे नाही म्हणून तेथेही कामगार यांच्या संमतीस सतत सविचाराला स्थान असले पाहिजे. आजच्या स्थितीत मालक व मजूर यांचे संबंध एक नाहीत. उलट त्यांत कायम संघर्ष आहे. प्रत्येक पक्ष डावपेंचाचे दृष्टीने प्रत्येक घटनेकडे बघत असतो. होणारे निर्णय एकतर्फी होत असतात. माणशी वेतन जास्त दिले, पण माणशी उत्पादन वाढविण्यास हरकत नाही असे मानून मालक वागतो. पण थोड्या माणसांत अधिक उत्पादन होऊ लागले तर बेकारी होते याची दखल तो घेत नाही. माणशी अधिक उत्पादन वाढवावयाचे म्हणजे अनेक प्रश्न वास्तविक उत्पन्न होतात. वाढत्या उत्पादनामुळे मजुरांचेच शरीरांवर व मनांवर थकवा, ताण या दृष्टीने काय परिणाम होईल? सारखा रोजगार त्याला राहिल की, खूप काम थोडक्या कालांत झाल्याने कांहीं काळ घरी बसावे लागेल? वेतनाचे दर काय राहतील? एकंदर उत्पादन व एकंदर मजूर किती राहतील? हे सर्व प्रश्न उपस्थित होतात व हे सर्व एकट्या मालकाने सोडवावयाचे तर होणारे निर्णयास मजुरांची मान्यता मिळणार नाही हे उघड आहे. उत्पादनाचे व्यवस्थेत मजुरांना स्थान देऊन त्यांच्या सल्ल्याने व सहविचाराने निर्णय घेतले गेले म्हणजे त्याने सहसा अन्याय होणार नाही, व त्यामुळे अस्वस्थताही टाळेल. केवळ वेतनवारीने अगर थातुर-मातुर सुखसोयीचे ढोंग केल्याने जी आपुलकीची भावना, जी जबाबदारी काम करतांना उत्पन्न व्हावयास पाहिजे ती कधीही होणार नाही. उत्पादन हे मालकाइतकंच मजुरांचे आहे असे जेव्हां त्याला वाटेल तेव्हांच त्याच्या प्रवृत्ति विधायक होतील, त्याच्या कामांत तो रमेल. मालक चांगला असूनसुद्धा चालणार नाही तर मजूर व मालक हे दोघेही भागीदार आहेत असा भाव जेव्हां मजुरांच्या मनांत उत्पन्न होईल व प्रत्यक्ष व्यवस्थेत मजुराला त्याचा अनुभव येईल तेव्हाच मजुरांस कामांत आपुलकी वाटेल. कारण होणारे निर्णयांत त्याचा अनुभव, त्याचा आभेप्राय जमेल धरलेला असेल. मालक व मजूर हे द्वंद्व मुळांत व प्रत्यक्ष व्यवस्थेत दिसत असतां संघर्ष हा सारखा चालू राहणें अटळ आहे.

अजूनच्या जगांत या संघर्षाकडे ज्या दृष्टीने पाहिल्यास पाहिजे त्या दृष्टीने पाहिले

जात नाही. हा प्रश्न केवळ विशिष्ट मालक व विशिष्ट मजूर यांच्यातील नाही. समाज रचनेचे दृष्टीने तो मौलिक प्रश्न आहे. ज्या उत्पादनाचा संबंध दरोजाच्या सुखसोयीशी येत नाही, त्यांत संप झाले अगर संघर्ष वाढला तर जनता उदासीन असते. क्लपड-गिरण्यांत संप झाला, भांडे-कामगारांच्यात संप झाला, अरकसांचा संप झाला तर फारसे कोणी लक्ष देत नाही. पण रेल्वे-कामगारांचा संप झाला, टांगेवाले, बसवाले यांचा संप झाला, भंगी व झाडूवाले यांचा संप झाला तर ताबडतोब समाज गडबड करू लागतो. कारण समाजाची नित्याची कामे त्यामुळे अडून पडतात. सरकाराकडे संप मिटविण्याबाबत विनंती करण्यांत येतात व सरकार मध्ये पडते, हस्तक्षेप करते. काही ठिकाणी सार्वजनिक उपयोगाच्या उद्योगधंद्यांत (Public Utility Services) संप करणे बेकायदेशीर आहे, काही ठिकाणी योग्य सूचना दिल्याशिवाय संप करणे बेकायदेशीर आहे हेही याच प्रवृत्तीचे द्योतक आहे. समाजाच्या सोयीचे दृष्टीने हस्तक्षेप करणे जर योग्य व न्याय्य, तर ज्या धंद्यांत समाजाची सोय संप केल्याने लागलीच नाहीशी होत नाही त्या धंद्यांतही सरकारने संप झाल्यास कां हस्तक्षेप करू नये ? तेथेही संपामुळे लाखों कामगारांची गैरसोयच होते. कोणी विनाकारण संप करून उपासमार ओढवून घेत नाही. लाखों कामगारांची सोय न पाहता सरकार संप चालू देते व मध्ये पडलेच तर शांततेचे संरक्षण करण्याचे बहाण्याने मालकांचीच बाजू घेत. म्हणजे जेथे सरकार मालक आहे तेथे म्हणजे पोलीस, सैन्य, पोस्ट वगैरे खात्यांत संप बेकायदेशीर मुळातच ठरतात व जेथे सरकार मालक नाही तेथे सरकार संप-फोडें अगर संपमोडें होत. सरकारी खात्यांत काम करतात म्हणून त्यांच्यावर निर्णय लादण्यांत यावे, अगर सार्वजनिक उपयोगाचे उद्योग-धंद्यांत काम करणारा म्हणून त्यांच्यावर निर्णय लादण्यांत यावे, त्यांच्या सहकार्याला स्थान नसवे हे चूक आहे. रेल्वे-कामगार यांना काही मत नाही, काही विचार नाहीत असे थोडेच आहे ? कोण मालक आहे यावर अधिकाराचा प्रश्न अवलंबून नाही, तर त्या अधिकाराचा परिणाम ज्या क्षेत्रांत होणार आहे त्यांत काम करणाऱ्यांच्या अनुभवांवर तो अवलंबून आहे. उत्पादनाचे स्वरूपावरही तो अवलंबून नाही तर त्या उत्पादनाचे कामी खपणाऱ्या हजारां मजुरांच्या अनुभवांवर तो अवलंबून आहे. संप बेकायदेशीर ठरविल्याने ते होत नाहीत असे नाही. ते घडून न यावे, संघर्ष टळावा यासाठी इलाज, त्यांना कायद्याने बंदी करणे, अगर लाठी चालवून मोडून काढणे हा नाही. प्रत्येक ठिकाणी होणारे निर्णयांत तेथील सर्व काम करणारांना स्थान देऊन त्यांच्या सहविचारांवर व्यवस्था आणणे हाच खरा उपाय आहे. कारण यायोगे निर्माण

होणारा अधिकार मान्यता पावतो, त्याचे आदेश निष्ठेने पाहिले जातात. प्रत्येक संपाचे वेळीं अगर तंटा उपस्थित झाला म्हणजे, मग तडजोड करणे, लवाद मंडळें नेमणे समजूतसमित्या नेमणे हें धोरण चुकीचें आहे. मुळांतच व्यवस्था अशी असली पाहिजे कीं, उद्योगधंद्यांतील प्रत्येक निर्णय सहकार्याने व सहविचारानें घेतला जाईल. यासाठीं जरूर त्या कायदेशीर संस्था अगर व्यवस्था निर्माण झाल्या पाहिजेत. अशी व्यवस्था मुळांतच असली म्हणजे संप होण्यापर्यंत वेळच येणार नाही. कामगारांची विनंति मागणी होण्यापूर्वी विचारांत घेतली जाईल व मागणी अंतिमोत्तर अगर संपाची धमकी होण्यापूर्वी सहकार्याने व सहविचारानें कमीजास्त होऊन तडजोडीत गुंफली जाईल. आज द्वंद्वाची भावना आहे म्हणून संघर्ष स्वाभाविक आहे. हितैक्य झालें नाही तरी एकत्र येण्यानें सहकार्य वाढेल, सहविचारानें जुळवून घेण्याची प्रवृत्ति उत्पन्न होईल. मतभेदापेक्षां मतैक्याकडे प्रयत्न झुकतील व संप व संघर्ष कमी होईल, कालाचा व शक्तीचा नाश टळेल.

वरील व्यवस्था आदर्श आहे अगर त्यामुळे संप व संघर्ष कायम नाहीसे होतील असें मानण्याचें कारण नाही. जास्तीत जास्त या व्यवस्थेनें सामाजिक शांतता राहाण्यास मदत होईल. व्यक्ति व राज्य यांचा विचार करून भागणार नाही. कारण विद्यमान युगांत सर्वत्र व्यक्तींवरोबर व्यक्तींचे संघ अगर संस्था यांनाही महत्त्व आलें आहे. आणि विशेषतः औद्योगिक क्षेत्रांत तर त्यांचें महत्त्व विशेष आहे. संघ अगर संस्था हा त्यांतील व्यक्तींच्या हितसंबंधाचे संकलित स्वरूप आहे असें म्हटलें तरी चालेल, त्याचप्रमाणें व्यक्तींच्या प्रवृत्तींना वाव देणारें, पूर्णत्व देणारें एक क्षेत्र म्हणजे संघ अगर संस्था मानली तरी हरकत नाही. वास्तविक व्यक्ति आपल्या जीवनाला पूर्णत्व यावें म्हणूनच समूहाकडे वळत असते. एकटें राहून त्याला अपुरेपणा वाटतो, आयुष्यांत उणेपणा वाटतो म्हणून तो 'क्लत्रांत' जाईल, 'मंडळांत' नांव घालील, एखाद्या 'पक्षा'चा सभासद होईल, एखाद्या 'संघा'त दाखल होईल. तेथें तो आपल्या प्रवृत्तींना, हितसंबंधांना अधिक व्यापक व अधिक संघटित करित असतो. अभिनय प्रवृत्तीचें दृष्टीनें एखाद्या 'नाट्यनिकेतनांत' जाईल, बौद्धिक भूक भागविण्यासाठीं 'चर्चा' मंडळांत जाईल. बालचर मंडळापासून विश्राममंडळापर्यंत आयुष्याच्या प्रत्येक पायरीवर ही प्रवृत्ति आढळून येते. अन्नपूर्णा मंडळापासून आंतर-राष्ट्रीय मंजूरसंबंधांपर्यंत या प्रवृत्तीची धांव दिसून येते. किंबहुना आधुनिक जगांत मनुष्य घरापेक्षां घराबाहेर अधिक असतो असें म्हटलें तरी अतिशयोक्ति खास नाही. धंद्यानिमित्तानें, हौसेसाठीं, हितसंबंधाचें संरक्षणार्थ हल्लींच्या नागरिकांचे आयुष्याचा

मोठा भाग घराबाहेर खर्च होतो व त्या ठिकाणी त्याची सामाजिक प्रवृत्ति समूहा-बद्दलची ओढ, संगतिप्रियताच दिसून येते. ही सर्व मंडळे, सर्व संघ, व संस्था त्यांचे-साठी निव्वळ कल्पनास्वरूपाच्या नसतात. जितका समाज अगर राज्य सत्य, तित-केच या संस्था हे समूह सत्य वस्तु असतात. त्यांचे म्हणून कांहीं हितसंबंध अस-तात, त्यांचे असे कांहीं कार्य असते. त्यांची निर्मिती राज्यापासून नाही हे खरे पण राज्याचे कायद्याबाहेर ते आहेत असे मात्र नाही. सामाजिक, राजकीय व आर्थिक परिस्थितीमुळे त्यांची वाढ होते व त्या परिस्थितीला अनुसरून त्यांचे कार्य होत असते. कांहीं हेतु धरून कांहीं हितसंबंधांचे ऐक्य आहे म्हणून माणसे संघांत येतात, संस्थांत येतात. हेतूने अगर हितैक्याने एकत्र येणाऱ्यांत एक विशिष्ट संबंध उत्पन्न होतो. संघांत येण्याने तद्विषयक वर्तणुकीत अगर वर्तनांत जुळणी होते, एकजिनसीपणा येतो. मजूरसंघाचे सभासद संघाच्या आदेशाप्रमाणे एकजूट करून मागणी करतात. पृथक् पृथक् पगारवाढ कोणी मागत नाही. व्यक्ति अशी एक तसा संघ हा एक व त्यामुळे त्यांतही व्यक्तिमत्व उत्पन्न होते. लोक एकत्र येतात, एका संघामार्फत बोल-तात. त्यांच्या हितसंबंधांचे संघटन होते. ह्या सगळ्या क्रिया, हे सर्व संबंध केवळ कल्पना आहेत असे मानून चालणार नाही. हे सर्व सत्य आहेत म्हणून संघ अगर संस्था सत्य वस्तू आहेत. आपापल्या सभासदांना जे वैयक्तिक आयुष्यांत भेटले नसते ते समाधान या संस्थामुळे अनेक तऱ्हांनी त्यांना प्राप्त होत असते. संस्था सभासदांच्या आयुष्यांतूनच, त्यांच्या वर्तनांतूनच जिवंत राहत असतात हे खरे, सभासदाव्यतिरिक्त त्यांचे जीवन नाही हे खरे, पण त्यामुळे त्यांना सत्य स्वरूप नाही असे नाही. सभास-दांच्या घेयावर, त्यांच्या प्रयत्नांवर, त्यांच्या विचारांवर, त्यांच्या आभारांवर त्यांच्या अनु-भवानुसार संस्था परिणाम करीत असतात. संस्थेचे स्वरूप सभासद आपापल्या अनु-भवांनी रंगवीत असतात व संस्थेचे स्वरूप त्यांच्या आयुष्यास रंगवीत असते. सभासदांचे विचार व अनुभव नाना तऱ्हांचे असतात, त्यांतून जुळवाजुळव व समन्वय करून एक प्रणाम एक परंपरा तद्विषयक क्षेत्रांत संस्था निर्माण करीत असते. व्यक्तींच्या जीवनांत संस्थांचे स्थान किती असते हे जर त्या एकदम नष्ट झाल्या अगर बेकायदेशीर ठरून बंद झाल्या तर, ताबडतोब त्या व्यक्तींचे अनुभवाला येते. त्यांना चुकल्याचुकल्यासारखे वाटते. आपण व जग, आपण व व्यापक आयुष्य यांतील जोडणारा दुवाच तुटला असे वाटते. मजूरसंघ बंद झाला आतां कशी पगार वाढ मागावी, राजकीय संस्था बंद झाली, आतां दाद कोणामार्फत मागावी, भांडणामुळे 'चर्चा मंडळ' बंद झाले आतां संध्या-काळ कोठे घालवावी असे उणेपणाचे भाव त्यांचे मनांत येतात. संस्था म्हणजे त्याचे

वाटलेलें व्यक्तित्व असतें. त्याचें व्यापक विचार करणारें मन म्हणजे संस्था, कार्या-
साठी अधिक हात म्हणजे संस्था, गतीसाठी अधिक चैतन्य म्हणजे संस्था. तिच्या-
शिकाय त्याला भकास व निराश वाटणें अगदी साहजिक आहे.

व्यक्ति ही सर्व सामाजिक व्यवस्थेचा मध्य आहे. तो राजकीय पक्षाचा समा-
सद असतो, तोच मजूरसंघांत अगर मालकसंघांत असतो, सहकारी मंडळांत
असतो, नाट्यसंस्थेंत असतो, इतिहास मंडळांत असतो. तात्पर्य, अनेक संस्थांत
अनेक संघांत राहूनही त्याची निष्ठा संपते असें मात्र नाही. व्यक्तीचे आयुष्याचा
अंतरंग, त्याच्या मनांतील गूढ प्रवृत्ति या अमाप आहेत. स्फूर्त प्रेरणेप्रमाणें आलेल्या
अनुभवांचे हांकेनें तो बाहेरच्या क्षेत्रांत साद मिळेल म्हणून नवीं नवीं क्षेत्रें शोधित
असतो व नवेनवे संबंध उत्पन्न करित असतो. त्याचे मित्र, त्याचे विचार, त्याची
संस्कृति, आयुष्यांती उ संधि व प्रगतीही त्यानें निर्माण केलेल्या संबंधाच्या धोरणांनें
निश्चित होत जातात. हरिजनांत काम सुरू केल्यानें जन्मजात वातावरणास मुकावें
लागतें, 'भ्रष्ट' म्हणून म्हणवून घ्यावें लागतें. कामगारांत न्यायाची हांक ऐकून काम
सुरू केलें म्हणजे शिष्टांचें वैर पत्करावें लागतें. स्वातंत्र्याचे प्रेरणेला प्रामाणिक राहून
काम सुरू केलें म्हणजे हारांबरोबर तुरुंगवास, प्रसंगी प्राणत्याग पत्करावा लागतो.
तथापि जे संबंध व्यक्ति निर्माण करित असते त्यांच्या साहाय्यानें तो ध्येयाकडे पाऊल
टाकीत असतो हेही निश्चित आहे. हे संबंध व या संस्था त्याचें कार्य सुकर करित
असतात. त्याला कर्तव्यक्षेत्र उत्पन्न करित असतात. त्याच्या भावनांना, त्याच्या कर्तु-
त्वाला तें संधि मिळत असते. एकत्र्यानें जें करणें अवघड व अशक्य तें संस्थांमुळे
व संघांमुळे सोपें व हलकें होतें. ज्या प्रमाणांत समाजोपयोगी कार्याला अवश्य
लगणारा उद्योग या संस्थांतून निर्माण होईल, त्या प्रमाणांत त्याला एक प्रकारें
समाधान वाटतें व त्याबरोबर एक प्रकारची त्याचे ठिकाणीं विजिगीषा उत्पन्न
होते. संस्थांचें साहाय्यानें व सहकार्यांचे बलावर प्रतिष्ठा हस्तगत करून तो परि-
स्थितीवर आपली मांड बसवितो व सिद्धीचा टप्पा गांठतो. या परिस्थितींत या
संस्था त्याला विशेष महत्त्वाच्या वाटतात. त्यांच्यायोगें त्याचें व्यक्तित्व प्रकट झालेलें
असतें. त्यांच्या परंपरांबद्दल त्यांच्या प्रतिष्ठेबद्दल त्याला आपुलकी व अभिमान वाटतो
त्यांच्या वातावरणांत त्याचे वागणुकींत मोकळेपणा असतो. त्याच्या आयुष्याशीं त्या
निगडीत झालेल्या असतात. त्याच्या भावनांमध्य आयुष्यांत त्यांचा ठसा उमटलेला
असतो. त्या म्हणजे त्याच्या आयुष्याच्या प्रतिष्ठा त्याला वाटतात आणि म्हणून
त्यांच्यावरील त्याची निष्ठा अलौकिक, अपार व असामान्य असते. त्याच्या आयुष्या-

तून त्यांना तेवढे वजा करा म्हणजे त्याला ते निर्जीव, निःसत्व व निरर्थक वाटते. त्यांच्यामुळे जगातील घटनांचा अर्थ तो लावू शकतो, त्यांच्याशिवाय जग म्हणजे असंबद्ध गोष्ट, अव्यवस्थित कारभार त्याला वाटतो. त्यांच्यामुळे त्याला आपल्या मतांच्या लोकांबरोबर सहकार्य करण्याची संधि मिळते, त्याचे कर्तृत्वाला बशोशिखर गांठता येतो. त्यांचे शिवाय तो शून्य असतो. पण त्यांच्या संघटना त्याचे माझे आल्याबरोबर दोन शक्तींची वेरीज न होता गुणाकार होऊन ती दसपट होते. संस्थांचे महत्त्व व स्थान व्यक्तींचे आयुष्यांत असे आहे.

संघ हे मनुष्याला अवश्य व त्यांचे महत्त्व त्यांचे जीवनाचे दृष्टीने अत्यंत आहे असे मानण्याने ते निर्दोष आहेत अगर सर्व ठिकाणी व सर्व काळीं हितप्रद ठरतात असे नाही. राष्ट्र-राज्याची प्रवृत्तींचे दृष्टीने ही छोटी आवृत्ति आहे. तीच असहिष्णुता, तोच आग्रहीपणा येथेही दिसतो. स्वतःशिवाय अन्य हे अपुरे स्वसंरक्षणाचे, स्वोन्न-तीचे दृष्टीने जे आपले तेच एकमेव साधन मानणे, ही प्रवृत्ति संघटनेतही दिसून येते. सभासदाकडून तशीच अविवेकी निष्ठा अपेक्षिली जाते. गुणाच्या परमाणूंना पर्वत करण्याचा उद्योग प्रत्येक सभासदाकडून अपेक्षिला जातो. दोषाबद्दल मौन, जर जमले तर त्यांनाही गुणाची कळई देण्याची कारागिरी सभासदांचे विशेष कर्तृत्व मानले जाते. दोषदिग्दर्शन, आत्मनिरीक्षण, मोकळ्या मनाने केलेली टीका ही अश्र-द्धेचीं लक्षणे समजली जातात. टीकेच्या अभावीं अद्वितीयत्व व अप्रमादत्व यांचा अभिमान उत्पन्न होतो. मग तेथे विरोध मोह मानला जातो. सभासद व्यक्तीपुढे सत्य का शिस्त असा प्रश्न उपस्थित झाला म्हणजे त्याला सत्य सोडावे लागते, नाही तर शिस्तभंगाखाली अपमान, अपमृत्यू, अवहेलना, यांना बळी पडावे लागते. शिस्तीचे 'रेचक' घेऊन प्रकृति निर्दोष करण्यांत येते. नको असलेले जीवजंतू बाहेर काढले जातात. एकजात श्रद्धान्वित 'महान्' नेत्यांचे मागे जाणारे अगर 'मध्यवर्ति प्रमेय' (Central thesis) उचलून धरणारे, 'निष्ठावंत कार्यकर्ते' ऊर्फ 'होयबा' यांनाच फक्त मग त्या संघांत स्थान राहाते. स्वपक्ष तोच सत्पक्ष मानला जातो. पक्षाला आकलन झालेलीं सत्ये अर्धवट असलीं तरी तीच पूर्ण व एकमेव समजली जातात. समाजहिताची त्याची दृष्टि तीच एक खरी मानली जाते. नव विचार तेथे मूळच धरत नाहीत. नाविन्यता ही परंपरेचा भंग करणारी म्हणून तेथे पायसुद्धां ठेऊ शकत नाही. अन्य संघांशी, अन्य पक्षांशी प्रत्यक्ष संघर्ष सुरू झाला म्हणजे असहिष्णुता तीव्रतम होते. आपल्या संघाच्या योग्ययोग्यतेबद्दल नुसता संशयसुद्धां प्रदर्शित करणे कठीण होते. संघाची संघटना जितकी अधिक प्रभावी होईल तितक्या

प्रमाणांत त्यांतील नेते व अनुयायी यांच्यांतील संबंध अंधानुकरणाचा होतो. राज्य-कर्त्यांचे जसे खास संबंध उत्पन्न होतात तसे नेत्यांचेही उत्पन्न होतात. अनुयायी व नेते यांच्यांतील संबंधांत अनेक वेळां भिन्नता व विरोधही उत्पन्न होतो. या परिस्थितींत एकीची आवश्यकता विशेष प्रतिपादली जाते. नेते यांचें एकलें पाहिजे अशी एकच उठावणी होते. केलेली निवड अगर निर्णय त्यांचें हितसंबंधाचे दृष्टीनें, मग ते हित-संबंध भौतिक असोत अगर अध्यात्मिक असोत, अयोग्य वाटतात व तो हवा म्हणून विवेकानें केलेलें अंधभक्तीनें बदलण्यांत येतें. संघाशीं, पक्षाशीं समरस झालें म्हणजे विवेक आकसतो, बुद्धीपेक्षां भावनेला जास्त वाव मिळतो. दृष्टि विशाल होण्याएवजीं संकुचित होते. तडजोडीएवजीं ताठरपणा प्रभावी होऊन विचारविनिमय करून निर्णय घेण्यापेक्षां, घिनशर्त मान्यतेची प्रवृत्ति जोपासिली जाते. थोडक्यां राज्य जसें वागांत तसेंच हे संघ अगर पक्ष वागतात. दोन्हीकडे माणसेंच असतात व दोन्ही-कडेही तेच गुणदोष दिसून येतात. तथापि राज्य व अन्य संघ यांत एक मोठा फरक आहे. राज्याचें सभासदत्व सोडतां येत नाहीं व तें सक्तीचें आहे. जो एखाददुसरा जाहीरपणें आपलें नागरिकत्व नाकारीत असतो तो वस्तुतः राज्यावर नाराज होऊन तसें करीत नसतो तर विद्यमान राज्यसत्तेवर (Government) तो नाराज असतो. राज्य या संघाची आज्ञा लादण्याची बलव्यवस्था राज्याजवळ असते व ती वापर-ण्याचा त्याचा अधिकार आहे. इतर संघांत हें कांहीं नाहीं. स्वेच्छेनें लोक त्यांत येतात, पटत नसेल तर ते जातात. चालू आहे तें बदलावें असें सामान्यतः कोणास वाटत नाहीं. चाललें आहे तें ठीक आहे असें मानणारेच बहुसंख्यांक असतात. विरोध करण्यापेक्षां मुकाट्यानें ऐकण्याकडेच जनतेची सामान्यतः प्रवृत्ति असते. म्हणून राज्याव्यतिरिक्त संघांतूनसुद्धां याच प्रवृत्तीचे लोक पुष्कळ असतात. तथापि या संघांतून नापसंत असेल तेव्हां सोडून जातां येतें म्हणून, सभासदांच्या विचारविनि-मयाला अधिक स्थान असतें; त्यांचे मताला अधिक मान दिला जातो. उदासीनता अगर यांत्रिक आज्ञाधारकत्वावर केवळ विश्वास ठेवून संघांची कांयें होत नसतात, सभासदांची विचारपूर्वक व खुषीची संमति असेल तर संघाचें कार्य होऊं शकतें. लाठीमार खाण्याची, तुरुंगांत हालअपेष्टा सहन करण्याची सक्ति कोणी केलेली नसते. झालेले निर्णय ज्यांना खुषीनें, बुद्धीनें अगर भावनेनें पसंत पडतात ते आपण होऊन कार्य करतात. कोणी न केलें तर शासन नाहीं. म्हणून कार्याचे यशाचें दृष्टीनें संघ सभासदांच्या मताला, विचाराला मान देत असतो. राज्य सक्तीनें आपले निर्णय अखे-रीस अंमलांत आणू शकतें. म्हणून त्याला विचारविनिमयाची, संमतीची मातब्बरी

तितक्री वाटत नाही. राज्याने नागरिकांची खरी निष्ठा मिळविण्याचा सतत प्रयत्न केला पाहिजे. कारण त्यावरच त्याचा आधार आहे. तथापि ही आवश्यकता संधाना, पक्षांना अधिक असते. सभासदांना पटेल असे धोरण न ठेवले तर ते सोडून जातील ही भीति प्रभावी असते. यामुळे प्रतिगामी पक्ष हळू हळू पुरोगामी होतात. सनद-शीरपक्ष याच कारणामुळे क्रांतिकारक योजना मांडीत असतात. क्रमाक्रमाने ध्यावे म्हणणारा पक्ष क्रांतिकारक मार्गाकडे यामुळेच वळत असतो. अधीर सभासद, अस्थिर सभासद पक्षाविरुद्ध बंड उभारण्याची भाषा बोल्ड लागले की, पक्ष त्या दृष्टीने थोडा तरी पुढे सरकतोच. कुठलाही पक्ष अगर संघ जुन्या कर्तृत्वावर जगू शकत नाही. इतिहास अभिमान उत्पन्न करतो पण विद्यमान निष्ठेवर मालकी प्रस्थापित करू शकत नाही, ती विद्यमान कर्तृत्वानेच येते. म्हणून संघ शेवटीं जे त्याचे सभासद रूप देतील ते रूप धारण करतो. सभासदांची निष्ठा जर त्यांना संधाची उपयुक्तता वाटणार नाही तर राहणार नाही. त्यांचे कार्य त्यांच्या अनुभवाला जुळले नाही तर त्याचे आदेश सभासद जुमानणार नाहीत. म्हणून सभासदांच्या अनुभवांशी मनाशी जुळवून संधाचे निर्णय असण्यांत त्याला निष्ठा मिळत असते, त्याचे आदेश स्वीकारले जातात.

संघ हे सर्वस्वी मान्यतेवर कसे अवलंबून असतात हे आधुनिक जगांत धर्माकडे पाहिले म्हणजे सहज दिसून येईल. शासनशक्तीचे अभावीं हे सर्व निष्प्रभ आहे. ज्या शंकराचार्यांची आज्ञापत्रे शिरसावंद्य वाटत होती त्यांना आतां कोणी विचारीत नाही. धर्मपिटाचा अधिकार लोकांनी मानला तर आहे. लोकांनी मानावे असे कार्य त्याकडून होत नाही म्हणून मान्यता विराम पावली आहे. लोकांना व्यवहारांत येणारे अनुभव व अडचणी यांना पारखा झालेला धर्म कोणी व कौटूंबी सांगितला तरी तो मानला जाणार नाही. अपरिवर्तनवादी धर्म व परिवर्तनवादी व्यवहार यांचे कधींच जुळणार नाही. या परिस्थितींत बाईट दिवस पहिल्याचे वांट्याला येणे क्रमप्राप्त आहे. तीच गोष्ट अन्य ही ठिकाणी दिसून येते. संधाचा अधिकार जोंपर्यंत त्याचे सभासदांचा विश्वास त्याचे कार्यावर आहे व त्याचा आदेश एकण्यास ते तयार आहेत तोंपर्यंतच आहे. त्यांची निष्ठा हाच अधिकाराचा आधार आहे, आत्मा आहे. सभासदांची निष्ठा ओसरली की, तोही निःसत्त्व होतो. त्यांची निष्ठा वाढली की तोही फोंफावतो. संघ सामाजिक व्यवहारांत व क्षेत्रांत काय करू शकेल हे सर्व व्यक्तिगत सभासदांचे निष्ठेवर या दृष्टीने अवलंबून आहे. व्यक्तीला येणाऱ्या अनुभवांने निष्ठा आकार घेत असते. पात्राप्रमाणे नदीचा प्रवाह गति देत असतो. एकच घटना व्यक्तिपरत्वे अनु-

भव क्षेत्रांत निरनिराळे परिणाम करित असते. त्याला अनुसरून निष्ठा उथळ अगर गंभीर बनत असते. आलेला अनुभव व्यक्तीला अभिप्राय ठरविण्यास भाग पाडीत असतो. अनुभवाचे आधारे व्यक्तीला निवड करावी लागते. हे करवें कां तें आणि ती निवड म्हणजे तिचा अभिप्राय होतो. कायदा अन्यायी आहे व तसा अनुभवही आला आहे. तो मानवा का विरोधावा यांत निवड करून व्यक्तीला वागावें लागतें. अभिप्रायानें व्यक्ति कशाला महत्त्व देते, कोणते मूल्य ती मानते हें स्पष्ट होतें. तो मानवा असा तिनें निर्णय घेतल्यास तिच्या अभिप्रायाचा अर्थ न्यायापेक्षां, सत्यापेक्षां, सुव्यवस्था तिच्या दृष्टींत अधिक ठरली. विरोध करावा असा निर्णय घेतला तर तिच्या अभिप्रायाचा अर्थ अधिकारापेक्षां, सत्तेपेक्षां, सत्य, श्रेष्ठ तिनें मानलें, न्याय अधिक मानला. व्यक्तीनें ठरविलेल्या अभिप्रायानें तिला शासन अटळ होईल असेंही होईल. सक्तीनें भरती केलेला सैनिक पाशवी बल हे अनैतिक आहे असें मानून शस्त्र खाली ठेवील तर त्याला देहान्त शासनही स्वीकारावें लागेल. कांहीं प्रसंगीं अभिप्रायामुळे, केलेल्या निवडीमुळे, तिरस्कार, सामाजिक बहिष्कार, टिंगल, टीका, असेंही प्रायश्चित्त मिळेल. निवड याचा अर्थ कमीजास्त प्रमाणांत प्रायश्चित्ताला, शासनाला तयार असणें हाच आहे. पटलेल्या मार्गानें एकटें जावें लागलें, स्वीकारलेल्या निर्णयानें सर्व जगाचा राग जरी ओढविला जात असला, निश्चित केलेल्या कार्याचें सख्यत्वासाठीं, जिवलगान्या गांठी जरी तोडाव्या लागत असल्या, तरी ते करणारे महान् पुरुष निष्ठातात. कारण अनुभवानें जो सत्याचा साक्षात्कार त्यांना झालेला असतो. त्यावर त्यांची श्रद्धा संपूर्ण असते व या अचल श्रद्धेपुढें सर्व शक्ति, सर्व संकटें व्यर्थ ठरतात. अशी श्रद्धा ही सर्व अधिकाराला, सर्व सत्तेला, मग ती स्वेच्छेनें दिलेली असो अगर अन्य स्वरूपाची असो, मर्यादा घालते. निष्ठा कधीही लादली जात नाही, ती मनांत उत्पन्न व्हावी लागते. व्यक्तीचे अनुभवांतून ती निर्माण होऊन तेथेंच वाढावी लागते व ती राखावयाची असेल तर त्या संघाचें, त्या संघटनेचें कार्य व्यक्तीचे गतिमान अनुभवार्शी सारखें जुळतें राहील असेंच असलें पाहिजे. राज्याला अगर अन्य संघाला सर्वत्र व सर्वांची निष्ठा कायम मिळत राहील हें अशक्य आहे. मनुष्यांची मति पिंडापिंडांत भिन्न आहे म्हणून त्यांचे अनुभवही भिन्न असणार. त्या सर्वांचा सर्वमान्य समन्वय होणें दुरापास्त आहे. सर्व माणसें अगदीं एकजिनसी होतील हें अशक्य आहे. कांहीं सांघमोड होऊन जुळणी होईल. त्या जुळणीमुळे रुचीही उत्पन्न होईल. तांदूळ आधगांत टाकून शिजतात, मऊ होतात, एकमेकाला चिकटतात पण प्रत्येक दाणा अगर शित पृथक् दिसतच असतें. संकटांत अगर सोईसाठीं माणसें जुळवून

बेतील, पण ज्याचें त्याचें व्यक्तित्व कमीजास्त प्रमाणांत राहीलच. जाणीव व अनुभव ही जमावानें येत नसतात तीं व्यक्तिगतच असतात. ज्याचें शाहाणपण, ज्याची बुद्धी ही ज्याची त्याला, ज्याचा त्याचा अनुभव हा एक प्रकारें त्याच्या त्याच्यापुरता खास असतो. यामुळें माणसें एकत्र येतात व याचमुळें पृथक्पणही त्यांच्यांत येतें. त्यांचा एकरंगी एकजीव रांधा होणें शक्य नाहीं. जास्तीत जास्त सारखेपणा काढून, जास्तीत जास्त एकी व एकता उत्पन्न करून शेवटीं प्रत्येक व्यक्तींत असें कांहीं क्षेत्र त्याच्या जीवनाचें राहतें कीं, दुसऱ्या कोणत्याही तत्सम क्षेत्राशीं तें जुळत नाहीं. ही अवस्था कांहींना व कांहीं प्रसंगीं असुखदायक वाटत असली तरी ती अटळ आहे. प्रत्येक मनुष्य या दृष्टीनें पृथक् असल्यानें पटगाऱ्या घटनांचांच अर्थ तो समजत असतो. न पटणारे त्याला कांहीं बोध करूं शकत नाहीं; कारण अनुभवाचे अभावीं तें सर्व त्याला अर्थशून्य असतें. अनुभवाचे अक्षरांत लिहिलेलें व अनुभवाचे व्याकरणानें जें त्याला शुद्ध वाटलें तेवढेंच तो समजतो. नाना छंद, नाना वृत्ते, नाना चालीं व ज्यांची रचना झाली आहे असें महाकाव्य म्हणजे मानवसमाज. विविधता हें त्याचें लक्षण, त्याचें वैभव व शक्ति आहे, प्रसंगीं नाश करणारा शापही आहे !!

वरील विचारसरणींत एक गोष्ट स्पष्ट होते व ती ही कीं, समाजांत एकजिनसी एकी नसते. निरनिराळ्या क्षेत्रांत निरनिराळ्या प्रसंगां एकीचीं केंद्रें निर्माण होतात व त्यांच्या सहाय्यानें मनुष्ये आपलीं ध्येयें साध्य करण्याचा प्रयत्न करीत असतात. एकी हें ध्येय नसून एक साधन हेतूचे स्थिरार्थ असते. संघासाठीं मजूरसंघ काढला जात नाहीं तर कामगारांचे हित साधण्याचे दृष्टीनें तो काढला जातो. त्या दृष्टीनें व तेवढ्यापुरते सभासद एकत्र येतात, एकीचें कर्तुळ उभें कशितात. मजूर संघांत आल्यानें सर्व सभासदांचे जीवनांत सर्व दृष्टीमें एकी उत्पन्न होते अगर झाली असें मानणें गैर आहे. मनुष्याचें जीवन इतकें व्यापक, इतकें अथांग आहे कीं, कोणा एका संघांत, राज्यांतसुद्धां सामावले जात नाहीं. थोड्या थोड्या प्रमाणांत मनुष्ये एकत्र येत असतात. तेवढ्यापुरती एकी त्यांच्यांत निर्माण होते. मजूरसंघांत आला म्हणून सभासदांचें जीवनसर्वस्व त्यांत आललें जात नाहीं. राजकीय पक्षांत येऊन धार्मिक व आर्थिक बाबतींत स्वतंत्र व भिन्न भिन्न जीवन सभासदांत असूं शकतें. समाज-वृत्तीचा असून कॉम्रेसवन्नांत कोणी नांदूं शकतो. सामाजिक समता हवी म्हणून निषालेच्या संघांत राजकीय दृष्टीनें प्रतिगामी व प्रतिकारक एकत्र येऊं शकतात! साहित्यिकांचे संघात, मातक-मजूर, समाजमी-मुधारक, सनदशीर राजकारणी व व क्रांतिकारक एकाच भाषेचे पाखांत सहभोजन करतांना दिसतात. तात्पर्य, अनुभव-

परत्वे, आकांक्षापरत्वे, हितपरत्वे एकीचीं केंद्रे उत्पन्न होतात व त्यांचा आशय व अधिकारही तेवढ्यापुरताच मर्यादित असतो. मानवी मनाचा अंत लागत नसला तरी मानवाला अंत आहे, अनुभव हा मात्र स्पर्शाने, इंद्रियद्वारे येत असल्याने, व्यक्ति-पुरती त्याला मर्यादा आहे, म्हणून व्यापक अनुभवासाठी संघाची आवश्यकता वाटते. प्रत्येकाला प्रत्येक गोष्ट प्रत्येक दृष्टीने अनुभवाला येणार नाही हे उघड आहे. जे मला चांगले वाटते ते दुसऱ्यांना चांगले वाटणार नाही. उलट दुसऱ्यांना जे हितकर वाटते ते मला अहितकारक वाटेल. तथापि जे काहीं वाटत असेल ते सत्य धरून, त्यांतून जुळणी करून, एकीचीं केंद्रे निर्माण होत असतात. त्यांतून समान हेतूही दिसून येत असतात. हेतुमध्ये वरीच साम्यता असल्यामुळे समाजांत सुव्यवस्था व शांतता प्रभावी होतात. सारख्या हेतूसाठी, समान ध्येयासाठी एकत्र आले म्हणून त्यांत सर्वशः एकी निर्माण झाली असे नाही, अंशात्मक एकी उत्पन्न होते. प्रत्यक्ष व्यवहारांत एकी दिसते पण तीही पूर्ण नसते. कारण व्यवहारांतील घटनांचे परिणाम व्यक्तिपरत्वे भिन्न भिन्न होत असतात. समाजांत सर्व काहीं सूत्रवत् चाललेले दिसत नाही. नाना प्रवाह नाना प्रकार असे विविध स्वरूप त्याचे दिसते.

समाजांत विविधता मुळांतच आहे, त्यांतून मनुष्ये एकीचीं केंद्रे निर्माण करीत असतात. काहीं सारखेपणामुळे एकत्र येतात. काहींच्यांत सारखा फरक असतो यामुळे एकत्र येतात, सारख्या भावनेतून निर्माण होणाऱ्या प्रवृत्तीमुळे काहीं एकत्र येतात. काहीं तरी जोडणारे संबंध मनुष्य शोधीत असतो व एकीचीं केंद्रे घडून येत असतात. पण ही एकी अंशात्मक असते, व मनुष्ये आपण होऊन तीं घडवीत असतात. जेवढ्यापुरती सहानुभूती, जेवढ्यापुरता सहविचार असेल तेवढ्यापुरतेच या एकीचे क्षेत्र मर्यादित असते. मालकसंघाचे सभासद राजकारणांत भिन्न पक्षीय असू शकतात. शिक्षकसंघाचे सभासद राजकारणांत अगर धर्माने भिन्न असू शकतात. चालू युद्धा-बद्दल त्यांचीं मते भिन्न असतील, समाज सुधारणेबाबत त्यांचे एकमत असणार नाही. तात्पर्य प्रत्यक्ष आपण होऊन निर्माण केलेल्या एकीचे क्षेत्राबाहेर प्रत्येकजण भिन्न असतो. एकीच्या केंद्रांतील विषयापुरती त्यांची सहानुभूति, त्याचे विचार सारखे असतात. जीवनसर्वस्व कुठल्याही मनुष्याचे त्यांत येत नाही. ही निरनिराळीं केंद्रे काहीं योजनेने निर्माण होतात असे नाही. त्यांत काहीं सूत्रबद्धताही नसते. एका चित्रपटकथेचे सोयीप्रमाणे अलग अलग चित्रित केलेले हे भाग आहेत व त्यांत कथानकाचा समावेश आहे व ते जोडल्याबरोबर एक चित्रपट निर्माण होणार आहे असे येथे काहींही नसते. निघणाऱ्या विविध स्वरांतून स्वरसंमेलनांची श्रोत्यांना

आनंद देणारी व्यवस्था यांत असतें असेंही नाही. प्रत्येकाला आपला अनुभव तेवढाच दिसत असतो. व तो तेवढाच त्याला निश्चितपणें खरा वाटत असतो. त्याच्या अनुरोधानें तो काय मानावें काय मानूं नये याची स्मृति स्वतःपुरती तयार करीत असतो, व ती स्वतःच त्यानें केली असल्यामुळें तिचा अधिकार त्याचे जीवनावर प्रभावी असतो. 'माझी पद्धत अशी आहे' असें जेव्हां मनुष्य म्हणतो तेव्हां त्याचा अर्थ हाच असतो. त्याचें मत व त्याची सदसद्विवेकबुद्धि यांची मान्यता त्यांत समाविष्ट असते; किंबहुना ही 'पद्धत' अगर 'स्मृति' त्याचाच एक भाग असतो असें म्हटलें तरी चालेल. म्हणून स्वतःचे पद्धतीशीं न जुळणाऱ्या पद्धतीचा स्वीकार करण्यास मनुष्य तयार नसतो. आपला अनुभव, आपला अभिप्राय बाजूला सारून दुसऱ्याचा जो पटत नाही व आपल्या अनुभवांशीं जुळत नाही, त्याचें मानण्याकडे मनुष्याची प्रवृत्ति नसते. सर्वांच्या इच्छा, सर्वांचे अनुभव यांत संपूर्णपणें एकता अगर एकसारखेपणा कधींच असणार नाही. व्यक्तिपरत्वे थोडें तरी पृथक्त्व, थोडी तरी भिन्नता राहणारच. म्हणून दोन माणसें एकत्र येतात ती ही जाणीव ठेऊन, स्वत्व सोडून नव्हे तर स्वत्व राखून पण जेवढें समान असेल त्यांत सहकार्य करण्यासाठींच. एकीचीं केंद्रे शोधावयाचीं ती स्वत्व घालविण्यासाठीं नव्हे, दुसऱ्या कोणाचें बुद्धीप्रमाणें चालण्यासाठीं नव्हे, तर जेथें स्वतःचें असें कांहीं देऊन, दाखवून, निर्णयास मदत करून जें समान आहे त्यांत उन्नति करण्यासाठीं, सिद्धी मिळविण्यासाठीं. स्वातंत्र्य नष्ट होणारें सहकार्य करण्यास व्यक्ति तयार होत नाही, तें राहून होणाऱ्या सहकार्यांत तो मनापासून भाग घेण्यास तयार असतो, किंबहुना असल्याच सन्माननीय व स्वायत्त सहकार्याची त्याला गरज भासते.

एकीचे मागे ही विचारसरणी प्रभावी असलेमुळें, एकीचें महत्त्व हें विशेष नसून ती कशासाठीं आहे हें महत्त्वाचें ठरतें. मी संघांत आलों हें मला महत्त्वाचें वाटत नसून मी आल्यानें त्यांत काय झालें, त्याचें काय कार्य झालें, त्यांत मीं काय केलें हें मला महत्त्वाचें वाटतें. माझ्या अभिप्रायाचा, माझ्या गरजेचा तेथें जसा विचार झाला असेल, माझा भाग त्याचे कार्यांत आहे हा विश्वास जसा असेल, तशी माझी निष्ठा संघाबाबत दृढ होत जाते. हें व्हावयाचें म्हणजे मी माझें म्हणणें मांडलें पाहिजे, माझ्या अपेक्षा बोलून दाखविल्या पाहिजेत. होणाऱ्या निर्णयांना मी मान्यता द्यावी यासाठीं मी त्यांत भाग घेतला पाहिजे. जें होईल त्यांत मी कांहींच भाग घेतला नाही व झालें म्हणजे त्याप्रमाणें मी वागूं लागलों तर त्यांत मी जुळवून घेतलें मान्यता दिली असें होईल, पण जी आपुलकी वाटावयास पाहिजे ती वाटणार नाही. कारण

जे झाले त्यांत माझे असे कर्तृत्व कांहींच नाही. आपण कांहींच त्यांत केले नसल्या-
मुळे त्यांतून कांहीं नवे निर्माण अशी विधायक प्रवृत्ति मग तेथे उत्पन्न होत नाही.
जे झाले असेल, जे निर्णय घेतले असतील, ते कदाचित् माझ्या अभिप्रायासही जुळ-
तील. पण तेवढ्याने मी भाग न घेण्याचे क्षम्य अगर योग्य ठरत नाही, नवे हिता-
वह्मी ठरत नाही. एखादा संघ, एखादे संघटन, जर माझ्या कार्यक्षेत्तासाठी म्हणून
निर्माण व्हावयाचे असे असेल तर त्याचे निर्मितीत मी भाग घेणे केव्हाही इष्ट आहे.
एखादी योजना माझे जीवनावर परिणाम करणारी असेल तर ती उभी करण्यांत
माझाही हात असला पाहिजे. मी भाग घेतल्याने मला मनपसंत असे सर्वस्वी होईल
असे नाही. तथापि जाणूनबुजून मला धोका देण्यासाठी अगर मी वंचित व्हावे
म्हणून ते घडवून आणण्यांत आले असे म्हणता येणार नाही. कारण ते घडवून
आणण्यांत मीही जबाबदार आहे. यामुळे ते मानण्याची, त्याबद्दल निष्ठा दाखविण्या-
ची नैतिक जबाबदारी मजवर येते. जे निर्णय मी घेतले नाहीत, जे घेण्यांत माझा
भाग नाही, त्यांत मी भर घालू शकत नाही. मला ते जसेच्या तसे स्वीकारले पाहिजेत
अगर विरोध केला पाहिजे. असले निर्णय म्हणजे मी या घटकेला ज्या तुरुंगाचे
खोर्लात बसून लिहीत आहे तिच्या स्वरूपासारखे आहेत. माझ्या घरांतील व्यवस्थेत
मी कमीजास्त करून, व्यक्तित्व दाखवून समाधान निर्माण करू शकतो. या खालीचे
व्यवस्थेत मी कांहीं एक फरक करू शकत नाही. फार काय त्रास देणाऱ्या चिमण्यांना
सुद्धा प्रतिबंध करण्याचा वाव येथे नाही. व्यवस्थेचा व वागणुकीचा एकसारखेपणा
यांत बदल करणे येथे अशक्य आहे. माझे व्यक्तित्वाचा रंग मी भरू शकत नाही.
मी व ही परिस्थिति यांत कांहीं संबंध नाही. माझ्या विकासाने यांत बदल होणार
नाही. जग व मी अलग. माझ्या मनांतील संवेदना या व्यवस्थेवर उमटण्यसाठी
अवश्य ते माध्यम येथे नाही. अगदी हेंच जे समाजव्यवस्थेतील निर्णयांत भाग घेत
नाहींत त्यांचे होते. त्यांचे मन, त्यांचा अनुभव व समाजांत घडणारे व्यवहार यांच्या-
तील संबंध तुटतो. समाजव्यवस्थेतील होणाऱ्या कार्यांत, होणाऱ्या निर्णयांत, प्रमुख
सहभागी झाला, आपले अनुभव, आपले मत, तेथे व्यक्त करून निर्णयाची
जबाबदारी स्वीकारू लागला म्हणजे त्याला विचारांना, आदर्शांना आविष्कार करण्याचे
माध्यम प्राप्त होते. कांहीं तरी प्रमाणांत तो आपल्याला सफल झालेला पाहत असतो.
नाहीं तर जे ठरले असेल ते, जे होत असेल ते, व्यक्तित्व मारणारे असले तरी मानले
पाहिजे. ते बदलण्याची शक्ति त्याच्यांत क्वचित्च असते. निर्णयाच्या कोठडीत निर्बल
होऊन राहावे लागते, अपूर्णता हेंच त्याचे भाग्य ठरते.

मनुष्याला पूर्णत्व यावें, त्याचे विकासास पूर्ण वाच मिळावा म्हणून मनुष्य-मात्राला त्याच्यावर परिणाम करणाऱ्या सर्व निर्णयांत भाग घेण्याची संधि मिळाली पाहिजे व हें शक्य करणारे असे अधिकार—व्यवस्थेचें स्वरूप पाहिजे, म्हणजे केवळ एकाच सांगावें व दुसऱ्यानें एकाचें असें राहाणार नाहीं. स्वायत्त पण सन्माननीय सहकार्य तेथें व्यक्तीला उपलब्ध होईल असें त्या व्यवस्थेचें स्वरूप राहिलें म्हणजे संयुक्त स्वरूपाचें तें असेल. समाजाचें स्वरूपही त्याच प्रकारचें आहे. संयुक्त स्वरूपाचे या व्यवस्थेत व्यक्ति, संघ व राज्य या सर्वांचा व त्यांच्यांतील परस्परांत उत्पन्न होणाऱ्या संबंधांचाही विचार करावा लागेल. प्रत्येकाचे कृत्यानें, प्रत्येकाचें परस्परांतील संबंधांवर परिणाम होत असतो. व्यक्ति जेव्हां राज्याची आज्ञा मानते, तेव्हां सर्व परिस्थितीचा विचार करून ती मानते. या आज्ञा देण्याचे व आज्ञा मानण्याचे क्रियेत व्यक्तीच्या अनेक हितसंबंधांचा प्रश्न निगडित झालेला असतो. संप जाहीर झाला आहे व चालू आहे, तो यशस्वी व्हावा म्हणून निरोधन चालू आहे, सरकारनें तें बेकायदेशीर ठराविलें, या परिस्थितींत सरकारचें ऐकण्यानें विविध परिणाम होतील, न ऐकण्यानेंही तितकेच होतील. व्यक्ति व राज्य येवढाच भाग यांत येत नसून, ज्या संघानें संप जाहीर केला आहे, व ज्याचा सभासद ती व्यक्ति आहे त्याचे हक्कही, त्याचें हितसंबंधही, यांत गोवले गेले आहेत. व्यक्तीनें राजाज्ञा पाळावी कीं, संवाच्या हक्कासाठीं झगडावें हा प्रश्न व्यक्तीपुढें उभा राहतो. वर्षानुवर्षे गेलेल्या मार्गानें पालखी नेण्यास सरकारनें बंदी केली; व्यक्तीनें काय करावें, राजाज्ञा पाळावी का धार्मिक परंपरेसाठीं झगडावें ? हा प्रश्न तिजपुढें येतो. विविध क्षेत्रांतील व्यक्तींच्या श्रद्धांवर राज्यानेंमुळें परिणाम होत जातो. व्यक्तीनें राज्यासोला जुळवून घेण्यांत व्यक्तीचें हित व समाधान आहे हें व्यक्तीला पटवून दिलें पाहिजे. पटवून देण्याचा मार्ग म्हणजे वटहुकूम नव्हे, विना चौकशी काढलेला फतवा नव्हे, विचारविनिमय करून, मते समजावून घेऊन, सर्वांच्या अनुमत्याला आळवून, निर्माण झालेल्या निर्णयाची इष्टतः पटत असते. झालेला निर्णय हा सर्वांचा व प्रत्येकाला आपला असा वाटला पाहिजे, सहकार्याचें तो फळ असला पाहिजे. मानावयाचा म्हणून मानावयाचा असा निष्पत्त्य भाव उत्पन्न न होतां कांहीं तरी विशेष केलें आहे असा गौरवाचा, आत्मविश्वासाचा भाव उत्पन्न होऊन, कांहीं तरी अधिक करावें अशी ओढ त्यामुळें लागली पाहिजे. आपल्या कर्तृत्वाची साक्ष त्यांत व्यक्तीला दिसू लागली म्हणजे त्याला आपल्या शक्तीचा स्पष्टास्कार होतो, पूर्णत्व घेण्याचे दृष्टीनें मग त्याचे प्रयत्न होतात, त्याचें वैभव त्याला प्राप्त होतें. समाजव्यवस्थेत या रीतीनें व्यक्ति रक्षाचा राव झाली पाहिजे. वरील विचार-

सरणीत समाजांत स्वयंसिद्ध एकी आहे व ती कायम ठेवण्यासाठी राज्याला अमर्याद प्रभुत्व दिले पाहिजे; कारण राज्य हे त्या एकीचें एकमेव प्रतीक आहे ही विचार-सरणी अग्राह्य मानली आहे, मनुष्ये ही एका बाराखडीत बसतील इतकेसुद्धा कांहींच्या मते साम्य त्यांच्यांत नाही. त्यांचे जीवनांत विविधता आहे, तथापि जे कांहीं साम्य आहे ते वाढवून, नवीन नवीन साम्यसंबंध शोधून, एकीचीं केंद्रे वाढवून वागण्याची त्यांची प्रवृत्ति असते. समाजाला एकीची जरूरी असते म्हणून ती घडवून आणावी लागते. तीच कशी घडून येते हाच मुख्य प्रश्न आहे. समाजांत एकी व्हावी याचा अर्थ जे विद्यमान सत्ताधीश आहेत त्यांच्या विचारांवरहुकूम वागण्याने ती व्हावी अगर होणार आहे, असें असेल तर व्यक्तिभक्षक ती एकी होईल. चालू शिक्याप्रमाणे जशी सर्व नाणीं असतात तशी एकी, तसा एकसारखेपणा होईल. सहकार्य असें तेथे असणार नाही. एकांनै सांगावे व दुसऱ्यानें एकावे यांत जे सहकार्य असेल तेवढेंच तेथे असेल. बाघ आणि शेळी यांचे जे सहकार्य तेंच ही अनियंत्रित सत्ता व गरीब जनता यांच्यांत राहिल. सहकार्यानें एकी व्हावयास पाहिजे व तें सहकार्य असें असलें पाहिजे कीं, प्रत्येकाचे हितसंबंध तेथे येतील व जे निर्णय घेतले जातील, जी घटना निर्माण होईल, त्यांत प्रत्येक हितसंबंधाला, कांहीं तरी मिळाले असें वाटेल व ज्यामुळे झालेल्या निर्णयांतून, झालेल्या घटनेंतूनच अधिक मिळण्याचा विश्वास उत्पन्न होईल. म्हणजे होणारी एकी व व्यक्तिगत हितसंबंध, यांत समन्वय होईल व झालेले संघर्षाला जन्म देणारे ठरणार नाहीत. किंबहुना झालेल्या एकीत, झालेल्या घटनेत प्रत्येकाला आपला हितसंबंध निगडित आहे असें वाटेल. जसा अनुभव येईल त्याप्रमाणे नवी नवी जुळणी होत जाईल, पण याच पद्धतीनें. यामुळे व्यक्तीचे हक्क निर्जीव अगर निरपेक्ष न राहातां, प्रभावी व परिस्थितीप्रमाणे त्यांचे स्वरूप राहिल व त्यांचा उपभोग घेण्यास त्यांना वाव मिळेल. समाजांतील एकीकरण या व्यवस्थेनें होत गेले म्हणजे अधिकाराची यथार्थता, त्याचे निर्णय ज्या प्रमाणांत लोकांना अनुभावाने योग्य वाटतील, तेवढीच राहिल. या व्यवस्थेनें संघर्षापेक्षां सुव्यवस्था ही सामान्यतः श्रेष्ठ अशी वाटेल व त्यामुळे अज्ञाधारकत्वही वाटेल. पण आज्ञा एकाची याचें कारण अधिकारी ती करतात म्हणून नव्हे तर ती अनुभावाने ऐकणे इष्ट आहे, श्रेयस्कर आहे, हा विश्वास उत्पन्न झालेला असतो म्हणून. या दृष्टीनें सत्तेचे हुकूम चांगले अगर वाईट, इष्ट अगर अनिष्ट प्रत्यक्ष अनुभावाने ठरले जातील. म्हणून ते तयार होतांना व अमलांत येतांना ज्यांच्यावर त्यांचा अम्मल होणार आहे, त्यांचे सहकार्य असणे इष्ट आहे. जोडा कुठे लागतो हे घालणाराला कळतें म्हणून

त्याच्या अभिप्रायाला महत्त्व आहे. तयार कपडे गिऱ्हाइकावर लादण्यापेक्षा त्यांची इच्छा लक्षांत घेऊन त्यांचे मोजमाप घेऊन ते बनविले म्हणजे तो खूप असतो व खूप झाला म्हणजे घासाघीसही करीत नाही ! तयार कायदे, तयार निर्णय, जनतेवर लादण्याने जनतेला ते पटणार नाहीत व घासाघीस होतच राहिल. म्हणून निर्णय होण्यापूर्वी, ते होत असतांना, जनतेचे सहकार्य पाहिजे व त्याचप्रमाणे ते झाल्यानंतर त्यांची बजावणी होतांनाही पाहिजे म्हणजे ते मान्यताही पावतील व कार्यक्षमही होतील. व्यक्तीचा अनुभव मर्यादित असला तरी या रीतीने सहकार्य केल्याने तो व्यापक होतो, तो अलग न राहतां एका मोठ्या विशाल अनुभवाचा भाग बनतो; एका योजनेत तो जोडला जातो. या व्यवस्थेने व्यक्तीचा संकुचितपणा जाऊन त्यांच्यातील श्रेष्ठ हे समाजाला मिळते व खुद्द त्यांचे विकासासाठी अधिक क्षेत्र व अधिक संधि मिळते.

सर्वांच्या अनुभवांचा समन्वय करून निर्णय घेणे योग्य आहे व जरूर आहे असे मानले म्हणजे प्रतिनिधिव्यवस्थेची गरज उत्पन्न होते. सर्व ठिकाणी विचार-विनिमयासाठी, सहकार्यासाठी सर्वजण येऊ शकणार नाहीत हे उघड आहे. कुणीतरी कुणातर्फे म्हणून घेतले पाहिजेत. निरनिराळ्या अनुभवांचे विषयवार अगर प्रदेशवार संकलन झाले पाहिजे. जास्तीत जास्त लोकांचा अनुभव, जास्तीत जास्त प्रमाणांत राज्यकारभारांत कसा आणला जाईल, कसा ग्रथित होईल, हा मुख्य व महत्त्वाचा प्रश्न आहे. समाजातील अनुभव व शहाणपण कसे संकलित करून निर्णयाचे कामी त्यांचा उपयोग करता येईल हे पाहावयाचे आहे. निवडलेला प्रतिनिधि प्रत्येक मतदारसंघातील अत्यंत लायक अगर श्रेष्ठ मनुष्य असतो असे नाही. सर्व प्रतिनिधि देशांतील उत्कृष्ट अनुभव, श्रेष्ठ ज्ञान व व्यापक विवेक यांचे निदर्शक असतील तर मग प्रश्नच नाही. परंतु असे नसते. देशांतील ज्ञानी व विवेकी माणसे निवडून येतातच असे नाही त्यांच्या ज्ञानाचा व शहाणपणाचा फायदा त्यांच्या प्रतिनिधींना मिळतोच असे नाही. खुद्द प्रतिनिधि यांना काय योग्य आहे कोणता मार्ग शहाणपणाचा आहे, हेही पुष्कळ वेळां आकलन करण्याची पात्रता नसते. योग्य ते कळून निःस्वार्थी बुद्धीने ते न सांगतां स्वार्थाच्या अनुरोधाने वागणारेही अनेक असतात. देशांतील शहाणपण, अनुभव, विवेक हे मध्यवर्ती विधिमंडळांत निश्चित प्रतिबिंबित होतील याची ग्वाही नसते. प्रतिनिधि हा निवडणारांचे अनुभवांचा, विचारांचा व विवेकाचाही प्रतिनिधि असावा हे स्पष्ट आहे, पण तसे घडून येत नाही. किंबहुना व्यक्तीचा अनुभव हा केवळ त्याचा खास असलेमुळे इतर कुणास त्याचे

यथार्थ प्रतिनिधित्व करतां येणार नाहीं असें म्हटलें तरी चालेल. व्यक्तीची बुद्धि व्यक्तीच सांगू शकेल, इतरांना तें अशक्य हें रूसोचे म्हणणें अर्थपूर्ण आहे. तथापि ही मर्यादा ओळखून प्रतिनिधिव्यवस्था निर्माण करणें अवश्य आहे. जें कार्य विधिमंडळ करित असेल त्यांत व व्यक्तींचे अपेक्षेत व आकांक्षेत त्या कार्याला साधारण पाडिंचा द्यावा असें वाटण्याइतपत तरी एक सूर व एकवाक्यता असली पाहिजे. विधिमंडळाचे कार्यातून स्पष्ट होणारे हितसंबंध यांच्याशी व्यक्तीचें कांहीं तरी दृष्ट असें नातें लागलें पाहिजे, त्याच्या अनुभवाला जुळेल असें कांहीं तरी तेथें दिसलें पाहिजे. म्हणजे प्रतिनिधिद्वारां व्यक्तींचे जास्तीत जास्त अनुभव, जास्तीत जास्त विचार तेथें प्रकट झाले पाहिजेत. हें निवडणुकीच्या क्षणापुरताच मतदार व प्रतिनिधि यांचा संबंध राहून होणार नाहीं. सतत, सारखें व प्रत्यक्ष संबंध आजकालचे राजकारणांत मतदार व प्रतिनिधि यांच्यांत राहाणें शक्य नाहीं. आधुनिक राज्यांत असंख्य मतदार व अनंत कार्ये या सर्वांचा परामर्श यथार्थतेने घेणें व्यक्तिगत प्रतिनिधींना अगर मध्यवर्ती विधिमंडळालाही अशक्य आहे. आज जे गट चलवान् आहेत, संपत्तिमान आहेत त्यांचा प्रभाव तेथें पडतो. जे गडबड करणारे, जे चळवळ करणारे, ते तेथील लक्ष वेधून घेतात. समाजांतील सर्व हितसंबंधांचा विचार तेथें प्रतिबिंबित होईल हें केव्हाही अशक्य आहे. आधुनिक राज्याचा विस्तारही मोठा व कार्यक्षेत्रही व्यापक असतें. यापुढें राजकारणभारावर प्रत्यक्ष ताचा जनतेचा असणें अशक्य आहे. प्रत्येक बाब विचारासाठीं प्रत्यक्ष सर्व जनतेपुढें आणणेंही अशक्य आहे. म्हणून माणें सांगितल्याप्रमाणें मोठ्या व महत्त्वाच्या प्रश्नांचा विचार जनतेनें करणें योग्य ठरतें व तोही विचार तपशीलवार रीतीनें नव्हे तर जवळजवळ होय कीं नाहीं एवढ्यापुरतीच निवड करून आणि तीही निवड म्हणजे आपलेतपें. जवळजवळ होय अगर नाहीं म्हणणारी, आपल्या मतप्रणालीला जुळणारीं माणसें निवडून देऊनच करावयाची असते. हे निवडलेले सदस्यस्थ पुन्हां विधिमंडळांत वाटेल तें मत देण्यास मोकळेच असणार. निवडून आलेले प्रतिनिधि आहेत मुक्त्यार नव्हेत. मुक्त्याराला सर्वस्वी मालकाचे आज्ञेप्रमाणें वागावें लागतें. अधिकाराबाहेर तो वागल्यास मालकावर तें बंधनकारक नसतें. प्रतिनिधींची भूमिका निराळी आहे. त्याला मतस्वातंत्र्य आहे. त्याचीं सर्व मते त्यानें मतदारसंघाला आगाऊ सांगून दिलीं जात नाहींत. तसेंच मत दिल्यानंतरही जनतेच्या अगर मतदारसंघाचे पसंतीसाठीं तो निर्णय त्याचेपुढें मांडण्यांत येत नाहीं. प्रत्येक योजना प्रथम तपशीलवार मतदार संघापुढें मांडून त्याची पसंती घेऊन नंतर ती पास करून पुनः मतदारसंघापुढें मांडून कावय

करून घ्यावयाची, हा खटाटोप आधुनिक राज्यांत त्याच्या विस्ताराकडे व कार्याच्या क्षेत्राकडे पाहतां अशक्य व हानिकारकही ठरेल. राज्यकारभारावर प्रत्यक्ष ताबा असणे अगर त्यावर नियंत्रण ठेवणे याचा अर्थ ठराविक कालानंतर राज्यकारभार करणारे पसंत नसतील तर दुसरे नेमणे व मध्यंतराच्या कालांत निरनिराळ्या संघांच्या संघटनेमार्फत विद्यमान राज्यसत्तेवर आपल्या अनुभवाचा, आपल्या अभिप्रायाचा नेट लावणे इतकाच होईल.

प्रतिनिधित्व कार्यनिष्ठ ठेवल्याने अधिक नियंत्रण अगर प्रभावी नियंत्रण, राज्यकारभारावर राहिल असे मानण्याचे कारण नाही. निरनिराळे अनुभव संकलित करून, निरनिराळे अभिप्राय एकत्रित करून, त्यांतून निर्णय घेण्याचे कार्य प्रादेशिक पद्धतीने निवडून आलेल्या प्रतिनिधिसंस्थांमार्फत अधिक चांगले होईल याचे विवेचन मागे येऊन गेले आहे. व्यक्ति म्हणजे निरनिराळीं कार्ये करणारा एक कार्यक्रम नव्हे, कारण व्यक्तीचे वर्णन तो करित असलेल्या कार्यानीं पुरेसे होत नाही. त्याचीं कार्ये, तो करित असलेले व्यवसाय हे त्याच्या जीवनाचे सर्व क्षेत्र व्यापू शकत नाहीत. वकील, वक्ता, लेखक व राजकारणी, हे माझे सर्व व्याप अगर उपद्व्याप माझ्या जीवनाचे संपूर्ण चित्र देऊ शकत नाहीत. या सर्वांची बरीज करूनसुद्धा मी उरतोच. व्यक्तीच्या सर्व प्रवृत्तींना, जीवनाच्या सर्व कलांना प्रतिनिधित्व मिळवावयाचे असेल तर ते व्यवसायांवर, कार्यावर, जातीवर, धर्मावर न अवलंबून राहातां ते मिळण्याचा हक्क व्यक्तीला व्यक्ति म्हणून मिळाला पाहिजे. केवळ सोयीचे दृष्टीने ती राहाते त्या ठिकाणीं तिने मत द्यावे म्हणून प्रादेशिक मतदारसंघ इष्ट व प्रादेशिक मतदार संघाचा अर्थही येवढाच आहे. प्रतिनिधित्व वस्तुतः व्यक्तीनांच दिलेले असते; प्रादेशिक मतदारसंघ, हे ते मोजून देण्याचे एक माप आहे. वास्तविक व्यक्तीचे खरे प्रतिनिधित्व अन्य कोणाला करतांच येणार नाही. तथापि, सोनार—मतदारसंघ, लोहार—मतदारसंघ, वकील—मतदारसंघ, व्यापारी—मतदारसंघ, आणि घरांत कार्य करणाऱ्या ग्रहिणी यांचा मतदारसंघ याप्रमाणे प्रतिनिधि निवडले गेले तर व्यक्तीचे खरे प्रतिनिधित्व आणखी कमी होईल. सोईची, सुटसुटीत व सहज समजून येणारी व्यवस्था या दृष्टीने प्रादेशिक मतदारसंघाची व्यवस्था अधिक चांगली आहे. निवडून येणारे प्रतिनिधि या व्यवस्थेत लोकमताला अधिक जवळ असतात. त्या त्या मतदारसंघांतील नानाविध हितसंबंधांसंबंधी त्यांची माहिती, त्यांचा अनुभव अधिक असतो. मोठमोठे पक्ष उत्पन्न होऊन ते संघटित झाले म्हणजे पुष्कळ वेळां उमेदवार केवळ तो मतदार संघांतील स्थानिक मनुष्य आहे म्हणून उभा केला जात नाही. तथापि

मतदारसंघांत राहाणारा, त्याच्याशी स्थानिक प्रश्नांचे दृष्टीने निकट संबंध असणारा उमेदवार संघटित पक्ष सामान्यतः उभा करीत असतो. मतदारसंघ प्रादेशिक असला म्हणजे उमेदवाराचे पक्षावरोबर त्याचे चारित्र्यही लक्षांत घेतले जाते, त्याचे लायकी-कडेही थोडे लक्ष पुरविले जाते. कार्यनिष्ठ अगर व्यवसायनिष्ठ मतदारसंघ असेल तर त्या व्यवसायाचेच दृष्टीने उमेदवाराची लायकी प्रामुख्याने पाहिली जाते. त्या त्या व्यवसायांतील श्रेष्ठ निवडून जावा ही भावना असणे साहजिक असते. उमेदवाराच्या अन्य गोष्टीकडे लक्ष वेधले जात नाही. निवडून देणारे विशिष्ट व्यवसायाचे म्हणूनच त्यांना अधिकार, या स्थितीत निवड करताना उमेदवाराची त्या व्यवसायांतील योग्यता त्यांनी पाहणे अगदी स्वाभाविक आहे. व्यक्ति म्हणून अधिकार आहे व व्यक्ति म्हणून उमेदवार निवडून घ्यावयाचा आहे, तो अमुक धंदा करतो म्हणून नव्हे, या परिस्थितीत निवड करणारे उमेदवाराच्या सर्वांगीण जीवनाचा, चारित्र्याचा व लायकीचा विचार करणे स्वाभाविक आहे. लायक व शीलसंपन्न उमेदवार निवडून घेण्याचे दृष्टीने राज्यांतील राजकीय पक्ष—संघटना, ही महत्त्वाची गोष्ट ठरते. विद्यमान जगांत पक्ष कसे संघटित होतात, तेथे कोणाची वर्णी लागते, याकडे पाहिले म्हणजे पुष्कळ वेळां निराशा वाटणे साहजिक आहे. तथापि ही गोष्ट लक्षांत ठेविली पाहिजे की, आजचा समाज हा परिग्रही स्वरूपाचा आहे. संपत्तीचे केंद्रीकरण तेथे होऊ शकते व संपत्ति हे सत्ताप्राप्तीचे साधन ठरते. सत्ता मग संपत्तीची दासी होते. हे समाजाचे स्वरूप बदलले म्हणजे पक्षसंघटनेवर त्याचा योग्य तो परिणाम होईल, व आज दिसणारे अनेक दोष खात्रीने कमी होतील. या दृष्टीने जी हक्कव्यवस्था राज्यांत असली पाहिजे म्हणून प्रतिपादिले आहे तिचे महत्त्व विशेष आहे. हक्कव्यवस्थेने सत्ता मर्यादित होते, तिचे क्षेत्र निश्चित केले जाते. शिक्षित व दक्ष नागरिक राज्यकारभाराकडे जागरूक राहून पाहात असतात. संपत्तीची तरतूद मग मर्यादित राहाते. मतस्वातंत्र्य व संघस्वातंत्र्य असल्यामुळे हितसंबंध संघटित होतात व राज्याचा उपयोग केवळ विशिष्ट वर्गासाठी होणे कठीण होते व राज्याचे जे मुख्य मुख्य उद्देश असतील त्यांना अनुसरून राज्यकारभार होणे अधिक संभवनीय होते.

प्रादेशिक पद्धतीने जरी प्रतिनिधि निवडले गेले तरी देशांतील अनुभव उत्कृष्ट प्रकारे अगर पूर्णपणे ते विधिमंडळांत मांडू शकतील असे नाही. या पद्धतीने व्यापक दृष्टीने विचार करणारे, लोकमताला अधिक जवळ असणारे प्रतिनिधी निवडून येतील हे खरे. तथापि राज्यकारभार जास्तीत जास्त लोकांच्या जास्तीत जास्त अभिप्रायांचा व अनुभवांचा विचार करून व्हावा ह्या दृष्टीने प्रत्येक प्रश्नाबाबतची संपूर्ण

संकलन केलेली माहिती, निणर्य घेण्याचे वेळीं उपलब्ध असली पाहिजे. आधुनिक राज्यकारभार व कायदे हे कांहीं स्वयंभू व निरपेक्ष अशा तत्त्वज्ञानावर आधारून भागत नाहीं. कांहीं स्थिर सिद्धांत आहेत असें समजून त्यांच्यावर आधारूनही भागत नाहीं. आलेल्या अनुभवांचें मंथन करून, त्यांतून निघणाऱ्या अनुमानांना धरून वेतावेतानें राज्यकारभार चालवावा लागतो, कायदा उभारावा लागतो. एखादी गोष्ट उपयुक्त आहे अगर त्यांत पुष्कळांचें पुष्कळ हित आहे एवढे सांगून भागत नाहीं. पुष्कळ म्हणजे किती, हित म्हणजे काय, यांचा तपशील आंकड्यांत देऊन सांगावा लागतो. नवीन कर बसला तर अमुक परिणाम होईल हें आंकडे मांडून सांगावे लागतें. तात्पर्य, अनुभव हा आंकड्यांनीं व माहितीने गोळा करून स्पष्ट करावा लागतो. कार्यकारण भाव, भौतिकशास्त्रांइतके निश्चितपणें सामाजिक शास्त्रांत सिद्ध करतां येत नाहीत हें खरें. पण जितक्या व्यापक पुराव्यावर, व्यापक माहितीवर ते आधारलेले असतील तितकी निश्चिति त्यांत अधिक येणें शक्य आहे. म्हणून जास्तीत जास्त माहिती व अवलोकन यांची आवश्यकता व महत्त्व आहे. या दृष्टीने विचार करतां, माहितीचे महत्त्व व ती मिळविण्याची, गोळा करण्याची, योग्य मांडणी करण्याची आवश्यकता आतां सर्वत्र पटूं लागली आहे. गणितागत पद्धतीनें (Statistical Method) विचार करून प्रेमेयें मांडणे हे आतां सर्वमान्य झालें आहे. तथापि या दृष्टीनें अवश्य त्या संघटना अगर संस्था सर्वत्र आहेत अगर पुरेसा व कार्यक्षम आहेत असें मात्र नाहीं. कित्येक राज्यांतून हें काम अद्यापि सर्वेस्वीं व संपूर्णपणें राज्याचे कार्यक्षेत्रांतील आहे हें मानलें जात नाहीं. समाजांत काय घडत आहे, कोणत्या प्रवृत्ति वाढत आहेत अगर कमी होत आहेत, पदार्थविषयक अभिरुचि कशी बदलत आहे याची दखलही कित्येक राज्यव्यवस्थेत सरकाराला नसते. कांहींची दखल यद्दच्छा अगर अप्रत्यक्ष रीतीनें घेतली जाते. चहा हा समाजांतील बहुसंख्याकांची अवश्य अशी गरज झाली आहे. पण कैद्यांची अन्नव्यवस्था ८० वर्षापूर्वीं ठरविली आहे ती कायम आहे ! त्यांत कांजी जी बाहेर समाजांत आजारीपणाशिवाय सहसा कोणी घेत नाहीत ती येथें दररोजची सकाळची पहिली सलामी आहे. अज्ञानपर्णी लग्न करणें हें अयोग्य आहे हें जाणून प्रवृत्ति बदलून उशीरां विवाह होत आहेत. जर प्रत्येक विवाह नोंदला जाईल तर लोकमत आचरणांत कसें बदललें आहे हें आंकडे देऊन सांगतां येईल. आज लोकमताचे नांवावर वांटल तें या बाबतींत सांगता येतें, पडताळून पाहण्यास साधन नाहीं. विशिष्ट श्रमापासून जीवमानावर काय परिणाम होतात, जननक्षमतेवर काय परिणाम होतात हें कळणें समाजहिताचे

दृष्टीनें अवश्य आहे. त्यासाठीं सर्वत्र जरूर ती नोंद झाली पाहिजे. लोकसंख्या व जीवनाची साधनसामुग्री यांचा मेळ निसर्ग घालील असें म्हणणें हल्लीचें काळीं चालणार नाही. समाजानें तो घातला पाहिजे व त्यासाठीं सर्व प्रकारें माहिती असणें जरूर आहे. युद्धांत जय होण्याचे दृष्टीनें ज्याप्रमाणें सर्व तऱ्हेचे नकाशे, हवापाण्यासंबंधींचे सके, लोकवस्तीची मांडणी, कोणत्या वस्तु कोठें मिळतील, कशा उत्पादन करतां येतील यांची टाचणें, हीं सर्व जशीं आधुनिक युद्धशास्त्राप्रमाणें अवश्य मानलीं जातात, तशींच सर्व प्रकारची माहिती राज्यकारभाराला आजच्या जगांत कार्यक्षमतेच्या दृष्टीनेंही अवश्य आहे. अज्ञानाविरुद्ध, दारिद्र्याविरुद्ध, अन्यायाविरुद्ध जय मिळवावयाचा असेल, तर ही सर्व सामुग्री अत्यंत आवश्यक आहे. हें सर्व काम केवळ खासगी प्रयत्नांनीं होण्यासारखें नाही. राज्याचें हें एक कार्य आहे व राज्यानें अवश्य ती संघटना उत्पन्न करून हें केलें पाहिजे, या योगानें लोकमत, लोकांचा अनुभव काय आहे हें कळून योग्य निर्णय घेणें शक्य होईल. त्याचप्रमाणें लोकमतालाही माहिती मिळत गेल्यानें वस्तुस्थिति कळत गेल्यानें इष्ट तें वळण लागेल.

माहिती म्हणजे अनुमान नव्हे व वस्तुस्थिति म्हणजे पाहणारांचा कयास नव्हे. म्हणून माहिती गोळा करतांना, आकडे जमा करतांना, जेवढें वास्तविक असेल तेवढेंच गोळा केलें गेलें पाहिजे. सत्यवस्तु काय आहेत, त्या निवडून पांखडून, मांडल्या पाहिजेत. सत्य वस्तु याप्रमाणें निवडून काढणें, त्यांची मांडणी करणें, ही एक क्रिया आहे. त्यांतून अनुमान काढणें, कार्यकारणभाव ठेवणें, लोकप्रवृत्ति अजमावणें, ही दुसरी क्रिया आहे. दोन्ही क्रिया एकाच व्यक्तीनें केल्यास सत्य वस्तूंची निवड निस्पृहपणें, निःपक्षपातीपणें होणार नाही. पाहणाऱ्याची एक स्वतःची दृष्टि असते आणि त्याला अनुमान काढण्याची, अभिप्राय देण्याची, आंकड्यांतून, माहितींतून, उत्पन्न होणाऱ्या अनुभवाचा अर्थ लावण्याची संधि मिळाली तर त्याच्या दृष्टीप्रमाणें तो अर्थ लावील एवढेंच नव्हे तर सत्य वस्तुसुद्धां त्याच दृष्टीनें निवडून काढील. सरकारी अधिकाऱ्या-मार्फत लोकमत काय आहे याची मागणी झाली कीं, विशिष्ट सरकारी अधिकारी आपल्या प्रवृत्तीच्या दृष्टीनें लोकमत अंदाजील व त्याप्रमाणें वर धाडील. अज्ञातां का होईना त्याचा अभिप्राय या लोकमतांत समाविष्ट केला जातो. जातीय मतदारसंघ त्याला नकोसे असतील तर ते मागणारे यःकश्चित् आहेत हें युक्तीनें तो दाखवील. त्याला हवे असतील तर क्षणांपूर्वीं जन्मलेल्या संस्थांनां महत्त्व देऊन त्यांची मागणी म्हणजे एकमताची मागणी असें खुशीनें दाखवील. दडपशाहीला मान्यता देणारीं वर्तमानपत्रें एकदम जवाबदार, लोकमत निदर्शक होतात पण तींच काहीं

न्याय करा म्हणू लागतांच त्यांचे मागें लोकमत नाहीं हें त्यांना समजेल अशा रीतीने सरकार सांगत असतें. तात्पर्य माहिती कोण गोळा करतो, कशी गोळा होते हेही प्रश्न महत्त्वाचे आहेत. कार्यकारी सत्तेकडे हें काम देणें योग्य होणार नाहीं. हें काम करणार संघटन स्वातंत्र्य व तेवढेंच काम करणारें असलें पाहिजे. त्यांचें अस्तित्व कार्यकारी सत्तेवर अवलंबून ठेवणें अयोग्य आहे. किंचहुना ही सर्वप्रकारची माहिती मिळण्याचा नागरिकांचा हक्क आहे व तो त्याला मिळाला पाहिजे म्हणून हें संघटन स्वतंत्र असणें अवश्य आहे. अनुभव संकलन करून, त्यांतून समन्वय करून निर्णय घेण्यासाठीं जशी या संघटनेची आवश्यकता आहे, तशीच घेतलेले निर्णय समाजावर काय परिणाम करतात हेही वस्तुस्थितीनें दाखविण्यासाठीं त्याची जरूरी आहे. कायद्याचे परिणाम, कारभारांतील स्वीकारलेल्या धोरणाचा परिणाम, खरा खरा समजण्यासाठी ही उत्कृष्ट व्यवस्था आहे. राज्यकारभार करणारांकडे अगर त्यांच्या अधिकाऱ्यांकडे हें काम सोंपविलें कीं, सत्ताधिकांना जसे पाहिजेत तसेच रिपोर्ट येतील. त्यांत निःस्पृहता राहणार नाहीं, वस्तुस्थितीचें यथार्थ स्वरूप दिसणार नाहीं. काय आहे हें एकाचें सांगावें व त्यांतून काय करावें हें दुसऱ्यानें ठरवावें ही व्यवस्था लोकशाहीच दृष्टीनें इष्ट आहे.

लोकांच्यासाठीं राज्यकारभार व्हावा हें साधण्यासाठीं लोकांनीं तो करावा हें एकच साधन आहे. जबाबदारी ही प्रत्यक्ष भाग घेतल्यानेंच उत्पन्न होत. लोकमत ध्यानांत घेऊन युद्ध जाहीर करणें व तें न जुमानतां जाहीर करणें यांतील फरक ही गोष्ट स्पष्ट करते. प्रेक्षक आहेत अगर ठेवले गेले म्हणून जे कार्यक्षेत्राबाहेर आहेत त्यांच्यावर जबाबदारी कधींच बसणार नाहीं, त्यांना जबाबदारीची भावनाही त्याचमुळे वाटणार नाहीं. लोकांना जबाबदारी वाटावी म्हणून जे राज्यकारभारांत आहेत त्यांनीं आपल्याला जें वाटतें, त्याचप्रमाणें जे प्रत्यक्ष राज्यकारभाराबाहेर आहेत त्यांना वाटलें पाहिजे असें घडवून आणलें पाहिजे. म्हणजेच आपल्या निर्णयांत त्यांना सहविचारी करून, सहकारी करून वागलें पाहिजे. अर्थात् आमजनतंचा विचार घेणें शक्य नाहीं म्हणून विषयाला प्रस्तुत असलेले हितसंबंधाचें खरे खरें प्रतिनिधि विचारविनिमयांत घेऊन त्यांच्या सहकार्यानिं, त्यांच्या विचारांनीं निर्णय घेऊन काम केलें पाहिजे म्हणजे कार्याचें जबाबदारीची भावना लोकांमध्ये येईल. कारण मग होणारा कारभार वस्तुतः लोकांकडून होतो. त्यांच्या अभिप्रायाला जुळून तो हात असतो, होणाऱ्या निर्णयांत त्यांचा हात असतो. आपला निर्णय यशस्वी करण्याची जबाबदारी तेथें उत्पन्न होते. मात्र विचारविनिमयासाठीं घेतलेले प्रतिनिधि खरे खरे प्रति-

निधि असले पाहिजेत. शेतकीकमिशनवर ज्याची कांहीं शंती नाही असा इसम घेतला म्हणजे अगर मजुरांचा प्रतिनिधि म्हणून नित्य भांडवलवाल्या धंद्यांत दलाली करणारा घेतला म्हणजे योग्य प्रतिनिधि घेतले असें होत नाही. हितसंबंधाचा प्रतिनिधि म्हणजे प्रत्यक्ष त्यांत असलेल्या अगर त्याच्याशीं सर्वथैव समरस झालेला असाच इसम असल्या पाहिजे. उत्कृष्ट व्यवस्था म्हणजे प्रत्येक हितसंबंध संघटित होऊन त्या त्या संघटनेला आपल्या प्रतिनिधि निवडण्यास सांगणें ही होय. मजुरांवाचून कायदा करावयाचा असेल तर मजूरसंघाला प्रतिनिधि निवडण्यास सांगून त्यांच्या विचारविनिमयानें, सल्लामसलतीनेच तो व्हावा. शिक्षकांसंबंधी कायदा करावयाचा असेल तर शिक्षकसंघाला प्रतिनिधि निवडण्यास सांगून त्यांचे विचारविनिमयानें तो व्हावा. प्रत्येक प्रश्नांत केवळ एकच हितसंबंध गुंतलेला असतो असे नाही, म्हणून प्रस्तुत असलेल्या सर्व हितसंबंधांचे प्रतिनिधि घेऊन त्यांचे अभिप्रायांचें संकलन करून राज्यसत्तेनें सर्व समाजाचें असें प्रतिनिधित्व पत्करून निर्णय घेतले पाहिजेत. असें झालें म्हणजे होणारा निर्णय समन्वित बुद्धीचा निर्णय होऊन प्रत्येक हितसंबंधाचा अनुभव त्यांत समाविष्ट झालेला असेल. होणारें कार्य हें मग सर्वांचें आहे असें वाटेल व तें योग्य आहे असा विश्वासही उत्पन्न होईल. अशी ही एकीची भावना जितक्या व्यापक व विविध अनुभवांवर आधारलेली असेल तितकी ती लोकप्रिय होईल व कार्यक्षम होईल. या पद्धतीनें सर्व मतभेद मिटतील असें नाही; विचारविनिमयानें, एकत्र आल्यानें सर्वदा व सर्वशः जुळून येतें असें नाही. पण एकत्र आल्यानें, मतभेदांचें व मतैक्याचें क्षेत्र तरी निश्चितपणें कळतें: मतभेदामार्गे असलेला अनुभव योग्य, कीं अस्थानीं हें समजूत त्यावर तोड काढतां येते. पूर्वग्रह जवळ येण्यानें दूर होतात. क्रांतिकारक म्हणजे हातांत पिस्तूल घेऊन डोळे लाल करून शिवराळ बोलतो, हें मत प्रत्यक्ष विचारविनिमयाचें बैठकींत बदलून जाते. सारासार विचार, शक्याशक्यतेचा विचार क्रांतिकारकाचे डोक्यांत असल्याची जाणीव मालकाचा होते. मालक म्हणजे भावनाशून्य नफा उत्पन्न करणारें यंत्र नसून कांहीं मानवी ओलावा त्यांत आहे याचाही प्रत्यय मजूरप्रतिनिधीला येतो. शेवटीं जुळले नाही तरी एकमेकांचे दृष्टिकोन एकमेकांना स्पष्ट होतात. विचारविनिमयाचे व्यवस्थेनें निदान संपर्प अपरिहार्य झाला तरी त्यांतील कडवटपणा कमी होतो.

निर्णय होण्यापूर्वी व तो होत असतांना विचारविनिमयाची व्यवस्था कां इष्ट आहे हें वर सांगितलें. अशा रीतीनें झालेले निर्णय आतां अमलांत येतांना तो त्यांतील जबाबदारी सर्वांची आहे याची जाणीव होण्याचे दृष्टीनेंही कांहीं तरी व्यवस्था

असणें इष्ट आहे. आधुनिक राज्य हें मोठें व त्याचें कार्यही प्रचंड व विविध स्वरूपी आहे हें लक्षांत घेतां मध्यवर्ती सत्तेनें निर्णय घेतांना मुख्य मुख्य धोरणविषयक निर्णय घ्यावेत व तपशिलाचें निर्णय घेण्याचे काम राज्यांत विकेंद्रीकरणानें अगर अन्य तत्वांनं विभागलें जावें हे योग्य आहे. प्रादेशिक दृष्टीनें हें काम विभागून देतां येण्यासारखें आहे. त्याचप्रमाणें व्यवसायाचे दृष्टीनें, कार्याचे दृष्टीनेही विभागून देतां येईल. तपशीलवार निर्णय घेणारी अनेक केंद्रे निर्माण झालीं व तेथेही निर्णय घेण्यापूर्वी विचारविनिमयव्यवस्था ठेवली म्हणजे राज्यकारभार हा अधिक अधिक प्रत्यक्षपणें लोकांनीं केला असं होईल. लोकांनीं निर्णयांत भाग घेतला म्हणजे त्याला मान्यताही अधिक अधिक मिळेल. त्याचप्रमाणें हीं केंद्रे आपला अनुभव मध्यवर्ती सत्तेचे उपयोगासाठीं म्हणून अधिकृत रीतीनें व यथार्थपणे सांगूं शकतील. वर्गपासून खालपर्यंत कारभार व जनता यांची जुळणी होऊन, जितका कारभार जवळचा तितका जनतेचा लाभ त्यांत अधिक व अधिक संख्येनें होत जाईल. राज्य म्हणजे आपण घडविलेले मंदिर, ज्याचें शिखर, ज्याचा कळस म्हणजे सर्वांच्या आदर्शाचे प्रतीक अशी भावना मग सर्वत्र निर्माण होईल.

समाजाचें स्वरूप संयुक्त आहे व त्याला सर्वस्वीं जुळणारी अशी ही वर वर्णन केलेली व्यवस्था आहे. विविध दृष्टींनीं निर्माण होणारी एकीचीं केंद्रे नियंत्रण करणाऱ्या या व्यवस्थेत खुद्द विविधता मारली नसून तिला योग्य स्थान दिलेले आहे. कोणाताही संघ व्यक्तीला पूर्णपणें समाविष्ट करूं शकत नाही. या दृष्टीनें कोणत्याही एका संघानें सर्व प्रकारे व्यक्तीच्या जीवनावावृत निर्णय घेणें, कायदे करणें यथार्थ होणार नाही. म्हणून कायदे करणारे संघटन असे असले पाहिजे की, तेथे व्यक्तीच्या विविध हितसंबंधांचा विचार संकीर्णपणें न होतां संघटितपणें झाला पाहिजे. याचा अर्थ असा नव्हे की, सर्व संघटित हितसंबंधांच्या प्रतिनिधींनीं बनलेल्या मंडळानें तो करावा अगर त्यास तो अधिकार असावा. असें मंडळ एकतर केवळ संघटित हितसंबंधांच्या प्रतिनिधींचें असल्यामुळे व्यक्तीच्या संपूर्ण प्रतिनिधित्वाचे दृष्टीनें त्यास उणेपणा आहे. कित्येक राज्यकारभाराचे प्रश्न की, ज्यांचा निवडणाऱ्यांच्या हितसंबंधाशीं कांहींही संबंध नाही त्यांचा निर्णय या मंडळानें करणें योग्य होणार नाही. शिवाय हें मंडळ सहाजिकच फार मोठें होईल व त्यामुळे कार्यक्षम होणार नाही. व्यक्तीचें जास्तीत जास्त प्रतिनिधित्व प्रादेशिक व्यवस्थेवर आधारलेल्या प्रतिनिधिमंडळाला येतें हें लक्षांत घेतां, कायदे करण्याची सत्ता, नियंत्रणाची सत्ता, अशाच मंडळाला असणें योग्य आहे. मात्र तेथें होणारा व्यक्तीचे विविध हितसंबंधांचा विचार संघटितपणें व्हावा, म्हणजे

त्या त्या हितसंबंधाचें जे संघटन असेल, जें संघ अगर संस्था असतील त्यांना विचार-विनिमयांत निश्चित स्थान असेल अशी व्यवस्था असावी. असें असलें म्हणजे व्यक्तीचे विविध क्षेत्रांतील हितसंबंध व तद्विषयक अनुभव या सर्वांचा योग्य व पद्धतशीर विचार होऊन त्यांतून मग निर्णय घेतले जातील. प्रत्यक्ष निर्णय जरी मध्यवर्ती विधिमंडळाने घेतले असें दिसत असतें तरी ज्या पद्धतीने निर्णय घेतले गेले, त्यांत अनेक संघामार्फत व्यक्तींचे अभिप्राय संघटित रीतीने समाविष्ट झालेले असतात. दहापांच व्यक्तींचे कांहीं तरी ऐकून हे निर्णय होत नाहीत. वस्तुतः हे निर्णय संयुक्त स्वरूपाचे असतात. कारण ते घडविण्यांत वर सांगितल्याप्रमाणे अनेक सव भाग घेत असतात. समाजाच्या संयुक्त स्वरूपाशी जुळणारी ही व्यवस्था आहे. व्यक्तींचे हे विविध हितसंबंध जुळवून घेऊन मोठ्या योजनेत त्यांना स्थान देणारी ही व्यवस्था आहे. ही सर्वस्वी निर्दोष आहे-अगर सर्वशः परीपूर्ण आहे असे नाही, पण इतर कोणत्याही व्यवस्थेपेक्षा अधिक चांगली आहे. मान्यतेने निर्णयाला खरें खरें प्रामाण्य येतें, या दृष्टीने ती जास्तीत जास्त मिळविण्याची शक्यता येथे आहे. कार्याचे महत्त्व व व्यक्तींचे प्रतिनिधित्व यांची सांधमोड या व्यवस्थेत झाल्याने, समता व संपूर्णता जास्तीत जास्त येथेच उपलब्ध होतील.

वरील व्यवस्थेत निर्णय हे वस्तुतः संयुक्त स्वरूपाचे आहेत असे सांगितले आहे. त्यांचे हें स्वरूप लक्षांत घेतां अधिकाराचे स्वरूपही तसेच राहिल हें उघड आहे. निर्णय घेतांना व ते अमलांत येतांना जे प्रस्तुत हितसंबंध असतील त्यांचे सहकार्य त्यांत समाविष्ट राहिल. कारभाराची विभागणी कार्याचे दृष्टीने व प्रदेशाचे दृष्टीने मागे सांगितल्याप्रमाणे होईल. प्रांत अगर जिल्हा म्हणजे प्रदेशाचा भाग, जसा कारभाराचे सोयीकरतां प्रमाण म्हणून केला जाईल, तसाच सोयीचे दृष्टीने कारभाराकरतां धंदाही प्रमाण म्हणून धरला जाईल. त्या त्या धंद्याला, त्या त्या व्यवसायाला कारभारांत एक अधिष्ठान मिळेल. त्यासंबंधीचे निर्णय अगर कायदे त्यांतील संघटनाशीं संस्थाशीं, विचारविनिमय होऊन होतील. सदरहू संघटनेला, संस्थांना आपलें म्हणणें मांडण्याचा हक्क राहिल. याचा अर्थ राज्याचा वांटेल तसे हुकुम मांडण्याचा, अमर्याद प्रभुत्व गाजविण्याचा हक्क वस्तुतः मर्यादित होईल. कारण जे निर्णय होतील ते विचार-विनिमयांने होणार असल्याने, सहाजिक सत्तेला वांटेल तसे ते करतां येणार नाही. वांटेल तसें केलें तर मान्यता मिळणार नाही ही भीति असल्यामुळे ते तसे होणार नाहीत. राज्य हे जर वस्तुतः अमर्यादपणे सत्ताधीश झालें, वस्तुतः त्याचे प्रभुत्वाला मर्यादा नसली तर समाजाच्या सर्व कार्यावर, सर्व जीवितांवर, सर्व क्षेत्रांवर ते आपला

कवजा करील व त्याचा परिणाम तुरुंगांतील सारखेपणा, सैन्यांतील एकी व स्मशानांतील शांतता निर्माण करण्यांत होईल. व्यक्ति क्षुद्र होऊन, विविधता कान-सून काढली जाईल म्हणून तात्त्विक दृष्टीनें राज्य हें सर्व सत्ताधीश, प्रभुत्वपूर्ण असलें तरी वस्तुतः योग्य व दक्ष व्यवस्थेनें त्याचे प्रभुत्व मर्यादित केले गेले पाहिजे. म्हणजे प्रत्येक निर्णयांत व त्याचे अंमलबजावणींत ज्यांचा ज्यांचा संबंध येत असेल, त्यांचे त्यांचे सहकार्य व सहविचार घेतला गेला पाहिजे. असें झाले म्हणजे अधिकाराचे स्वरूप व त्याची संघटना एकसंधि राहणार नाही. मध्यवर्ती सत्तेने सांगावें व जसेचे तसे अधिकार्यांच्या उतरंडींतून जाऊन अखेरच्या अमलदाराने ते बजावावें असें होणार नाही. मध्यवर्ती सत्तेनें विचारविनिमय करून धोरणाचा निर्णय घेतल्यानंतर मग तपशीलाचे निर्णयाकरतां प्रादेशिक भागांकडे अगर कार्यनिष्ठ भागांकडे जाईल; तेथेही विचारविनिमय होऊन झालेले निर्णय आणखी खालच्या कारभार केंद्रांकडे जातील, तेथेही तसेच होईल. शेवटचा बजावणी करणारा अधिकारीही सहकार्यानें बजावणी करील. या व्यवस्थेचें, अधिकाराचें स्वरूप व संघटन संयुक्त स्वरूपाचें आहे हें उघड आहे. हलव्याचे दाण्यांत तीळ असतो त्याप्रमाणें बजावणीत येणाऱ्या प्रत्येक निर्णयांत राज्याचे प्रभुत्वाचा अंश असून, मुख्य धोरणाचा अंश असून त्यावरील पुढेही गोड सहकार्याची, सहविचाराची असतील आणि त्यांत जरी अधिकाराचा कांटा असला तरी तो गोड व न बोचणाराच असेल ! व्यक्तिची मिळणारी मान्यता कुठल्या तरी प्रचंड राज्याचे आज्ञेला आहे असें न वाटतां, आपण सहकार्यानें केलेल्या निर्णयाला आहे असें व्यक्तीला वाटेल. आपल्या अनुभवाला जुळणाऱ्या, सदसद्विवेकबुद्धीला अनसरून असणाऱ्या कृत्यालाच ही मान्यता असल्यानें तेथें आपुलकीचा भाव उत्पन्न होईल. होणारे निर्णय ज्यांच्यावर त्यांचा परिणाम होणार आहे त्यानाच करावें लागतील, त्यांच्याच अभिप्रायाप्रमाणें, निवडीप्रमाणें ते होतील आणि असें झाले म्हणजे व्यक्तीची प्रतिष्ठा, व्यक्तीचा गौरव होऊन तिच्या कर्तृत्वाला आव्हान मिळून ती आपल्या सुखांत व समाधानांत भर टाकू शकेल. जर व्यक्तीचें जीवनांत याप्रमाणें भर पडणार नसेल तर सर्व खटाटोप व्यर्थ आहे. राज्याचें कर्तृत्व, राज्यकारभाराचें यश शेवटी व्यक्तींच्या जीवनांतील सुखदुःखांचे मापानेंच ठरले जातें. समाजाचें संपर्कांत पडणारी भर व्यक्तींचे जीवनांत कांहींही भर टाकत नसेल तर ती व्यर्थ आहे. होणाऱ्या वाटांत समाजांतील प्रत्येक व्यक्तीला हिस्सा मिळाला तर ती वाढ खरी. व्यक्तींचे जीवनांत सुखाची भर पडावयाची तर व्यक्तीला कर्तृत्वासाठी क्षेत्र मिळावे पाहिजे, संधि मिळाली पाहिजे व हें वरील व्यवस्थेंत शक्य आहे.

वर वर्णन केल्याप्रमाणे राज्यव्यवस्थेचे संघटन करणे सोपे काम नाही. तथापि आजच्या जगांतील कोणती गोष्ट सोपी आहे ? राज्यविषयक कल्पना कशा बदलत गेल्या, राजकीय संस्था कशा वाढत गेल्या हे लक्षांत घेतले गेले म्हणजे राजकीय क्षेत्रांतील कित्येक गोष्टी कां अवघड होऊन बसल्या आहेत हे कळून येते. राज्य मोठे असले तरी प्रत्यक्ष सत्ता थोड्या लोकांचेच हातांत असली पाहिजे हा मौलिक सिद्धांत मानला गेला आहे. थोड्या लोकांचे हातांत असली पाहिजे म्हणून ती त्याच थोड्या लोकांचे हातांत राहावी या दृष्टीने राजकीय संस्था व संकेत निर्माण झाले. लौकिक-दृष्ट्या लोकसत्तात्मक राज्य अगर लोकशाही राज्य असून वस्तुतः लोकांचे अनुभवाला व अभिप्रायाला तेथे स्थान नसते. खरखरे महत्त्व तेथे व्यक्तीला मिळत नाही. स्वातंत्र्य याचा अर्थ बंधनांचा अभाव असाच व एवढा केला जातो. सामान्य मनुष्याला तेथे विचारावे अगर त्याने कांही करावे अशी कोणाची अपेक्षा नसते. स्वातंत्र्याचे लक्षण म्हणजे केवळ बंधनांचा अभाव न मानतां स्वातंत्र्य म्हणजे प्रत्येकाला कर्तृत्व करण्याची संधि, त्याचे चालना बुद्धीला, त्याचे विधायक प्रवृत्तीला क्षेत्र मिळणे हा आहे. प्रत्येकाचे व्यक्तित्वाचे आविष्काराला वाव मिळून इतर कुणाच्याही व्यक्तित्वाचे छायेखाली ते कोमजून जातां कामा नये, हा हक्क स्वातंत्र्यांत समाविष्ट आहे. स्वातंत्र्याची ही व्यापक कल्पना विद्यमान राजकीय संस्था अगर विद्यमान राज्य यांच्या आशयांत बसू शकत नाही. राज्याचे स्वरूप एके काळीं केवळ संरक्षक, केवळ पाहारे-करी असे होते. हळूहळू राज्याचे कार्यक्षेत्र वाढत जाऊन राज्य हे एक समाजसेवेचे संघटन (**Social Service State**) असे स्वरूप त्याच आले. कायदा हा केवळ प्रतिबंधक स्वरूपाचा होता तो हळूहळू विधायक स्वरूपाचा झाला. नियमनावरोबर दिग्दर्शन करून काय करावे हे सांगणारा झाला. व्यक्तीच्या प्रगतीतील अडथळे दूर करण्याचे काम त्याचे आहे असे जरी ग्रीन यांनी सांगितले, तरी प्रत्यक्ष या कार्याचे स्वरूप निराकरणी न राहातां कारक व कार्यकारणी (**Positive**) झाले. राज्याने अमुक होऊं देऊं नये, अन्याय होऊं देऊं नये, येवढे करून न थांबतां त्याने न्याय मिळेल अशी परिस्थिति निर्माण करावी, अमुक एक प्रत्यक्ष करावे असे अपेक्षिले जाऊं लागले. तथापि विचारसरणीत मूलतः फरक झाला नाही. फ्रेंच क्रांतीतील विचारसरणीने लोकप्रभुत्वाला महत्त्व आले, राष्ट्रीयत्व उफळले. पण त्याजबरोबर सामान्य व्यक्तीला जितके महत्त्व यावयास पाहिजे तितके आले नाही. १९ वे शतकां-तील व्यक्तिप्रधान विचारसरणीने व्यक्तींना स्वातंत्र्य पाहिजे म्हणजे राज्यसत्तेचा हस्तक्षेप नको एवढाच मर्यादित अर्थ करून भांडवलशाहीचे वर्चस्व सर्वत्र प्रस्थापित केले.

याप्रमाणें जेथें लोकशाही निर्माण झाली तेथें तिचें आर्थिक स्वरूप भांडवलशाहीचें झालें. राजकीय समतेनें आर्थिक विषमता दूर होण्याऐवजीं कायम व दृढ झालेली अनु-भवास आली. जोंपर्यंत भांडवलशाही उत्पादनव्यवस्था वर्धिष्णु होती, वाढत होती, तोंपर्यंत समाजांत कांही तरी लोकांना समाधान होतें. वाढीला क्षेत्र संपलें, सर्वत्र तशीच परिस्थिति झाली, स्पर्धा, वाढली, साम्राज्यशाही युद्धे झालीं. बेकारी हा काय-मचा रोग समाजाला जडला. अन्न असून उपाशी, वस्त्र, असून अर्धनग्न, श्रम कर-ण्यास तयार पण रोजगार नाही, समाजांत साधनसामुग्री असून तिचा उपयोग नाही अशा स्वरूपाची परिस्थिति सर्वत्र वारंवार होऊं लागली. भांडवलशाहीला परवडेल तोंपर्यंतच जनतेच्या सुखसोयीसाठीं खर्च करण्यास राज्य तयार. तोंपर्यंतच त्याचें समाजसेवा करण्याचें कार्य चालणार. परवडलें नाही म्हणजे बेकारीभत्ते बंद होणार, अन्य सुखसोयी कमी केल्या जाणार. राजकीय समतेच्या जोरावर जरी लोकपक्ष निव-डून आला तरी लोकशाही राज्ययंत्राचा उपयोग आर्थिक विषमतेचीं पाळेंमुळें खगण्याचे कामी तो यशस्वी रीतीनें कोठेंही करूं शकला नाही. खाजगी मालकीवर आधारलेल्या समाजरचनेंत मौलिक फेरफार करण्याचा प्रयत्न करतांच सर्वत्र लोक-पक्ष अधिकारारूढ असूनसुद्धां अयशस्वी ठरला. लोकशाही राज्ययंत्राची कळ खाजगी भांडवल ही असल्यामुळे, भांडवलवाले यांच्या इच्छेप्रमाणे, इष्टांशप्रमाणें तें चाल-णार हें उघड आहे. लोकशाही व खाजगी भांडवल यांचे लागलेलें लग्न बहुजन समा-जाचे मुळावर आलेलें आहे.

भांडवलात्मक लोकशाहीच्या संस्था आर्थिक व सामाजिक व्याप देण्यास असमर्थ आहेत. आर्थिक विषमता त्या दूर करूं शकत नाहीत. सनदशीर रीतीनें तसा प्रयत्न झाला तरी अल्प प्रमाणांत असलेला भांडवलवाला वर्ग लोकशाहीचे संकेतानुसार वागणें शक्य नाही व कुठेंही वागला नाही. विरोध करावयाचा, बुद्धिवाद करावयाचा, लोकमत वळवावयाचें, बहुमत मिळवावयाचें व पुनः राज्यकारभारात अधिकारूढ व्हावयाचें; पण तोंपर्यंत असनदशीर अगर बेकायदेशीर न वागतां, शांततेनें व सहिष्णु-तेनें काम करावयाचें हा लोकशाहीचा संकेत भांडवलवाले मानणें शक्य नाही व त्यांनीं प्रसंग येतांच मानलाही नाही. लोकशाही राजकारणाचे डावांतील नियम एका पक्षानें पाळल्यास त्याचा कांहीं उपयोग नाही. भांडवलवाल्यांनीं या प्रकारावर अखे-रचा विश्वास असल्याचें कधींच जाहीर केलें नाही. आपली बलिष्ठ संघटना करून विरोधी प्रयत्न हाणून पाडून, कांहीं ठिकाणीं नाममात्र असलेली लोकशाहीपण त्यांनीं निकालांत लावली आहे. आर्थिक विषमतेची किंमत देऊनच समाजानें

बहुतेक ठिकाणी लोकशाहीची खेळणी विकत घेतली आहेत. थोडक्यांत सांगावयाचें म्हणजे हल्लींच्या लोकशाही घटना व संस्था या समाजांतील आर्थिक विषमता दूर करण्यास असमर्थ ठरल्या आहेत. या स्थितीत स्वातंत्र्याचा व्यापक व विधायक अर्थ लाभून व्यक्तीचें महत्त्व नव्हे न्याय्य स्थान व्यक्तीला त्यांमार्फत मिळेल असें वाटत नाही. १९ व्या शतकांत व्यक्तिस्वातंत्र्यवादाचा जो परिणाम होत होता, त्याची जाणीव विचारवंतांना नव्हती असें नाही. फ्रेंच क्रांतीतील स्वातंत्र्य, समता व बंधु भाव या सर्व भावना कांहीं तात्काळिक परिणामाच्या ठरल्या नाहीत. त्यांनून जसें राष्ट्रीयत्व निर्माण झालें तसेंच आंतरराष्ट्रीयत्वही निर्माण झालें. समतेच्या कल्पनांचा पुढील प्रवास समाजसत्तावाद व साम्यवाद यांच्या चालीनें झाला. फ्रेंच क्रांतीनें राजकीय स्वातंत्र्य देण्यास मदत केली तर रशियन क्रांतीनें व्यक्तीला आर्थिक समता मिळवून देण्याचे कामीं निःसंशय मदत केली आहे. रशियांत जे झालें त्याचे उदाहरणानें व भीतीनें अनेक देशांतील आर्थिक धोरणावर परिणाम झाला आहे. तें टळावें म्हणून कांहींनीं आपलें धोरण बदललें तर तसें व्हावें म्हणून कांहींनीं आपलें धोरण बदललें. रशियांतील विचारसरणीचा व होगान्या घटनांचा परिणाम गेले पंच-वीस वर्षे जगांतील राजकारणावर घडत आहे. समाजांतील साधनसामुग्री समाजाचे मालकीची तिजवर समाजाचा ताबा राहून समाजांतील सर्व लोकांना न्याय्य रीतीनें तिचा फायदा होईल असा तिचा उपयोग झाला पाहिजे या विचारसरणीची पकड आमजनतेवर सर्वत्र बसली आहे. प्रत्येकाला जिवंत राहण्याचा, जीवन सुखी करण्याचा सारखा हक्क आहे. राज्य हें कोणा एका वर्गाचे हातीं जाणें अनिष्ट आहे, व ते टाळावयाचें म्हणजे वर्गहीन समाज झाला पाहिजे. संसृष्टीचे विषमतेनें वर्ग पडतात तर ती मुळांतच खाजगी मालकीची न ठेवली म्हणजे झालें. श्रमानें जगण्याचा हक्क प्राप्त होतो व श्रमजीवी कामगार हे सर्व देशांत पसरले तरी ते एक आहेत ही भ्रातृ-भावाची भावना रशियन विचारसरणीनें गेल्या २५ वर्षांत सर्वत्र पसरून देऊन, राष्ट्रीयत्वावर आघात करण्याचा प्रयत्न केला. चालू महायुद्धांत रशियाचे साम्यवादी विचारसरणीनें कशी पलट घेतली हें येथें सांगण्याचें कारण नाही. महत्त्वाचा मुद्दा हा आहे की, आर्थिक समता स्थापन करण्याचा प्रयत्न नव्याच मोठ्या प्रमाणांत रशियानें यशस्वी केला आहे.

रशियन विचारसरणीतील आर्थिक आशय भांडवलात्मक लोकशाहीच्या संस्थांत तो समाविष्ट करून प्रभावी करणें अवश्य आहे. तथापि, राजकारण प्रभावी करणारे जुनें चैतन्य नष्ट झालें असून हें नवें चैतन्य निर्माण झालें आहे. ही जी नवी

प्रेरणा राजकीय विचारांत उत्पन्न झाली आहे, तिला योग्य अधिष्ठान मिळून योग्य संस्थांमार्फत तिने अंग धरिले पाहिजे, शक्तिमान झाले पाहिजे. हा व्यापक आशय, ही नवी आकांक्षा राज्यामार्फत परिपूर्ण होण्यासाठी राज्यरचना जरूर त्या ठिकाणी बदलणे अवश्य आहे. साध्य व साधना, हेतु व संघटना यांच्यांत मिलाफ होणे जरूर आहे. तसें न होईल तर संघर्ष व असफलता हीं समाजाचे व व्यक्तीचे नशिवांत निश्चित आहेत हे उघड आहे. ही व्यवस्था घडवून आणणे हे अवघड आहे, पण ज्या तत्त्वावर ती घडवून आणली पाहिजे त्यांना कोणी अमान्य करण्याचें कारण नाही. प्रत्येकास स्वतःला काय योग्य वाटतें, काय नैतिकदृष्ट्या इष्ट वाटतें हे त्यानेच ठरविले पाहिजे व तें लक्षांत घेऊन विचारांतीं जें त्याचें सदसद्विवेकबुद्धीला पटेल त्याप्रमाणें वागण्याचा त्याला हक्क आहे. याप्रमाणें सारखे विचार असणाऱ्या व्यक्तींनीं एकत्र येऊन त्यांचा जो समान हेतु अगर ध्येय असेल त्याप्रमाणें वागण्याचाही हक्क आहे. अशा तऱ्हेच्या हेतूंची अगर ध्येयांची आवश्यकता व्यक्तींना त्यांच्या अनुभवांतून निर्माण होते म्हणून त्यांचे पूर्तीसाठीं त्यांना एकत्र यावेंस वाटतें. त्यांची पूर्ती होण्यांत त्यांना सौख्यलाभ असतो, सफलता वाटत असते. स्वानुभवांतून निर्माण झालेले व संघामार्फत स्पष्ट झालेले हे एक एकरित झालेल्या व्यक्तींचे कार्य होतें. अशा तऱ्हेनें समाजांत निर्माण झालेली केंद्रे व त्यांचीं कार्ये यांचा समन्वय करून राज्यव्यवस्थेनें काम केले पाहिजे. हें करतांना होणारा समन्वय बाहेरील शक्तीनें न लादला जाता, विचारविनिमयांत भाग घेणाऱ्या हितसंबंधांतूनच तो निर्माण झाला पाहिजे. बाहेरील शक्ति, बाहेरील गट अगर व्यक्ति कितीही चांगली असली तरी तिचा अनुभव अपुराच असणार व कांहीं तरी तिची म्हणून दृष्टी असणारच; म्हणून तिला अखेरच्या निर्णयाची सत्ता देणें चूक ठरेल. अखेरचा निर्णय अमलांत आणणाऱ्या सत्तेला सक्तीचा अधिकार असलाच पाहिजे, तो अग्रिहार्य आहे, पण तो अमर्याद असण्याचें कारण नाही. त्याचे उपयोगाकडे दक्षतेनें पाहात राहिले पाहिजे. कारण जें ह्या सक्तीचा अधिकार चालवितात ते दुसऱ्यांचे हिनाबद्दल बेफिकीर सहज होतात. हा अधिकाराचा स्वभाव आहे व अनुभवही तसाच आहे. जे थोडे हा अधिकार गाजवितात ते आपल्या स्वहिताचे दृष्टीनें गाजवितात. आपला अनुभव म्हणजे समाजाचा अनुभव, आपणें हित म्हणजे समाजाचें हित हें समीकरण त्यांना अगदीं स्वाभाविक वाटतें. म्हणून या अखेरचे निर्णय अमलांत आणणाऱ्या सत्तेवर मर्यादा घालणे जरूर आहे. ही मर्यादा म्हणजे मागे वर्गन केलेली हक्क व्यवस्था होय. आपला अनुभव व अभिप्राय जाहीर करण्यासाठीं भाषणस्वातंत्र्य; जें योग्य वाटेल तें संघशः

प्रयत्न करून साध्य करण्यासाठीं संघस्वातंत्र्य, राज्यकारभाराचा परिणाम स्वतःवर होणार म्हणून त्यांत भाग घेण्याचा हक्क, तो चांगल्यारीतीनें घेतां यावा म्हणून योग्य शिक्षण मिळण्याचा हक्क, कोणी राज्यकारभार करावा हें ठरविण्यासाठीं मतदानाचा हक्क व त्याचप्रमाणें लोकांनीं निवडून दिल्यास राज्यकारभार करण्याचा हक्क, मत देऊन नुसतें राजसत्तेचें स्वरूप ठरवून पोट भरत नाहीं म्हणून समाजांतील उत्पादनाचें नियंत्रण करण्याचा हक्क, या शिवाय होणारें निर्णयांत व त्यांचे अम्मलवजावणींत सहाविचाराचा व सहकार्याचा हक्क, एवंगुणविशिष्ट हक्कव्यवस्था व त्या मागील तत्त्वप्रणाली अमान्य होण्याचें कारण नाहीं. या तत्त्वावर आधारलेल्या व्यवस्थेचें स्वरूप व संघटन कसें राहील याचें विवेचन मागेच केलें आहे.

वरील हक्क व्यवस्था अगर कोणतेही हक्क संरक्षिले पाहीजेत, इतकेंच नव्हे तर अवश्य तें वातावरण समाजांत निर्माण झालेलें नसल तर त्यांचें संरक्षणही होणार नाहीं. केवळ धनप्राप्तीसाठीं ज्या समाजांत सर्व व्यवहार होत आहेत तेथें हे हक्क टिकणार नाहीत व केवळ कागदोपत्रीं राहतील. जेथें संपत्तीची विभागणी विषमतेनें होऊन समाजांत विषमता तीव्र झाली आहे, तेथें हे हक्क नामामात्र राहतील. संपत्तिमान् वर्ग वस्तुतः सत्ताधीश होऊन आपले विरुद्ध काम करणारी हक्क व्यवस्था प्रभावी राहूं देणार नाहीं. शांतता व सुव्यवस्थेचें नांवाखालीं ती चिरडली जाईल. ही हक्क व्यवस्था प्रभावी राहाण्यासाठीं समाजाचें परिग्रही स्वरूप राहातां कामा नये. श्रमानेंच मिळालें पाहिजे व संपत्ति नव्हे तर सेवा हा समाजांत प्रभावी हेतु ठरला पाहिजे. जें जें मिळेल तें श्रमानेंच व स्वतःचें श्रमानेंच. दुसऱ्याचे श्रमावर जगण्याचा हक्क कोणालाही नसून दुसऱ्याचे श्रमानें मिळविलेल्या संपत्तीवरण कुणाला हक्क नाही. शंभर टक्के साम्यवाद जरी नसला तरी खाजगी मालकीचें स्वामित्व बव्हंशानें नष्ट होईल. समाजाला अवश्य त्या उत्पादनाचें स्वामित्व, नियमन व विभागणी ही समाज करील. या व्यतिरिक्त जें उत्पादन होईल त्यांत ही व्यवस्था कशी असावी याबद्दल किमान संकेत, किमान प्रमाणें ठरविलीं जातील. जेथें कोठें खाजगी मालकीला उत्पादनाला संधि मिळेल तेथेंही तिची सत्ता अमर्याद राहाणार नाही. राज्यसत्तेनें केलेल्या नियमान्वयें तिला वागावें लागेल. खाजगी भांडवल जें कांहीं ठेविलें जाईल त्याला ठराविक व्याज घेण्यापलीकडे कांहींही हक्क राहाणार नाहीत. स्वकर्षार्जित तेवढेंच ठेवतां येत असल्यानें वारश्यानें नांव मात्र मिळेल. समाजाला जो देणार नाही, त्याला कांहीं मिळणार नाही. श्रमानेंच नागरिकत्व मिळेल याप्रमाणें झालें म्हणजे विद्यमान सामाजिक मूल्ये पार बदलतील. सन्मान जन्मावर न राहातां कर्तृत्वाचें तें फळ होईल. प्रतिष्ठा

संपत्तीचें कार्य न ठरतां सद्गुणाचें पारितोषिक होईल. असें झालें म्हणजे व्यक्तिगत कर्तृत्व नाहीसें न होतां उलट वाढेल. कारण ज्या बहुसंख्याकांना संधि कधींच मिळत नसे ती त्यांना मिळेल. व्यक्तीचें व्यक्तित्व दाबलें न जातां त्याला संपूर्ण स्वातंत्र्य मिळून आविष्काराला वाव मिळेल. शुद्र म्हणून अवमानलेली व्यक्ति अभिमानाला पारखी झालेली व्यक्ति, सुखापासून वंचित केलेली व्यक्ति निराशेच्या वातावरणांतून वर काढली जाऊन समाजांत जें तिचें निःसंशय प्रतिष्ठेचें स्थान आहे त्यावर बसेल. या वातावरणांत स्वातंत्र्य म्हणजे सर्वांना सारखी संधि उपलब्ध होणें हा अर्थ होईल. थोड्यांनीं स्वार्थानें सांगावें हें न होतां सर्वांच्या हितार्थ जेवढें नियंत्रण अवश्य वाटेल तेंच अमलांत येईल. स्वातंत्र्य म्हणजे प्रत्येक व्यक्तीला जें त्याच्यांत उत्कृष्ट आहे, जें श्रेष्ठ आहे त्याचे आविष्कारास वाव मिळून सफलता प्राप्त करण्याचा हक्क हा अर्थ होईल. सामाजिक विप्रमतेचे वातावरणांत स्वातंत्र्य हें व्यर्थ ठरतें म्हणून स्वातंत्र्यासाठीं समता हवी हें जाणून त्याप्रमाणें सर्वांना सफलता मिळावी म्हणून सारखी संधि मिळेल. धर्म, जन्म, यांनीं सिद्धीचे मार्ग अडविले जाणार नाहीत. गुणांना जे योग्य तें मिळालें पाहिजे. हा न्यायाचा अर्थ होऊन प्रयत्न व प्राप्ति यांचा अन्वय लागेल. समाजांत जें उपलब्ध होईल तें लक्षांत घेऊन सर्वांची गरज योग्य रीतीनें विचारांत घेतली जाईल. सर्व कांहीं आदर्श होईल असं नाही, पण विद्यमान अन्यायांतून, विप्रमतेतून, वर्गवाच्यांतून, तटवर्दीतून समाज मुक्त होऊन जुनी व जीर्ण झालेली पंढरी सोडून नव्या वातावरणांत येईल. तेथें त्याला मोकळी व स्वच्छ हवा, विस्तीर्ण क्षेत्र भेटेल. जेवढें तो अधिक करील तेवढें अधिक अधिक क्षेत्र क्षितिजाप्रमाणें वाढत जाईल.

हक्कव्यवस्था जेथें प्रभावी आहे तेथें व ती तशी होण्यासाठीं समाजव्यवस्था व राज्यव्यवस्था कशी राहिल याचें दिग्दर्शन वर केले आहे. याप्रमाणें राज्याचे रचनेंत नव्या आशयांना अनुकूल असे बदल झाले म्हणजे स्वातंत्र्य व समता यांचा आशय जसा वाढला, त्यांच्या कल्पनांचा जसा विधायक अर्थ झाला तसाच परिणाम कायद्याचे कल्पनेबाबत होणें अपरिहार्य आहे. भाषेला जसे व्याकरण तसे समाजाला कायदा हा आहे. समाजव्यवहाराचें नियमन तो करतो त्याजबरोबर समाजाचे व्यवहार लक्षांत घेऊन तो बदलत असतो. भाषेच्या उपयोगाप्रमाणें व्याकरणाचे नियम होत जातात व त्या नियमांप्रमाणें भाषेचा उपयोग होत जातो. वाढता व्यवहार, अधिक अधिक विविध होणारा व्यवहार याचें नियमन कांहीं सनातनी व स्वयंभू कल्पनांचेवर आधारलेल्या कायद्यानें होणार नाही. ज्या व्यवहारांचें नियमन करा-

वयाचें आहे त्यांच्यावर तो आधारला पाहिजे. राज्यांतील नागरिकांचे व्यवहार व वर्तन यांचे नियमनासाठी कायदा, हें स्पष्ट असलेमुळे त्या नियमनाचें स्वरूप व त्याचा परिणाम या महत्त्वाच्या बाबी ठरतात. समाजांत न्याय असला पाहिजे याचा अर्थ कायद्यानें तो नागरिकांना मिळाला पाहिजे. न्यायाची भावना नुसती असून भागत नाही, तिला कायद्यांत समाविष्ट केल्याशिवाय ती प्रभावी होत नाही. न्याय या साध्याचें कायदा हें प्रस्थापित समाजांत एकमेव साधन आहे. या स्थितीत साधन चांगलें की वाईट हें, त्यानें काय व किती साध्य झाले यांनें निश्चित होणार. कायदा चांगला की वाईट, योग्य की अयोग्य हें त्याच्या परिणामाचा जो अनुभव येईल त्यावरून निश्चित होणार. अमुक अधिकार्यानें हुकूम दिला अगर अमुक सत्तेनें कायदा केला म्हणून तो योग्य अगर न्याय्य ही विचारसरणी त्याज्य आहे. न्यायाचा संबंध अनुभवाशी आहे अधिकाराशी नाही. कायदा योग्य की अयोग्य, न्याय्य की अन्याय्य हें त्याचे कर्त्यावरून ठरत नसून त्याचे कार्यानें ठरतें; म्हणून तो एक तटस्थ शक्ति आहे. सत्ता ही जशी तिच्या उपयोगावरून नैतिक अगर अनैतिक ठरते, स्वभावतः ती एक तटस्थ शक्तीच असते, तसाच प्रकार कायद्याचाच आहे; किंवाहुना सर्व साधनांचें सामान्यतः असें स्वरूप असतें. अग्नि अन्न शिजवील, आग लावील; सुरी भाजी चिरील, गळाही कापील; वाणी वेदांत सांगेल वाढ्यातही वोलेल, जसा उपयोग केला जाईल त्यावरून हीं सर्व चांगलीं की वाईट ठरणार. स्वभावतः ती तटस्थच आहेत हें उघड आहे. तसेंच वापरणाऱ्याचे उद्देशानेही चांगली अगर वाईट ठरणार नाही, तर प्रत्यक्ष उपयोगानें व अनुभवानेंच ठरणार आहे. चांगले उद्देश म्हणजे चांगला उपयोग अगर योग्य उपयोग हें मानणें चुकीचें आहे. चांगला उद्देश चुकीचा असू शकतो मूर्खपणाचा असू शकतो व म्हणून अनर्थही करू शकतो. नरकाचा मार्ग सद्हेतूनेंच बांधून काढला आहे या म्हणण्यांत अर्थ व अनुभव दोन्ही आहेत. स्वातंत्र्य संरक्षणासाठीं केलेल्या कायद्यांनीं स्वातंत्र्य नष्ट झालेलें अनुभवास येतें. अनुभवास काय येतें हें महत्त्वाचें आहे. कांहीं हेतु समाजाचे साध्य व्हावेंत म्हणून केलेला कायदा जर तें साध्य करू शकत नसेल तर तो विफल आहे, व्यर्थ आहे. कायदा हा सर्व समाजाचे गरजेसाठीं आहे, कांहीं थोड्या लोकांचे गरजेसाठीं, हितासाठीं नाही, म्हणून थोड्या लोकांनीं तो चांगला आहे असें म्हटल्यानें तो चांगला ठरत नाही, तो पूर्णपणें चांगला असला पाहिजे, म्हणजे सर्वांच्या अनुभवाला तो तसा आला पाहिजे. अखिल समाजाच्या गरजांचा विचार होऊन कायदा झाला पाहिजे व सर्व समाजाच्या अनुभवाला तो योग्य वाटला पाहिजे म्हणजेच तो न्याय्य ठरेल, एरवीं नाही.

कायदा योग्य आहे की नाही, पूर्ण आहे की नाही हे अर्थात् समाजाने ठरविले पाहिजे. प्रथम कायदा हा जनतेतील जास्तीत जास्त लोकांचा अनुभव लक्षांत घेऊन रचला गेला पाहिजे म्हणजे समजाचे गरजेचे दृष्टीने तो अधिक पूर्ण होणे शक्य होतें. समाजांत अनंत गरजा व अनंत व्यवहार व त्यामुळे अनेक नाती मनुष्या मनुष्यांत निर्माण होत असतात. या सर्वांत जुळणी करण्याचे, उत्पन्न होणाऱ्या संबंधांत समन्वय करण्याचे काम कायद्याने करावयाचे असते. आधुनिक समाज स्थिर नाही, गतिमान आहे, त्यामुळे नवे नवे संबंध सारखे उत्पन्न होत असतात. त्यांचे नियमन परंपरेने होऊ शकत नाही. कारण जुन्या अनुभवांशी ते जुळत नाहीत. त्यांचे नियमन संबंधांत प्रत्यक्ष गुंतलेल्या व्यक्तींवर सोंपवून समाजाचे हित साधत नाही हा अनुभव आला आहे. मजूर व मालक यांच्यातील संबंध त्यांनीच केवळ करार करून ठरवावे, त्यांत राज्याने हस्तक्षेप करू नये या नीतीचा परिणाम समाजाचे अहितास कारणीभूत झाला. राज्याने हस्तक्षेप करून त्यांचे नियमन केल्याने समाजहित साधते. समाजातील शांततेला हे करणे अवश्य ठरले असे आतांही अवश्य ठरले आहे. संबंध उत्पन्न झाले म्हणजे त्यांनून कांहीं हक्क, कांहीं कर्तव्ये, कांहीं कायदे निर्माण होत असतात व त्यांची दखल कायद्याने घेतली पाहिजे. कारण त्या सर्वांचा परिणाम कमीजास्त प्रमाणांत सामाजिक असतो. समाजाची प्रगति परंपरेपासून कराराकडे चालली आहे (Status to Contract) असे मेन यांचे म्हणणे आहे. राज्य नानाविध संबंधांत हस्तक्षेप करू लागल्यापासून ही प्रगति सामाजिक संबंधाकडे चालली आहे (Contract to relation) असे लास्कीचे म्हणणे आहे. वास्तविक ही प्रगति संबंधांतर्गत कर्तव्याचे दिशेने होत आहे. निर्माण होणाऱ्या संबंधांतील सामाजिक कर्तव्य जसजसे राज्य कायदे स्पष्ट करून करीत जाईल, तसतसे हे प्रगतीचे स्वरूप अधिक अधिक दिसून येईल. उत्पन्न होणारे संबंध कायद्याने सामाजिक दृष्टीने नियमित केले पाहिजेत, मालकाची जबाबदारी सामाजिक दृष्टीने नियमित केली पाहिजे. वाटेले तेव्हां मजुराला काढण्याचा हक्क त्याला न देण्यांत विशिष्ट मजुराचा प्रश्न महत्त्वाचा नाही तर हा हक्क दिल्याने समाजातील सुव्यवस्थेला, शांततेला धोका आहे ही दृष्टि असली पाहिजे. कोणी काय करावे हे केवळ करणाराचे इच्छेवर न राहातां, जर त्या कृत्याचे परिणाम सामाजिक होणार असतील तर समाजाचे अनुभवाने करणाराने कार्य करावे, कसे करावे हे ठरविले पाहिजे. नाटकांतील संवाद नटानीं करावयाचे असले तरी वाटेले तसे अगर वाटेले त्या आवाजांत त्यांना करतां येत नाहीत. नाटकाच्या संविधानकाला व अन्य तंत्राला ते सुसंगत असले पाहिजेत. सामाजिक भाव

असलेले व्यवहार सामाजिक अनुभवाला जुळून असेल पाहिजेत. तमें नसेल तर समाजांत संघर्ष निर्माण होईल, मेळा-मिश्रक राहाणार नाही. सामाजिक अनुभवाला जुळून निर्माण झालेले संघर्ष राहातील व त्यांचे कार्यही त्याचप्रमाणे राहील. हें कायद्याने करावयाचें काम आहे. हितसंबंधांत समन्वय करतांना तो कसा घडून येतो हेही महत्वाचें आहे. ज्यांच्यांत समन्वय घडून आणावयाचा आहे, त्यांच्यांत कांहीं तरी बरोवरी, कांहीं तरी सारखेपणा असला पाहिजे. संपावर गेलेले मजूर, अन्नासाठी महाग झालेले एका बाजूला व संपन्न मालक दुसऱ्या बाजूला, यांच्यांत विचारविनिमय होण्यासाठी अगर करार करण्यासाठी दोन्ही बाजूंता सारखी मोकळीक अगर सारखी शक्ति आहे असे म्हणतां येणार नाही. करारस्वातंत्र्य येथें आहे हें म्हणणें अयथार्थ आहे. सरकारने दिलेला निर्णय मजुरांनीं अमान्य केल्यास उपासमार अगर संपाच्या बेसनदशीरपणाची पुकार, नंतर गोळीबार. पण जर मालकांनीं अमान्य केल्यास त्यांचेवर कारखाने उघडण्याची सक्ति करण्यास सरकार तयार नसेल तर सरकारचा निर्णय मजुरांनीं मानल्या म्हणून तो योग्य अगर झालेला समन्वय योग्य ठरत नाही. उलट तो निर्णय एकपक्षीय झाला हें स्पष्ट आहे. जुळण्यासाठी एकत्र आणलेल्या हितसंबंधांत जर बरोवरी नसेल तर जे प्रभावी असत त्यांचे शिजतें. म्हणून कायद्याने जो समन्वय करावयाचा, जी जुळणी करावयाची ती एकतर्फी होतां कामा नये. एका वर्गाचे हातांत कायदा करण्याची सत्ता, सर्व कारभार चालविण्याची सत्ता व दुसऱ्या कोणाला तेथें प्रवेश नाही ही कांहीं योग्य समन्वयाची साक्ष नव्हे. समन्वय म्हणजे दोन्ही पक्षांच्या गरजा एकमेकांनीं जुळवून घडवून आणलेली व्यवस्था व ही जर दोन्ही पक्ष तुल्यबल असतील, कांहीं तरी बरोवरी त्यांच्यांत असेल तरच शक्य आहे. म्हणून कायद्याने प्रथम हितसंबंध या दृष्टीने समान होतील अशी परिस्थिति उत्पन्न करून अगर त्या दृष्टीने समन्वय केला पाहिजे.

कायद्याने समाजांतील व्यवहार व वर्तन यांतून निर्माण होणाऱ्या संबंधांचें केवळ नियमन असा अर्थ नाही तर योग्य नियमन असा अर्थ वरील विचारसरणीत स्पष्ट आहे. हें नियमन व्यापक अनुभवांतून काढलेल्या योग्य अभिप्रायावर आधारलेलें असेल तर तें योग्य होईल हें स्पष्ट आहे. व्यापक अनुभव पद्धतशीर रीतीने नोंदला गेला, निरीक्षिला गेला, म्हणजे त्यांतून योग्य अभिप्राय, योग्य अनुमानें काढणें शक्य आहे. समाजांत विविध हितसंबंध असतात, विरोधी हितसंबंध असतात. त्या सर्वांची जुळणी करून त्यांत कांहीं एकता उत्पन्न करून कांहीं व्यवस्था निर्माण करणें हें अत्यंत अवघड काम आहे. आधुनिक कालांत समाजांतील हितसंबंध तर आणखी

विविध झालेले आहेत व सारखे होत आहेत. नुसते मजूर म्हटले तरी त्यांचे हितसंबंध एकसारखे नाहीत. साधे, कसबी हा भेद तेथे आहेच. उत्पादनतंत्रांत नवीन नवीन बदल होऊन हे भेद आणखी बारीक बारीक होत आहेत. एका माणसाचे बुद्धीला सर्व हितसंबंध आकलन होऊन त्यांचे बाबतींत तो योग्य अभिप्राय देऊ शकेल हे शक्य नाही. फार काय एखादा वर्ग किती हुपार असला तरी आजच्या समाजाचे परिस्थितीत हे कार्य करण्यास तो पुरा पडणार नाही, पात्र ठरणार नाही. उलट कांहीं कांहीं वर्ग अगदी संकुचित वृत्तीचे, संकुचित दृष्टीचे झालेले आहेत. व्यवसायापलीकडे त्यांचे मानसिक क्षितिज सरकत नाही. धनोपार्जनांत कित्येक इतके मग्न असतात की, एकलव्याप्रमाणे इतर कांहीएक त्यांना दिसत नाही. जो व्यवसाय असेल त्याचा समाजाशी संबंध असतो याची दखलमुद्धां कांहीं घेत नाहीत. दारुगोळा सारखा उत्पन्न करीत राहिल्याने युद्धाचे वातावरण निर्माण होऊन युद्ध अपरिहार्य होतें, हा विचार सदरहू कारखानदारांना अप्रस्तुत वाटतो. मद्याचे उत्पादन करून नफा मिळविणारांना आपण समाजाचा नैतिक अधःपात करण्यास मदत करतां हैं असत्य वाटतें. माणसे आपण होऊन मद्य पितात, कारखानदार कुठे त्यांच्यावर सक्ति करतो हा युक्तिवाद पुढे येतो. तात्पर्य, उद्योगधंद्यांत गुंतलेले वर्ग तर सामाजिक दृष्टीने क्वचित् विचार करतात. त्यांच्या उद्योगधंद्यांत राज्याने हस्तक्षेप केल्यास त्यांना राग येतो व राज्यसत्तेचा हस्तक्षेप निरर्थक करण्यासाठी ते वाटेल ते करतात असा अनुभव आहे. आपल्या हितसंबंधाचा विचार करतांना समाजाचे हितसंबंधाचा विचार केला पाहिजे हे त्यांना मान्य नसतें. कारण ही मान्यता दिल्यास त्यांच्या हितसंबंधाला मर्यादा येते. हें ते जाणतात. हे लोक सर्व समाजाचे हितसंबंध लक्षांत घेऊन वागतील अशी आशा बाळगणे व्यर्थ आहे. अशा वर्गाच्या म्हणजे खाजगी मालकीने संपन्न झालेल्या वर्गाचे हातांत राज्यकारभार आला म्हणजे समाजांतील हितसंबंधाचा योग्य समन्वय होणार नाही, त्यांचे योग्य नियमन होणार नाही ही गोष्ट अनुभवसिद्ध आहे. आपलें हित तें समाजाचें हित, आपलें मत तें लोकमत असें त्यांना निश्चित वाटतें व आपला संकुचित अनुभव लक्षांत घेऊन ते वागतात, कायदे करतात. लोकांच्या अनुभवाला ते जुळत नाहीत व समाजांत शांतता व सुव्यवस्थेवर्जी संघर्ष व अस्थिरता उत्पन्न होते, नव्हे तीं अपरिहार्य होतात.

समाजांत आर्थिक विषमता जेवढी अधिक तेवढी संपन्नवर्गाचे हातांत सत्ता अधिक येते, ते राज्यकारभारावर अधिक प्रभाव टाकतात. त्याच वर्गाला कौल लावून कायदे केले जातात, त्यांचाच अनुभव मनाला जातो. म्हणून समाजांत आर्थिक

समता जितकी अधिक असेल तितका जनतेचा अधिक प्रभाव सर्वसाधारण कार-
भारावर पडेल. सर्वसाधारण व्यक्तींचा अनुभव, त्यांचें मत लक्षांत घेतलें जाईल.
व्यक्तीनें आपले अनुभवाला संघटनेची जोड दिल्यास तो अधिक प्रभावी होतो, किं-
हुना व्यक्ति ही संघप्रवृत्ति असलेमुळे कांहीं साधर्म्यानें त्या एकत्र येतात, संघ बनवितात,
संस्था काढतात. संघटनात्मक रीतीनें या संघांमार्फत व्यक्तींना आपला अनुभव,
आपलीं मते राज्यव्यवस्थेंत मांडतां आलीं पाहिजेत, अशी व्यवस्था असली म्हणजे
होणारे कायदे न्यायाला धरून असतील. कायदा म्हणजे देववाणी नव्हे, दैवी साक्षा-
त्कारही नव्हे, जनवाणीतून तो निघत असतो जनतासहकार हाच त्याचा आधार
आहे. तो स्वयंभू नाही, त्याला लामाप्रमाणें शोधून काढावा लागत नाही; त्याला
तयार करावा लागतो. ज्यांच्या हातीं तयार करण्याचा अखेरचा अधिकार असतो
त्यांच्या हाताचा गुण त्याला अधिक साहजिक लागतो. हें रसायन त्यांच्या निदानानें
बनविलें जातें. त्यांच्या स्वभावधर्माप्रमाणें, त्यांच्या अनुभवाप्रमाणें तें रुचि व रग
घेत जातें. कांहीं तरी निरपेक्ष अगर अपौरुष शक्तींचा तो परिणाम नव्हे. केवळ
कायदेमंडळानें केला तरी त्यांतील सभासदांचे अभिप्रायांची छाप त्याचेवर असते.
न्यायाधिशाने निकाल देऊन त्यांत कांहीं फरक केला तरी त्यावर अभिप्रायाची छाप
पडतेच. कायदा होतांना त्याचें अखेरचें स्वरूप कुणाच्या तरी हितसंबंधांचा, अभि-
प्रायाच्या नेट लागून निश्चित होतें. एक सूचना नापास होऊन दुसरी पास झाली
म्हणजेच एक अभिप्राय, एक दृष्टिकोन अधिक महत्त्वाचा ठरून स्वीकारला गेला
असाच त्याचा अर्थ होतो. या रीतीनें कायद्यांत महत्त्वाचे हितसंबंध, त्यांचे दृष्टिकोन,
त्यांचें तत्त्वज्ञान त्यांचीं गृहित कृत्यें समाविष्ट होतात. कायद्याची प्रकृति व प्राण या
अन्नाला अनुसरून असतात. कायदा अनुभवानें जगतो तर्कानें नव्हे. म्हणून ज्यांचा
अनुभव कायदा होतांना प्रभावी ठरला असेल त्यांच्यासाठींच तो जगतो व त्यांच्या-
साठींच तो कार्य करीत असतो. समाजांत ज्या वर्गाचे हितसंबंध प्रभावी असतात,
तेच कायद्याचा फायदा उठवितात. त्यांच्या गृहीत कृत्यांवर, त्यांच्या आशयावर त्याची
उभारणी झालेली असते व त्याचा अंमल होतांना, या गृहीत कृत्यांना या आशयांना
धरून तो केला जातो. त्याचा अर्थ करतांना याच गोष्टी न कळत का होईना न्याया-
धिशाने मनांत वावरत असतात. न्यायाधीशही सामाजिक वातावरणानें परिवेष्टित
असतो. त्याची मानसिक सृष्टि ही समाजाविरहित अगर समाज निरपेक्ष नसते. आपला
आशय, आपली दृष्टि न कळत का होईना तो निकालांत समाविष्ट करीत असतो.
आणि न्यायाधिशांची निवड व नेमणूक करणारें सरकार आपल्या रीतीला, आपल्या

आशयांना, म्हणजे प्रभावी वर्गांच्या आशयाला न जुळवून घेणाऱ्या इसमांची निवड क्वचितच करतें. बहुशः हे न्यायाधीश या प्रभावी वर्गांतील अगर त्याचे आश्रितांपैकीं असतात. सरंजामशाहीत कायदा जमीनदारवर्गाचे हितासाठीं दक्ष होता. आजच्या भांडवलशाही समाजांत त्याची मांडणी भांडवलवाल्यांचे हिताला अनुसरून होते. कायदा करणारे सरकार त्यांचे इष्टान्यावर चालतें. होणारे कायदे त्यांचें हित साधतात व समाजांतील बहुसंख्यांक लोकांच्या गरजांना अवमानलें जातें, त्यांचीं दुःखें तशींच तळपत राहातात. त्यांच्या इच्छा, त्यांचे अनुभव यांचा तेथें मागमूसही नसतो, आणि म्हणून, त्यांची निष्ठाही नष्ट होत जाते. ते राज्याबद्दल उदासीन होतात. कायदा हा जास्तीत जास्त लोकांच्या अनुभवांवर व अभिप्रायांवर आधारलेला असला, त्यानें समाजांतील विविध हितसंबंधांचा योग्य समन्वय केला असला, म्हणजे त्यानें साहजिक समाधान उत्पन्न होतें व सार्वत्रिक समाधान झालें म्हणजे कायद्याला खरेंखरें प्रामाण्य प्राप्त होतें.

असें हें यथार्थ प्रामाण्य कायद्याला प्राप्त करून देण्यासाठीं, समाजांतील प्रत्येक व्यक्तीला कायदा करण्याचे कामांत भाग घेण्याचा हक्क असला पाहिजे व तो त्याला घेतां येईल अशी समाजांत व्यवस्था असली पाहिजे. याप्रमाणें प्रत्येक नागरिकाला भाग घेण्याचा हक्क व व्यवस्था नसेल तर होणारे कायदे खरोखर राज्याचे नसून, कांहीं थोड्या लोकांच्या अगर ज्या वर्गांच्या गरजांचा विचार करून ते झाले असतील त्यांचेच ते होत. त्यांच्यापुरतें त्यांना प्रामाण्य आहे. कायद्यामागें राज्याची सर्व शक्ति उभी आहे म्हणून तो आज्ञापक स्वरूपाचा असतो व तो न मानल्यास शिक्षा अटळ असते. कायद्याला या राज्यशक्तीचा आधार योग्य ठरण्यासाठीं लोकांना तो करण्याचे क्रियेत भाग घेऊं देणें जरूर आहे, महत्वाचें आहे. लोक भाग घेऊं लागले म्हणजे त्यांच्या इच्छा लक्षांत घेऊन, जुळणी करून एकंदर समाजाच्या गरजा लक्षांत घेऊन जास्तीत जास्त लोकांना पसंत पडेल असा मार्ग काढतां येतो. अशा रीतीनें कायदा निर्माण झाला म्हणजे तो एका विशिष्ट अगर संकुचित हितसंबंधाचे दृष्टीनें तो कायदे-शीर न होतां, सार्वत्रिक समाधान त्यानें उत्पन्न होईल अशा रीतीनें होत गेला म्हणून तो समाजाचे अनुभवांशीं जुळेल. कायदा करणें म्हणजे कांहीं तरी स्वयं-सिद्ध तत्वे आहेत असें मानून तर्कांनें त्याची उभारणी करणें ही कल्पना आधुनिक जगांत चुकीची आहे, नव्हे घातुक आहे. जीवनाशीं कायद्याचा निकट संबंध आहे म्हणून त्यांतूनच तो निर्माण झाला पाहिजे; बदलणाऱ्या जीवनप्रवाहाप्रमाणें त्याच्या आधारभूत कल्पनाही बदलल्या पाहिजेत. कायदा म्हणजे राज्याचा हुकूम ही केवळ

एकांगी कल्पना आहे. कायदा म्हणजे समाजाच्या व्यवहाराचें व वर्तनाचें समाजाच्या अनुभवानुसार समान हिताकरतां नियमन हा त्याचा खरा अर्थ आहे व असला पाहिजे. केवळ राजाज्ञा आहे व ती अमान्य केल्यास शिक्षा आहे असा अर्थ केल्यास तेथें निष्ठा राहणार नाही व कायद्याला प्रामाण्यही मिळणार नाही. केवळ सक्तीवर आधारलेला असा तो कायदा होईल व केवळ सक्तीवर आधारलेलें असें फार काळ कधींच टिकत नाही. जनतेच्या मान्यतेला तो मुकेल, त्याला नैतिक प्रतिष्ठा मिळणार नाही. नागरिकांच्या मान्यतेनेंच समाजांत व्यवस्था राहूं शकते. ज्या समाजव्यवस्थेत एकाच वर्गाचा, एकाच हितसंबंधाचा विचार होतो व बाकी सर्वांना डावललें जातें, तिला नागरिकांची मान्यता मिळणार नाही, ती व्यवस्था कायम करणाऱ्या कायद्याला नागरिक मान्यता देणार नाहीत. संमतीशिवाय होणारें नियमन अगर राज्य हें 'कायद्यानें प्रस्थापित' केलेलें असलें तरी संमतीशिवाय असल्यामुळें वस्तुतः तें कायदेशीर नाही. लोकसंमतीनें राज्य व कायदा कायदेशीर होतात. संमति म्हणजे विरोधाचा अभाव नव्हे तर कार्यांत सहभाग, सहविचार व सहकार्य म्हणजे संमति. संमति म्हणजे वृत्ति नव्हे प्रत्यक्ष वर्तन. एवंगुणविशिष्ट संमतीनें जें राज्य मुखानें कायदेशीर म्हणून सांगितलें जातें तें प्रजेच्या वर्तनानें कायदेशीर ठरतें, त्याला नैतिक प्रतिष्ठा मिळते.

विद्यमान अनुभव लक्षांत घेऊन कायदा जरी तयार केला तरी अनुभव सारखा बदलत असतो, समाजाचे व्यवहार सारखे वाढत असतात, नवे नवे संबंध उत्पन्न होत असतात, यामुळें कोणत्याही क्षणाला कायदा हा संपूर्णपणें अद्यावत् असू शकत नाही. परिस्थितीची मागणी ही कायदा कधीही शंभर टक्के पुरी करू शकत नाही. मागें सांगितल्याप्रमाणें कायदा हा नीतीचे मागें, लोकमताचे मागें २।४ पावलें तरी राहतोच. आजच्या आदर्शाप्रमाणें केलेला कायदा उद्यांचे आदर्शाला पुरा पडणार नाही. नीतीच्या बरोबर, लोकमताबरोबर, नव्या अनुभवाबरोबर कायदा ठेवण्यासाठी पुनः पुनः कायदे करावे लागतात. कायदा व न्याय यांतील अंतर शक्य तेवढें कमी असावें म्हणून नव्या दृष्टीनें विद्यमान कायद्याचा अर्थ करून न्यायाधीश हें पुष्कळ वेळां तसें घडवून आणतात. जुना कायदा पण त्यांतून नवा अर्थ काढून समाजांतील विद्यमान न्याय कल्पनांना कायद्याची प्रतिष्ठा अनेक व्यापक व उदारबुद्धीचे न्यायाधीश देत असतात. वारसा, लग्न, दत्तकाचा हक्क वगैरे अनेक बाबतींत नवा अर्थ करून आधुनिक न्यायबुद्धीचें समाधान केलेलें आढळून येईल. श्रुति, स्मृति, सदाचार हें लक्षांत घेऊन न्याय करणाऱ्या न्यायाधिकांना कायद्यांत इष्ट तें बदल करण्याला केवढा

वाव आहे हे सहज दिसून येतें. नीति व सार्वजनिक धोरण याला अनुसरून कायद्याचा अर्थ लावण्याचा अधिकार असलेला न्यायाधीश दस्तऐवजांत वाटेल तो व्याजाचा दर असला तरी तो कमी करूं शकतो. मालक व मजूर यांच्या करारांतील कलमें त्याच दृष्टीने तो कमीजास्त करूं शकतो. तथापि न्यायाधिकाशांनीं कायदा व नीति यांतील अंतर कमी करणें हे केवळ प्रसंगवशात् होईल, ही पद्धत म्हणून अगर तेवढें पुरेसें आहे असे ते मानतां येणार नाहीत. नव्या कल्पना नवे आदर्श नवा अनुभव हा न्यायाधिकाशांपुढें कुठल्या तरी कज्जाचे निमित्तानें आला तर न्यायाधीश त्याची दखल घेणार, म्हणून हवामान मोजण्याचें जसें यंत्र असतें व त्याचे सहाय्यानें जसें हवामानांतील फेरफार नोंदले जातात तसें कांहीं तरी समाजांत असलें पाहिजे. हवामान-यंत्रानें पाऊस, वादळ यांची शक्यता, धरणीकंपाची नोंद व संभाव्यता कळते व समाजाला या माहितीचा उपयोग होतो. समाजांतील हवामान जर नोंदलें गेलें नव्या प्रवृत्तीची मोजदाद केली गेली, लोकव्यवहार कसें वळण घेत आहे याचें निरीक्षण केलें गेलें तर हें सर्व काम समाजाला उपयुक्त असेंच ठरणारें आहे.

समाजांतील लोकांच्या मनांत काय आहे, त्यांच्या प्रवृत्ति कशा स्वरूपाच्या आहेत, त्यांच्यांत कोणकोणते विचार प्रवाही होत आहेत, लोकांचा काय अनुभव आहे या सर्वांची पद्धतशीर नोंद होणें जरूर आहे. जर कायदा बदलावयाचा व चालू अनुभवाला जुळवून घ्यावयाचा तर चालू अनुभव हा निश्चित काय आहे हें कळलें पाहिजे. लोकमत हें लोकांचें केव्हां व मत केव्हां हें निश्चित करतां आलें पाहिजे. यासाठीं वरील गोष्टींची निस्तृष्ट व निःपक्षपातपणें नोंद होण्यासाठीं अवश्य तें संघटन समाजांत असलें पाहिजे. लोकांनींही संकीर्णपणें अनुभव अगर लोकमत प्रदर्शित करण्यापेक्षां संघटित रीतीनें हें काम केलें पाहिजे. जर कायदे करणारें मध्यवर्ती विधिमंडळ असेल तर त्यानें कायदा करण्यापूर्वीं प्रस्तुत हितसंबंधांच्या संघटित संस्थांना विचारविनिमयांत घेऊन, त्यांचे दृष्टिकोन समजावून घेऊन मगच कायदा केला पाहिजे. मागें सांगितलेली पूर्वविचारविनिमयाची योजना याचसाठीं आहे. पूर्वविचारविनिमयांनें जास्तीत जास्त अनुभव पुढें येतो, सर्व दृष्टींनीं केलेली टीका निरीक्षितां येते, विविध गरजांचे महत्त्व समजलें जातें, निर्णयांत आपल्याला स्थान आहे म्हणून त्यांत आपुलकी वाटते. तसेंच मुख्य धोरणविषयक निर्णय घेऊन तपशीलवार निर्णय घेण्याचें काम मागें सांगितल्याप्रमाणें विभागलेलें असलें म्हणजे होणाऱ्या निर्णयांत व त्याचे अम्मलबजावणींत जास्तीत जास्त लोकांचें सहकार्य मिळून सर्वत्र जबाबदारीची भावना उत्पन्न होईल. सत्ता स्वतःवरच, स्वतःचे जीवनाला संलग्न असणाऱ्या कारभारांत

चालवावयाची असल्यामुळे ती जबाबदारीनेच चालविली जाईल. स्थानिक परिस्थिति-स्थानिक गरजा यांना अनुसरून योग्य ते तपशिलांचे निर्णय मुख्य धोरणाला धरून घेण्याची मोकळीक असल्याने होणारे निर्णय कुणीतरी ल्यादले असे वाटणार नाही. लोकांसाठी होणारा कारभार लोकांनी तो जास्तीत जास्त प्रमाणांत, जास्तीत जास्त ठिकाणी केल्यानेच तसा होतो. ही गोष्ट सत्तेचे संघटन संयुक्त पद्धतीने करून, कारभारांत विकेंद्रीकरण करूनच शक्य आहे. या व्यवस्थेत लोकमत व कारभार यांत भंतर पडत नाही, कायदा शक्य तितका चालू गरजांचा विचार करणारा व शक्य तितका चालू अनुभवाशी जुळणारा होतो. राज्य एकसंधि नसल्याने त्याच्या अम्मलबजावणीत जेथे तेथे सोयीगैरसोयींचा व्यवस्थितपणे विचार होईल व त्यायोगे कारभाराबद्दल अधिक निष्ठा वाटून राज्य हे आपल्या व्यतिरिक्त नसून आपलेच आहे अशी भावना निर्माण होईल. राज्य म्हणजे केवळ सुव्यवस्था ठेवण्याचे संघटन असे त्याचे स्वरूप गहाणार नाही. वाटेल ते करून सुव्यवस्था व शांतता संरक्षण हे त्याचे ध्येय असणार नाही. असे ध्येय असले म्हणजे सुव्यवस्था व शांतता यांचे नांवाखाली समाजाची सर्व ध्येये, सर्व आदर्श दडपले जातात, नागरिकांचे जीवन कोंडले जाते, त्यांचे व्यक्तित्व मारले जाते, समाजाची नैतिक वाढ खुरडते. शांतता व सुव्यवस्था ठेवणे हे एकच काम महत्त्वाचे झाले म्हणजे ते ठेवणारी सत्ता अनियंत्रित होते; सत्तारूढ लोक तिचा दुरुपयोग करतात. अधिकार लोकमताचे प्रकाशांत काम करित असला म्हणजे जबाबदारीने वागतो. त्याचे कृत्यावर टीका होत असली म्हणजे तो मर्यादा ओळखतो आणि प्रतिकाराची जाणीव असली म्हणजे उन्मत्त होत नाही. आधुनिक राज्यांत सत्तेच्या हाती एवढी शस्त्रे व एवढी साधनसामुग्री असते की, ती वाटेल ते फरक व्यक्तींचे जीवनांत करू शकते. म्हणून स्वातंत्र्याचे संरक्षणासाठी, विद्यमान जगांत नागरिकांनी कमाल दक्षता घेणे जरूर आहे. कृत्याचा निषेध न केला तर लागलीच संमति आहे असे धरून चालण्यांत येते. निषेध केला, चळवळ केली, लोकमताची प्रचंड लाट उसळली की, विरोध का होतो याची चौकशी न करता, त्याने क्वचित् शांतताभंग केल्याचे निमित्त करून सत्ताधीश जुनी, नवी सर्व आयुधे परजतात व विरोध हाणून पाडण्यांत येतो. असे वातावरण उत्पन्न केले जाते की, माणसे स्फूर्तिहीन व उदास होतात. विविधता मारली जाते. सत्य व ज्ञान यांना नागरिकांमधून दूर ठेवण्यांत येते. असे वागण्याने सत्ता शांतताभंग टाळू शकत नाही. थोडा तो लांबणीवर पडतो, पण मग त्याचे स्वरूप क्रांतीच्या वळणावर जाते. सर्व नागरिकहक्क चिरडून टाकून केलेली शांतता म्हणजे

स्मशानशांतता, ठेवलेली व्यवस्था म्हणजे तुरुंगव्यवस्था होते. कारण नागरिक व कैदी यांच्यांत फारसा फरक राहात नाही. शांतता व सुव्यवस्थेशिवाय दुसरा उद्योग राज्यकर्त्यांना नसला, सत्ताधिकांना नसला म्हणजे हातांत असलेली सत्ता अधिक प्रबल होते, तिचा अभिलाष उत्पन्न होतो. सत्ताधीशवर्गांतच मग कलह उत्पन्न होतो. प्रत्येक गट मग आतांपर्यंत वंचित झालेल्या जनतेला आतांपर्यंत ठोकरलेल्या आदर्शांच्या घोषणांनीं आळविण्याचा प्रयत्न करून आपले बाजूला ओढण्याचा प्रयत्न करतो. शांतता व सुव्यवस्था ठेवणाऱ्यांत सुंदोपसुंदी न झाली तरीही त्यांनीं निर्माण केलेल्या स्मशानशांतीतूनच क्रांतीच्या गर्जना उठतात. स्वातंत्र्यासाठीं झालेल्या प्राणार्पणांतून स्वातंत्र्याचा प्राण निर्माण होत असतो. वधस्तंभ देशभक्तांनीं कवटाळल्यानें जयस्तंभ बनतो. प्रातः घडी येतांच सत्ता हादरते, रावांचे रंक होऊन इतिहासजमा होतात हे सर्व लोकांना राज्यकारभारांत सन्माननीय, सारखे व सतत स्थान दिल्यानें टळते.

जी राज्यव्यवस्था असावी म्हणून येथपर्यंत विवेचन केलें, जें राज्याचें स्वरूप असावें म्हणून येथपर्यंत प्रतिपादलें आहे, त्याप्रमाणें झाल्यास राज्य व प्रजा यांच्यांतील मौलिक ऐक्य राज्यसत्तेचे द्वारे साधलें जाईल. राज्यसत्तेचे माध्यमानें राज्याचा अर्थ जो प्रजेला प्रिय आहे, तिनें अपेक्षिला आहे तो स्पष्ट केला जाईल. राज्य कांहीं तरी तिन्हाईत, बाह्य अशी वस्तु नाही. समाजाचें एक नैसर्गिक म्हणजे अवश्य असें कार्य करणारी शक्ति आहे. प्रत्येक मनुष्याला विकासाला अवश्य अशी परिस्थिति उपलब्ध होईल, किमान हक्कव्यवस्था राहिल याची ती ग्वाही आहे. सनातन व स्वयंभू असें कांहीं तीत नसल्यामुळे व्यक्तिमात्राला आपले बुद्धीनें, आपल्या अनुभवानें सजवितां येईल अशी ती पार्श्वभूमि आहे. मानवी जीवन म्हणजे गणिताचे कायम सिद्धांत नव्हेत, हें जाणून कांहीं तरी ग्रहित कृत्यें धरून त्यांत व्यक्तींना कानसून, टापूनटिपून बसविलें जाणार नाही अशी खात्री देणारी ही व्यवस्था आहे. विविधतेला वाव आहे, अनुभवाला कार्यक्षेत्र आहे म्हणून त्यांत अव्यवस्था उत्पन्न होईल असें मानण्याचें कारण नाही. कोणीही व्यक्ति दुर्लक्षिली न गेल्यामुळे समाजांतील पूर्णत्वाकडे जास्तीत जास्त लक्ष साहजिक दिलें जातें. व्यक्ति, त्यांचे हितपरत्वे झालेले संघ व राज्य यांचे संबंध संघटनात्मक रीतीनें जुळवून घेतल्यानें होणारें कार्य कोणा एका व्यक्तिसाठीं अगर वर्गासाठीं न होतां, सर्व समाजासाठीं तें असेल आणि हें कार्य कोणाचे हुकमानें होत नसून सर्वांचे सहकार्याचें तें फळ आहे व तसेंच त्याचें स्वरूप राहिल. एवंगुणविशिष्ट राज्य एकमुखी दिसेल पण एकासाठीं अगर थोड्यांसाठीं तें बोलणार नाही तर सर्वांचें मानस तें स्पष्ट करील. सवासंघ नांव असून

सेवकच आपलें हित पाहातात असें न होतां तें खरोखर सार्वजनिक सेवासंधाचें स्वरूप घेईल. कोणालाही तें वगळणार नाहीं, वंचित करणार नाहीं, क्षुद्र म्हणून बाजूला टाकणार नाहीं. धर्म कुणाला तरी बहिष्कृत करील पण राज्य हें सर्वांच्या मोक्षासाठीं, सर्वांच्या कल्याणासाठीं आणि तेंही या लोकांच्या ऐहिक अशा अभ्युदयासाठीं झटणारें राहिल. अनुभवसिद्ध ऐहिक सुख सोडून अदृश्य व अनुभवापलीकडील कांहीं-तरीच्या आशेनें जगण्यांत आनंद आहे, गौरव आहे, आत्मोद्धार आहे हें तें न सांगतां, 'संसार करावा नेटका' असें सांगून त्याची व्यवस्था करील. तो केल्यानंतरच परमार्थाचा विवेक चांगला होईल असें व्यक्तींच्या अनुभवाला तें आणून देईल. त्याचें क्षेत्रांत हा हिन्दु, हा मुसलमान, हा ख्रिश्चन, हा यहूदी, हा पुढारलेला, हा मागासलेला, हा नगरनिवासी, हा आदिवासी हा फरक निरर्थक ठरून त्याचें दृष्टीनें सर्व समान सर्व सारखे व म्हणून सर्वांच्या दृष्टींनीं जें योग्य तेंच केले जाईल. थोड्या लोकांच्यासाठीं तें न राहातां सर्वांच्या बुद्धीचा व इच्छेचा समन्वय त्यांत दिसून येईल. सर्वांना काय पाहिजे आहे हें सांगण्याचा हक्क व व्यवस्था असल्यानें व कोणी संपत्तिमुळें अधिक अधिकार प्राप्त करूं शकत नसल्यामुळें त्याचे कार्यांत सार्वजनिक हितच साधलें जाईल. मनुष्याचें महत्त्व त्याचेजवळ काय आहे यावर न ठरतां तो काय करतो याचेवर ठरत असल्यामुळें प्रत्येकाचे शद्दाला योग्य तो मान मिळून प्रत्येकाला आपला अभिप्राय स्वाभिमानानें सहकार्यांत आणतां येईल. मग राज्य हें समाजांतील नानाविध व्यक्तींचें व हितसंबंधाचें एकत्र येण्याचें स्थान बनून तेथें सर्व हितसंबंधांचा योग्य तो समन्वय होऊन, समाजाचे प्रगतीसाठीं, सौख्यासाठीं अवश्य ती एकी उत्पन्न करणारें स्फूर्तिस्थान तें होईल. सामाजिक दिलोदिल एकी उत्पन्न करणारा, कायम ठेवणारा तो एक प्रयत्न होईल. समाजांतील विविधता लक्षांत घेऊन विधायकता मारणारी एकता अगर एकसारखेपणा तेथें आणण्याचा प्रयत्न होणार नाहीं. सहकार्यांच्या रक्तावर तें जिवंत रहात असल्यामुळें सर्वांना तें आपलेसें वाटे. त्याचीं कृत्यें सद्भावनेनें केलेलीं असतील असें सामान्यतः वाटे. नदी, स्त्री व राज्यसत्ता यांवर विश्वास ठेवूं नये हा दंडक खरा, तथापि या व्यवस्थेंत निदान राज्य यावरील अविश्वास कमी होईल. हल्लींच्या परिस्थितींत कायदा व कारभार हे बहुशः निमूटपणें स्वीकारले जातात, तसें राहाणार नाहीं; जें होत आहे तें योग्य आहे याची खात्री प्रत्येक वेळीं व प्रत्येक क्रियेंत या पद्धतींत राज्याला द्यावी लागेल, पटवावी लागेल. पण त्याचमुळें कारभार व कायदा हें लोकांचें धन व लोकांचें वैभव आहे असें त्यांना वाटे. सुव्यवस्था व्यक्तींना विद्यमानाचे खोळ्यांत बंद करणारी न ठरतां प्रगतीला, व्यक्तिविक-

साला, अवश्य तें स्थैर्य व अनुकूल असें वातावरण निर्माण करणारी घटना ठरेल. शांतता म्हणजे निःस्तब्धता राखणारी, नवविचारप्रतिबंधक अशी योजना न ठरतां नव विचारांना, नव्या प्रेरणांना अवश्य तें स्वास्थ्य देणारी परिस्थिति ठरेल. संघर्षस्थानें कमी होऊन समाजांत एकी व प्रगति जोडीनें वाढतील.

अशा तऱ्हेची व्यवस्था उभी करणें, राज्याचें असें स्वरूप घडवून आणणें ही केवढी महत्त्वाकांक्षा आहे !! कदाचित् स्वप्नसृष्टींत वावरणाराचें नुसतें हें स्वप्नच नव्हे तर काव्यमय स्वप्न आहे असाही आक्षेप येणें साहजिक आहे. टकलत, टकलत कुठें तरी, कसें तरी कालपथावर धडपडत जावयाचें नसेल तर कुठें जावयाचें, कसें जावयाचें, किती वेगानें जावयाचें हें निश्चित केलें पाहिजे. कांहीं तरी चित्र, कांहीं तरी योजना, कांहीं तरी विचारसरणी डोळ्यांपुढें ठेवली पाहिजे. काढलेल्या नकाशाप्रमाणें संपूर्णपणें मंदिर उभारलें जाणार नाही, तथापि लाटेप्रमाणें पुढेंमागें जिकडे नेलें जाईल तिकडे जाऊन, कर्तृत्वशून्य बनून दैवाच्या हातचें खेळणें तरी होण्याचें टळेल. होणार हें इतिहासानें ठरविलें जातें असें मानलें तरी स्वस्थ बसणें कर्तव्य ठरत नाही. मनुष्याचे पोटी मनुष्य जन्माला येईल येवढीच नियति, इतकीच नियति फार तर इतिहास, मग त्याचा अर्थ दैवी, राजकीय अगर आर्थिक कसाही लावला तरी निश्चित करूं शकतो. अनिवार्य असलें तरी तें आकलन करण्यांत मनुष्याचें क्रियास्वातंत्र्य आहे व त्याला जास्तीत जास्त इष्ट तें स्वरूप योजनेनें देण्यांत त्याचें कर्तृत्व आहे, येवढें कार्यक्षेत्र ऐतिहासिक अनिवार्यतेच्या तत्त्वज्ञानानेंही मानवी प्रयत्नांना ठेवलें आहे. जन्मलेल्या मनुष्यानें काय करावें हें जन्माला घालणारा ठरवित नाही. मुलाचें रूप, रंग, गुण सर्वच कांहीं आनुवंशिक नसतात. मेहनत करून तो सुदृढ होऊं शकतो, अभ्यासानें ज्ञानी होऊं शकतो, प्रयत्नानें सिद्धि तो मिळवूं शकतो. मनुष्याचे ठिकाणीं अकर्तृत्व मानणें हा त्याचा व त्याला निर्माण करणाऱ्या परमेश्वराचाही अपमान आहे. मनुष्य जशी श्रद्धा धरतो तसा तो होतो. राष्ट्र जें आदर्श जोपासतें, ज्यांच्यासाठीं इष्टतें त्याप्रमाणें तें होतें. म्हणून जर एखादी व्यवस्था, एखादा आदर्श योग्य वाटत असेल तर प्रयत्नानें साध्य करून घेतला पाहिजे. वर वर्णन केलेलें राज्य वस्तुस्थितींत आणण्यासाठीं, होणाऱ्या प्रयत्नांत कांहीं गोष्टींची दक्षता घेतली पाहिजे. पहिली गोष्ट म्हणजे राज्य हें अनुभवांवर आधारलेलें असल्यामुळें तें चुकीस पात्र आहे हें मानलें पाहिजे. अनियंत्रित सत्ता स्वतःला नेहमीं अचूक व अप्रमादी समजते. असें समजणें तिला व प्रजेला घातुक आहे, म्हणून मनुष्यमात्र जसा चुकीस पात्र आहे तशीच राज्यव्यवस्थाही आहे. राज्यानें केलें म्हणून योग्य न समजतां, अनुभवाला तें योग्य

आहे म्हणून ते योग्य समजलें पाहिजे व या दृष्टीनें लोकांनीं तिच्यावर आपले अभि-
 प्राय द्यावेत, टीका करावी, अनुभव सांगावे, याला योग्य वाव असावा. एवढेंच नव्हे
 तर तसे संघटित प्रयत्न होणें इष्ट आहे. राज्याच्या आज्ञा या न्याय्य का अन्याय्य हें
 ज्यांच्यावर त्या परिणाम करणार त्यांच्या अनुभवानें तें ठरणार असल्यामुळे, त्यांना
 आपला अनुभव सांगतां येईल, स्पष्ट करतां येईल इतकें ज्ञान त्यांना असलें पाहिजे.
 कारभारांतील राज्यसत्तेच्या चुका दाखविण्याकरितां नागरिकवर्ग दक्ष असला पाहिजे.
 नागरिकांनीं हक्कां व मोकळ्या मनानें टीका केली पाहिजे व मग झालेले निर्णयही
 आपुलकीनें मानण्याची शिस्तप्रियता दाखविली पाहिजे. मी खुषीनें ऐकावें यासाठीं
 मला मोकळेपणानें टीका करतां यावी ही अवश्य शर्त असली पाहिजे. निर्णयांत भाग
 घेण्याचा हक्क असल्यानें झालेलें मानण्याची जबाबदारीही उत्पन्न होते. राजकारण
 म्हणजे समाजांत केव्हां, काय, किती व कसें शक्य आहे हें सर्वसाधारपणें जाण-
 ण्याची कला असा अर्थ केला म्हणजे हें जाणणारे थोडेच असणार व त्यांच्या हातीं
 कारभार दिला म्हणजे स्वतःचा अनुभव तोच समाजाचा, स्वतःची गरज तीच सर्वांची
 गरज असें मानण्यास ते कमी करित नाहींत. इतरांचे अनुभवांबद्दल त्यांना जाणीव
 नसते व त्यांचें हें अज्ञान अनर्थाळा कारणीभूत होतें. राजकारण म्हणजे समाजाच्या
 नानाविध क्षेत्रांत विस्तृतपणें काय, केव्हां व किती शक्य आहे हें जाणण्याची कला
 असा व्यापक अर्थ केला, म्हणजे त्या त्या क्षेत्रांतील व्यक्तींचा अनुभव हा राजकार-
 णाचा महत्त्वाचा भाग ठरेल व तो जाणून घेण्यासाठीं भाषणस्वातंत्र्य ही अवश्य गोष्ट
 ठरेल. मनुष्याला श्वासोच्छ्वास जितका अवश्य तितकें भाषणस्वातंत्र्य राज्याला आव-
 श्यक आहे. मनाला बोलूं न देणें, त्याला मर्यादा घालणें म्हणजे राज्यानें त्याला मार-
 णेंच आहे. अप्रिय विचारांना बदनामीकारक अगर राजद्रोहात्मक मानणें याचा परि-
 णाम शेवटीं प्रत्येक विचाराला मारण्यांतच होतो. अप्रिय विचार म्हणजे विद्यमान
 परंपरेचे विरुद्ध असतो म्हणून तो अप्रिय असतो. पण असल्या अप्रिय विचारांतच
 प्रगतीचीं, पुरोगामित्वाचीं बीजें असतात. त्यांना मारणें म्हणजे प्रगतीचा मार्ग बंद
 करणें ठरतें.

राज्यकारभार निर्दोष राहाण्यासाठीं त्यावर लोकमताला टीका करण्यास पूर्ण वाव
 देणें जसें जरूर आहे, त्याचप्रमाणें निःपक्षपातीपणानें जमा केलेली माहिती त्याचे
 योग्य मार्गदर्शनासाठीं अवश्य आहे. राज्यकारभारांतील निर्णय म्हणजे मनांतील मांडे
 नव्हेत. त्यांचा संबंध सत्यसुष्टीशीं आहे. कांहीं तरी स्वयंभू कल्पना करून, चित्र
 काढून येथें चालत नाहीं. लक्षावधि माणसांचे जीवनाचा प्रभ तेथें उपस्थित होत

असतो. राज्यकारभाराचे कार्यांत क्षुल्लक चूकमुद्दां अनंत अनर्थ करूं शकते. चूक टाळण्यासाठीं जास्तीत जास्त विचार करून वागलें पाहिजे. विचाराची सामुग्री, कच्चा माल म्हणजे तद्विषयक माहिती म्हणून ती अगदीं खरीखुरी व पूर्ण असणें जरूर आहे. वस्तुस्थितीची यथार्थ माहिती व तिचें सर्वांगीण आकलन करण्याची पात्रता जर राज्यकर्तें यांच्यांत नसेल तर राज्यकार्य सामाजिक हिताचे दृष्टीनें होणार नाहीं. परिस्थितीचें आकलन म्हणजे ती कशी घडून आली, तिची चालू प्रवृत्ति कोणीकडे वाहात आहे येवढेंच नव्हे तर ती समाजावर काय परिणाम करीत आहे व पुढें काय करील याची संपूर्ण कल्पना डोळ्यांपुढें असणें हे होय, व हें आकलन करतांना, आकलन करणाऱ्या व्यक्तीनें आपला स्वतःचा अनुभव, स्वतःचीं अनुमानें व स्वतःचे पूर्वग्रह बाजूला टाकून, सत्यसृष्टि डोळ्यांपुढें उभी केली पाहिजे, मिळालेल्या माहितीवरून पुढें काय होईल याचें चित्र डोळ्यांपुढें उभें केलें पाहिजे. किती व कशी संकटें येतील याचें चित्र मग कांहीं तरी यथार्थ प्रमाणांत त्याला दिसेल. त्याचा निर्णय मग अधिक विचारपूर्वक होईल. अंतर्गत व्यवहारांत चुकीचें प्रायश्चित सामान्यतः मर्यादित असतें, पण आंतरराष्ट्रीय व्यवहारांत निर्णय घेणाऱ्या व्यक्तीच्या अपुऱ्या ज्ञानानें, अडेल स्वभावामुळें अगर अर्धवट वागणुकीमुळें अनर्थ कोसळतात. चेंब्रलेनला हिटलरच्या हेतूंची माहिती संपूर्णपणें मिळाली असती व त्यानें तिचा अर्थ स्वतःचे संकुचित अनुभवाचे दृष्टीनें, स्वतःचे मताप्रमाणें न मानतां तो वागला असता तर युरोपचें राजकारण कांहीं निराळें झालें असतें. मनुष्याचे पूर्वग्रह प्रत्यक्ष सत्य त्याचेपुढें उभें राहिल्याशिवाय जात नाहीत. हिटलरला शांतता हवी होती हा इंग्लिश मुत्सद्यांचा समज त्यानें प्रत्यक्ष युद्ध सुरू केल्यानंतरच नाहींसा झाला. मनुष्याला आपण करतो त्यांत केवळ स्वार्थ आहे हें प्रत्यक्ष आंकड्यांनीं दाखविल्याशिवाय पटत नाहीं. मिठावरील करामुळें लोक तें कमी खातात व त्यामुळें जीवनाला आवश्यक अशी ही वस्तु पुरेशी त्यांना घेतां येत नाहीं, हें जेव्हां कर कमी झाला व खप वाढला हें आंकड्यानें सिद्ध झालें तेव्हां पटलें. प्राप्तिकर वाढविला कीं उद्योगधंदे बसतात हा स्वार्थी आक्षेप प्राप्ति—कर वाढविल्यानंतर उद्योगधंदे वाढले, प्राप्ति जास्त होऊं लागली हें आंकड्यांनीं सिद्ध केलें तेव्हां थोडें पटलें. माहितीची नोंद होणें, वस्तुस्थितीची व अनुभवाची नोंद होणें हें यासाठीं जरूर आहे. योग्य निर्णयासाठीं, योग्य मार्गदर्शनासाठीं समाजांत जें कांहीं घडत आहे त्याची व त्याच्या परिणामाची नोंद झाली म्हणजेच त्याचा खरा खरा अर्थ समाजाला कळतो. समाजाचें तारूं कुठें चाललें आहे हें मग चांगलें कळतें. समाजांतील संघर्ष, अनवस्था, दुःख व दारिद्र्य कमी करावयाचें

असेल, त्यासाठी योग्य निर्णय व यशस्वी प्रयत्न करावयाचे असतील तर परिस्थितीची यथासांग व यथार्थ माहिती राज्यकर्त्यांना असली पाहिजे. येवढेंच नव्हे तर वस्तुस्थिति काय आहे याची कल्पनापण सर्व समाजाला मिळाली पाहिजे. आज वर्तमानपत्रे व पक्षप्रचार ही कामगिरी योग्य तऱ्हेने व योग्य प्रमाणांत करीत नाहीत. वाचकांना, श्रोत्यांना विशिष्ट तऱ्हेने मत बनविण्यास अनुकूल अशी मांडणी वस्तुस्थितीची केली जाते. सत्यापेक्षां प्रचाराचा भाग त्यांत विशेष असतो. लोकमताने टीका करावी हें जसे अवश्य, तसे ती योग्य असण्यासाठी खरी व पूर्ण माहिती लोकमताला राज्यव्यवस्थेने पुरविणे हेंही जरूर आहे.

दक्ष व विवेकी लोकमत असले म्हणजे राज्यकारभार निर्दोष होण्याची जास्तीत जास्त शक्यता असते. कुठलाही राज्यकारभार १०० टक्के निर्दोष होणे शक्य नाही. कारण कुणी तरी, थोडे तरी केव्हां तरी नाखूष होणार. सर्वांना भाग घेण्याचा, टीका करण्याचा हक्क व व्यवस्था केली तरी असे थोडेसे होणारच. माणसे विविध प्रवृत्तीची असतात. सर्वांच्या सर्व इच्छा सर्व तऱ्हांनी पुऱ्या करणे कुठल्याही राजकीय संघटनाला अशक्य आहे. एक इच्छा पुरी करावी की त्यांतून दुसरी उत्पन्न होते. मानवी समाजांतील व्यवहार स्थिर नाही, सारखा गतिमान आहे. माणसांच्या गरजा स्थिर नसतात. त्यांचीं मने कधींच एक आकार धरून बसत नाहीत. आज घडवावे, पुन्हां ते नापसंत, पुन्हां त्यांत बदल करावा, क्षणभर पाहावे, पुन्हां बदल करावा असे चालू असते लहान मुलगा चित्राचे ठोकळे घेतो व एकरचना अशी कधींच ठेवत नाही, तसेच मानवी समाजाचे आहे. एक जुळणी करावी तर त्यांतून आणखी काहीं निघते, पुनः प्रश्न उपस्थित होतो. राजकारण म्हणजे प्रश्न व उत्तरे अशी न संपणारी परीक्षा आहे. राज निकाल आहे व राज परीक्षा आहे असे राजकारण आहे. तथापि ज्या राज्यव्यवस्थेचा पुरस्कार येथपर्यंत केला आहे त्यामुळे जे काहीं निर्णय होत जातील त्यांना मान्यता मागण्याचा हक्क त्या व्यवस्थेत राहिल. कारण होणारे निर्णय लोकांच्या सहकार्याने होतील. प्रत्येक परीक्षेत पहिला वर्ग जरी मिळाला नाही तरी नापास होण्याचा प्रसंग बहुशः येणार नाही. या व्यवस्थेत राज्याबद्दलची निष्ठा श्रेष्ठ प्रतीची असेल, कारण तीत आत्मीयतेचा विश्वास आहे. त्या निष्ठेत भावनांची तीव्रताही असेल. कारण व्यक्तींच्या मनांतील आशयांचा व आदर्शांचा आविर्भाव त्या व्यवस्थेत झालेला असतो. तथापि अनुयायांच्या निष्ठेतील तन्मयता असूनही या राज्याचे सर्व निर्णय मान्य केले जातील असे नाही. कारण राज्य हें चुकीला पात्र आहे येवढा विवेक या निष्ठेत असतो. मनुष्य हा थोडासा स्वभावाने बंडखोर आहे. ८४ लक्ष योनींतून प्रवास करून

मनुष्यपद प्राप्त झालेलं असतें असें धर्म सांगतो. आधुनिक प्राणिशास्त्राप्रमाणें उत्क्रांति होत होत आणि उत्क्रांति होतांना झगडत झगडत, संघर्ष करीत करीत मनुष्य हा प्राणि अस्तित्वांत आला आहे. परिस्थितीशीं झगडावें हा त्याचा स्वभावच आहे. म्हणून कोणी त्याचे इच्छेविरुद्ध त्याचेवर अम्मल गाजवूं लागला म्हणजे त्याचा वरील स्वभाव विशेष उसळून येतो. परिस्थितीप्रमाणें तो टीकेचें स्वरूप धारण करील. विरोधांत तो दिसून येईल, प्रसंगीं प्रत्यक्ष बंडाचें स्वरूपही त्याला प्राप्त होईल. राज्याच्या आज्ञा अवमानण्यास जेव्हां नागरिक तयार होतो तेव्हां त्यांतील धोका तो जाणून असतो. त्याचा विरोध चुकीचा मानणें अगर क्षुद्र समजणें हें अयोग्य आहे आणि जेव्हां मोठ्या संख्येनें नागरिक प्रतिकारास तयार होतात त्या वेळीं कांहीं तरी विशेष अन्याय, कांहीं असह्य अशी परिस्थिति झाली असली पाहिजे असें गृहीत धरलें पाहिजे. कारण तसें कांहीं असल्याशिवाय लाखों लोक आपले प्रिय प्राण खर्ची टाकण्यास तयार होणार नाहीत. आपल्या मार्गानें जाणारा नाग, सहसा भानगडींत न पडणारी गरीब जनता, तसेंच कांहीं झाल्याशिवाय उलटणार नाहीत आणि जनतेवर झालेला अन्याय तिला दडपून टाकून दूर होत नाही. रोग्याचें ओरडणें बंद केल्यानें रोग कसा दूर होईल? ओरडावयास भाग पाडणारा रोग काय आहे हें पाहून त्यावर इलाज केला पाहिजे. काय होतें आहे हें रोग्यानें सांगितल्याशिवाय कसें चालेल? राज्यकारभार कुठें बोंचतो, कुठें जांचतो हें जनताच सांगणार. म्हणजे राज्याचें कृत्य चांगलें कीं वाईट हें शेवटीं प्रत्येकजण आपल्या अनुभवाप्रमाणें ठरविणार. या स्थितींत प्रत्येक व्यक्तीची मान्यता ही राज्याला महत्त्वाची बाब असली पाहिजे. राज्यानें सांगितलें म्हणून तो मानणार नाही, त्याला अनुभवाला पटलें म्हणजे तो मानील, त्याच्या प्रवृत्तीला तें जुळवून घेतां आलें म्हणून तो मानील. जेथें सत्तेपुढें सत्याची प्रतिष्ठा नाही, अधिकारापुढें अनुभव क्षुद्र समजला जातो त्या राज्यव्यवस्थेंत व्यक्तीच्या मान्यतेला अगर तिच्या मताला किंमत नाही हें उघड आहे. तेथें सत्ता व अधिकार शेवटीं स्वार्थाचे आहारीं जाऊन क्रांतीचा, अव्यवस्थेचा मार्ग तयार करीत जातात. समाजांत अन्यायाचें प्रतिकाराला, रास्त विरोधाला मारण्यानें, दाबण्यानें अव्यवस्था उत्पन्न होते. विरोध अगर विचार दाबल्यानें अधिक प्रतिष्ठा पावतात व सत्य त्यांचे बाजूला आहे असें वाटणें मग साहजिक होतें. विरोध अगर विचार न मारतां, त्यांचे आशय समजून घेऊन राज्यकार्य झालें पाहिजे. कुणीही व्यक्ति क्षुद्र न मानतां प्रत्येक व्यक्तीची मान्यता मिळविण्याचा राज्यानें प्रयत्न केला पाहिजे.

राज्यानें ज्या तत्त्वावर अंतर्गत कारभारांत वागणें इष्ट आहे असें येथपर्यंत प्रति-

पादलें आहे त्याच तत्त्वांना अनुसरून त्याची आंतरराष्ट्रीय जगांत वागणूक झाली पाहिजे. लहान जमाती, नगरराज्ये, छोटी राज्ये, राष्ट्राज्ये याप्रमाणे राज्य या संघटनेच्या प्रगतीचा इतिहास आहे. आजच्या जगांत राष्ट्र-राज्य ही प्रभावी कल्पना आहे व तिचा काय परिणाम होत आहे याचें विवेचन मागेंच केलें आहे. राष्ट्र-राज्याला प्राप्त झालेलें प्रभुत्व, सर्वाधिकार हे चिरकालीन राहातील असें मानण्याचें कारण नाही. तसे ठेवण्यांतील धोकाही समजेल अशा रीतीनें प्रत्येकाला पटला आहे. तथापि प्रत्येकजण अभिमानाला बळी पडत आहे. आंतरराष्ट्रीय संघटनेंत, राष्ट्र-राज्य हा घटक कल्पून स्वायत्ततेच्या तत्त्वावर ती यशस्वी कशी करतां येईल याचेंही दिग्दर्शन मागें केलें आहे. आंतरराष्ट्रीय व्यवहार सहकार्यावर आधारल्यापासून होणारे फायदे अनुभवास आलेले नाहीत असें नाही. जगाच्या आर्थिक व्यवहाराची घडण आंतरराष्ट्रीय होणें इष्ट व अपरिहार्य आहे. त्याविरुद्ध जें वर्तन कांहीं काळ राष्ट्रांनीं केलें त्याचें प्रायश्चित आज जग भोगीत आहे. जगांतील सर्व प्रकारची साधनसामुग्री अखिल मानवजातीच्या हिताच्या दृष्टीनें वापरली जावी, तशा रीतीनें तिचें नियंत्रण व्हावें, तशी कांहीं तरी व्यवस्था व्हावी असें सर्वांना वाटलें व अनेक घोषणाही त्याप्रमाणें झाल्या आहेत. तथापि ही व्यवस्था करणारे संघटन निर्माण करण्याचा प्रश्न आला कीं, पुनः स्वार्थ व अभिमान आडवे येतील अशी साधार भीती वाटते. राष्ट्राज्यें जोंपर्यंत आपलें प्रभुत्व कमी करण्यास तयार नाहीत तोंपर्यंत असें संघटन घडून येणें कठीण आहे. राष्ट्र-राज्य प्रभुत्वपूर्ण राहाण्यापासून खुद त्यालाही धोका आहे. विवेकानें वागण्याऐवजीं वक्रबुद्धीनेंच तें आंतरराष्ट्रीय कारभारांत विकट प्रसंगीं वागतें. विवेकबुद्धीवर, विचारविनिमयावर विश्वास न ठेवतां वागणारीं राष्ट्रे, युद्धाचे पावित्र्यांतच उभीं असतात. ज्यांच्यांत धमक असेल त्यानें घ्यावें व जोर असेल त्यानें ठेवावें हा जंगलचा कायदा जे मानतात त्यांना नष्ट केल्याशिवाय जगांत शांतता नाही. राज्य लहान असो अगर मोठें असो, त्याला आंतरराष्ट्रीय संघटनेंत योग्य तें स्थान असलें पाहिजे. त्यांच्या हक्काची मोजदाद त्यांचेजवळ किती तोफा, किती विमाने, किती सैन्य आहे यांवर अवलंबून नसली पाहिजे. आंतरराष्ट्रीय संघटन हें या दृष्टीनें संयुक्त स्वरूपाचेंच राहिल. प्रत्येक घटक-राज्याला स्वायत्तता राहून संयुक्त कारभाराचे बाबींत भाग घेण्याचा हक्क व व्यवस्था असेल. सैन्य हें जर संरक्षणासाठीं असेल तर त्याचें नियमन आंतरराष्ट्रीय दृष्टीनें होईल. जर तें अंतर्गत सुव्यस्थेसाठीं असेल तर राज्य त्याचें नियमन करील, काय उत्पादन करणें योग्य आहे हें राज्य ठरवील, पण देशाबाहेर कोठें व कसें खपवावें हें आंतरराष्ट्रीय संघटन ठरवील. व्यक्तिव्यक्तींतील

न्याय राज्य करील, राष्ट्रांसाठींल न्याय, ही संघटना करील. एक राष्ट्र दुसऱ्या राष्ट्रांचें अंकित ठेवणें म्हणजे जगाच्या शांततेला धोका आहे म्हणून ही परिस्थिति नष्ट करण्याचें काम या संघटनेचें आहे. साम्राज्य व जागतिक शांतता हीं कधींही एकत्र राहाणार नाहींत. हा विरोध सर्व जगाचे नाशाचें, अशांततेचें महाकारण आहे. तें जर दूर झालें नाहीं तर मूळ प्रश्न सुटणार नाहीं. जगांत न्याय न मिळाल्यानें विरोध गप्प राहाणार नाहीं, शांतता टिकणार नाहीं. न्याय हा राज्यांत व आंतरराष्ट्रीय जगांत शांततेचा एकमेव आधार आहे. अभिमान व अभिलाषा यांचे परिणाम अशांति व अव्यवस्था हे सर्व काळीं, सर्व ठिकाणीं दिसून आले आहेत. त्यांच्या त्यागांतच सर्वांचें हित आहे. न्याय व शांतता या मार्गांनंच उपलब्ध होईल.

वरील राज्यविषयक विचारसरणी कांहींना आंतरराष्ट्रीय दृष्टीनें पसंत पडणार नाहीं, कांहींना अंतर्गत दृष्टीनें पसंत पडणार नाहीं, कांहींना दोन्ही दृष्टींनीं पसंत पडणार नाहीं. ज्यांना राज्याची आज्ञा शिरसावंय वाटते, जे तिजविरुद्ध जाणें हें सर्व परिस्थितींत गैर समजतात व राज्याला साष्टांग नमस्कार घालणें हें कर्तव्य मानतात, त्यांना वरील विचारसरणी बिलकुल पसंत पडणार नाहीं. त्याचप्रमाणें ज्यांची दृष्टी कायद्याकडे पाहण्याची केवळ कायदेशीर आहे त्यांनाही पसंत पडणार नाहीं. प्रस्थापित राज्यसत्तेनें केलेला कायदा मनाला आला तर मानावा असें झालें तर राज्यसत्ता निरंतर धोक्यांत आहे, कायद्याला निश्चिती नाहीं, व्यवहाराला स्थैर्य नाहीं असें या कायदेपंडितांचें मत आहे. ज्याला अधिकार आहे, मग तो अधिकार कसाही मिळालेला असो, त्यानें हुकूम दिला असेल, मग तो हुकूम कितीही अन्यायी असो, तर तो कायदेशीर आहे, त्याचे युक्तयुक्तेवढल विचार करण्याचें कारण नाहीं अशी त्यांची विचारसरणी आहे. कायद्याव्रतची ही विचारसरणी येथपर्यंत प्रतिपादलेल्या राज्यविषयक कल्पनांना विसंगत आहे. कायदा हा राज्याचे मुखांतून निघाला असला तरी तो राज्याचा हुकूम नसून जनतेचें, समाजाचें हृद्गत आहे असा त्याचा अर्थ प्रतिपादलेल्या राज्यव्यवस्थेंत आहे. ज्या शक्तीमुळें राज्याला नैतिक प्रतिष्ठा मिळते त्या शक्तीवर त्याचा आधार आहे. केवळ राज्याची आज्ञा म्हणून, केवळ राज्याची इच्छा म्हणून कायद्याला प्रामाण्य येत नाहीं, मान्यता केवळ राज्याला म्हणून मिळणार नाहीं. समाजांतील सर्व हितसंबंधांचा विचार घेतला गेला आहे, केवळ एकांगी तो नाहीं या विश्वासाच्या भावनेवर मान्यता आधारलेली आहे. अर्थात् या विचारसरणीमुळें राज्याचें अमर्याद प्रभुत्व अमान्य केलें जातें. राज्य हें स्वतःला जेवढी मर्यादा कायद्यानें, खुर्षीनें घालून घेईल तेवढीच मर्यादा त्याला आहे, अन्यथा तें

अमर्याद आहे. कायदा त्यापुढे प्रभावी नाही, कायद्याचा निर्माता तें आहे, कायदा त्याचे हक्क अगर सत्ता मर्यादित करू शकत नाही हेही सिद्धान्त वरील विचारसरणीनें अमान्य होतात. कायदा या कल्पनेत दोन गोष्टींचा समावेश आहे. एक करावयाचें कार्य व तें करण्याची आज्ञा. कायदेपंडितांचे दृष्टीनें कायद्यांतील आज्ञा हा भाग महत्त्वाचा आहे, त्याचें आज्ञापक हें स्वरूप महत्त्वाचें आहे. वरील विचारसरणीत कार्य हें महत्त्वाचें मानलें आहे; कायद्याचें कार्यात्मक स्वरूप हें महत्त्वाचें मानलें आहे. त्याचप्रमाणें कार्य ज्या हेतूसाठीं करावयाचें, कायद्याचा जो हेतु आहे, तो कोणत्या रीतीनें सिद्ध केला जातो हेही या विचारसरणीत महत्त्वाचें आहे. दस्तऐवजावर सही केली म्हणून तो बंधनकारक होत नाही, भरणा मिळाला असेल तर तो बंधनकारक ठरतो. भरण्याचे अभावीं दस्तऐवज नाकारण्याचा पूर्ण अधिकार जसा आहे तसाच कायद्यानें मानणाराचें हित साधत नाही म्हणून तो अमान्य करण्याचा त्याला पूर्ण अधिकार आहे. नागरिक आहे येवढ्यानें मान्यता दिलीच पाहिजे असें नाही. हा कायदा आहे, तो तूं मानलाच पाहिजेस अशी धमकी दिल्यानें नागरिकाला तो प्रमाण वाटणार नाही, तो योग्य वाटणार नाही. शासनाचे भीतीनें तो मानील पण ती मान्यता नव्हे. त्याचे अनुभवाला कायदा पटला म्हणजे त्याला खरें प्रामाण्य, खरी मान्यता आली. म्हणून नागरिकांच्या अनुभवांचा समन्वय करून, त्यांच्या अभिप्रायांचें संकलन करून त्यांतून कायद्याचा पिंड निर्माण व्हावा हें तत्त्व वरील राज्य-व्यवस्थेत प्रतिपादलें आहे. प्रत्येक व्यक्तीचा अनुभव प्रमाणानें निराळा असला तरी सर्वसाधारणपणें त्यांत प्रकार सारखाच असतो म्हणून तर समन्वय शक्य असतो, कांहीं साधर्म्य असतें म्हणून जुळणी करणें शक्य होतें. मनांतल्या आकांक्षा, हितसंबंधक कल्पना सिद्ध व्हाव्यात यासाठीं प्रत्येकाची धडपड असते; त्या दृष्टीनें कायदा असावा, कारभार असावा असें प्रत्येकाला वाटतें व त्याच दृष्टीनें झालेला कायदा व चालत असलेला कारभार व्यक्ति पाहात असते. तसें कांहीं त्यांत मिळालें म्हणजे तिला समाधान वाटतें, असें समाधान लाभवें म्हणून त्याला अवश्य ती व्यवस्था समाजांत असावी या दृष्टीनें हक्क व्यवस्था ही महत्त्वाची बाब मानून तिला वरील राज्यव्यवस्थेत स्थान दिलें आहे. जें व्यक्तींना हवें आहे व जें योग्य आहे त्याचे प्राप्तीसाठीं प्रयत्न करण्याची मोकळीक जर समाजांत नसेल तर ती व्यवस्था व तिचे संरक्षण करणारी राज्यव्यवस्था व्यक्तीचे दृष्टीनें निरर्थक आहेत. हक्कव्यवस्था असली म्हणजे व्यक्तींना अवश्य तें वातावरण प्रयत्नासाठीं उपलब्ध होतें. मग कायद्याचे मार्गानें गेल्यानें सिद्धि मिळेल असा विश्वास उत्पन्न होतो. कारण कायदा करण्यांत व्यक्तीला

भाग घेण्याचा हक्क असतो व कायदा हा तिन्हाईताचा हुक्म न ठरता, आपल्या सहविचारानें, सहकार्यानें झालेलें नियमन असा भाव तेथें निर्माण होतो. तेथें मग सर्वांच्या गरजांचा विचार होतो, सर्वांच्या गरजेचें योग्य तें महत्त्व लक्षांत घेऊन त्या दृष्टीनें कायदा घडविला जातो, तसा तो आकार घेते. कायदा हें कोणा एका हितसंबंधाचें अगर समाजांतील कोणा एका भागाचें कार्य न ठरतां, सर्व समाजाचें तें कार्य ठरतें. मग सर्व समाजाचे दृष्टीनें जें हवें आहे, तें साध्य करणारा असें कायद्याचें स्वरूप होतें व ज्या प्रमाणांत हें तो साध्य करतो त्या प्रमाणांत त्याची प्रतिष्ठा, त्याचें प्रामाण्य व त्याची शक्तिही निर्माण होते.

समाजांतील सर्व हितसंबंध एकत्र आले, त्यांचे समन्वयांतून कायदा निर्माण झाला म्हणजे अयोग्य महत्त्व कुणा एकाही हितसंबंधाला मिळणार नाही. प्रत्येक हितसंबंधाची छाननी होऊन योग्य तो क्रम व योग्य ती किंमत त्याला मिळेल. व्यक्ति अवमानिली जाणार नाही. कारण तेथे व्यक्तींच्या अनुभवाला स्थान असून त्याचे आधारें विचारविनिमय होऊनच जुळणी होत असते. जुळणी करून, समन्वय करून, निर्णय घेतांना कमीजास्त त्याग प्रत्येकाला करावा लागतो आणि हा त्याग करून झालेला निर्णय दिलेल्या किंमतीचे मानानें योग्य कीं अयोग्य हें शेवटीं व्यक्तींनींच आपापल्या अनुभवांनीं ठरवावयाचें असतें. प्रत्येकाचा अभिप्राय सारखा पडेल असें होणार नाही. निरनिराळ्या संबंधांत व्यक्ति वागत असतात म्हणून प्रत्येकाचे मनावर सारखा परिणाम होईल ही अपेक्षा करणें चुकीचें आहे. प्रत्येकजण आपा-आपल्या दृष्टिकोनांतून पाहात असतो. सर्व दृष्टिकोन विचारांत घेऊन प्रत्येकजण विचार करील हेंही शक्य नाही. म्हणून प्रत्येकाचा अभिप्राय निर्दोष अगर पूर्ण विचारांतीं दिलेला आहे असे मानणेंही चुकीचें होईल. शिवाय ज्या निर्णयावर अभिप्राय द्यावयाचा आहे, ज्याचा अनुभव स्पष्ट करावयाचा आहे तेही स्वयंपूर्ण अगर निरपेक्ष नसतात. अलग अशी घटना त्यांना मानतां येणार नाही. सदरहू निर्णयांचीं मुळें खोलवर गतकालांत रुजलेलीं असतात, तसेंच त्यांचा परिणामही भविष्य काळांत दूरवर होणार असतो. म्हणून अनुभव व अभिप्राय सापेक्ष व समयाद्वय असणार. तथापि जेवढा कांहीं अनुभव व्यक्तींना येत जातो, जेवढें कांहीं त्या जुळवून घेतात, त्यांतूनच त्यांचे स्वतःचे सिद्धान्त, स्वतःच्या संवयी निर्माण होतात, त्यांतूनच त्यांच्या आकांक्षा रूप घेत जातात. या सर्वांचा आविष्कार समाजांतील व्यक्ति करूं लागल्या म्हणजे त्यांतील विरोधांमुळे संघर्ष निर्माण होणें, समाजव्यवहारावर ताण बसणें अपरिहार्य होतें. हा ताण, हा संघर्ष कमी करणें अत्यंत अवश्य आहे. म्हणून जरी निर्णयांनीं हा

टाळतां आला नाही तरी तो कर्मांत कमी होईल असे निर्णय घ्यावयाचे झाल्यास, ते निर्णय जास्तीत जास्त लोकांचे अनुभवाला योग्य व पुरेसे वाटतील असे असले पाहिजेत. समन्वय करतांना निर्णय घेतांना, कायदा करतांना हीच दृष्टि ठेवली पाहिजे. योग्य व पुरेशी याचा अर्थ व्यक्तीचे स्वार्थी दृष्टीने नव्हे तर व्यक्तीला समाजांतील चालू व्यवहारांत जे महत्त्वाचे वाटते त्या दृष्टीने झालेले निर्णय योग्य व पुरेसे असले पाहिजेत. झालेले निर्णय त्याला सर्वस्वी टाकाऊ न वाटतां, चालवून तर पाहूं, इतकी तरी भावना त्याचे मनांत निर्माण झाली पाहिजे. अशी कांही तरी भावना मनांत असेल तरच त्याने निर्णय मानावा अशी अपेक्षा करणे योग्य होईल. राज्याची आज्ञा मानावी हे नागरिकांचे नैतिक कर्तव्य आहे हा सिद्धांत, आज्ञेत समाविष्ट झालेले कृत्य आज्ञा पाळणाऱ्या नागरिकाला योग्य आहे असे वाटत असेल तरच लागू आहे. नागरिकाने योग्य आहे असे मत दिले म्हणजेच ते कृत्य नैतिक ठरते व तद्विषयक आज्ञा पाळणे हे मग त्याचे नैतिक कर्तव्य ठरते. जे योग्य आहे असे नागरिकाला वाटत नाही, त्या वास्तवाचा कायदा राज्याने केला म्हणून तो नागरिक योग्य अगर न्याय्य मानणार नाही. कायदा आहे म्हणून त्यांत न्याय आहे अगर तो योग्य आहे असे मानणे चुकीचे आहे. नुसते यमक साधले म्हणजे जसे काव्य निर्माण होत नाही, तसे नुसते नियमन झाल्याने न्याय निर्माण होत नाही. रचना म्हणजे काव्य नव्हे, कायदा म्हणजे न्याय नव्हे. मनाला प्रसन्न करणारे भाव दोन्हीत पाहिजेत, म्हणजेच ते यथार्थ होतात. म्हणून कायदा करतांना जास्तीत जास्त मने प्रसन्न होतील ही दक्षता घेणे जरूर आहे. सर्व दृष्टींनी विचार करून, जास्तीत जास्त मान्यता मिळविण्याचा प्रयत्न करणे येवढे जरूर झाले पाहिजे.

नागरिकांच्या मान्यतेनेच कायद्याला नैतिक प्रतिष्ठा मिळते, त्याचे अभावी कायदा म्हणजे राज्याचे बलनिष्ठ शक्तीचा केवळ आविष्कार आहे, त्या शक्तीचा तो प्रयोग व प्रदर्शन आहे. राज्याला अखेरचा निर्णय अंमलांत आणण्यासाठी अवश्य ती सक्ति करण्याचा अधिकार व सत्ता असली पाहिजे हे खरे, तथापि मान्यताशून्य कायदा अंमलांत आणतांना ती वापरणे हा तिचा दुरुपयोग आहे. अशा रीतीने उपयोग करून राज्यसत्ता कायदा अंमलांत आणण्याचे यश मिळवील पण त्याचबरोबर निष्ठा मागण्याचा तिचा अधिकारही नष्ट होईल. निष्ठा त्रिनशर्त अगर निरपेक्ष वस्तु नाही. राज्यकार्यात व राज्यकारभारांत नागरिकांना मान्य होईल असे घडत असेल व तसा अनुभव त्यांना येईल तरच ते निष्ठा दाखवतील. त्यांना मान्य आहे की नाही, त्यांचे अनुभवाला काय आले आहे हे त्यांनी सांगितले पाहिजे, हे सांगण्याचा हक्क त्यांना

असला पाहिजे. नुसता हक्क असून भागणार नाही, त्यांचें म्हणणें ऐकून घेण्याची व्यवस्था असली पाहिजे, म्हणजेच निर्णय होण्यापूर्वी विचारविनिमय आवश्यक असून त्यांत नागरिकांना निश्चित स्थान असलें पाहिजे. तेथील विचारविनिमयांत प्रत्येक हितसंबंधाच्या योग्य तेंच मद्दत दिलें गेलें पाहिजे. संपत्तीमुळें अधिक अधिकार तेथें कुणालाही मिळतां कामा नये. सर्वांचे हित हीच दृष्टि तेथें प्रभावी ठरली पाहिजे. प्रत्येकजण आपलें स्वहित काय आहे हें उत्कृष्टपणें जाणत नसला तरी त्याचे हिताबद्दल इतर कोणीं सांगून चालेल असें मात्र नाही. प्रत्येकाला स्वतःचे हिताबद्दल सांगण्याचा अधिकार असला पाहिजे; सर्व दृष्टींनीं समाजाचे हिताचा विचार करून प्रत्येकाचें हित कशांत आहे हें सर्वांच्या विचारविनिमयांत ठरलें पाहिजे. प्रत्येकाला वरील दृष्टीनें विचार करतां आपलें म्हणणें मांडण्याला, आपला अभिप्राय नोंदण्याला हक्क असला पाहिजे. होण्याच्या निर्णयांत जास्तीत जास्त समन्वय झाला म्हणजे आपलाही अभिप्राय त्यांत आहे असें प्रत्येकाला वाटेल. आपलें म्हणणें मांडण्याची, आपला अभिप्राय निर्भीडपणें सांगण्याची संवय लागल्यानें मनुष्याचें मन उन्नत होतें व त्याला एक प्रकारें शिस्तही लागते. झालेल्या निर्णयांत कांहीं थोडें आपल्याला पसंत नसलें तरी आपला हात त्यांत आहे म्हणून तें मानलें पाहिजे. यांतील त्याग, यांतील मर्यादा-बुद्धि हीं त्याची प्रतिष्ठा वाढवतात. निव्वळ स्वार्थपेक्षां कांहीं अधिक उच्च दृष्टीनें विचार करण्याची व वागण्याची प्रवृत्ति त्याच्यांत उत्पन्न होते. जितका नागरिक आपलें म्हणणें अधिक मांडील, विचारविनिमयांत अधिक भाग घेईल तितक्या प्रमाणांत त्याची उन्नतिही होईल व सफलताही त्याला मिळेल आणि हाच राज्यसंस्थेचा मुख्य हेतु आहे व असे होण्यांतच ती यथार्थ ठरते.

कायदा हा व्यक्तीला योग्य वाटला, त्याचे विकासाला, त्याचे सफलतेला तो मदत करणारा आहे असें त्यास पटलें म्हणजे तो मानणें हें त्याचें नैतिक कर्तव्य ठरतें, असें मानल्यानंतर तो तसा नसेल तर त्यास प्रतिकार करणें, त्याविरुद्ध बंड करणें, हेंपण नागरिकाचें कर्तव्य ठरतें. जें सदसद्विवेकबुद्धीला पटत नसेल त्याला विरोध करणें हा नागरिकाचा मौलिक हक्क आहे. कुठलीही घटना अगर कायदा हा हक्क काढून घेऊं शकत नाही. सत्तेला एक मर्यादा आहे, त्यापलीकडे सत्तेनें अधिकारा-तिक्रमण करून प्रवेश केल्यास तिला विरोध करणें हें व्यक्तीचें परमोच्च कर्तव्य ठरतें व मान लवविणें हा राज्यद्रोह ठरतो. “सत्तेचें तारूं न कळत का होईना खडकाकडे धांव घेत आहे असें मला प्रामाणिकपणें वाटतें. मी चुकत असेन, कप्तान बरोबरही असेल, पण मला जें नैतिकदृष्ट्या बरोबर वाटतें तें मी बोलून दाखवून तसें

वागलें पाहिजे. मी त्याचें ऐकणार नाहीं. माझी सदसद्विवेकबुद्धि मला जें सांगेल तेंच मी ऐकेन, मग मृत्यु आला तरी पर्वा नाहीं.” हा उदात्त विचार जगांतील स्वातंत्र्याचा महामंत्र आहे. कांहींना ही विचारसरणी अराजक तत्त्वाची वाटेल. सत्तेला विरोध करण्याचा व्यक्तींना अधिकारच नाहीं असेंही म्हणणारे आहेत. जर राज्य नसेल तर व्यक्ति अर्थशून्य ठरेल. तिला आत्मविकासाला, आत्मोन्नतीला मार्गच राहाणार नाहीं. म्हणून कुठल्याही परिस्थितींत तिनें राज्याविरुद्ध जातां कामा नये असा त्यांचा युक्तिवाद आहे. राज्यासाठीं सर्व, राज्य हें सारसर्वस्व, त्यापुढें व्यक्ति तुच्छ ही विचारसरणी शेवटीं व्यक्तित्वभक्षक ठरून स्वातंत्र्य मारणारी ठरते, याचें विवेचन मागे केलें आहे. व्यक्तीनें राज्याबद्दल कृतज्ञ असलें पाहिजे हें खरें, तथापि कोणतीही स्त्री पातिव्रत्याची किंमत देऊन कृतज्ञ होणार नाहीं. कोणतेही राष्ट्र स्वातंत्र्याची किंमत देऊन कृतज्ञ होणार नाहीं. तसेंच कोणतीही व्यक्ति सदसद्विवेकबुद्धीची किंमत देऊन कृतज्ञ होणार नाहीं. ज्यासाठीं जगावयाचें व ज्यासाठीं मरावयाचें तें अमोलिक तत्त्व, ती श्रेष्ठ श्रद्धा तडजोडीची बाब नसते. व्यक्तीला विरोधाचा हक्क ठेवण्यानें अराजकाची भीति कायम ठेवण्यासारखें होईल हें खरें पण अशी भीति असेल तर सुराज्य करण्याचा प्रयत्न होईल, तर स्वराज्य करण्याचा प्रयत्न होईल हेंही तितकेंच खरें. हा विरोधाचा प्रसंग न यावा म्हणून सर्वांना पटेल, सर्वांच्या सहकार्यानें होईल असेंच वागावेसे वाटेल, नव्हे भाग पडेल हेंही तितकेंच खरें आहे. व्यक्तीला निष्ठा दाखविण्याला योग्य असे राज्य म्हणजे प्रत्यक्ष तशी व्यवस्था असल्याशिवाय व्यक्ति निष्ठा दाखविणार नाहीं. तिला नैतिक दृष्ट्या राज्यकारभार योग्य चालला आहे असें जर वाटलें नाहीं तर तिला योग्य वांटलें तें करण्यास मोकळीक आहे. आदर्श असें राज्य असेल तर प्रत्येक व्यक्तीला तेथें आत्मविकासाला, आत्मोन्नतीला वाव मिळेल, पण प्रत्येक राज्य याप्रमाणें आदर्श आहे असें मानणें अगर गृहीत धरणें चुकीचें आहे; व्यक्तीला तें तसें अनुभवास आलें पाहिजे. व्यक्तीच्या आत्मविकासाला राज्याची जरूरी आहे, पण त्याचा अर्थ वाटेल तें राज्य उपयोगी पडेल असें नाहीं. त्याच्या अनुभवाला तें राज्य योग्य आहे, तेथें पुरेसा वाव आहे असें आलें म्हणजे त्याच्या दृष्टीनें तें राज्य आदर्श आहे व तसें राज्य त्याचे उन्नतीला आवश्यक आहे. तसें नसेल तर तें तसें करून घेण्याचा त्याचा हक्क आहे. राज्याची जरूरी आहे, पण योग्य त्या राज्याची. संसारांत व समाजांत निव्वळ सहचरी व निव्वळ राज्यसत्ता असून प्रेम व निष्ठा उत्पन्न होणार नाहीं. दोन्हीकडे मनाजोगें झालें असेल तर सुख लाभतें. म्हणून दोन्हीकडेही विच्छेद करण्याचा हक्क व्यक्तीला असला पाहिजे. तसें नसेल तर दोन्हीकडे वस्तुतः जन्मठेपेचीच शिक्षा व्यक्तीचे वांट्यास येते.

योग्य तें राज्य व्यक्तीला आवश्यक आहे व तें तसें नसेल तर त्याविरुद्ध बंड करण्याचा व्यक्तीला अधिकार आहे. बहुसंख्यांक लोकांना राज्य अयोग्य वाटपर्यंत व तें प्रत्यक्ष विरोधाला तयार होईपर्यंत कोणी एका व्यक्तीनें हा हक्क गाजवूं नये असें ग्रीन याचें म्हणणें आहे. याचा अर्थ त्याला तत्त्व मान्य आहे, हक्क केव्हां गाजवावा एवढ्यापुरता त्याचा दृष्टिकोन निराळा आहे. प्रत्यक्ष विरोध करणारे हे नेहमींच अल्पसंख्यांक पण संघटित असतात. क्रांतीच्या ऐन रंगांतसुद्धां बहुसंख्यांक समाज प्रत्यक्ष कांहीं करत नाही. अस्वस्थ असतो हें खरें. बहुसंख्यांकांची प्रत्यक्ष तयारी होईपर्यंत सदसद्विवेकबुद्धीनें विरोध स्थगित केला पाहिजे असें म्हणणें म्हणजे त्याला कायमचाच स्थगित करणें आहे. बहुसंख्यांक समाज पटून विरोधाचे क्षेत्रांत प्रत्यक्ष आला तर चांगलेंच, तो निदान स्तब्ध पण सहानभूतिपूर्ण राहिला तरीही बरं. पटून बरोबर आलेले या नाहीं त्या कारणासाठीं कचकले तरी ज्याला जें पडलें आहे, ज्याची श्रद्धा अचल आहे त्याचें कर्तव्य या सर्व परिस्थितीत एकच आहे आणि तें म्हणजे जो सत्यमार्ग त्यानें स्वीकारला आहे त्यानेच जाणें. तो एकाकी राहिल म्हणून असमर्थ नाही. सत्याची साथ, श्रद्धेचें चैतन्य व सदसद्विवेकबुद्धीचें धैर्य, जांपर्यंत त्याला मिळत आहे तोंपर्यंत तो अजेय आहे. राज्य त्याचे त्यागानें, त्याच्या धैर्यानें नमलें जातें. तें सन्मार्गावर येतें. एक श्रद्धावन्त पुरुष पुढें आला म्हणजे अनेक मार्ग येतात. कल्पनेबाहेर घडून येतें. तात्पुरतें अपयशही येतें. प्रयत्न पराभूत व परास्त झालेले दिसतात. प्राणाचेंही मोल द्यावें लागतें. पटून मान लवविण्यांत, निमृष्टपणें सहन करण्यांत जो आत्मनाश आहे, त्यांत व्यक्तित्व, समाज दोहोंची अव-
नति व अपक्रीर्ति आहे. प्रसंगाला अनुरूप व अवश्य झालेलें कर्तव्य अपयशाचे अगर पराभवाचे भीतीनें न करणें म्हणजे व्यक्तीनें स्वतःमधील जेवढें श्रेष्ठ, जेवढें उत्कट आहे त्याचें विडंबन करणें आहे. सत्य हें बहुमतावर अवलंबून नाही; म्हणून ज्याला त्याचा साक्षात्कार झाला आहे त्यानें एकटा असला अगर राहिला तरी त्याचे आचरण केलें पाहिजे. विरोधांतील अपयशापेक्षां न पटून पण निमृष्टपणें दिलेली मान्यता समाजाचे श्रेयाला व स्थैर्याला अधिक भयावह आहे.

व्यक्तींना विरोध करण्याचा येवढा अधिकार द्यावा असें कोणतें पुण्यकर्म व्यक्ति करतात कीं ज्यासाठीं त्यांना तो मिळावा असा आक्षेप कोणी कोणी घेतील. राज्य आहे म्हणून व्यक्तीला महत्त्व आहे, कार्यक्षेत्र आहे. पण त्यांत व्यक्ति महत्त्वाचें असें कांहींच करीत नाहीत. रंगभूमीवर पात्रें यावीत, क्षणभर त्यांनीं हालचाल करावी व पडद्यांत निघून जावें असें व्यक्तीचें जीवन आहे. प्रत्येक नाचणाऱ्या व्यक्तीच्या सोयी-

साठी रंगभूमीत बदल करावा लागला तर कठीण प्रसंग येईल. सामान्य माणसांच्या मनाप्रमाणे समाजांत घडले पाहिजे असा दंडक झाला तर श्रेष्ठ गुण व बुद्धिमत्ता मारली जाईल. बहुसंख्यांक माणसे साधारण दर्जाची असतात. म्हणून ज्यांच्यांत असाधारण गुण आहेत, त्यांनाही सारखेच लेखणे बरोबर नाही, एकाच समाजांत आहेत म्हणून सारखी किंमत देणे बरोबर नाही. जरी सर्व दुधापासून उत्पन्न झाला आहेत तरी दही, ताक, लोणी कोणी एकाच भावाने देणार नाही. गुणाप्रमाणे कार्य मिळाले पाहिजे. केवळ उपयुक्तेची दृष्टि ठेवली तर शास्त्र व कला यांच्यातील प्रयत्नांचे व सिद्धीचे यथार्थ मूल्यमापन होणार नाही. केवळ संख्येवर सर्व ठरविले गेले तर श्रेष्ठ व्यक्तींचे जीवन निरर्थक करणे आहे. म्हणून जे थोडे लायक आहेत त्यांच्या हवाली सत्ता असावी व त्यांनी समाजाचे विश्वस्त या नात्याने तिचा उपयोग करावा अशी आक्षेपकांची विचारसरणी आहे. लायक लोकांचे हातांत राज्यसत्ता आली म्हणजे राज्यकारभार योग्य होईल. मग व्यक्तींना विरोधाचे कारण पडणार नाही व म्हणून तसा हक्क देण्याचेही कारण नाही. थोड्या व लायक लोकांच्या हातांत राज्यसत्ता असावी हा फार प्राचीन काळापासून चालत आलेला विचार आहे. आदर्श राजा असेल तरच राज्यकारभार चांगला चालेल. पण आज राजसत्ता असावी असे कोणी म्हणत नाही. राज्यकारभारांत अधिकार असणे ही एक नागरिकत्वाची खूण आहे. त्यांत भाग घेणे हा त्याचा हक्क आहे व जसा भाग घेईल तसा तो नागरिक आहे. कितीही सुराज्य असले तरी त्याला स्वराज्याची चव येणार नाही. किंबहुना व्यक्तीला पूर्णत्व येण्यासाठी, तिच्या गुणांना पूर्ण वाव मिळण्यासाठी, राज्यकारभारांत भाग घेण्याचा हक्क तिला असला पाहिजे. सैनिक जेव्हां आज्ञा पाळतो तेव्हां तो अपूर्ण असतो. तो आज्ञा देण्यास जेव्हां लागतो तेव्हां त्याचे सैनिकजीवनास पूर्णत्व येते. व्यक्तीचे जीवनाला जबाबदारीचे महावस्त्र मिळाले म्हणजेच प्रतिष्ठा येते. राज्यकारभारांत व्यक्ति भाग घेऊन चुकाही करतील. पण चुका करण्याचा अधिकार म्हणजेच स्वराज्य. त्या अधिकाराचा उपयोग करूनच मनुष्य अनुभव व शहाणपण वेंचत असतो, आपले जीवन संपन्न व सुशोभित करित असतो. म्हणून थोड्या लायक माणसांचे हातीं कारभार देण्याने असंख्य माणसांना पूर्णत्व प्राप्त करून घेण्याचे संधीपासून वंचित करणे आहे. शिवाय इतिहासाचा अनुभव असा आहे की, हा लहान लायक-वर्ग समाजाचे जीवन नियंत्रण करित असतां फार वेळ नीतिदृष्ट्या निर्दोष राहात नाही. स्वतःचे स्वार्थासाठी असंख्य लोकांचे जीवन तो कष्टमय करून टाकतो. शिवाय राज्यकारभाराला लायक कोण आहेत हे माणसांना संधि दिल्याशिवाय कळत नाही.

संधि द्यावयाची नाही व कोणी अन्य लायक नाहीत, म्हणून आहेत त्यांना मिरास द्यावयाची यांतील अन्याय चीड आणणारा आहे. व्यक्ति सर्व सारख्या दिसत असल्या तरी गुणांची जाणीव त्या त्या व्यक्तीला असते. कुणी तरी लायक माणसे सत्ताधीश आहेत येवढ्याने जीं अन्य लायक माणसे समाजांत आहेत त्यांचे समाधान होत नाही. कुणी गवयी गात असला तरी दुसऱ्या गवयाला स्वतः गातांना जो आनंद व जे समाधान लाभते ते दुसऱ्याचे नुसते ऐकण्याने लाभत नाही आणि अशी संधि जर गुणी जनाला मिळाली नाही तर त्याचे जीवनाचा कोंडमारा होतो. जे जे व्यक्तींत श्रेष्ठ व उत्कृष्ट आहे ते ते त्याने आपल्या कृत्याने वाढवून पूर्णतेस नेले पाहिजे. स्वनिर्मितीत स्वगुणांचा परिपोष होतो. मनुष्यांतील गुण संधि मिळाली म्हणजे फुलतात. म्हणून लायक कोण हे ठरविण्यासाठी सर्वांना संधि मिळाली पाहिजे. जे लायकी शाबित करतील ते मान्यता पावतील. लायकी कोणा एका वर्गाची, एका जातीची अगर वंशाची खास मिरास नाही. असा अहंभाव ज्यांनी बाळगला व मिरविला त्यांना इतिहासाने चांगल्या रीतीने धडा शिकविला आहे. म्हणून राज्यव्यवस्थेत सर्वांना जास्तीत जास्त संधि गुणप्रकाशाला दिल्याने, समाजाला उत्कृष्ट गुणांचा सुचलक पुरवठा होतो. ज्या व्यक्तीला या संधीपासून वगळण्यांत येते, वंचित करण्यांत येते, तिला त्या राज्यव्यवस्थेला विरोध करण्याचा याचसाठी अधिकार आहे. विरोधाचा अधिकार मान्य केल्यानेच ही संधि उपलब्ध होणे अधिक शक्य आहे. समाजाचे आत्यंतिक हिताचे दृष्टीनेही असा अधिकार व्यक्तींना असणे इष्ट आहे.

: अनुभव व आशा :

राज्यविषयक मुख्य व मौलिक कल्पनांचें विवेचन येथपर्यंत केलें व त्याजबरोबर अनेक दृष्टींनीं विचार करून इष्ट अशी राज्यविषयक विचारप्रणालीपण मांडली. ती मांडतांना कांहीं तरी अद्भुतरम्य असें कांहीं सांगितलें नाहीं, कांहीं तरी अलौकिक असेंही सांगितलें नाहीं. आतांपर्यंत कोणाला न सुचलेलें कांहीं तरी नवीन अगर प्रतिभासंपन्न असेंही कांहीं सांगितलें नाहीं. जें अनेकांनीं, निरनिराळ्या ग्रंथांतून प्रतिपादलें, विवेचितलें तेंच थोडें निराळ्या दृष्टीनें, निराळ्या रीतीनें मांडलें आहे. राज्य-विषयक प्रमुख कल्पना आधुनिक नाहींत, प्राचीन काळापासून विचारवंतांनीं त्याबद्दल विचार केला आहे याचें दिग्दर्शन कालानुक्रमें या लिखाणांत मागें केलें आहे. अगदीं प्राचीन काळापासून राज्य हें केवळ सत्तेवर आधारलेलें न राहातां, त्याचा पाया नैतिक असणें इष्ट नव्हे अवश्य आहे असें प्रतिपादलेलें आढळून येतें. सत्ता आहे म्हणून न्याय असेल हें प्रेटोनें अमान्य केलें. राज्याचा हेतु समाजांत श्रेष्ठ जीवन निर्माण करणें हा आहे असें अॅरिस्टॉटलनें प्रतिपादले. स्थैर्य नसेल, सुव्यवस्था नसेल तर समाजांत प्रगति होणार नाहीं, येवढेंच नव्हे तर समाज नष्ट होईल, ही कल्पना हॉब्सनें प्रामुख्यानें मांडून राज्यव्यवस्थेला अनियंत्रित प्रभुत्व बहाल केलें. समाजांत कांहीं तरी सुख व शांति लाभवी यासाठीं सर्वांचें नियमन संमतीनें व्हावें म्हणजे सर्वांना स्वातंत्र्य लाभेल, जीवित व वित्त सुखानें भोगतां येईल असें सांगून संमतीचा सन्मान लेंकेनें केला. प्रत्यक्ष कारभार जनतेनें केला म्हणजेच खरें स्वातंत्र्य जनतेला उपलब्ध होईल अशी रूसोनें घोषणा केली. राज्य म्हणजे दैवी अवतार म्हणून त्यांत व्यक्तीनें आपलें सर्वस्व समर्पण करणें योग्य आहे. कारण त्यांतूनच व्यक्तीला महत्त्व येतें, येवढें उच्चस्थान हेगेलनें राज्याला दिलें. राज्य हें आवश्यक आहे, तें नसेल तर अव्यवस्था व जंगलचा कायदा जारी राहील म्हणून तें हवें व तें म्हणजे वादविवाद-मंडळ नव्हे तर नियंत्रण करणारें व आपला हुकूम अमान्य झाल्यास शासन करणारें संघटन आहे. तरी शासन करण्याची, बलनिष्ठ सत्ता (Coercive Power) हें

राज्याचें प्रमुख लक्षण आहे. या सत्तेचे जोरावर राज्य समाजांत स्थैर्य, सुव्यवस्था व संरक्षण निर्माण करतें, व त्यामुळे मनुष्यांना आपलें जीवन सुखानें कंठतां येतें. राज्य याप्रमाणें सत्ताधीश असलें पाहिजे व लोकांनीं सामान्यतः त्याचें ऐकलें पाहिजे याचा अर्थ तें काय करतें याचा विचार न करतां ऐकलें पाहिजे असा नाही. सत्तेचें ऐकावें अशी मानवी समाजाला संवय झालेली आहे. तथापि विरोधाचेही प्रसंग येतात व त्यामुळेच काहींना आहे यापेक्षां निराळे हवें आहे, व केवळ सुव्यवस्था म्हणजे सुख अगर समाधान असें न मानणारे काहीं आहेत हें स्पष्ट होतें. आहे यापेक्षां अधिक चांगली व्यवस्था शक्य आहे व झाली पाहिजे हें म्हणण्याचा अधिकार प्रत्येकाला आहे, म्हणजेच राज्याला आलेली सत्ता विनश्वर नाही व त्याला मिळणारी निष्ठाही विनश्वर नाही हें उघड होतें. जे हेतु, जीं ध्येयें नागरिकांना मौलिक वाटतात तीं राज्यानें सफल केलीं पाहिजेत. राज्यानें प्रत्यक्ष काय केलें हें महत्त्वाचें आहे. राज्य, राज्य म्हणून नागरिकाला महत्त्वाचें वाटत नसून त्याच्या कार्यावरून नागरिक त्याचें स्वरूप ठरवितो. राज्याचे तात्त्विक स्वरूपाचा तो विचार करीत नाही, त्याचे अनुभवाला काय येतें हें तो पाहत असतो. जो घडत आहे तोच राज्याचे तात्त्विक भूमिकेचा पुरावा मानला पाहिजे. प्रत्यक्ष राज्यकार्याचा काय अनुभव येतो त्यावरून राज्याचा काय हेतु आहे हें स्पष्ट होतें. निव्वळ राज्याचा हेतु चांगला आहे म्हणून नागरिकांनीं त्याला निष्ठा दाखविली पाहिजे हें चूक आहे. तें राज्य नागरिकाला अनुभवाला कसें येतें हें कळल्याशिवाय त्याची निष्ठा अपेक्षिणें म्हणजे पदार्थाची गोडी त्याचा स्वाद घेतल्याशिवाय सांगावी असा आग्रह धरणें आहे. या दृष्टीनें राज्यविषयक कल्पनांचा विचार प्रस्तुत लिखाणांत केलेला असून सुचविलेली राज्य-व्यवस्था ही अनुभवाला प्रमाण मानूनच सांगितलेली आहे.

नागरिकांच्या गरजा, त्यांच्या अपेक्षा ज्या प्रमाणांत राज्य पुऱ्या करील त्या प्रमाणांत राज्य हें यथार्थ आहे, त्या प्रमाणांत त्याची सत्ता योग्य व त्याच प्रमाणांत तिला मान्यता मिळणें योग्य आहे. राज्याचे घोषित हेतूवर राजकीय तत्त्वज्ञान आधारून भागणार नाही. जे हेतु व्यवहारांत सफल होत आहेत अगर होण्याची शक्यता आहे तेवढेंच लक्षांत घेऊन सिद्धान्त उभे करणें योग्य आहे. या दृष्टीनें विद्यमान राजकीय तत्त्वज्ञानाची चिकित्सा करून प्रत्यक्ष अनुभवांत कसें येतें याचें विवेचन केलें आहे. राज्याचा हेतु सामाजिक हित हें आहे पण प्रत्यक्ष व्यवहारांत तो साध्य न होतां, विविक्षित वर्गांचें हित राज्य साधतें हा अनुभव आहे. राज्य हें सर्व सत्ताधीश, प्रभुत्वपूर्ण हें खरें, पण त्याचा उपयोग असा केला जात आहे कीं, बहुसंख्याकांना तें

तसे वाटते व ज्यांच्या हातांत ते आहे त्यांना ते आज्ञापित नाही एवढेच नव्हे तर त्यांचे ते दास झाले आहे. तत्त्वतः कांहीं असले तरी, कांहीं गटांच्या आहारीं जाऊन त्यांचे संमतीवर वस्तुतः चालले आहे असे अनुभवास येते. तत्त्वतः राज्य कोणासच जबाबदार नाही, पण वस्तुस्थितीत तसे नाही. खुद्द राज्यांत त्यांचे प्रभुत्वाशीं स्पर्धा करणारे संघ व अन्य निष्ठास्थाने निर्माण झालेली आहेत व त्यामुळे त्यांचे प्रभुत्व एकजिनसी व एकमेव राहिलेले नाही. समाज व राज्य यांच्या मर्यादा एकच आहेत असे तत्त्वतः किती जरी मानले तरी प्रत्यक्ष व्यवहारांत राज्य समाजाचे सर्व जीवन-क्षेत्र व्यापू शकत नाही असे दिसून येते. कांहीं तरी स्वयंभू व निरपेक्ष कल्पनांवर आधारलेली राज्यविषयक मीमांसा ही अनुभवांत अपुरी व अवास्तव ठरते. कांहीं तरी सनातन धरून राजकारणांत विचारप्रणाली मांडणे म्हणजे राजकारणाचे स्वरूपाबद्दल अज्ञान दाखविणे आहे. अनुभव हे राज्यशास्त्राचे सारसर्वस्व होत. त्याचे सिद्धान्त अनुभवांत कसे ठरतात हे पाहूनच त्यांना प्रतिष्ठा प्राप्त होते. मनुष्याला विकासाला योग्य ती परिस्थिति राज्यांत उपलब्ध झाली पाहिजे, याचा अर्थ एकदां ती काय ही निश्चित केली म्हणजे सर्वकाळ व सर्वत्र तीच योग्य मानणे हा नाही. देशकालाप्रमाणे ती बदलेल हे जाणून त्यांचे अनुसार ती निश्चित करणे हेच योग्य आहे. राज्यशास्त्राचे सिद्धान्त यादृष्टीने कांहीं कसोट्या, कांहीं मापे निर्माण करतात. त्यांनीं निरनिराळ्या राज्याची किंमत ज्याने त्याने करावयाची असते. कारण राज्याला मान्यता देणाऱ्या नागरिकांचा अनुभव हाच त्या मान्यतेला कारणीभूत असतो. कायद्याचे प्रामाण्य व्यक्तीचे मान्यतेवर आहे. तिच्या सदसद्विवेकबुद्धीने कायदा मान्य केला म्हणजेच तो खरा कायदेशीर होतो. कोणत्या परिस्थितींत व्यक्ति कशाला मान्यता देईल हे व्यक्तीला आलेला अनुभव ठरवील. व्यक्ति जर केवळ सत्तेने केले म्हणून योग्य व न्याय्य असे मानू लागली तर स्वातंत्र्य नष्ट होईल, राज्याचा नैतिक आधार नाहीसा होईल एवढे मात्र राज्यशास्त्र निश्चित सांगेल.

राज्यशास्त्र हे अनुभवावर आधारलेले असले पाहिजे. अनुभवानेच त्याचे सिद्धांत प्रतिष्ठा पावले पाहिजेत. राज्य हे आधुनिक युगांत परंपरा, भावना, त्याची उपयुक्तता, त्याची सुव्यवस्था, त्याची न्यायपद्धति वगैरे गोष्टींमुळे लोकांच्या मनांत आदराला पात्र झाले आहे. गेल्या शंबर वर्षांत त्यांतील कार्यक्षेत्र वाढल्यामुळे, थोडेसे त्याला समाजसेवेचे स्वरूप आल्यामुळे, राज्याचे सहाय्याने खरे खरे सार्वजनिक हित साधेल अशी आशा निर्माण होणे साहजिक आहे. १०० वर्षांपूर्वीच्या राज्यकार्याच्या कल्पना आणि आजच्या, यांत विलक्षण फरक दिसून येतो. समाजांत थोडी सदसद्विवेकबुद्धि

जागृत झाली म्हणून हा परिणाम झाला हें खरें, तथापि केवळ तिजवर विश्वासून पुढील प्रगति होईल असा निष्कर्ष काढणें चुकीचें ठरेल. आजच्या परिग्रही समाजां-
तील एकी ही केवळ वरवरची आहे. तिचा आधार संमति नसून राज्याचे बलनिष्ठ सत्तेमुळे ती झालेली दिसत आहे. एकीला अवश्य लागणारी सार्वजनिक हिताची भावना तेथें नाहीं. किंबहुना सार्वजनिक हित हें मुख्य ध्येय ठेवून या समाजांत कार्यही होत नाहीं. जें कांहीं सार्वजनिक हिताचें होतें तें बुद्धीला पटून होण्याऐवजीं खाजगी मालकीविरुद्ध उठणारा विरोध कमी करण्याचे दृष्टीनें होतें. विद्यमान राज्यांत रशियाचा अपवाद सोडून, सर्वत्र ज्यांच्या हातांत उत्पादनाची, संपत्ति निर्माण करण्याचीं साधनें आहेत, त्यांच्याच हातांत खरी सत्ता आहे. आणि म्हणून जर खरें सार्वजनिक हित साधावयाचें असेल तर ही मालकी व्यवस्था नष्ट झाली पाहिजे. त्याशिवाय आशा करणें व्यर्थ आहे. सरंजामशाही समाजव्यवस्था सद्भावनेनें निकालांत निघाली नाहीं. संघर्ष होऊन, लढून लढून ती व्यवस्था नष्ट झाली व भांडवलशाही समाज निर्माण झाला. हा अनुभव लक्षांत घेतां, यांतून सुखासुखी, शांततेनें, सद्भावना व सद्सद-
विवेक बुद्धीवर विश्वास ठेवून समतात्मक समाज निर्माण होईल ही आशा खोटी आहे. भांडवलाला वाढतें क्षेत्र मिळत होतें तोपर्यंत जनतेच्या सुखसोयी, समाजाचें हित करण्यासाठीं, ते तयार होतें. थोडा नफा कमी घेऊन तोंड बंद करण्यासाठीं भांडवलवाले सामाजिक सुखसोयीच्या योजनांना मान्यता देतात. कांहीं तरी मिळत आहे तोपर्यंत जनता इतरांनीं कसें मिळविलें व मिळालेलें कसें वांटलें जातें याकडे लक्ष देत नाहीं. क्रांतीच्या पळत्याकडे हातांतील असलेलें सोडून जात नाहीं. जोंपर्यंत जनता याप्रमाणें वागत आहे तोपर्यंत लोकशाही राज्यव्यवस्थेचा मुखवटा भांडवल-
शाहीला टेवण्यास कांहींच अडचण भासत नाहीं. किंबहुना भांडवलशाही व लोक-
शाही यांत कांहीं मौलिक विरोध आहे असंही भासत नाहीं. जोंपर्यंत आर्थिक व्यवस्था कायम आहे तोपर्यंत भांडवलशाही फिकीर करीत नाहीं. तिला धक्का बसतांच, ती लोकशाही मोडून टाकण्यास तयार होते. १९१७ सालीं रशियत राज्यक्रांतींत आर्थिक व्यवस्था बदलण्याचा जर भाग नसता, तर सोव्हिएटविरुद्ध भांडवलशाही राष्ट्रे गेलीं नसतीं व रशियाचे राजकारणांत हस्तक्षेपही केला नसता. फ्रेंच राज्यक्रांतीचे वेळीं ज्या भीतीनें नव्या विचारांना मारून टाकण्यासाठीं अन्य राष्ट्रांनीं तेथें हस्तक्षेप केला, तीच भीति रशियांत हस्तक्षेप करण्यामागे होती. आर्थिक समतेचें तत्त्व रशियांत प्रस्थापित झालें तर त्याचा परिणाम सर्वत्र होईल म्हणून तेथेंच ते चिरडून टाक-
ण्याचा प्रयत्न भांडवलवाल्या राष्ट्रांनीं केला. स्वदेशी कायदा व सुव्यवस्था यांचे नांवा-

खाली सर्वत्र नवे विचार दावून टाकण्याचा प्रयत्न झाला. आंतरराष्ट्रीय जगांत सोव्हिएट-मोवतीं राजकीय बहिष्काराचा खंदक खणून तेथील कल्पना, तेथील आदर्श व अनुभव तेथेच मर्यादित करण्याचा प्रयत्न करण्यांत आला व हें सर्वत्र राज्यामार्फत करण्यांत आलें कारण सर्वत्र राज्यावर भांडवलशाहीची सत्ता दृढ होती.

भांडवलशाही समाजांत, खरी सत्ता भांडवलवाल्यांचे हातीं असल्याने लोकशाही हें त्यांच्या हातांतलें खेळणें होतें. नफा कमी होतांच सार्वजनिक हित सर्वत्र आकसतें, जनतेच्या सोयी कमी होतात. उत्पादनाचा हेतु जनतेची सोय हा नाही, कमाल नफा हा आहे. या परिस्थितींत भांडवलवाला वर्ग व अन्य जनता यांत विरोध कायमचा आहे आणि ही व्यवस्था जोपर्यंत आहे तोपर्यंत समाजांत शांतता नांदणें शक्य नाहीं. सर्वप्रकारें विपुलता असून लोक वंचित झालेलें दिसतात, विफल झालेले दिसतात. जास्त उत्पादन करून नुकसान करून घेण्यापेक्षां कमी उत्पादन करून कमाल नफा मिळविणें हा एक भांडवलशाहीचा नेहमीचा मार्ग आहे. यांत समाजांत सामुग्री असून ती मुद्दाम निरर्थक ठेवण्याची बुद्धिपुरःस्सर योजना असते. विपुलता व विफलता ह्या एकाच वेळीं समाजांत दिसतात. आणि याचें कारण राज्य जनतेच्या हातांत नसतें. जनतेनें लोकशाहीच्या उदरग्राह्य साधनांनीं ही परिस्थिति बदलण्याचा प्रयत्न केल्यास भांडवलवाचे लोकशाहीच्या तांडून मोडून लोकशाही संस्था व संकेत झुगारून देतात. सनदशीर मार्गाने वागून जनता परिग्रही समाजाचें परिवर्तन समतात्मक समाजव्यवस्थेत करूं शकत नाहीं, याचा अनुभव इंग्लंडमध्ये आला आहे व तोच अनुभव अमेरिकेंतही आला आहे. भांडवलवाले वर्ग सोयीस्कर असेल तेव्हां सनदशीर वागतात. त्यांचेवर प्रसंग घेतांच प्रथम उपलब्ध संस्थांचा उपयोग करून बघतात, तें न जमलें तर घातपात व गोंयठ करून जनतेत दुही पेरतात व पुन्हां प्रभावी होतात. त्यांचे बाजूनें बहुमत असतं तर बहुमताला मान देणें ही लोकशाही व्यवस्थेचे यशाची गुरुकिल्ली ते मानतात. त्यांचें अल्पमत झालें तर सर्व लोकशाही संकेत झुगारून वागतात, गुंड हातीं धरून काम साधून घेतात. सत्तेचा मुख्य आधार म्हणजे सैन्य आणि त्यांतील अधिकारीवर्ग हा भांडवलवाल्यांच्या नात्यागोत्याचा असतो. म्हणून जनतेच्या हातांतील सत्ता गाजविण्याचे मुख्य साधन जें सैन्य त्यावर विश्वास ठेवतां येत नाहीं. तात्पर्य, नुसतें राज्ययंत्र जनतेच्या हातीं येऊन भागत नाहीं. सनदशीर मार्गानें राज्यसत्ता जरी जनतेच्या हातांत आली तरी जोपर्यंत लष्कर या राज्यसत्तेचें इमानेंइतबारें ऐकेल अशी शाश्वति नसेल तोपर्यंत परिग्रही समाज बदलण्याचा, सनदशीर मार्गाचा अवलंब यशस्वी होत

नाहीं. खाजगी मालकीचे स्वामित्वास कांहींही बाध येईल असें कृत्य भांडवलवाला-
वर्ग आपले इच्छेविरुद्ध होऊं देत नाहीं. खाजगी मालकीव्यवस्था कायम ठेवण्याचे
करारावरच जनतेला लोकशाही राज्यव्यवस्थेचे खेळ खेळण्यास परवानगी असते.
क्रांतीच्या मार्गानें समाजव्यवस्थेंत परिवर्तन घडवून आणावें तर विद्यमान शस्त्रांचें
स्वरूप लक्षांत घेतां जोंपर्यंत राज्यांतील लष्कर निमूटपणें राज्यसत्तेचें ऐकणारें आहे
तोंपर्यंत तो मार्ग यशदायी होण्याचा फारसा संभव नाहीं. त्याची निष्ठा टांसळली कीं
राज्यसत्ताही टांसळते हें निश्चित. रशियांतील फेब्रुवारीचे क्रांतींत व नोव्हेंबरचे क्रांतींत
जें यश आलें त्याचें कारण पहिलें वेळीं लष्कर, जी राज्यसत्ता अधिकाररूढ झाली
तिच्याशीं निष्ठावान्त राहिलें व दुसऱ्या वेळीं तें प्रस्थापित राज्यसत्तेशीं तसें राहिलें
नाहीं हें होय.

वरील दृष्टीनें विचार करतां, भांडवलशाही समाजव्यवस्था कायम ठेऊन, सद्-
भावनेवर विश्वास ठेऊन खऱ्याखऱ्या सार्वजनिक हिताचे दृष्टीनें राज्याचें पाऊल
प्रगतीपर पडेल ही आशा करणें व्यर्थ आहे. भांडवलशाही समाजांतील सर्व संस्था,
त्यांतील आदर्श हें समाजांत संघर्ष उत्पन्न करणारे आहेत. त्या कायम ठेऊन समा-
जांत सार्वजनिक हितासाठीं अवश्य असणारा मेलमिलाफ निर्माण होईल ही आशा
खोटी आहे. भांडवलवाल्या वर्गांतील लोकांना समाजांत आहे ही व्यवस्था उत्तम
आहे, त्यायोगें प्रगति झाली आहे असें प्रामाणिकपणेंही वाटत असेल. जोंपर्यंत अड-
चण उभी राहात नाहीं तोंपर्यंत चालू आहे तें चूक का बरोबर याचा तात्त्विक विचार
कोणी करीत नाहीं. काम अडलें, विकट प्रसंग उत्पन्न झाला, अरिष्ट कोसळलें म्हणजे
असें कां झालें याचा विचार सुचतो. पण विचार करण्याला पुरेसा मग अवकाशच
नसतो. कारण ती कृतीची वेळ असते, संकटांतून निभावयाचें असतें. शिवाय अवश्य
ती मानसिक शांतताही तेथें नसते. संकट संपलें म्हणजे विचार करण्याचें कारण नाहीं
असें म्हणाणारे बहुसंख्यांक असतात, म्हणून विचार करणें टाळलें जातें. खाजगी
मालकी व तिला अनुसरून असलेल्या संस्था या नाहींशा झाल्या पाहिजेत. त्या
आहेत तोंपर्यंत देशांत संघर्ष, वर्गकलह हे कायम आहेत व जगांत युद्धेही अटळ
आहेत, या व्यतिरिक्त कांहीं होईल ही आशा व्यर्थ आहे. निरनिराळ्या कल्पना ज्या
समाजावर प्रभाव गाजवीत होत्या त्या लढून लढून निकालीं लागल्या, निस्तेज ठरल्या
आहेत. राजाचा दैवी हक्क, गुलामीची पद्धत, धर्माचें ऐहिक कार्यांतसुद्धां श्रेष्ठत्व
वगैरे कल्पना सुखासुखीं निर्मात्यवत् झाल्या नाहींत. आज मालकी हक्काचे कल्पनेंत
या सर्वांचें बळ एकवटलेलें दिसत आहे. जणूं कांहीं हा हक्क दैवी आहे, त्यांत मानवी

संस्थांनीं व प्रयत्नांनीं ढवळाढवळ करूं नये असें म्हणणारेही आहेत. केव्हां तरी ही मालकी हक्काची व्यवस्था नष्ट झाली पाहिजे हें मान्य केल्यानंतर तिजबद्दलचा विचार टाळणें हें युक्त नाहीं. ती आहे तोंपर्यंत तिजबद्दलचा विचार प्रस्तुत आहे. सार्वजनिक हित मालकी व्यवस्थेचे कक्षेत बसत नाहीं हें स्पष्ट अनुभवास आल्यानंतर त्या हितासाठीं नव्या व्यवस्थेची बैठक कशी असावी हा विचार पूर्णतः प्रस्तुत व अवश्य ठरतो.

मालकवर्ग संख्येनें लहान व अन्य वंचित लोक असंख्य, येवढ्या परिस्थितीनें अपेक्षित परिवर्तन होणार नाहीं. संख्या म्हणजे शक्ति हें मर्यादित अर्थानें खरें आहे. राजकीय समतेच्या जोरावर समाजांतील बहुसंख्याकांनीं राज्ययंत्र हस्तगत केलें तरी परिवर्तन केव्हां व कसें अवघड आहे याचें थोडें दिग्दर्शन वर केलेंच आहे. शिवाय बहुसंख्याकांत एकवाक्यता होऊन ते संघटित होऊन भांडवलशाहीवर्गाचे विरुद्ध एकसंधीपणें, एकजुटीनें उभे राहातील असा अनुभव नाहीं. जनतेच्या हातीं राज्य-सत्ता आल्याबरोबर अल्पमतवाला भांडवलवाल्यांचा वर्ग, विरोध करून उद्योगधंद्यांत गोंधळ उत्पन्न करून सर्वत्र बेकारी व अस्वस्थता निर्माण करतो. असंख्य बेकार होतात, म्हणजे ज्यांच्या जिवावर राज्ययंत्र हस्तगत केलें तेच नाराज होतात. भांडवल-वालावर्ग व बहुसंख्याक दरिद्री जनता यांच्यामध्ये एक पांढरपेशावर्ग, मध्यमवर्ग फार मोठ्या प्रमाणांत आधुनिक युगांत निर्माण झालेला आहे. वास्तविक त्याचें हित बहु-संख्याक जनतेकडे जाण्यांत असूनसुद्धां अविश्वःसानें तो तटस्थ राहातो, नाहीं तर भांड-वलवाल्यांकडे झुकतो. या मध्यमवर्गाचे निर्मितीनें वर्गावर्गांतील सरहद्दी व सीमा पुष्कळ ठिकाणीं कळेनाशा होतात. वर्गावर्गांतील अंतर स्पष्ट व ठळक असले म्हणजे वर्गभावना व वर्गसंघटन तीव्रपणें वाढत जातात. भांडवलशाहीनें केलेल्या प्रगतीमुळे मध्यमवर्गाचे राहणींत पुष्कळच सुधारणा झाली असल्यामुळे त्यांचा कल कांहींसा परिग्रही समाजव्यवस्थेकडे झुकलेला दिसून येतो. वगळले गेले आहोंत, वंचित आहोंत ही भावना तीव्र प्रमाणांत त्यांचे ठिकाणीं दिसून येत नाहीं. आणि यामुळे फॅसिस्ट तत्त्वज्ञानाचें हा वर्ग एक कार्यक्षेत्र झालें आहे. या वर्गांतूनच सदहू विचारप्रणा-लीला असंख्य रंगरूट मिळाले. या रंगरूटांचे जोरावर भांडवलशाहीनें पडत्या काळांत सावरून घेऊन स्वतःची सत्ता कायम केली. मध्यमवर्गाला आपले बाजूम घेऊन, बहुसंख्याक जनतेत दुफळी माजवून हा वर्ग कसा प्रभावी राहिला याचा इतिहास ताजा आहे, तो सांगण्याचें कारण नाहीं. इटली व जर्मनी या दोन्ही राष्ट्रांत भांडवल-वाल्यांवर्गानें आपलें वर्चस्व याच रीतीनें सावरलें. राज्य ताब्यांत असल्यामुळे सैन्याचें

साहाय्याने निःशस्त्र कामगारवर्गाच्या चळवळी सर्वत्र दडपून टाकल्या गेल्या. मध्यम-वर्गाची व भांडवलवाल्या वर्गाची झालेली युति ही कामगार व गरीब जनतेच्या मुळा-वर आली. तथापि असली ही युति फार काळ टिकणारी नसते. औद्योगिक व्याप वाढण्यांत मध्यमवर्गाचा रोजगार वाढत असतो. वाढतें उत्पादन असेल तर त्यांचे जीवनाला स्थैर्य आहे. परंतु उत्पादन वाढवून नफा होत नसेल तर भांडवलवाले उत्पादन कमी करून नफा वाढविण्याचें धोरण स्वीकारतात व त्यामुळे मध्यमवर्गा-चाही रोजगार कमी होतो. यत्रविशारद, हुशार कारागीर यांचासुद्धां रोजगार कमी होतो. मध्यमवर्गही भांडवलशाहीला मनांतून विरोध करीत असतो. सनदशीर मार्गानें राज्यसत्ता वंचित जनतेच्या हातीं आल्यानंतर जर मध्यमवर्गातील लोकांचे सहकार्य सदहूर्ण राज्यसत्तेला मिळालें नाहीं तर कांहीं एक क्रांतिकारक फरक समाज-व्यवस्थेंत ती करूं शकत नाहीं. तसें कांहीं करण्याचा प्रयत्न केल्यास असलेली राज-कीय लोकशाही हाणून पाडली जाते आणि जोपर्यंत सैन्य प्रस्थापित राज्याशीं निष्ठा-वंत आहे तोपर्यंत बंड करून अगर सर्वत्र सार्वत्रिक संप घडवूनही राज्ययंत्र हस्तगत करण्याचा प्रयत्न विफल होतो हा अनुभव आहे.

भांडवलशाहीनें लोकशाही राज्यव्यवस्थेचा त्याग करून हुकूमशाही स्वीकार-ल्यानें तिचे प्रश्न मुटले असें होत नाहीं. भांडवलाचें नफा मिळविण्याचें क्षेत्र वाढलें असें होत नाहीं. स्वदेशांत कामगारांच्या अधिक वेतनाच्या मागण्या ती दडपूं शकते, त्यांचे संप बेकायदेशीर करूं शकते, त्यांच्या सभा बंद करूं शकते. कामगारांत ती संघटना होऊं देणार नाहीं. हें सगळें खरें असलें तरी वाढतें भांडवल गुंतविण्याला नवीन क्षेत्र त्यामुळे उपलब्ध होत नाहीं. उत्पादन वाढविलें तर त्याला परदेशी मागणी पाहिजे. अन्य राष्ट्रेही स्वयंपूर्णतेच्या दृष्टीनें वागत असतात. मध्यमवर्गानें भांडवल-शाहीला साथ देऊन लोकशाही नष्ट केली याचा परिणाम त्याचेवरही अपेक्षेप्रमाणें होत नाहीं. उत्पादन जसें वाढत जाईल असें वाटतें तसें होत नाहीं. भांडवलवाले मग जें देतील त्यावर या वर्गाला राहणें लागतें. या परिस्थितीत या वर्गानें आपलें स्थान कामगारवर्गांत आहे हें ओळखून त्यांच्याशीं एकजूट केली पाहिजे. तसें झालें म्हणजे समाजांत दोन वर्ग 'आहिरे' व 'नाहीरे' हे अगदीं स्पष्ट होतात. असंतोष मग संघ-टित करणें अधिक सोपें जाते. समाजांतील जे संख्येनें अधिक आहेत ते संघटित होतात व या संघटनेंतून निर्माण झालेली शक्ति अधिक अधिक अनुयायी मिळवीत जाते. ज्यांच्या हातांत राज्यसत्ता आहे त्यांच्या मनांत भीतीचें व अविश्वासाचें वाता-वरण निर्माण होतें. प्रत्येक वेळीं त्यांना सैन्यावर भरंवसा ठेवून वागणें धोक्याचें वाटतें.

आणि या परिस्थितीत संघटित जनतेने योग्य तें पाऊल टाकताच ती सत्ता हस्तगत करू शकते. जर उत्पादन वाढवून तें परदेशीं खपवितां आलें तर स्वदेशांत भांडवल-वाले सुरक्षित राहूं शकतात; त्यांच्या भांडवलाला जर परदेशीं गुंतविण्याला क्षेत्र मिळालें तर कांहीं सवलती कामगार व मध्यमवर्ग यांच्या तोंडावर टाकून ते प्रसंग निभावून नेतात. तथापि तसें कांहीं शक्य नसेल तर स्वदेशांत वेतनकाट करून कामगारांचे राहाणीचें मान कमी करण्यास ते मागेपुढें पाहात नाहीत. त्याचबरोबर परदेशीं बाजारपेठा मिळाल्यात म्हणून युद्धाचें निमित्त शोधण्याचे त्यांचे प्रयत्न चालू असतातच. किंबहुना स्वदेशाबाहेर भांडवल क्षेत्र शोधूं लागलें म्हणजे त्याचें स्वरूप साम्राज्यशाहीचें होत जातें व साम्राज्यशाहीची प्रगति व प्राण युद्धावर अवलंबून असतात. मूठभर भांडवलवाल्यांचें '५ टक्के' व्याजासाठीं होणारें युद्ध, वंशश्रेष्ठत्वा-साठीं झालेले अन्याय व अपमान दूर करण्यासाठीं, लोकशाहीसाठीं, स्वातंत्र्यासाठीं म्हणून पुकारलें जातें. युद्ध म्हणजे राष्ट्रावर आलेली आपत्ति म्हणून राष्ट्रभक्तीला आवाहन केलें जातें व वंचित जनता व मध्यमवर्ग यांच्यांत भांडवलवाल्यांविरुद्ध होणारी एकजूट स्थगित होऊन राष्ट्रासाठीं वांटल तो स्वार्थत्याग करण्यास जनता तयार होते. घरच्या शत्रूपक्षां बाहेरचा शत्रु प्रथम निकाली काढला पाहिजे असें तिला वाटतें. भावनेच्या वातावरणांत घरच्या शत्रूमुळे बाहेरचे शत्रु होतात हें ती विसरते.

भांडवलशाहीनें लोकशाही स्वरूप धारण केलें काय किंवा हुकुमशाहीचें स्वरूप धारण केलें काय, तिला साम्राज्यशाहीचें बाळसें आलें कीं युद्ध अपरिहार्य होतें. दोन्ही ठिकाणीं भांडवलशाहीचे पुढें उपस्थित झालेले प्रश्न सोडविण्यासाठीं युद्धाचा उपयोग केला जातो. युद्धाचा उपयोग मग वंचित जनतेनें स्वतःचें स्वातंत्र्य मिळविण्यासाठीं, समाजाचें परिग्रही स्वरूप नष्ट करण्यासाठीं कां करूं नये? शांततेच्या काळांत निःशस्त्र जनतेला आधुनिक युगांत क्रांति करून अगर अन्य रीतीनें आपलें ध्येय साध्य करण्यास किती अडचणी आहेत हें लक्षांत घेतां तिच्या दृष्टीनें युद्धकाल ही एक मोक्षाची पर्वणी ठरणे शक्य आहे आणि मागील युद्धाचाही थोडा अनुभव तसाच आहे. रशियन सैन्य पराभूत झालें, त्याची शिस्त ढळली, नव्या नव्या विचारांचे परिणाम मग त्यावर होऊं लागले. प्रस्थापित राज्यसत्तेला त्यावर देशांत सुव्यवस्थेसाठीं विश्वास ठेवणें कठीण वाटूं लागलें व शेवटीं तर सैन्य क्रांतिकारकांना उघड उघड जाऊन मिळालें. सैन्य बेशिस्त झालें म्हणून क्रांतिकारी कामगारांना शस्त्रें मिळालीं व त्याची साथही मिळाली आणि म्हणून तेथील क्रांति यशस्वी झाली; राज्यसत्ता लष्करी सत्तेच्या अभावीं निराधार झाली आणि ज्यांच्या बाजूला शस्त्रास्त्रें

व लष्कर गेलें ते विजयी झाले, राज्य त्यांचें झालें. ज्यांनीं जनतेच्या गरजा ओळखून, आकांक्षा लक्षांत घेऊन आपला कार्यक्रम तयार केला व आपल्या डावपेंचाची योजना आंखली त्यांच्यामागे जनता गेली व सैन्यही गेलें. सिद्धी त्यांची दासी झाली. त्यांनीं जुनी व्यवस्था, जुन्या संस्था व संकेत जे सर्वस्वी भांडवलशाही समाज-रचनेला अनु-कूल होते किंवा दुना त्याच दृष्टीनें जे उभारले होते त्यांना नष्ट केलें. नव्या विचारांना, नव्या आदर्शांना अनुरूप अशी राज्यव्यवस्थेची घडण त्यांनीं केली. नव्याला विरोध करणारा अधिकारीवर्ग काढून टाकला. नव्याला विरोध करणाऱ्या सर्व संस्थांना नेस्तनाबूद केलें. क्रांतीनें राज्य हस्तगत केलें व राज्यानें क्रांतीतील तत्त्वज्ञान योग्य त्या संस्थांत, योग्य त्या कायद्यांत समाविष्ट करून अनुरूप राज्यव्यवस्था निर्माण केली. क्रांति हा जिवावरचा खेळ आहे. तिचें कांहीं तरी तंत्र आहे हें ओळखून रशियांतील क्रांतिकारक वागले म्हणून त्यांचे दृष्टीनें मागील महायुद्धाची ही मोक्षाची पर्वणी ठरली. जर्मनींतही लष्करी पराभव प्रथम झाला व नंतरच राज्यव्यवस्था गडगडली. पण जुनी राज्यसत्ता कोसळली व राज्ययंत्र ज्यांच्या हातांत आलें त्यांना हा प्रसंग येईल याची कल्पना नव्हती. जनतेला मार्गदर्शन करण्याची त्यांची तयारी नव्हती कारण जनतेच्या आकांक्षा व त्यांची विचारसरणी यांत समन्वय नव्हता. सत्ता प्राप्त झालेला वर्ग क्रांतिकारी नव्हता. त्यांच्यांत निश्चय नव्हता, आत्मविश्वास नव्हता. जुनी विचारसरणी मान्य असणाऱ्या सर्व शक्ति कांहीं राजसत्तेवरोंवर नाहीशा झाल्या नव्हत्या. त्यांच्याशीं हे नवीन सत्ताधीश तडजोड करण्यास राजी झाले. राजा गेला पण भांडवलवाले कायम होते. त्यांच्याशीं तडजोड करणें म्हणजे जें कांहीं घडून आलें होतें त्यावर पाणी फिरविणें होतें. भांडवलवाल्यांचें आर्थिक वर्चस्व या नव्या सत्ता-धिशानीं कायम ठेवलें, जुनें कायदे तसेंच राहूं दिले, जुने न्यायाधीश तसेंच राहिले. सैन्यांतमुद्धां जुन्याच विचारसरणीचे लोक अधिकारी झाले. मुलकी कारभारांतमुद्धां सर्व जुना अधिकारीवर्ग कायम राहिला. राज्यसत्तेचें धोरणाप्रमाणें अंमलबजावणी करणें येवढेंच काम हें अधिकारीवर्ग करतील, आपली तटस्थपणाची भूमिका व परंपरा राखतील असें त्यांना वाटलें. विरोधकांना खूप करण्याच्या प्रयत्नांत, त्यांचेकडून भले म्हणवून घेण्याचे प्रयत्नांत नव्या राजवटीनें, विमायर प्रजातंत्रानें (**Weimer Republic**) ज्यांच्यासाठीं सत्ता तिला मिळाली, ज्यांच्या पाठिंब्यावर ती राहणार होती त्या बहुसंख्यांक जनतेला तिनें अवेहरिलें. शेवटीं तीही गेली. युद्धाची पर्वणी जर्मन जनतेला मोक्षाची न ठरतां, पुनः भांडवलशाही अधिक तीव्र प्रमाणांत आण-णारी घटना उरली.

राष्ट्राचा युद्धांत पराभव झाल्यानंतर उत्पन्न झालेली परिस्थिति यशस्वी क्रांतीला अनुकूल असते हें खरें, तथापि क्रांतीचे नेत्यांत धैर्य, आत्मविश्वास व निश्चय हे अस्तील तर ती क्रांति यशस्वी व फलदायक होईल. नाही तर राष्ट्राचा पराभव होऊन, क्रांतीचाही पराभव होऊन भांडवलशाहीचाच फक्त जय होईल व असा अनुभव जसा जर्मनीत आला तसा स्पेनमध्येही आला आहे. नुसती सत्ता हस्तगत करून भागता नाही, तर क्रांतिकारकांनी लागलीच समाजांतील जुन्या संस्था व कायदे, तात्पर्य सर्व राज्यव्यवस्था बदलून टाकण्यांत व अनुकूल अशी रचण्यांत तिचा उपयोग ताबडतोब करून यशस्वी झालें पाहिजे, तरच क्रांति यशस्वी होते नाही तर पुनः भांडवलशाही अधिक संप्रदित होऊन प्रभावी होते. नुसती राजकीय समता, नुसती राजकीय लोकशाही झाली येवढ्यानें जर क्रांतिकारक संतुष्ट राहिले तर लोकशाहीच्या मुख्यव्यामार्गां भांडवलशाही आपल्या अंमल कायम ठेवते. हा अनुभव अक्षम्य चूक करून जे बाजूला सारतात, ते या चुकीचे प्रायश्चित फार लवकर भोगतात. लोकशाही व भांडवलशाही यांच्यांत तडजोडीला वाव नाही. जेथे जेथे अशी तडजोड केली गेली तेथे तेथे लोकांना स्वातंत्र्याची कसबंदी मिळाली व भांडववाल्यांनी स्वातंत्र्याचे खोत्रे खाल्ले हा अनुभव इतिहास ओरटून सांगत आहे. असल्या तडजोडीत लोकांच्या गळ्याभोवतीं तात बांधली जाते. मात्र कांहीं काळानंतर ती स्वातंत्र्याची माळ नसून गळा दावणारी तात आहे हें लोकांना उमगते. क्रांतीच्या यशस्वी तत्त्वज्ञानांत तडजोडीला स्थान नाही. राज्याची खरी खरी सत्ता जनवाचनवी करून निर्माण केलेल्या लोकशाहीच्या संस्थांत राहात नाही. तिला प्रभावी करून, जे इष्ट ते करून घ्यावयाचे असेल तर राज्यव्यवस्थेत अर्धवटपणा न ठेवतां ध्येयाचे दृष्टीनें तिच्यांतील संस्थांना यथार्थ स्वरूप दिलें पाहिजे, व त्या व्यवस्थेत काम करणारा अधिकारीवर्गही त्याच ध्येयाचा पाहिजे. ज्या राज्यपद्धतीवर विश्वास नाही अशांना तेथे स्थान देऊन काम करण्यास सांगणें म्हणजे अपयश निश्चित करणें आहे. त्याचप्रमाणें जुन्या संस्थांमार्फत नव्या पद्धतीनें काम होईल असें समजून त्या कायम ठेवणें म्हणजेही अपयश निश्चित करणें आहे. राजकारणांतही नवी दारू जुन्या बाटलीत घालणें योग्य ठरत नाही. जेथे जुन्या संस्था व जुन्या विचारांचीं माणसें यांच्याशीं तडजोड न करतां नवी व्यवस्था निर्माण केली जाते तेथेच क्रांति यशस्वी होते, फलदायी होते. आर्थिक सत्ता जुन्या व्यवस्थेत ठेऊन नवीन व्यवस्था फक्त राजकीय बाबतींत निर्माण करणें म्हणजे भावी अनर्थाना निर्माण करणारी तडजोड करणें आहे, नव्हे क्रांतीशीं विद्रोह करणें आहे. अशी तडजोड करून सत्ता विभागणें म्हणजे जनतेनें मिळविलेले धुळीस मिळविणें आहे; प्राप्त झालेली

संधि घालविणें आहे, मिळत असलेल्या मोक्षाला विन्मुख होणें आहे ! इतिहास योग्य संधि देत असतो, तिचा उपयोग करणारा योजक दुर्लभ असतो. प्रात व्हावें म्हणून सतत इच्छित असतां, प्रात झाल्याबरोबर ते हस्तगत करून, धैर्याने व निश्चयानें त्याचा उपयोग करून संपूर्ण सिद्धि मिळविणारे नेते ज्या राष्ट्राला लाभतात तेथील जनता स्वातंत्र्य मिळविते. अश्वमानिलेलें प्रेम व अव्हेरलेली संधि यांचा फायदा दुसरा कोणी तरी घेत असतो !! मिळालेल्या संधीचा फायदा न घेणाऱ्यांना इतिहास कधीही क्षमा करीत नाही व केवळ पश्चात्ताप केल्याने ती पुन्हा प्राप्तही होत नाही.

संधीचा 'तो क्षण' अत्यंत मद्धाचा असतो व त्यावेळीं कच खाली अगर चुकीचा निर्णय घेतला, अगर स्तब्ध राहिलें कीं सत्यनाश हें भवितव्य निश्चित असतें ! 'आज घाई होत आहे पण उद्यां वेळ गेली' अशा दुहेरी मर्यादा संधीच्या असतात. 'आज जो विजय क्रांतिकारकांना शक्य आहे व जो मिळेल, तो विलंब करून त्यांनीं घालविल्यास इतिहास त्यांना क्षमा करणार नाही; उद्यां करण्यांत जो थोडा धोका त्यांना वाटतो, त्यांतही सर्वनाशाचा धोका आहे' हा लेनिनने दिलेला इपारा अर्थपूर्ण आहे विद्यमान सामाजिक मंत्रंघ जनतेच्या आकांक्षांना कांचणार आहेत व विशिष्ट परिस्थिती येतांच ते तोडून टाकण्यास जनता तयार होत हे जो जाणतो व योग्य क्षणाला जनतेला पाचारण देतो तोच खरा महान् नेता. समाजांतील सुव्यवस्था ही निरनिराळ्या हितसंबंधांच्या जुळणीवर, त्यांनींळ तोलावर अवलंबून असतें. ही जुळणी कायम स्वरूपाची नसते, ती सारखी बदलत असते. समाजांतील निरनिराळें विरोध सुव्यवस्थेंत सांधमोड करून जुळवून घेण्याचा प्रयत्न असतो. जनता ही उदासीनतनें, संवयीनें आहे हे मानत जातें पण अवश्य व आहे यांत महदंतर पडले म्हणजे विरोध अधिक तीव्र होतात. आहे हें असह्य वाटतें, विद्यमानाचा बांध फुटण्याचा क्षण प्राप्त होतो. जुनी रचना हादरतें. पुनः त्याच पायावर कांहीं खालीवर, कांहीं पुढेंमागे करून जे रचना करतात ते अदूरदृष्टि ठरतात. इमारतीला जसा पाया तशी राज्याला सुव्यवस्था आहे व सुव्यवस्थेसाठीं अवश्य त्या बलनिष्ठ सत्तेची आवश्यकता आहे. म्हणून क्रांतीनें जुनी व्यवस्था मोडून पडल्याबरोबर, नव्या रचनेचा पाया ताबडतोब घातला पाहिजे. समाजांत सुव्यवस्था निर्माण केली पाहिजे, समाजांतील उत्पादन चक्रे पुनः काम करूं लागतील अशी व्यवस्था निर्माण केली पाहिजे. राज्यांतील अधिकारी सत्ता बिनवारसी अगर भांडणांत न पडूं देता निश्चितपणें ताब्यांत घेऊन तिचें संवदन करून अराजक, जें कांहीं काल क्रांतींत अपरिहार्य असतें तें शक्य तितक्या लवकर संपवून टाकलें पाहिजे. क्रांतींत सर्व सामाजिक बंध तुटतात. नवीन जुळणी झटपट न झाल्यास, विनायक होण्याऐवजीं झोटिंगशाहीचा वानर निर्माण होण्याचा

संभव असतो. वेळापत्रकाप्रमाणे क्रांति होत नाही हे खरे पण निश्चित कार्यक्रम नसेल अर्धवटपणा असेल तर ती होऊनही व्यर्थ ठरते. मागील महायुद्धानंतर आलेला अनुभव चालू काळाचा जरूर मार्गदर्शक होण्यासारखा आहे.

शांततेच्या काळांत समाजव्यवस्थेचे परिवर्तन करणे किती कठीण आहे याचा अनुभव गेल्या २५ वर्षांत सर्वत्र आला आहे. भांडवलवात्मक लोकशाही राष्ट्रांतून जनतेने केलेले सर्व सनदशीर प्रयत्न अयशस्वी ठरले आहेत. मागील महायुद्धानंतर इंग्लंडमध्ये मजूरवर्ग दोनदा अधिकारारूढ होऊन अयशस्वी ठरला. तोच अनुभव अमेरिकेचा आहे. रुझवेल्टचे 'नव्या सवयांचे' (New Deal) सर्व प्रयत्न निरर्थक ठरले. अगदी असहाय्य स्थिति होईपर्यंत प्रसंग न आल्यास, क्रांतीला अनुकूल असे वातावरण युद्ध नसताना निर्माण होत नाही. शिवाय या भांडवलवात्मक लोकशाहींत थोडे थोडे यश सनदशीर मार्गांनी जनतेला मिळत गेल्याने क्रमाक्रमाने घेण्याची परंपरा उत्पन्न होणे साहजिक आहे. भांडवलशाहीने सवलती देऊन क्रांतीची आवश्यकता नाही असा विश्वास कांही ठिकाणी निर्माण केला आहे. क्रमाक्रमाची अपरिहार्यता सर्व कांही हळूहळूच होणार, तसे होणे अपरिहार्य आहे, हा एक प्रभावी सिद्धान्त झाला आहे. लोकशाही संस्थांचा उपयोग करून, चळवळी करून, सनदशीर मार्गांनी राज्यसत्तेवर वजन आणून थोडे तरी काम होतं या अनुभवाने परंपरेला क्रांति विसंगत वाटते. मागील महायुद्धानंतर इंग्लंड हे नंदनवन होईल, विजयी वीरांची भूमि होईल या थापा भांडवलशाहीने मारल्या व युद्ध चालू असता व ते संपल्यानंतर स्वतःच आसन अधिक चळकट केले, इंग्लंड त्यांचे नंदनवन झाले. आणि चालू युद्धांत मागील अनुभवाने इंग्लिश जनता शहाणी होऊन वागते आहे असे अद्यापि दिसत नाही. राष्ट्रप्रेमाचे आवाहन स्वीकारून जनता युद्धाशी समरस झाली आहे. हे युद्ध साम्राज्यशाही युद्ध आहे हे त्यांचे वास्तविक स्वरूप, राष्ट्रीय स्वातंत्र्याचे संरक्षण करण्याच्या बहाण्याखाली तेथील राज्यकर्ते, भांडवलवाले व कांही विचारवंतही लपवून ठेवण्याचा प्रयत्न करित आहेत. युरोपमध्ये सोव्हिएट तत्त्वज्ञानाला व राज्यव्यवस्थेला मारण्यासाठी, भांडवलशाहीने हिटलरी जर्मनी निर्माण केला आहे. हे सत्य भावनामय वातावरणांत विसरले गेले आहे. आज हिटलर व जपान यांना लुटारू म्हणणाऱ्यांनी त्यांना बलिष्ठ करण्यांत, त्यांच्या कृत्यांचे समर्थन करण्यांत आपल्याला कृतार्थ मानले होते. इंग्लंडने स्वतःचे स्वातंत्र्य रक्षण करणे अगदी योग्य आहे. तथापि युद्ध का उत्पन्न झाले, त्याचे वास्तविक स्वरूप लक्षांत घेता त्याला मदत करणारांनी दक्षता घेतली पाहिजे; सारासार विचार केला पाहिजे. इंग्लिश जनतेने ही युद्धाची संधि घालविली तर जे इंग्लंड विजयी होईल त्यांत तिचे स्थान पूर्वीचेच

राहील हे आजही स्पष्ट दिसत आहे. युद्ध चालू असतांना भांडवलवाला वर्ग तेथे अधिक संघटित होत आहे. उलट एकजूटीचे अभावी शान्तेच्या काळांत जसा कामगार वर्ग अयशस्वी झाला, तीच स्थिति युद्धकालांतही आहे. 'आम्ही आमचें राखणार आहोंत, साम्राज्याचा निकाल करण्यासाठी मी मुख्य प्रधान झालों नाहीं,' या चर्चिल घोषणेंत साम्राज्याबरोबर भांडवलशाही समाजव्यवस्था राखली जाणार आहे हें स्पष्ट आहे. साम्राज्य म्हणजे भांडवलशाही म्हणजे वंचित जनता, विपम समाजव्यवस्था हें इंग्लिश जनतेनें समजावयास पाहिजे. इंग्लिश जनतेनें पराभवांतून क्रांति (**Revolutionary Defeatism**) ही घोषणा मान्य करूं नये ही प्रो. लास्क्रीची विचारसरणी मान्य असली तरी तिनें विनशर्त युद्धांत पडावें हें तिच्या हिताचे ठरत नाहीं. प्रो. लास्क्री यांनीं आपल्या ताज्या 'विजयाची योजना' (**Strategy for Victory**) यांत म्हटल्याप्रमाणें विनशर्त चर्चिलचें नेतृत्व मान्य करणें यांत तिचें खास हित नाहीं. जें युद्धकालांत निश्चित होत नाहीं, तें युद्धानंतर महत्त्वाचें राहात नाहीं. मागील युद्धानंतर युद्धांतील घोषित तत्त्वे हवेतच राहिलीं. लोकशाहीसाठीं झालेल्या युद्धानंतर हुकुमशाही राजकारणाचे रंगभूमीवर उघड उघडपणें नाचूं लागली. युद्ध चालू असतांच जे युद्ध हेतु म्हणून सांगितले जात आहोत त्यांची अंमलबजावणी जर झाली तरच ती होईल. युद्धानंतर होणार नाहीं असा मागील अनुभव आहे. इंग्लिश जनतेनें युद्धानंतर समाजरचनेंत मौलिक परिवर्तन होईल ही आशा बाळगणें म्हणजे अनुभवाला धिःकारणें आहे.

दोन महायुद्धामधील कालांत सोव्हिएट रशिया सोडून दिल्यास परिग्रही समाजांत कुठेंही मौलिक बदल झाला नाहीं. सोव्हिएट रशियांतील क्रांतीनें सर्वत्र वंचित जनतेला आशा दिली, उत्साह निर्माण केला. युद्धानंतर जागतिक क्रांति होणार हा सिद्धांत वेदवाणीइतका महत्त्व पावला. तिसऱ्या आंतरराष्ट्रीय (**The Third International**) संस्थेचे जो अमान्य करील तो कामगारांचा शत्रु असा आग्रही प्रचार सुरू झाला. तिचीच विचारसरणी बरोबर, तिच्या दृष्टीनें " सामाजिक लोकशाहीचा पक्ष (**Social Democracy**) हा फॅसिझमचा सनदशीर पक्ष आहे " असें प्रतिपादलें जाऊं लागलें. वस्तुस्थिति किती निराळी होती याचा अनुभव हिटलरनें सत्ता काबीज केल्याबरोबर आला. त्यानें सदरहू पक्षाच्या सर्व संस्था नष्ट केल्या. सनदशीर पद्धतीनें सदरहू पक्ष काम करित होता म्हणून तो क्रांतीला लांबवीत होता हा सिद्धांत खरा नसून त्याची छाप जनतेवर होती म्हणून साम्यवादी पक्ष (**Communist**) त्याविरुद्ध होता. त्याच्याशीं एकजूट करण्याच्या वहाणा करून कामगार संघटनेंत दुफळी करण्याचा प्रयत्नही जर्मनींत झाला. खरी एकजूट करून, कामगार संघटना प्रचंड

व शक्तिमान करून जर वर्तणूक झाली असती तर हिटलर सत्ताधिश झालाच नसता, सामाजिक लोकशाही म्हणजे सामाजिक गुंडशाही हा सिद्धांत व त्याला अनुसरून झालेलं वर्तन हिटलरच्या पथ्यावर पडलं! प्रस्थापित सत्तेला विरोध करतांना साम्यवादी पक्षांनं हिटलरला मॅतं देऊन सत्ताधीश केलं. सत्तारूढ होतांच त्यानं साम्यवादी पक्ष व सामाजिक लोकशाही पक्ष दोन्हीही नेस्तनाबूद केले. हिटलर सत्ताधीश झाल्यानंतर तिसऱ्या आंतर-राष्ट्रीय संस्थेनं जर्मनीतील साम्यवादी पक्षाला सामाजिक लोकशाही पक्षाशीं सहकार्य करण्यास फर्माविलं. पण आतां वेळ निघून गेली होती. एकजूटीचे अभावीं हिटलरनं साधलं, सर्वत्र कामगार संघटना नेस्तनाबूद केलीं. कामगारांत नाना पक्ष झालं म्हणजे त्यांची श्रद्धा कोणावरच बसत नाही. कामगार वर्गांत दुफळी पाडून फॅसिझमची गुंडशाही निर्माण करण्यांत साम्यवादी पक्षाची जबाबदारी हल्लीं तिजविरुद्ध सुरू केलेल्या युद्धानें कमी होत नाही. भांडवलशाही समाज, साम्यवादी समाज होण्यापूर्वी फॅसिझमच्या तोरणाखाद्दून गेल्या पाहिजे असा कांहीं निरपेक्ष सिद्धांत नाही. परिस्थिति कित्येक वेळां झपाट्यानं जात असते व अपरिहार्य वाटत असलेले टप्पे गाळते. खुद्द रशियन क्रांतींत असं घडून आलं. समाजांतील शक्ति कुठल्या परिस्थितींत आहे हें ओळखून पुढील चाल चालावी लागते. क्रमिक पुस्तकांचें धड्याप्रमाणें एकामागून एक असें क्रमानें वाचत गेलं पाहिजे असें कांहीं नाही. जर्मनींत बरोबर कामगारांची एकजूट होऊन संघटना झाली असती तर हिटलर चित्रें रंगवीत बसला असता व जर्मनी भांडवलशाहींतून मुक्त होऊन खरें खरें समतावादी प्रजातंत्र तेथें अमलांत आलं असतें. भांडवलशाहीला जे जे विरोधी असतील, त्यांची संघटना करणें, एकजूट करणें, हे पक्षांभतेनं वागण्यापेक्षां क्रांतीच्या दृष्टीनं अधिक श्रेयस्कर आहे. हा दोन महायुद्धांतील कालखंडांतील अनुभव अगदींच टाकाऊ नाही. प्रत्यक्ष क्रांतीचा क्षण येईपर्यंत याच दृष्टीनं वागलं पाहिजे हें लेनिननं ओळखलं होतं. सनदशीर विरोध असो, सत्याग्रही विरोध असो, जे जुलमी व झोडिंगशाही सत्तेला विरोध करतात ते क्रांतीची भूमिका अप्रत्यक्षपणें तयार करित असतात. त्यांच्यावर जुलमी सत्तेनं हल्ला केल्यास त्यांचे सहाय्यास धावून जाणें हें क्रांतिकारकांचें ध्येयाचे दृष्टीनं चुकीचें नाही, व तंत्राचे दृष्टीनं बरोबर आहे. लेनिननं केरेन्स्कीला प्रथम पाठिंबा देऊन हेंच सिद्ध केलं.

शांततेच्या काळांत कामगार वर्गाची संघटना बलिष्ठ करून, त्यांत एकजूट करून त्यांत बुद्धिभेद न निर्माण करतां वागण्यानं, कांहीं तरी होणें शक्य आहे. भांडवलात्मक लोकशाहीवर अरिष्ट प्रसंग आला, विकट परिस्थिति आर्थिक दृष्ट्या उत्पन्न झाली तर संघटित जनता कांहीं तरी प्रभावी कार्य करणें शक्य आहे. जनता विभागलेली, कामगार संघटना भांडणानं दुहीनं दुभंगलेली असेल तर आलेली संधि व्यर्थ

जाईल व या परिस्थितीत कांहीं प्रयत्न झाल्यास ते राज्य सहज चिरडून टाकील. राज्याचा ताबा घेणें राज्ययंत्रावर कबजा जमविणें सोपें काम नाही. जे असा कबजा करूं इच्छितात त्यांच्यांत श्रेष्ठ अशी एकी असली पाहिजे. तात्त्विक मतभेद अगर वैयक्तिक बाबीनें त्यांत दुफळी पडली तर जय लांबच राहातो व पराभव मात्र जमीन-दोस्त करणारा होतो. राज्य हस्तगत करणें पक्षाच्या व व्यक्तीच्या जिवावरचा खेळ आहे. जय मिळून परिस्थिति मुरेपर्यंत जर एकी न राहिली तरीही तसेंच परिणाम होतात. नुसतें एक ध्येय असून भागत नाही तर तें साध्य करण्याचें मार्गीत जर एकी नसेल, एकवाक्यता नसेल तर हा उद्योग यशस्वी होणें कठीण होईल. भांडवल-शाही कांहीं अमर्याद कालपर्यंत सवलती देऊन स्वदेशांतील वंचित जनतेला संतुष्ट करूं शकत नाही. एक तर तिनें उत्पादन कमी करून, पुरवठा कमी करून भाव वाढवून नफा मिळविला पाहिजे नाही तर युद्धप्रसंग निर्माण करून स्वतःला तारलें पाहिजे. साधनसामुग्री निपरयोगी करून, समाजांतील गरजा न भागवितां उत्पादनाचीं सूत्रें भांडवलवाले हालवूं लागले म्हणजे जनतेच्या दृष्टीनें पुढें पाऊल टाकण्याचा काल येत आहे असें तिनें मानण्यास हरकत नाही आणि पुढें पाऊल जर यशस्वी रीतीनें पडावयाचें असेल तर अवश्य ती एकी ध्येयां व साधनांत निर्माण केली पाहिजे.

गेल्या १०० वर्षांत भांडवलशाही समाजरचनेंतील ओलेल्या अनुभवानें तिची नैतिक प्रतिष्ठा, जी कांहीं सुरवातीस होती ती नष्ट झालेली आहे. भांडवलशाहीमुळे शास्त्राची प्रगति झाली, ज्ञानाची प्रगति झाली असा दावा सांगितला जात होता तो खोटा आहे तें आतां जग जाणून चुकलें आहे. भांडवलशाही वर्षेष्णु स्थितीत होती म्हणजे नवीं क्षेत्रें तिला मिळत होती तोंपर्यंत समाजांतील विपमतेकडे लोकांनीं फारसे लक्ष दिलें नाही. परंतु जेव्हां ही अवस्था संपली, नभ्यासाठीं उत्पादन आखडतें घेऊन समाजाच्या गरजा, साधनसामुग्री विपुल असून अतृप्त राहिल्या, तेव्हां ही विपमता नुसती चर्चेचाच विषय बनली येवढें नव्हे तर ती सर्व समाजाच्या आपत्तीचें कारण आहे हा सिद्धांत पटून ती दूर झाली पाहिजे हें कार्यक्रमाचें ध्येय बनले. विचार-विनिमयानें, तडजोडीनें, विवेकानें सर्व कांहीं जुळून येईल या पद्धतीवरील विश्वास मग कमी झाला, असहिष्णुता वाढली. ज्ञानाच्या वाढत्या प्रसारानें व त्याचा दुरुप-योग सामाजिक विपमता कायम ठेवण्याकडे होत असलेला पाहून जनतेचीं मनें सदहू व्यवस्था मान्य करणाऱ्या धर्मावद्दलही उदासीन झाली. विपम समाजाची धारणा करण्यास धर्म यापुढें असमर्थ ठरला. ऐक्यभाव निर्माण करण्याचें त्याचें सामर्थ्य संपलें. सवलतीचे धोरणानें भांडवलशाहीविरुद्ध अटळ असलेला लढा कांहीं काळ टाळला जातो, पण तेवढ्यानें संपत्तीचे विपम वांटणींत न्याय आहे हें जनता मान्य

करीत नाही. परिग्रही समाज कायम ठेवून संपत्तीची न्याय्य वांटणी होईल ही गोष्ट अशक्य आहे हा सिद्धांत अनुभवाने जनतेला सर्वत्र पटला आहे म्हणूनच त्यांचे परिवर्तन झाले पाहिजे ही तिची मागणी आहे. सवलती देऊन कांहींशी संमति मिळवून ही समाजव्यवस्था टिकली पाहिजे नाही तर बलाचे, सक्तीचे जोरावर ती टिकविली पाहिजे याशिवाय परिग्रही समाज नांदू शकत नाही. सवलतींना ही मर्यादा असते व तिच्या पलीकडे जाऊन भांडवलवाले तडजोडीने घेण्यास तयार नसतात. बिननफ्याने अगर नुकसानीत उद्योगधंदे चालविणे, उत्पादन करणे हा भांडवलशाहीचा धर्म नाही. सवलती बंद झाल्या अगर कमी झाल्या की परिग्रही समाजाच्या मौलिक सिद्धांताचा विचार सुरू होतो, त्याचे परिवर्तन मग जनतेच्या कार्यक्रमाची चालू बाब होतें. जनतेने साधे साधे मुचविलेले बदल क्रांतिकारक समजले जातात. सनदशीर मार्गाने जाणारा सुधारकमुद्दां क्रांतिकारक वाटतो, व क्रांतिकारक तर समाजाचा शत्रूच समजला जातो. केवळ मालकी हक्कांवर जगणारा वर्ग भीतिग्रस्त होतो, व मनुष्य भीतिग्रस्त झाला म्हणजे अविवेकाने, अविचाराने वागू लागतो. भांडवलवाला वर्ग, 'ओहरे' वर्ग अधिक संघटित होऊन, आत्यंतिक भूमिका घेतो, त्याचा जाब म्हणून जनता तशीच आत्यंतिक भूमिका घेते. विचारविनिमयाचे क्षेत्र लुप्त होतें, विवेकी तडजोडीला वाव राहात नाही. जे कोणी मग जनतेला हाणून पाडून राज्यकारभार चालविण्याचे धैर्य दाखवतील, त्यांचेमागे मग भांडवलवाला वर्ग उभा राहातो. जर्मनी व इटलीत हेंच घडून आले. परिग्रही समाजाला अनुकूल अशी विद्यमान राज्याची घडण झालेली आहे. समाजांतील विषमता मान्य करून वर्गसंबंध उभारलेले आहेत हे टिकविण्यासाठी धर्म, कायदे, अधिकारी वर्ग, राजकीय संस्था व संकेत हे सर्व त्यादृष्टीने राज्यव्यवस्थेत समाविष्ट केलेले आहेत. एवंगुणविशिष्ट राज्याला सवलतीचे धोरण अशक्य झाल्यानंतर एकतर कायापालट करून परिग्रही समाजाचा देह सोडून देऊन समतात्मक समाजाचा देह स्वीकारला पाहिजे. नाहीतर जनतेला चिरडून टाकून लोकशाहीने तिला दिलेले जे कांही हक्क आहेत, ते नष्ट केले पाहिजेत.

या परिस्थितीत, या पेंचप्रसंगांत संपत्तिमान् वर्ग राज्याला आपल्या वाजूने वागण्यास भाग पाडतात. राज्याचे सत्तेचा उपयोग आपल्या मालकी हक्कांचे संरक्षणार्थ व्हावा यांत त्या वर्गाला अयोग्य अगर अन्यायाचे कांही वाटत नाही. सरंजामशाही समाजव्यवस्था नाहीशी करून विद्यमान व्यवस्था आणतांना त्यांना लढावे लागले, क्रांतीतून जावे लागले, तेव्हां तर राज्य त्यांचे ताब्यांत आले. या वर्गाला आपण जनतेला लोकशाही दिली, समाजांत प्रगति केली असे प्रामाणिकपणे वाटत

असतें. आपणांस असलेला अधिकार न्याय्य आहे व म्हणून तो राज्यानें संरक्षिला पाहिजे असें त्यांना वाटतें. जे आज त्यांचे विरुद्ध उठले आहेत त्यांचें म्हणणे मान्य करून समाजव्यवस्था बदलणें म्हणजे साधारण व असाधारण माणसें, लायक व नालायक, यशस्वी व अयशस्वी, आळशी व अभ्यासू या सर्वांना सारखें लेखून समाजांत अन्याय स्थापन करणें आहे असें वाटतें. परंपरा त्यांचें बाजूस असते, विद्यमान कायदा त्यांचेच संरक्षण करीत असतो. अधिकार पिढ्यांनुपिढ्या चालविल्यामुळे, अन्य कोणी तो चालविण्यास लायक आहेत असें त्यांना वाटत नाही. आहे यापेक्षा अधिक चांगलें असणारच नाही असा त्यांचा विश्वास असतो. जनतेची मागणी म्हणजे मूठभर मत्सरी लोकांची, चळवळ्यांची मागणी असें ते मानतात. म्हणून तेवढ्यांना हाणून पाडलें, तुरुंगांत घातलें म्हणजे कार्यभाग होईल अशी त्यांची अपेक्षा असते. हातचे सोडून अदृश्य अशा पळत्याचें मागे जाण्यांत अर्थ नाही, धोका आहे हें सांगून त्यांचें प्रचारकार्य चालू असतें. विद्यमान पद्धत एकंदरीनें उपयुक्त ठरलेली आहे, तींत दोष नाही. किरकोळ उणीवा असतील तर दूर करतां येतील अशी त्यांची समजूत असते. म्हणून विद्यमान समाजव्यवस्थेच्या मुळावर आघात करणारांना ते समाजाचे शत्रु समजतात. व समाजहितार्थ राज्यानें त्यांचा नायनाट करावा अशी राज्याकडून अपेक्षा करतात. क्रांतीपूर्वीच्या कालांत असलेल्या सर्व सत्ताधिकांना असेंच वाटतें. फ्रेंच क्रांतीपूर्वी लुईला असेंच वाटलें, झार निकोलसला असेंच वाटलें व आजही अनेक देशांत विद्यमान सत्ताधिकांना असेंच वाटते. विद्यमान व्यवस्थेंत परिवर्तन होणें अपरिहार्य आहे, त्याला खरी अडचण विद्यमान व्यवस्था ज्या तत्वांवर झाली आहे तींच तत्वे आहेत हें बहुतेक विसरतात. विरोधांत व्यक्तिविषयक कांहीं नसते. ज्या व्यवस्थेला व्यक्ति टिकवूं पाहाते ती व्यवस्था नव्या आकांक्षांना, नव्या आदर्शांना अपुरी वाटते, अडथळ्याची वाटते. म्हणून तिचा नाश व्हावा हें इष्ट वाटतें. चळवळ्यांनीं उत्पन्न केलेली चळवळ फार काळ टिकत नाही, पण जेव्हां चळवळ आमजनतेची मागणी असते, तेव्हां ती दबली जात नाही. चळवळीला तीव्र स्वरूप, बंडाचें स्वरूप जनतेला परिस्थिति असल्या शिवाय येत नाही. जनतेच्या मागण्या खऱ्या असल्या शिवाय जनता उठणार नाही. जनतेच्या मागण्या मान्य कराव्यांत तर आपला अधिकार संपतो असें वाटतें. भांडवलशाही समतावादी मागण्यांना मान्यता देणार नाही. साम्राज्यशाही अंकित राष्ट्राला संपूर्ण स्वातंत्र्याचा हक्क आहे हें मान्य करणार नाही. जास्तीतजास्त सवलती देव्ही देतील, पण त्यापलीकडे मागणी गेल्यास अगर चालू राहिल्यास राज्याची सत्ता संपूर्णपणें चालवून चळवळ दडपून टाकण्याचा प्रयत्न निश्चित होईल. आपण करतो तें योग्य आहे असें त्यांना वाटतें. इंग्लंड,

अमेरिका यांतील भांडवलवाल्यांना असेंच वाटते. मुसोलिनी व हिटलर यांना असेंच वाटलें. त्यांनीं सत्तात्याग केल्यास समाजाचा घात होईल, समाज नष्ट होईल अशी भीति त्यांना वाटते. इंग्रज गेले तर या देशांत अनर्थ होईल अव्यवस्था माजेल असें इंग्रजांना वाटते व कांहीं भोळसर लोकांनाही त्यांनीं वाटावयास लावले आहे. लोकमत जुमानावें असें विद्यमान सत्ताधिकांना वाटत नाहीं. जमलें तर लोकमत अजामवण्याची अशी व्यवस्था केली जाते कीं पाहिजेल तेंच लोकमत मिळतें. जनतेच्या पुढाऱ्यांना तुरुंगांत घालून निवडणूकीचें यंत्र पाहिजेल तसें रचून, जनतेचें खरें मत मारलें जाण्याचीही व्यवस्था केली जाते. हिटलरनें ऑस्ट्रियांत लोकमतच मिळविलें जर्मनींतही त्यांनं लोकमत कसें मिळवावें याचें जगाला प्रात्यक्षिक दिलें आहे. या देशांत अनेक अडचणींना तोंड देऊन लोकमत प्रचलित राज्यसत्तेचे विरुद्ध पडलें कीं, तें मूढभर लोकांचे मानलें जातें, व वाजूचें पडलें की, आमजनतेचें मानलें जातें ! लोकमतानें कांहींही कौटू दिला तरी ज्यांच्या हातांत सत्ता आहे ते ती सोडण्यास कधींही खुपीनें तयार होत नाहीत व संपत्तिमान वर्गाचे हातांत सत्ता असल्यानें त्याचा उपयोग परिग्रही समाज कायम ठेवण्याकड व त्याचे संरक्षणासाठीं निर्दयपणें केला जातो.

वरील विवेचन केल्यानंतर समाजाचें परिवर्तन कधीं तरी शक्य आहे कां असा प्रश्न उपस्थित होतो. विद्यमान राज्याचें सेवेला सर्व आधुनिक साधनांनीं सज्ज असें लष्कर असतें, विपारी वायु, विमाने, मशिनगन्स, हीं सर्व संहारक साधनें विरोधकांवर सोडण्यास राज्यसत्ता कमी करित नाहीं असा अनुभव आहे. जांपर्यंत लष्कर प्रस्थापित सत्तेशीं निश्चांत आहे तोंपर्यंत क्रांतीला फारसा वाव नाही. ऑस्ट्रिया, स्पेन यांचा इतिहास हेंच सांगतो. युद्धांत पराभूत झालेल्या राष्ट्रांत साहजिक प्रचलित राज्यव्यवस्थेबद्दल सर्वत्र निराशा व अविश्वास उत्पन्न होत असतो व त्याचा परिणाम जनतेतील सर्व वर्गांवर होऊन विद्यमान व्यवस्था बदलून टाकावी याला अनुकूल वातावरण उत्पन्न होतें. त्यापासून लष्करही अलिप्त नसतें व या स्थितींत धैर्यानें, निश्चयानें जनतेला पटणारा कार्यक्रम घेऊन वागणारा संघटित पक्ष असेल तर समाजाचें परिवर्तन यशस्वी रीतीनें होऊं शकतें असा अनुभव आहे. युद्ध नसतांना विद्यमान राज्यसत्तेनें दीर्घकालपर्यंत समाजांतील मोठ्या भागाला जुलमाखालीं चिरडून टाकून, स्वतःविषयीं अविश्वासाचें वातावरण निर्माण केलें म्हणजे त्याचाही परिणाम सर्व समाजावर होतो, त्यापासून राज्यांतील कुठलीही संस्था, लष्करसुद्धां अलिप्त राहूं शकत नाहीं. या परिस्थितींत विरोधक संघटित व एकजूट असतील तर ते यशस्वी होतात. कारण राजसत्तेला कुणाचाच भरंवसा वाटत नाहीं. सैन्यसुद्धां कसे वागेले

याचा भरंवसा नसतो. त्याची निष्ठा गृहीत धरून भागत नाही. सैन्य बहुशः तटस्थ राहातें अगर विरोधकांना मिळतें असा अनुभव अनेक ठिकाणीं आला आहे.

वरील विवेचनावरून एक गोष्ट अगदीं स्पष्ट होते कीं, हातीं असलेली सत्ता भांडवलशाही राज्य कधींही खुशीनें सोडणार नाही. जमेल तोपर्यंत सवलती देऊन संमति मिळविण्याचा प्रयत्न करील, न जमलें तर लोकशाही चिरडून टाकून भांडवलशाही राज्य हुकूमशाही स्वरूप धारण करील हें युरोपच्या इतिहासानें स्पष्ट केलें आहे. हुकूमशाही कांहीं काळ तरी खास टिकते. कालांतरानें ती नष्ट होईल, पण तोपर्यंत तर काल जाईलच. जनतेचें आर्थिकदृष्ट्या समाधान करण्याचाही प्रयत्न हुकूमशाही करते. तथापि ही हुकूमशाही म्हणजे भांडवलशाही असल्यामुळें ती साम्राज्यशाही होण्याकडे तिचा स्वभावधर्म तिला नेतो. तसें हाणें अपरिहार्य असतें, मग युद्धही अपरिहार्य होते. युद्धांत पराभव झाला तर हुकूमशाही जाईल पण नंतर काय येईल हे त्या देशांतील परिस्थितीवर अवलंबून राहील. रशियाप्रमाणें कामगारांची हुकूमशाही येईलच असा सिद्धांत नाही, लोकशाहीही येईल असाही भरंवसा कोणी देऊं शकत नाही, आणि याचें कारणही स्पष्ट आहे. फार काळ हुकूमशाही राष्ट्रांत चालू असली म्हणजे तडजोडीनें घेण्याची वृत्ति, विचारविनिमय करून वागण्याची आवश्यकता, सहिष्णुतेतील सौजन्य ही सर्व लुप्त झालेली असतात. किंबहुना हुकूमशाही म्हणजे यांचा अभाव असें म्हटलें तरी चालेल. हुकूमशाही नष्ट होतांच येणाऱ्या व्यवस्थेंनें विद्यमान आर्थिक व्यवस्थेत फारसें बदल न करतां वागले तर तिचा फारसा विरोध होणार नाही. आणि जर या आर्थिक व्यवस्थेत आमजनतेला कांहीं मिळावें म्हणून थोडें महत्त्वाचें बदल केलें कीं लागलीच मृटभर संपत्तिमान वर्गाचा विरोध सुरू होतो. आपल्या नाशावर ही नवी व्यवस्था, ही लोकशाही आली आहे असें वाटतें व हे थोडे संघटित होतात, बहुसंख्यांक उदासीन असतात, आणि मग या परिस्थितींतून प्रतिगामी पक्ष उदयाला येतो, प्रतिक्रांतीला व क्रांतिविरोधाला (Counter Revolution) सुरवात होते. विरुद्ध परिस्थिति झाली म्हणून जरूर ते वटहुकूम काढून, खास कायदे करून त्यांची वजावणी करावी तर विरोध अधिक जहाल स्वरूप घेतो, न करावी तर नवीन व्यवस्थेचें पाणी जोखलें जाऊन विरोधक अधिकच चेकाळतात. जेथें प्रतिक्रांति निर्दयपणें चिरडली जाते तेथें व्यवस्था यशस्वी होते, जेथें नवीन सत्ताधीश अर्धवटपणें वागतात तेथें ती लवकरच लुप्त होते. हाच अनुभव मागोल युद्धांतील पराभवानंतर जर्मनींत आला. आणि राष्ट्रांचे पराभवानंतर रशियाप्रमाणें कामगारवर्गाची हुकूमशाही होईलच असेंही नाही. रशियाच्या विशिष्ट आर्थिक परिस्थितीमुळें तेथें जें घडलें तें घडून आलें.

कामगारवर्ग तेथें सशस्त्र होता, क्रांतिकारकांचें संघटन झालेलें होतें व अवश्य तें महान् नेतृत्व उपलब्ध होतें याही गोष्टी विचाराआड करून चालणार नाही. नव्या व्यवस्थेनें प्रतिक्रांतीला चिरडून टाकलें व लोकमत आपलेकडे खेचून घेतलें. त्यांत तिला मिळालेलें यश अपूर्व होतें. लेनिननें क्रांति केली व नवीन व्यवस्था कायम करून तिच्या तत्वांना प्रतिष्ठा दिली, प्रभावी केलें. क्रांतीच्या वातावरणांत कर्तृत्ववान् पुरुष पुढें येतात हें खरें, तथापि विध्वंसक व विधायक अशीं दोन्ही कार्ये अपूर्वपणें करणारा नेता क्वचित्च उपलब्ध होतो!! म्हणून हुकूमशाही कोलमडून पडल्यानंतर कोणती व्यवस्था तिचें स्थान घेईल हें त्या त्या देशाचे परिस्थितीवर अवलंबून राहिल. इतिहासाचा अनुभव निःसंशय येथेंही मार्गदर्शन करणारा आहे.

आधुनिक राज्यांत सहजासहजीं सुखासुखीं समाजरचनेंत क्रांतिकारक बदल होणार नाहीत ही गोष्ट निश्चित आहे. विद्यमान व्यवस्थेनें जे वर्गसंबंध जुळवून घेतले आहेत ते बहुसंख्यांक जनतेला असह्य वाटले व कांहींतरी असामान्य परिस्थिती निर्माण झाली तरच बदलतील. राज्यसत्तेला लोकमताचा प्रचंड पाठिंबा असला तर ती कांहीं करूं शकेल मात्र तिला होणारा विरोध हाणून पाडण्यासाठीं, जरूर ती निर्दयता दाखविण्यास ती तयार असली पाहिजे. विरोधक संघटितपणें लोकशाहीचे संकेत झुगारून, गुंडगिरी करून तिजविरुद्ध उठतील त्यावेळीं तिलाही जरूर ते जबर इलाज जे लोकशाही तंत्राला न जुळणारे असें करावें लागतील. जेथें लोकमताला प्रचंड पाठिंबा असून राज्यसत्ता हें करण्यास कचरेल अगर अयशस्वी होईल तेथें जुनी व्यवस्था कायम राहिल व तिला विरोध करणारे चिरडले जातील, तें कांहीं काळ नेस्तनाबूतही होतील. तथापि ज्यांना विद्यमान व्यवस्थेंत बदल करून व्यावयाचा आहे, त्यांनीं राज्य व त्याच्या संस्था या अस्पृश्य न मानतां त्यांत निश्चित उद्देशानें प्रवेश केला पाहिजे. आधुनिक युगांत लोकमत जागृत करण्यासाठीं, मोठ्या प्रमाणावर तें तयार करण्यासाठीं, उघडपणें प्रचार करणें हेंच यशस्वी होतें. विद्यमान व्यवस्थेला विरोध करणारे उघड विरोध करूं लागले, शक्य तर कायद्यांत राहून विरोध करूं लागलें तर, त्यांना अधिक अधिक पाठिंबा मिळतो; व कांहीं काळ प्रस्थापित व्यवस्थेला, त्यांना म्हणून पाडणें अवघड होतें. विरोधक उघडपणें पक्ष काढून विद्यमान राज्यव्यवस्थेंत जेथें लोकमताचे जोरावर जातां येईल तेथें जाऊन झगडा करीत राहातील तर तेवढें त्यांचे सामर्थ्य वाढत जातें. परिस्थितीवर त्यांचा हळू हळू कबजा बसत जातो, तिची सूत्रें थोडीशीं त्यांच्या हातांत येतात. विरोधक जर केवळ गुप्तपणें काम करीत राहिलें तर मोठ्या प्रमाणावर त्यांची संघटना होऊं शकत नाही, त्यांना योग्य परिस्थितीची वाट पाहावी लागते, ती घडवून आणण्याचीं सूत्रें त्यांच्या हातांत

नसतात. राज्यावर संकट येऊन विकट परिस्थिती—उत्पन्न होऊन, आघात करण्यास योग्य क्षण येईल त्याची वाट पाहात बसवें लागतें. म्हणून विरोधकांनीं सनदशीर रीतीनें जेथपर्यंत जमेल तेथपर्यंत वागून पक्ष संघटित करून काम केलें पाहिजे. सनदशीर मार्गानें सत्ता प्राप्त करून घेतां आली तर उत्तम, ती मिळविण्याची शक्यता दिसूं लागतांच विरोधकांना ती मिळूं नये म्हणून ज्याच्या हातांत ती असते, तो संपत्तिमान् वर्ग मग लोकशाही संस्था व संकेत यांना झुगारून देण्यास राज्याला भाग पाडतो. यामुळे विरोधकांचा पक्ष अधिक बलवान् होतो, जनता अधिक अधिक प्रचलित व्यवस्थेविरुद्ध होत जाते. एक बाजूनें विद्यमान सत्ताधीश नागरिक स्वातंत्र्ये कमी करत जातात तर दुसरे बाजूनें लोकमत प्रचंड प्रमाणावर विरोधी होत असतें; जनतेला परिस्थिति असह्य होते व मग ती असामान्य स्वरूप धारण करते, जुन्या व्यवस्थेचें आसन डळमळीत होतें, प्रस्थापित राज्यसत्तेबाबत सर्वत्र संशयाचें वातावरण निर्माण होतें व क्रांतिकारक परिवर्तन समाजव्यवस्थेंत होण्यासाठीं जरूर तें वातावरण निर्माण होतें. परिस्थितीचीं सूत्रें संघटित विरोधकांचे हातांत राहातात. त्यांच्या कल्पना व कार्यक्रम निश्चित असेल, जरूर तें धैर्य त्यांचे नेत्यांत असेल तर सत्ता व राज्यतंत्र ते हस्तगत करतील, इष्ट तें बळण परिस्थितीला देऊं शकतील.

आधुनिक राज्यांत जनतेला उपलब्ध असणांरें स्वातंत्र्य अति क्षणभंगुर आहे. समाजामध्यें सुव्यवस्था असेल तर नागरिकस्वातंत्र्य राहाणार. समाजामध्यें अस्वस्थता व अव्यवस्था माजली तर कोण कुणाचें स्वातंत्र्य मानणार व कोण कुणाचें हक्क संरक्षणार? सुव्यवस्था ही स्वातंत्र्यासाठीं जरूर आहे. स्वातंत्र्याचा उपभोग समाजांत शांतता व सुव्यवस्था असेल तरच शक्य आहे. याचा अर्थ जी विद्यमान व्यवस्था आहे तीच कायम ठेवणें असा नव्हे. तिच्यातील अन्याय दूर व्हावा म्हणून तिला विरोध करणें म्हणजे समाजांत सुव्यवस्था अगर शांतता नको असा अर्थ करणें चूक आहे. ज्यांना विद्यमान व्यवस्थेंत फायदा आहे ते वर्ग विरोधकांना समाजाचे शत्रु मानतात, व कायदा, सुव्यवस्थेचे नांवाखालीं त्यांना चिरडून टाकतात. विरोधकांना नेस्तनाबूद करण्याचे कार्मी, साम्राज्यशाही, हुकूमशाही, मग ती कामगारवर्गांची असो अगर भांडवलवाल्यांची फॅसिस्ट छाप्याची असो, दोन्हीं सारख्याच वागतात. विरोधकांच्या मागण्या जर किरकोळ असतील, तर सर्वसामान्यपणें मान्य केल्या जातात व समाजांत स्वातंत्र्य राहूं देण्यांत येतें. मौलिक बदलांची मागणी केली कीं, ती वाढूं नये म्हणून विद्यमान व्यवस्थेवर हल्ला होण्यापूर्वीच स्वातंत्र्यावर प्रस्थापित सत्ताधीश हल्ला करून ते संपवून टाकतात. जेथें विरोधक सनदशीर मार्गानें सत्ताधीश झालें असतील व ते जर मौलिक बदल करूं लागले तर भांडवलवाला वर्ग, त्यांना

वाटेल त्या मार्गानें विरोध करील. तो विरोध मागें सांगितल्याप्रमाणें केवळ लोकशाही तंत्र सांभाळून कमी करतां येणार नाही. तो दडपून टाकतांना समाजांतील स्वातंत्र्य कांहींसें व कांहीं काळ आकसेल. केवळ स्वातंत्र्य सर्वांना व संपूर्णपणें रहावें म्हणून संपत्तिमान वर्गाचे हिताला बाध होईल असें कांहीं करणार नाही, असें अधिकारारूढ झालेला विरोधी पक्ष सांगू शकत नाही. नवी व्यवस्था अमलांत आणण्यासाठींच तर जनतेनें त्याला पाठिंबा दिलेला असतो. नुकसानभरपाई देऊन उत्पादनसाधनसामुग्रीं-तील मालकीहक्क विकत घेण्याचे योजनेनें मालकीहक्क नष्ट होत नाही, संपत्तिमान वर्ग नष्ट होत नाही, निराळ्या स्वरूपांत तो राहतोच. संपत्तिमान वर्गाचा विरोध टाळण्यासाठीं ही किंमत समाजाला जास्त पडते. थोडीशी किंमत देऊन हा विरोध टाळून नव्या व्यवस्थेला मान्यता मिळत असेल, तर विशिष्ट परिस्थितींत ते योग्य ठरेल. तथापि सामान्यतः विचार करतां, समतासत्त्वक समाजव्यवस्था अमलांत आणतांना होणारा विरोध कमी करतांना समाजांतील स्वातंत्र्य आकसेल. मग नवीन व्यवस्था अमलांत आणणारे सनदशीर मार्गानें सत्ताधिश झालेले असेल अगर क्रांतीच्या मार्गानें त्यांनीं सत्ता हस्तगत केलेली असो. व्यवस्था राखण्यासाठीं असो, अगर नवीन अमलांत आणण्यासाठीं असो, विरोधकांना निर्बल करण्यासाठीं समाजांतील स्वातंत्र्य कमी केलें जाते व ते सर्व सत्ताधिश करतात. मग त्यांचा रंग लाल असो अगर गुलाबी असो.

समाजांतील वर्गव्यवस्थेमुळें होत असलेल्या संपत्तीच्या विपम वांटणीची तीव्र जाणीव जोपर्यंत बहुजनसमाजाला नव्हती तोपर्यंत समाजांत सहिष्णुतेला मान होता. स्वातंत्र्य तेजीत होतें. जोपर्यंत बहुजनसमाज हक्क म्हणून मागत नव्हता, तेव्हां दानाला नैतिक प्रतिष्ठा होती. सर्वत्र हक्काची भाषा सुरू झाल्याबरोबर प्रत्येकजण त्याच दृष्टीनें वागूं लागला. विचारविनिमयानें वागणें, सहिष्णुता दाखविणें म्हणजे आपली बाजू सत्यावर आधारलेली नाही असें मान्य करणें आहे असा भाव प्रस्थापित झाला. श्रद्धेचें लक्षण असहिष्णुता झालें आहे. जर्मनींत, सोव्हियट रशियांत, इटलींत, अमेरिकेंत, इंग्लंडांत, हिंदुस्थानांत सर्वत्र विरोधकांना वाटेल त्या मार्गानें नाहीसें करणें हेंच राजकारणाचें प्रमुख अंग झाले आहे. जे जुलमी प्रकार आजपर्यंत निषेधाई म्हणून मानले गेले त्यांचा स्वीकार करण्यांत अनेक राज्यसत्तांनां कांहीं विधिनिषेध वाटेनासा झाला आहे. वाटेल त्या मार्गानें सत्ता घेऊन व वापरून जे आपले आहे ते राखावे हा दंडक सर्वमान्य झालेला दिसतो. तत्त्वांचा प्रसार, त्यांची मान्यता विवेकावर, बुद्धिवादावर अवलंबून ठेवणें हे विशेष फायदेशीर वाटेनासे झाले असून, शक्तिचे जोरावर, शास्त्रास्त्रांचे जोरावर आपले म्हणणें विशेष रीतीनें पटेल असा

विश्वास वाढत आहे. आणि म्हणून संपत्तिमान् वर्ग राज्याचे सत्तेचा उपयोग करून शांतता व सुव्यवस्था यांचे नांवाखाली वंचित जनतेला दडपून टाकण्याचा सरास प्रयत्न करीत आहे. जनतेचें स्वातंत्र्य व संपत्तीचें स्वामित्व हे यापुढें एकत्र राहणें अशक्य आहे. विषमता नांदत असलेल्या समाजांत राज्याच्या सत्तेचा उपयोग वंचित जनतेला वंचित ठेवण्यांत व ज्यांच्या जवळ संपत्ति आहे त्यांची कायम ठेवण्यांत तिचें संरक्षण करण्यांत, केला जातो. राज्याची ही शक्ति पाहूनच राज्याची सत्ता मिळविण्याचा वंचित जनतेचा प्रयत्न असतो. राज्य हस्तगत झाले, त्याची सत्ता मिळाली तर त्याचा उपयोग करून आपण कांहीं हित साधूं असें जनतेला वाटत असतें. तथापि कुठल्याही राज्यांत जनतेनें सनदशीर मार्गानें आपलें बहुमत प्रस्थापित केलें, येवढ्यावरून ती सत्ताधीश झाली असें अद्याप घडून आलें नाहीं. परिग्रही समाजांत, विषम समाजांत राज्यपद्धतीचें स्वरूप कसेंही असले तरी खरी सत्ता संपत्तिमान् वर्गाचे हातांत असते. आणि म्हणून जेव्हां विद्यमान राज्यपद्धतीनें सत्ता जर जनतेच्या हातांत जाऊं लागली तर हा वर्ग ताबडतोब आपल्या हिताला जुळेल असा फरक राज्यपद्धतींत, राज्यसंस्थांत करण्यास कर्मा करत नाहीं व हें करतांना समाजाचे हित, सुव्यवस्था, शांतता याच घोषणा करीत असतो. विसमिच्छाचें नांव घेऊनच खाटिक बकरें कापतो !! संघस्वातंत्र्य, भाषणस्वातंत्र्य मुद्रणस्वातंत्र्य, वगैरे सर्व चराचर कापलीं जातात व सुव्यवस्था व शांतता स्थापली जात !!

गेल्या शंभर वर्षांत समाजसंवेचे जें मोठें स्वरूप राज्यकार्याला आलें त्यावरून सामाजिक सद्बुद्धी, सद्भावना यांची केवळ वाढ झाली म्हणजे राज्यकार्यांत सार्वजनिक हिताचे दृष्टीनें इष्ट ते फरक घडून येतील हें वरील विवेचनावरून किती असंभवनीय आहे हें सहज दिसून येईल. आधुनिक राज्याचा स्पष्ट हेतु वरील विवेचनावरून जे समाजांतील विशिष्ट वर्गसंघे असतील त्यांचें संरक्षण करणें हाच आहे हें दिसून येते. त्यांत बदल करण्याचा प्रयत्न केल्यास राज्याची सर्व सत्ता विरोध करते हा अनुभव आहे. मालकीहक्कामुळे समाजांत उत्पन्न झालेली आर्थिक वर्गव्यवस्था जर दूर करण्याचा प्रयत्न झाला तर त्याला पहिला विरोध राज्यापासून होतो. राज्य हे विद्यमान व्यवस्थेला उचलून धरणारे संघटन आहे मग ती विद्यमान व्यवस्था कुठल्याही स्वरूपाची असो. जो स्वार असेल त्याचेसाठीं धावणारा हा अश्व आहे. तो जशी गति देईल, तो जशी दिशा दाखवील त्याप्रमाणे हा चाल घेतो. म्हणून भांडवलशाही समाजव्यवस्थेंत राज्यावर खरी सत्ता भांडवलवाल्यावर्गाची असल्यामुळे त्या वर्गाला विरोधी अहितकारक असा कोणताही बदल वर्गसंघांत व विद्यमान व्यवस्थेंत राज्य होऊं देणार नाहीं. होणारा विरोध हाणून पाडण्यासाठीं राज्याची

बलनिष्ठसत्ता उपयोगांत येते. जेवढें सार्वजनिक हित हा वर्ग होऊं देईल तेवढेंच राज्यामार्फत होईल. सदसद्विवेकबुद्धि व सदभावना यांच्या आहारी जाऊन कोणी सत्ता त्याग केला असें अनुभवाला आले नाहीं. इतिहासाची साक्ष अशी आहे कीं सत्तेची लालसा कोणालाही सुटली नाही व ती टिकविण्यासाठीं कुठलाही मार्ग कोणी त्याज्य मानला नाही; जेथें जेथें विद्यमान व्यवस्थेत मूलग्राही फरक करण्याचें प्रयत्न झाले तेथें तेथें यशासाठीं क्रांतीच करावी लागली. हा अनुभव लक्षांत घेतां केवळ न्यायबुद्धीला आवाहन करून हृदयपरिवर्तनावर विश्वास ठेऊन, विद्यमान व्यवस्थेत सुप्रतिष्ठित झालेले हितसंबंध आत्मसमर्पण करतील ही आशा व्यर्थ वाटते. ते हितसंबंध आहेत तसें राहतां हें पाहण्याचें कार्य राज्य करीत असते. राजकीय दृष्ट्या लोकशाही व्यवस्था जरी असली तरी प्रत्यक्ष या देखाव्यामागे भांडवलवाल्या-वर्गाची सत्ताच प्रभावी असते. सरंजामशाही हाणून पाडतांना मध्यमवर्गीनं भांडवल शाहीला जी मदत केली त्याचा मोबदला म्हणून राजकीय लोकशाही अस्तित्वांत आली असें इतिहास सांगतो. तथापि या लोकशाहीचे साहाय्यानं भांडवलशाहीचे आर्थिक हितसंबंधांत मौलिक बदल करण्याचे प्रयत्न जेथें झाले तेथें राज्याचें साहाय्यानंच ते हाणून पाडण्यांत आले. राज्याचे लोकशाही स्वरूप ताबडतोब बदलण्यांत आले. लोकशाही हे दाखवावयाचे दांत आहेत. खाण्याचे दांत भांडवलशाहीचे मुखांत असतात.

वरील अनुभव लक्षांत घेता राज्य हे सार्वजनिक हितासाठीं निर्माण झालेले संघटन आहे येवढें मान्य करून भागत नाहीं. राज्यांतील समाजव्यवस्था जर विपम असेल तर ती कायम ठेवणारे राज्य हे एक साधन ठरते. ज्यांच्या हातांत समाजांतील उत्पादनांची साधनें आहेत, ज्यांच्या मालकीची ती आहेत, ते समाजांत प्रभावी असतात व म्हणून ते समाजावर आर्थिकदृष्ट्या हुकमत चालवितात. यामुळे उत्पन्न झालेले वर्गसंबंध, कायम ठेवण्याचें कार्य राज्य करते. या परिस्थितींत खरें सार्वजनिक हित राज्य करू शकणार नाही हे स्पष्ट आहे. राज्य हें खरें सार्वजनिक हित साधणारे एक संघटन व्हावयाचे असेल तर समाजांतील विपम वर्गसंबंध नष्ट झाले पाहिजेत, म्हणजेच समाजांतील उत्पादनाची साधनसामुग्री ही सामाजिक मालकीची झाली पाहिजे. असें झालें म्हणजे कोणा एकाचे हित समाजांत प्रचलू ठरणार नाही. व सर्वांचे हित ज्यास्तीतज्यास्त साधले जाईल. सर्वांच्या गरजेचा विचार त्यांचेजवळ काय आहे यावरून न होता त्यांना खरोखर काय पाहिजे आहे या दृष्टीनें होईल. व जे त्यांना मिळेल ते त्यांनीं समाजासाठीं जे कार्य केलें असेल त्या मानानें मिळेल. जेथें समाजांत सर्व सारखे आहेत अशा समतात्मक समाजांत उत्पादनाचे साधनसामुग्रीचा

अनुभव व आशा

ज्यास्तीतज्यास्त उपयोग करून ज्यास्तीतज्यास्त सार्वजनिक हित साधणें राज्याला शक्य आहे. विषम समाजांत ज्या सामाजिक वर्गांचे हातांत राजकीय सत्ता येते तो तिचा उपयोग आपले खास हितसंबंध वाढविण्याकडे करतो, व या खास हितसंबंधांना अगदी प्रामाणिकपणें सार्वजनिक हितसंबंध समजत असतो असा अनुभव आहे ! जेथें राज्याचें स्वरूप लोकशाही नसेल तेथें हे एकदम ठळकपणें दिसतें, जेथें राज्याचे स्वरूप लोकशाही आहे तेथें खास हितसंबंध साधतांना थोड्या सवलती मात्र जनतेला दिल्याचा देखावा करून सार्वजनिक आच्छादनाखाली हा वर्गस्वार्थ झांकला जातो.

राज्य याचा तात्त्विक हेतु कांहींही असला तरी प्रत्यक्ष व्यवहारांत त्याची सत्ता ज्यांचे हातांत समाजांतील आर्थिक सत्ता आहे त्यांचे हितासाठीं तिचा उपयोग केला जातो. ही आर्थिक सत्ता समाजांतील वर्गसंबंध निश्चित करित असते व त्याच जोरावर समाजांत कार्यदेशीर रीतीनें कोणाला काय मिळावें हेही ती ठरविते. तिच्या इच्छे विरुद्ध समाजांत निर्माण होणाऱ्या उत्पादनाची वाटणी करण्याची शक्ति राज्यांत नसते. उत्पादन सृष्टीवर तिची सत्ता असल्यामुळे तिच्यावर समाज—जीवन, समाजाचा व्यवहार अवलंबून असतो. तात्पर्य समाजांतील आर्थिक व्यवस्थेच्या विसंगत अगर विरुद्ध असें कांहींही राज्य करू शकत नाही. या आर्थिक व्यवस्थेमागील असलंली नीति, विचारप्रणाली जोपर्यंत बदलले नाही तोपर्यंत राज्याचें स्वरूप कसेही असले तरी ही आर्थिक व्यवस्था बदलणार नाही. परीग्रही समाजांत ही नीति म्हणजे खाजगी मालकीचें श्रेष्ठत्व, व्यक्तिगत व सामाजिक जीवनांत स्वामित्वाचा भाव किती प्रखर व प्रबल आहे हे सांगण्याचें कारण नाही. स्वामित्वाची कल्पना जवळजवळ समाजाइतकी प्राचीन आहे. जीवनाचा भाग झालेल्या या कल्पनेचा त्याग करणें सोपें नाही. तिजवर हल्ला होताच, विवेक सोडून माणसे वागू लागतात. खाजगी मालकीची, खाजगी स्वामित्वाची कल्पना क्रमाक्रमानें नाहीशी करण्यासाठी, अनेक ठिकाणीं प्रयत्न झाले आहेत. ते यशस्वी होण्यासाठी, विवेकानें विचारविनिमयानें वागण्याची तयारी असली पाहिजे; आणि आजच्या जगांत तिचीच उगीव भासत आहे. तथापि आज अशी परिस्थिती निर्माण झाली आहे कीं विषमतेवर आधारलेली आर्थिक व्यवस्था या पुढें टिकणें कठीण झाले आहे. राज्याचा तात्त्विक हेतु जर व्यवहारांत सफल होत नसेल तर राज्य चालविण्याच्या कल्पनेंत जरूर तो फरक झाला पाहिजे, याची आवश्यकता स्पष्ट होत आहे. जागृत जनता राजकीय समतेनें समाधान पावेनाशी झाली आहे. विद्यमान राजकीय संस्था राज्याचा तात्त्विक हेतु सफल करण्याचे कामीं आड येत असतील तर त्यांच्यांत बदल झाला पाहिजे हे अपरिहार्य ठरते. राज्यशास्त्रानें या परिस्थितींत राज्य तात्त्विक दृष्ट्या काय आहे याचा विचार न करतां ठिकठिकाणीं ते

प्रत्यक्ष अनुभवास कसे येते याचा विचार केला पाहिजे. कारण जे अनुभवास येते तेच राज्याचें खरे स्वरूप. पदार्थांची गोडी जिव्हेनें कळणारी असते, त्याला दिलेल्या नांवावरून नव्हे. राज्य प्रत्यक्ष जी समाजव्यवस्था आहे तिचे संरक्षण करणारे साधन झाले आहे. समाजांतील विषम व्यवस्थेमुळे राज्य भांडवलवाल्यांचें साधन झाले आहे. या परिस्थितींत युद्ध ही अपरिहार्य घटना आहे.

व्यक्तीचे सुखासाठीं निर्माण झालेलें राज्य खरोखर तसें असलें पाहिजे. तें तसें होण्यासाठीं, कोणत्याही एका व्यक्तीचें अगर वर्गाचें हित समाजांत प्रचळ असतां कामा नये. अशा समता समाजांत राज्य हे खरोखरे सार्वजनिक हित साधणारे संघटन होईल. आंतरराष्ट्रीय जगांत अशी राज्ये झालीं म्हणजे युद्धाचे प्रसंग येणार नाहीत. कारण कोणी एका वर्गाचे हितासाठीं राज्याचा उपयोग होत नसल्यानें, सर्वांच्या हिताचे दृष्टीनें विवेकानें व विचारविनिमयानें घेणें सर्वांना हितावह वाटेल. प्रस्तुत महायुद्धांतून नूतन जग निर्माण होणार आहे अशी घोषणा सर्वत्र ऐकूं येत आहे. खरोखर जगांत शांतता नांदावयाची असेल तर जग हे एक समजून त्याचें नियमन करणारे एकच आंतरराष्ट्रीय संघटन असले पाहिजे व त्यांतील घटकांना सारखे स्थान असले पाहिजे. कोणी कुणाचे अंकित असूं नये. त्याचप्रमाणें त्या संघटनेंत कुणाही गटांना मान्यता न मिळतां राष्ट्रपरत्वे मान्यता मिळाली पाहिजे. घटक राष्ट्रांना आपले प्रभुत्व जागतिक शांततेसाठीं, सुव्यवस्थेसाठीं कमी करावे लागेल, पण त्यांतच त्यांच्या स्वातंत्र्याचें संरक्षण आहे त्याला स्थैर्य आहे. भांडवलशाही राष्ट्रं याला तयार होणार नाहीत; म्हणून हे महायुद्ध जर खरोखर यशस्वी व्हावयाचे असेल तर कुठलेही राष्ट्र भांडवलशाही राहतां कामा नये. जित आणि जेते या दोन्ही राष्ट्रांत याप्रमाणें झालें तरच शांतता राहील. विषम आर्थिक व्यवस्था कुठेही कायम ठेवली कीं ती भावी साम्राज्यशाही असून भावी अनर्थाळा कारणीभूत निःसंशय होईल. राज्यांत समतात्मक समाजरचना असली पाहिजे. तशी असेल तर व्यक्तिमात्राला सुख भेटेल, जगांत शांति नांदेल. आणि या दृष्टीनें राज्यविषयक कल्पनांची व इष्ट त्या राज्यव्यवस्थेची चर्चा या ग्रंथांत केली आहे. इष्ट तें कसे घडवून आणावे हे सांगणारा हा ग्रंथ नाही. किंबहुना, क्रांतीची स्मृति अशी कोणीच रचूं शकत नाही परिस्थितीप्रमाणें कोणत्या मार्गानें जावे याचें यशस्वी तंत्र त्या त्या परिस्थितींतच असतें. दीर्घदृष्टीला ते दिसतें, शोधक विवेकाला तें सांपडतें, धैर्याचा हात ते उचलतो, व निश्चयी मन त्याचें साहाय्यानें विजयी होते.

श्री. न. वि. गाडगीळ, यांचे ग्रंथ

(१) हिंदी अंदाजपत्रकें (भाग १)	किं. २॥ रु.
(२) ग्यानवाचें अर्थशास्त्र	किं. ९ रु.
(३) कायदेमंडळांतील ६ वर्षे	किं. ३॥ रु.
(४) सभाशास्त्र	किं. ९ रु.
(५) राज्यशास्त्रविचार	किं. ७ रु.
(६) वक्तृत्वशास्त्र	(संकल्पित)
(७) राजव्यवहार विचार	(„)
(८) विधिविचार	(„)
(९) योजनापूर्ण व्यवहार	(„)
(१०) पन्नाशीची झुळक	(„)
(११) हिंदी अंदाजपत्रकें भाग २—लवकरच प्रकाशित होईल.	

मिळण्याचे ठिकाण—४१९ शनवार

व

सर्व प्रमुख ग्रंथविक्रेते